

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY
DIXON

CORSAIRSTS
BETHIAH

SCIENCE FICTION ROMANCE

KORSANLAR: BETHIAH

Corsair Kardeşler

Çeviri Kitaplar

Telegram

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Kapak Fotoğrafı:

VJ Dunraven Productions / Period Images

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

Düzenleme: Aquila Editing

Düzeltilme: Şanslı Kitaplar

✿ Vellum ile oluşturuldu

Coftefts

CORSAIRS: BETHIAH

İçerik UYARILAR

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)

[Bölüm 97](#)

[Bölüm 98](#)

[Bölüm 99](#)

[Bölüm 100](#)

[Bölüm 101](#)

[Bölüm 102](#)

[Bölüm 103](#)

[Bölüm 104](#)

[Bölüm 105](#)

[Bölüm 106](#)

[Bölüm 107](#)

[Bölüm 108](#)

[Bölüm 109](#)

[Bölüm 110](#)

[Bölüm 111](#)

[Bölüm 112](#)

[Bölüm 113](#)

[Bölüm 114](#)

[Bölüm 115](#)

[Bölüm 116](#)

[Bölüm 117](#)

[Bölüm 118](#)

[Bölüm 119](#)

[Bölüm 120](#)

[Bölüm 121](#)

[Bölüm 122](#)

[Bölüm 123](#)

[Bölüm 124](#)

[Bölüm 125](#)

[Bölüm 126](#)

[Bölüm 127](#)

[Bölüm 128](#)

[Bölüm 129](#)

[Bölüm 130](#)

[Bölüm 131](#)

[Bölüm 132](#)

[Bölüm 133](#)

[Bölüm 134](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[DAHA](#)

[FAZLASINI](#)

[MI](#)

[İSTİYORSUN](#)

[UZ?](#)

CORSAIRS: BETHIAH

Evrendeki en kaotik ödöl avcısı olmakla ünlüyüm.

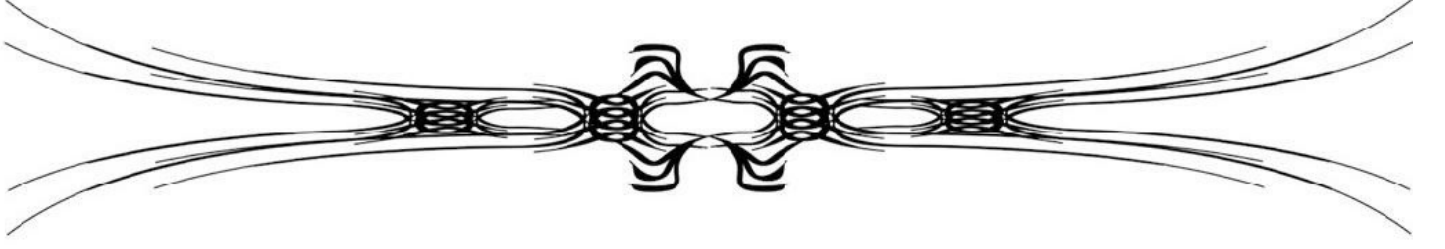
Bilmedikleri ne? Özel hayatım da bir o kadar karışık. Sevgilim olmak isteyen tatlı, masum bir klonlanmış insan kadınım var... ve ilgi odağı olmadığı için kıskançlık duyabilecek huysuz bir cyborg sevgilim var.

Çözüm mü?

Bir üçlü. Birbirinden çok farklı üç insan aynı küçük uzay gemisinde birbirini sevebilir ve birlikte çalışabilir mi? Bunu öğrenmek üzereyiz.

(Lütfen dikkat - bu kitap F/F/M'dir ve herkes herkese dokunur. Eğer bundan hoşlanmıyorsanız, bu kitap size göre değil!)

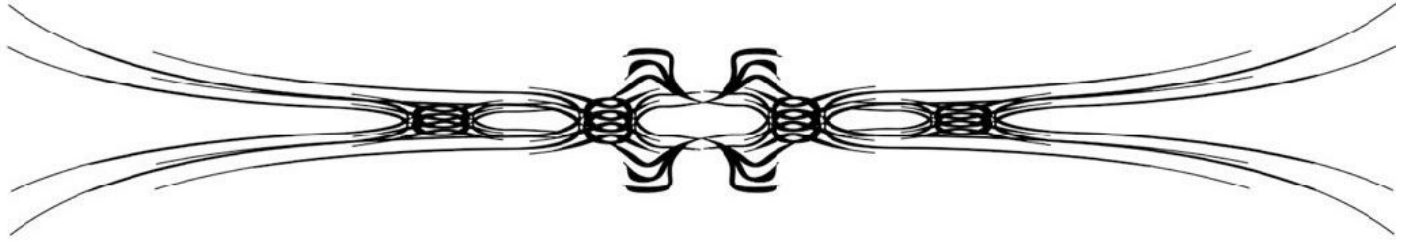
Cofteft UYARILAR

Merhaba!

Lütfen bu kitabın aşağıdakileri içerdiği konusunda uyarınız! Spoiler ileride!

- Klonlama
- Adam kaçırma
- Cinsel saldırıya yapılan atıflar
- İnsanların uzaylılar tarafından köleleştirilmesine atıflar
- İnsanların ötenazi/öldürülmesi ile ilgili referanslar
- Haneye tecavüz ve genel olarak kanunlara karşı gelme
- Hamilelik (tamam, belki de değil? Ama bu bir Ruby Dixon kitabı ve sanki birileri bir noktada doğurgan olacakmış ya da en azından bundan bahsedecekmiş gibi hissediyorum).

"H" Terk edilmiş gemiye ayak bastığımızda Bethiah "Evim güzel evim" diye sesleniyor. Gülümsemesi geniş ve yüzündeki memnuniyet ifadesi bana bu geminin onun için bir şey olduğunu söylüyor.

gurur duyuyorum ve kesinlikle ağlamamalıyım.

Sadece... tamamen çöpten yapılmış bir gemiye benziyor.

Mathiras ve Helen, Bethiah ile gidersem gemisinin *Küçük Kız Kardeş* ya da asıl gösterişli gemi olan *Scarlet Gaze* kadar güzel olmayacağı konusunda beni uyarmışlardı. O gemiye binemedim. Sadece ekranlardan gördüm.

Bu gemi onlara hiç benzemiyor. Çok daha küçük, belki de iki karavanın toplamı kadar. Koridorlar dar, tavan Bethiah'nın kapaklı boynuzlarını neredeyse sıyracak kadar alçak. O bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor ama bana sıkışık geliyor. Duvarlar sanki farklı türde metaller dövülmüş ve birbirine lehimlenmiş gibi görünüyor; bu panel paslı bir tonda, bu gri, diğeri ise üzerinde bir sürü uzaylı yazısı olan soluk bir beyaz. Tavan boyunca borular uzanıyor ve bir tanesi saçıma damlıyor. Başımı siliyorum ve sorduğum kadarıyla boruların su geri dönüştürücüleri, hava geri dönüştürücüleri ve gemiyi işlevsel kılan diğer birkaç şey olduğunu biliyorum. Her şey yıpranmış ve kullanılmış görünüyor, sanki bu gemi bir uzaylı hurdalığının reddedilmiş hurdalarından inşa edilmiş gibi. Küçük giysi bohçamı tutarak dar koridorda yürürken, sağımda yamalı bir deliğe benzeyen bir şey görüyorum ve bu endişe verici. Ya derin uzayın vakumu bizi bir delikten çekip öldürürse? Hiçbir şey almaz.

Ve garip bir *koku* var. Makine yağı ve yanan bir şey gibi.

Her şey çok bunaltıcı. Keşke Ruthann da burada olsaydı, çünkü o zaman bu yeni ortamda başka bir klonla, boyundan büyük işlere kalkışan başka biriyle birlikte olurum ve kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim. Bethiah yanımdan geçip elini hurdalık görünümlü duvarlardan birinde gezdiriyor ve koridora bakıyor. "Yedekler her şeyi güzel ve iklim kontrollü tutuyorsa her şey çalışır durumda gibi görünüyor."

"O-oh?" Etrafıma bakarak idare ediyorum. "Nasıl anladın?"

"Nefesini göremiyorsun, değil mi? Her şeyin üzerinde buz yok. Ve nefes alıyorsun." Bethiah bana sırtıttı. "İşte böyle biliyorum."

"Ama... biz gelmeden önce çalışıp çalışmadığını bilmiyor muydunuz? Kasklarımız olması gerekmez miydi?" "Hayır. Sürprizi bozar." Bir elini kalçasına koydu ve benim şaşkın ifademi görmezden gelerek

etrafta. "Bu yüzden şımartılmayı pek sevmem. Eşyalarını istediğin yere koy."

Bunun şımartmakla ne ilgisi var? "Eşyalarımı yere koyar mısın?" Tam bir aptal gibi görünmemeye çalışarak ve muhtemelen başarısız olarak yankılıyorum. "Neden?"

"Odan neresi olsun istersen. Her şeyi bir şekilde hallederiz." Bir an bana baktı ve sonra arkasını işaret etti. "Köprüde işleri başlatmam gerekiyor. Bu kuşu ateşlediğimiz anda muhtemelen izleyicileri harekete geçireceğiz, bu yüzden oyunun bir adım önünde olmak istiyoruz."

"İzleyiciler mi? Oyun mu?"

"Oyun," diye kabul ediyor ve gözlerine neşeli bir ışık giriyor. "Sana bir sır vereceğim, Dora. Her şey bir oyundur. Kiminle oynamak istediğimizi seçeriz, kuralları belirleriz ve sonra oyuna

başlarız."

Bu benimle oynamak istediği anlamına mı geliyor? Beni bu yüzden mi davet etti? Gururum okşandı ve kafam karıştı.

aynı anda. Ve...bekle. Başka kiminle oynuyoruz?

Ama Bethiah ayrılıyor ve ben birkaç eşyayı tutarak salonda kalıyorum.

Terk edilmiş gibi görünen geminin etrafına bakıyor, zihinsel olarak yapboz parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum, böylece her şey mantıklı geliyor. Kestirdiğimi sandığım bir uykudan uyandığımdan beri işler yolunda gitmiyor. Bana bunun bir şekerleme olmadığı, bir klon olduğum ve beni kafeste tutan korkunç insanların beni satacakları söylendi. Sahip olduğum dağınık anılar orijinal "ev sahibi" donörün anıları ve ben orijinal Dora'nın beyninin bir parçasından büyütüldüm, tıpkı bir denizyıldızının kendi parçasından başka bir denizyıldızı büyütmesi gibi. Onlara yanıldıklarını, gerçek Dora'nın ben olduğumu söylemek istiyorum.

Ama soyadımı hatırlayamıyorum. Ya da nereden geldiğimi.

Arkadaşım Ruthann'ın kanında da benimle aynı "klon belirteçleri" vardı. Ve her yönden ona benzeyen iki kadınla birlikte ayrıldı.

Yani doğru olmak zorunda. Ben bir klonum ve uzay boşluğundayım (ki buna dair hiçbir anım yok).

Bethiah tuhaf bir şekilde bana karşı nazikti ve bu yüzden onunla gelmemi teklif ettiğinde bu şansını kaçırmadım. Güvenebileceğim pek fazla şeyim yok ama o bana güvenebileceğimi gösterdi. Kendimi anlamama yardımcı olmak için elinden geleni yaptı ve bitmek bilmeyen sorularım ya da gözyaşlarım karşısında beni terslemedi.

Söylediği gibi, beni şımartmayacak. Sanırım bu gemide kendi yolumu bulmam ve nerede uyuyacağıma karar vermem gerekecek. Koridora temkinli bir bakış atarak Bethiah'nın tersi yöne doğru ilerliyorum, çünkü o kısmın köprü olduğunu söylemişti. Eğer burası da diğer gemi *Küçük Kız Kardeş* gibi düzenlenmişse, diğer uçta bir yemekhane ve birkaç kamara olmalı.

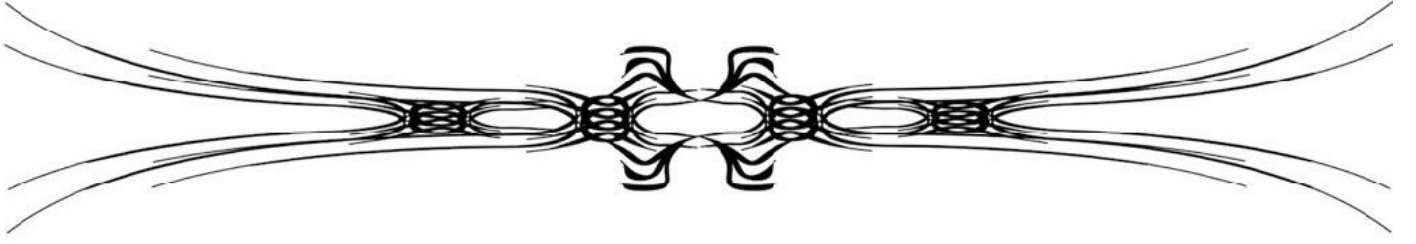
Yandaki kapıdan bakıyorum ve *Küçük Kız Kardeş*'in yemekhanesine benzeyen bir yer görüyorum, tek farkı daha küçük ve çok daha sıkışık olması. Eskiden olduğu gibi erişte çıkaran bir makine var, ama bu makinenin her türlü kırmızı ışığı yanıp sönüyor ve dağıtıcıdan, birinin en son yemek hazırlamasından sonra geride kalan tek bir erişte sarkıyor. Yerde bir sürü atılmış ambalaj kağıdı ve sadece bir sandalyesi olan çok küçük bir masa var. Bethiah pasaklı biri ama sanırım bu onun kişiliğiyle örtüşüyor ve o tek sandalye bana yalnız kalmaya alışkın olduğunu söylüyor.

Yemekhane kadar dağınık görünen birkaç oda daha buluyorum ve bir tanesinin üzerine bir kadın kıyafeti atılmış ve yatağın üzerine bir sürü uzay görünümüne silah serpiştirilmiş. Bu Bethiah'ın odası olmalı. Sade ve biraz da yasaklayıcı görünen bir diğer küçük oda dışında yatağı olan tek oda bu. Küf kokuyor ve koridorun sonundaki ana tuvaleti kullanmak yerine, duvara bağlı bir lavabosu olan kendine ait bir tuvaleti var.

Sanırım bu odaya yerleşirsem ikimiz için de en uygunu bu olacak. Onun yolundan uzak durabilirim ve o da benimle kaldığı için üzülmez. Küçük bir iç çekişle, değiştirdiğim kıyafetlerimi karyolanın kenarına bırakıyorum ve kasvetli yeni çevreme bakıyorum.

Evim güzel...evim mi?

İKI

BETHİvH

I burnumun kenarını çimdikliyor, gemideki video ekranından Dora'yı izliyordum. Aptal insan benim nezarethanemi yatak odası olarak kullanmaya karar verdi. Bir mahkûm gibi uyumak istiyor. Bu ne *saçmalık*. Bir şeyler görmediğimden emin olmak için onu bir süre daha izliyorum, ama evet. Uyanıyor.

hücrede rahat eder ve karyolaya yerleşir.

İyi. Sanırım en rahat yer olmasa da orada yeterince güvende. Yine de, bu gemi konfor için yapılmadı.

Onu asla yanıma almamalıydım. Çok yufka yürekliyim. Sadece kocaman gözleri ve yumuşak sarı saçları var ve onun çaresizliği bana... bir daha asla bahsetmeyeceğim birini hatırlatıyor. İçimdeki tüm parçaları kıran kişiyi.

Bana fluffit'i hatırlatıyor. Homeworld'de yerde zıplayan ve uzun burunlarıyla alçakta duran çiçekleri tozlaştıran o gülünç, yumuşak küçük puf topu yaratıkları. Onları ürküttüğünüzde paniğe kapılıp ölen, korkudan kalpleri patlayan yaratıklarla aynı yaratıklar. Fluffit'ler artık vahşi doğada değiller, çünkü Homeworld'de vahşi doğa kalmadı. Yalnızca dış dünyadan uzak tutuldukları kapalı, ultra güvenli ortamlarda var olurlar. Ancak o zaman gelişebilirler.

Evet, Dora bana onları hatırlatıyor.

Küçük tatlı tüylerimi bu evrende nasıl hayatta tutacağımı bilmiyorum ama denemem gerektiğini biliyorum. Onu terk etmeyecek birine ihtiyacı var. Uygunsuz durumlarda bile onunla arkadaş olacak birine. En ortodoks dost olmayabilirim ama sadık biriyim.

Şey...sadık gibi.

Bana sadık olanlara ben de sadık olurum.

Çoğunlukla.

Önemli değil. Dora'nın bir arkadaşına ihtiyacı var ve ben o arkadaş olmayı hedefliyorum. Ayrıca, Ruthann, Ruth ve Ruthie'ye baktığımda hepsinin bir arada kalacağını biliyordum. Kendilerini kardeş olarak görüyorlar. Dora'nın kimsesi yok ve bunun nasıl olduğunu biliyorum. Evrenin bu ucunda ondan bir şey istemeyen tek kişi benim. Ben sadece bir pofuduk gördüğümde tanırım ve bu galaksi pofudukları çiğneyip tükürdüğü için onunla arkadaş olacağım.

Ona nasıl sert ve huysuz olunacağını öğreteceğim, böylece kendi başının çaresine bakabilecek. Sonra onu tekmeleyip yıldızlara göndereceğim, çünkü ben en iyi yalnız çalışırım.

Dora'yı tekrar kontrol ediyorum ve eminim ki mahkûm karyolasına yerleşmiş, hâlâ giysi bohçasına sarılıyor. Gözleri iri ve karanlık, ben onu izlerken burnunu çekiyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. Ağlıyordu. Gözyaşı. Gözyaşlarından nefret ediyorum.

Yayını kapatıyorum, çünkü bu benim için yeterli. Eninde sonunda sertleşecektir. Bunun yerine parmaklarımı kontrol panelinde gezdirip gemiye bakıyorum. Çirkin, hırpalanmış bir şey, ama ben garip çirkin şeyleri severim ve motoru bir şarkı gibi mırıldanıyor. Onu okşuyorum, ona vereceğim yeni ismi düşünüyorum. Rhonda sirkleri severdi, aşırı, tuhaf şeylerin olduğu insan gösterilerini. Varlığımın her zerresiyle Rhonda'dan hâlâ nefret ediyor olsam da, gariplik duygusunu takdir ediyorum. Sanırım bu sefer gemiye *Sakallı Kadın* adını vereceğim.

Çünkü bu onu Jamef'in tekrar bulmasını çok daha zorlaştıracak.

O aptal Zebah onu benden çaldığından beri, bir süredir gemim hakkında düşünüyordum. Ödül

avcılarının birbirleriyle uğraşmayı sevdiklerini ve bir gemi çalmanın neredeyse bir sevgi göstergesi olduğunu biliyorum ama

Bu *benim*. Benim, çünkü ilk sahibi Jamef sa Raan ile oynadığım oyunu temsil ediyor.

Dışarıda beni mi izliyorsun?" Ellerimi kontrollerin üzerinde kaydırarak mırıldanıyorum ve hırpani görünümlü cyborg ödül avcısının beni duyabildiğini hayal ediyorum. "Köprüde gizli bir yayın var mı? Geminize ne yaptığımı görüyor musunuz?" Eğilip kontrol panelini yalıyorum, dilimi düğmelerden birinin üzerinde gezdiriyorum. Tadı bana başarı gibi geliyor.

Başarı ve toz.

Jamef'in benden nefret ettiğini biliyorum. Tüm bunları bir şekilde ondan intikam almak için yaptığımı düşünüyor. Onu sürekli kaçırdığımı ve "tüh" diyerek kaçmasına izin verdiğimi çünkü avıyla oynayan bir kedi olduğumu düşünüyor. Kovalamacayı sevsem de, bu ondan daha fazlası. Onun benim girişimlerime nasıl karşılık verdiğini görüyorum. O kırılmadan ve ilgisini kaybetmeden önce ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için zorluyorum.

Dilimi tekrar tuşların üzerinde gezdiriyorum. Geminin bir yerinde bir kapı tekrar açılıp kapanıyor ama ben aldırmiyorum. Sırıtiyorum ve tekrar doğruluyorum, özellikle hiçbir şeye göz kırpmıyorum. Jamef anladığım biri. Beni her zaman büyüleyen kırık dökük, çirkin bir şey o ve ben onunla oynamak istiyorum. Ona bir böcekmiş gibi mi davranmak istiyorum -yere yatırıp kanatlarını koparmak mı- yoksa onu öpmek mi istiyorum, emin değilim.

Sanırım eğlencenin yarısı hangisinin olacağını bulmak.

"Gel ve beni al, Jamef," diye sesleniyorum nazlı nazlı. "Bunu eğlenceli hale getireceğim. Her zaman yaparım."

Bir süredir bu oyunu oynuyoruz. Onun gemisini çaldım çünkü bana çekici geldi. Çok çirkin olmasına rağmen motorunun çok iyi ayarlanmış olması hoşuma gitti. Belli ki sevilmiş ve özen gösterilmiş ama yine de sahibi görünüşüne hiç önem vermemiş. *Keyif Noktası'nın* bu çirkinliği kamuflejdan daha fazlası. Daha derin bir şey var ve tıpkı Jamef'in kendisi gibi tuhaflığıyla beni çağırıyor. Erkeği zihnimde canlandırıyorum. Onun hikâyesi de benim yaşımdaki pek çok mesakkahınkiyle aynı - savaşa birkaç uzvunu kaybetmiş ve ucuza değiştirilmişler. Protezleri hantal ve harcadığı tek kredi sibernetik göz içinmiş gibi görünüyor... ve işte bir kez daha biçimden çok işlevselliği tercih ediyor. Diğer gözüyle uyuşmadığı çok açık. Parlak kırmızı ve mekanik ve sanki insanlara artık ne kadarının mesakkah olmadığını fark etmeleri için meydan okuyor.

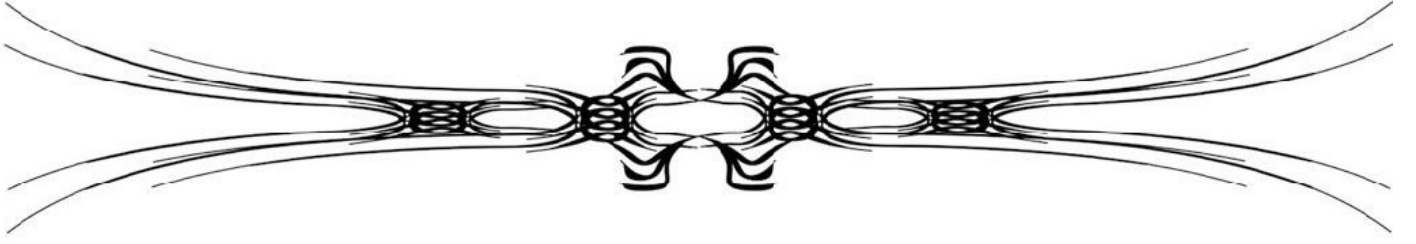
Fark ettim, tamam. Fark ediyorum ve bunu tahrik edici buluyorum.

Zevk Noktası'na geri dönmüş olmak bile beni biraz tahrik ediyor çünkü Jamef'in beni avlayacağını biliyorum. Sevgili gemisinin peşine düşeceğini ve onu benden geri çalmaya çalışacağını biliyorum. Bir kez çaldığımda ya beni yetkililere ihbar edeceğini ya da kendisi peşine düşeceğini düşündüm. Onu üç kez çaldım ve beni bir kez bile ihbar etmedi, bu da bana onun en başta çalındığını söylüyor.

Bir de Jamef de bu dansı benim kadar seviyor.

Küçük tüyü rahat bıraktığı sürece istediğimiz kadar dans edebiliriz.

$\ddot{U}_\zeta$

BİRKAÇ GÜN SONRA

Bir mesakkah gemisinde beleşçi bir insan olarak, Bethiah'ın gemisinde kalmaya kararlıyım.

Sadece küçük bir sorun var, benim yapabileceğim bir şey yok.

Bethiah'nın gemisine ilk vardığımızda - ona *Sakallı Kadın diyor* çünkü nedense bu isim onu çok güldürüyor ve görünüşe göre bu, bir dizi tuhaf ismin sadece sonuncusu

-Bir fırsat gördüm. Terk edilmekten dolayı geminin her tarafı toz içindeydi, filtreler tüm düz yüzeylerde gri parçacıklardan oluşan ince bir karmaşa bırakıyordu. Ekranlarda lekeler vardı (Bethiah ekrana dokunmayı sever, bu da beni deli eder) ve hantal gemideki küçük yemekhane bir felaketti.

Temizlik konusunda yardımcı olabilirim sanırım. Ana Dünya dilini ne okuyabilirim ne de konuşabilirim. Bir halta yarayacak şekilde dövüşmem. Silahla ateş edemem, yumruk yumruğa dövüşmem ya da bunun gibi iyi bir şey yapamam. Gemiye nasıl kullanacağımı da bilmiyorum. Geçen gün kendimi erzak dolabına kapattım ve yanlışlıkla dört saat boyunca orada mahsur kaldım çünkü kapıyı nasıl çalıştıracığımı bulamadım. Bethiah gelip beni kurtarmak zorunda kaldı ve yüzüme güldü.

En sevdiğim an değildi.

Ama Bethiah bana yaşayacak bir yer veriyor, bu yüzden onu memnun etmek için elimden geleni yapmak istiyorum. Yani... Ev işlerini yapabilirim.

Ancak geldikten bir gün sonra duvarlarda toz alma işini yapan botlar olduğunu fark ettim. Uzun, ince bir sileceği olan bir bot günde bir kez dolaşıp tüm ekranları siliyor. Yemekhane botları, gemi kalktıktan sonra bir saat içinde her şeyi harekete geçiriyor ve düzenliyor.

Bethiah bir felaket olsa da, onu bir köpek yavrusu gibi takip etmek ve attığı şeyleri toplamak dışında, değerimi kanıtlamak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bu bir turşu.

Onun yolundan çekilmek için elimden geleni yapıyorum çünkü yalnız kalmak istediğini biliyorum. İlişkimizi bir kol mesafesi gibi tutmak istediğini açıkça belirtti. Ve bu iyi, gerçekten. Rahatsız etmek istemiyorum. Sadece... değerimi kanıtlamak için ne yapacağımı bilmiyorum. Aslında o kadar da değerli değilsem, Bethiah'ya bir mürettebat üyesi olarak değerli olduğumu nasıl gösterebilirim? Faydalı olmak için ne yapabilirim? Anılarımda bir yerlerde, iyi bir sesim olduğunu, flüt ve piyano çalabildiğimi hatırlıyor gibiyim.

Harika. Ben müzikalim. Bunun bir uzay gemisinde oldukça işe yaramaz bir yetenek olduğunu düşünmemin yanı sıra, Bethiah'nın müziği takdir edecek bir tip olmadığından da eminim. O bir müzisyenden çok bir heckler gibi görünüyor. Yani... şarkı söylemek yok. Dansçı olduğumu sanmıyorum (bu da takdir edilmezdi sanırım) bu yüzden diğer sanat dallarına yöneliyorum.

Belki Bethiah bu gemiyi boyayacak birini kullanabilir. Bir duvar resmi ya da süslü bir şeyle değil, ama eminim bir çeşit uzay boya fırçasını idare edebilirim ve bu paslı görünümlü uyumsuz duvarlar burayı canlandırmak için bir kat boya kullanabilir. Yatağımın üstündeki tavanda bir yerden kurtarılmış gibi görünen bir panel var ve onunla birlikte gelen uzaylı yazısını okuyamasam da,

ubuk figürleri bana panelin bir zamanlar bir tür banyoya ait olduğunu düşündürüyor... ya da bir genelev.

Çünkü bunlar gerçekten garip, belli belirsiz endişe verici çubuk figürler.

Bir süre onlara bakıyorum ve sonra Bethiah yalnız kalmak istese de, belki de onunla geçimimi nasıl sağlayabileceğimi tartışmanın en iyisi olacağına karar veriyorum. Belki de bir insanın yapabileceği ama benim aklıma gelmeyen şeyler vardır. Ayağa kalkıp odamdan çıkarken ellerimi iki yana sallıyorum. Nedense endişeliyim. Sanırım Bethiah'nın *Küçük Kız Kardeş*'te ne kadar arkadaş canlısı ve sıcak olduğunu düşünürsek, böyle olmaya devam edeceğini düşünmüştüm. Ama durum öyle olmadı. Beni o kadar görmezden geldi ki sanki burada olduğumu unutmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Dudağımı çiğneyerek koridorda ilerliyorum. Çoğu zaman köprüde oluyor, ben de o yöne doğru ilerliyorum ve botlardan biri gürültüyle yanımdan geçip gittiğinde bir sıkıntı ciyaklaması çıkarıyorum. Robotlar bile parça parça görünüyor. Çok tuhaf.

Elbette, Bethiah köprüde. Koridordan geminin kendisini kontrol eden biraz daha büyük odaya doğru ilerlerken onun şeklini görebiliyorum. Bir an için bir şeye uzandığını düşünüyorum ama yaklaştığımda ellerinin havada olmadığını fark ediyorum. Arkasında, bir monitörü tutuyor... kıcını ekrana sürerken.

Araya girmek istemediğim için duraksıyorum. Belki... belki bu bir uzaylı geleneğidir. Boğazımı temizliyorum. "Um? Kötü bir zaman mı?"

"Hayır. Neredeyse bitirdim." Arka tarafını ekranda son bir kez kaydırıyor ve ardından pantolonunu kalçalarına doğru çekerken kuyruğu ileri geri hareket ediyor. "Her şey yolunda. Sorun nedir?"

Boğazımı nazikçe temizleyerek, onun gerçekten de bir video ekranına poposunu nasıl sürttüğünü düşünmemeye çalışıyorum. Silecekli robotun bu kadar yıpranmış görünmesine şaşmamalı. Gerçek bir egzersiz yapıyor. "Burada olmam hakkında sizinle konuşmak istedim."

Yüzündeki ifade değişti. Bana dar gözlerle bakıyor. "Oh? Şimdiden gitmeye hazır mısınız?"

"Hem de hiç." Aslında, sadece düşüncesi bile beni biraz panikletiyor. Bunun tam tersini istiyorum. Beni gönderirse ne yaparım bilmiyorum. Muhtemelen ağlarım. Aslında şu anda ağlamak istiyorum. Boğazımda konuşmamı zorlaştıran kocaman bir yumru var. "Aslında," diye fısıldıyorum, ses tellerime yerleşmiş düğümün etrafından konuşmaya çalışarak. "Seninle konuşmak istedim. Burada kalmak istiyorum. Burada sizinle kalmak istiyorum."

Bethiah biraz rahatlıyor. "Ve bu, beni güvenlik kameralarında kıcımı ovuştururken yakaladığınız için ortaya çıkmıyor mu?"

"Ben, şey, sormayacaktım."

"Muhtemelen en iyisi."

Ellerimi büküyorum. "Sadece... arkadaşlıktan hoşlanmadığınızı açıkça belirttin."

"Arkadaşlardan hoşlanmadığımdan değil. Arkadaşlarım benden pek hoşlanmıyor. Çoğu insan benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyor." Yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle kontrol paneline yaslanıyor. "Kaçmak istemediğine emin misin?"

"Eminim. Bana çok nazik davrandınız -"

Bethiah hemen ayağa fırladı. Bana doğru ilerliyor ve eliyle ağzımı kapatarak etrafına bakınıyor. "Hsst! Duvarların kulakları var."

Bakışlarıyla odayı tararken şaşkınlıkla ona bakıyorum. Gözetlendiğimizi mi düşünüyor? Ve nazik olduğunu bilmelerini istemiyor mu? "Kötü biriymişsin gibi mi davranmalıyım?" Soruyorum, kelimelerim onun büyük elinin altında boğuluyor. "Korktuğumu mu?"

Bu zor olmayacak. Zamanımın çoğunu dehşet içinde geçiriyorum.

Parlıyor. "Bu iyi bir fikir olabilir." Eğilerek fısıldıyor, "Bu bizim küçük sırrımız olabilir."

Bununla birlikte elini ağızından çekip koluma siliyor. "Şimdi bana ne sormak istiyordun?"

Şimdi sormak istediğimden bile emin değilim. O çok kafa karıştırıcı. Ama o aynı zamanda bir uzaylı, kendime hatırlatıyorum. Belki de bu kültürel bir şeydir ve onu kafa karıştırıcı bulmamın tek nedeni halkının nasıl çalıştığını bilmememdir. Ya da belki klonlanmış beynim istediğimden daha karışıktır. Her iki durumda da sorunun bende olduğundan eminim, onda değil. "Buraya geldim çünkü sizinle gemideki yerim hakkında konuşmak istiyordum."

"Evcil insanım olarak, evet."

İçten içe irkiliyorum. Bir "evcil hayvan" beni tuttuğu anlamına gelse de, aynı zamanda beni eşit olarak görmediği anlamına da geliyor. Ayakkabılarına işemediğim sürece şımartılacak ve bakılacak bir şeyim. Bu pek iyi değil. Ama çok fazla seçeneğim yok, bu yüzden gerçekten şikayet edemem. "Yoluna çıkmamak için elimden geleni yapıyorum," diye belirtiyorum, sadece denediğimi bilsin diye. "Ama elimden geleni yaparsam bu durumun daha iyi olacağını da farkındayım. Senin için temizlik yaparım diye düşünmüştüm ama bu tür işlerle ilgilenen robotların var. Ben de onun yerine resim yapmaya gönüllü olurum diye düşündüm."

"Boya mı?" Sanki ayıp bir kelime söylemişim gibi kaşlarını çatıyor. "Neyi boyayayım?"

"Gemi mi?" İğrenç, köhne görünümlü duvarlardan birini işaret ediyorum. "İçine biraz boya sürmenin yeni bir görünüm kazandıracağını düşündüm. Belki biraz canlanır. Temiz görünmesini sağlar." Yavaşlıyorum, Bethiah'nın dehşete düşmüş yüzünü gördüğümde kelimeler tükeniyor. "Sanırım bu hayır demek."

"Bu geminin bir karakteri var," diyor kızgın bir şekilde. "Bunu ondan söküp almak istediğinize inanmıyorum. Ne yani, sanırım diğer geminin görünüşünü daha mı çok sevdi? *Küçük Kız Kardeş*?"

Aslında ben yaptım. Ve *Scarlet Gaze*. Ve güçlü bir esintiyle parçalanacakmış gibi görünmeyen hemen hemen her gemi. Ama burada davetsiz misafir benim. "Bu sadece bir öneriydi," diyorum uysalca. "Rencide etmek istememiştim."

"Başardın," diye homurdanıyor Bethiah, duvara doğru ilerliyor ve gemiyi yatıştırmak istercesine paslı görünümlü bir metal parçasını okşuyor. "Farklı olan şeyleri takdir etmeyi öğreniyorsun. Kalp ve ruhla bir araya getirilmiş şeyleri. Arkalarında bir tarih olan, uzun bir yoldan geldiklerini gösteren şeyler." Duvara sevgi dolu bir dokunuş daha yapıyor. "Çirkin olduklarında da aynı şekilde değerlidirler."

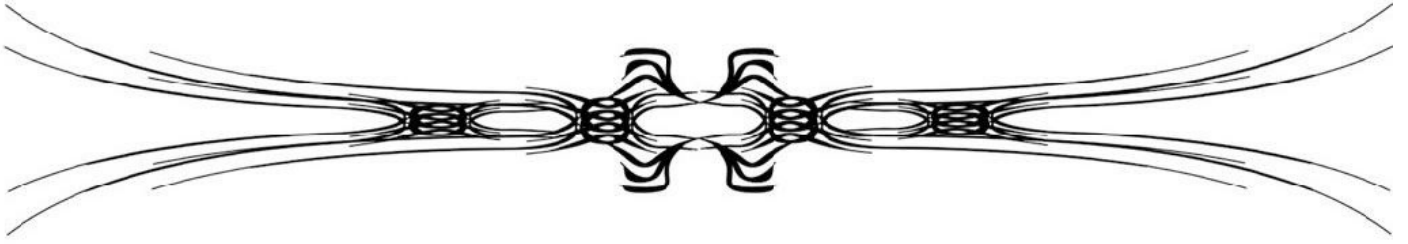
"Tabii ki öyleler." Midem sıkışıyor ve onun duygularını incittiğim için kendimi biraz hasta hissediyorum. Burası onun evi ve ben sadece onun iyiliği sayesinde buradayım. "Fark etmemiştim. Çok özür dilerim."

"Mükemmel olmayan şeyleri terk etmiyoruz," diyor Bethiah. "Ve kesinlikle onları olmadıkları bir şeye dönüştürmeye çalışmıyoruz."

Neden artık gemi hakkında konuşmuyormuşuz gibi hissediyorum? "O zaman bana ne yapabileceğimi söyle." "Yapmak mı?" Duvardan uzaklaşıyor ve bana bakıyor. "Ne için?"

"Senin için," diyorum. "Bu gemide yolumu kazanmak için."

Dört

BETHİvH

Dora iri gözlerle bana bakıyor ve ne teklif ettiği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ediyorum. "Özür dilerim, sanırım yanlış duydum," diyorum ona. "Tekrar eder misin?" Gözlerini bana diyor, tüm masumiyeti ve insani kırılganlığıyla. "Bu gemide kalmak istiyorum ve

seni memnun etmek istiyorum. Geçiş hakkımı kazanmak için ne yapabileceğimi söyle." "Geçiş hak etmek," diye yineliyorum.

Dora başını sallar. "Bu senin gemin. Ne istersen yaparım. Sadece adını koy."

Boynuzlarımın dibinde sıcak bir karıncalanma başlıyor ve kulaklarımı gıdıklıyor. Başka bir insanla yaşadığım buna benzer bir durumu ve kalbimi göğsümden çıkarıp zarif insan ayağıyla üzerinde tepinen Rhonda'ya nasıl aşık olduğumu hatırladım. Bu saçmalığa tekrar kanmayacağım. "Teklif ettiğin şeye cevabım hayır."

O irkildi ve ben kesinlikle bir kabarıklığı tekmelemiş gibi hissettim. "Ah." Dora sertçe yutkunuyor. "Yani benden kurtuluyor musun? Bir sonraki istasyonda mı? Ne kadar zamanım var?"

Yüzündeki telaşlı, avlanmış ifade geri döndü ve sanki kaçmak istiyormuş gibi görünüyor. Korkusu beni rahatsız ediyor. Anlıyorum, ama yine de beni rahatsız ediyor. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama az önce gemiye binmeyi hak etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylediniz -"

"Hayır," diye açıklıyorum ve boynuzlarımın dipleri hâlâ sıcak hissediyor. "Yatağında kazanamazsın dedim."

Dora başını eğiyor. Ağzı bir karış açık kalır ve sonra tükürür. "Ben-ne? O ne zaman masadaydı?"

"*Ah Bethiah, beni tutarsan her şeyi yaparım*' derken ne teklif ettiğini sanıyordun?" Saç örgülerimi savurarak, yapmacık bir tonla onun sesini taklit ediyorum.

Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Yemek yapmayı düşünüyordum! Ya da resim yapmayı! Ya da şarkı söylemeyi!"

Ona bakıyorum. Ve sonra güldüm, sertçe. "Şarkı söylemek mi? Bu gemide paranı çıkarmak için şarkı mı söylüyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

İnsanın yüzü kızarıyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. Sonra yanımdan geçip koridora doğru yürüdü.

Benim küçük tüylerim şimdi çıldırdı. Gülmeye devam ediyorum, çünkü bunun onu kızdıracağını biliyorum ve peşinden gidiyorum. Sahiplendiği hücreye geri dönüyor ve kapıyı çalıştırmaya çalışıyor ama bu tür şeylerde pek iyi değil. Doğru noktaya basmadan önce birkaç öfkeli dokunuş yapması gerekiyor ve kapı kapanmadan önce kapı aralığında durup otomatik sistemi tamamen durduruyorum. Kapının pervazına yaslanıp, yatağın kenarına oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuş, düzgün ve telaşlı bir şekilde onu izliyorum.

"Bu gemide hayatını 'kazanmayacaksın', tüy yumağı," diyorum ona, hâlâ kıkırdayarak. "Seni buraya, kendine nasıl bakacağını öğretmek için getirdim. Ve bir numaralı kural? Asla kimseye 'bir şey' yapmayı teklif etme, yoksa kendini yaramaz bir Praksiyalı gibi giyinmiş, kolun dirseğine kadar bir modenin göt deliğine girmiş, hassas noktalarına masaj yaparken bulursun."

"Ew. Moden'in ne olduğunu bile bilmiyorum ama sadece... ew." Bana iğrenmiş bir bakış attı.

"Neden bu kadar kötüsün?"

"Çünkü bu evrenin korkunç olduğunu öğrenmen gerekiyor, tüyler ürpertici. Ve ben seni şımartmayacağım. Hayatını kazanmak mı istiyorsun? İyi bir korsan olmak ve kendini idare etmek hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğren. Yetenekli olduğunda kendi başına gidebilirsin ve bu da benim tüm ödemem olacak.

ihtiyacım var."

Dora bana ihanete uğramış bir bakış atıyor, pembe ağzı mutsuz bir çizgi halinde aşağı doğru çekiliyor. "Bu yüzden mi diğer gemide bana iyi davranıyordun ve şimdi bana kötü davranıyorsun? Bu benim 'eğitimimin' bir parçası mı?"

Berbat mı davranıyorum? Bazı nedenlerden dolayı, bu acıtıyor. Kabarık, kendime hatırlatıyorum. Kendini öldürtecek çaresiz küçük bir tüyden başka bir şey değil. Onun iyiliğini isteyen birinin ona kötü davranması gerek. "Sana bir tavsiye daha. Gemideki en kötü odayı seçme. Biri sana serbest dolaşım teklif ederse, mümkün olan en iyi odayı al. Anladın mı?"

Bilmediği çok açık. Önce kamarasına, sonra da bana bakıyor, kaşları çatılıyor. "Gemideki en kötü oda burası mı? İçinde yatak olan tek oda bu."

"Burası bir hücre," diye belirttim. "Seni yatak odamı almaktan alıkoyan neydi?"

Ağzı açık kaldı. "Ben... ne? Senin odan."

"Aynen öyle. Sana her yerde uyuyabileceğini söyledim. Neden sana sunulan en iyi yeri seçmedin?"

Gözlerini kırptırıyor, sorumdan ürktüğü belli. "Çünkü... çünkü orası senin ve ben de senin misafiranim." "Bethiah'ın korsanlık kurallarını öğrenmen gerek, tüy yumağı. Birincisi, her zaman aldığın şeyi

istiyorum. Anladın mı? Kimsenin senden önce gelmesine izin verme. Hayatından sen sorumlusun."

Dora bana şüpheyile bakıyor, sanki söylediklerime tam olarak inanmıyormuş gibi. "Bu evrendeki diğer herkes bana sahip olunması gereken bir nesneymişim gibi davranıyor. Onlar daha büyükse ve silahları varsa benim kendim hakkında ne düşündüğümün bir önemi yok."

"Savaşırırsan olmaz."

Ayağa kalkıyor, elleriyle giydiği yavan renkli tulumun paçalarını düzeltiyor. Bu ona *Küçük Kız Kardeş*'ten biri tarafından verilmişti ve üzerine tam oturmuyordu. Göğsü bağlantı yerlerinin üzerinden sarkıyor ve arka tarafı dar geliyor, ayrıca rengi de tamamen yanlış. Yürüme şeklinden dolayı ayakkabılarının da ona tam oturmadığından şüpheleniyorum ama Dora bundan şikayetçi değil. Sorun da bu zaten. Hiçbir şeyden şikayet etmez. Hiçbir şey istemez. Sadece uysalca gölgelere saklanıyor ve birinin onu kurtarmasını bekliyor.

Ama bir numaralı kural? Kendini kurtaracaksın.

Dora kendini toparlar, birkaç adım öne çıkar ve sonra çenesini kaldırır.

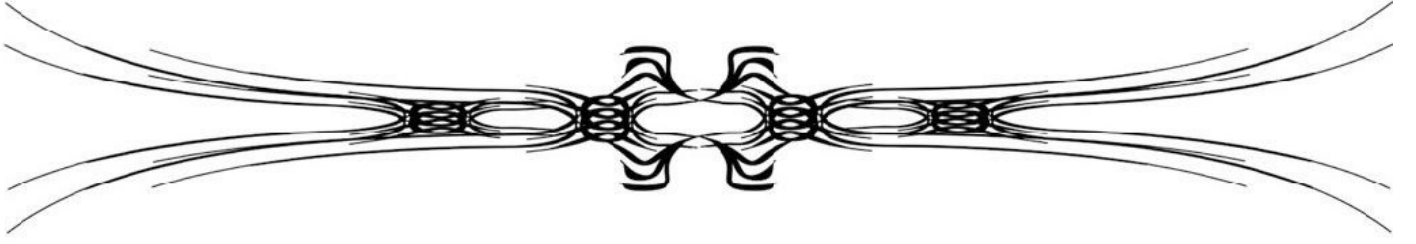
Evet, sessizce söylüyorum. Bağır bana. Zalim olduğum için ağzımın ortasına bir şaplak at. Odama zorla gir ve orayı ele geçir.

Bana bakıyor, çenesi biraz daha yukarı kalkıyor. Sonra sallanıyor. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Onu ağlattım. Kef

me, ben en

kötüsüyüm.

B Ağlamaya başladığımda Ethiah çok üzgün görünüyor. "Kes şunu," diye yaygara koparıyor ama bu beni daha çok ağlatıyor. Ne istediğini bilmiyorum. Sadece korkuyorum ve yalnızım ve keşke bir arkadaşım olsaydı diyorum. Bana attığı bakış utanç verici.

"Ödül avcıları ağlamaz."

Yüzümü siliyorum, onu kızdırdığım için üzülüyorum. "Ben bir ödül avcısı değilim -"

"*Bu* tavırla olmaz."

Ellerimle yüzümü kapatarak hıçkırıklara boğuluyorum. "Özür dilerim! Daha iyisini yapmaya çalışıyorum!"

Hoşnutsuz bir inilti daha çıkarıyor ama bir sonraki anda daha uzun, zayıf bir bedene yaslanıyorum ve beni kendine doğru çekiyor. Bu günlerdir yaşadığım ilk temas ve o kadar harika hissettiriyor ki hemen ona sokuluyorum, hayatımdaki belirsizlikten korunmak için içgüdüsel bir ihtiyaç onu daha da kızdırma korkusuna galip geliyor. Bethiah sadece sırtımı okşuyor. İç geçiriyor. "Neden Ruthann gibi sert ve gürelemeye hazır olamadın? Duygularını incitseydim kulaklarımı koparırdı."

Burnumu çekiyorum, kollarının sıcak güvenliğine gömülüyorum. "Evet ama o seninle gitmezdi. Bunu yapan tek aptal benim."

Bu onu kıkırdatıyor. Sırtımı tekrar ovuyor ve beni bırakmak için özel bir acelesi yok gibi görünüyor, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum. Birinin yanında kıvrılıp yatmak inanılmaz rahatlatıcı. Son birkaç gündür kendimi çok yalnız ve şaşkın hissediyordum. Bethiah'yı rahat bırakmaya çalışıyorum ama belli ki bu benim için işe yaramıyor. Belki onun boşluğa ihtiyacı olabilir ama benim yok.

Bana daha şımarık olmamı söyledi. Sanırım başlamalıyım.

"Sen aptal değilsin. Sadece yumuşaksın." Sanki dünyada olunabilecek en kötü şey buymuş gibi tekrar iç geçiriyor. "Ama endişelenme. Bunun üzerinde çalışacağız. Bir planım var."

Bu beni duraksattı. "Sen... biliyor musun?"

"Aslında var. Daha önce hiç çırağım olmamıştı. Eğlenceli olabilir. Sana ödül avcılığı hakkında bildiğim her şeyi öğreteceğim. Eğlenceli olacak. Benim yemim olup kötü adamları cezbedebilirsin. Senin için harika bir deneyim olacak."

"Um." Bu "cezbetme" fikrinden hoşlandığımdan emin değilim. "Eminim 'cezbetme' kısmına gelmeden önce öğrenmemiz gereken çok şey vardır, değil mi?"

"Oh, kesinlikle." Bethiah kıkırdıyor. Eli saçlarıma gidiyor ve şaşkınlıkla mırıldanıyor. "Saçların görüldüğünden daha yumuşak."

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim. Tek bildiğim, ona aitmişim gibi beni "sevmesinin" iyi hissettirdiği. Tanrım, gerçekten dokunmaya açım. Bir dakika içinde onu durduracağım. Her an olabilir. Ama o saçlarımı okşamaya devam ediyor ve beni itmiyor, ben de kalmaya devam ediyorum. "Peki neyle başlıyoruz?" diye soruyorum. "Ben mi dil öğreneceğim? Ya da gemiyi nasıl kullanacağımı mı?"

"Bunların ikisi de iyi şeyler ama önce Üç Nebula İstasyonu'na gideceğiz," diyor ve ben beline sarılırken saçlarımla okşuyor. "Biraz ödül alman ve lenceyi kontrol etmem gerekiyor. Birkaç yeni

yakıt hücreğine ihtiyacımız var ve oradaki eski bir arkadaşımı ziyaret etmem gerekiyor."

"Bu benim bulunduğum istasyon değil mi?" Helen'in istasyonların insanlar için tehlikeli olduğunu ve beni orada esir tutanların zalim olduğunu söylediğinden oldukça eminim. O anıların çoğunu unuttum ama zincirleri, kokan bedenleri ve ağlayan insanları hatırlıyorum. Çok fazla ağlama. Soğuk ve nemli bir yer hatırlıyorum.

zeminler ve bakan gözler ve... Ürperiyorum, beline yapışıyorum. "Beni orada bırakmayacaksın, değil mi?"

"Az önce benim çırağım olacağını söylemedim mi? Bu bir söz ve eğer bir söz verirsem, tutarım. o."

Ona bakmak için biraz geriye yaslanıyorum. "Çok söz verir misin?"

Bana sırtıyor. "Yardım edebilirsem hayır."

Yeterince adil. "Kutsal saydığınız her şey üzerine yemin eder misiniz?"

"Fluffit, şimdiye kadar hiçbir şeyi kutsal saymadığımı bilmen gerekirdi." Bethiah'nın gülümsemesi genişler. O verir

Saçımı son bir kez okşadı ve gitmeme izin verdi. "Bu da bana şunu hatırlatıyor. Gidip Üç Nebula için bir rota belirlemeliyim. Mümkün olduğunca açık olduğundan emin olmak için haritasını çıkarmalıyım."

Bethiah'nın söylemesini beklediğim onca şey arasında, "mümkün olduğunca açık olsun"... tuhaf görünüyor. "Neden belli olsun?"

"Bir arkadaşım la buluşmayı umuyorum." Gözleri hınzırca parlıyor ve boynuzlarını savuruyor. "Bizi takip edebilmesi için bunu belli etmeliyiz."

"Üç Nebula'da buluşmak istediğiniz arkadaşınız bu mu?"

"Mmm, farklı bir arkadaş aslında." Bethiah saç örgülerinden birini okşarken yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor. "Bir sürü arkadaşım var." Duraksıyor. "Aslında çok fazla tanıdığım var. Çok az arkadaşım var." Sahte bir fısıltıyla elini ağzına götürüyor. "Çoğu insan benim biraz fazla olduğumu düşünüyor."

Bu beni üzüyor. Biraz tuhaf ve huysuz mu? Evet, öyle. Ama aynı zamanda kendi tarzında bana karşı nazik ve onunla kalmama izin veriyor. Az önce ona sarılıp tulumunun önünde ağladığımda bile kızmadı.

"Arkadaşın olacağım," diyorum ona usulca. Eğer ben onun arkadaşıysam, o da benim arkadaşım olabilir. Tanıdık bir yüz olmadan burada olmak yeterince zor. Güvenecek kimsenin olmamasının ne kadar yalnızlık verici olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bethiah bir an beni inceliyor. Uzanıp çenemi avucunun içine alıyor ve yüzümü parmaklarının arasına sıkıştırıyor. "Oh, pofuduk. Çok yumuşak olmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?"

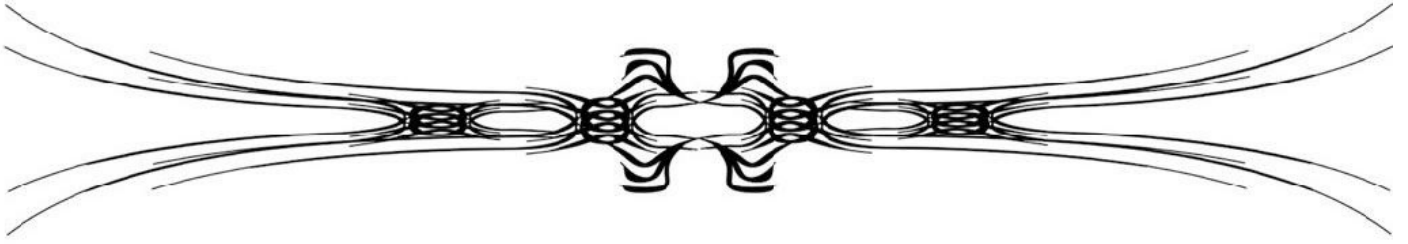
"Arkadaşın olacağımı söyledim," diye geveledim, dudaklarım onun tutuşu karşısında büzülmüştü. "Ben sormadım. Sana nasıl olacağını söyledim."

Kadın parlıyor. "Haklısın. Şimdiden öğreniyorsun." Yüzümü bir kez daha sallıyor. "Hoşuma gitti, pofuduk. İyi iş çıkardın."

Aptalca bir nedenden ötürü, onun övgüsü mutluluktan köpek yavrusu gibi kıvrınmama neden oluyor. O köprüye doğru giderken ben de ona bakıyorum.

Şimdi sadece "fluffit" in ne olduğunu bulmam gerekiyor.

ALTI

BETHİvH

Itiraf etmeliyim ki biraz hayal kırıklığına uğradım. Gemimi geri alalı üç gün oldu ve Jameft'ın tek bir iz bile yok. Kimse beslemelerimi hacklemedi, kimse uçuş yolumu etiketlemedi, hiçbir şey yok.

Neredeyse gemisini çalmış olmamı umursamıyor gibi. Ve bu duygularımı biraz incitiyor. A Gemi hırsızlığı başka bir ödül avcısına yazılmış bir aşk notu sayılır, en azından ben öyle düşünüyorum. Birine, eşyalarını çalacak kadar saygı duyduğumu söylemektir. Seni fark ettiğimi söylüyorum. Sen de beni fark et. Oyun parkında hoşlandığın birinin saç örgüsünü çekmek gibi. Ona tüm işaretleri veriyorum, bu yüzden neden kovalamadığını anlamıyorum.

Belki de öyledir ve ben yeterince sabırlı davranmıyorumdur. Sabır benim güçlü yanımdır değil.

Ama Jamef ve ben bu oyunu bir süredir oynuyoruz. Onun gemisini çaldım. O beni avladı ve yakaladı. Flört ettik. Ben kaçtım. Gemiye tekrar çaldım ve onu hapsedtim. Kaçtı, beni avladı ve gemisini geri çaldı. Şimdi yine elimde ve bir sonraki hamlesini bekliyorum. Bana oynamak istediğine dair herhangi bir işaret vermiyorsa, sanırım o gölgelerden çıkana kadar küçük tüyüme odaklanmam gerekiyor. Bu yüzden Üç Nebula'nın rotasıyla oynuyorum. İzimizi fark etmemiş olma ihtimaline karşı terk edilmiş tahıl istasyonunun etrafında geniş bir daire çizeceğim ve nereye gittiğimizi belli edeceğim.

O zaman gelip oynamak isterse oynayabilir.

Bir süre uçuş ayarlarını kurcalıyorum, Dora'yı gemide dolaşırken video kameralarından birinde izliyorum. Bu tür işleri yapan botlar olmasına rağmen yemekhaneyi temizliyor. Aslında, botlardan neredeyse rahatsız olmuş gibi görünüyor. Yemek alanındaki tek masayı silmeye çalışan bir robota yaklaştığında ona vuruyor ve kışkacından havluyu çalıyor. Hoşnutsuz bir bakışla onu kenara itiyor ve onun yerine kendi işini yapıyor, havluyla masayı fırçalıyor ve ardından tüm makineleri siliyor.

Garip bir tüy.

O akşamın ilerleyen saatlerinde odasına, nezarethanesine dönüyor ve yatağına kıvrılıyor. Bunun üzerine başımı salladım. Sanırım onu bir gecede savaşçı yapamam.

IGecenin bir yarısı bacağıma dokununca uyanıyorum.

Otomatik olarak, elimde tuttuğum blaster'a uzanıyorum ve daha dönmeden saldırganın yüzüne doğru bastırıyorum. Zihnim çoktan gemideki savunmaları gözden geçirmeye başlamıştı. Zihinsel olarak güvenlik açıklarını tespit ediyorum. "Sakin deneme," diyorum yüksek sesle. "Yoksa beyniniz duvara yapışacak."

Birisi çevre alarımını nasıl aştı? Nasıl- Boğuk bir ses var.

"Um...Bethiah?"

Kef. Bu benim tüyüm.

Ağır bir iç çekiyorum ve yuvarlanıyorum. Dora oradaydı, gözleri kocaman açılmıştı. Solgun alnında, blasterimin namlusunu bastırdığım yerde kırmızımsı bir iz var. "Ne istiyorsun?" diye sordum. "Bu

gecenin bir yarısı."

"Bir kabus gördüm," diyor, gözleri bana odaklanıyor. "Rüyamda köle ağıllarına geri döndüğümü ve kimsenin benim için gelmediğini gördüm."

Bir elimi yüzümde gezdirerek tabancamı şilte ile duvar arasına sıkıştırdığım yerine geri koydum. "Orada değilsin. Burada, benimlesin. Uyumaya devam et."

Hareket etmiyor. Ona tekrar bakmak için döndüğümde alt dudağı titriyor, gözleri parlıyor. "Gerçek gibiydi."

"Gerçek değildi." Yan döndüm, sırtım ona dönüktü. "Git uyu."

Odama bir an sessizlik oluyor ve hislerim karıncalanıyor. Sonra yatağın hafifçe eğildiğini hissediyorum ve aptal, aptal tüy yatağıma sürünüyor ve kendini bana doğru bastırıyor. "Daha fazla şey talep etmeye başlamam gerektiğini söylemiştin, değil mi? Artık buranın benim yatağım olduğuna karar verdim." Sesi titriyor, sanki kendine bile inanmıyormuş gibi. "Burası benim yatağım ve burada uyuyacağım."

"Öyle mi?" Onunla eğleniyorum. Sert bir çizgi çizdiği yer burası mı? Karşı koyduğu yer burası mı?

"Evet," diyor Dora, sesi daha sert. Kendini bana doğru bastırıyor, göğüsleri sırtıma sürtünüyor. Küçük bedenini benimkine yaslıyor ve bir kolunu belime doluyor. "Ve tabii ki gitmek zorunda değilsin. Kalabilirsin. Yatağımı paylaşmaya hazırım."

Bu oldukça eğlenceli. Birinin beni şaşırtmasına bayılırım ve benim küçük pofuduk da beni şaşırttı. "Cömertliğiniz için minnettarım."

"Rica ederim," diyor, sesi uykulu. "Şimdi uyumaya devam et."

Kılımı bile kıpırdatmaya korkuyorum ama sırtımdan duramıyorum. Minik, korkmuş küçük Dora her şeye rağmen savaşıma karar verdi. Belki de umutsuz vaka değildir. "O tarafta uyuyacaksan boynuzlara dikkat et."

"Tamam," dedi bana uykulu bir şekilde. "İyi geceler,

Bethiah." "İyi geceler, Fluffit."

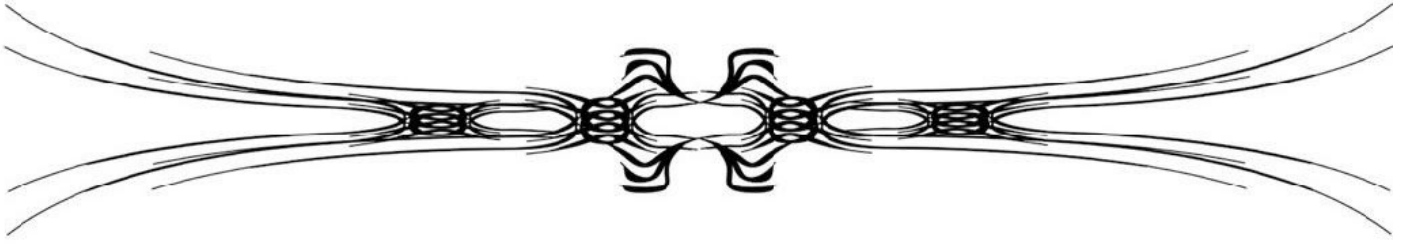
"Bir gün bunun ne olduğunu öğreneceğim."

Kendi kendime sırtıyorum. "Devam et."

Kıpırdamadan ve sessiz duruyorum, Dora'nın onu yataktan atmadığıma göre sırtımdan sıyrılıp sıyrılmayacağını görmek için bekliyorum. Kuyruğum bedenlerimizin arasında sıkışmış durumda ve kolu belimde kilitli kalıyor. Arada bir yer değiştiriyor ve küçük burnunun sırtıma çarptığını hissedebiliyorum. Onu gerçekten yataktan atmalıyım. Eğer benim yatağımı paylaşırsa, insanlar onun benim zevk kölem olduğunu düşünecek.

Ama yine de onu kovmadım. Kolumu onunkinin üzerine koyuyorum ve gözlerimi kapatıp uykuya dalıyorum.

SEVEF

A Ertesi sabah uyandığımda hala Bethiah'nın yatağında, onun küçük çocuğuna büyük kaşık olduğumu görünce küçük bir parçam şaşırıyor. Gerçekten beni kovacağını düşünmüştüm ama kovmadı.

Ertesi gece de beni kovmuyor, bir sonraki gece de. Sanki her şey Evet, artık birlikte uyuyoruz. Onun yatağına sıkışıyoruz ve tüm gece boyunca ona sarılıyorum ve o da buna izin veriyor. Acaba tüm bunlar kalmayı talep ettiğim için mi? Yoksa benim için üzüldüğü için mi? Kabuslarım ona sarıldığımda gerçekleşmediği için mi? Her neyse, kabul ediyorum. Ama yatma zamanı konusundaki müsamahası beni cesaretlendiriyor ve biraz daha zorlamaya karar veriyorum.

Ertesi gün "Bana gemiyi nasıl uçuracağımı göster," diye talepte bulunuyorum, çünkü görünüşe göre talep etmek Bethiah'ın sevgi dili.

Ve yapıyor da. Sandalyesine oturmama izin veriyor ve omzumun üzerinde durarak düğmeleri ve kontrolleri işaret ediyor. O kadar çok var ki hepsi zihnimde birbirine karışıyor, özellikle de kareli yazıları birbirinden ayıramadığım için. Ama ertesi gün tekrar deniyorum. Ve bir sonraki. Patlayan bir havuca benzeyen bu karalamanın "video kamera" anlamına geldiğini ve üzerinde erimiş bir yıldız olan bu düğmenin kontrol panelinin geri kalanının yanmasını sağladığını öğrenmeye başlıyorum. En azından bir yerlere varıyorum.

Artık Bethiah'yı beni de dahil etmeye zorladığım için daha az yalnız hissediyorum. Aslında, *Küçük Kız Kardeş*'teyken sahip olduğumuz o kolay arkadaşlığa geri dönmüşüz ve o benim arkadaşım olmaya karar vermiş gibi hissediyorum. Bethiah hakkında çok şey öğreniyorum, en önemlisi de birinin çok yaklaştığına karar verdiğinde onu tekrar uzaklaştırdığını ve benim de onu geri itmem gerektiğini. İçinde çelik gibi bir şey mi var, yoksa sadece havalı ve cesur bir yüz mü takınıyor merak ediyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Benim "cesur yüzüm" gözyaşları ve sinmeyi içerdiği için pek de öyle değil. Ama eğer cesur bir yüz takınabilseydim, bunun Bethiah'nın dikkatsiz macera arayışına çok benzeyeceğini hayal ediyorum. Hiç umurunda değilmiş gibi davranıyor ama bence umurunda.

Belki zaman zaman biraz daha az dikkatsiz olabilir. O gün bana kontrolleri gösteriyordu. "Video ekranını açıp kapatabilir misin?" diye soruyor.

Çılgınca kontrol panelini arıyorum, havuçlu dalgalı çizgiyi arıyorum. Bakmadığımı sandığında düğmelerin yerini değiştirdiğine yemin edebilirim, çünkü lanet şeyi bulamıyorum. "Hayır dersem kızacak mısın?"

"Tam burada," diyor ve ekrana dokunuyor. Yeterince eminim, dokunduğu anda doğru sembol görüntüleniyor. Ah. Yani basılana kadar farklı bir sembol. Zihnime not alarak ona bakıyorum. Dört bacaklı ve kolsuz çubuk adam patlayan havuca dönüşüyor, diye tekrarlıyorum kendi kendime. Dört bacaklı ve kolsuz çubuk adamdan patlayan havuca-

"Bu her zaman hoş bir manzara, değil mi?" İç geçiriyor, kontrol ekranında öne doğru eğiliyor ve ekrana bakıyor. "Çok fazla fırsat var."

Kontrol panelinden başımı kaldırıyorum. Bir an yüzünü izliyorum, gözleri heyecanla parlıyor, dudakları kıvrılıyor. Çok güzel olduğunu fark ediyorum. Güzel, güçlü ve kendinden emin. Tıpkı onun gibi olmak istiyorum. Sonra ekrana bakıyorum.

Ve bir cıyıklamayı geri püskürtün, çünkü devasa bir uzay istasyonuna benzeyen şeye çok

yakınız. Bir çocuğun yüzük oyuncağına benziyor ama ters çevrilmiş - büyük bir merkezi tüpün etrafında kıvrılmış binlerce küçük pencere gibi görünen düzgünce istiflenmiş halkalar. Gemimiz tepemizde uçarken, bir sürü başka geminin hızla geçip gittiğini görüyorum ve tepedeki halka sanki daha fazla geminin girip çıktığı deliklerle dolu gibi görünüyor.

Rıhtım, sanırım. Her şey inanılmaz derecede yoğun ve çok yakın görünüyor. "Kontrolleri sen almalısın," diyorum ona, ayağa fırlayarak. "Sandalyeye ihtiyacın var."

"Öğrenmek istiyordun, değil mi? Şimdi öğrenmek için iyi bir zaman. Devam et ve bizi oraya uçur." Gözleri gayretli bir ışıkla parlıyor ve bana dişlerini göstererek sırıtıyor. "İniş protokolünü nasıl oluşturacağımızı konuşmuştuk. Bunu almalısın."

Benimle dalga mı geçiyor? Bana gemiyi nasıl indireceğimi bir kez anlattı ve anladığımı mı varsayıyor? Bana çevre sistemlerini, savunma sistemlerini ve altı ay boyunca saklandığı bir çiftlikte botları nasıl tamir ettiğini de anlattığını unutuyor mu? Tüm bunlar korku dolu kafamın içinde karmakarışık bir hal alıyor ve dehşet verici bir ciyaklama çıkarıyorum. "Yapamam."

Havalı bir el sallıyor. "Tabii ki yapabilirsin -"

"Bethiah," diye bağırarak boş sandalyeyi işaret ediyorum. "Hemen şimdi bu kontrolleri al ve bizi uçur!"

Kuyruğu neredeyse mutlu bir köpek yavrusu gibi ileri geri sallanıyor. "Bu bir emir mi, pofuduk?"

"Evet!" Gemimiz o devasa istasyona gittikçe yaklaşırken ellerimi sıkarak çılgınca bağırıyorum. "Lütfen! Bizi henüz uçuramam! Her şeyi berbat edeceğim! BEN... BEN..." Kontrolü ele almasını sağlayacak bir şey düşünmeye çalışıyorum. Bir şeyler. Herhangi bir şey. "Sadece yap şunu! Yoksa ben..."

"Ne yapacaksın?" diye alay ediyor.

"Bana şaplak mı atacaksın?" "Evet!"

Eğer gereken buysa!"

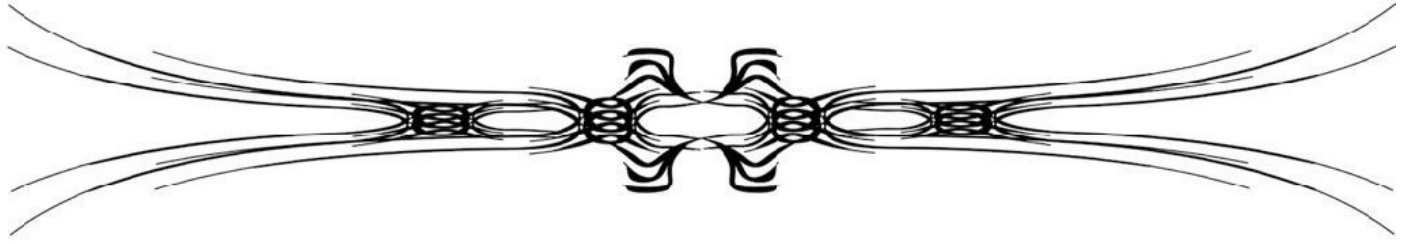
Bethiah eğilir ve kontrol panelindeki tek bir düğmeye basar. "Kenetlenme işlemini başlat, bilgisayar."

"Kenetlenme sekansı başlatılıyor," diye cıvıldıyor bilgisayar. "Lütfen oturmaya devam edin."

Bana o düğmeyi daha önce göstermediğinden eminim. Ayrıca bilgisayarla hiç etkileşime girmediğimden de eminim. Bu onun başka bir oyunu mu? Kırılana kadar beni zorlamak için mi? Oflayıp pufluyorum, ona ters ters bakıyorum ve köprüden hışım ile çıkıyorum.

"Bu şaplak yemeyeceğim anlamına mı geliyor?" diye sesleniyor arkamdan.

Sekiz

BETHİvH

Humans. Çok sevimli bir şekilde telaşlı.

Geminin Üç Nebula'nın ana limanına yanaşmasını izlerken Dora'nın küçük krizine izin veriyorum. Hazırlıksız ziyaretim için epeyce bir ücret ödemem gerekecek ama kredileri ödeyebilirim

Geri. Küçük insan yoldaşımın başarılı olmak için ihtiyaç duyduğu donanımına sahip olması daha önemli. Son birkaç gündür durumu iyiye gidiyor ama hâlâ panik halinde ve endişeye yatkın. Benim yatağımda uyuması yardımcı oldu, ama yine de kontrolü ele alan bir dişi olması için önünde uzun bir yol var.

Limana yanaşırken, gemide tersane kayıtlarına saçma sapan bilgiler aktaran bir komut dosyasını etkinleştiriyorum. Rıhtımdaki mürettebat bunun sahte olduğunu anlayacak, ancak birkaç kredi başka yöne bakmalarını sağlayacaktır. İşe koyulma zamanı.

Kamarama gidiyorum, en çirkin görünümlü kazağımı ve bir çift yıpranmış botumu giyiyorum. Blaster kemerim de aynı şekilde dövmeli görünüyor ama içindeki silahlar birinci sınıf. Bir istasyonu ziyaret etmek söz konusu olduğunda, birbirine sürtecek iki krediniz yokmuş gibi görünmek en iyisidir. Bu tür bir kılık değiştirmenin tek sorunu Dora'nın benimle gelmek zorunda olması ve Dora ucuz bir evcil hayvan değil. Beş parasız birinin onun gibi bir oyuncağı olmaz.

Sağlam bir plana ihtiyacımız var ve en önemlisi Dora'nın da buna uymasını istiyorum.

Giyindikten sonra Dora'nın peşine düşüyorum. Yatağımda uyuyor olsa da (ki bu muhtemelen kötü bir fikir, ama umurumda değil) nezarethaneyi "kendi" alanı olarak belirliyor. Nedense bu beni rahatsız etmemesi gerektiği halde rahatsız ediyor. Ne kadar az yapışkan olursa o kadar iyi... Yapışkanlığı hoşuma gitse bile.

Kef me, gerçekten yalnız olmalıyım. Bu düşüncüyü aklımdan silip atıyorum ve yüzümde parlak bir gülümsemeyle hücreye giriyorum. "İstasyonu birlikte ziyaret etmeye ne dersin, pofuduk?"

Bana asık suratla bakıyor, belli ki köprüde ona yaptığım küçük şakadan dolayı hâlâ üzgün. "Başka seçeneğim var mı?"

"Dürüstçe mi? Pek sayılmaz. Bu yolculuk senin için. Seni giydiriyoruz, bu yüzden benimle gelmen gerekiyor." Kapıyı işaret ediyorum. "Atla bakalım."

"Giyinmek mi?" Dora endişeli görünüyor. "Nasıl yani?"

"Öncelikle çok güzel ve çok insansınız. Sana yüz hatlarını gizleyecek bir holo-maske almamız gerekecek, böylece seni kaçırmaya çalışan haydutlar olmadan seyahat edebilirsin."

"Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

Alnım ısınıyor ve boynuzlarımdan birinin tabanını ovuyorum. Temiz kıyafetlerini alıyorum, istasyonda dikkat çekip çekmeyeceğine ya da Mathiras'ın Helen'e yaptığı gibi tamamen açık olup onu büyük bir pelerinle kundaklayıp kundaklamayacağıma karar vermeye çalışıyorum. "Odaklan, tüy yumağı. Henüz insan olduğunu saklayamam, bu yüzden iyi bir gizlenme hikâyesine ihtiyacımız var. Tasma takmak zorunda kalırsan üzülecek misin?"

Cevap vermeyince ona bakıyorum.

Dora dudağını ısıırıyor, bana yumuşak, utangaç bir bakış atıyor. Sarı bir tutam saçını küçük, yuvarlak bir kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Sence tüm insanlar mı güzel yoksa sadece ben mi?"

Buna kesinlikle cevap vermeyeceğim. Dikkat dağıtma zamanı. "Sadece soruya cevap ver.

Yaka tamam mı?" Omuz silkiyor, boynuna dokunuyor. "Kılık değiştirmemde bir sakınca yok."
"Tamam, güzel. Bu işleri kolaylaştırır. Şimdi biri sorarsa, sen yaramaz, yaramaz bir kaçaksın.

köle ve seni geri getiren benim." Şaşkın bakışları karşısında devam edip diğer kazağını da yatağın üzerine bırakıyorum. "Bu özel bir iş, eski bir dost için el altından yapıldı, bu yüzden resmi bir ödül değil. Dişi insanlara karşı zaafım olduğunu biliyorlar ve bu yüzden beni tuttular. Efendin seni 3N'de alacak ve ondan ölesiye korkuyorsun ve benimle kalmak istiyorsun, bu yüzden biraz yapışkan olman anlaşılabilir bir durum. Anladın mı?"

Dora boğazını temizleyerek cevap veriyor: "Dişi insanlara karşı zaafın var ve benim yapışkan olmamdan hoşlanıyorsun. Bu doğru mu?"

Bu evrende benden daha zor bir varlıkla mı tanıştım? Ona kaşlarımı çatıyorum. "Çok heyecanlanma. Buna gizli hikâye deniyor. Gerisini anladın mı anlamadın mı?"

"Güzelim, güzelliğim dikkatini dağıtıyor ve bana olan aşkını gizlemek için elinden geleni yapıyorsun." Dora'nın gözleri neşeye parlıyor.

Pelerin olsun. Belki şansım yaver gider de altında boğulur. "Bunun gerçek olduğuna karar verip senden kurtulmadan önce gidelim."

"Yapmazdın," diyor ve ben geminin koridorunda ilerlerken peşimden geliyor. "Geceleri seni kaşıklayacak kimse yok ve bu hoşuna gidiyor. Uykunda çıkardığın küçük sesleri duydum."

Uykumda ses çıkarmıyorum. Özellikle de mutlu olanları. "Yine yanlış."

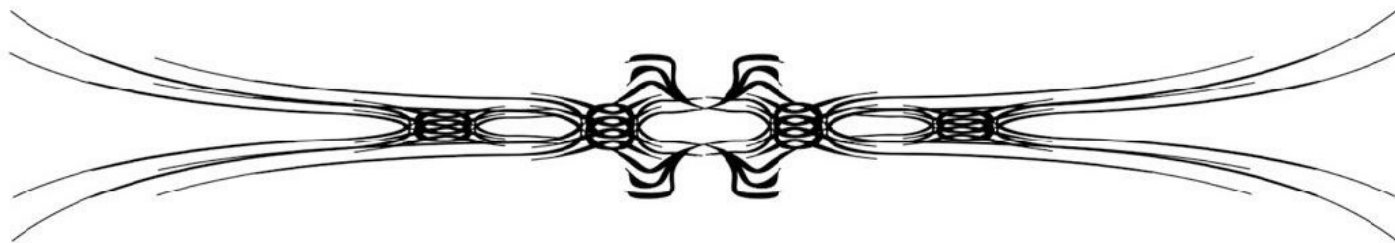
Korkusuz ve benden çekinmeyen biri olmak için bu sinir bozucu anı seçerek arkamdan geliyor. "İstasyonda elini tutabilir miyim?"

"Sadece çiğnenmesini istiyorsan," diyorum neşeye. Sonra elini dudaklarıma götürüp yalıyorum, bir yandan da göz temasını sürdürüyorum.

Bu küçük kabarıklığı duraklattı. Bana göz kırptıyor ve sonra elini elimden çekiyor. "Sana hiç garip olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Asla. Şimdi sana güzel bir tasma alalım da herkes senin kaçak bir köle olduğunu düşünsün." El ele tutuşmak, keş me. O hırsızlar ve alçaklar ininin ortasında bir insan dışisiyle el ele tutuşsam, yumuşadığımı düşünürlerdi.

Bethiah birçok şey olabilir ama kesinlikle yumuşak değil. Tuhaf, evet. Düzensiz, kesinlikle. Yumuşak mı? Asla değil.

I boynumdaki tasmaya dokunuyor ve gemiden ayrılırken çok endişeli görünmemeye çalışıyorum. Bethiah korkmuş gibi yapmamı mı istedi? Numara yapmana gerek yok. Şu anda kesinlikle dehşete düşmüş durumdayım. Three Nebulas daha önceden hatırladığım aynı işlek istasyon ve Ekşi hava filtrelerinin ve nemli sıcaklığın kokusu tenime çarptığı an, anılar selini geri getiriyor. Artık ukala, alaycı ve eğlenen biri değilim. Bir kalp atışında, bir kez daha dehşete düşmüş, güçsüz bir insan oluyorum.

Ve gemiye geri dönmek istiyorum. Derhal.

Bethiah korkumu fark ettiyse de bir şey söylemiyor. Dar koridorlarda kibirli bir çalımla yürüyor ve herkese çok seksi olduğunu söylüyor; tasmamın bağlı olduğu ip elinde gevşek duruyor. Kuyruğunun küstahça sallanışından elimden geldiğince kaçınarak ve korku iniltilerini bastırmaya çalışarak onun arkasında tırıs gidiyorum.

Beni satmayacağını söyledi. Ona inanmak zorundayım. Bu evrende güvenebileceğim biri olmalı ve ben onu seçtim.

Umarım yanlış seçim yapmamışımdır.

Bethiah istasyondayken giymem için bana bir pelerin verdi ve başlangıçta istemesem de - ve rahat olamayacak kadar havasız olsa da - kıvrımlarının altına saklanabildiğim ve fark edilmemek için umutsuzca çabalayarak onun arkasına gizlenebildiğim için mutluyum. Bethiah neşeyle liman işçilerini selamlayıp onlara kare şeklindeki metalik uzaylı parasından biraz uzatırken hiçbir şey söylemiyorum. Ona başlarını sallayıp beni biraz fazla uzun süre süzüyorlar ve ben de ona biraz daha yaklaşıyorum.

"Önce nereye?" Uzun bir koridora döndüğümüzde soruyorum. Kalabalık, insanlar kenarlarda dolanıyor ve bizi fazlasıyla ilgiyle izliyorlar. Bethiah'nın elinin kılıfına gittiğini ve kedi-uzaylılar, mavi uzaylılar ve kertenkele ve kurbağaya benzeyenlerin karışımına daldığımızda çalımının biraz daha belirginleştiğini fark ediyorum. Varlıkların çok tuhaf bir karışımı ve bu beni yine de tedirgin ediyor. Bu yerle ilgili anılarım yoğun korku ve kafa karışıklığıyla dağılmış durumda, ancak soğuk, nemli metal duvarın yanında, diğerlerine zincirlenmiş olarak toplanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Biri beni her ellediğinde ve dişlerime hayvanmışım gibi baktığında içten içe ölmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Oradan nefret ediyordum ve buraya dönmekten de nefret ediyorum. Bunaltıcı havaya rağmen titreyerek pelerinimi kendime doğru çekiyorum. Gölgelelerin arasından bir an kırmızı bir göz yakalıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. İstedğim son şey daha fazla dikkat çekmek.

"Mmm, kızarmış yaprak kokusu alıyorum," diyor Bethiah neşeyle, bir başka dolambaçlı koridora saparken. "Bir şeyler atıştırmak ister misin, insan?"

"Hayır."

"Hiç eğlenceli değilsin. Ya sana yedirirsem?"

Bunun flört mü yoksa daha fazla kaos mu olduğunu anlayamıyorum. "Hala hayır."

İleride, koridorların yoğun bir merkezi alana açıldığı bir atriyum görüyorum ve o yöne doğru gitme ihtiyacıyla derim neredeyse sürünüyor. Orada yeşil şeyler, bitkiler ve daha fazla dükkan var, ama tek önemsedğim açık olması ve sıkışık koridorlardan daha az baskıcı olması.

Bir tezgâhının yanında duruyoruz ve kızarmış yiyeceklerle dolu olduğu kesin. Bethiah derin bir

nefes alıp kokuları içine çekiyor ama kokular kusma isteği uyandırıyor. Hiçbir şey yiyemiyorum. Çok endişeliyim. Ona yaklaşıyorum ve beni şaşırtarak bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Gözleri parlıyor.

Bana keskin beyaz dişlerini gösterdi. "Yemek yiyeceğini söyledim ve yemelisin, pofuduk. Çok lezzetli olacak." "Gerçekten aç değilim, Bethiah."

"Bir ısırık alabilirsin," diyor, kolu omzumu sıkıyor. Beni o kadar sıkı tutuyor ki neredeyse göğsüne doğru itiliyorum, ama en azından yoldan geçenlerden korunuyorum, sanki bir gösteri değil de yolumuza çıkan bir engelmışiz gibi etrafımızdan dolanıyorlar. "Kızarmış yapraklardan iki tane istiyoruz," diyor parmaklarını kaldırarak. "Bir tatlı, bir de tuzlu."

Satıcı - turuncumsu tenli ve ürkütücü gözlü bir uzaylı - başını sallıyor ve iki yanardöner, parlak kap alıyor. Hemen her ikisini de çıtır çıtır kırmızımsı bir hamurla kaplı iğrenç görünümlü kızarmış yapraklarla doldurmaya başlıyor. Ardından bir tanesinin üzerine kahve telvesine benzeyen bir şey serpiştiriyor ve arabanın üzerinden bize doğru itiyor.

Bethiah ona metal "bozuk paralardan" birkaç tane uzatıyor ve kahve serpilmiş sepeti bana veriyor. Diğerini eline alıyor ve ona bakıyor. "Bugün meyve var mı?"

Tanrım, meyve de mi? Hasta olacağım. Burnum kırıışıyor.

Satıcı başını sallıyor. "Meyve yok. Tek bir sevkiyat bile yok."

Bethiah sadece "Hmm," diyor ve düşünceli görünüyor. "Buraya başka meyve satıcısı taşınmadı mı?" "Bir tane bile. Bunu arkadaşlarına ilet."

Bethiah neredeyse mırıldanarak, "Oh, yapacağım," diyor. Sesi memnun görünüyor ve ben de aslında neyi kastettiklerini merak ediyorum. Etrafına bakınıyor, sonra yakındaki yapraklı bir bitkinin yanında boş bir bank görüyor. "Şuraya oturalım, tüylü şey. İşe koyulmadan önce atıştırmalığımı yemek istiyorum."

Beni bırakıyor ve ben de onu bankın yanına kadar takip ediyorum. Oturduğumda kuyruğu belime dolanıyor ve beni biraz daha yaklaşıyor. Doyurucu bir ısırıkla yapraklardan birini çıtırdatıyor ve uykusunda çıkarmadığına yemin ettiği zevk seslerinden birini çıkarıyor. "İyi kızarmış yaprak yemeyeli uzun zaman oldu."

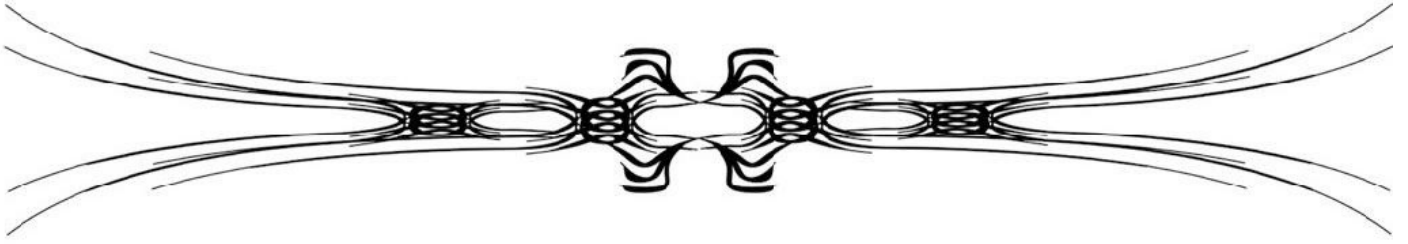
"Benimkini alabilirsin," diye teklif ediyorum, sepetimi ona doğru uzatarak. "Kesinlikle olmaz. Sen bir tane ye."

İstemeye istemeye yaptım ve tadına şaşırdım. Biraz evdeki toz çöreklerle benziyor, biraz da çıtır çıtır bir tadı var. "Oh. Bu oldukça iyi."

"Tatlı mı?" diye soruyor.

Ben cevap veremedenden eğilip ağzımı yalıyor, sonra da dudaklarını şapırdatıyor. "Evet. Çok tatlı."

TEF

Bethiah beni yaladı. Dudaklarından.

Şok içinde soluk soluğa kalmak istiyorum. Ona bunun ne anlama geldiğini sormak istiyorum. Sırtını yalamak istiyorum. Bunun yerine, tek yapabildiğim şaşkınlıkla ona bakmak.

Bu da oynadığımız oyunun bir parçası mı? Nerede o

Bir insan için yumuşamış gibi mi davranıyor? Yoksa gerçekten benimle flört mü ediyor? Bethiah ile bunu söylemek çok zor. Ne zaman biraz açıldığını düşünsem, vahşi ve mantıksız bir şey yapıyor.

Ama güzel olduğumu söyledi.

Hatırladıkça zevkten kızarıyorum. Kuyruğu hâlâ belime dolanmış, beni kendine yakın tutuyor ve yapraklarından bir tane daha yerken, bakışlarının kirpiklerinin altından etrafa daldığını fark ediyorum. Biz atıştırırken bile gizlice etrafımızdaki herkesi izliyor. Muhtemelen oyunun bir parçası, diye karar veriyorum.

Ama bana düşen, ona yapışmam ve kalması için ikna etmeye çalışmam, değil mi? Bu yüzden biraz zorlamaya karar verdim. Bir tatlı kızarmış yaprak daha yiyorum ve koyu şeker kristallerinin dudaklarıma değmesine izin veriyorum. Bethiah tekrar bana doğru baktığında eğilip (çok fazla eğiliyor) ağzımı onunkine dayıyorum. Ağzının ne kadar yumuşak olduğunu fark ederek bir süre orada oyalanıyorum ve sonra çekiliyorum. "Sana bir tat daha veriyorum," diyorum usulca. "İlkinin beğendiğin için."

Gözlerini bana diyor ve belimdeki kuyruk biraz geriliyor. Ama kızgın görünmüyor. Ağzı hafif bir gülümsemeyle seğiriyor ve sonra ağzının köşesinden bir şeker kristali yalıyor ve dilinin görüntüsü beni büyülüyor.

İlk kez cinsel kimliğimi düşünüyorum. "Önceden" sahip olduğum anılar belirsiz ve rastgele, daha çok zaman zaman hiç beklemediğim bir anda ortaya çıkan önemsiz şeyler gibi. En sevdiğim TV programı *Friends'ti*, salatalık kokusu bana büyükannemin bahçesini hatırlatıyor ve konsantre olsam bile bundan fazlasını hatırlayamıyorum. Güvenebileceğim bir şey değil. Bir köle olarak "uyandığımda" cinselliğim bana ait değildi. Sayılmazdı, çünkü üzerimde erkek eli ya da kadın eli olması fark etmezdi. Onlar istemediğim ellerdi, bu yüzden onları hiç düşünmemeye çalıştım. O zaman diliminde kimse beni satın almadı, bu yüzden zamanımı diğer kölelerin yanına sokularak ve eninde sonunda gerçekleşeceği günden korkarak geçirdim.

Ama şimdi özgürüm... Bir şeyler düşünüyorum. Bethiah'nın ağzının benimkine karşı ne kadar yumuşak olduğu ve ona karşı kıvrılmaktan ne kadar hoşlandığım gibi şeyler. O zaman kadınlardan hoşlanıyor muyum? Sadece kadınlardan mı hoşlanıyorum? Bunu düşünüyorum ve zihnimde birkaç eski anı canlanıyor, televizyonun önündeki eski püskü bir kanepede paylaşılan öpücükler, sakallı bir adamdan gelen öpücükler. Hmm. Bunu biraz daha düşündüm ve kişiliğini beğendiğim ve yanında kendimi güvende hissettiğim sürece birinin hangi cinsiyetten olduğunun umurumda olmadığına karar verdim.

Benim için önemli olan tek şey bu. Bir şeylerin ilerleyip ilerlemeyeceğine ben karar veririm ve bu konuda söz sahibiyim. İster kadın ister erkek olsun, o ellerin bana dokunmasından heyecan duyuyorum.

Buna ne dendiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Tek bildiğim Bethiah'nın kuyruğu etrafımda kıvrılmışken ve o bana gülümserken pek çok şey hissettiğim.

En çok da dudaklarını tekrar benimkilere değdirmesini umuyorum. Bu yüzden aç olmadığım halde bir tatlı yaprak daha yiyorum ve sonra ağzımı ona doğru eğiyorum. "Bir daha tatmak ister misin?"

Çenemin altında bir parmak eklemine dokunuyor, düşünüyor. "Hayır, anladığımı sanmıyorum. Sanırım seni tutmam için beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun ve ben buna kanmayacağım."

Hayal kırıklığıyla midem sıkışıyor. Bunun oyunun bir parçası olup olmaması umurumda değil, yine de duygularımı biraz incitiyor. Parmaklarımdaki şeker kristallerini yalıyorum ve artık ilgilenmediğim için yemeğin geri kalanını bir kenara bırakıyorum. "O zaman bir meyve satıcısı bulabilir miyiz diye bakmak ister misin?"

Bethiah kıkırdar. "Ah, küçük tatlı tüy, mesele asla meyve değildir."

Değil mi? Aman Tanrım, bu kadın kafa karıştırıcı. "O zaman bir şeyler içebilir miyiz? Susadım ben."

"Yapabiliriz ama elimizi çabuk tutmamız gerekecek. İzleniyorum." Gözleri parlıyor ve bu konuda heyecanlı olduğunu fark ediyorum. Kuyruğu heyecandan titriyor ve hareketleri biraz daha abartılı. Saçlarını bile savuruyor.

Etrafıma bakıyorum ama özellikle kimseyi göremiyorum. İnsanlar bizi izliyor, evet, ama bir ödül avcısını, elinde bir insanla izliyorlar. Beni ondan çalmak mı istiyorlar yoksa sadece öpüşmemizin tadını mı çıkarıyorlar bilmiyorum ama her iki durumda da kendimi birdenbire çok teşhir edilmiş hissediyorum. "Tehlikede miyiz?"

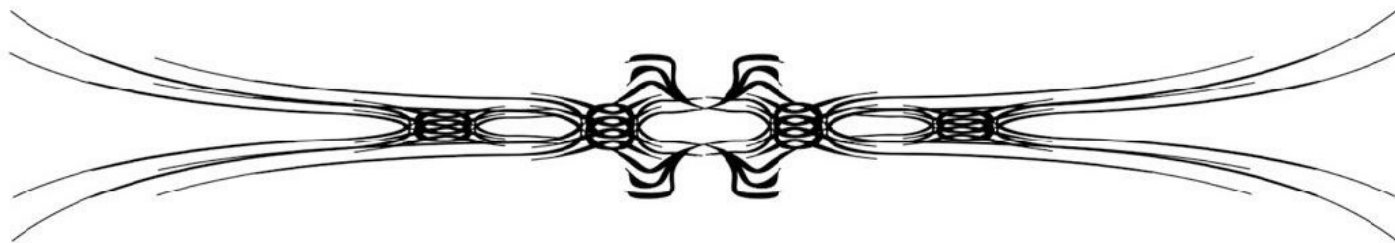
"Umarım öyledir," diye mırıldandı Bethiah. "Gerçekten, gerçekten öyle umuyorum."

Garip cevabı ince bir hareketle geliyor, örgülerinden birini düzeltiyor. Buraya bir iş ortağıyla buluşmak için geldiğimizi düşündüğümü fark ediyorum, ama yanılıyor olabilirim. Onun yerine bir ortakla buluşuyor olabiliriz. Belki de Bethiah bu yüzden beni öpmekle ilgilenmiyordur.

Zaten ilgilendiği biri var.

Doğrulurken kalbime saplanan küçük acıyı çabucak görmezden geliyorum. Bethiah'nın benimle oyun oynaması önemli değil. O benim arkadaşım oldu ve bana nasıl bağımsız olunacağını öğretecek. Ondan daha fazlasına ihtiyacım yok... *daha* fazlası düşüncesi çok hoşuma gitse bile.

Aramızdaki bu flörtleşme sadece bir oyun, bir performans. Bundan daha fazlasını okuyamam.

Evet, daralmış bir şekilde, peşinde olduğum sinir bozucu, baştan çıkarıcı, hilekâr ödül avcısının küçük, güzel bir insanı dudaklarından öpmesini ve ona gülümsemesini izliyorum.

Sanki Bethiah derimin altına girmeye *çalışıyor*.

O da başarılı oluyor.

Gemimi çalıp yeniden dekore ederken benimle flört eden ve onu yakalamam için bana meydan okuyan bir dişinin en azından sadık olması gerektiğini düşünmeliyim. Geçmişte benimle ilgilendiğini söylemişti ama burada onu, mümkün olan her türlü hijyen yasasını çiğneyerek, herkesin içinde bir insanla ağız parçalarını sıkıştırırken buluyorum. Öfkeli bir yanım hâlâ kanunun devreye girmesini ve bu çirkin gösteri hakkında bir şeyler yapmasını istiyor. Bir istasyon görevlisinin gelip ona kamusal alanda iffetsizlikten dijital bir ceza kesmesini istiyorum.

Ancak kimse bunu yapmıyor ve yasalar bir kez daha hayal kırıklığına uğrattıyor. Şimdiye kadar kimsenin kendi koyduğu kuralları uygulamadığını bilmeliydim.

Sibernetik parmaklarımı gerçek bacağımdan geriye kalanlara vurarak Bethiah'nın yapraklarını bitirmesini izliyorum. Biraz daha az hevesli görünen insanla neşeyle sohbet ediyor ve ayağa kalkıyor.

"Bethiah ve arkadaşının ısı imzasına kilitlen," diye mırıldanıyorum.

Gözümdeki bilgisayar hemen onlara kilitleniyor ve onları istasyondaki ceset denizinin içinde gösteriyor. Kalabalığın arasından geçip bir koridora dalıyorlar ve gözümdeki sensörler kırmızı çizgileri göstermeye devam ederek bulundukları yer ile benimki arasındaki mesafeyi belirtiyor. Bethiah'nın oyununu merak ederek onları takip etmek için ayağa kalkıyorum.

Peşinden gitmemi istiyor. Bu çok açık. Köprüyü uzaktan izlediğimi biliyor. Bunu biliyorum çünkü benimle sürekli sanki köprünün üzerindeymişim ve yaptığı her şeyi görebiliyormuşum gibi konuşuyor. Kıçını kontrol ekranlarının her yerine sürüyor, kasıtlı olarak kendimi göstermem için beni uyandırmaya çalışıyor. Bunu yaparsam, sağlam bir plana ihtiyacım olacağını biliyorum. Ona son yaklaştığımda, erkek kadına eşittik. Konuşmak istedim. Pazarlık yapmak istedim.

Sikimi ıslatmak istiyordum. Ve Bethiah da bunu istiyormuş gibi davrandı.

Bunun yerine Bethiah kafama bir anahtarla vurdu ve beni gemime hapsetti. Geminin kendisine ait olduğunu iddia etti, onu çok daha çirkin bir şeye dönüştürdü ve adını *Doldrum*'dan *Pleasure Spot*'a çevirdi. Bunu beni kızdırmak için yaptığını biliyorum - yaptığı her şey beni kızdırmak için, öyle görünüyor - ve bunların hepsi bir oyunmuş gibi davranıyor.

Ben de oyun oynayabilirim. Bir dahaki karşılaşmamızda eşit olmayacağız. Yakalanana kadar kovalanmak mı istiyor? Onu yakalayacağım, tamam. Ama Bethiah gibi zeki ve öngörülemez birinin yeme ihtiyacı var.

Peşinden sürüklediği insanı izliyorum. Dişi isteksiz görünüyor ama Bethiah'ya yapışmış, ona olabildiğince yaklaşıyor. Büyük olasılıkla bir ödül ve çok yaklaştığı bir ödül... ya da bu beni ortaya çıkarmak için tasarlanmış başka bir oyun. Beni kışkırtıp onunla yüzleşmemi sağlamak için.

Gemisini çalmaya çalışmamı bekliyor olacak. *Benim* gemimi. Benim daha iyi bir fikrim var.

Onun küçük ödülünü çalacağım ve onu *bana* gelmeye zorlayacağım. Kalabalık istasyonun yan koridorlarından

birine dalarak kendi kendime gülümsüyorum.

ORA

D

"Peki şimdi nereye gidiyoruz?"

Bethiah'nın hareketleri hızlı, adımları benimkilerden çok daha uzun, bu yüzden Üç Nebula'nın koridorlarında onun peşinden koşmak zorunda kalıyorum. Beni öptükten sonra tuhaf bir ruh hali içinde görünüyor.

Dehşetle tepki vermediğim için mi acaba? Beni şok etmeye mi çalışıyordu? Çünkü ben şok olmadım. Bunun, fazla samimi olduğumuza karar verdiği ve bu yüzden beni tekrar uzaklaştırdığı başka bir ruh hali dalgalanması olduğundan şüpheleniyorum.

İşaretleri tanımaya başlıyorum ve bundan rahatsız oluyorum. Koridorda daha hızlı ilerlemeye başlayınca kızgınlığım daha da artıyor. Hem izini kaybetmemek hem de arkasından geldiğimi hatırlatmak için sallanan kuyruğunu tutuyorum ve tasmadaki kurşunla beni boğmamasını sağlıyorum.

Yapılacak en yanlış şey bu. Bethiah o kadar hızlı durdu ki sırtına çarptım. Olduğu yerde duruyor ve yavaşça arkasını dönüp bana bakıyor. "Az önce kuyruğumu mu yakaladın, pofuduk?"

Bu tehlikeli hissettiriyor. "Um...evet?"

Yakınlarda biri titriyor. Gözleri kısıldı. Bana bakıyor, uzun ve sert. İstasyonda iğne atsan yere düşmez.

"Kuyruk kapmak kötü bir şey mi?" Küçük bir sesle soruyorum. "Çok kötü."

"O zaman belki de bana şaplak atmalısın." Cesur olmaya çalışarak (ya da en azından öyleymiş gibi davranarak) çenemi kaldırıyorum.

Eğiliyor, gözleri biraz vahşi. Kulağındaki mücevherler istasyonun ışığında parlıyor ve boynuzlarının ışıltısı onu tamamen metal ve aniden çok sert gösteriyor. Sert parmağını çenemin altına sokup beni yukarı bakmaya zorladığında ürperiyorum. "Pantolonunu indirmemi ve herkesin önünde seni tokatlamamı mı istiyorsun, pofuduk? Teşhir edilmek hoşuna mı gidiyor?"

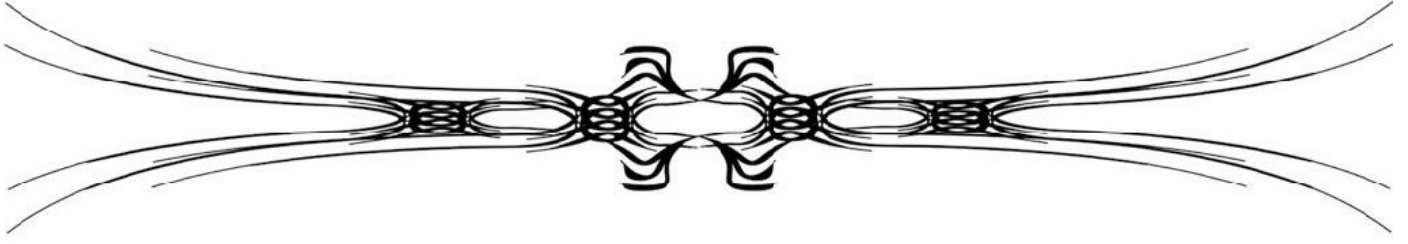
Eek. Hayır, istemiyorum. Bethiah'a neden cesaret ettim ki? Böyle bir şey yapabilecek kadar deli. "Nereye gittiğimizi bilsem ve sen de bana ayak uydurabileceğim kadar yavaş yürüsen yeter," diye şaka yapıyorum. "Belki şaplak atmayı daha sonraya, özel bir yere saklarız."

Beni düşünerek başını eğiyor ve uzun bir an için gerçekten de istasyonu dolduran tüm bu uzaylıların önünde pantolonumu indireceğini düşünüyorum. Bunun yerine bir elini yakama doluyor ve beni nazikçe kendine doğru çekiyor. "Oh, pofuduk," diye mırıldanıyor. "Eğer benden daha fazla ilgi istiyorsan, tek yapman gereken bunu söylemekti. Sana istediğin her şeyi vereceğim."

Olamaz. Bu bir tuzak gibi hissettiriyor.

Daha yakına eğiliyor. "Bize gelince, Zakoar'ın kaporta dükkanını ziyaret edeceğiz."

On iki

W Kaportacıya mı gidiyorsun? Benim için mi? Kulağa garip geliyor. Ama Bethiah'ya güveniyorum ve beni bir tamirhaneye götürmek istiyorsa, bir nedeni olmalı diye düşünüyorum. Belki de hurda görünümlü eski geminin bir insan için özel bir şeyle donatılması gerekiyordur? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.

uzay yolculuğu, yani bu tamamen rutin olabilir.

Ve yine de... Bu Bethiah. Onun rutin bir şey yapmadığını öğrenmeye başlıyorum. Milyonlarca soru sorma isteğime direnerek onu yakından takip ediyorum. Benim bir klon olduğumu ve hafızamın parça parça olduğunu biliyor. Eğer önemli bir şey varsa, eminim bana söyleyecektir.

Ancak başka bir koridordan geçip müzikle dolu bir alana geldiğimizde ve bir pencerede dans eden açık saçık giyimli bir kadın gördüğümde, Bethiah'nın yapılacaklar listesinden dikkatinin dağılıp dağılmadığını merak etmeye başlıyorum. Pencerenin önünde duraklıyor ve camın arkasında dans eden tüylü kadına ilgiyle bakıyor.

Onu dürtüyorum. "Hey, Bethiah? Sana bir şey sorabilir miyim?" "Emin değilim." Başını eğip dansçıyı daha da yakından inceliyor. "Neyden emin değilsin?"

"Eğer her yerde tüyleri varsa." Eğilip dişiye bakıyor. Dişi de dönüp çömeliyor, müstehcen bir şekilde kıpırdanıyor ve bize *her şeyi* gösteriyor. Bethiah kıkırdarak, "Bu sorunun cevabını bulduk," diyor ve camdaki yarıktan bir kredi kartı uzatıyor. Dişi hemen parayı alıp arkasını dönüyor ve tüylü kıcını bize doğru sallıyor.

Rezil oldum, kızardım. "Soracağım şey bu değildi."

"O zaman ne soracaktın?" Kadın ayak bileklerinden birini tutup havaya kaldırırken başını diğer yöne doğru eğiyor. "Kef me, o esnek."

"Lütfen," diye hayıflandım. "Bunu herkes yapabilir.

Odaklanabilir miyiz?" Bethiah şimdi bana doğru dönüyor. "Bunu yapabilir misin, pofuduk?"

"Şu anda bunun gerçekten bir önemi var mı?" Boynumdaki tasmaya dokunarak ona yaklaşıyorum. "Bugünün bir gündemi yok muydu? Loncanı kontrol etmemiz gerekmiyor muydu?"

"Oh, o mu? Onu zaten yaptım." Kuş-kadın sanki tekrar dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi başka tarafa baktığında cama vuruyor.

"Um... yaptın mı? Ne zaman?" Etrafıma bakındım, çünkü böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum. Birinin bizi takip etmiş olması mümkün mü? Onlarla iletişim kuruyordu da ben mi fark etmedim? "Bir şey mi kaçırdım?"

"Belli ki. Sence o ciyaklayan biri mi?"

Yol arkadaşşıma burnumu kırıştırıyorum. "Kaba olma."

"Bu iğrenç mi?" Dönüp cama yaslanıyor ve bana bakıyor. "Ciyaklayan biri olup olmadığını sorarsam daha kaba olur diye düşündüm."

"Öyle olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum. "Bu tür şeylere dair hiçbir anım yok."

"İşte bu utanç verici." Bethiah göz kırpmıyor, dansçıya bir kredi fişi daha veriyor ve sonra

uzaklaşıyor.

Kasıtlı olarak mı sinir bozucu davranıyor? Onu tanıdığım kadarıyla, "evet" diyeceğim. Bir sinir dalgasıyla savaşıarak tekrar peşine takılıyorum ve ipucumu uzatıyorum. Sürekli tutmayı unutuyor ve bu da gizli hikâyemizi mahvedecek. Düşünüyorum. "Lütfen konuyu değiştirme. Gemideyken loncayı kontrol etmen gerektiğinden bahsetmiştin. Lütfen bana ne kaçırdığımı söyler misin?"

Bu şeyleri fark etmeyi öğrenebilmem için nazlanmadan ya da etrafında dans etmeden?"

Bethiah kolunu omuzlarıma atacak kadar yavaşlıyor ve pelerininin kumaşını boğazıma bastırarak boğuk bir ses çıkarmamı sağlayacak kadar sert çekiyor. Fark etmedi bile. Sadece diğer elini kapüşonumun altına kaydırıyor ve en sevdiği evcil hayvanıymışım gibi saçlarımı okşuyor. Eğilerek fısıldıyor, "Daha önce meyve olup olmadığını sorduğumu duymadın mı? Ve meyve satıcıları?"

Kaşlarımı çatıyorum. Yemek siparişi verirken mi? "Ben... evet? Ne -"

Yaklaşıyor, dudakları kulağıma değiyor. "Köle tacirlerinin pusuda olup olmadığını doğrudan sormayacağım, küçük tüy yumağı. Bu aptalca olur, sence de öyle değil mi? Ve ben pek çok şeyim ama nadiren aptalımdır."

Oh. Başımı çeviriyorum ve burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Geri çekilmesini, uzaklaşmasını bekliyorum ama yapmıyor ve nefesim hızlanıyor. "Nereden bilebilirdim ki?"

"Değildin. Mesele de bu zaten." Hınzırca sırtıyor. "Ama daha sonra kibarca sorarsan tüm sırlarımı anlatabilirim."

Seks ya da yakınlaşmaya dair anılarım olmayabilir ama ben bile benimle flört ettiğini biliyorum. Benimkine çok yakın olan yüzünü inceliyorum ve beni korkutmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Bu da benim karşılık verip vermeyeceğimi görmek için zorladığı başka bir Bethiah anı mı? Yoksa samimi mi davranıyor? Bunu söylemek çok zor. "Yani bana... ciyaklayan biri olduğunu mu söylüyorsun?"

Bethiah şaşkınlıkla göz kırpmıyor ve sonra başını geriye atıp gülüyor. Beni yine göğsünde sıkıyor -tamam, eziyor- ama bu sevgi dolu bir his. "Senden çok hoşlanıyorum, pofuduk şey. Seni teslim etmek utanç verici olacak."

Beni teslim mi edeceksin? Doğru ya. Gizli hikâyemiz yüzünden. "Beni her zaman tutabilirsin," diye cevap veriyorum, hikayeye eğilerek. "Senin için gerçekten çok iyi olabilirim."

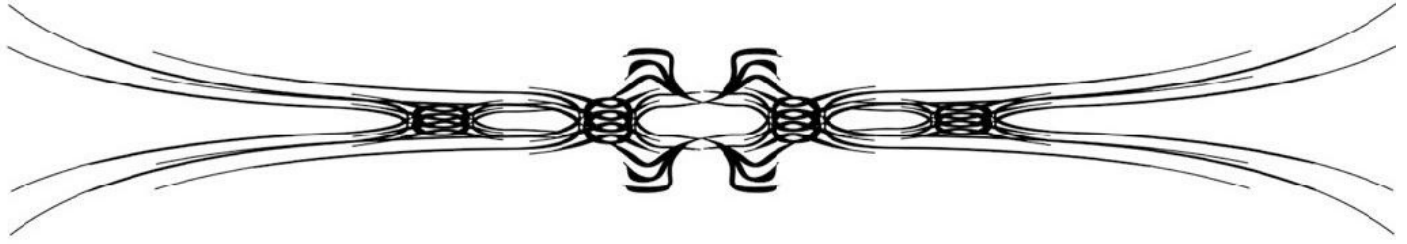
Gözleri parlıyor ve sonra kuyruğu kıcıma vuruyor. "Flört et."

Bana çapkın mı diyor? Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Homurdanıyorum. "Peki bu kaportacı adam gemiye ne takıyor?"

"Gemide mi?" Kıkırdıyor, kolu hâlâ omuzlarımda ve dar koridorda yürüyor. Dansçının karşısındaki hurdacının kapısını çekiştirerek açan Bethiah devam ediyor. "Hiç bir şey, kabarık."

"O zaman kaporta dükkanı ne için?"

Bana baktığında sırtışı kesinlikle vahşi. "Neden, cesetler."

BETHİvH

Dora küçük bir alarm sesi çıkarıyor ve sanki benden kaçacakmış gibi bakıyor. "Ceset mi alıyoruz?"

O da hemen bu sonuca varırdı. "Cesetlerle uğraşıyor gibi mi görünüyorum?"

Çenesi düştü. "Yani yaşıyorlar mı?"

Parmaklarımı yüzünün önünde şaklatıyorum. "Odaklan, kabarık. Kaportacıya gideceğimizi söyledim, insan satın alacağımızı değil. Sakin ol." Cesetler hakkında daha yüksek sesle çığlık atmaya başlamadan önce onu Zakoar'ın hurda dükkanına yönlendiriyorum. Kabarık tüy sevimli ama ne zaman susması gerektiğini bilmiyor.

Elbette istasyonun büyük bir kısmının onun için yeni olduğunu biliyorum. Onu ilk kez buraya getirenin -istasyonun en kötü çukurunda, normal katlarda ticaret yapamayacak kadar tatsız diğer et tüccarlarıyla birlikte tutulduğu zaman- ona etrafı tam olarak göstermediğinden şüpheleniyorum. Ben de bunu yapma isteğiyle savaşıyorum, ama kendini savunacak bazı ekipmanlara sahip olana kadar işleri kısa tutmamız ikimiz için de daha akıllıca olur.

Biz de bu yüzden buradayız.

Zakoar'ın dükkânının önüne geldiğimizde Dora kendini yanıma yaslıyor. Her zamanki gibi görünüyor; tepeden tırnağa medeniyetin bildiği her türlü hurda ve kırık parçayla dolu. Gemilerden çevre birimlerine ve sibernetiklere kadar kendi ekipmanlarını tamir etmeyi tercih edenlere hitap ediyor. Burada gerçekten bir şey sattığını hiç görmedim, en azından ön bürodan. Ama yeterince iş yapıyor olmalı ki kimse soru sormuyor. Arka taraftaki cam tezgâhın arkasında, hâlâ bebek yüzlü bir Mesakkah erkeği, üzerine eğildiği eski bir data-pad'den başını kaldırıyor ve beni görünce şaşkınlıkla sarsılıyor. "Olamaz," diyor. "Sen."

"Büyük baba nerede?" Neşeyle soruyorum. "O küçük tatlı insanına şaplak mı atıyor?" Dora bana dehşetle bakıyor. "Yani bir köle tüccarı mı?"

"Hayır. Sadece bir insana çok ama çok aşık bir erkek, tıpkı koca bir aptal gibi."

Zakoar'ın yardımcısı Tikosa yüzünü memnuniyetsizlikle buruşturuyor. "Arka tarafta, evet. Ve eminim ki seni görmek istemiyor."

"Pfft. Bunu bilemezsin. Bugün gerçek bir işim var zaten. Hatta kredi bile getirdim." Para kesemi sallıyorum, kredilerin birbiriyle çarpışmasına izin veriyorum. "Elbette bunun için beni görmek isteyecektir."

Tikosa bana haşaratmışım gibi bakmaya devam ediyor. Bakışları kolumun altında titreyen Dora'ya kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Bir an düşünüyor ve sonra uzun bir iç çekişle ayağa kalkıyor. "Ona haber vereceğim, ama tek bir şartla."

Oho, bir pazarlık. Şimdi bir yerlere varıyoruz. "Aklında ne var?"

"Zebah'ı görürsen ona bir şey vereceğimi söyle." Ve zavallı erkek boynuzlarının diplerine kadar kızarır.

Eminim öyledir. İstasyondaki herkes Tikosa'nın cilveli ödül avcısına olan aşkını ve onu nasıl oyaladığını biliyor. "Son zamanlarda benden kaçtığını biliyorsun, değil mi? Gemimi çaldığını düşünürsek?"

"Zaten senin gemin değildi, biliyorum. Ama herkesin işine burnunu sokmak gibi bir huyun var, ben de seni kendi işime çekeyim dedim." Bana sabit bir bakışla bakıyor. "Ona buna degeceğini"

söyle."

Şimdi neredeyse onunla karşılaşmak istiyorum. *Neredeyse*. "Elbette."

Homurdanıyor ve duvar paneline gidiyor, sonra bir dizi vuruş yapıyor, ardından yumruğunu bir kez vuruyor. Bana asık suratlı bir bakış attıktan sonra yerine dönüyor ve defteri alıp tekrar işinin başına dönüyor. Dora bana gergin bir bakış attıktan sonra etrafımıza göz gezdiriyor, belli ki bir şeye dokunmaya korkuyor. Burada bir şey kıracak hali yok ya, zaten her şey kırılmış durumda. Zakoar kırık şeyleri alıp daha iyi hale getirmeyi iş edinmiş bir erkek... ve umarım bunu benim tüylerim için de yapabilir.

Kapı açılıp Zakoar dükkânının arkasındaki gizli odalardan çıkarken omzunu sıkıyorum. Yanımda, Dora sertleşiyor, ki bunu bekliyordum. Kırık Sırtlı Zakoar'da bakacak çok şey var. Eminim bir kısmı reklam, geri kalanı da muhtemelen inatçılıktır. Harika bir sibernetiğe sahip olmak için gerekli krediye ve imkâna sahip ama bunun yerine yarı metal bir canavar gibi görünmeyi tercih ediyor. Tuhaf gözlerinden metal çenesine, sırtından aşağı inen metal cıvata kafesine kadar, bakması dehşet verici ve ben yarı yarıya tüylerin dehşet içinde kaçmasını bekliyorum. Ama kaçmıyor. Sanki onu bir şekilde evrenden koruyabilirmişim gibi bana yapıyor.

"Yine mi sen?" diye homurdanıyor Zakoar selamlamak için. Metal eklemleri gıcırdayarak ilerliyor ve bize dik dik bakıyor.

"Bu tür şeylerle çok karşılaşıyorum," diyorum utangaç bir tavırla öne çıkarken. "İnsan neredeyse beni görmek istemediğini düşünecek." Dudaklarımı hafifçe büzmeye zorluyorum. "Duygularım ezildi. *Ezildi* diyorum sana."

"Ne istiyorsun, Bethiah?" Soğukkanlı bakışlarla beni süzüyor, şaka yapma çabalarımı görmezden geliyor. Yardım edemem ama onun küçük güzel insanının etrafta olmadığını fark ettim. Belki de şu anda bu yüzden huysuzdur. Kesinlikle benimle bir ilgisi olamaz. O ne düşünürse düşünsün, ben borcumu ödüyorum.

Şey...çoğunlukla.

Ama bunu ödemeye niyetliyim.

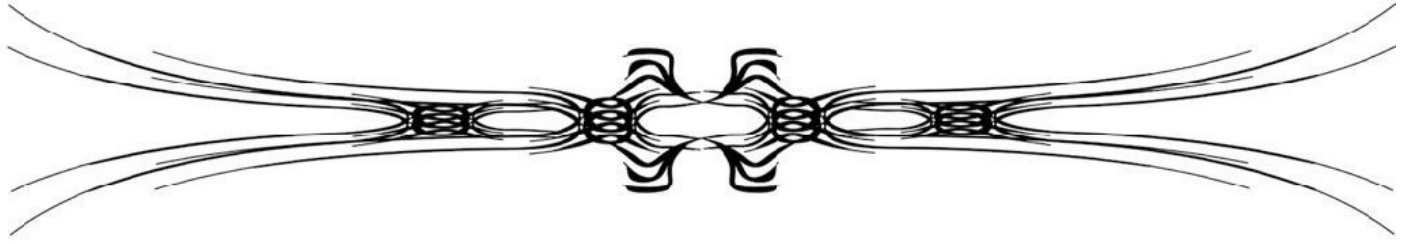
Dora'yı önüme çekiyorum ve parça ustasına bakıyorum. "Bu Dora. O zayıf ve savunmasız bir insan. Ona kendini savunabileceği bir donanım kazandırmak istiyorum. İmplantlar, gizli silahlar, her şeyi düşünüyorum. Onu tam bir terör haline getirmeliyiz ki kimse sırf yumuşak ve tatlı görüldüğü için ona yanaşmasın."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, bir adım öne çıkıp artık donmuş olan Dora'ya bakarken gözleri kısılıyor. "O bütün mü?"

"Öyle görünüyor."

"Ve onu kesip parçalara ayırmamı mı istiyorsun?" Bana bakıyor. "Tamamen sağlıklı bir insanı alıp kollarını kesmemi ve metal kollar takmamı istiyorsun."

Kulağa kesinlikle çılgınca geliyor. "Daha iyi bir fikrin yoksa tabii?" Dora ciyaklıyor. "Bu konuda söz hakkım var mı?"

I duyduklarıma inanamıyorum. Bethiah'nın arkadaşım olduğunu ve flörtümüzün bir noktada daha fazlası olabileceğimizi ima ettiğini sanıyordum. Tuhaf bir şekilde beni birazcık da olsa önemseyebileceğini. Bunun yerine, beni parçalara ayırmak ve bir çeşit çılgın sayborg yapmak istediğini öğreniyorum. Şuna kendimi daha iyi savunabilmem için uzuvlarımın alınıp metal olanlarla değiştirilmesini istiyorum.

Aklıma gelen ilk şey onun deli olduğu.

İkincisi incindi, çünkü hala benden kurtulmaya çalışıyor.

Çünkü bu senaryoda benim için en iyisinin ne olduğu önemli değil. Benim için en iyisi tüm uzuvlarımı korumak. Ama Bethiah beni parçalara ayırmak ve önümüzde duran mavi uzaylı gibi kaşlarını çatarak beni bir tür terminatöre dönüştürmek istiyor. Sanırım artık benimle uğraşmak zorunda kalmamak için durdurulamaz bir makine olmamı istiyor.

Bu kadın beni ciddiye yaralamaya başladı.

Yarı metal uzaylı bana doğru ilerliyor, yüzü yasaklayıcı. Metal çenesi ve sert, yaralı gözleriyle şimdiye kadar gördüğüm en çirkin şey. Hareket ettiğinde gıcırıyor, üzerime doğru gelirken tüm etkisi tehditkâr. "Peki ne düşünüyordun?" diye soruyor soğuk bir sesle. "Belki de sadece mükemmel bir eli çıkarıp yerine bir blaster koymayı?"

"Yani, oradan başlayabiliriz," diye yanıtlıyor Bethiah. "Efendi sensin,

Zakoar." "Bu konuda söz hakkım yok mu?" Tekrar ediyorum.

"Neden iki eli de blaster değil?" diyor erkek alaycı bir şekilde. "Belki bacakları da. Tehlikede olduğunda yere düşebilir ve ateş etmeye başlayabilir."

"Bunun aşırı dramatik olacağını düşünmüyor musun?" Bethiah başını eğip beni inceliyor. "Tüm uzuvlarında blasterlerden başka bir şey yoksa tuvaleti kullanması zor olabilir. Ve yeniden dolduramayacaktır." Çenesine vuruyor ve sonra parlıyor. "Tabii fazladan uzuvlar eklemesek. Bu tür şeyler ne kadar tutar?"

Bana yaklaşıyor ve pelerinine dokunarak yüzüme uzun uzun bakıyor. Sonra Bethiah'ya döndü. "Ne kadar?"

"Yapılmasını istiyor muyum? Sana fikir almak için geldim." Kollarını göğsünde kavuşturup başını öne eğiyor, saç örgüleri geriye doğru sallanıyor. "Ödeyebileceğimden emin olabilirsiniz." Duraksıyor. "Bu sefer, her neyse. Ama onu buraya getirdim ki bana hangi seçeneklere baktığınızı söyleyebilesin."

Zakoar tekrar başını sallar. "Yani onun için ne kadar istiyorsun? Onu senden satın alacağım."

Bethiah kılanıyor. Oldukça gücenmiş görünüyor ve önümde durmak için hareket ederek benimle metalik mesakkah arasına giriyor. Bu sırada raftan içi boş bir şey düşürüyor ve yere çarparken yüksek bir ses çıkarıyor ama benden başka kimse fark etmiyor gibi görünüyor. Zakoar ve Bethiah birbirlerine ters ters bakıyorlar. "Kef off," diyor Bethiah ve ses tonu çirkin. "Kef için başka bir insana ihtiyacın yok. Bu benim."

"Kef'e mi?" Ona bilmiş bir bakış atıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor ve kuyruğunu öyle sert sallıyor ki raftan bir kutu daha düşüyor. Aceleyle, yere düşmeden önce onu yakalamaya çalışıyorum. "Onu güvende tutuyorum."

"Onu böyle mi güvende tutuyorsunuz? Onu sakatlayarak mı?"

"Haklısın, adımı boğazına dövme yaptırmalıyım," diyor Bethiah, sesi alaycı. "Bunun etkili olduğunu duymuştum."

Boğazıma dövme mi? "Um...?"

Beni fark etmiş gibi görünmüyorlar. Birbirlerine ters ters bakmakla meşguller. "Bu eşime karşı bir hakaret mi?" Zakoar soruyor, sesi ölümcül. "Cevap vermeden önce iyice düşün. Çünkü pek çok şeye tahammül edebilirim ama Tessa'ya karşı nahoş davranmana tahammül edemem."

Bethiah'nın elleri kalçalarına gider. "Tessa'dan hoşlandığımı biliyorsun. Sadece ona benimmiş gibi dövme yaptıramayacağımı söylüyorum.

O benim değil."

"Ama onu satmayacaksın. Onu metalle doldurup evrendeki neşeli yoluna mı göndereceksiniz? Büyük plan bu mu?"

"Ona yardımcı olacak araçlar vermeye çalışıyorum! Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun!"

Sanki ben burada değilmişim gibi konuşmaya devam ediyorlar. Elimde teneke kutuyla Bethiah'dan uzaklaşıyorum. Dikkatlice bana en yakın tezgâha koyuyorum ve uzaklaşıyorum. Dükkânı terk etmiyorum. Sadece... neye karar verildiğini duymak istemiyorum. Metal adama satılmış ya da metalle doldurulmuş, kimsenin benim iyiliğimi düşünmediği açık. Bethiah'nın gemisini benim için daha konforlu hale getirmeyeceğini tahmin etmeliydim. Bu kalıcı bir şey olurdu ve onun bunu sevmediği açık.

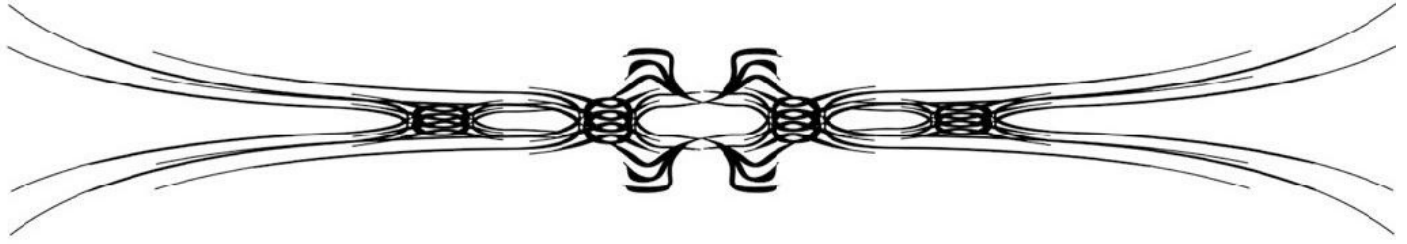
Dükkânın uzak ucuna, yardımcının oturduğu yere bakıyorum ama o yok. Sanırım tartışmaya başladıklarını duyar duymaz ortalıktan kayboldu. Bu kötü bir fikir değil. Keşke ben de aynısını yapabilseydim ama tehlikeli istasyonda tek başıma dolaşmamam gerektiğini biliyorum. Bethiah metal adamla (Zakoar) ilgilenmediğim ve hatta istemediğim "geliştirmeler" hakkında tartışırken ben de mağazanın içinde dolaşıyorum. Sanırım beni satmakla ilgilenmemesi iyi bir şey.

Sanırım?

Paslanmış metal ve bana son derece yabancı gelen çeşitli parçalarla dolu kalabalık raflar arasında ilerliyorum. Köşeyi dönüyorum ve döndüğümde dükkânın düşündüğüm kadar boş olmadığını fark ediyorum. Burada biri var, raflardan birinin arkasına çömelmiş ve vücudunu uzun bir pelerinle örtmüş. Öne doğru eğiliyor ve bir elini kaldırmadan önce kırmızı, sibernetik bir göz yakalıyorum, elinde bir teneke kutu var.

Kutunun içinden burnumun hemen önünde beyaz bir şey pufluyor.

"Şimdi yakaladım seni," diye fısıldıyor, etrafımdaki her şey kararırken ve ben yere düşerken bile.

BETHIAH

Zakoar benimle tartışmaya devam ediyor. O bir erkek ve bu nedenle haklı olduğunu ve benim hayal gördüğümü düşünüyor.

"Kesinlikle hayal görüyorsun," diyor kollarını metal kaplama göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Seni tanıyorum

Uzun zaman oldu, Bethiah, ama bu noktada aklını kaçırdığına ikna oldum. Aklından ne geçiyor senin?"

Onun öfkeli duruşunu taklit ediyorum. "Dora'nın yumuşak, savunmasız ve evrende yalnız olduğunu düşünüyorum. Kendi başının çaresine bakabilmeli. Mutlak bir ölüm makinesi olmak için gerekli araçlara sahip olmalı ki onu koruması için birine tutunmak zorunda kalmasın."

"Arkadaşın olduğunu söylemiştin, değil mi? Ona göz kulak olduğunu? Sen varken neden başka birine tutunmak istesin ki?" Bana eliyle işaret ediyor. "Bağlanmaya hazır değilsen neden böyle bir teklifte bulunuyorsun? Burada bir insanı güvende tutmak için ne gerektiğini biliyorsun. Neden onu olmadığı bir şeye dönüştürüp sonra da mümkün olduğunca çabuk senden uzaklaştırmanın çözüm olduğunu düşünüyorsun?"

Açıkça sorduğu soru beni şaşırttı. Yaptığım şey bu mu? Dora'yı olabildiğince çabuk uzaklaştırmak mı? Zahmet etmek istemediğim için mi? En azından bu konuda yanılıyor. Zahmet etmek istemediğimden değil. Çok hızlı bağlandığım için. "Benimle kalmakla ilgilenmiyor."

Zakoar homurdanıyor. "Eğer onun parçalarını kestirmeye çalışıyorsan, hayır." Başını eğiyor, boynundaki metal gıcırıyor. "Normalde bunu yapacak biri değilim ama sana bir zamanlar başka birinin bana söylediği bir tavsiyede bulunacağım. Birinin kalmasını istiyorsanız, ona gerçekten istendiğini söylemeniz gerekir."

İrkildim, çünkü bu çok yakınıma geldi. "Öyle bir şey değil."

"Öyle değil mi? Seni tanıyorum Bethiah. Uzun süre birlikte çalıştık. Herkesi kaçtırmaya çalışıyorsun.

İşaretleri tanımadığımı mı sanıyorsun?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. Yanılıyor. Herkesi kaçırmaya çalışmıyorum. Yani, birçok insan için çok fazla olmam benim suçum değil. Bu onların sorunu, benim değil. Ama bu Zakoar'la daha önce de yaptığım bir konuşma, ama genellikle tersinden. Tessa'dan önce, onun kasıtlı olarak herkesi korkutup kaçırmaya çalıştığına dair şakalar yapardım. Metal çenesi (bir seçim) ve sırtına kadar uzanan perçinler ve metal desteklerin (yine bir seçim) hepsi korkutmak için tasarlanmıştı. Kaçınma yaratmak için. Arkasındaki kişinin kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı yanılışmasını yaratmak için. Kalbi de dışı kadar serttir. Daha kısa bir süre önce onunla şakalaşırken, küçük, güzel, tüylü bir köle kız bulacağını ve her şeyin sona ereceğini söylememiş miydim?

Yanılmışım. O bir insan köle kızdı, tüylü değil. Ve Zakoar ona fena aşık oldu. Onu da kaçırmaya çalıştı ama Tessa kaldı ve ben de ona çok zor anlar yaşattım. Sanırım sıra bende.

Ben ve Dora bir çift değiliz zaten. Sevişiyor da değiliz.

Ama sonra o küçük tatlı tüyü ve geceleri yatağında bana nasıl sarıldığını düşünüyorum. Bana bakarken gözlerinin nasıl parladığını. Onu yaladığımda dudaklarının benimkilerin altında nasıl yumuşacık olduğunu...

Zakoar'a "Saçmalıyorsun," diye çıkışıyorum. Bu konuşmadan hoşlanmıyorum. Hele ki bu

konuşmanın kabarıklığın önünde yapıılıyor olması daha da az hoşuma gidiyor. "Ben kimseyi kaçırmıyorum. Aksine, misafirperverliğin tam bir kalesi oldum. Söyle ona, Dora."
Sessizlik.

Zakoar'a bakıyorum. Zakoar da bana meydan okuyarak bakıyor.

Lanet olsun, pofuduk. Sessiz kalmak için en kötü zamanı seçen Dora'ya ters ters bakıyorum. Dükkândaki dağınık raflardan birinin arkasına saklanıyor olmalı, bu yüzden başımı eğip en yakın rafın etrafını görmeye çalışıyorum. "Burada yardımın gerçekten işime yarayabilir, tüy yumağı."

Cevap yok.

Kaşlarımı çatarak dükkânda ilerliyor, her koridora göz gezdiriyorum. Sarı saç yok. Dora yok.

Dükkan boş. Zakoar'la tartışırken bir ara Dora benden bıktığına karar verdi ve gitti. Göğsüm hemen sıkışıyor ve kaburgalarımın arkasında hatırladığım ihaneti anlatan hafif, kalıcı bir ağrı var.

Evet. Benden bıkmaması uzun sürmedi.

İncindiğimi göstermeyeceğimden değil. Başımı Zakoar'a doğru salladım. "Gördün mü? Onları kovmama gerek yok. Bunu kendi başlarına yaparlar."

"Gitmiş mi?" Sesi şaşırmış gibi çıkıyor, hatta koridorlara kendisi de bakıyor. "Bu yaptığın bir eşek şakası değil mi?"

Alaycı bir tavırla elimi göğsüme götürdüm. "Bu ne cüret. Sanki sana şaka yapacaktım gibi." Bana ters ters bakınca burnumu çekip devam ediyorum. "Bu doğru. Hiç mizah anlayışın yok. İnsana gelince..." Omuz silkiyorum. "Etrafımda olmak istemiyorsa, onu zorlayacak değilim."

Zakoar bana gözlerini deviriyor. "Bunun gerçekten seninle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben cevap veremedim bana alaycı bir bakış atıp kapıyı işaret ediyor. "O bir dişi insan. Bir an için düşün. Bu istasyonda nereye gidecek?"

Gözlerimi kırıştıyorum, göğsümdeki yaranın bir kısmı dağılıyor. Haklı olduğu bir nokta var. "Doğrudan tehlikenin içine koşacak kadar aptal mı?"

Bu beni duraklattı. "Benim tüylerim mi? Hayır. O akıllıdır. Çok cesur değil ama akıllı. Ve yumuşak. Çok yumuşak. Ve çok fazla güveniyor." Kuyruğum ileri geri sallanıyor ve en yakın raftaki kırık bir transistörü deviriyorum. "Asistanınız -"

"Hayır," diye cevap veriyor ben daha cümlemi tamamlayamadan. "Tikosa yapmazdı."

Yapmayacağını biliyorum. Sadece cevap arıyorum. Gerçek şu ki, kısa bir an için Dora'ya sırtımı döndüm ve biri onu burnumun dibinden kaptı. İçimdeki her şey kasılıyor ve bu iyi bir şey değil.

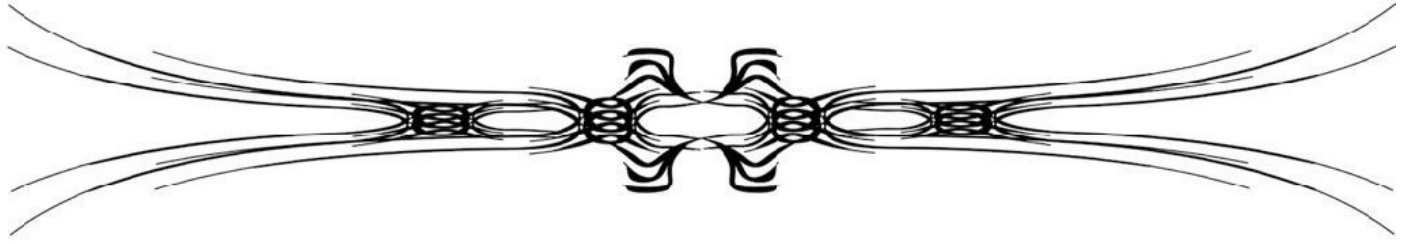
Tüylerim tehlikede. Burada onu korumak için kırımını yırıyorum ve yine de başarısız oldum. Tıpkı Rhonda'da olduğu gibi sonuçlanacak ve bu düşünce beni acıyla dolduruyor. Onun için yeterli olamayacağım ve daha ona sahip olmadan onu kaybedeceğim.

Zakoar gereksiz yere, "Biri onu çalmış," diyor. "Ne yapacaksın?"

"Yakıp yıkn," diyorum, parmak eklemlerimi kırarak ve bu korkunç değil de eğlenceliymiş gibi davranarak. "İnsanıma dokunan herkesin uzuvlarını koparın."

"İnsanınız -"

"Anlam konusuna sonra gireriz," diyorum ve belimdeki kılıftan tabancamı çıkarıp kapıya yöneliyorum. "Zaman boşa geçiyor."

I daha önce pek fazla insanla karşılaşmadım. Belki bir ya da iki kez korsanlığa ilk başladığımda, hizmet ettiğim gemi onlardan bir grup satmıştı. Yaşayan insanların ticareti bana pek doğru gelmedi. Bana ordunun bizleri nasıl gemiyle gönderdiğini hatırlattı.

Düşük kasttan askerler, sanki bir oyundaki taşları oynuyormuşuz gibi, daha büyük taşları kurmak için attığınız sopalar gibi. O zamanlar bundan pek hoşlanmamıştım. Şimdi de pek hoşuma gitmiyor.

Bu insanı takas edeceğini bilmek Bethiah'ya olan saygımı biraz azaltıyor. Ödül başka bir şeydir. Bunlar suçlular. Yanlış yapan ve kanundan kaçan insanlar. Bir bakıma, evrenin ayak takımından temizlenmesine yardım ediyorum. Ama kredi için et ticareti yapmak? Bu beni çok rahatsız ediyor. Yatağım yerine geçen kanepede uyuyan insanı, kopardığım tasmadan izliyorum. Boğazında gevşek bir şekilde asılı duruyor, kırmızı ışığı donuk ve kırık. Uzanıp tasmayı çıkarmalıyım ama bilinci yerinde değilken ona dokunmaktan çekiniyorum. Yanlış geliyor.

Ben de dairemde dolaşp, onun uyanmasını beklerken eşyalarımı topluyorum.

Ben de onu izliyorum. Uzaktan pek çok insan gördüm ama birine bu kadar yakın olmayalı uzun zaman olmuştu. Her iki elindeki fazladan parmaklar bir zamanlar düşündüğüm kadar itici gelmiyor. Sadece farklı. Kuyruğunun olmaması sinir bozucu ama sarı saçları güzel ve dokunulduğunda çok yumuşak görünüyor. Bethiah'nın onu yalamasına şaşmamalı.

İnsanın gözleri fiske fiske açılıyor ve bana bakarken genişliyor. Gözlerimiz buluştuğunda olduğu yerde donup kalıyor ve iğrenç görünüşümü, sibernetik gözümü, formda duran tuniğimin içinden görünen yedek kolumu ve omzumu incelediğini biliyorum. Nasıl devam edeceğime karar verebilmek için paniklemesinin bitmesini bekliyorum.

Olduğu yerde donup kaldığında, saldıramayacak kadar korktuğuna (akıllıca) ve tehlike anında yırtıcıların yanından geçip gideceğini umarak hareketsiz kalan bir kemirgen gibi olduğu yerde kalacağına karar veriyorum. Küçük dairemde mutfağa ve yiyecek kutularına doğru ilerliyorum. "Sana ne yedirebilirim? Herhangi bir alerjin var mı?"

"Neredeyim ben?" diye soruyor, sesi titreyerek.

"İstasyondaki dairem." Erişte seçeneklerini inceliyorum ama insanların hangilerini sevdiğini hatırlamıyorum. Daha tatlı olanları mı? Daha ekşi tatları mı? Ben chski noodle ve ultra ucuz markaları tercih ediyorum çünkü bana evimi hatırlatıyorlar. Ama onun damak zevki farklı olabilir. "Ekşi sever misin?"

Cevap vermiyor ve ona baktığımda, sanki nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi çılgın bakışlarını küçük dairemin etrafında gezdiriyor. Bu konuda yardımcı olabilirim. "Hâlâ Üç Nebula'dasın," diye belirtiyorum. "Ama istasyonun çok iyi bir bölgesinde yaşamıyorum, bu yüzden şu kapıdan kaçarsan kendini başka bir köle tüccarının elinde bulmayacağına söz veremem. Ve eğer kaçarsan, peşinden gelmem. Bunu iyi ya da kötü olarak kabul et." Dağıtıcının üzerindeki küçük dolaptan bir kâse çıkarıp içindeki tozu üfledikten sonra yerine yerleştiriyorum. "Çoğu ödül avcısı gemide yaşar, ama bazen sessizleşir. Çok sessiz. Yüzlerce erkekle birlikte bir barakada büyüdüm ve bazen bu sessizlik beni rahatsız ediyor. Bu yüzden insanların arasında olmam gerektiğinde istasyonda bir daire tutuyorum. Bazen arka planda başka sesler duymak bile yeterli oluyor. İnsan kendini daha az başıboş hissediyor. Tatlı erişte ister misin?"

Sesi titriyor. "Benimle ne yapacaksın?" "Seni

besleyeceğim."

"Neden?"

"Seni beslememi istemiyor musun?"

Titreyerek başını sallıyor. "Neler olduğunu anlamıyorum. Beni neden çaldın?"

Oh. Şu. Omuz silkiyorum, ses rahat bir gıcırtı çıkarıyor. Bir zamanlar sibernetiklerimden nefret ederdim, ama şimdi onlar benim güven verici bir parçam, bir zamanlar olduğum gibi kolayca yok edilemeyeceğimin bir işareti. "Bu ikimiz arasında bir oyun, ben ve Bethiah. O benim gemimi çalar, ben de genellikle geri çalarım. Küçük bir dans yaparız, birbirimizi ne kadar zorlayabileceğimizi görürüz ve sonra o kaçır. Bağlanmaktan benden daha çok korkan tanıdığım tek kadın o." Omuz silkiyorum ve tatlı erişte için bir düğmeye basıyorum. Dişiler tatlıları sever, değil mi? "Ama bu sefer seni gördüm."

Ve kıskanmıştım. Ve kıskanılmaktan hoşlanmam. Ama bu kısmı yüksek sesle söylemedim. "Ben mi?"

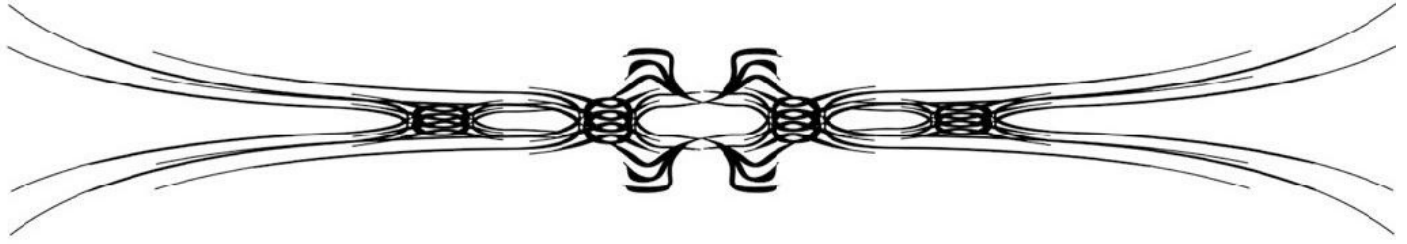
Başımı sallıyorum, kâse dolarken erişteleri izliyorum. "Sen bir ödül değildin. Seni etiketlememiş ve lonca veritabanında senin tanımına uyan herhangi bir şeye onun adı eklenmemiş, bu da bunun özel bir iş olduğu anlamına geliyor. Sanırım bir suçlu değilsin?" Sıkıntılı bir ses çıkardığında başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yani... Köle ticaretinin büyük bir hayranı değilim. Bu sefer gemi yerine seni alırsam onu kızdırırım diye düşündüm. Yine de seni geri vermeye pek niyetim yok."

Dönüp ona kaseyi ve ardından bir çift yemek çubuğu uzatıyorum. Bir yanım pürüzsüz metal çubuklarla bana saldırmaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyor. Bu bir test, tıpkı Bethiah ve benim birbirimizi test ettiğimiz gibi. Karşı tarafa bir uyarıcı verin ve nasıl tepki vereceğini görün.

Ama küçük dişi bana saldırmadı. Kendisine güvenen bir şey olarak yemek çubuklarını ve kaseyi alıyor ve bana şaşkın bir bakış atıyor. "Eğer beni geri vermeyeceksen, o zaman benimle ne yapacaksın?"

"Şimdi, henüz tam olarak karar vermedim. Onu kızdırmadan önce pek düşünmedim. Onunla aramızdaki ilişki bu yönde ilerliyor."

"Sen ve Bethiah," diye yineliyor. "Sen erkek arkadaş mısın?" "Öyle miyim?" Şimdi bunu duymak beni neden bu kadar memnun ediyor?

DORv

I bir lokma erişte yiyor ve dairesinin küçük mutfağını temizleyen adamı izliyor.

Eğer bu Bethiah'ın erkek arkadaşıysa, hem tam beklediğim gibi biri... hem de değil.

Kenarları da gemisi gibi kaba görünüyor. Yüzü sert ve inatçı.

gülümseyecek bir tip değil... ya da hiç değil. Kırmızı parlayan gözünün etrafında sibernetik olması gereken yara izleri var ve boynuzları Bethiah'ın gemisi kadar hırpalanmış görünen bir metalle kaplı. Giydiği forma uygun tunik o kadar dar ki göğsündeki metalin bitip geri kalanının başladığı yerde bir çıkıntı görebiliyorum. Çok sayıda yedek parçası var ve yedek olmayan kısımları da mavi tenine karşı keskin duran siyah, yoğun dövmelemlerle kaplı gibi görünüyor. Kısa siyah saçları hafifçe dağınık ve kulaklarının üzerinden sarkarak boynuna değiyor.

Onu görmek son derece tehditkâr, bu yüzden bir fidyeci için nazik davranması gerçekten çok tuhaf.

Ayrıca garip bir şekilde kaçırılmadığım, ödünç alındığım hissine kapılıyorum. Sanki birini çalmak onların yaptığı bir şeymiş gibi. Rutinlerinin, kur yapmalarının bir parçasıymış gibi.

Bu durumda, o kesinlikle Bethiah'ın adamı.

Bir lokma daha erişte yiyorum ve dairenin etrafına kaçamak bir bakış atıyorum. Küçük ama sanırım bu beklenen bir şey. Alanın diğer tarafında bir kapı var ve seslerin uzaktan gelen uğultusunu, istasyondaki yaşamın vızıltısını duvarlardan bile duyabiliyorum. Burası biraz yıpranmış ve zor kullanılmış görünüyor, metal duvarlarda çizikler ve tavanda bir göçük var (bunun oraya nasıl geldiğinden emin değilim). Ama her yer tertemiz ve derli toplu; Jamef'e baktığımda (çünkü bu Jamef olmalı) bir bezi dispanserin üzerindeki dokunmatik yüzeye sürterek parmak izlerinden kurtuluyor. Her şeyin temiz olmasını seviyor. Acaba bu yüzden mi Bethiah'yla birlikte değil? Kız berbat durumda ve onun zavallı gemisini de berbat etti.

Bir çiftin temizlik konusundaki anlaşmazlık yüzünden ayrılması mümkün müdür? Sanırım mümkün. Sanırım bu Bethiah'ın bekar olduğu anlamına geliyor. Bu düşünce beni belli belirsiz bir zevk duygusuyla dolduruyor.

Yani, bekar...gibi. Çünkü Bethiah'nın eski sevgilisinin beni kaçırması pek de "beni rahat bırak" sinyali sayılmaz.

Endişeyle ağzıma bir lokma daha erişte attım.

"Yani." Jamef paçavrayı yere atıp dönüyor ve bunu yaparken metal parçaları biraz gıcırıyor. Bana bakıyor, o kırmızı bakışları sinir bozucu. "Bethiah neden insan köle ticareti yapıyor? Kime iyilik borcu var?"

"Neden?" Bir ağız dolusu erişteyle idare ediyorum. Benimle takas yapmıyor ama bunun gizli bir hikâye olması gerekiyor, değil mi? Sadece eski erkek arkadaşından korunmamız gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Yüz ifadesi sertleşir. "Çünkü onu öldüreceğim. Ya da onu. Ona bu iğrenç iş için şantaj yapan her kimse."

Neredeyse yemeğimde boğuluyordum. Jamef bir anda arkadaş canlısından tamamen korkutucu birine dönüştü. "Ona şantaj yapıldığını sanmıyorum," diyebildim.

"O zaman bunu kendi başına mı yapıyor? Ve sen onu mu savunuyorsun?"

Yüzümü buruşturup yemeği bir kenara bırakıyorum. "Karmaşık olduğunu

söylediğimde bana inanacak mısın?" "Bethiah, değil mi?"

Başımı salladım. "Ve sen de Jamef'sin, değil mi?"

Bana hızlıca, sert bir şekilde başını sallıyor. "Jamef sa Raan. Ödül avcısı. Demek sana benden bahsetmiş." Sesinde bir parça zevk var.

"Bir ya da iki kez," diye geçiştiriyorum. Daha çok Bethiah ile gitmemem konusunda beni uyaran herkes onu

bir örnek. Onu defalarca nasıl soyduğunu ve Bethiah'nın bunun aralarında bir oyun olduğunu nasıl düşündüğünü. "Bethiah ile ilişkinizin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Bethiah'nın ilişkileri var mı?" diye soruyor, sesi sert. "Yoksa insanlarla sadece onları uzaklaştırma zamanı gelene kadar mı oynar?"

"Onu iyi tanıyorsun."

"Çok iyi." Bana bakıyor. "Bu yüzden mi artık korkmuyorsun? Sana benden çok sık bahsettiği için mi?"

Adamım, bu adam gerçekten Bethiah'ın ona asılıp asılmadığını bilmek istiyor. Sanırım onu suçlayamam. O dinamik biri. Tuhaf ve öngörülemez ama tamamen dinamik. "Hâlâ korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama biraz da rahatladım. Beni kaçırmamış olsaydın, Bethiah muhtemelen şu anda o korkunç adam bana protez takabilirdi diye beni bir masaya bağlamaya çalışıyor olacaktı."

Alınmış görünüyor. "Mükemmel uzuvları kesip yerine sentetik uzuvlar mı takacaktı?"

"Değil mi? Bu çılgınca, değil mi?" Onun da benim kadar rahatsız olması beni biraz cesaretlendirdi. "Onun arkadaşım olduğunu ve yakın olduğumuzu sanıyordum, ama bana öyle geliyor ki belki de yanılmışım."

Homurdanıyor. "Onu tanımak imkansız."

Ya öyle, ya da onu zaten çok iyi tanıyoruz. Ona yaptığı gibi beni de kaçırmaya kararlı. Eğer kalırsam, bir cyborg olacağım. Eğer gidersem, artık Bethiah yok. Her iki şekilde de kaybederim. Derin bir iç çekiyorum ve Jamef'e bakıyorum. "Benimle ne yapacağını hâlâ söylemedin."

Büyük mesakkah erkeği omuz silkiyor. "Seni geri vermeyeceğim. Sana böyle davranmaya devam edecekse olmaz. İstasyonda sana göz kulak olabilecek bir arkadaşın var mı? Ya da başka bir istasyonda?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Risda'ya gitmem gerekiyordu ama onun yerine Bethiah ile gitmeyi tercih ettim."

"Evet, öyle görünüyor ki hepimiz bir noktada bu hatayı yapıyoruz." O kırmızı göz beni izliyor. "Hâlâ Risda'ya gitmek istiyor musun?" Omuz silktiğimde devam ediyor. "Birkaç gün içinde bir ödül için o tarafa gideceğim. Benimle gelebilirsin. O zamana kadar burada kalabilirsin. Sana zarar gelmeyeceğine söz veriyorum."

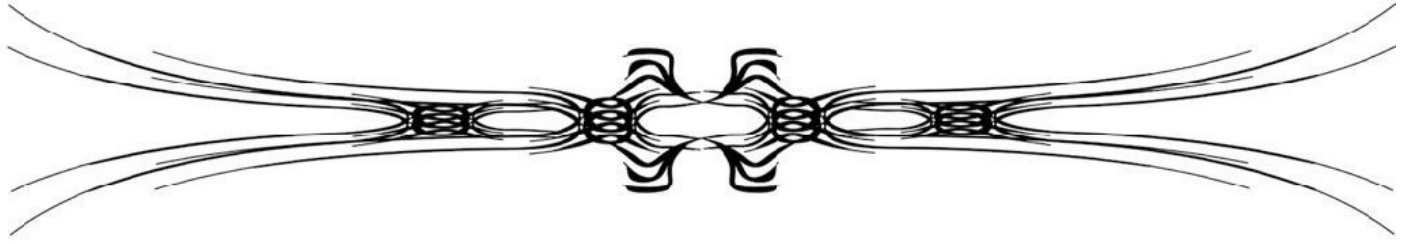
"Teşekkür ederim, Bay sa Raan -"

Çenesini kaldırıyor. "Bana Jamef de. sa Raan sadece Raan Outpost'tan geldiğim anlamına geliyor. Aile bağımız yok."

Oh. Onun da evrende kimsesi yok, Bethiah dışında... ve o ikimizle de uğraşıyor. Burada benzer bir ruh hissediyorum. "Ben Dora. Soyadım da yok. O kısmı anılarımda göremedim."

"Anılar mı?" diye

yankılanıyor. "Ben bir klonum."

I *Ben bir klonum.*

Bunu o kadar kolay, o kadar güvenle söylüyor ki, dairedaki tek yatakta uyuduktan uzun süre sonra bile bu sözler aklımdan çıkmıyor. Bethiah bir insan klonuyla ne haltlar karıştırıyor? Sarı saçlı

Yasadışı olduğu açık, çünkü derisinde kabul edilebilir standartlara göre yaratıldığını belirten parlak kırmızı işaret yok. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımdan emin olmak için uyuduğunda onu tarıyorum, ancak herhangi bir çip veya izleyici yok.

Kesinlikle yasal bir klon değil. Eğer biri onun var olduğunu öğrenirse, anında yok edilir ve Bethiah tutuklanır.

Kef me.

Küçük bir parçam onu teslim etmem gerektiğini düşünüyor. Eğer yasadışı bir klonla yakalanırsam -üstelik bir de insan klonuyla- bir hapisane gezegeninde zor zamanlar geçireceğim ve muhtemelen protezlerim benden çalınana kadar üzerime atlayacaklar. Bu şekilde gitmek istemiyorum.

Ama yatağımda uyuyan bu küçük, güven dolu insana bakınca onu terk edemiyorum. Son derece tatlı ve masum ve Bethiah'nın neden ondan etkilendiğini anlayabiliyorum. Bethiah'nın daha önce insanın ağzını yaladığını düşünüyorum ve kasıklarım geriliyor.

Eğer insan sırrını saklarsam, Bethiah da korunmuş olur. O benden vazgeçmiş olabilir ama ben ondan henüz vazgeçmedim. Gemim hâlâ onda, yani benimle bitmemiş bir işi var. Bunu iyiye işaret olarak kabul edeceğim. İnsan uyurken ben de sessizce masama oturup silahlarımı temizliyorum. Bakım konusunda takıntılıyım. Askerdeyken ilk protezimi almıştım, sadece sürekli yağlandığında düzgün çalışan bir el. İlk başta eski bir model olduğu için nefret etmişim ama bakımını yaptıkça eski tasarımın değerini daha iyi anladım. Diğerleri kadar ağır kablolu değildi, bu da çalışmayı bırakmadan önce birkaç darbe daha alabileceğim anlamına geliyordu. Bu el, benim eski şeylere, hurda gibi görünen ama yeni bir hayata ikna edilebilen şeylere olan takıntımı ortaya çıkardı. Genellikle bu eski parçaların onları değerli kılan gizli sırları vardır.

Ve gizli derinlikleri olan şeyleri severim.

İnsan-Dora-birkaç saat uyuyor. Tembel bir esnemeyle uyanıyor, kollarını başının üzerine koyuyor ve ben onun formunu takdir ediyorum. Cinsel anlamda değil ama sıfır yara izi ya da protezle genç, tam bir varlığın hoş görüntüsü olarak. Bunda da bir güzellik var. "İyi uyudun mu?"

Doğrulur ve parlak gözlerle odaya bakar ama bu parlaklık çabucak kaybolur. "Bethiah yok mu?"

"Onu bekliyor muydun?"

Dora dudağını ısıırıyor ve bana mahcup bir bakış atıyor. "Bir yanımla beni kurtarmaya geleceğini umuyordum."

Ona Bethiah'a güvenmemesini söylemiyorum. Akli başında hiç kimse bunu yapmaz. Onun güveninde acı veren tatlı bir şey var ve bunu ondan koparan kişi olmak istemiyorum. "Korkarım sadece ben varım. Aç mısın?"

Yataktan kayarak çıkıyor ve benimle birlikte masaya oturmak için hareket ediyor. "Ben iyiyim. Yatağımı mı aldım? Özür dilerim."

Omuz silkiyorum. "Fazla uykuya ihtiyacım yok."

"Ama senin ihtiyacın var, değil mi?" Ayağa kalkıyor ve küçük dairemden mutfığa doğru ilerliyor. "Kendime bir kase erişte yapsam, sen de yer misin?"

Benimle ilgilenmeye mi çalışıyor? Eğleniyorum. Eski püskü bir cyborg ile taze yüzlü bir klonun bu kadar kibar oda arkadaşı olabilmesi ne tuhaf. "Elbette, yiyeceğim."

Dora iki kase erişte yapıyor ve önümüze koyuyor. Benimki chski noodle ve en sevdiğim yemeği seçtiğini düşününce bu kadar dikkatli olması beni şaşırtıyor. Homurdanarak teşekkür ediyorum ve yemeğe yumuluyorum ve oda bir süreliğine sessizleşiyor. Dora özenle yiyor, yemek çubuklarını dikkatli bir hassasiyetle hedefliyor. Birkaç kez bana bakıyor ve canını sıkan her neyse sormasını bekliyorum.

Sonunda konuşur. "Ee... Jamef. Planın nedir?"

Yemeye devam ediyorum. "Ne planı?"

Arkasına yaslanıp yemek çubuklarını yere bırakıyor ve bana bakıyor. "Bir plan yok mu? Ama beni bir sebepten dolayı çaldığını sanıyordum."

Ben yaptım. Nedeni Bethiah'nın ona bu kadar ilgi göstermesinden hoşlanmamamdı.

Ama ben öyle demiyorum. O çok tatlı biri ve oyunlarımızın içine çekilmeyi hak etmiyor. "İnsan ticareti yapması hoşuma gitmedi, hepsi bu. Bir noktada benim olduğumu anlayacağını ve gelip merhaba diyeceğini düşündüm."

Dora devam etmem için beni cesaretlendirircesine çenesini eğiyor. Devam etmeyince,

"Peki sonra ne olacak?" diye soruyor. Omuz silkiyorum. "Risda?"

Dudağını ısıyor, yemek çubuklarını eline alıyor ve onlarla tekrar oynuyor. "Doğru. Risda. Yani şimdilik burada mı kalıyoruz? Oda arkadaşı olarak mı?"

Yine omuz silkiyorum. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

İnsan eriştesini karıştırıyor ve düşünüyor. "Bu çok zor. Bir yanım Bethiah'ya kızgın çünkü beni cyborg'lamak istiyor. Alınmak yok."

"Alınmadım. Ben kendim bütün olmayı tercih ederim." Ya da bir zamanlar öyleydim. Şimdi yeni parçalarımın rahatım. Onları seviyorum. Zaten geçmişe takılıp kalmanın pek bir anlamı yok. Ya ileri gidersin ya da hiç gitmezsin.

"Ama... o aynı zamanda benim arkadaşımdı ve eğer giderse onu özlerim." Dora iç çekti. "Karmaşık bir durum."

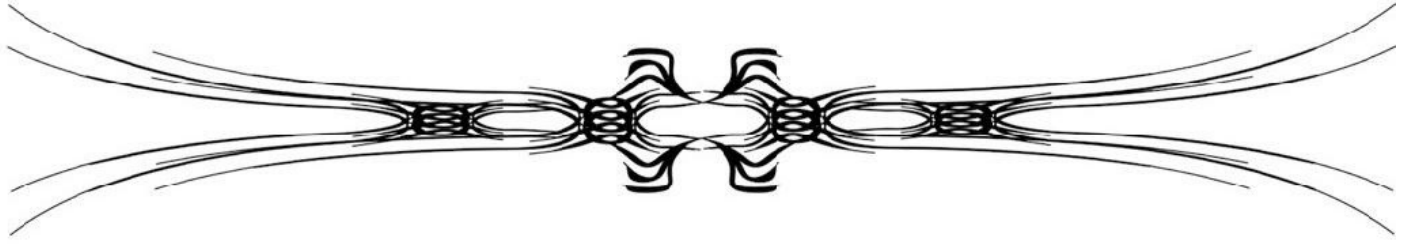
"Bethiah'yı mükemmel bir şekilde tarif ettiniz. Ya onu öldürmek ya da ona sokulmak istiyorsun. İkisinin arası yok."

"Sokulmak" kelimesinden bahsettiğimde kızarıyor.

"Belki de onunla konuşmalıyız. Beni değiştirmeye çalışmasının ne kadar yanlış olduğunu görmesini sağlarız. Ve gemini de geri alabiliriz."

İnsana bakıyorum. "Nasıl yani?"

"Beni yem olarak kullanarak her zaman bir tuzak kurabilirsin."

I Jamef'in küçük dairesinde iki gün geçti. Kaçırılmamdan ve Bethiah'ı tuzağa düşürmek için yem olmamın teklif edilmesinden bu yana iki gün geçti. Planı kurup ipuçlarını yerleştireli iki gün oldu. İki gün... ve kadının kendisinden hiçbir iz yok.

Rakamlar.

Mutsuz olmalıyım. Gerçekten öyle olmalıyım. Bethiah benim arkadaşım, arkadaşımın biraz daha fazla.

ve ona geri dönmek için sabırsızlanmalıyım, hiç değilse Bay Patates Kafa bebeğiymişim gibi parçalarımı değiştirmek istediği için bağırabilirim. Bunun yerine, Jamef'in küçük dairesinde olmak güzel. Yetiştirdiği birkaç bitki var ve her şey düzenli. Çoğu zaman kendimle ne yapacağımın tam olarak emin değilim, bu yüzden bana bir öğrenme programı satın alıyor ve ben de onun data-pad'inde Homeworld alfabesini çalışıyorum. Onunla birlikte kalmak sessiz ve rahat ve odalar sıkışık olsa bile, arkadaşlık iyi.

Adam kaçırılan biri olmasına rağmen Jamef çok nazik bir ev sahibi. Yatağını devralmama izin verdi ve en ufak bir ürkütücülük yapmaya çalışmadı. Anlayabildiğim kadarıyla bazen mutfağındaki masanın sandalyelerinden birinde "uyuyor"... ya da daha çok içine kapanıp biraz meditasyon yapıyor. Beni de sıkıştırmıyor. Belki köle tacirleriyle yaşadıklarından sonra erkeklere şüpheyle yaklaşıyorum ama o çok centilmen. Anladığım kadarıyla Jamef'in ne olursa olsun bağlı kaldığı bir onur kuralı var. İnsanları taciz etmek bu kurallar arasında değil.

Bethiah ile uğraşmak kesinlikle kodun içinde.

Jamef'in karşısındaki masada oturmuş, lezzetli tatlı eriştesinden bir kase daha yiyor ve Bethiah için hazırladığı "izi" kontrol etmesini izliyorum. Anladığım kadarıyla, veri tabanlarına girdiğini ve satılık sarışın bir insan aradığını gösterecek bir dizi sinyal. Şimdiye kadar Jamef'in ipuçlarından bir şey çıkmadı. Beni satmaya niyeti olmadığını ona hâlâ söylemedim. Arkadaşıma ihanet etmiş gibi hissediyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum. Yine de yanlış hissediyorum çünkü Jamef de iyi bir arkadaştı. Bethiah'dan farklı ama kendi tarzında nazik biri.

Bethiah'ın neden ona takıntılı olduğunu anlayabiliyorum.

"Bugün ne yapıyor?" O tıklarken çenemi elime dayayarak soruyorum. "Beni aradığına dair bir işaret var mı?"

"Hayır. Ya planlarımın farkında ya da hesaba katmadığım başka bir yönü var." Yine de sinirli görünmüyor, sadece büyülenmiş. Sanki Bethiah'nın zihnini anlamaya çalışmak onun için keyifli bir bulmacaymış gibi. "Yine de istasyondan ayrılmadı. Yakıt ikmali yapmadı, yani yakın zamanda bir yere gitmeyi planlamıyor. Yeni bir ödül de almadı. Bu da bir şeyle meşgul olduğu anlamına geliyor. Bahse girerim sensindir. Sadece bir sonraki hamlesinin ne olduğunu bilmiyorum."

"Bahse girerim sensin" yorumuna sevinmemeye çalışıyorum. Bethiah için önemli olma düşüncesi çok hoşuma gidiyor. "Peki istasyon veri tabanına yerleştirdiğin bayraklardan hiçbirine erişemezse ne olacak?"

"Bir DNA izi ayarlarız. Onu şaşırtmak için halka açık yerlere birkaç tutam saçınızı bırakın ve sonra biriyle buluşun. Bir serseriden mal aldığını sanacak ama aslında biz onu pusuya yatmış bekliyor olacağız." Ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Ve sonra onu tuzağa düşürüp gemimi geri alacağız."

Bu onlar için gerçekten flört etmek gibi. Bazen kendimi üçüncü teker gibi hissediyorum.
Sormuyorum

Jamef gemisini geri aldıktan sonra bana ne olacağını bilmiyorum. Ne istersem yapmama yardım edeceğini açıkça belirtti, ama nedense bunun onunla ve Bethiah ile *Pleasure Spot*'ta ya da artık her ne diyorsak onda kalmayı içerdiğini sanmıyorum. Sanki onlara aşklarında yardım ediyormuşum gibi biraz tedirginim ama bunun sonunda benim için ne anlama geleceğinden emin değilim.

Şu anda bunu düşünmemeye çalışıyorum. "Pekala."

Kendi kendine sırtarak ayağa kalkıyor. "Sanırım DNA izini bu gece ayarlayacağız. İstasyon kameralarında benim varlığımı görmezden gelecek bir protokol oluşturacağım ve dikkati dağılmadan ya da sıkılmadan önce onu bize yönlendirmek için ipleri yerleştireceğim. Buna hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Harika. Ben duş alacağım o zaman." "Pekâlâ."

Küçük dairenin uzak tarafına doğru gidiyor. Jamef çok temiz ve ben geldiğimden beri günde iki kez duş alıyor. Dairesinin tek bir kişi için tasarlandığını ve duşun kendisinin de çok özel olmadığını düşünürsek, ilk başta biraz sinir bozucuydu. Şimdi bile, kıyafetlerini çıkarıp sonik temizleyici görevi gören küçük kabine girmesini izliyorum, çünkü istasyonda su duşları çok kullanışsız. Onu birkaç kez çıplak gördüm ve ben duş alırken hep başka tarafa baksa da (ya da tabletine odaklansa da böylece mahremiyetim olabiliyor) onu izliyorum.

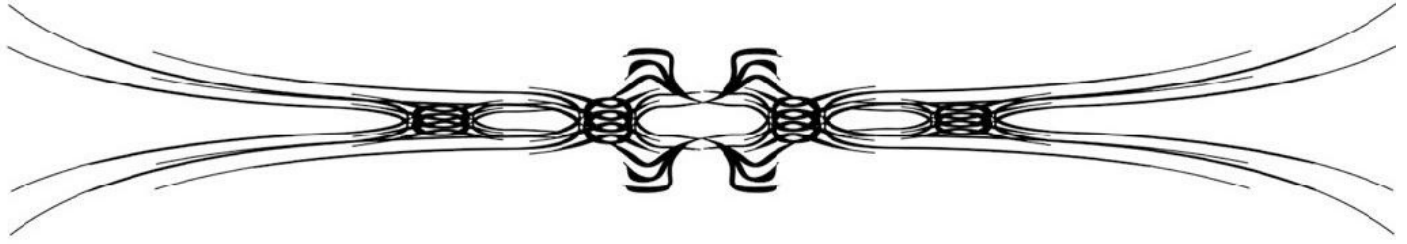
Kendime bunun beynimin cinsellik anılarımın olduğu kayıp kısmını hala çözmeye çalıştığım için olduğunu söylüyorum.

Ben de kendime bunun bir test olduğunu söylüyorum. Onun erkek vücudunu görmekten, Bethiah'nın alaycı öpücüğünü hatırlamaktan daha çok hoşlanıp hoşlanmadığımı görmek için bir test. Belki de kafamdaki bir şalter atmıyor, çünkü onun vücudunu seviyorum. Yalın gücünü ve uzuvlarının sıklığını seviyorum. Üzerindeki yara izlerini ve kollarının güçle hareket etmesini seviyorum, sibernetik olanı bile. Kuyruğunun yavaşça ileri geri esnemesi beni büyülüyor.

Özellikle sikinin kalın sarkıklığı ve tabanın hemen üstündeki küçük çıkıntıya kadar uzanan piercingler beni büyülüyor.

Yani...evet. Jamef'in vücudunu seviyorum. Nezaketini ve onur duygusunu seviyorum. Ve Bethiah'ın öpücüklerini ve vahşiliğini seviyorum.

Ve bunun beni nereye koyacağından emin değilim. Fırtınada güvenli bir liman mı arıyorum? Yoksa benden değil de birbirlerinden etkilenen iki farklı insandan gerçekten etkilenebilir miyim?

BETHİvH

F Nedense Dora'yı çalan kişinin benimle oyun oynadığını fark etmek pek hoşuma gitmiyor. Normalde bir oyunu severim. Keffing buna *bayılıyor*.

Ancak Dora'nın tehlikede olduğu gerçeği işleri değiştiriyor. Oyunu hiç eğlenceli olmaktan çıkarıyor ve

beni hem öfkeliendiren hem de çaresiz hissettiren bir şeye dönüştürüyor. O bir tüy yumağı ve birisi beni dışarı çekmek için onu tehlikeye atıyor. Bunun komik olduğunu düşünen piçi boğmak istiyorum. İstasyonun sistemlerinde bariz bir iz sürücüye ya da göze çarpan bir yerde bırakılmış Dora'nın DNA'sına her rastladığımda, bunun bir oyun olduğuna daha da ikna oluyorum. Benimle oynuyorlar ve ortaya attıkları yemi yutmamı bekliyorlar.

Ki bu benim olduğum her şeye aykırı.

Bethiah'ın iki numaralı korsanlık kuralı: Bir sonraki hamlenizi tahmin etmelerine asla izin vermeyin.

Dora'nın DNA parçalarını topluyorum -çünkü başka bir vicdansız herifin klonlaması için istasyonda öylece durması fikri hoşuma gitmiyor- ve neyin beklenmeyeceğini düşünmeye çalışıyorum. Ya Dora'nın peşine düşüp kendimi tehlikeye atmamı ya da istasyonu terk edip onu unutmamı bekledikleri açık. Bunlar bariz seçenekler.

Dora'yı tehlikeye atmayacak daha az belirgin bir şeye ihtiyacım var. Fidyeye mi? Hayır. Bir şey bana bunun kredilerle ilgili olmadığını söylüyor.

Takas mı? Kulağa hoş, mantıklı ve kesinlikle yapmayacağım bir şey gibi geliyor... Bu da masada olduğu anlamına geliyor. Ama zeki bir akla ve kocaman bir kalbe sahip küçük, güzel bir insanla neyi takas edebilirim?

Cevap hemen aklıma geliyor - tabii ki başka bir insan.

Dora'yı değiştirmeyeceğim. Garip ama o tüyleri çok özlüyorum. Onun yapışkanlığını özlüyorum. Yatakta arkama kıvrılmasını ve sanki evrendeki güvenli yeri benmişim gibi yüzünü sırtıma yaslamasını özlüyorum. Onu bu konuda hayal kırıklığına uğratmam uzun sürmedi - ziyaret ettiğimiz ilk istasyonda onu güvende tutamadım ve bu içimi kemiriyor. Acaba beni şu ya da bu nedenle kaçınılmaz olarak terk eden insanlara karşı duygular beslemeye mahkum muyum?

Belki de sorun insanlar değildir. Belki de benimdir.

Hayır.

İnsanlar vefasız yaratıklardır. Tek bildiğim, Dora'nın da Rhonda gibi olduğu; tutunacak yeni bir efendi bulduğu; ona evrendeki tüm güvenliği vaat edecek ve aslında benim yapamayacağım bir şekilde bunu yerine *getirecek bir* efendi. Eğer durum buysa, o tüyü bir daha asla göremeyeceğim. Geminin kontrollerini yumruklarken, onu öveceğim umuduyla bana bakarken titrek gülümsemesini asla göremeyeceğim. Sabahları yanımda yatarken yüzündeki uykulu ifadeyi asla göremeyeceğim, asla...

İşte şimdi hüzünlenmeye başladım.

Giyindim ve kaldığım otel odasından çıktım. İstasyonda kalmayı pek sevmem ama gemime dönersem bu Dora'yı geride bırakmaya niyetli olduğumun bir işareti olur ve onun böyle düşünmesini istemiyorum. Bazı nedenlerden dolayı, tüylerimin duygularını incitme düşüncesinden nefret ediyorum.

Yani... belki de başka bir insan almamalıyım. Dora'yı ve bunu öğrendiğinde ne kadar incineceğini düşünüyorum. İşte bu acı beni duraksatıyor.

Pekala, o zaman işleri bozmak için yeni bir insan satın alamam. Benim için bıraktıkları izleri takip edemem. İstasyondan ayrılamam. Three Nebulas'ın ana avlusuna doğru ilerliyorum.

ticaretin gerçekleřtiđi yer. Ve bunu yaparken dūřunuyorum. Onu geri istediđimi belli etmeden Dora'yı nasıl geri alabilirim?

En kolay çözüm, benim için kurulan tuzađa dūřmek ve beni ele geçirmelerine izin vermek olurdu. Bu biraz beklenen bir řey olurdu... ama gerçekten öyle mi? Bunun bir tuzak olduđunu bilecek kadar zeki olduđumu bilmeliler. Belki de mesele budur. Belki de bildiđimi biliyorlar ve bu yüzden eđer ona gidersem, bu beklenmedik bir řey... Bunu dūřünmeye çalıřırken bařım ađrıyor. En sevdiđim yaprak satıcısına gidiyorum - lonca için çalıřmayan bir tanesine - ve istasyonda yürürken ve bir řeyler dūřünürken atıřtırmak için kendime iđrenç derecede yađlı yapraklardan oluřan ekstra büyük bir sepet alıyorum.

Eğer Dora'yı kaçıran kişiye teslim olursam, Jamef karakola vardığında onunla buluşamayacağım. Bu biraz hayal kırıklığı yaratır. Tamam, çok hayal kırıklığı. Oyunlarımızı kaçıracağım ama ne yapabilirim ki? Dora'nın onda olmadığını biliyorum. Onur kuralları, bir ödöl olmadığı sürece bir insana dokunmasına izin vermez.

Tıpkı bir ilişki olmadıkça bana dokunmayacağı gibi. Çok zor bir erkek.

Yürüyorum, yemek yiyorum ve dūřunuyorum. İstasyon yetkililerine her zaman teslim olabilirim. Kendimi denklemden tamamen çıkarabilirim. İşte *bu* beklenmedik olurdu. Ama şansım yaver giderse, beni hemen en yakın hapishane gezegenine gönderirler. Hayır, teşekkürler.

Yapraklarımı yerken dar koridorlarda gezinirken, kendimi daha kötü satıcılara, satmamaları gereken malların ticaretini yaptıklarını bildiklerime doğru giderken buluyorum. Fark edilmemek için büyük çaba sarf eden bir baharat kaakısının yanında, kadınsı görünen bir çadırın önünde duran zengin görünümlü bir ooli görüyorum. Bana gülümsüyor ve geri adım atarak sattığı malları görmeme izin veriyor - üç insan. İki kadın ve genç bir erkek. Üçünün de gözleri kırmızı ve yanakları yaşlarla dolu.

Parmaklarımdaki son yaprak yağını da yalayarak temizliyorum, bu erkeğe karşı tiksintiyle doluyorum. "Hepsi bu mu?"

"Özel bir şey mi arıyorsunuz?" diye sorar ooli. "Elimde kırmızı renkte bir tane var ama çok pahalı. Biraz ürkek ama iyi huylu." Ürkek dişilerden birine doğru ilerliyor ve saçlarını okşuyor. "Bu donuk kahverengi kürklü ama sizi temin ederim ki oldukça itaatkâr. Çok sağlıklı."

"Sarı bir şey var mı?" Kayıtsızca sordum.

"Hiçbir şey, ama bana birkaç gün verin, eminim bir şeyler bulabilirim," diyor tok bir sesle. "Yerinizi tutmak için depozito yatırmak ister misiniz? İnsanlar elimize geçtiklerinde çok çabuk satılırlar. Oldukça nadir bulunurlar."

"Ne kadar nadir üç tane var, değil mi?"

Bana ters ters bakıyor. "ok nadir," diye tekrar belirtiyor. "Fiyatlarından da anlaşılacağı üzere. Eğer ilgilenmiyorsanız, lütfen gidin ki zamanımı ödeme yapan müşterilerle geirebileyim."

Üç üzđün gözlü insana bir süre daha bakıyorum, Dora'nın yerine yenisini alma planımla savaşıyorum. Herhangi bir insan bu kadar çabaya değer mi? Hayır, değmezler diyerek başımı sallıyorum ve satıcının çadırından uzaklaşıyorum. Bunu yaparken, Dora'nın gözyaşlarını görmeye devam ediyorum. Hüzünlü gözleri ve utangaç tavırları. Beni memnun etmek istediğini söyleme şekli.

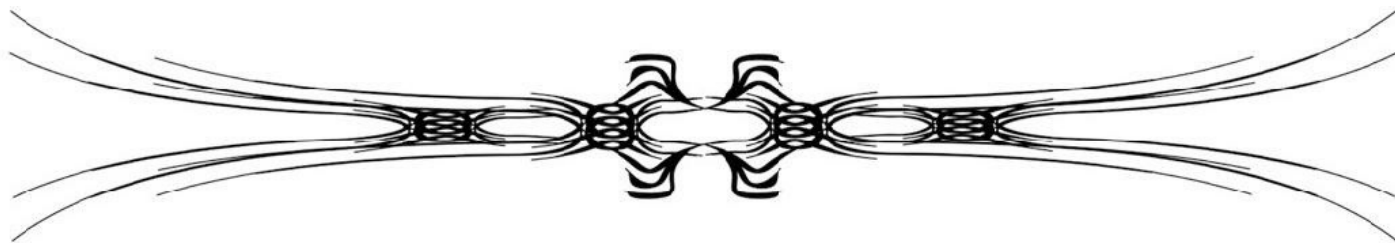
Arkadaşım olmak için.

Dişlerimi sıkıp duraklamadan önce köle tüccarından iki tünel kadar uzaklaşmıştım. Kef. İki kere Kef.

Sonunda kendimi bir aptal gibi ele vereceđim, deđil mi? Eđer bu duyulursa, korkusuz bir ödöl avcısı olarak ünüm mahvolacak. Yine de, Dora'nın ona ihanet ettiđimi dūřünmesine neden

olmayacak seçeneklerim kalmadı ve zaten üç gün oldu. Birinin tüylerimi incitmesi ya da benden şüphe etmesine neden olması düşüncesinden nefret ediyorum.

Lanet olsun. Tamam. Teslim olacağım... Sadece üç ağılak insan alıp Zakoar'ın kapısına bırakır bırakmaz.

"T Bu bir tuzak gibi geliyor," diyorum Jamef'e. Onu arka servis koridorlarından Bethiah ile buluşacağımız "gizli" toplantı odasına kadar takip ederken.

"Bu bir tuzak," diyor bana. "Ama bizim kurduğumuz bir tuzak." Bir dokunuşla duvardaki bir paneli kaldırıp kenara koyarken kendinden emin görünüyor. İçeri girmemi işaret ederek koridorda bekliyor, kırmızı gözleri parlıyor.

Jamef çok nazik ama beni dinlemiyor. Girişe doğru ilerliyorum ve sonra tereddüt ediyorum. "Hayır, yani... Bethiah'yı bilirsin. Beyni her zaman herkesten iki adım önde düşünür. Eğer bunu kabul ediyorsa, neyin peşinde olduğumuzu bildiğini ve bizi ters köşeye yatıracağını hissediyorum."

"Olabilir," diye onaylıyor Jamef, elini sırtıma koyarak beni odaya doğru itiyor. "Ama risk benim üzerimde, senin değil. Her iki durumda da güvende olacağına söz veriyorum. Seni tehlikeye atmam." Başparmağı sırtımda kısa bir süre hareket ediyor, sanki bana güven vermeye çalışıyor ya da bunu yapmaktan kendini alıkoyuyor.

"Biliyorum. Ama sana zarar vermesini de istemiyorum." Ona bakmak için duraksıyorum. Tüm korkutucu görünümüne rağmen Jamef çok nazik bir ev sahibi oldu. Son birkaç gündür onunla geçirdiğim zamandan keyif aldığımı düşünmek garip ama gerçekten keyif aldım. Bethiah olmasaydı ve Jamef'in arkadaşı ve oda arkadaşı olarak günlerimi onunla geçirseydim... bu sefil olmazdı. Aslında hoş bile olabilirdi.

Jamef'in sert yüzü bir gülümseme belirtisiyle kırışıyor. "Bethiah da bana zarar vermeyecek. Bunların hepsi oyunun bir parçası."

Haklısın. Çünkü kaçırma ve tutsaklık onların flört etme yöntemidir. Bir parça isteksizlikle odaya giriyorum.

Burası daha lüks otellerden birinin arka tarafında yer alan bir toplantı odası. Jamef onu tanıyormuş gibi görünen bir erkeğe epeyce para verdi ve bizi arka kapıdan geçirdi. Her şey biraz... bariz gibi mi geliyor? Ama çok fazla şey okuyor olabilirim. Belki de Jamef, Bethiah'nın durumu tersine çevirmesini istiyor ve bu yüzden planımızda bu kadar bariz davranıyoruz.

Tuhaf danslarını biraz kışkandım. Tamam, çok kışkandım. En son ne zaman biri beni bu kadar çabalayacak kadar önemsediydi? Oh, doğru, *hiç*, çünkü ben bir klonum. Gerçek Dora bile değilim. İç çekerek Jamef'e son bir kez endişeli bir bakış attım ve sonra masadaki tek koltuğa oturdum.

"Eller yukarı lütfen, tatlım."

Sevgi sözcükleri karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptırarak istediğini yapıyorum. Bileklerimin etrafına bir parça plastik ip doluyor, kasıtlı olarak gerektiğinde kurtulabileceğim kadar gevşek bırakıyor. Aynısını bacaklarım için de yapıyor ve sonra sandalyemi masanın altına itiyor. Yanımda çömeliyor, bunu yaparken protezleri gıcırıyor ve kuyruğu hafifçe yere vuruyor.

"Rahat mısın?" diye soruyor.

Başımı salladım. Bunun tamamen güvenli olduğu konusunda bana güvence vermiş olsa da, yine de biraz endişeliyim. Tamam, çok endişeliyim. Ya Bethiah beni geri istemezse? Ya o ve Jamef tutkuyla öpüşürlerse ve sonra ikisi de benim istenmeyen bir üçüncü kişi olduğuma karar verirlerse? Ya da Bethiah çok kızarsa ve benim adıma Jamef'i incitmeye çalışırsa? Kendimi çok suçlu hissedirim.

Ya da ya onu doğrudan öldürürse? Midem rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor.

Serin metalik bir el çeneme dokunuyor. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Merak etme. Bethiah'yı

beni incitmenin planının bir parçası olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve seni satmasına izin vermeyeceğim. Eğer temizlemek zorunda kalırsam

güvenliğinizi sağlamak için birikimlerimi kullanacağım. Anladın mı?"

"Tamam. Yine de birikimlerini kaybetme düşüncesi benim de hoşuma gitmiyor."

Başparmağı çenemi okşuyor. "Krediler sadece kredidir. Daha önemli şeyler var. Korktuğunda söyleyeceğin kelimeyi biliyor musun?"

Onun okşayışına eğilme, o eli ısırma dürtüsüne karşı koymak için her şeyimi vermem gerekiyor. Tanrım, ne kadar da dokunmaya aç bir aptalım. "Dünya."

"Güzel."

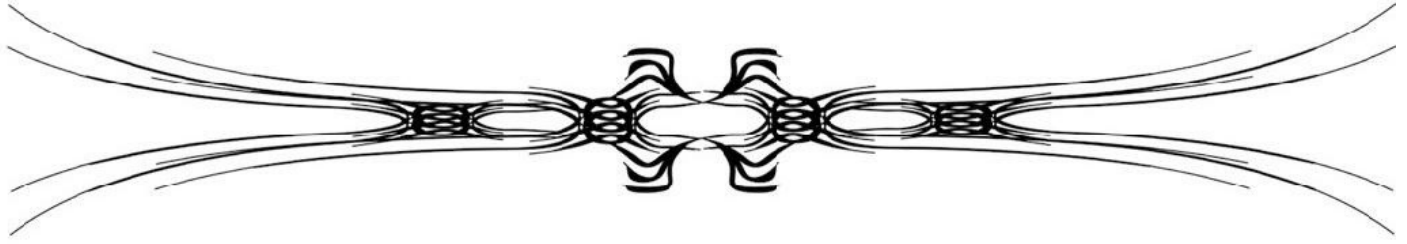
Bu mırıltılı övgü sözcüğü karşısında tenim ateşle kızarıyor. Bethiah'yı göreceği için heyecanlı, başka bir şey değil, diye hatırlatıyorum kendime. Sesindeki bu kaynayan heyecan benim için değil. "Ben hazırım."

Başını sallıyor, çenemi bir kez daha okşuyor ve sonra uzaklaşıyor. Bir an tereddüt ediyor, sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi beni inceliyor, ama sonra dönüp gidiyor, kuyruğu bir sarkaç gibi arkasında yavaşça sallanıyor. Gidişini izliyorum, boğazım endişeyle düğümleniyor. Tüm bunların bir gösteri olduğunu biliyorum. Güvende olduğumu biliyorum. Bethiah'nın beni satmaya niyeti yok. Jamef beni satmasına izin vermez. Bethiah'yı tekrar göreceğim için hem heyecanlı hem de gerginim. Onun yanında olmak istiyorum, tabii ki istiyorum. Ama aynı zamanda Jamef'e birbirlerine o kadar dalacaklar ki beni hatırlamayacaklar diye de endişeleniyorum.

Ne de olsa Bethiah yalnız olmaktan memnun. Jamef tek başına bir ödül avcısı. Güvenlik ve iyi niyet için insanlara bağımlı olan benim.

Dudağımı ısırarak, bileklerimdeki ipleri test ediyorum. Gevşek. Gayet iyi. Jamef'e dönüp bakıyorum, duvar panelini değiştirmiş ve gizli geçitte bekliyor. Sanırım az çok hazırım. Bethiah'nın beni burada gördüğünde ne düşüneceğini merak ediyorum. Çalındığım ve planlarımı bozduğum için kızacak mı? Yoksa rahatlayacak mı?

Yine de kesin olan bir şey var. Durumun kontrolünün bende olmadığının hiç bu kadar farkında olmamıştım.

I Dora'nın koltuğunda seğirmesini ve dudaklarını ısırmasını gölgelerden izliyorum. Zavallı küçük dişi dehşete düşmüş görünüyor ama yine de orada öyle cesurca oturuyor ki, rolünü oynamaya kararlı. Saklandığım yerden fırlayıp onu sıkıştırıyorum geliyor.

Son birkaç gün içinde küçük insana giderek daha fazla bağlandım. Bunu yapmak kolay. O tatlı ve yumuşak ve vücudunda zalim bir kemik yok. Aynı zamanda çok masum ve bu da endişe verici ve Bethiah'nın ondan neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum. Çok güvenen ve masum birini görmek ve bunu içmek istemek çok kolay. Evrene geniş gözlerle bakmanın keyfini yaşamak. Bu sizi korumacı yapıyor.

Kabul ediyorum, onu ilk başta çekici buldum çünkü Bethiah ona çok açık bir şekilde bağlıydı. Ancak son birkaç gün içinde Dora saflığına rağmen zeki olduğunu gösterdi. İyi bir işbirlikçi ve yoldaş oldu. Bethiah'ın zarar göreceğinden endişe etse de onu yakalamam için aynı derecede istekli. Ona Bethiah'ya yapmak istediğim pek çok şey olduğunu ama ona zarar vermenin bunlardan biri olmadığını söyledim.

Bethiah ve ben dansımızı bitirdikten sonra, insana benimle kalıcı olarak kalmak isteyip istemediğini soracağım. Ne de olsa Bethiah asla kalmıyor ve yaşlandıkça kendimi daha fazla arkadaş ararken buluyorum. Belki de yalnızlıktan yoruldum ama uyandığımda Dora'yı dairemde ikimiz için kahvaltı hazırlarken görmek beni garip bir şekilde memnun ediyor. Evren zaten yeterince yalnız bir yer ve Bethiah'yla bu gidip gelmelerden bıktım. Ya gerçek bir şeye başlarız ya da bunu bitiririz.

Dora masada kaskatı kesilir ve bakışları odanın diğer ucuna, salona açılan kapıya yönelir. Sensörler yanıyor ve beni iki ayaklı bir canlının varlığına karşı uyarıyor. Bu Bethiah olmalı.

Ne yapacağını görmek için geriliyorum. Bethiah ile bazen bunu söylemek zor oluyor. Bıraktığım mesaj açık ve basitti. Bir takas: Dora'nın serbest bırakılmasına karşılık Bethiah'nın kendisi. Şimdi Bethiah'nın ne planladığını görmek için bekliyorum. İçeri girip Dora'yı geri mi çalacak? Yan taraftan gizlice girip beni atlatmaya mı çalışacak? Yetkilileri mi çağıracak?

Beni şaşırtarak kapıyı açıyor ve her zamanki gibi cesur ve korkusuz bir şekilde içeri giriyor.

Nefesim göğsümde düğümleniyor, çünkü o çok güzel. Çarpıcı. Yüz hatlarından ziyade kendini nasıl taşıdığıyla ilgili. Bethiah'da onu her gördüğümde beni hayrete düşüren çok kibirli ve bir o kadar da vahşi bir şey var. Sanki evrenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor. Elindeki her şeyi ona vermesi için ona meydan okuyor, çünkü bununla başa çıkabilir. Adımlarında, her şeyi yine kontrol altında tuttuğunu düşündüğünü gösteren bir çalım var. Uzun siyah örgülerinin salınımında, kalın yelesini ustaca geride tutuyor. Cildini kaplayan canlı dövmelerinde ve yaldızlı boynuzlarındaki düzensiz dekorda. Kuyruğunun ukala salınımında ve uçuş kıyafetinin dar kesiminde, kalçalarının hemen üzerinden sarkan bol kemerle çelişerek, şansını denemesi için birileriyle alay ediyor.

Zerre kadar değişmemiş ve onu görmek bile beni gülümsetiyor.

Bakışları hemen Dora'ya odaklanıyor ve ağzının kenarları bir parça zevkle kıvrılıyor. "Ben de kaçıp gideceğini düşünmüştüm, tüy yumağı."

Bethiah'ın sesi flörtöz. Baştan çıkarıcı. Bu boğucu tonun benim için mi yoksa Dora için mi olduğunu merak ediyorum. Benim için olabileceği düşüncesiyle kuyruğum diken diken oluyor.

Okuldan yeni çıkmış bir öğrenci gibi onu izlediğimi ve arzuladığımı biliyor.

Dora bağı ellerini kaldırır. "Neden kaçayım ki? Güvenli olabilecek nereye gidebilirim ki?" Sesi öfkeliydi. "Bir kıza biraz kredi ver, Bethiah."

Bethiah sırtarak odaya giriyor. Odayı geçip Dora'nın koltuğuna doğru ilerliyor, bunun bir tuzak olup olmadığını anlamak için durup etrafına bakmıyor bile. Bu tam bir aptallık. Çok da cesurca. "Belki de çekici kişiliğimden bıktığını düşünmüştüm," diye flört ediyor. "Pek çok kişi öyle."

"Oh lütfen. Seninle olmayı sevdiğimi biliyorsun." Dora ona ters ters bakıyor. "En azından tüm parçalarımı değiştirmeye çalışmadığın zaman." Duraklıyor ve sonra daha yumuşak bir sesle ekliyor, "Bu arada seni özledim. Bu şartlar altında bile olsa seni gördüğüme sevindim."

Beni şaşırtan bir şekilde Bethiah'nın kendini beğenmiş havası biraz olsun duraksıyor ve kuyruğu düzensiz bir şekilde sallanıyor. Masanın kenarına eğilip Dora'ya tembelce gülümsüyor, bir yandan da uzanıp insanın saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor. "Beni özlemedin. Macera peşindeydin. Düşmana asla sana karşı kullanabilecekleri bir şey söyleme, tüy yumağı. Bunun korsanlık kurallarımın içinde bir yerlerde olduğuna eminim."

"Düşmanım olduğunu kim söyledi?" İnsan meydan okurcasına çenesini kaldırıyor.

"Uzuvlarını değiştirmeye çalıştığım için kızgın değil misin?" Başını eğiyor, boynuzları otel odasının ışığında parlıyor. "Sana en iyisinden başka bir şey getirmeyeceğime söz veriyorum."

Yakında bir hamle yapmalıyım. Ama iki dişi beni büyülüyor, özellikle de Bethiah'nın bakışları Dora'yı sanki kemirilmeyi bekleyen favori bir çerezmiş gibi izlediğinde.

Dora başını sallar. "Neden beni sürekli değiştirmeye çalıştığını anlamıyorum. Neden senin için yeterince iyi değilim?"

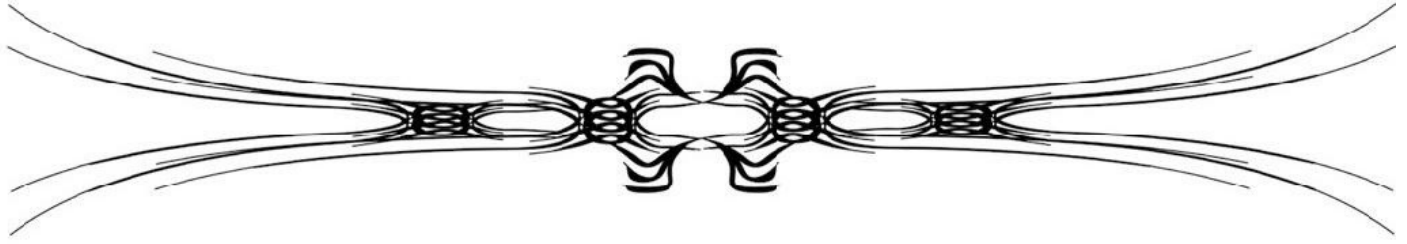
Bethiah irkilir. "Hiç de öyle değil." Cilveli tavrı kayboldu. "Ben sadece seni bildiğim en iyi şekilde korumaya çalışıyorum." Dora'nın çenesinin altına bir parmağını dokunduruyor ve kısa bir an için tekrar öpüşüp öpüşmeyeceklerini merak ediyorum, ağızların ve dillerin o müstehcen ve büyüleyici birleşimi. Son derece iğrenç olması gerekirken, bunu özellikle benim önümde yapacaklarını düşününce sikim ilgiyle seğiriyor.

Bu da beni muhtemelen hasta bir erkek yapıyor. Yine de Bethiah yaklaştığında ve Dora içgüdüsel olarak ona doğru hareket ettiğinde, yüzünü eğdiğinde başka tarafa bakamıyorum.

"Beni korumak mı? İkimizin de tuzak olduğunu bildiği bir şeyin içine girerken mi?" Dora kirpiklerini indirerek soruyor. "Vals mi?" Bethiah yüzünde bir gülümseme ifadesiyle yankılanıyor. "Vals yapmak da ne? Ve bu sadece bir tuzak eğer biri yakalanırsa."

Bu benim işaretim. Hava filtrelerindeki uzaktan kumandalı gaz kutularını çalıştırıyorum ve odayı bayıltıcı bir ilacın tatlı kokusuyla dolduruyorum. Kulağımın arkasındaki bir düğmeye dokunarak burun deliklerime oturan filtreyi etkinleştiriyorum ve etkilenmemi engelliyorum.

Bethiah da yakalandığını çok iyi biliyor ve ben de onun oyununa dahil olduğum izlenimine kapılıyorum... oyunu her ne ise.

W Uyandığımda Bethiah'ın gemisine geri döndüm... ve çılgına döndüm.

Jamef ve ben Bethiah'ı getirmek için yem olacağım konusunda anlaşmıştık. Bir otel odasında buluşacaktık ve onun beni götürüp üzerimde değişiklik yapmasına ya da satmasına izin vermeyecekti. O da

Beni güvende tutacak ve Bethiah odaya girdiği anda "işleri halledecekti." Görünüşe göre "işleri halletmek" ikimizi de gazla öldürmek ve bir kez daha kaçırmak anlamına geliyordu.

Neden güvenmem gereken insanlar beni kaçırıyor? Bu evrenin nesi var böyle?

Revirdeki masadan kalkıyorum ve ben kapıya ulaşmadan kapı açılıyor ve Jamef içeri giriyor. Bana bir içki uzattı. "Al bunu. Baş ağrını hafifletir."

Ona ters ters bakarak, yine de bana söyleneni yapıyorum. "Bana gaz vermeseydin başım ağrımazdı. Arkadaşların arkadaşlarına gaz vermediğinden eminim."

"Özür dilerim," diyor Jamef. "Bu gerekliydi. Bethiah'yı bilirsin. Kendi isteğiyle gelmezdi." Bir an duraklıyor, yüzünde ciddi bir ifade var ve bana bakıyor. "Arkadaşlara gelince... Onlara sahip olduğumdan emin değilim."

"Onlara da bana davrandığın gibi davranırsan olmaz," diye hayıflandım. "Sana güvenmiştim. Bana gaz verme kısmını anlatırsan bunu yapmayacağımı mı sanıyorsun? Bir planla ilgili her şeyi paylaşmalısın, sadece insanların kabul edeceğini düşündüğün kısımları değil." Ona ters ters bakıyorum ve bir yudum su içiyorum. "Ve bilgin olsun, ağzımın tadı berbat."

"Bunu telafi edeceğim." Bana merak dolu bir bakış atıyor. "Söz veriyorum. Bu kadar... mutsuz olacağını tahmin etmemiştim. Özür dilerim, tatlım."

Mutsuz olmamamı nasıl bekleyebilir? Ben her şeyi kendi isteğimle kabul ettim, o ise bana bir-sekiz yaptı. Ama yüzündeki ifade çok ciddi, sanki beni kızdırdığı için gerçekten üzülmüş gibi. Mırıldanıyorum ve suyu içmeyi bitirip bardağı ona uzatıyorum. "Dur tahmin edeyim, nezarethanede mi?"

Bir kez başını sallar. "Üzölmeyecek. Bunu bekliyor olacak."

Bunu göreçegiz. "Tamam, beni de orada bulacaksın."

Jamef duraksıyor, ben yanından geçerken koluma uzanıyor. "Bekle, ne demek istiyorsun? Onu dışarı çıkaramazsın."

"I Çıkmasına izin vermeyeceğim. Benim odam nezarethanedeydi. Ben kamarama gidiyorum."

"Seni hücrede mi tuttu?" Kaşlarını çatıyor. "Artık gemiden ben sorumluyum, Sen bir mahkum değilsin, Dora. Sen benim misafirimsin. Seni asla hücrede tutmam. Asla. İstedığın gibi hareket etmekte özgürsün."

Tamamen yanlış anlıyor. Elbette, Bethiah'nın nezarethanede uyumama izin verdiğini çünkü orayı "seçtiğimi" ve beni düzeltmediğini açıklamak da onu iyi göstermiyor. Yine de bu durumdan dolayı garip bir şekilde üzgün ve ona sadık hissediyorum. Jamef'e güvendim ve o bana gaz vererek ihanet etti. Bethiah'ya güvendim ve o da proteze ihtiyacım olduğuna karar vererek bana ihanet etti.

Sanırım bir şeytan seçmem gerekirse, biraz daha iyi tanıdığım şeytanı seçeceğim. Tutsak olmayı nasıl karşılayacağını merak ediyorum. İyi karşılamayacağını tahmin ediyorum. Bethiah her zaman

kontrolde olmayı sever. Onun "kaosu" bile bir kontrol şekli, çünkü herkesi hazırlıksız yakalamak için tasarlanmış.

Onu. Şu anda bir arkadaşına ihtiyacı var.

Ve arkadaşlardan bahsetmişken.

Jamef'e bakarak ne kadar üzgün olduğumu görmesini sağlıyorum. "Şimdilik seni hâlâ arkadaşım olarak görüyorum ama bana bir daha önemli bir konuda yalan söylersen artık arkadaş olmayacağız. Anladın mı?"

Sözlerime şaşırmış görünüyor ama sonra başını sallıyor. "Pekâlâ... ve teşekkür ederim, Dora. Güveninizi sarstığım için özür dilerim."

En azından sesi samimi geliyor. "Bethiah'ı görmeye gidiyorum."

Jamef başını sallıyor. Ayrılırken bakışlarının beni takip ettiğini hissedebiliyorum ve garip bir şekilde güçlendiğimi hissediyorum çünkü söyleyeceklerimi dinliyor gibiydi ve üzgün olduğumu belirttiğimde kızmadı. Ona kızdığımında gülüp geçmeye çalışan Bethiah'nın aksine, Jamef beni gerçekten dinliyor gibi görünüyor. Bazı açılardan birbirlerine o kadar zıtlar ki, nasıl anlaşabildiklerini merak ediyorum.

Bethiah'nın *Zevk Noktası* dediği gemide ilerliyorum. Jamef'in köprüde hareket ettiğini duyabiliyorum ve ayaklarımın altında hafif bir dalgalanma olduğunda hareket ettiğimizi anlıyorum. Sanırım istasyonu geride bırakıyoruz. Bu beni şaşırtmadı. Endişeli hissetmek yerine rahatlardım. O istasyonda benim için güvenli bir yer yok. Burada, uzayda çok daha güvendedim, geminin dümeninde Jamef ya da Bethiah olsa da fark etmez.

Elimle bastırdığımda nezarethanenin kapısı açılıyor ve arkamdan tekrar kapanıyor. Eski yatağımda (en azından paylaşmaya başlamadan önce uyuduğum yatakta) Bethiah uzanmış yatıyor. Elleri göğüslerinin hemen altında kavuşturulmuş, yüzü dingin, siyah saçları yastıkların üzerine dökülüyor. Böyle bir peri masalındaki prensese benziyor, huzur içinde uyuyor ve prensinin gelip onu uyandırmasını bekliyor.

Prensi Jamef mi? Bu beni neden kışkandırıyor? Bethiah tüm flörtlerine rağmen beni bir arkadaştan ziyade çözülmesi gereken bir sorun olarak gördüğünü açıkça belirtti, bu yüzden Jamef'in bu durumda kesinlikle bir ayağı var. Yine de yardım edemiyorum ama uyuyan yüzüne doğru eğiliyorum.

Düşüncesizce dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Kendimi bölgesini işaretleyen vahşi bir hayvan gibi hissediyorum, sanki buraya ilk benim geldiğimi göstermem gerekiyormuş gibi. İlk ben geldiğim için Bethiah'nın Jamef'ten değil de benden etkilenmesi gerektiğini. Ağzı hatırladığım kadar yumuşak ve orada oyalanıyorum, aramızda daha fazlası olabileceğini hayal ettiğim için kesinlikle deli olup olmadığımı merak ediyorum-

Bir el boynumun arkasına kayıyor, başımı kavıyor ve sonra Bethiah beni öpüyor, ağzı benimkinde sıcak.

C Yirmi Dördüncü Bölüm

BETHIA

Kendi ağzıma bastırılmış tatlı bir ağızla uyanmak, uyanmak için en kötü yol değil. Biliyorum.

Tabii ki hemen Dora olduğunu anladım. Dudaklarının yumuşak hissinden, tenime değen kokusundan anlayabiliyorum. Onu öptüğümde nefesi kesiliyor ve geri çekilmesini bekliyorum. Bunun yerine, ellerini saçlarımın arasına sokuyor ve ağzını benimkinin üzerine eğiyor, dili sessiz bir davetle alt dudağımın üzerinde geziniyor.

Ben kimim ki böyle lezzetli bir davete karşı koyayım?

Başka bir sevgiliyi gerçekten öpmeyeli çok uzun zaman oldu. Yatakta sağlık kurallarını mutlu bir şekilde görmezden gelenler sadece insanlardır. Çoğu toplumun anemik, hijyenik kucaklamasına razı olsaktansa sıvıları değiş tokuş etmeyi ve her yere dokunmayı tercih ediyorlar. Belki de onları bu kadar çekici kılan şey budur. Onlar ne zaman

Aşkım, hepsi içeride.

Ve onu öpmemem gerektiğini biliyorum çünkü hayatımda ihtiyacım olan son şey aşk, ama... kefi it.

Küçük, pürüzsüz dilini kendi dilimle okşuyorum ve zevk dolu bir ses çıkardığında bir iç çekişi ısırmak zorunda kalıyorum. Bana doğru eğiliyor, dudakları dudaklarımı ısıyor ve sonra Dora dilini bir kez daha benimkine değdiriyor. "Bethiah," diye nefes alıyor. "Seni özledim."

Bu beni kendime getiriyor. Çünkü bir insanın beni özlemesine izin veremem. Onun bağlanmasına izin veremem, çünkü o zaman ben de bağlanmış olurum ve insanların kalmadığını biliyorum. Aşkın etrafında dans ederler, onu sizin kadar çok istiyormuş gibi yaparlar ve sonra daha iyi bir teklif geldiğinde onu kabul ederler.

Ben de Dora'yı nazıkçe ittim. "Seni buraya yine dikkatimi dağıtman için mi gönderdi?"

Geri çekiliyor, yüzünde incinmiş bir ifade var. "Belki de sadece seni öpmek istemiştin. Belki de sadece seni gördüğüme sevinmiştim. Sanırım bu yanlıştı."

"Eh." Omuz silkiyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp dik oturuyorum. Dora geri çekilip kapının yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Yakında duygularını incittiğimi unutacaktır. "Seni bir bütün olarak gördüğüme sevindim, pofuduk, beni yanlış anlama. Ama benimle birlikte kilit altında olmaman bana Jamef'le birlikte çalıştığını söylüyor."

Yanılmamışım. İnsanlar gerçekten de sadakatlerini çok çabuk değiştiriyorlar. Dora zaten Jamef'in yarattığı ve bu olması gerekenden çok daha fazla acı veriyor. Şaşırmamalıydım. Bunu bekliyordum ama bu kadar erken olmak zorunda mıydı? Kendime rağmen onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Onun hayranlık dolu bakışlarından, parlak sohbetlerinden ve geceleri bedenini bedenimde hissetmekten keyif alıyordum.

Yıldızlar adına, bazen gerçekten aptal oluyorum. İkisi de benimle oynadı.

Sanırım benim için onları geri oynamanın zamanı geldi. Yaralı duygularımı gizleyerek Dora'ya parlak bir gülümseme veriyorum. Önce buradan çıkacağım. Sonra gemimi tekrar ele geçireceğim. Belki araya biraz flört ve Jamef'le bir eziyet seansı da sıkıştırabilirim ama Dora'yı bana karşı kıskırttığını bildiğimden beri kendimi oyalanmaya daha az istekli hissediyorum. Küçük kabarıklığı suçlayamam ama yine de bundan çok rahatsız olabilirim. Kapıya doğru dönüyorum ve elimi panelde deniyorum. Dışarıda kilitli. "Şimdi uzayda mıyız yoksa hâlâ istasyonda mıyız?"

Dora biraz oflayıp pufluyor.

Sorun değil, bana kızgın olabilir. Ben de ona kızgınım. Günlerce onu nasıl geri kazanacağımı düşünüp durdum ama bana bu kadar çabuk ihanet etti. "Jamef hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Parmaklarını iyi kullanıyor, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Sanki ne demek istediğimi anlamıyormuş gibi. "Yani doğrudan alete mi gittin? Kalbimin peşindeki kız." İçimden gülmek gelmese de kıkırdıyorum. Tırnağımla kontrol panelini kaldırıyorum, sonra da panelin içinde bıraktığım küçük geçersiz kılma çipine bakıp gülümsüyorum. Bağlı değildi ve bu tür acil durumlar için orada saklamıştım. Şimdi onu bağlıyorum ve sonra elimi panelin ön tarafında kaydırarak panelin kendisini değiştiriyorum.

Geçersiz kıl.

Kapı açıldığında Dora şaşkınlıkla soluk soluğa kalır. "Hey-bekle! Nereye gidiyorsun?"

Omuz silkip ona bakıyorum. "Jamef beni gemiye geri istedi, değil mi? Gidip merhaba diyeceğim. Belki hain erkek arkadaşımla yemeğe çıkarım. Bakalım beni özlemiş mi?" "Erkek arkadaş" dediğim anda irkildi. "Oh."

Onun masum tepkisi beni rahatsız ediyor. Jamef'le çiftleşebileceğini ve benim de bunu sorun etmeyeceğimi mi sanıyor? Onu öpmeye devam edeceğimi ve hâlâ arkadaşmışız gibi davranacağımı

mı? Eğer istediği buysa, o zaman sertleşmesi gerekecek. Arkamı dönüyorum, hücrede iki adım atarak Dora'nın yanına gidiyorum ve parmağımı çenesinin altına koyuyorum. "Bu duygularını incitti mi, pofuduk? Seni öpecek olmam

sonra da dönüp erkek arkadaşımın sikine mi bineyim?"

Bana yaralı bir bakış attı. "Şaşırmamalıyım. Sen böyle bir insansın, değil mi?

Öpüşmek ve oyun oynamak. Herkesi kendine aşık etmek ve sonra da onları kendinden uzaklaştırmak."

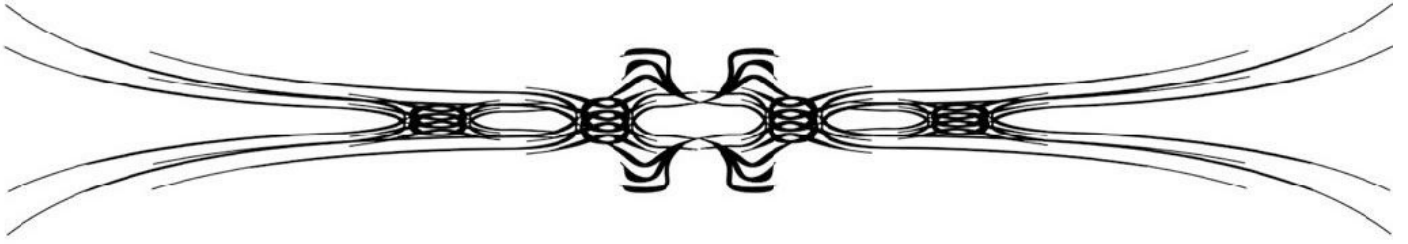
Yaptığımı düşündüğü şey bu mu? Onu kendime aşık edip sonra da uzaklaştırmak mı? Ne kadar şirin. Kendini kurban yerine koyuyor. Eğiliyorum ve geri çekilmeyince onu tekrar öpüyorum. "İyi denemeydi," diye fısıldıyorum. "Ama bu gece Jamef'in kamarasında uyuyabilirsin, çünkü onunla çok samimisin. Onu sana ateşli ve rahatsız bir şekilde geri göndereceğimden emin olabilirsin."

Dora kaşlarını çatarak, "Kafam karıştı," diyor. "Burada iki farklı konuşma yapıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Bilmeniz gereken tek şey, onu tutmayı planlamadığım. İşim bittiğinde onu geri alabilirsin." Ve hücreden çıkıp köprüye doğru ilerledim.

Şimdi en iyi yaptığım şeyi yapacağım, Jamef'e cinsel işkence yapıp gemisini geri alacağım. Kızı tekrar ondan alacağım, onu ve tüyü en yakın istasyona atacağım ve bir kez daha kendi başıma yola çıkacağım.

Kimseye ihtiyacım yok. Ya da herhangi bir şeye. Kendi başıma gayet iyiyim.

Y Bir süre sonra Bethiah'ın yaptığı her şeye şaşırmayı bırakıyoruz. Yani geminin dümeninde oturmuş, bu özel galaksinin daha fazla trafiğe maruz kalan kısımlarını geçecek bir rota çizerken Bethiah köprüye mi geliyor? Şaşırmadım. Biraz sinirlendim.

nezarethaneden kaçtı, kaçtığı için biraz eğlendi ama hiç şaşırmadı. Bethiah her zaman öngörülemezdir. Onun hakkında öngörülebilir olan tek şey bu.

"Merhaba sevgilim," diye mırıldanıyor koltuğuma yaklaşıırken.

"Biz bu muyuz? Sevgili olmak için çiftleşmek gerektiğini sanıyordum," diye karşılık veriyorum, sandalyemde dönerek ona bakıyorum. Bu sadece aramızdaki dansın bir devamı, sınırlarımızı ve karşımızdakini ne kadar zorlayabileceğimizi anlamaya çalışırken durmadan devam eden itme-çekme oyunu. "Görüyorum ki kendini özgür bırakmışsın."

Kıkırdıyor. "Tuzaklarından sıyrılmakta iyiyimdir, Jamef. Bu özellikle kolay oldu. Beni tutmak için çok uğraşmamana üzüldüm."

"Eğer tutulmak istemiyorsan kimse seni tutamaz."

"Yeterince doğru." Doğrudan bana yaklaşıyor ve sonra kucağıma oturuyor, bana bakarak üzerime çıkıyor. Bir kez daha, öngörülemez. Kızgın mı yoksa kavga havasında mı olduğundan emin değildim. Flört etmesi beklenmiyordu.

Ama ben de flört edebilirim. "Bazen yakalanmak istediğini düşünüyorum. Tuzağıma doğru yürüdün. Tek bir soru bile sormadın. Odayı araştırmadın. Olayları baltalamaya çalışmadın. Şimdi kim çok uğraşmıyor?"

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve şehvetli hareketlerle sikime doğru bastırıyor. "Mmm. Bir parçan beni gördüğüne seviniyor."

"Bir parçam her zaman öyledir," diye törpülüyorum, bir elimi beline kaydırıyorum. Orada tutmama izin veriyor, ereksiyonumun üzerinde tekrar sallanıyor ve çok güzel. Ölümcül, tehlikeli ama güzel.

Bethiah kalçalarını küçük bir daire çizerek gıcırdatıyor, yüzüme bakarken dudakları gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ayrıca. Benim tüylerimin sende olduğunu biliyordum. Hiçbir sarı saçlı insan satılık değildi. Kimse uygun evraklar olmadan yanında yeni bir insanla istasyondan ayrılamazdı. Bu da onu yakalayan kişinin beni beklediğini gösteriyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum." Şaftıma doğru eğildi, yüzü benimkinden bir nefes uzaktaydı. "Merhaba demek istemiştin. İşte buradayım, sevgilim."

Bu sefer iki elimi de kalçalarına koyuyorum ve yukarı kalkmaya çalıştığında, onu tekrar sikime doğru sürüklüyorum, ona doğru itiyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığımız en öfkeli sürtünme seansı, ikimiz de kontrolü diğerine vermek istemiyoruz. "Sürekli 'sevgili' kelimesini kullanıyorsun ama ikimiz de biliyoruz ki sana sadece alay etmekten fazlasını istediğimi söyledim ve sen kaçtın... gemimle birlikte, ekleyebilirim. Yani bana sevgili diyemezsin."

Bethiah gırtlaktan bir kahkaha atıyor ve duyularımı harekete geçirecek şekilde sikime doğru kıvranıyor. "Şimdi buradayım. İkimiz de boşalana kadar sikine binebilirim."

Bana teklif ettiği en fazla şey bu. Ona sahip olmaya en çok yaklaştığım an bu. Gözlerindeki meydan okuyan bakış bana onun da bunu bildiğini söylüyor. Bu oyunun bir parçası, ama yeni bir bakış açısı... Bu da yeni bir neden olduğu anlamına geliyor.

Arkama yaslanıp ona bakıyorum. "Evet dersem sikimi pantolonumdan çıkarıp piercinglerimin üzerinde sana adımı söyletene kadar gezdireceğini mi söylüyorsun?"

Bu onun gözlerini parlatıyor. Bana yaslanıyor, ince vücudu benimkine bastırıyor. "Her şeyden önce," diye mırıldanıyor, bir eliyle boynuzlarımdan birini okşuyor. "Eğer biri ismini haykıracaksa, bu sen olacaksın. Ve ikincisi... hmm... evet. Aletine binerim ve tüm o piercingleri takarım, Jamef. Söyle."

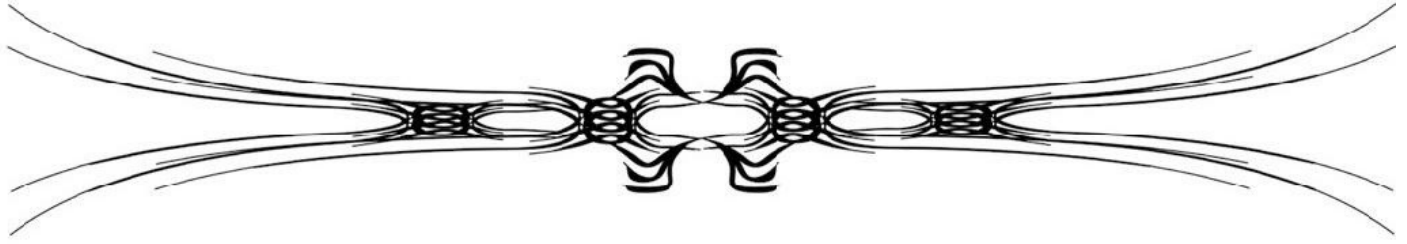
Kef me, umutsuzca "kelimenin" evet olmasını istiyorum. "Ve bunu insanın önünde mi yapacaksın? O izlerken?"

Bethiah'nın ağzı sert bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve aramıza uzanarak elini pantolonumun bağlayıcısının üzerinde gezdiriyor. "İzlemesi benim için sorun değil."

Elini tutuyorum ve sikimi serbest bırakmadan önce onu durduruyorum. "İstiyorum."

Çünkü artık onun oyununu biliyorum. İnsanın duygularını incitmek ve onu uzaklaştırmak için benimle çiftleşecek, çünkü bir nedenden dolayı ona kızgın. Bunun insanla olduğu kadar benimle de ilgisi var ve bu yüzden duruyorum. Çünkü Bethiah'nın küçük intikam oyunu için sahneye çıkmayacağım.

Ben bundan daha iyisini hak ediyorum. Dora bundan daha iyisini hak ediyor.

Bethiah hepimizin onun oyununda birer oyun parçası olduğumuzu düşünüyor olabilir ama benim de aşmayacağım çizgilerim var. Ve kasıtlı olarak insanın duygularını incitmek -biraz önce öptüğü tatlı, geniş gözlü dişi- geçmeyi reddettiğim bir çizgi. Sadece kullanılmayı sevmediğimden değil. Daha önce

Dora'yı son birkaç günde tanıdım. Bethiah'nın onu öptükten sonra doğruca sikime gelmesi bana doğru gelmiyor. Bethiah'nın Dora'yı satmayı planladığı her şeye rağmen, Dora'nın hala ona taptığı çok açık.

Ve bunu ezmek doğru değil.

Yine de reddetmem Bethiah'nın kaşlarını çatmasına neden oluyor. Sert parmaklarıyla çenemi kavriyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Kalçalarımın arasına girmekten başka bir şey istemediğini sanıyordum."

"Bu şekilde olmaz," diyorum ona sakince. "Çiftleşmemiz Dora'ya zarar verecekse olmaz. Bunun arkasındaki plan buysa olmaz."

Eli çenemde sıkılaşıyor. "Demek şimdi de o küçük insana karşı bir şeyler hissediyorsun? Bu yüzden mi onu bana karşı kıskırttın?"

İnsana karşı bir "şeyim" mi var? Narin ve tatlı bir kız ve Bethiah'yla çılgın bir dansa dalmamış olsaydım, belki de insan öpücükleri ve insan okşamaları hakkında uzun uzun düşünürdüm. Belki zaten sahiplenilmemiş olsaydım. Ama sahibim. Çenemi mengeneye almış olan dişi, kalbimi de mengeneye almış durumda. "Kimseye karşı bir şey yapmadım."

Ağzımı daire şeklinde sıkıp aşağıya bakıyor. "Onu çaldın. Onu saklıyorsun, değil mi? Bana bunun yatak sporu için olmadığını söyle."

"Dikkatini çekmek için onu senden çaldım. Ve onu saklıyorum çünkü insan satmak yanlış." Ağzımı sıkıca kavradığı için kelimeler karmakarışık çıkıyor. "Sen bundan daha iyisin. Deri tüccarı olmak alışkanlıkların en alışığıdır, Bethiah."

Yüzümü inceleyerek homurdanıyor. Sonra eğilip alt dudağımı ısıyor, dişleri derimi sıyrıyor. İçimde sıcak bir şok kıvılcımı alevleniyor. İnsana yaptığı gibi ağzımı mı öpecek? Sikim inanılmaz derecede sertleşti. Ağızdan ağıza öpüşmeyi hiç düşünmemiştim ama şimdi Bethiah'nın bunu yaptığını görünce -ve şimdi bunu bana yapınca- büyülendim. Islak, iğrenç ve sağlıklı olmalı... ama bunun yerine, bunu tekrar yapmasını istiyorum. "Onu satmıyorum, seni cıvata kovası."

"Değil misin?" Çenemi sıkın elime bastırarak idare ediyorum. Ağzına bakıyorum, çok yakın ama çok uzak. "Beni hiç düzeltmedi."

Bethiah'nın ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tatlı küçük pofuduk. Belki de her şeye rağmen benim tarafımdadır." Yüzümü inceliyor ve sonra eğilip alt dudağımı tekrar ısıyor ve neredeyse pantolonumun içine boşalıyorum. "Onu satmayacaktım, Jamef. Kendini koruyabilmesi için ona protez takacaktım."

Nefes nefese kaldım. Bana karşı sallanıyor, kalçaları benimkinin üzerinde çalışıyor, kıyafetlerimin içindeki sikimin sert çubuğuyla alay ediyor.

O deli. Öyle olduğunu biliyorum. Mükemmel uzuvları çıkarıp yerine bakım gerektiren bir şey koymazsın. Tamire ihtiyacı olan. Uzuvlar da pahalıdır. Ama Bethiah'nın ifadesinden ciddi olduğunu anlayabiliyorum. Dora'ya biyonik kollar ya da bacaklar takmanın onu güvende tutmak için bir

özüm olduğunu gerçekten düşünüyor.

Eğer o anda bu kadar tahrik olmasaydım, muhtemelen yüzüne gülerdim. Bu haliyle

kendimi zor kontrol ediyorum. "Yeni... uzuvlar?" Sandalyemin kollarını kavıyorum ve bana karşı tekrar sallandığında, kalçalarımı eğerek içine girmeye çalışıyorum. "Ve... sonra ne olacak?"

Bir an için Bethiah'nın dikkati dağılmış gibi görünüyor. Çenemi bırakıyor, eli omzuma kayıyor ve sanki beni bir kez daha öpmek istiyormuş gibi tekrar yüzüme doğru eğiliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu güçlü ve vahşi yaptıktan sonra ne olacak?" Parmaklarım Bethiah'ya dokunmak, boğazında sallanan cazip bağlayıcıyı aşağı çekmek için kaşınıyor. Ama Dora'nın geleceği de önemli ve birileri dokunmadan önce hepimizin ne istediğimize karar vermemiz gerektiğini hissediyorum. Sonuçta Bethiah *onunsa* benim değil.

Bethiah başını hafifçe sallıyor. "Ne isterse mi?" "*Seni* istediğinin açık olduğunu sanıyordum."

Yüzüne bir zevk ifadesi yayılıyor. "Öyle mi düşünüyorsun? Tanrım, bu kadar çekici olmak çok zor. Bana aşık olan bunca insanla ne yapacağım ben?" Burnumun ucuna dokunuyor. "Bir fikrin var mı?"

"Onlara o kadar sert vuruyorsun ki sisteminden çıkıyor mu?" Törpüledim.

Sevinçle gülüyor ve sanki düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Belki de öyledir."

Onun yerinde olsam ben de böyle yapardım. Sevgilerimin nesnesini yakalamak ve bir tür serbest bırakma yapmazsak aklımı kaybedecekmişim gibi hissetmeyene kadar onları kullanmak. Benimle ne yapmak istediğine karar verse ve bunu benimle ilgili yapsa çok hoşuma giderdi. Ama biliyorum ki beni bu köprüde, bu sandalyede oturtuyorsa, Dora'yı düşündüğü içindir. Bethiah'ın bana geri dönmesi için bu kadar bekledim.

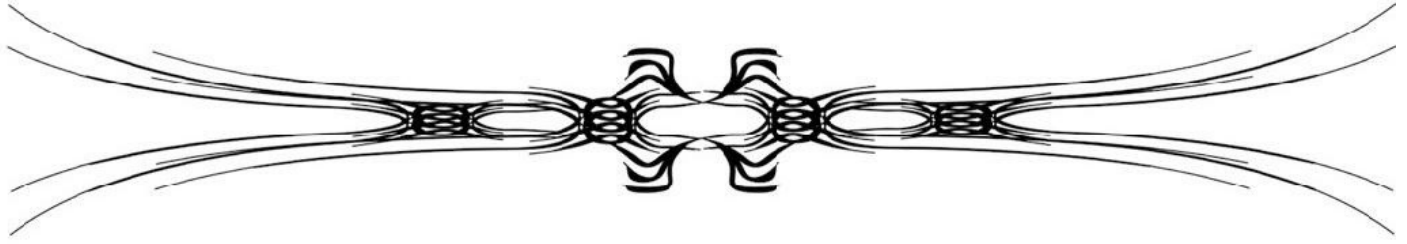
Belki de insanla biraz oynamasına, onu sisteminden atmasına ve sonra bana bir kez daha geri dönmesine ihtiyacım var.

Ve eğer kıskançlıktan aklımı kaçırmazsam, belki de insandan bıktığında beni bekliyor olacak.

Ama Bethiah kucağımda oturmaya devam ediyor, yüz ifadesi sert ve kontrollüden kırılganlığa dönüşüyor. "Biliyor musun, uzun zamandır ilk kez ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer seni sevgilim olarak kabul edersem, bu onu incitecek. Ve eğer onu sevgilim olarak kabul edersem..." İç geçiriyor ve başını bana doğru sallıyor. "Tabii izlemek istemiyorsan?"

Sesinde umutlu bir nota var. "Kef off," diye homurdandım. "İzlemeyeceğim."

Fikir cazip olsa bile.

I Jamef ve Bethiah köprüdeyken endişeli bir şekilde koridorda ilerliyor. Birlikte. Her şeyin değiştiği anın bu olduğunu fark ediyorum. Artık bir çift olarak birlikteler, Bethiah ile flört etmemin bir önemi yok. Jamef'in arkadaşım olması önemli değil. Bana ihtiyaçları olmayacak. Ben üçüncü tekerim.

Kimse istemedi ve bu da buradaki zamanımın sınırlı olduğu anlamına geliyor.

Bethiah'nın gırtlaktan gelen kahkahası köprüden süzülüyor ve bende ağlama isteği uyandırıyor... ya da bir şeyleri yumruklama. Bethiah'nın arkadaşı ve flört partneri olarak mutlu olabilirdim. Jamef'in arkadaşı ve kankası olarak da mutlu olabilirim. İkisiyle de rahatım. Ama ikisini bir araya getirdiğimde... sanki artık bana yer yokmuş gibi geliyor.

Ve bu acı veriyor. Sanki onlar için gerçek bir insan değil de uygun bir dublörmüşüm gibi hissediyorum. Çünkü gülüşüklerini duyuyorum ve muhtemelen öpüşüklerini ve birbirlerine saldırmak için yaptıkları garip flört etme-birbirlerine saldırma şeylerini yaptıklarını biliyorum ve bu da uzun vadeli planda hiçbir zaman bir hız tümseğinden daha fazlası olmadığımı fark etmemi sağlıyor. Bethiah'nın amacı her zaman benden kurtulmaktı.

Ben sadece... ne yapacağımı bilmiyorum. Beni bir yerde bırakırlarsa, mahvolurum. Sıcak çaresizlik ensemde yukarı tırmanıyor. O zaman beni etrafta tutmalarını sağlayacak bir yol bulmalıyım. İşleri oyalamak, Bethiah ya da Jamef'in daha fazla rehberliğe ihtiyacım olduğunu fark etmesini sağlamak için bir tür hile. Bethiah gerçekten isterse belki küçük bir şey değiştirebilirim. Birkaç parmak ya da bir el, diz ya da başka bir şey. Sürekli güvenlik için bir diz takas edebilirim. I-

Bethiah köprüden çıkarken dilim damağıma yapıyor. Koridorda olduğum yerde donup kaldığımı fark ediyor ve gözlerini bana doğru diyor. Başını savurarak ters yöne, özel kamarasına doğru ilerliyor.

Alevlere kapılmış bir pervane gibi peşinden gidiyorum. Onu takip etmek için köşeyi döndüğümde yatak odasının kapısını açtığını görüyorum. "Her şey yolunda mı, Bethiah?"

"Hayır."

Ve o etraftayken uzaklaşamıyorum gibi görüldüğü için, ileriye doğru kayıyorum. Yatak odası toparlanmış ve dolap olarak kullanılan köşede Jamef'in kıyafetlerini görebiliyorum. Yatak da hazırlanmış. Bethiah yatağın kenarına çöküyor ve bir botunu çekiştirerek yere fırlatıyor. Sonra diğerini. Bunu yaptıktan sonra dramatik bir şekilde yatağa uzanıyor ve kollarını başının arkasında kavuşturarak tavana bakıyor. Pek mutlu görünmüyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Konuşacak ne var ki? Şu anda seks yapmıyorum çünkü seninle benim aramda bitmemiş bir iş var ve Jamef kendimi ona atmış olmama rağmen bunu kabul etmiyor."

İrkildim. "Bitmemiş bir iş mi?"

"Çok bitmemiş. Bizimle vahşi hayvanlar gibi çiftleşirken karşılaşırsanız zarar görebileceğinizi düşünüyor."

Kaşlarım çatıldı. "Pençeler yüzünden mi? Ya da biri bacağını tekmelerse?" "Vahşi hayvanlar gibi çiftleşmelerinin" neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışıyorum ve bir sürü diş ve hırıltı hayal ediyorum... ki bu muhtemelen gerçekten çok uzak değil.

"Çünkü senin yumuşak bir kalbin var, pofuduk." Bethiah yatakta doğruluyor ve bana spekülatif bir bakış atıyor. "Başka birinin amımı yaladığını görürsen büyük, üzgün gözyaşları dökceğini"

düşünüyor."

Ona iri gözlerle, endişeli bir bakış attım. Sanki kötü bir şeymiş gibi konuşuyor. Ayrıca bunu tamamen tek taraflı bir şeymiş gibi gösteriyor ki önce onun bana asıldığını düşünürsek bu çok saçma. "Sevişemediğin için suçlayacak birini mi aryorsun?"

"Evet." Bana doğru eğildi, ellerini yatağın kenarına koydu. "Bu doğru mu?" "Ne doğru mu?" Ona cevap vermek tehlikeli geliyor.

"Kahretsin, dikkatini ver, tüy yumağı. Beni istiyor musun, istemiyor musun?" Gözleri kısılıyor ve yatağın üzerinde onun yanında duran yere vuruyor. "Çünkü eğer istersen, Jamefi gerçekten kışkandırabiliriz. Tam yüzüme oturabilirsin ve yatağının her yerine fışkırtabiliriz. Bu onu çıldırtacak ve aleti o kadar sertleşecek ki bir hafta boyunca yürüyemeyecek." Bana göz kırpmıyor. "Sen ne dersin?"

Nutkum tutuldu.

Bir yanım onun kaba sözleri karşısında şok oldu. Bir yanım tamamen gıdıklandı -yüzüne oturmak mı? Beni boşaltana kadar onun güzel ağzında gezinmek mi? Bunu düşününce bile vücudum ilgiyle kızarıyor. Ama... İfadelerinden ya da gözlerinde parlayan sert bakıştan hoşlandığımdan emin değilim. "Yani bunu benimle olmak istediğin için mi yoksa Jamefi üzme istediğin için mi yapıyorsun?"

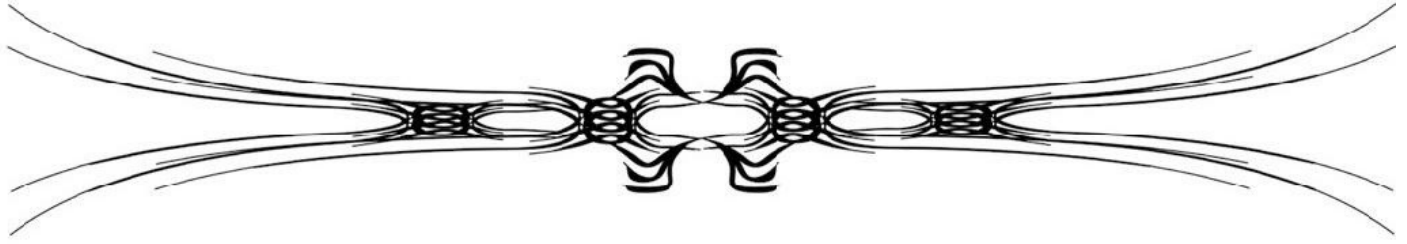
Başını eğiyor, uzun saçları örgüler halinde omzunun üzerinden dökülüyor ve bana hınzır, kaygısız bir gülümseme veriyor. "Duygusal bağlar kurmadığımı bilmelisin, tüy yumağı. Bu sadece seks. Eğlenceli olması gerekiyor."

"Ya şov yapmak benim için eğlenceli değilse? Ya özel bir yerde sessiz sedasız seks yaparsak ve Jamefi söylemezsek?" Ya bu sadece benimle ve zevkle ilgiliyse ve bunu başkalarının yüzüne vurmakla ilgili değilse?

Bethiah bana inanmaz bir bakış atıyor. "Ama neden bilmesini istemeyesin ki? Yatağının her yerinde bizi koklamanın onu ne kadar çıldırtacağını bir düşün." Gözleri parlıyor, gülümsemesi keskin dişlerini gösterecek kadar yayılıyor.

Verdiği cevap kalbimi sızlatıyor. Jamefi cezalandırmak kadar benimle birlikte olmakla ilgili değil. Bu benim için duygularla ilgili olabilir ama onun için değil. Ona göre ben sadece kullanılacak bir aracı.

"Pas," diyorum, sesim titreyerek. Arkamı dönüp ağlamadan odadan çıkmak için her şeyimi harcıyorum ama başarıyorum.

DORv

T Gemi birbiriyle kavgalı üç kişi için çok küçük geliyor. Yatak odasına gidemiyorum çünkü Bethiah orada. Köprüye gidemiyorum çünkü Jamef orada. Nezarethaneye de gidemeyeceğimi hissediyorum çünkü gidersem beni yargılayacaklar. Bu yüzden kargo bölümüne doğru kaçıyorum.

ve duvara yaslanıp iki erişte kasasının arasına sıkışıyorum. Oraya vardığımda bacaklarımı göğsüme çekip yüzümü kollarıma gömüyorum ve uzun uzun ağlıyorum.

"Size katılabilir miyim?"

Jamef'in sert yüzüne, kırmızı gözlerine ve ağzının düz çizgisine bakıyorum. Sempati dağıtacak birine benzemiyor. Elimi burnumun altına götürerek burnumu çekiyorum. "Yer yok. Ağlama köşesi dolu."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ağlak bir bebek olduğunu sana kim söyledi?" Kimsenin söylemesine gerek yoktu. Öyle olduğumu biliyorum. Başımı sallıyorum, onu görmezden geliyorum.

Devasa sandıklardan biri yere sürtünüyor ve bir sonraki anda havaya kaldırılıyor. Jamef'in biyonik kolunu yakındaki sandığın üzerine koyarken esnediğini görüyorum ve sonra yanıma doğru hareket ediyor, uzuvları gıcırdayarak yanıma oturuyor. Onun da sırtı benimki gibi duvara dönük ama bacakları önünde yayılıyor. Ellerini uyluklarının üzerine koyuyor, garip bir şekilde ve sonra bana bakıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz."

"Dur tahmin edeyim. Bethiah götlük yapıyor."

Onun basit sözleri yüzümden taze gözyaşlarının akmasına neden oluyor. "Seninle bu konuda konuşabileceğimden emin değilim." "Ona aşık olduğun için mi?" diye tahmin ediyor.

Aşk güçlü bir kelime. Ondan etkileniyor muyum? Evet. Şu anda onu öldürmek istiyor muyum? Evet, istiyorum. Sadece onu anlamıyorum ve ne zaman yeni bir şey öğrensem, beni uzaklaştırmak için tasarlanmış gibi görünüyor. Garip bir şekilde, Jamef'in neden bahsettiğini bildiğinden şüpheleniyorum. Ona bakıyorum ve ıslak yanaklarımı siliyorum. "Seni istemesinin tek nedeni bunu bir başkasının yüzüne vurmak olan birine aşık olmak biraz zor."

Homurdanıyor. İri bir eli enseme gidiyor ve rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. "Evet. Haklıymışım. Bethiah tam bir göt."

Beni kendine doğru çekiyor, ben de karşı koymak yerine beni kendine doğru çekmesine izin veriyorum, beni göğsüne bastırıyor ve sarılıyor. Beni gerçekten önemseydiğini hissediyorum ve yeni gözyaşları döküyorum. "İlişkiler berbattır."

Jamef kıkırdıyor, saçlarını okşuyor. "Bana mı söylüyorsun? Aylardır onunla aynı durumun etrafında dans edip duruyorum. Ne olduğumuzu bilmiyorum, sadece birbirimizden ayrı kalamıyoruz ve birlikteyken de anlaşıyoruz. Sana gelince, bence yanıyorsun Dora. Seninle yaptıklarını biraz yüzüme vurmak istiyor olabilir ama seninle ilgilenmesinin tek nedeni bu değil. Sana karşı hisleri var."

"Hayır, yok."

"Güven bana, Bethiah'yı tanıyorum. Seni etrafında istemesi bile çok şey anlatıyor. Ve senin peşinden geldi, değil mi?"

Ona bakıyorum. "Ne olmuş yani?"

Çenesini bana doğru kaldırdı. "Senin için isteyerek bir tuzağa düştü, tatlım. Ve bak

Şu anda nasıl davrandığına bak. Gemiye geri almak için benimle savaşıyor. Odasında somurtuyor çünkü ikimiz de onun oyunlarını oynamak istemiyoruz. Bethiah ile bazen ne söylediğinden çok ne söylemediğine bakmanız gerekir. Metal kıcımı nezarethaneye tıkmaya ve gemimi çalmaya çalışmıyor olması bana burada olmak istediğini söylüyor... ve bunun seninle çok ilgisi olduğundan şüpheleniyorum." Sert ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Bana karşı bir şeyler hissediyor olması sana karşı bir şeyler hissetmediği anlamına gelmez."

Sertçe yutkunuyorum. Bethiah beni gerçekten önemsiyor mu? Yine de söylediği her şey doğru. Kucağa alınmak istemiyorsa kimse onu kucaklayamaz. Ve ben onu öptüğümde o da beni öptü ve bunu kastettiğini hissettim. Uzun bir süre ona cevap vermedim. Ne demek istediğini düşünmem gerekiyor. "Bilmiyorum, Jamef. Bazen beni kullanıyormuş gibi hissediyorum. İnsanları bu şekilde seviyor mu bilmiyorum."

Kıkırdıyor. "Bu konuda yanılıyorsun. Kendine bir bak, Dora. Tatlı ve sağlıklısın. Sevgi dolu ve güvenilirsin. Senin ilginin bir parçasına bile sahip olan herkes şanslı sayılır." Nazik parmaklarıyla saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor. "Kendine verdiği değeri Bethiah'ya dayandırma. Seni önemseydiğini yüksek sesle söyleyemiyor olması, senin sevgiye layık olmadığın anlamına gelmez. Aksine, umursamamak için çok çaballıyor. Bazen en kolayı budur."

Sesinde içimi sızlatan hüznü bir nota var. Bundan daha fazlası, dokunuşuna karşı kıvrılmak ve sadece... bir süre beni okşamasına izin vermek istiyorum. Jamef'in bana sarılmasını ve dokunmasını seviyorum. Umutsuzca şefkate ihtiyacım olduğunu anlayabilmesini ve bu konuda devreye girmeye istekli olmasını seviyorum. Yanağımı göğsüne yaslıyorum. Kıyafetlerinin kumaşından göğsünün üst kısmındaki metal kaplamayı hissedebiliyorum ama bunu rahatsız edici bulmuyorum. Bu sadece... Jamef'i kendisi yapan şeyin bir parçası. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

Yukarı bakıyorum, yüzlerimiz birbirine yakın. "Umursamamak senin için daha mı kolay?"

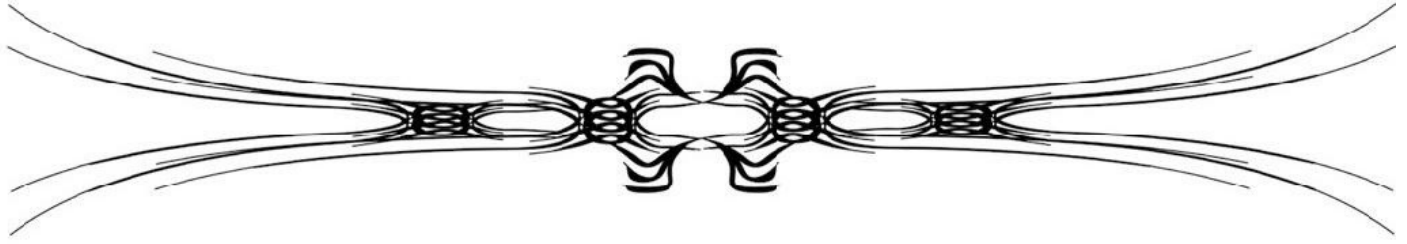
Bana bakarken gözleri ağırlaşıyor. "Sanırım benim sorunum çok fazla önemsemem. Öylece çekip gitmek benim için çok daha kolay olurdu. İstasyondaki dairemde saklanmak ve onu unutmaya çalışmak."

Bethiah'ı unutmak mı? Kulağa tamamen imkânsız geliyor. "Görünüşe göre ikimiz de enayiyiz." Jamef kıkırdıyor, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Muhtemelen."

Kahkahasına rağmen sesi o kadar kederli ve hüznü geliyor ki yanağıma değen eline doğru eğiliyorum. Yüz ifadesi değişiyor ve uzun bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz. Birdenbire ağızlarımızın birbirinden birkaç santim uzakta olduğunu fark ediyorum. O sıcak, nazik ve çekici, Bethiah fırtınasından sonra rahatlatıcı bir kıyı. Jamef'in beni şu anda öpebilmesi...

...ve bu hoşuma giderdi.

Jamef'in eli çenemde geziniyor ve düşünceli gözlerle ağzıma bakıyor. Onun öpücüğünü özlemle bekliyorum. Bethiah'nınkine benzeyip benzemediğini, beni farklı etkileyip etkilemediğini, bana dokunduğunda bir zevk sesi çıkarıp çıkarmadığını, alnındaki o belirsiz endişeyi yumuşatıp yumuşatmadığını görmek istiyorum...

Ama o sadece çenemi okşamaya devam ediyor, başparmağı alt dudağıma yaklaşıyor. "Beni öpecek misin?" Fısıldıyorum.

"Bunu düşünüyorum."

Duraklaması beni şaşırtmadı. Jamef dürtüleriyle hareket eden bir yaratık değil. "Bethiah'yı üzmemek istediğin için mi?"

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hayır, çünkü o gözyaşları geçene kadar biri seni öpmeli." Eli yanağımdaki ıslaklığı fırçalayarak yukarı doğru kayıyor. "Seni bu kadar üzgün görmek bana acı veriyor, tatlım."

"O zaman beni öpmelisin ve bunu daha iyi hale getirmelisin," diyorum cesurca, biraz daha yaklaşıp. Artık neredeyse dizlerimin üzerindeyim ve kollarımı boynuna doluyorum. Burnum neredeyse onunkine değiyor ama aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırmadan önce tereddüt ediyorum. Eğer o istemiyorsa ağzımı ona dayamak istemiyorum. Hijyen kurallarına ek olarak, başka bir karışıklık daha var. Ama bakışları ağzıma gidiyor ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü anlayabiliyorum ve sıcak bir özlem vücudumda kıvrılıyor, içimi lezzetli bir acıyla dolduruyor. "Beni öpersen Bethiah kızar mı? Ya da ben seni öpersem?"

"Öyle mi?" diye soruyor ve başparmağı dudağıma gidip sıyrıyor.

Onları ayırıyorum ve o da başparmağını içeri sokuyor. Metalik, eli sibernetik ama yine de ona ait, bu yüzden dudaklarımı etrafına kapatıp emiyorum.

"Peki umurumuzda mı?" Bakışları ağzıma kilitlendi. Bu bir blöf. İkimiz de önemseyişimizi biliyoruz.

Başparmağını bırakıyorum ve pedine küçük bir öpücük veriyorum. İkimiz de hareket etmiyoruz.

"Her şey yolunda," diyorum ona. Havadaki gerilimin bir elektrik yükü gibi kabardığını hissedebiliyorum ama öpüşmüyoruz. Üçümüzün arasında neler olup bittiğini anlayana kadar olmaz. Eğer Bethiah onu ya da beni istemiyorsa öpüşmekte özgürüz. Eğer isterse... işler karışır.

Io gece nezarethanede uyudu. Bethiah yatak odasını ele geçirdi ve dışarı çıkmadı. Onun oyunlarını oynamadığımız için somurttuğundan şüpheleniyorum. Ya öyle ya da aynı sebepten intikam almayı planlıyor. Neşeli görünmeye çalışıyor ama bu noktada onu yeterince iyi tanıyorum.

duyguları incindiğinde. Durumumuz -üçümüz ve aramızdaki tuhaf çekim- tamamen onun kontrolünde ve o tereddüt ediyor.

Eğer Bethiah Jamef'i ve sadece Jamef'i istediğini açıklasaydı, bununla barışırdım. Onlar için en

iyisini dilerdim, çünkü ikisini de gerçekten çok seviyorum ve ikisi için de en iyisini istiyorum. Benimle olmasalar bile mutlu olmalarını istiyorum. Risda'nın bu kuytu yerine bir araç bulurdum ve... Düşüncesi bile ağlama isteği uyandırsa da idare ederdim sanırım.

Eğer Bethiah Jamef'i değil de beni istediğine karar verseydi, son derece memnun olurdu... ve Jamef için üzölürdüm.

aynı zamanda. Onu ve onun sakin, düzenli varlığını özleyeceğim. Bethiah beni delirttiğinde onun rahatlatıcı omzunu özleyeceğim ve gemi onsuz aynı olmayacak.

Ya Jamef Bethiah yerine beni istediğine karar verirse? Az önceki neredeyse öpüşmemizi düşünüyorum. Parmağını nasıl emdiğimi ve onun kollarında olmanın nasıl doğal, doğru ve iyi hissettirdiğini düşünüyorum... ve yine de bir ihanet gibi. Onsuz bir araya gelseydik Bethiah'ın kalbi kırılırdı. Şakalarla gülüp geçecek ve gidip bir kantinde birine saldırarak bunu telafi etmeye çalışacak ama incineceğini biliyorum. Herkesin onu terk etmesini bekliyor ve ben bunun hem bir cesaret hem de bir zayıflık olduğunu hissediyorum.

Tanrım, ya beni aralarında seçim yapmaya zorlarsa?

Bunun bir çözümü olmalı. Üçümüz birlikte bir ilişki içinde olsak çok daha kolay olurdu-Bekle.

Biz neden yapamıyoruz?

Bethiah'nın hem erkeklerden hem de kadınlardan hoşlandığı açık. Ben hem Bethiah'yı hem de Jamef'i çok farklı nedenlerden dolayı seviyorum. Bethiah'nın vahşiliğini ve öngörülemezliğini sevdiğim kadar Jamef'in koruyucu doğasını da seviyorum. Jamef'in ikimizden de hoşlandığını biliyorum ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Kendilerini erkek arkadaş ve kız arkadaş olarak görüyorlar, peşinde koştukları ama bir türlü ilerletemedikleri garip bir yarı-ilişki içindeler.

Ya kendimi onların ilişkisine sokarsam ve bunu üçlü yaparsam? Güvende olurum. Kimse beni uzak bir gezegende terk etmez.

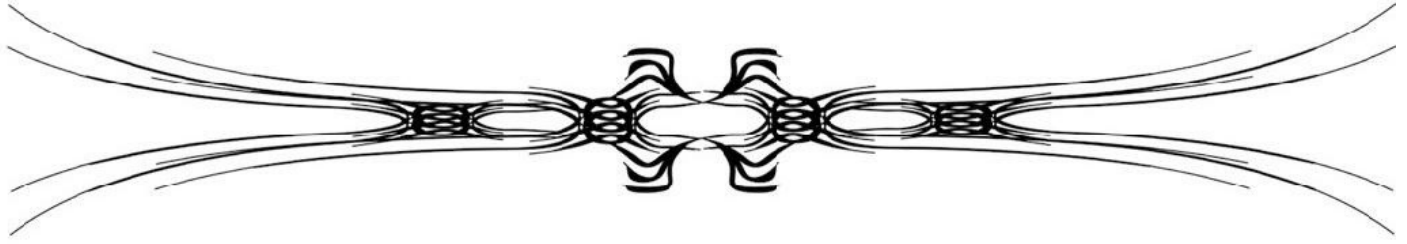
Üçümüz arasındaki bu tuhaf çekimi keşfetmekte özgür olabiliriz. Bethiah ve Jamef'in öpüşüp sevişmesi benim için sorun olur mu bilmiyorum ama bu konuda anlaşırsak ve sıra bana gelirse farklı olur, değil mi? O zaman bu hile sayılmaz. Sadece sırayla.

Hepsinden iyisi, hepimiz bir arada kalabiliriz.

Bunun işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu fikirden hoşlanıp hoşlanmayacaklarını bile bilmiyorum. Ama şu anda elimizdeki en iyi çözümün bu olduğunu ve denemeye değer olduğunu hissediyorum. Jamef izlerken kendimi ve Bethiah'yı öpüşürken hayal ediyorum ve... bundan nefret etmiyorum. Bethiah izlerken Jamef'in bana dokunduğunu hayal ediyorum ve...bundan da nefret etmiyorum. Hoşuma bile gidebilir.

Gerçek test, birbirlerine dokunurlarsa ve ben izlemek zorunda kalırsam nasıl hissedeceğim olacaktır.

Ama eğer hepimiz bunu kabul edersek ve bu hiçbir yerin ortasında bir çiftlik gezegenine atılmak zorunda kalmayacağım anlamına gelirse... bundan hoşlanmayı öğrenebilir miyim?

BETHIAH

I Telsiz odama girdiğinde sabahın çok erken bir saatiydi. "Bethiah? Uyanık mısın?" Dora'nın sesi cıvı cıvı, tatlı ve bu saat için çok ama çok mutlu. "Alo?"

Uzanıp telsizi kapatıyorum. Bu benim cevabım olabilir. Yatakta yuvarlanıp, sırtımı ve kolumu boynuzumun altına sokup tekrar uyumaya çalışıyorum. Uygun bir zaman bekleyebilir. Benim dinlenmeye ihtiyacım var. Ayrıca şu anda hem ona hem de Jamef'e kızgınım. Bırakalım biraz demlensinler.

Tam uykuya dalıyordum ki odamın kapısı açıldı. Bir anda battaniyem üzerimden çekilip alındı. "Kalk." Bu Dora'nın sesi, artık tatlı değil. Şimdi sesi öfkeli geliyor. "Lanet bir bebek olmayı bırak."

Esneyerek sırt üstü dönüyorum. "Battaniyemi geri ver, tüy yumağı."

"Seninle konuşmam gerek," diyor Dora, battaniyeyi kolunun altına sıkıştırarak ve belli ki geri vermeyecek. "Jamef'le de. Ve bunun bu sabah olması gerekiyor."

Gerçekten mi? Bekleyebileceğine eminim. "Birinin hayatı tehlikede mi? Çünkü battaniyemi geri vermez ve uyumama izin vermezsen *seninki tehlikede*." Elimizi uzatıyorum ve parmaklarımızı oynatarak geri vermesi gerektiğini gösteriyorum. "Ver."

"Hayır. Bethiah, *hadi ama*. Ben ciddiylim. Konuşmamız gerek." Dora'nın yüzü ayık ve kesinlikle eğlenceli değil.

Yine de ağlamıyor, bu da sınırlarına ulaşmadığı anlamına geliyor.

Sıcak bir an için yataktan kalkmayı düşünüyorum. Doğruluyorum ve Dora'nın yüzü aydınlanıyor. Ve doğrulduğumda... battaniyeyi kapıp ondan geri alıyorum, sonra tekrar uzanıyorum. Çocukça davranıyorum elbette, ama aynı zamanda beni reddettiği için ona acı çektirmek istiyorum.

Bir el boynuzumu tutuyor ve beni şaşırtan bir şekilde Dora boynuzumu çekiştirerek beni yataktan çıkarmaya çalışıyor. "Böyle lanet bir pislik olmayı bırakır mısın?"

Beni taşıyacak kadar güçlü değil ama bu tüy yumağının ruhuna hayranım. Beni "sürüklemesine" izin veriyorum ve yüzündeki kararlılık ifadesi şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey.

Dora kaşlarını çatarak boynuzumu çekiştiriyor. "Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama hem Jamef hem de ben seni önemsiyoruz ve bence üçümüz de mantıklı bir konuşma yapmalı ve işleri yoluna koymalıyız."

"Lütfen," diyorum beni tekrar öne çekmeye çalışırken. "İkiniz de arkamdan iş çeviriyorsunuz."

Ben kıpırdamayınca, Dora vazgeçmek yerine burnuma bir fiske vuruyor ve bana bıkkın bir bakış atıyor.

"Toplantımıza gelersen arkandan iş çevirmiş olmayız, değil mi?"

Hm. Beni orada yakaladı. Ve kendini savunuyor. Tatlı tüylerimin bu yeni yönünü seviyorum. Dik duruyorum. Dora şaşkınlıkla gıcırıyor, vücudu önümden aşağı kayıyor. Düşmemesi için onu kollarımla yakalıyorum ve uzun bir süre ona sırtıyorum. Yanakları pembeleşiyor ve kollarımda olduğu için telaşlı görünüyor. "Peki," diyorum. "Şafak sökerken sohbet etmeye çalışmamı istiyorsan, beni yakaladın. Ama tutarlı olacağımı söyleyemem."

"Bütün konuşmayı ben yapacağım," diyor Dora heyecanla. Gülümseyerek elimi eline alıyor ve sıkıyor. "Giyindin mi? Daha fazla giysiye ihtiyacın var mı yoksa iyi misin? Biraz gece çayı koyayım. Hadi gel."

Üzerimdeki bol uyku tünigine bakıyorum -gövdemin bir kısmını örten kolsuz bir parçadan başka

bir Şey değil- ve tenimde iyi hissettiren tüylü bir kumaŐtan bir çift rahat, bol pantolona. Pantolonun bel kısmı, uyurken kuyruğumun serbest kalabilmesi için alçak ve Dora'nın diğer elimle beni  ekiŐtirmesine izin verirken bir elimle hafı e bağlıyorum.

Bu toplantı her neyse onun için kıyafetlerimi değiştirmeyeceğim. Sabahın erken saatlerinde Bethiah istiyorlarsa, alacakları şey budur. Esneyerek, karışık adımlarla ilerliyorum.

Dora beni küçük gemimin yemekhanesine götürüyor ve sürpriz bir şekilde Jamef orada, en az benim kadar uykulu görünüyor. Beni görünce doğruldu, bacaklarını yayıldıkları yerden çekti ve ben de onun formuna hayran kaldım. Onu her gördüğümde yemek için yeterince iyi görünüyor. Kırılmış ve yeniden daha güçlü hale getirilmiş bir erkeğin görüntüsü gibisi yoktur. Belki de bu yüzden kabarıklığın sibernetik parçalar almasını istiyorum. Onları seksi buluyorum.

"Güzel, artık ikiniz de buradasınız," diyor Dora. Beni Jamef'in sağında oturduğu koltuğa doğru götürürken sesi biraz gergin. Gözleri kapalıydı ve sanırım henüz uyumamıştı. Kasten tekrar genişçe esniyorum ve küçük insan önüme taze bir fincan gece çayı koyuyor, sonra bir tane de Jamef'in önüne koyuyor. Üçüncüyü de kendisi için alıyor ve solumdaki masaya oturuyor.

Önündeki kupayı değerli metallerden yapılmış gibi tutuyor ve kaldırdığında eli titriyor. Gergin. Aptal kalbim bu manzara karşısında sıkışıyor ve onu kollarıma alıp rahatlatmak istiyorum. Onun yerine masanın altına tekme atıyorum.

Bana kaşlarını çatıyor ve elindeki bardağı yere bırakıyor. "Tamam. Bunu hızlıca söyleyeceğim ve her şeyi masaya yatıracağım. Bethiah ile aramda ve Bethiah ile Jamef arasında bazı... titreşimler olduğunu biliyorum ve şey..." Dora Jamef'e bakar ve sonra kızarır.

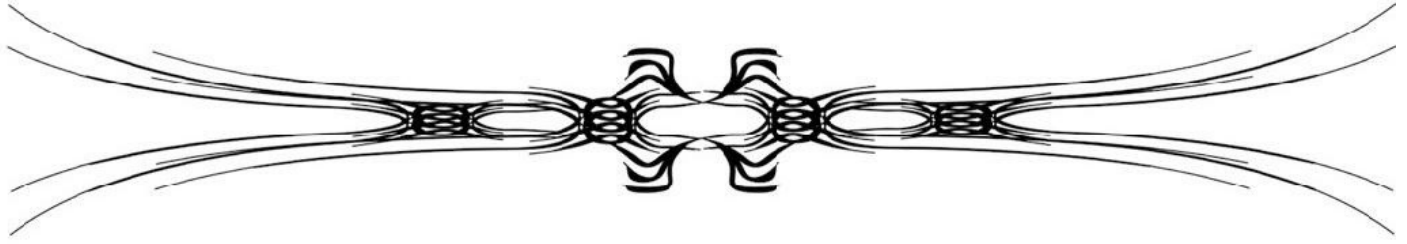
Ve biraz kıskanç olmaktan nefret ediyorum.

"Söylemeye çalıştığım şey," diye devam ediyor Dora, "üçümüzün arasında çok şey olduğu. Ve bence bunu keşfetmeliyiz." Bakışları önce bana, sonra Jamef'e ve sonra tekrar bana kilitleniyor. "Birlikte."

O...

Düşündüğüm şeyi mi demek istiyor?

OTUZ

BETHİvH

Insan dişi kızarıırken kulağımı ovaladım. "Özür dilerim, doğru duyduğumu sanmıyorum. Az önce söylediklerinizi tekrar edebilir misiniz?"

Yüzü daha da kızarıyor ve masanın altından bana tekme atıyor. "Ne dediğimi biliyorsun, Bethiah.

İkinizi de burada istedim çünkü bunu ikinizle de konuşmak istedim." Dudağını ısırıp ve bana baktı. "Lütfen şaka yapma. Çok ciddiylim."

Şaka yapmıyor musun? Eğer şaka yapmazsam, söyleyecek hiçbir şeyim kalmayabilir. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Jamef'in bakışlarının açıkta bıraktığım tenime yöneldiğini fark ediyorum. Tuniğimin tamamını indirip her şeyimi göstermek istiyorum ama Dora o kadar kederli ve endişeli görünüyor ki bu, kendimi tutmak için büyük mücadele verdiğim koruma içgüdülerimi harekete geçiriyor.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum, ama uzanıp Dora'nın elini tutuyorum ve güven verici bir şekilde sıkıyorum, çünkü yıkılmak üzereymiş gibi görünüyor. "Neden bize aklında ne olduğunu söylemiyorsun, pofuduk?"

Elime yapışıyor ve hain kalbim istemsiz bir şekilde sıkışıyor. *Bu kötü*, diyorum kendime. *Bu kötü, bu kötü, elini onunkinden çek. Kendini koru.* Ama o bana ne kadar sıkı tutunursa, ben de onu bırakmaya o kadar az meyilli oluyorum. Düşüncelerini toparlarken parmaklarımdaki kefi sıkmasına izin veriyorum.

Dora derin bir nefes alıyor ve sonra Jamef'e bakıyor. "Ben sadece... hepimiz burada olmak istiyoruz, değil mi? Bu gemide? Ve kimse bu ilişkiden geri adım atmak istemiyor. Gitmek istemediğimi biliyorum... ve ikinizin de gitmesini istemiyorum. Bu yüzden belki bunu deneyebiliriz diye düşündüm. Sadece üçümüz. Açık kapı değil tabii ki. Birbirimize sadık kalırız ve belki bunun nereye varacağını görürüz?"

Jamef'e bakıyorum. Eğer kabarıklığa zalimce bir şey söylerse, o kırmızı gözü yüzünden söküp atmak zorunda kalabilirim. "Ne düşünüyorsun?"

"Sana sormamız gerekmiyor mu?" diye karşılık veriyor, sesi titreyerek. "Bağlılık sorunları olan sensin." "Biz," ha? Sanki bunu anlamayacakmışım gibi. O zaman zaten bir şekilde birlikteler mi? Dora

Ben yokken güvenliğe ihtiyacı olduğu için mi ona yapıştı? Eğer öyleyse anlarım ama yine de kendimi garip bir şekilde dışlanmış hissediyorum. "Yani, yeni şeyler denemeye varım." Dora'nın elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemelerini öpüyorum. "Ama bunun seninle bir ilişki içinde olduğum ve onunla bir ilişki içinde olduğum anlamına geldiğini varsayıyorum ve sen de ikimizle de bir ilişki içinde olacaksın, Jamef. Ve Dora da ikimizle birlikte olacak. İkinizin de niyeti bu muydu?"

Dora parmaklarını ağzıma götürmemi izliyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Jamef sadece omuz silkiyor. "Bunların hepsi benim için yeni. Sadece dinliyorum ve bazı şeyleri anlıyorum."

"Bu benim fikrimdi," diyor Dora kısıp bir sesle. "Bunun tüm sorunlarımızı çözebileceğini düşündüm. Geleneksel olmadığını biliyorum ama hiçbirimizin öyle olduğunu sanmıyorum."

Bir üçlü. Ben, gölgesinden korkan bir insan klonu ve onurlu bir şekilde ödöl avcılığı yapan bir

cyborg. Hayır, birbirimize benzediğimizi hiç sanmıyorum. Kendi kendime kıkırdıyorum. "O zaman plan nedir? Yatağı kimin alacağını değış tokuş mu edeceğiz? Sırayla sikini ve yüzünü mü yalayacaksın? Yoksa ikimizin de yüzüne mi oturacaksın? Zaman ayarlamamız gerekiyor mu? Çünkü ne olursa olsun ilk ben yapmak istiyorum. İlk ben gitmek isterim."

Yüz yüze oturmayı da severim, hem vermeyi hem de almayı, ama bu muhtemelen bellidir.

Dora elini benimkinden çekerek kaba sözlerim karşısında yüzünü buruşturdu. "Şu anda sadece bazı şeyleri anlamaya çalışıyoruz. Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Ve benim geçmişimle ilgili hiçbir anım yok, bu yüzden

herhangi bir cinsel deneyim. Yavaş gitmek istiyorum... ikinizle de. Eğer sorun olmazsa."

"Elbette tatlım," diyor Jamef ve ona bakışları düpedüz şefkat dolu. Bunu görmek beni kışkırtmak yerine tuhaf bir şekilde sevindiriyor. Onun da benim kadar kızıma karşı koruyucu olmasını istiyorum.

"Bethiah?" Bana bakıyor, bakışlarında bir soru var. "İşleri ağırdan almak senin için sorun olur mu? Birkaç buluşma yapabilir ve işleri oradan çözebiliriz."

"Tarihler," diye yankıladım.

"Randevular," diye kabul ediyor. "Bazıları birlikte, bazıları istersek ayrı. Sadece birbirimizi tanımak ve ilişkimizi ilerletmek için." İfadesi o kadar içten, o kadar özlem dolu ki bunu gerçekten istediğini anlayabiliyorum. Hem beni hem *de* Jamef'i mi istiyor?

Onu onunla birlikte görebiliyorum, muhtemelen. Bir süredir o siki kendime alma fikrinin etrafında dans etmiyor muydum? Sadece yerleşmek ve bağlantının gerçekleşmesine izin vermek? Bir kez olsun kaçmayı bırakmak? Ama iki kişi çok fazla gibi geliyor. Bir kişiyle değil de iki kişiyle ilişki kurmayı düşünmek bunaltıcı geliyor. Sanki kalbimin iki kat daha fazla ezilmesini istiyormuşum gibi. Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, pofuduk. Aramızda kalsın, bence daha iyisini yapabilirsin."

Jamef homurdanıyor.

Dora bana kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Ben tam olarak kalacak türden biri değilim ve bu da" -Jamef'e başparmağımla işaret ediyorum- "tam olarak bir rüya değil. Kışında kara delik büyüklüğünde bir sopa var. Ve ikimiz de ödül avcısıyız. Bu güvenli bir iş değil... ve protez taktırmak istemezsin."

"Bethiah," diye uyarıyor Jamef. "O istemediği sürece protez takılmayacak. Uzuvları gayet iyi durumda."

"Öyleler," diye kabul ediyorum. "Mükemmel derecede iyi ve çok, çok yumuşak. Hassas, yumuşak ve bizimle kalırsa öldürülmesine neden olabilir."

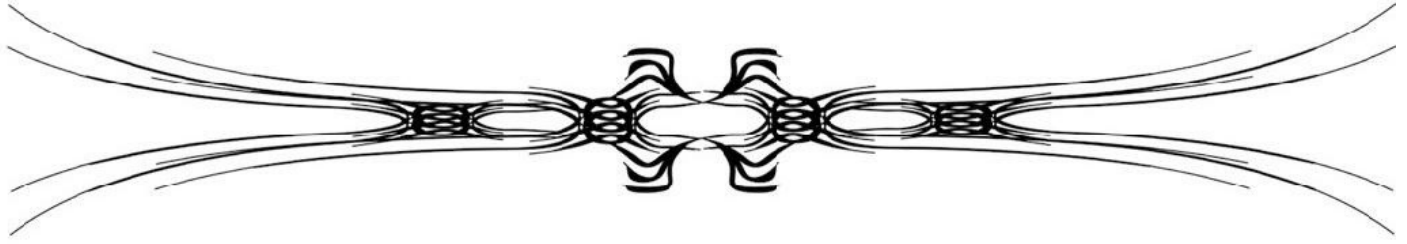
"İkiniz de ödül avcısısınız," diyor Dora. "Gördüğüm kadarıyla, ikinizle birlikte olursam, iki kat korunmuş oluyorum." Sanki bu her şeyin cevabıymış gibi gülümsüyor. "Ve ikinizin de aranızı düzeltmek için bana ihtiyacınız var çünkü geçinemiyorsunuz. Birbirinizi istiyor olabilirsiniz ama bunu ifade etmekte iyi değilsiniz."

"Ben *yaralıyım*. Kesinlikle yaralıyım," diyorum. "Jamef'e onu istediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Dora bana eliyle işaret etti. "O zaman kalk ve ona bir öpücük ver." Öpücük mü?

Jamef? Öpüşmek mesakkah bir şey değil. Ama ona ve Dora'nın beklenti içindeki yüzüne bakıyorum. "Öpeceğim... ama önce onu sonra da beni öpmen gerekiyor. Hepimiz öpüşeceğiz ve sonra ilerlemek isteyip istemediğimize karar vereceğiz. Bence adil olan bu."

OTUZ-OFE

W Kafamdaki devre kartı her neyse tekliyor olmalı. Bu gemideki çekici kadınlardan birinin değil, her ikisinin de (beni çılgına çevirenler) benimle ilişki kurmak istediğini bu şekilde duyuyorum. Ben, erkekten çok metal olan soğuk bir paralı asker.

Birkaç arkadaşı ve sıfır soyadı olan.

Ama ikisi de bana bakıyor, cevabımı bekliyorlar.

"Gerçekten bunu geri çevireceğimi mi düşünüyorsun?" Alay ederek sordum. "İkiniz de ilgilendiğiniz sürece, ben ilgileniyorum." İsteksiz bir kadını asla kabul etmezdim ve Dora'nın nasıl hissettiğinden emin değildim. Ama pembe yanakları ve parlayan gözleriyle bana bakıyor ve belki de... belki de bu işe yarayabilir diye düşünüyorum. Parmağımı kaldırdım. "Sadece bir şartım var."

"İşte burada," diye mırıldanıyor Bethiah.

"Aynı yatakta uyumamızı istiyorum. Hepimizin. Bu yatak atlama saçmalığı ya da odalarda saklanma yok. Eğer bunu yapıyorsak, her şey ortada olmalı. Benden saklamadığınız sürece birbirinize dokunmanız umurumda değil ve söz veriyorum hiçbir hareketimi ikinizden saklamayacağım."

Bethiah kollarını kavuşturarak, "İyi," diyor. "Dora?"

İnsan hemen, "Daha büyük bir yatağa ihtiyacımız olacak," diyor.

"Ne yani, tek endişen bu mu?" Bethiah yüzüne yayılan bir gülümsemeyle alay ediyor. "Seni iyileştireceğiz, tüy yumağı. Sen merak etme." Yüzünde diğer dişiye karşı bariz bir şefkat var ve bu kalbimi ısıtıyor... ve bana başka bir durumum olduğunu hatırlatıyor.

"Ben de böyle toplantılar istiyorum," diyorum. "Haftada bir kez. Kontrol ederiz ve herkesin hala gemide olduğundan emin oluruz. Ve eğer birisi bu üçlüden ayrılmak istiyorsa, bunu bize yüz yüze söylemek zorunda. Bir korkak gibi kaçmak yok."

Ve Bethiah'ya anlamlı anlamlı

bakıyorum. O da bana doğru kaşlarını

çatıyor. "Kef you." "Keşke yapsan."

Ağzı seğiriyor ve bana şehvetle bakıyor. "İyi bir oyuncak ol, belki olurum."

Elimde değil. Sırıttıyorum. Henüz ciddi olmadığını biliyorum. Bethiah'nın kendini gerçekten bize teslim etmesi için ilişkimize tamamen güvenmesi gerekiyor ama flört etmesi hoşuma gidiyor.

"Affedersiniz," diyor Dora, şakalaşmamızı bölerek. "Öpüşecek miyiz?" İkimiz de dönüp ona bakıyoruz ve insanın yüzü kıpkırmızı oluyor. "Sadece merak ettim!"

"Meraklı...?" Bethiah mırıldanıyor.

"Ya da bir öpücüğe aç," diye ekliyorum. Göğsümde uzun zamandır hissetmediğim bir heyecan var. Bethiah ile ilk tanıştığımndan beri. Beklentinin heyecanı... iyi türden bir beklenti, oyunlarımızla kendimizi içine soktuğumuz bu sefil bok değil.

Dora'nın nefes alış veriş hızlanıyor, bakışları ikimizin arasında gidip geliyor. "Peki... ilk kim gidiyor?"

Bethiah'ya bırakırsak, bunu bir tür şehit kompleksine dönüştürecektir, bu yüzden sorumluluğu üstlenmeye karar verdim. Dizime vurarak insanın gelip kucağıma oturması gerektiğini işaret ediyorum.

Bethiah ilgiyle bir ses çıkarıyor, ayağa kalkıyor ve daha yakından izleyebilmek için masanın

kenarına oturuyor. Güzel. O da katılıyor.

Dora bana muhtemelen hem heyecanlı hem de biraz bunalmış olduğunu söyleyen o ciyaklama seslerinden birini daha çıkarıyor ama titreyerek ayağa kalkıyor. Kendime onun bir klon olduğunu hatırlatıyorum. Bu bir

Onun için yeni. O benim gibi bıkkın bir yaratık değil ve kesinlikle Bethiah gibi dünyadan bıkmış bir kasırga da değil. Ona karşı nazik olmalıyız. "Ağırdan alacağız," diye hatırlatıyorum Dora'ya. "Bu sadece bir öpücük. Bunu bağlılığınızın bir kanıtı olarak düşünün."

Bethiah cesaretlendirici bir şekilde, "Dilini kullanmana bile gerek yok, pofuduk," diyor. "Jamef nasıl öpüşüleceğini bilmiyor, bu yüzden yanlış bile yapamazsın."

Bu onun dikkatini çekiyor. Dora'nın omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor ve bana doğru ilerleyerek kollarımla oluşturduğum açık çemberin içine giriyor. "Yapmıyor mu? Neden olmasın?"

Sanki ben burada değilmişim gibi konuşuyorlar ama aldırmiyorum. Sadece güven verici olduğunu umduğum bir şekilde gülümsüyorum ve Dora'yı işaretler için izliyorum. Eğer çok ürkekse, öpüşme bekleyebilir. "İstedğin kadar yavaş gidebiliriz," diye onu rahatlatıyorum. "Öpüşmek zorunda değiliz."

"Elbette öyle," diyor Bethiah ve ben ona ters ters bakıyorum. O ise benim kızgınlığımı hiç umursamadan bana tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Ama öpücüğü Dora kontrol edecek. Sen sadece orada otur ve kabul et."

"Orada otur ve kabul et" cümlesine eğlenerek homurdanmak istiyorum ama Dora hafif ağırlığını bacağıma veriyor, elleri omuzlarıma gidiyor. Bakışları yüzümde, ifadesi düşünceli ve hafif, narin kokusu burnuma doluyor. "Gerçekten hiç öpüşmedin mi? Bethiah'la bile mi?"

"Öpüşmek bir insan geleneğidir," diye kabul ediyorum. "Ve ben daha önce hiç bir insanla birlikte olmadım."

"Bu doğru," diye cesaretlendiriyor Bethiah, sesi boğucu bir nota alıyor. "Sen onun ilk öpücüğü olacaksın. Seninki onun dokunduğu ilk dudaklar olacak. Sanki onu sen alıştıracaksın, pofuduk."

Dora'nın bakışları ağızma gidiyor. Ona Bethiah'nın kışkırtmalarına aldırmayıp beni yanağımdan öpebileceğini söylemek üzereyim. İnsanlar da bunu yapıyor. Videolarda görmüştüm. Daha da yavaş gidersek sorun olmaz. O kadar yavaş gidersek Dora aylarca öpüşmek istemez. Neye ihtiyacı varsa. Ama Bethiah'nın sözleri ürkek insan üzerinde sihirli bir etki yaratmışa benziyor, çünkü ben daha konuşmadan Dora öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

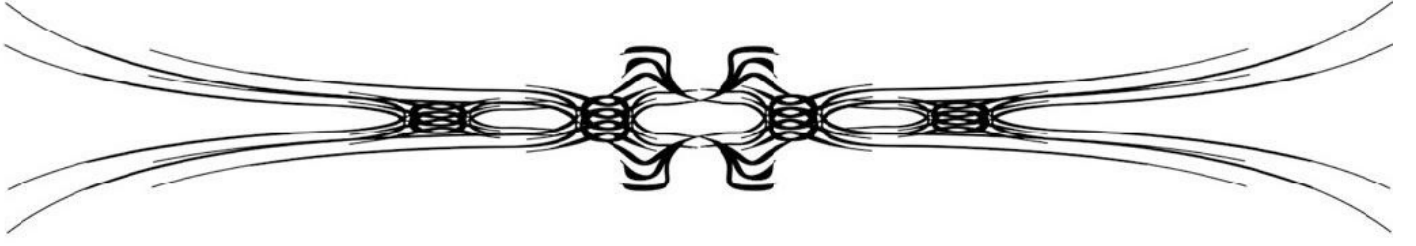
Onu telaşlandırmak ya da ürkütmek istemediğim için kırıldamadan duruyorum. Aslında nasıl tepki vereceğimi de bilmiyorum. Dora'nın ağızı benimkine karşı yumuşak ve tatlı, dudakları benimkini hafifçe çekiştiriyor. Nefes alış veriş heyecandan hızlı, kokusu duyularımı bulandırıyor ve parmakları çenemi sıyırdığında sikim seğirerek uyanıyor. "Ağzın çok sıkı," diye nefes alıyor ve sonra küçük dişleriyle alt dudağımı ısırıyor. "Benim için gevşet."

Bethiah, sesi Dora'nınki kadar yumuşak, "Onun için açıl," diye teşvik ediyor. "Böylece isterse seni yalayabilir. Bırak istediğini alsın."

Benim var.

Dudaklarımı aralıyorum, bir elimi kalçama tünemiş güzel insanın sırtında gezdiriyorum. Bunu yaptığım anda dili ağızımın içine dalıyor ve içimde sıcak bir zevk dalgası dolaşiyor.

İstedğini alabilir mi? Dora kesinlikle her şeyi alabilir. Şu anda, ben onunum.

BETHİvH

A Üçlü.

İşe yaramıyorlar. Bu tür alışılmışın dışında b i r çiftleşmeyi deneyen başkaları bana bunun asla yürümediğini söylemedi mi? Birinin kıskanıp her şeyi mahvettiğini? Belki de ben Dora'nın Jamef'i bu kadar şefkatle öpmesini izlerken kıskanan ben olmalıyım. Belki de dışarı itilenin ben olacağımdan, yeniden terk edileceğimden, yeterli olmadığım için reddedileceğimden endişelenmeliyim.

Ama öpüşmelerini izlemek hoşuma gidiyor. Dora'nın ağzının Jamef'in ağzını nazikçe açmasını izlemeyi seviyorum. Jamef'in sertliğinin, kabarık tüyler onu artan bir güvenle dillerken biraz olsun azalmasını izlemeyi seviyorum. Onun küçük sırtını koruyan büyük elini görmeyi seviyorum. Öpücükle iddiasında büyümesini ve onun keşfetmesine izin vermekten memnun olmasını seviyorum. Çok iyi bir çift olmuşlar. Ona karşı çok nazik olurdu, biliyorum.

Ve hala kıskanmıyorum. Çünkü Dora onun ağzına son bir tat veriyor ve sonra hemen bana dönüyor, yanakları kızarmış ve dudakları pembeleşmiş. Sanki benden onay bekliyor gibiydi. Sanki bana güveniyor ve benim de bu işin içinde olmamı istiyor.

Ben de tıpkı Jamef'in yaptığı gibi kalçamı sıvazladım ve onun bana doğru gelmesini bekledim. Yüzü kızarır gibi oldu ve Jamef'in kucağından çekilip bana doğru ilerledi. Tekrar sandalyeme oturuyorum ve tepkisini görmek için Jamef'e bir bakış atıyorum. Başparmağı alt dudağının üzerinde geziniyor, sanki onu tekrar tatmak istiyormuş gibi. Evet, sanırım öpüşmeyi seviyor.

Dora dizime oturuyor ve ellerini saçlarımın arasına sokuyor. Şimdi daha cesur, ben onu cesaretlendirmeden önce beni öpmek için eğiliyor. Dili benimkine sürtünüyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Tadı Dora gibi... ve biraz da başka bir şey. Bu Jamef mi? Onu kendim öpüp görmek istiyorum.

İlk öpüşmemiz olmadığı için öpüşmemiz kısa sürüyor ve ağzını kaldırdığında Dora bana gülümsüyor. "Şimdi siz ikiniz öpüşün ve ben de izleyeyim."

"Çok küstahça," diye takılıyorum, her ne kadar onun cesaretlendirmesinden memnun olsam da. Ne düşündüğünü görmek için Jamef'e bakıyorum.

Bana gözleri kapalı bir şekilde bakıyor ve dizine vuruyor. *Gel otur.*

Piç kurusu. Bu küstahlığa gülmek geliyor içimden. Dudaklarında beliren gülümsemeden, kontrolü bana vermemek için kıyameti koparmamı beklediğini anlayabiliyorum. Eğer dizine otursam kontrolü ele alamaz. Sadece bana yaklaşıyor, ya da benim deyimimle, vuruş mesafesine.

Bu yüzden Dora'yı tekrar ayağa kaldırdım, elimi çenesine dokundurdum ve tüm dikkatimi Jamef'e vermeden önce ona son bir öpücük verdim. Ona doğru sinsice yaklaşıyorum, her adımımın ölümcül ve ölümcül vaatlerle dolu olmasına izin veriyorum. Ona doğru ilerliyorum ve uyluklarını açarak içeri girmemi işaret ettiğinde, ayağını tekmeleyerek bacaklarını daha da açıyorum ve doğrudan aralarına giriyorum. Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle bana bakarken ağırlığımı öne doğru veriyorum.

Boynuzunu tutup başını geriye itiyorum.

"Bir öpücük, Bethiah," diyor Dora, sesi kararsız. "Eğer aramızdaki ilişkinin yürümesini istiyorsan, hepimiz denemeye istekli olmalıyız."

Haklısın. Çünkü üçlü olmamızı istiyor. Benim onun olduğum kadar onun da olduğum ve

birbirlerine ait oldukları bir yer. Teorik olarak hepimiz istediğimizi elde ediyoruz. Benim de onun kadar

Kalbimin bir yerine iki kez çiğnenmesi. Güvendiğim kişiler tarafından iki kez kırılabileceğim bir yerde.

Tereddüt ediyorum, çünkü bu savunmasız hissettiriyor. Savunmasız olmaktan nefret ederim.

Jamef kısık bir sesle, "Sorun değil," diyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. "Senin için de yavaş gidebiliriz."

Piç kurusu. Nazik sözleri karşısında boğazımda sert bir düğüm oluşuyor. Dora'ya bakıyorum ve onun yüzünde de korkuyu görünce irkiliyorum. Endişeli, çünkü eğer bunu yapmazsam, gönderileceğini hissediyor. Daha önceki sözlerinde, yollarımızı ayırmaktan bahsederken yüzündeki avlanmış ifadede bu vardı.

Ve onu güvende tutacağıma söz verdim.

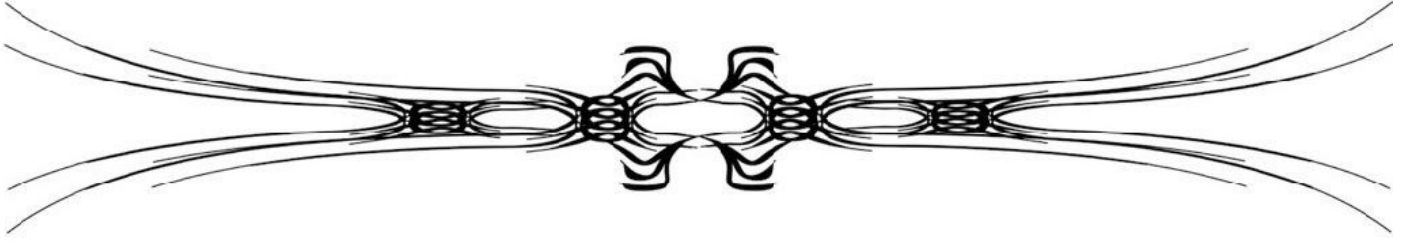
Hayal kırıklığı hırıltısını yutarak, Jamef'in yüzünde gördüğümü hayal ettiğim kendini beğenmiş memnuniyet ifadesini görmezden geliyorum ve eğiliyorum. Ağzımı onunkinin üzerine sürüyorum ve pasif olmak yerine, dişlerinin alt dudağımı sıyrmasına izin verecek kadar ağzını açıyor. Öpücüğü devralıyorum, başını daha da geriye itmek için boynuzundan sertçe çekiyorum, dudaklarım kontrollü bir şekilde onunkinin üzerinde eğiliyor. Burada kontrol bende. Bu benim öpücüğüm ve o da bunu kabul etmek zorunda.

Jamef boğazından zevk gibi gelen alçak, hırıltılı bir ses çıkarıyor. Dora'nın ürkek öpücüğünden *hoşlandığı* kadar benim sert öpücüğümünden de hoşlanıyor. İçime bir sıcaklık yayılıyor, Dora'yla hissettiğimden farklı bir sıcaklık. Farklı ama aynı derecede iyi.

Bu beni biraz panikletiyor. Öpüşmeyi kesiyorum, yanağına şefkatli bir tokat atıyorum ve Dora'nın yanına doğru yürüyorum. "Al bakalım, pofuduk. Daha iyi hissediyor musun?"

Elimi tutup göğsüne bastırıyor ve bana sevgiyle bakıyor. "Bu bizim için işe yarayacak. Bekle ve gör."

Pek emin değilim, ama onu böyle gülümsetiyorsa, bir deneyeceğim.

I Önümüzdeki birkaç saat boyunca her şeyin tuhaf olduğunu hissettiğimde abarttığımı düşünmeyin. İlk anlaşmamızdan sonra, sanırım her şeyin farklı olmasını bekliyordum. Ama Bethiah silahlarını temizlemesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı ve ortadan kayboldu. Jamef bana alaycı bir gülümseme verdi ve ve bir süredir sadece ben varım.

Sorun değil, diyorum kendime. İşleri ağırdan alacağımızı söylemiştik. İstedığımız kadar yavaş gidebiliriz.

Kendi adıma rahat bir nefes alabilirim. Eğer bir üçlünün parçasıysam, kimse beni bir çiftlik gezegenine terk edemez. Bethiah bunu isteyebilir ama Jamef buna asla izin vermez, ya da tam tersi. Bu konuda anlaşmaları gerekir ve bu ikisi hiçbir konuda anlaşamazlar. Ben kendimi güvende hissediyorum. Hepimiz burada gemide kalıyoruz, güzel ve rahat.

Artık evimdeyim, daha önce olmadığım bir şekilde.

Bu farkındalıkla neşeli bir ruh haline büründüm. Gemide etrafı toplarken mırıldanıyorum. Eşyalarımı topluyorum ve hücreden çıkarıp yatak odasına yerleştiriyorum. Yatağıma yeni çarşaf seriyorum ve küçük yastığımı ekliyorum, üçümüzün bu küçük çerçeveye nasıl sığacağımızı merak ediyorum. Kıyafetlerimi Bethiah'nınkilerin yanına koyuyorum ve yatak odasını düzeltiyorum. Bethiah silah odasında gemideki tüm silahları temizliyor gibi görünüyor, ben de ona bir fincan çay getiriyorum. Jamef'e de bir fincan çay getirdim ve uçuş haritalarını hazırlarken bir süre omzunun üzerinden baktım. Haal Ui adlı bir istasyonda "dönüşü" -her ne demekse- var, o yüzden oraya gidiyoruz. Oluşturulan navigasyon yollarını kurcalıyor, hangisinin yakıt ikmali için en uygun maliyetli olduğunu ve bizi tehlikeye yaklaştırmayacağını belirlemeye çalışıyor.

Bence sadece zaman kaybediyor. Bethiah'nın silahları gibi rahatlatıcı bir şey. Bunu anlıyorum ve kendi işimi yapmak için yola koyuluyorum. Ne yazık ki, "kendi işim" ile ilgili pek fazla anım yok, bu yüzden çoğunlukla gemide dolaşıp kendimle ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Bir hobi bulmalıyım, bana ait olan ve bana zevk veren bir şey. Buradaki varlığıma değer katmak için yapabileceğim bir şey.

Salondaki paslı görünümlü panellerden birini kaşıdım ve bunun ne olabileceğini merak ettim.

Yemek zamanı sessiz geçiyor ve hem Bethiah hem de Jamef yerlerinden ayrılmaya isteksiz görünüyorlar. Buna izin veriyorum, ikisine de birer kase erişte getirip biraz sohbet ettik. Üçlü grubumuzdan bahsetmekten kaçınıyor ve bunun yerine aptalca şeylerden konuşuyoruz. Bethiah ve ben Ruthann hakkında konuşuyoruz ve onun Ruth ve Ruthie ile nasıl olduğunu merak ediyoruz. Jamef daha önce yaptığı bir iş hakkında biraz sohbet ediyor; adam kredisi bitmeden ve borç tahsildarları onu tiksintiyle teslim etmeden önce neredeyse tam bir yıl boyunca kaçak bir Praksiyalı mahkumu kovalamış.

Dinliyorum, dinliyorum ve uzun süre başkalarının yanında olmayı bilmeyen iki yalnız insanla eşleştiğimi (üçleştiğimi?) fark ediyorum. Bu ikisi için de zor olabilir.

Bu yüzden yatma vaktine kadar sabrediyorum. Geminin saati, uzaydaki insanların benzer bir programa uymak için kullandıkları keyfi bir sayı olan standart Homeworld saatine uyacak şekilde ayarlandı (ya da Jamef bana öyle söyledi). Yeterince geç olana kadar bekliyorum ve sonra köprüye gidip elimi uzatıyorum. "Hadi yatağa gidelim, Jamef."

Sandalyesine geri oturuyor, küçük bir gülümsemeyle elime bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Pekâlâ. Otomatik pilotu açacağım." Birkaç düğmeye dokunduktan sonra metal bir gıcırtyla ayağa kalkıyor ve elimi tutuyor.

Onunki büyük, rahatlatıcı ve hoş, parmaklarını sıkıyorum. Ona selam veriyorum ve muhtemelen o kadar kolay gelmeyecek olan diğer ortağımı almak için geminin diğer tarafına geçiyorum. O da

Kendini savunmasız hissedecek, bu yüzden dikkatini dağıtmalıyım.

Jamef ve ben silah odasının kapısında belirdeğimiz anda Bethiah'nın yüzünde temkinli bir ifade beliriyor.

"Bethiah'nın bir numaralı kuralı," diye hatırlatıyorum o daha yorum yapamadan. "Her zaman istediğini alırsın ve bu gece üçümüzün birlikte uyumasını istiyorum, bu yüzden benimle tartışmaya bile kalkma."

Dudakları eğlenerek seğiriyor ve yüzündeki çekingenlik kayboluyor. "Patronluk taslayan birine dönüşüyorsun, kabarık tüy. Bu hoşuma gidiyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gel hadi." Diğer elimi ona uzattım.

"Metal dolu bir erkekle benim kuyruğum arasında sıkışarak uyuyacağın için gerçekten heyecanlısın, ha? O küçük yatakta?" Omuz silkiyor ve elimi tutuyor. "Tuhaf yaratık."

Ortada mı uyuyacağım? Ummaya cesaret edememiştim ama bunu fark ettiğimde içimi ılık bir zevk dalgası kapladı. "Bizim oralarda böyle sıkı sıkıya oturmaya 'sardalye gibi uyumak' derdik. Bir teneke kutunun içinde sıra sıra dizilmiş küçük balıklardır."

"Neden?" Bethiah sorar.

"Neden ne?"

"Balıklar neden bir teneke kutunun içinde sıra sıra dizilmiş?"

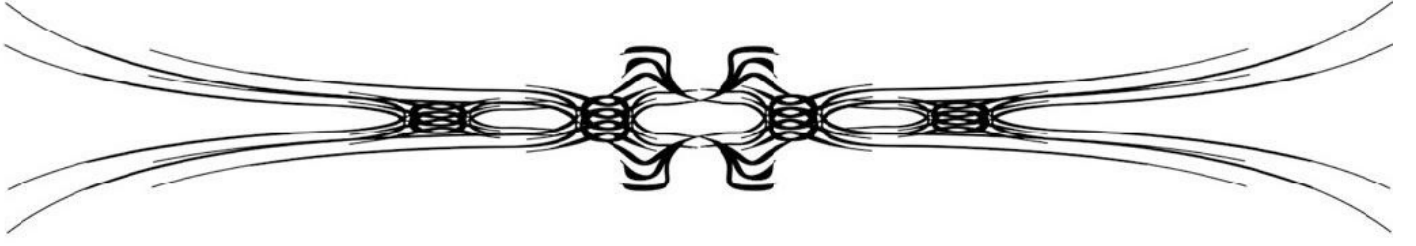
Oh. Kıkırdıyorum. Bana apaçık görünüyor ama bir uzaylı için öyle olmayabilir. "Onları yiyorsun. Birini çekip bütün olarak yiyorsun."

"İğrenç. Bana yatmadan önce masal anlatmak istiyorsan, iğrenç masallar anlatma, olur mu?" Bethiah iğrenç bir ses çıkarır. "Onun yerine bana seksi hikâyeler anlat."

"Hiç seksi hikâyem yok," diyorum kıkırdarak.

"Henüz değil," diye kabul ediyor Jamef ve bu beni heyecanlandırıyor. Bu cesur bir ifade ama yine de hoşuma gidiyor. En az elinin elimde olması kadar hoşuma gidiyor.

"Henüz değil," diye kabul ediyorum ve birkaç gündür ilk kez geleceğin getirecekleri için heyecanlanıyorum.

T Yatak hatırladığımdan daha küçük görünüyor. Kadınlara gerçekten uyumaya ihtiyacım olmadığını belirtmeliyim. Sibernetiklerimin bir kısmını ve beynimin bir bölümünü kapatabiliyorum -neredeyse kış uykusu gibi- ve bu yeterince işe yarıyor. Ama aynı yatakta birlikte uyumamız ve bunun Dora için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirim.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Bethiah baş üstü bölmesinin mandalını tamir etmekle meşgulmüş gibi davranırken, Dora yatak takımlarıyla uğraşır. Taze battaniyeleri ve ince çarşafı seriyor, yatağı yeniden yapıyor ve kırışıklıkları düzeltiyor. Gergin olduğu her halinden belli. Kapı aralığında durup Dora kadar Bethiah'nın da saçmalıklarını izlerken botlarımdan birini çıkarıyorum ve botum yere değdiğinde ikisi de sıcıyor.

Pekala, gergin olan sadece Dora değil.

Öyle olmamam garip, sanırım. Ama Bethiah'nın tedirginliği Dora'nın endişeli tepkileriyle birleşince içimdeki koruyucu taraf ortaya çıkıyor. İşler sarpa sarmadan önce birimizin sakin ve kontrollü kalması gerektiğini bilen yanım. "Bütün gece kalamam," diye yorum yapıyorum diğer botumu çıkarıp küçük odayı geçerek onları yerlerine yerleştirirken. "Kalkıp köprüyü kontrol etmem gerekecek ama bu birkaç saat bekleyebilir."

"Korkak," diye alay ediyor Bethiah.

Buna homurdanıyorum. Akli başında hiçbir erkek, içinde iki çekici kadın olan bir yatağı terk etmez ve o da bunu biliyor. Sadece her zamanki hırçın halini takınıyor. "Sadece beladan uzak durduğumuzdan emin olmaya çalışıyorum, hepsi bu."

"Yatakta ne giyeceğimize dair bir kural koymalı mıyız?" Dora soruyor. "Kimse kendini rahatsız hissetmesin diye mi?"

"Yani çıplak yatmamızı istemiyor musun, pofuduk?" Bethiah alay ediyor. Mandalı okşuyor ve sonra aletini yerine koyuyor ve ben lanet olası şeyin kırılıp kırılmadığını merak ediyorum. Muhtemelen kırılmamıştır. Sadece kendini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı.

"Çıplaklığa karşı değilim," diyor Dora, önce ona sonra da bana bakarak. "Ama hepimiz aynı sayfada olmak istiyoruz."

Bethiah bana bakıyor, gözlerinde bir meydan okuma var.

Hepimizin skandal yaratacak bir şeyler giymesi için gönüllü olmadan önce başımı sallıyorum. "Yavaşça ilerlerken tüm önemli kısımları kapalı tutalım."

Dora bana gülümsüyor. "Kulağa hoş geliyor."

"Bu durumda, uyku tünüğümü gördün mü, pofuduk?" Bethiah dolaba doğru ilerliyor ve asılı duran birkaç tünüğü bir kenara itiyor. "Hiçbir yerde göremiyorum."

İnsan mırıldanıyor, yüz ifadesi düşünceli. "Çamaşırhane robotlarında olabilir. Gidip kontrol edeyim." Küçük bir gülümsemeyle dar odada yanımdan geçip gidiyor ve ben onun gidişini izlerken nabzım hızlanıyor.

Dora odadan çıkar çıkmaz Bethiah önümde durmak için hareketlendi. Çenemi kısaç gibi kavırıyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Bunu seviyorsun, değil mi?"

"Yatağымda iki muhteşem kadının olması mı? Evet, öyleyim." Ona meydan okuyan bir bakış

attım. "Seni heyecanlandırmıyormuş gibi davranma."

"Duyguları incinecek," diye tıslıyor Bethiah. "Benim tarafımdan değil."

Kaşlarını çatarak çenemi bırakıyor ve tekrar odayı geçip dolaba yöneliyor. Botlarını çıkarıp yere fırlatıyor, sonra da tamamen soyunmaya başlıyor. Bu üçlüde sorun Dora olmayacak. Bethiah olacak. Yol boyunca tekmeleyecek ve çılgılık atacak çünkü nasıl güveneceğini bilmiyor.

Sadece öğrenmesi gerekecek.

Bethiah tuniğini çıkarıp onu da yere atarken Dora hızla odaya geri döner. Dora ince bir tuniği göğsüne bastırırken, "Çıplaksın," diye haykırıyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" Bethiah ona göz kırpmıyor ve sonra başını sallayarak bana meydan okuyan bir bakış atıyor. Zamanın yarısında onu öldürmek istesem de, kesinlikle muhteşem bir kadın olduğunu kabul etmek zorundayım. Vücudunun hatları mükemmel, kaslı ve güçlü olmasına bayılıyorum. Hatta sinir bozucu derecede cesur olmasını bile seviyorum. Bu ona yakışıyor.

Dora sadece kıkırdıyor, yanakları kızarıyor. Uyku tuniğini Bethiah'ya itiyor ve bitişikteki tuvalete yöneliyor. Tuniğimi ve kemerimi çıkarıp pantolonumu bırakıyorum ve duyularım tuvaletin içinden gelen hışırtı seslerini algılıyor. Dışlerini fırçalıyor ve bunun en garip kısım olduğuna karar veriyorum, hepimiz birlikte yatağa girmeyi bekliyoruz.

Dışarı çıktığında yanakları pembe ve ikimizin de gözlerinin içine bakmıyor. "Yatmaya hazır mısın?"

"Ben dışarıda olacağım," diye gönüllü oldum. "Çünkü ikinizden önce kalkmam gerekecek." Ayrıca kuyruğumun dar yatağın kenarından sarkmasına da aldırmayacağım.

"O zaman ben içeriyi alayım," diyor Bethiah, artık üzerinde ince bir tunik var ve başka hiçbir şey yok. Meme uçları kumaşın üzerinden görünüyor, dövmelelerinin çizgileri de tenine vuruyor. "Pofuduk sırtıma yaslanıp uyumayı sevdiği için ortada yatabilir."

Dora uysalca başını sallar.

Bethiah yatağa tırmanıyor ve kıcını kasıtlı olarak dışarı ittiğinden şüpheleniyorum, kuyruğu yatağın üzerinde uzak tarafa doğru sürünürken sallanıyor. Duvara bakacak şekilde yan yatıyor ve sonra böğrünü okşuyor. "Haydi, tüy yumağı. Buraya üç beden sığdırmak istiyorsak hepimizin yan yatması gerekecek."

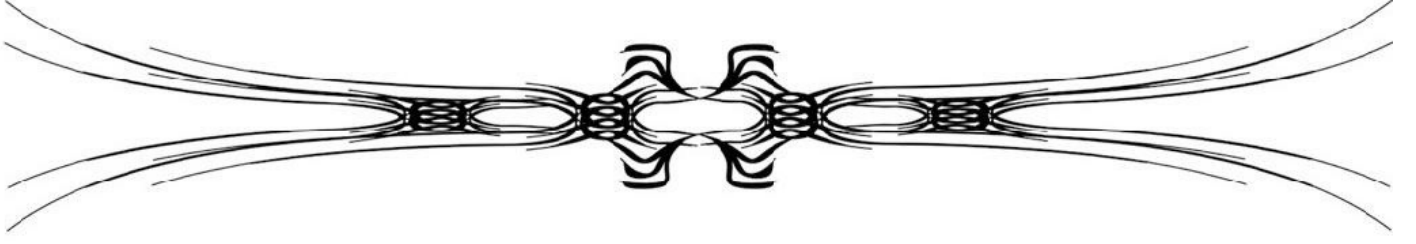
Dora kıkırdayarak kendisine söyleneni yapıyor, Bethiah'nın sırtına düzgünce oturuyor ve kollarını ona doluyor. Şimdi sıra bende. Bu durumla ilgili hissettiğim, protezlerimin yumuşak insan tenine karşı rahatsız olup olmayacağı ya da yanlışlıkla onlardan birini ezip ezmeyeceğimle ilgili her türlü garipliği geri itiyorum. Biz bir üçlüyüz. Böyle şeylerin olması gerekiyor.

Ben de kendimi dikkatlice ikisinin yanındaki yatağa kaydurdım. Kesinlikle dar bir yer. Kendimi Dora'nın küçük gövdesine tamamen bastırmazsam bana yer kalmıyor ve Dora aramıza sıkışıyor. Gidecek yeri olmayan uzuvlar, kuyruklar ve kolların bir karışımıyız ve rahatsız etmek istemediğim için kendimi kaskatı tutuyorum.

Dora kolumu tutuyor ve beline doluyor. "Rahatla, Jamef," diye fısıldıyor ve elini Bethiah'nın beline koymadan önce elimi okşuyor.

Rahatla. Tabii. Sanki aletim Dora'nın yuvarlak kıcına yaslanmışken ve elim neredeyse Bethiah'nın kuyruğunun dibine sürtünürken zaten sertleşmiyormuş gibi.

Uzun bir gece olacak.

BETHİvH

Tonunki olduğundan daha rahatsız edici olmalı.

Yüzüm neredeyse duvara yaslanmış durumda ve Dora'nın küçük, sıcak vücudu kıcıma yapışmış durumda. Jamef'in ağır eli sırtımın küçük kısmına sürtünüyor ve biliyorum ki kolunu insana doladı. Ama yatakta üçümüzün bir arada sıkışmasının rahatlatıcı bir yanı var. Ortak bir görevde birleşen üç bedenin sıcaklığı ve ılıkılığı. Rahat hissettiriyor.

Cozy'den nefret etmeliyim.

Ama benim yok. Sanırım yumuşuyorum. Dora bunun başlangıcıydı ve Jamef beni bitirecek. Beni parçalamayı bitirdiklerinde, sadece büyük, fazla pişmiş bir erişte olacağım, gevşek ve işe yaramaz.

Kalkmalıyım. İkisi de üzerimde nefes alıp anı mahvederken uyuyamayacağımı söylemeliyim. İkisini de benden mutsuz etmeliyim ki hepimiz bu aptalca fikrin işe yaramayacağını anlayalım. Bırakın iki kişiyi, bir kişinin bile güvenilebileceği doğru kişi olmadığımı. Eğer akıllı olsaydım, hemen şimdi kalkar ve gemimi geçersiz kılardım. Keffing olayını ele alır ve olmadığım halde beni yumuşak olmaya zorladıkları için ikisini de nezarethaneye atardım.

Yine de ayağa kalkmadım. Zaten güçsüzüm. Çoktan mahvoldum.

"Sanırım uyuyor," diye fısıldıyor Jamef, bir parmağını sırtıma vurarak.

O mu? Boynuzlarıma dikkat ederek başımı hafifçe çeviriyorum ve belimi kavrayan insana bakmaya çalışıyorum. Dora'nın nefesi sırtımı okşuyor ve eminim ki nefes alış verişini düzgün ve rahatlamış görünüyor. Endişesiz. "Ölü gibi uyuyor," diye itiraf ediyorum, onu uyandırmamak için sesimi alçak tutuyorum. "Muhtemelen onu kuyruğumla dövsem bile uyanmaz."

"Çok endişelendi."

Sesinde şefkat var ve bunun sadece benim için olmamasını biraz kıskanıyorum. Ama haksız değil. Dora endişeliydi. Bu konuda anlaştığımızda yüzünde beliren mutlak rahatlamayı düşünüp duruyorum ve o anda Jamef'in resme dahil olmasıyla onu göndereceğimden endişelendiğini biliyordum. Artık ona ihtiyaç duyulmayacağından.

Aptal kalbim yine acıyla sıkışıyor. "İnsanlar kırılğandır."

Jamef beni yanlış anlayarak, "İkimiz de ona göz kulak oluyoruz," diye mırıldanıyor. "Ona kendini nasıl savunacağını öğretebiliriz. Protezlere gerek yok."

Fena fikir değil ama yine de Dora'nın beş cılız parmağı yerine güzel bir el topu olsaydı daha iyi hissederdim. "Yarın ona bazı temel hareketleri göstermeye başlayacağım."

"Ona karşı nazik ol."

"Ben *her zaman* nazik davranırım."

"Hayır, değilsin."

"Uyumama izin vermediğin için seni öldürmek için bu yataktan kalkmayacağım, değil mi? Bana sorarsan bu çok kibarca."

Gülmüyor. Yine de parmağı omurgamın tabanını, kuyruğumun hemen yanını dürtüyor ve kendime rağmen seğiriyorum. "Beni öldürmüyorsun çünkü bu Dora'yı üzecek ve onun ağlamasından hoşlanmıyorsun."

Lanet olsun. O haklı ve haklı olmasından nefret ediyorum. "Kapa çeneni."

"Sanırım artık durumun kontrolünün sizde olmamasından nefret ediyorsunuz," diye düşünüyor.

"Ister

Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, bu küçük tatlı insan bizi kendi melodisiyle dans ettiriyor. Şu anda sorumlu olan o ve biz de onun yolundan gitmek zorundayız." Parmakları böğrümde geziniyor, cüretkârca kuyruğuma yaklaşıyor. "Mız mızlanıyorsun çünkü hoşuna gidiyor ve hoşuna gitmesini istemiyorsun."

"Daha büyük bir yatak istiyorum," diye mırıldandım. "Böylece senin gevezeliklerini duymak zorunda kalmam."

Gülüyor ve sonra o piç kurusu kıcımlı çimdikliyor. Eğer Dora ikimizin arasında huzur içinde uyumuyor olsaydı, bunu yapmasına izin verirdim. Bu haliyle, sadece homurdanıyorum.

"Mmm," diye inliyor Dora ve bana daha da sokuluyor.

"Uyumaya devam et," diyorum elini okşayarak. "Bu sadece kötü bir rüya, pofuduk. Biz buradayız."

Uzun bir süre sessizlik oldu ve sonra Dora'nın nefes alış verişini sakınlaştı. Hâlâ kâbus görüyor olmasından nefret ediyorum. İnsanlara iyi davranılmadığını biliyorum ve bir klonun anılarında ne tür dehşetler olduğunu ancak hayal edebilirim. Yine de Jamef haklı. Bu yumuşak, gülünç insan ikimizi de parmağında oynatıyor.

"Peki şimdi ne olacak?" Dora'nın tekrar uyuduğundan emin olduğumda Jamef'e soruyorum. Böğrümdeki eli yine görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü beni hem tahrik ediyor hem de sinirlendiriyor... tıpkı Jamef'in kendisi gibi.

"Şimdi uyuyacak mıyız?"

"Hayır, seni cıvata kovası. Şimdi üçlü olduğumuza göre ne olacak? Artık galaksi boyunca birbirimizi kovalamadığımıza göre?"

Peki ya artık duygularımızdan saklanamayacağımıza göre?

Kahkahası yumuşak ve eli kalçamı okşuyor. "İlk olarak, sanırım daha büyük bir yatak almalıyız. Belki gemi için bir eklenti alırız. Onu elden geçirir ve birkaç oda ekleriz, çünkü şu anda burada üç kişi yaşıyoruz. Sonra da sanırım işe geri döneriz."

Hmm. Pek romantik bir liste değil. Bunların üçlümüze duygular konusunda yardımcı olacağını sanmıyorum. "Yatak ve gemi geliştirmelerini nereden alacağız? İstasyonda mı?"

"Bir erkek tanıyorum," diyor, ses tonu belirsiz. "Kuzenim bunu bizim için yapabilir."

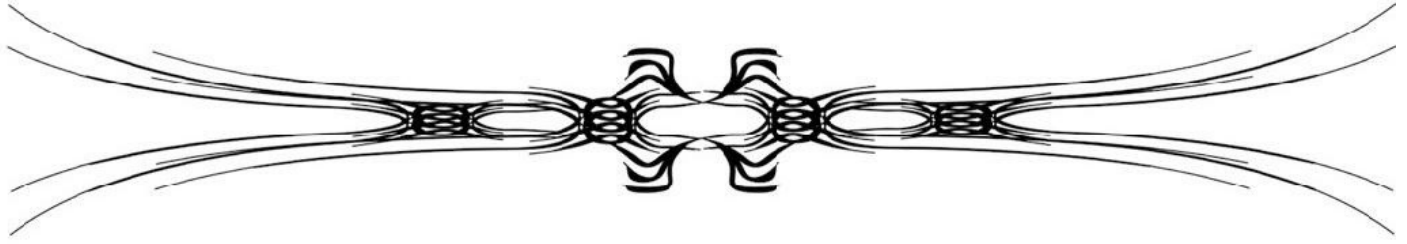
"Birini tanıyorum," diyor tekrar. "Şu anki konumumuzdan çok uzakta değil. Eşleriyle birlikte bir ay üssünde yaşıyor. İyi bir iş çıkaracak ve çenesini kapalı tutacak."

"Harika." Bunu düşündüm ve sonra ekledim, "Ve üçümüz de bir randevuya çıkmalıyız." "Randevu mu?"

"Bir randevu," diye tekrarlıyorum, sesinin ne kadar sarsılmış olduğunu görünce kendimi beğenmiş bir ifadeyle. "Böylece tıpkı gemi gibi romantizm üzerinde de çalışabiliriz."

Ondan sonra susuyor ve ben de sonunda uykuya dalıyorum.

OTUZ ALTI

"A randevu?" Ertesi sabah yemekhanede Jamef'in sözlerini yankılıyorum.
"Gerçekten mi?" Başını sallıyor. "Bethiah bir tane yapmamız gerektiğini söyledi."

Bethiah mı yaptı? Bunu duyduğuma biraz şaşırdım. Bethiah'nın ağzından çıkacak bir şeye benzemiyor. Uyandığımızdan beri biraz hırçındı ve sanırım garip bir şekilde uyuduğu için böyle oldu. Yatakta tikiş tikiştık. Ama güzeldi. Aralarında sıkışmış olmak hoşuma gidiyordu. Her ikisinin de vücudunu benimkine bastırılmış hissetmek hoşuma gidiyordu. Ben de çok iyi uyudum.

Ama şimdi yemekhaneyi temizliyorum (Bethiah görünüşe göre kahvaltı etmiş ve ortalığı dağıtmış) ve ikisi için öğle yemeği hazırlamayı düşünüyorum ve Jamef bana bu yeni durumu fırlattı. Bir randevu. Yani, mantıklı. İnsanlar çıkar. Daha öpüşmedik bile ama yine de üçlüyüz. Randevu yapmamız gereken bir şeymiş gibi hissediyorum. "Ne tür bir randevu?"

"Sen söyle, tatlım." Jamef'in ağzı eğlenerek kıvrılıyor. "Bu bir insan geleneği, değil mi? Bu mu?"

Öyle mi? Adamlarının da çıktığından şüpheleniyorum. Belki de bu tür şeyler konusunda resmi degillerdir.

"Sanırım birlikte güzel bir akşam yemeği yiyebiliriz." Bu fikri düşündükçe daha çok hoşuma gidiyor. "Bu gece bile yapabiliriz."

Kaşlarını çattı. "Randevu için bir yere gitmemiz gerekmiyor mu?"

"Hiç de değil. Burada eğlenebiliriz." Jamef'e gülümsüyorum, aklım başımdan gidiyor. "Birlikte güzel bir akşam yemeği yiyebiliriz, belki bir şişe şarap açarız -"

"Şarap mı?"

"Alkollü bir içecek mi? Yumuşak, lezzetli ve akşam yemeğinin yanında içebileceğiniz özel bir şey?"

Homurdanıyor. "Eminim mağazalarda bir şeyler vardır. Peki... bu gece?"

"Bu gece," diye kabul ediyorum, gülümseyerek. "Kadınlarınızı etkilemek için güzel giyinin."

Jamef tuniğine ve pantolonuna bakar. Koyu gri tonundalar. Kıyafetlerinin çoğunun aynı renk olduğuna eminim ve yüzündeki şaşkınlık çok sevimli. Kıkırdıyorum ve düşüncesizce bir adım öne çıkıp parmağımı ona doğru uzatıyorum.

Eğildiğinde uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bu gece," diye hatırlatıyorum ona. "Tamam mı?"

Başını sallıyor, kuyruğu titriyor ama sert ağzında bir gülümseme var. Bana bakıyor ve acaba o da beni öpecek mi diye merak ediyorum ama sadece bir çocuk gibi başımı okşuyor. Bu ruh halimi bozuyor.

"A Bu gece randevu mu?" Bethiah inliyor. "Gemide mi?" Başını sallıyor, sonra yüzündeki maskeyi indiriyor ve elindeki kaynak makinesine benzer aleti çalıştırıyor. Onu ambarda

buldum.

Çoğu silaha benzeyen her türlü tuhaf şeyle kaplı, çok tehlikeli görünen bir tezgâhta çalışıyor. "İyi şeyleri bir sonraki istasyona saklamalıyız. Ayrıca bugün meşgulüm."

Ugh. Bazen tam bir baş belası oluyor. "Meşgul görünmüyorsun. Yine silahlarınla oynuyormuşsun gibi görünüyorsun."

"*Silahlarımla mı oynuyorsun?*" Sanki gücenmiş gibi kelimeleri vurguluyor. Bethiah aleti tekrar kapatıp yere koyuyor ve sonra bir kez daha bana dönüyor. "İnsan boyutunda bir el için bir blaster üzerinde çalıştığımı bilmeni isterim. Sadece senin için çalışan bir tane, seni muhtaç yaratık."

Oh. Ona bakıyorum. "O halde teşekkür ederim. Ama bu *gece* hala bir randevumuz var." "Hayır, teşekkürler."

"Bethiah! Bu senin fikrindi!"

"Evet ama..." Omuz silkiyor, bana bakmıyor. "Zamanımız olur diye düşünmüştüm. İşleri ağırdan almıyor muyuz?"

Aman Tanrım. Bazen çok stresli oluyor. "Bu sadece bir randevu. Beni ve Jamefi daha yakından tanımak istemiyor musun?"

Homurdanıyor. "İkiniz hakkında da çok şey biliyorum, teşekkürler."

Onu ben de tanıyorum. Duyguları devreye girdiğinde ürkeklediğini biliyorum. Kendini en ufak bir savunmasız hissettiği anda herkesi kendinden uzaklaştırmaya çalıştığını biliyorum. Gerçekte olduğundan daha sertmiş gibi davrandığını da biliyorum. Bu yüzden ona doğru ilerliyorum, uzun boylu uzaylı kadına göz kırpıyorum ve üzgün ve hüzünlü görünmeyi umuyorum. "Bu bağ kurma zamanını birlikte geçirirsek benim için çok anlamlı olur."

"Bana bağlanmak istemiyorsun, tüy yumağı."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "O zaman sanırım sadece ben ve Jamef olacağız." "Sen ve Jamef ne?"

"Bu gece randevum var. Eğer çok meşgulsen. O zaten kabul etti ve ben de güzel bir akşam yemeği hazırlıyorum, şarap içip sohbet edeceğiz ve birbirimizi tanıyacağız. Ve daha fazla öpüşme olacak." Son kısmı tamamen uyduruyorum ama bu onu çekmezse hiçbir şey çekmez diye düşündüm.

Bethiah kaşlarını çatıyor. "Ben olmadan öpüşmemeniz gerekiyor."

"Senin *haber*in olmadan," diye düzeltiyorum ve sonra tatlı tatlı gülümsüyorum. "Bunu biliyorsun, o yüzden sorun görmüyorum."

Bana bakıyor ve sonra dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Sen tehlikeli bir kadınsın, pofuduk. Tamam, orada olacağım ama bundan hoşlanmayacağım."

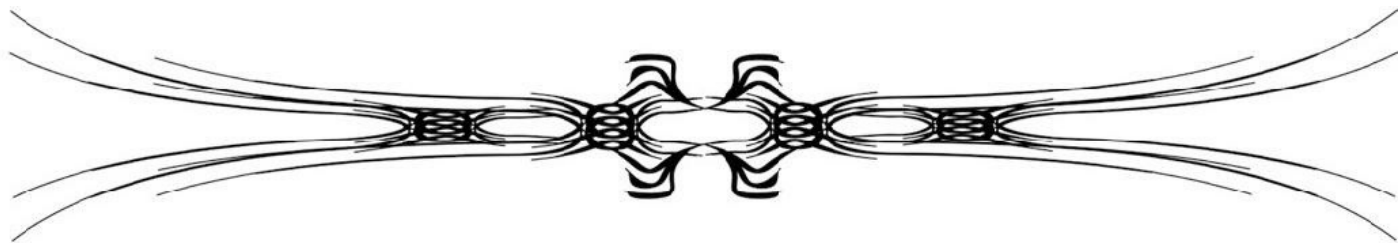
"Hoşuna gidecek," diyorum ona. Yaklaşması için işaret ettiğimde gözlerini deviriyor. Yine de yanağından öpüyorum ve telaşlı görünüyor, işine odaklanması gerektiğini mırıldanıyor.

Uzaklaşırken, hem Bethiah'nın hem de Jamefin sevgiye nasıl karşılık vereceklerini bilmediklerini fark ediyorum. Tanrım. Jamef beni kıracağından korkuyormuş gibi davranıyor ve Bethiah birinin yaklaştığını düşündüğü anda lanet bir kirpi gibi davranıyor. Ve bu sadece yanaktan aptalca bir öpücüktü. Dün gece kimse bir şey hissetmeye çalışmadı bile.

Yavaş gitmek istediğimi söylemiştim. Bunun "buzul sürünmesi" yavaşlığında olacağını fark etmemiştim. Bu üçlünün ilerlemesini istiyorsam, işleri teşvik eden tarafın ben olmam gerektiği giderek daha iyi anlaşılıyor.

Şimdi çekingenliği gidermek için biraz şarap bulmalıyım, çünkü bu randevunun etkili olmasını istiyorum. Bu lanet şeyin sonunda iyice öpülmüş olsam iyi olur.

OTUZ-SEVEF

BETHİvH

I Kendi gemimde akşam yemeği yemek için giyindiğime inanamıyorum. Aptallığın zirvesi gibi görünüyor, ama Dora bana yalvaran bir bakış attı ve istediğini yapmam için gereken tek şey buydu. Büyük konuşuyor olabilirim ama yine de bir çift güzel insan gözüne karşı zayıfım. Gözlerimi

Aynadaki yansımam. Eğer beni giydirmek istiyorsa, karşı konulmaz olacağım. İç içe geçmiş örgülerden oluşan saçlarımı boynuzlarımın arasında yüksek bir at kuyruğu haline getirdim ve her bir boynuzun gövdesini ışığı yakalayan uzun, ısıltılı zincirlerle sardım. Üstüm, yakası neredeyse göbeğime kadar inen ve stratejik bir şekilde göğüslerimin üzerine dökülen ipek bir çemberden biraz daha fazlası. Yanlış bir hareket yaparsam göğüslerim dışarı fırlayacak, ama Dora'nın yüzünü kızartmak için bile olsa yine de göğüslerimin dışarı fırlamasını bekliyorum.

Jamef'in de yüzü kızaracak. Bu düşünce hoşuma gitti. Ellerimi en dar pantolonumdan aşağı indiriyorum, kuyruğumun ucuna göz alıcı bir paça ekliyorum ve ayaklarımı çıplak bırakmaya karar veriyorum. Neredeyse çıplak olan gövdemden daha dikkat dağıtıcı olacağından şüpheleniyorum. Sırf kim olduğumdan dolayı kıyafetlerim söz konusu olduğunda benden her şeyi yapmamı bekleyecekler ama çıplak ayaklarım onları şaşırtacak. Kafalarını karıştırmayı seviyorum. Eğlenceli oluyor.

Ağzımı parlatmak için biraz tatlı bir parlatici sürdükten sonra sözde üçlü grubumun diğer üyeleriyle yukarıda belirtilen saatte buluşmak üzere yola çıkıyorum. Tüm bu üçlü olayı hâlâ büyük bir hata gibi geliyor, ama içimde bunu bozacak gücü bulamıyorum. Eğer Dora bunu denemek istiyorsa, kalbinin kırılmaması için ona göz kulak olmam gerekiyor. Ona karşı biraz kaba olsam bile, yine de koruyucu hissediyorum. O benim kızım.

Tabii o çekip gidene kadar. Ama oraya vardığımda o asteroit kuşağını geçeceğim.

Yemekhaneye girdiğim anda Dora'nın çoktan giyinmiş olması beni şaşırtıyor. Belinden kuşaklı sade bir tunik giyiyor, bu da bana daha iyi bir gardıroba ihtiyacı olduğunu hatırlatıyor. Saçları pürüzsüz ve yeni yıkanmış, yanakları sağlıklı bir pembelikle parlıyor. Oda da hazır. Işıkları kısık, boğucu bir gölgeye ayarlamış ve yalnız, yıpranmış masanın üzerinde bir örtü var. Önüne üç sandalye konmuş ve yerler ayarlanmış. Pahalı görünen bir şişe içki var ve ben içeri girdiğimde yüzü aydınlanıyor. "Gelmişsin."

"Tabii ki geldim. Geleceğimi söyledim." Geri çekilmeyi düşünmeme rağmen gücenmiş gibi ofluyorum. "Jamef nerede?"

"Yola çıktı." Bana bakıp gülümsüyor. "Çok güzelsin."

Aklıma bin tane mayhoş cevap geliyor ama o tatlı olmaya çalışırken onu tokatlamak yanlış geliyor. "Biliyorum," diyorum yanına yaklaşarak. "Senin de daha iyi bir gardıroba ihtiyacın var. Tüm sahip olduğun bu muydu, tüy mü?" Başını salladığında, cık cık diyorum. "Jamef'in kredilerinden biraz çalacağız ve ziyaret ettiğimiz bir sonraki istasyonda alışverişe gideceğiz."

Çok tatlı ve sevimli görüldüğü için eğilip alnına şefkatli bir öpücük konduruyorum, elim ensesinde.

Dora bu jest karşısında adeta kasılıyor ve bana bakarak gülümsüyor. "Bunu çok isterim."

"Kredilerimi çalmak zorunda değilsiniz," diye sesleniyor arkamızdan bir ses. "Onları memnuniyetle

dostlar."

Dora bir kolunu belime doladığında bile Jame'e bakmak için dönüyorum. O da pek şık giyinmiş sayılmaz. Kısa saçları düzgün ve temiz, boynuzlarındaki kaplamaların üzerindeki lekeler temizlenmiş ama bunun dışında her zaman giydiği dar pantolon ve gri tuniği giyiyor. Bu sadece onun ne kadar sibernetik ve yedek olduğunu vurguluyor, ama ben bunu seksi buluyorum. Bunu bile seviyorum

Evren onu alaşığı etmeye çalışsa da o yoluna devam eder.

Yine de bunu ona söylemeyeceğim. Sadece ona önyargılı bir bakış atacağım. "Görünüşe göre alışverişe çıkması gereken tek kişi Dora değil. Elinizdekilerin bu kadar olmasına neden şaşırmadım?"

Tuniğine bakıyor ve metal bir eliyle dokunuyor. "Bu yepyeni."

"Tıpkı sonuncusuna benziyor," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde. Ve bunu beklemeyeceği için ona doğru yürüyorum ve tıpkı Dora gibi platonik bir öpücük veriyorum. Kaş yerine yanaktan ama sonuç aynı. Tamamen sersemlemiş görünüyor.

Belli ki kimse yemekte tatlı bir Bethiah beklemiyor. Bu da beni olabildiğince çekici olmaya daha da kararlı kılıyor, sırf hazırlıksız olsunlar diye.

Jameftten uzaklaşırken, "Dora, tüylerim," diyorum. "Bunu sen ayarladın. Nasıl gitmesini istiyorsun?"

Ellerini birbirine kenetlemiş, mutlu görünüyor. "Güveç yaptım."

"Bir ne?" Jamef soruyor. Bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor -bundan nefret etmiyorum- ve sandalyemi çekiyor. Dora'nın yanına gidiyor, eğilip yanağından öpüyor ve sonra onun sandalyesini de çekiyor. "Erişte ve sostan oluşan bir insan yemeği ve pişiriyorsun," diyor heyecanla. "Kurutulmuş sebzelerinizden biraz aldım ve içine ekledim ama ikinizin de yiyip yemediğinden emin olmadığım için eti atlادم." Oturup şişeyi eline alıyor ve ilk bardağı biraz dökmeye başlıyor. "Ve bu

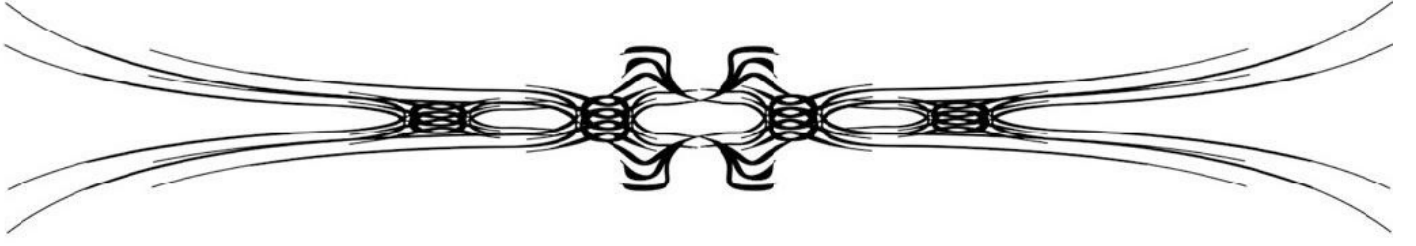
Önerdiğin içecek harika kokuyor, Jamef."

Bardaklardan birini alıp içindekileri kokluyorum. İstasyonun kenar mahallelerinin çoğunda popüler olan fermente bir meyve içeceği. Yine de harika kokuyor ve bir yudum alıyorum. Sert de.

"Kadeh kaldıralım mı?" Dora önce Jamef'e bir bardak uzatıyor, sonra da kendisi için bir bardak alıyor. "Bize mi?"

"Bize," diye kabul ediyorum ve içkimi kaldırıyorum.

Jamef sanki kabul edilebilirliğime güvenmiyormuş gibi bana bakıyor, bu da beni daha da gülümsetiyor. Bir yudum daha alıp bırakıyorum ve Dora'ya bakıyorum. "Yemek yiyelim mi? Açlıktan ölüyorum."

Bethiah yemekte tatlı ve misafirperver davranıyor, Dora'yla onun için yeniden boyutlandığı blaster ve ona vermeyi planladığı silah dersleri hakkında sohbet ediyor. Korkunç güveci yiyor ve içkisini yudumluyor, "randevumuzda" harika vakit geçiriyormuş gibi davranıyor.

Ona güvenmiyorum.

Bethiah'nın randevunun gemide olması konusunda ayak dirediğini biliyorum. Randevu teklif etmenin Bethiah'nın bir başka oyalama taktığı olduğunu bilmeliydim. Bir sonraki istasyona gelene kadar bekleyebilir, sonra da çok meşgul oldukları, güvenli olmadığı ya da başka bir bahaneyle bizi yine oyalayabilirdi. Bethiah'yı tanısaydım, randevu asla gerçekleşmezdi ama Dora işi devraldı ve şimdi buluşuyoruz.

Dora sandığımdan daha kurnazmış. O tatlı ifadenin ardında çelikten bir çekirdek var ve içkimi dudaklarıma götürürken beni gülümsetiyor.

"Akşam yemeğini sever misin?" Dora bana gülümseyerek soruyor. "Zar zor yiyorsun."

Bethiah masanın altından çıplak ayağıyla çizmeli ayağıma bir tekme atıyor ama gülümsemesi kaybolmuyor. "Çok lezzetli, pofuduk."

Aslında yemeği beğenmedim. Erişteler garip bir kıvamda ve üzerlerinde daha da garip bir sos var. Ama Dora cesaretlendirmek için bana bakıyor ve Bethiah'nın harika bir şeymiş gibi davranmamı istediği çok açık. Ben de kendimi çiğnemeye zorlayarak bir ısırık alıyorum. "Çok besleyici."

"Sanırım bu insani bir şey. Güveç." Yemek çubuklarıyla oynuyor, erişteleri dürtüklüyor. "Burada hiç görmedim ama hafızam beni yanıltıyor olabilir. Siz daha çok çorba seviyorsunuz, değil mi?"

"Bunu seviyoruz çünkü sen yaptın, pofuduk. Randevunuzdan keyif alıyor musunuz?"

Bethiah'nın sesi boğucu bir hal alıyor. Dora bize utangaç bir gülümseme veriyor. "Birbirimizi daha iyi tanıma şansımız olması hoşuma gidiyor.

Yine de ikiniz de beklediğimden biraz daha sessizsiniz." Bethiah beni yine masanın altından tekmeliyor.

Söyleyecek bir şey bulmam mı gerekiyor? Tartışmak için bir konu? Zihnim bomboş. Eğlenmeye alışık değilim. İçime kapanık biriyim ve insanlarla etkileşimlerim genellikle arka planda gizlenip hayatlarına devam etmelerini izlemek şeklinde oluyor. "Ah... belki de konuyu sen seçmelisin tatlım. Bethiah ve ben çıkma konusuna yabancıyız."

Dora içkisinden bir yudum alıyor ve yüzü kızarıyor. Meyveli içecek oldukça etkili, ama belki de bu flört deneyiminin bir parçasıdır? Umarım çok hızlı sarhoş olmaz. "Benim daha iyi bir fikrim var," diyor Dora. "Hadi bir oyun oynayalım."

"Oyun mu dediniz?" Bethiah soruyor. "Ne tür bir oyun?"

İnsan parmaklarıyla dudağına vurarak düşünüyor. "İçki içme oyunu oynayabilir miyiz?" Başımı sallıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Bethiah içkisini tutamaz."

Bethiah homurdanıyor ama beni masanın altından tekmelemiyor. Onun yerine uzanıp Dora'nın eline dokunuyor. "İçki içermeyen bir şeyler oynayabilir miyiz?"

"Doğruluk mu cesaret mi oynayabiliriz." Dora bir kadeh daha içiyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Ama bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorum. Jamef her seferinde doğruyu söyleyecek ve Bethiah da cesareti gösterecek."

"Bana oyunun nasıl oynandığını anlatırsan belki farklı bir şey seçerim," diyorum, yenmemiş yemeğimi bir kenara itmek için bahane olarak kullanıyorum. "Bize kuralları anlat."

Yapıyor, içkisini boşaltıyor. Basit bir oyun. Biri bir soru sorar ve seçmesi gerekir

cevap vermek ya da cesaret etmek için gerçeği kullanıp kullanmayacağı. Sonuçları olduğundan tam olarak emin değilim ama oyunu düşünmek bile Dora'nın yüzünün heyecanla kızarmasına neden oluyor.

Onun heyecanını görmek benimkini de heyecanlandırıyor. "O zaman oynayalım."

"Pekâlâ. Ben başlıyorum." Dora sarı saçlarını geriye atıyor ve bana kendinden emin bir bakış atıyor. "Jamef, doğruluk mu cesaret mi?"

Bethiah sinsice, "Artık kuralları bildiğimize göre, sana katılıyorum, tüyler ürpertici," diyor. "Doğruyu seçecek, değil mi?"

Ve çıplak ayağıyla bacağımı dürtüyor.

Koltuğumda kayıyorum, vücudum dikkatle diken diken oluyor. Bütün gece yaptığı küçük dürtüklemeler -sanki bir tür takımmışız gibi- şehvetimi uyandırıyor. Bu ve giydiği tunik arasında, Bethiah'nın bu gece baştan çıkarmak için geldiği açık. Acaba benim için mi yoksa Dora için mi?

"Eee?" Dora bana doğru eğilerek soruyor. Gözleri beklentiyle parlıyor, gülümsemesi geniş.

Doğru. "Gerçek."

"Ha," diye böbürlenir Bethiah. "Biliyordum." Sandalyesini Dora'ya yaklaştırıyor ve ona kendini beğenmiş bir bakış atıyor. "Biliyordum, değil mi?"

Dora kıkırdıyor, bakışları aramızda geziniyor. "Jamef güvenilir biri," diyor tatlı bir sesle. "Bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum."

Övgüsü iyi hissettiriyor. Ki bu aptalca. Çoğunlukla "doğruyu" seçtim çünkü Bethiah'ya cesaret konusunda güvenmiyorum, ayağının bacağımın iç kısmıyla oynamasına değil. Ama Dora'nın benim hakkımdaki yorumunu sevdim.

Dora tekrar dudağına dokunurken bekliyorum. "Biliyorum. Tamam, doğruyu seçtiğine göre, doğru cevap vermek zorundasın. *Zorundasın.*" Hafif çakırkeyif tonunda, gülümsememe neden olan uğursuz bir hava var. "Şimdi," diye devam ediyor. "Her birimiz hakkında en sevdiğin şeyi söylemelisin."

Ugh.

Onlarla ilgili sevdiğim şeyler olmadığından değil. Kendimi savunmasız bırakmayı sevmiyorum. Ama Bethiah'nın kendini beğenmiş ve Dora'nın beklenti dolu bakışlarına bakınca, bu oyunun amacının sınırları zorlamak olduğu anlaşılıyor. Çenemi ovuşturuyorum ve bir an için cevabımı düşünüyorum. "Sanırım Dora'yla ilgili en sevdiğim şeyin tatlılığı olduğunu söyleyebilirim -"

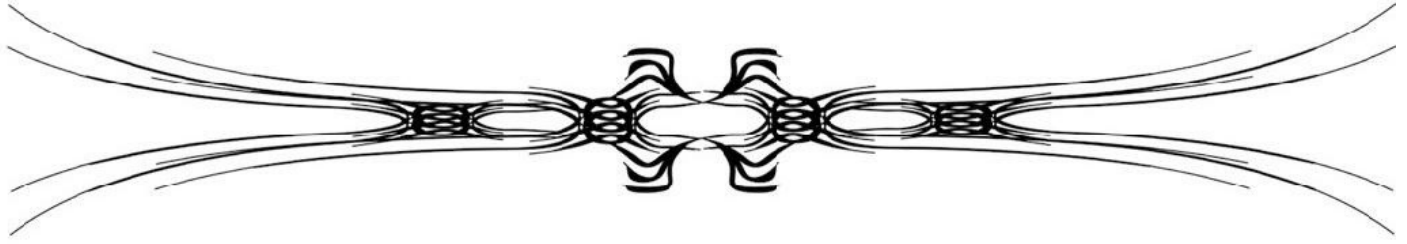
"Hayır, hayır," diye araya giriyor Dora. "Benimle ilgili en sevdiğin fiziksel şey." Ve kıkırdıyor, sarhoş bir şekilde göğüslerini sıkıyor. "Göğüslerim, değil mi? Bana söyleyebilirsin."

Yüzümdeki sıcaklığın boynuzlarıma kadar çıktığını hissedebiliyorum.

Bethiah büyük bir ilgiyle eğilir. "Orada öylece oturma, Jamef. Devam et."

Kef ben.

OTUZ-NIFE

T randevusu düşündüğümden daha iyi gidiyor.

Bardağımın kenarını yalayarak içimi bitiriyorum. Sert bir şey ve muhtemelen biraz çakırkeyifim. Bunun iyi olduğunu düşündüm. Eğer bu randevuyu yönetmek için biraz sıvı cesarete ihtiyacım varsa, ben

Hepsi bunun için. Jamef sessizleşip ellerine bakarken ben de meyve şarabı sürahisine uzanıyorum. Bethiah beklentiyle ona bakmaya devam ediyor, fiziksel olarak bende en çok neyi sevdiğine cevap vermesini bekliyor.

Gerçekten benim aptal oyunumu oynamak isteyeceklerini düşünmemiştim. Bu. Bu. Müthiş.

"Utangaç mısın?" Bethiah ona tatlı bir sesle sorar. "Bize söyleyebilirsin. Biz senin arkadaşlarınız, unuttun mu?"

"İşte," diyorum ve içkisini yeniden doldurmak için öne doğru eğiliyorum... ama neredeyse dolu. Kahretsin, tek içen ben miyim? "Bahse girerim saçım yüzündendir."

Boğazından bir ses çıkarıyor ve bana bakıyor. Jamef koltuğunda kayıyor ve sonra bakışları yüzümde, bedenimde geziniyor. "Bu kadar yumuşak olman hoşuma gidiyor," diyor alçak bir sesle. "Ne kadar sevinebilirsin."

Oh. Sıcaktan kızardım, çünkü bu çok iyi bir cevaptı.

Bethiah beni kıvrandıran boğucu bir ses tonuyla "Mmm, o gerçekten sevinebilir," diye kabul ediyor. "Şimdi beni yap. Benim en çok neyimi seviyorsun?"

"Bu daha kolay. Gözlerin yüzünden. Her zaman kötülükle doludurlar." Sırıttıyor.

Bu cevaptan memnun bir şekilde kıkırdıyor. Ben de sevindim. Haksız değil. Bethiah her zaman bir şeylerin peşindedir. Bu onu hem korkutucu hem de büyüleyici yapıyor.

"Güzel cevaplar," diyorum Jamef'e. "Şimdi sıra sende. Birimize doğruluk mu cesaret mi diye sor."

Düşünceli bir şekilde Bethiah'ya bakıyor, sonra bana dönüyor. "Sen, tatlım. Doğruluk mu cesaret mi istiyorsun?"

İlgi odağı olmak güzel. Sevinçten havalara uçmak istiyorum. Bir an düşünüyorum ve sonra meyve şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Gerçek."

Cesaret etmeye hazır değilim. İşlerin ne yöne gideceğini bilmezken olmaz.

"Boooring," diyor Bethiah.

"Sessiz ol," diyor Jamef ve bakışlarını bana odaklıyor. "Doğruyu söyle o zaman. Cinsel deneyimlerinle ilgili anılarınız varsa bize anlatın."

"Oh, fikrimi değiştirdim." Bethiah çenesini avucunun üzerine koyuyor ve bana doğru eğiliyor, aniden tüm ilgisiyle. "Devam et, pofuduk. Bize tüm pis detayları anlat."

Bir kıkırdamayı bastırıyorum. Jamef'in böyle sivri bir soru sormasına biraz şaşıyorum ama aynı zamanda mantıklı da geliyor. Cinsel deneyimimi bilmeleri gerekiyor ki ne kadar ileri gideceğimizi bilelim, değil mi? Yani bu şekilde, Jamef'in sorması çok mantıklı. Şu anda bile beni kolluyor. Hiç deneyimim olmadığını ve penisin ne olduğunu bilmediğimi söyleseydim, bu oyunun gerçekten çok hızlı bir şekilde masumlaşacağından şüpheleniyorum.

Ama bir aziz olmadığuma eminim. "Bazı anılarım var ama çok belirsizler. Çoğunlukla orada

burada yanıp sönen görüntüler. Klon Dora'nın bakire olup olmadığını bilmiyorum ama geçmişte seks yaptım. Ne yaptığımı biliyorum."

Bethiah kuru bir sesle, "Bunun için Kef'e teşekkür ederim," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve anılar yığınınından ayrıntılar çıkarmaya çalışıyorum. Çoğunlukla hisler, bu anılar, birbirine bastırılmış sıcak bedenler ve ten üzerinde eller. Parmaklarımın

Altında ne yattığını bulmak için beller ve keşfeden ve tadına bakan sıcak ağızlar. Sonrasında yatakta uzanmak, doymak. Yüzleri görmüyorum ama önemli değil. O gerçek ben bile değildim, değil mi? Ben yeni bir insanım, sadece tamamen farklı bir yerde yaşayan başka birinin anılarıyla büyümüşüm. "Bakire değilim," diyorum tekrar. "Benim için endişelenmene gerek yok. Neyi sevdiğimi biliyorum."

Jamef'in gözleri ilgiyle kısılıyor. Bana bakarken başını eğiyor. "Peki sen neyi seviyorsun, tatlım?"

"Bu da başka bir soru, değil mi?" Kendimi onunla alay edecek kadar cesur hissediyorum, alaycı bir gülümseme takınıyorum ve sanki kalbim kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınmıyormuş gibi fincanımdan içiyorum.

"Bana deneyimimi sormadın," diye alay ediyor

Bethiah. Jamef sadece sırtıyor. "Bütün gün bekleyemeyiz."

Nefesim kesiliyor ama Bethiah eğlenerek kükrüyor. Sanırım onun buralarda olduğunu bilmesine aldırımıyor. Belki de uzaylı ahlakı bu açıdan farklıdır. Bizim oralarda bu hakaret sayılırdı ama Bethiah'nın bu alaycı iğnelemeden hoşlandığı belli. "Deneyimli olması hoşuma gidiyor," diyorum Bethiah'ya sadık bir bakış atarak. "Onunlayken kendimi güvende hissediyorum. Sanki öpüştüğümüzde kontrol ondaymış gibi."

Bana doğru dönüyor, yüzünde düşünceli bir ifade var, sanki cevabım onu şaşırtmış gibi. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve uzanıp fincanımı alıyor ve benim içtiğim yerden içerek bir yudum alıyor. "Sen gerçekten çok tatlı bir şeysin, pofuduk."

Sözleri beni zevkten kızartıyor.

"Şimdi sıra sende sanırım." Bethiah fincanımı geri verdi. "Sen soracaksın."

Ona bakıyorum. "Doğruluk mu cesaret mi, Bethiah."

"Cesaret," diye alay ediyor. "Tabii ki cesaret. Eğer bunu size bırakırsam bütün gece burada duygularımız hakkında konuşuruz."

Bir an düşünüyorum, sarhoş zihnim her türlü çılgın senaryoyu ortaya döküyor. Bethiah kadehini bana doğru itiyor ve ben de kadehi daha fazla meyve şarabıyla doldurarak büyük oynamaya karar veriyorum. "Sana meydan okuyorum... Jamef'i boşaltman için."

Jamef nefesini içine çeker.

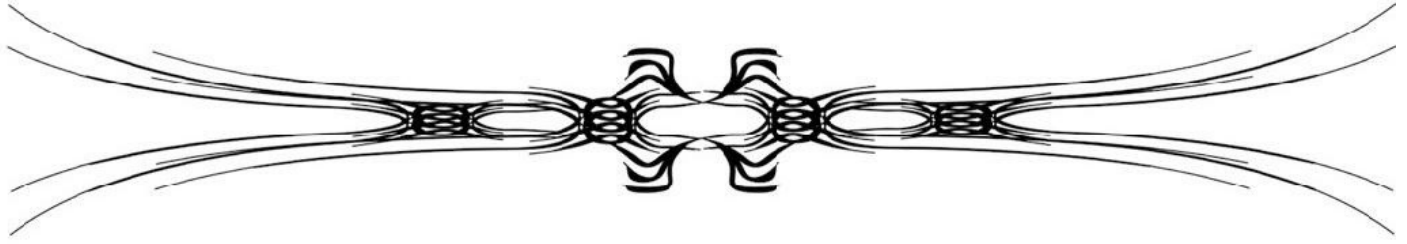
Bethiah genişçe sırtıyor. "Söylemiyorsun."

"Ben söylerim. Ve ben de izleyeceğim." Çenemi kaldırıyorum, bu giderek daha çok hoşuma gidiyor. "Biz bir üçlüyüz, değil mi? Ve sen ondan etkileniyorsun. Ben de ikinizden etkileniyorum. Bu yüzden onu boşaltman için sana meydan okuyorum. Tam burada. Hemen şimdi."

Bu çok erken. Öyle olduğunu biliyorum. Onu öpmesi ya da bir şeylerin düğmesini açması için ona meydan okumalıyım (düğme takmıyor olması dışında). Uysal ve eğlenceli bir şey.

Ama Bethiah ayağa kalkıyor ve saçlarını savuruyor. "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz."

KIRK

Bethiah yaklaşırken onu izliyor ve avın, avcı tarafından yere serilmeden hemen önce böyle hissettiğini düşünüyorum. Dudaklarında küçük bir gülümseme var ve zihninin çalıştığını görebiliyorum. Ya bundan nasıl kurtulacağını ya da bana en iyi nasıl acı çektirebileceğini düşünüyor. Bu bir şey değil.

Bethiah'a doğrudan dokunacaksın. Hiç olmadı. Geçmişte flört ettik ve dalga geçtik, ama asla birbirimizi boşaltacak kadar ileri gitmedik.

Orgazm bir taahhüt gibi hissettiriyor ve böyle düşünen tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

Ama Bethiah'nın oyunu ve meydan okumayı sevdiğini biliyorum, bu yüzden çenemi kaldırıp ona emredileni yapması için cesaret veriyorum. Dora'nın havadaki heyecanının kokusunu alabiliyorum, kalp atışları göz monitörüne kaydediliyor. Bunun için heyecanlı ve itiraf etmeliyim ki, onun beklentisi benimkini de körüklüyor... Bethiah'nın bana gönderdiği boğucu bakışla birlikte.

Çoğu erkek bir eş bulduğu için kendini şanslı sayar. Ben iki tane alıyorum. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Bethiah düşünceli bir bakışla bana yaklaşıyor, sonra sandalyemde üzerime abanıyor. Masaya bakıyor ve kalçasıyla masayı dürtüyor. "Bunu kaldırmamız gerek."

"Yardım edeceğim," diyor Dora, ayağa kalkarak.

"Evet yapacaksın," diye mırıldanıyor Bethiah ve kesem beklentiyle geriliyor. Ne demek istiyor acaba? İki kadın masayı yoldan çekerken yerimde donmuş bir şekilde izliyorum. Bethiah oturduğum yerde bana dönmek yerine, sikim pantolonumun içinde sertleşirken, Dora'ya dönüyor ve çenesine dokunuyor. "Oynayamayacak kadar sarhoş değilsin, değil mi tüy yumağı?"

Dora şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Sıra Jamefte -"

"Genel olarak demek istiyorum. Birimiz zevk alamayacak kadar sarhoşsa yaramaz oyunlar oynamak istemiyorum." "Oh." İnsan Bethiah'ya gülümsüyor. "Hayır, ben iyiyim. Sadece kendimi gevşek hissedecek kadar sarhoşum ve rahatla."

"Mükemmel."

Öpüşmelerini bekliyorum ama Bethiah sadece bana dönüyor. Kef, bu biraz hayal kırıklığı oldu. Kadınların öpüşmesini izlemekten zevk alıyorum... muhtemelen biraz fazla. Dişi mesakkah bana dönüyor ve sandalyede üzerime oturuyor, uzun bacakları kalçalarımın üzerinden kayıyor. Bana sırtarak göz kırpmıyor ve sonra pantolonumun kemerine uzanıyor.

"Nasıl geleceğinize dair bir tercihiniz var mı?" diye soruyor hafif bir sesle.

Sanki şu anda düşünebilirmişim gibi. Parmakları kemerimdeki otomatik bağlayıcının üzerinde geziniyor ve sonra pantolonumdaki şişkinliği okşuyor. "Tercihlerin?"

Başını sallıyor. "Hızlı mı? Yavaş mı? Sert mi? Yumuşak mı?

Dokunulmasından hoşlanmadığınız bir şey var mı?" "Ben bir erkeğim.

Hepsini severim."

Bethiah kıkırdar. "Hiç şaşırmadım."

"Şaşırtıcı olmayan bir tipim," diye törpülüyorum. Pantolonum çözöldükten sonra kucağımdan kalkmayınca onunla alay ediyorum. "O zaman bütün gece üzerimde mi oturacaksın?"

"Hiç de değil." Sırtarak ayağa kalkıyor, hâlâ üzerimde duruyor ve sonra bakışlarını yüzümde

tutarak yavaşça geriye doğru kayıyor. Elleri omuzlarıma, oradan da göğsüme doğru ilerliyor ve sonra dizlerinin üzerine, açık kalçalarımın arasına düşüyor. Yüzünde sinsi bir gülümsemeyle, çözülmüş pantolonumun bir tarafını ısırtıyor ve kumaşı vücudumdan çekerek sikimi serbest bırakıyor. Neredeyse öne fırlayıp burnuna sürtünüyor ve kuyruğumun seğirmesine neden olan gırtlaktan bir kahkaha atıyor. "Şu metale bak. Ne oldu?

Bunun burada olduğunu biliyor muydun, kabarık?"

"Evet," diye nefes alıyor Dora ve ben onun daha yakına gittiğini fark ediyorum, böylece engelsiz bir görüşe sahip olabiliyor. "Onu istasyondaki dairesinde düş alırken izledim."

"Ne yaramaz bir pofuduk," diye mırıldanıyor Bethiah, parmakları kalçalarımı sıkıca kavıyor. Bana kendinden emin bir gülümseme daha veriyor ve beni şaşırtarak eğilip piercinglerimden birini dişlerinin arasına alıyor ve çekiştiriyor. Alay ettiği piercing sikimin başındaydı ve onu ısırıp bırakırken bana o heyecan verici, nazlı bakışlarından birini daha atıyor.

Kesik kesik nefes aldım.

"Bunlardan birine hiç dokundun mu, Dora?" Bethiah elini penisime götürerek soruyor. Başka bir piercingi çekiştiriyor, bu seferki sikimin alt tarafında, kalın çıkıntılardan birini süslüyor.

"Piercing mi?" Dora'nın sesi hülyalı geliyor ve sanki çekilmiş gibi Bethiah'ya daha da yaklaşıyor. Beni bir et parçasıymışım gibi tartışırken ikisi arasındaki etkileşimden büyüleniyorum. Bundan nefret etmeliyim.

Kaya gibi sertim.

"Bir mesakkah horozu," diyor Bethiah. "Jamefte çok güzel bir tane var ve bizim için süsledi. Çok düşünceli." Parmaklarını aletimin tabanına doluyor ve yüzündeki o hınzır sırıtışla sıkıyor. "Hatta bizim için biraz pre-cum bile yaptı. Sanırım bundan hoşlanıyor."

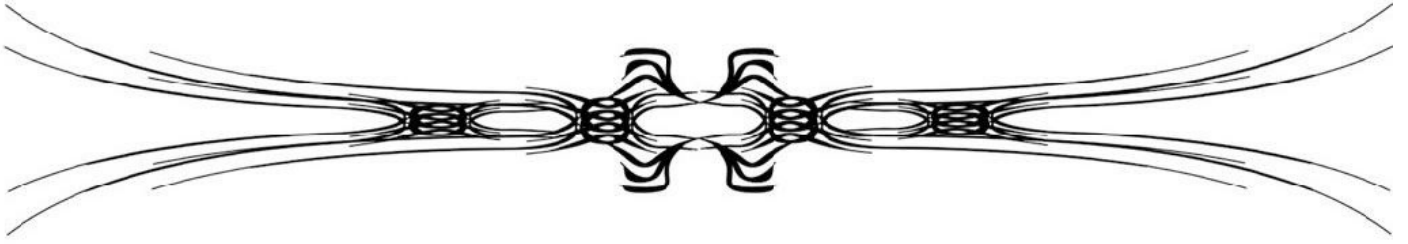
"Nasıl yapamam?" Hâlâ sandalyemin kollarına tutunarak idare ediyorum. Bırakırsam parçalanacakmışım gibi geliyor, bu yüzden canımı kurtarmak için tutunuyorum. Bu oyun beni mahvedecek... ve ben mutlu bir şekilde öleceğim. Normalde Bethiah'nın benimle dalga geçmesine ve oyun oynamasına izin vermekten memnunum, eğer onu beklersem tatlı bir şekilde kollarıma geleceğinden eminim. Ama bugün.

Bugün o güçlü eliyle sikime dokunmazsa öleceğimi düşünüyorum.

"Hiç dokunmadım, hayır," diye cevap veriyor Dora sonunda. Bacağımın yanında, Bethiah'nın yanında diz çöküyor ve büyülenmiş bakışları kucağımda. Nefesini tenimde hayal ediyorum, Bethiah eliyle horozumu çalıştırırken onun küçük onay seslerini hayal ediyorum ve inliyorum, horoz kafamdan daha fazla pre-cum damlıyor.

Bethiah ona, "O zaman bana elini ver, kabarık, bunu düzelteceğiz," diyor.

Bethiah'nın sinsi planı ortaya çıkınca keskin bir nefes alıyorum.

G Bethiah'nın önerisine can atarak Jamef'in yüzüne bir bakış fırlatıyorum. Dokunmamı istiyor mu? Gözleri daralmış, elleri sandalyeye sıkıca yapışmış ve bunu söylemek zor. Aleti sertleşmiş ve başı ön spermle kayganlaşmış ama bunun nedeni Bethiah'nın dokunuşu. Benim katılmamı istemeyebilir.

"Bu senin cesaretin," diye hatırlatıyorum ona. "Emin değilim -"

Bethiah dilini dişlerine vuruyor. "Onu boşaltmamı söyledin, pofuduk. Benim yapmam gerektiğini söylemedin." Jamef'e doğru döner. "İtirazın yoksa?"

Nefesimi tutuyorum.

"İtirazım yok," diye homurdanıyor. "Ben seninim... ikinizin de." Ve biraz daha geriye yaslanıyor, siki belirgin bir şekilde havaya kalkıyor.

Kalçalarımın arasında ısı titreşiyor. Ona yaklaşıyorum, ağrıyor. Meme uçlarım sıkı ve ağrılı hissediyor ve bacaklarımı birbirine bastırırsam, amımın ne kadar ıslak ve kaygan olduğunu hissedebiliyorum. Bethiah elimi tutup bana gülümsüyor ve sonra parmaklarımı Jamef'in sikinin başına yerleştirirken ona muhtaç bir bakış atıyorum.

Nefesi boğazından tıslıyor. Ona

baktım, irkildim.

Bethiah bana "Onu görmezden gel," diyor. "Gürültü yapmaya ve dikkatimizi dağıtmaya kararlı." Jamef'in nefesi daralıyor. "Hayır... dikkat dağıtmak yok.

Lütfen devam edin."

Bana göz kırpmıyor ve sonra işaret parmağımı tutarak sikinin başını kaplayan pre-kum üzerinde küçük daireler çiziyor. O yumuşak, baştan çıkarıcı ses tonuyla, "O büyük bir çocuk, dostumuz," diyor. "Başı güzel ve kalın, ama sırtları en iyisi. Ne kadar belirgin olduklarına baksana." Parmağımı shaftının alt tarafına doğru yönlendiriyor ve bir damar boyunca ilerliyor.

Bir oyuncak bebek gibi elimi hareket ettirmesine izin veriyorum, çünkü bundan büyüleniyorum. Onun tepkilerine ve onun rehberliğine bayılıyorum. Sanki onu nasıl tamamen delirteceğini biliyor ve bundan zevk alıyor. Onun üzerindeki gücünü seviyorum... ve benim.

"Piercingleri hisset," diyor Bethiah bana, parmak ucumu her birinin üzerinde gezdirerek. "Bunlar derinlerde çok iyi hissettiriyor. Sonunda seni sahiplendiğinde çok sert boşalmanı sağlayacak."

"Peki ya sen?" Nefes nefese sordum.

Yüz ifadesi bir an için irkiliyor ve sonra daha geniş gülümsüyor. "Ben de öyle." Avucunu elimin arkasına bastırıyor ve parmaklarımı aşağı doğru kaydırıyor. "Kavra onu." Bunu yaptığımda, gülümsüyor. "Eşimize kuru bir ovma yapamayız. Bu işe yaramaz, değil mi?"

Jamef tekrar inliyor, bakışları tamamen bize sabitlenmiş.

"Hayır," diyorum usulca. "Onu ıslatmalıyız. Kaygan. Böylece iyi hissettirir."

"Kesinlikle." Bethiah elimi tutup ağzına götürüyor ve parmaklarımı emiyor, bakışları üzerimde. İnliyorum, nabzım tam klitorisimde atıyor.

"Elini yala," diye fısıldıyor Jamef, sanki sonsuzluktan beri söylediği ilk şey. Bethiah dilini - derimin üzerinde kayan her çıkıntıyı- avucuma doğru sürüklerken tekrar inliyorum. Bunu tekrar yapıyor, sonra tekrar yapıyor ve sonra Jamef'e bakıyor.

Başını sallıyor.

Bununla birlikte, Bethiah elimi tekrar avucunun içine alıyor ve parmaklarımı onun horozunun tabanına sarıyor. Elimi dayanılmaz derecede yavaş hareketlerle şaftına doğru sürüklüyor, her bir çıkıntıyı ve her bir çıkıntıyı hissetmeme izin veriyor.

Kavrayışına karşı delici ve sonra horozunun başına ulaştığımızda biraz sıkılaşıyor.

Bunu yaparken Jamef'in nefesinin kesilmesine bayılıyorum ve Bethiah onu tekrar okşamamı istediğinde alçak sesle inliyor. Bu beni heyecanlandırıyor, üçümüzün de iş başında olmasından büyüleniyorum. Üçümüz de ortak bir amaç için bu işe birlikte katıldık. Bethiah'ya "Ağzını onun üzerine koyman için sana meydan okuyorum" diyorum. "Ben onu okşarken ucunu em."

Bana bakarken gözleri parlıyor ve sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi. Bakışları onay istercesine Jamef'e kayıyor, ama Jamef'in başı arkaya eğik, gözleri kapalı, sanki bunun sürmesi için elinden geleni yapıyor ve sürmeyeceğinden endişeleniyor.

"İtici pofuduk," diyor bana, ama sonra elimi başka bir vuruşta yönlendiriyor ve sikinin üzerine eğiliyor. Başı ağzının içinde kayboluyor ve kimin daha yüksek sesle soluduğunu bilmiyorum, ben mi yoksa Jamef mi? Yüksek sesli, ıslak bir emme sesi çıkarıyor ve ben şaftını daha hızlı çalıştırırken dili parmaklarımı sıyrıyor.

Sanki bir dondurma külahıymış gibi başını dillerken onu büyülenmiş bir halde izliyorum. Onun üzerine eğilmiş çok güzel ve ben diğer elimle ona dokunmaktan kendimi alamıyorum, çıplak omzunu ve sırtını okşuyorum. "Dokun ona, Jamef," diye fısıldıyorum. "Güzel değil mi?"

"Keffing beautiful," diye inliyor ve eli başının tepesine, tam boynuzlarının arasına gidiyor.

Kadın sertleşir.

Olamaz. Kaçacak ya da daha kötüsü ortamı bozacak bir şey söyleyecek diye endişeleniyorum. Bethiah rahatsız ya da savunmasız olmaktan hoşlanmıyor. "Ağzına boşalmasına izin vermen için sana meydan okuyorum," diyorum ona. "Bunu yapmasına izin ver, ben de seni öpeyim."

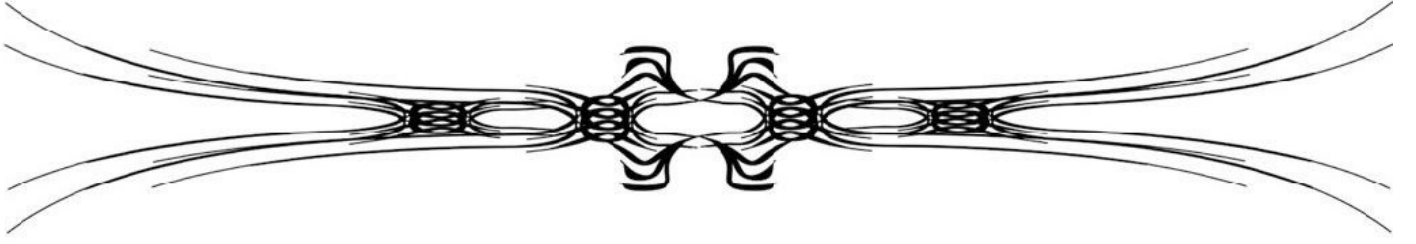
Jamef inliyor, metal eli aniden benimkini örtmek için aşağı çalıyor. Bethiah başını emmeye devam ederken bile, benim tutuşumu kullanarak sikini çılgınca pompalıyor. Bu işte birlikteyiz ve Bethiah, Jamef onun adını inlediğinde ve ağzının köşelerinden beyaz bir püskürme geldiğinde bile geri çekilmiyor. Adam sarsılırken yutkunuyor, beni ve elimi kullanıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en müstehcen ve büyüleyici şey.

Bethiah başını kaldırdığında bana bakıyor ve dudaklarını yalıyor. Gördüğüm en büyük cüret bu, söze gerek yok. Bir iniltiyle kollarımı boynuna doluyor ve yumuşak, ıslak ağzını öpüyorum. Tadı onunki gibi ve dili benimkiyle oynadığında hem dehşete düşüyorum hem de tahrik oluyorum.

Yavaş gitmek için çok fazla.

Bethiah beni kendine doğru çekerek öpüşmeyi kesiyor ve ikimizin de Jamef'in dizlerine sarılmış olduğumuzu belli belirsiz fark ediyorum. Şaşkın bakışlarım ikisi arasında bir ileri bir geri gidip geliyor.

Ve bana hınzır, hınzır bir gülümseme veriyor. "Sanırım sıra bende, tüy yumağı."

BETHİvH

I Çok zayıfım.

Kendime bu üçlü meseleye dahil olmayacağımı söylüyorum. Bunun için mümkün olduğunca az şey yapacağımı ve doğal ölümüne kadar topallamasına izin vereceğimi. Sonra, biri bana Birdenbire Jamef'in sikini emmeye ve ağzımda onun tadı varken Dora'yı öpmeye başladım... ve eğleniyordum.

Yani. Zayıf.

Sonuçları hakkında yarın endişeleneceğim. Şimdilik Dora beklenti dolu gözlerle beni izliyor ve Jamef başparmağıyla çıplak omzumu ovuyor. Şu anda bu küçük partinin kontrolü bende. Ve bunu hemen şimdi sonlandırabilirim. İşimizin bittiğini ilan edip havayı dağıtabilirim. Çok ileri gittik ve konfor alanlarımız yok oldu. Benimki kesinlikle öyle. Geçmişte insan amı yalamıştım ama bir erkeğin sikini hiç yalamamıştım. Benim için yeni bir deneyimdi ve şaşırtıcı derecede eğlenceliydi. Başınız başka birinin kucağında olsa bile baş döndürücü bir güç hissi var. Her şeye rağmen kontrol hala sizde çünkü diğer kişi umutsuzca durmanızı istemiyor.

Ve Dora'nın katılımı eğlenceyi bir üst seviyeye taşıdı.

Şu anda ona bakıyorum, yanakları kızarmış, hızlı nefes alıyor ve Jamef'in kalçasına yaslanıyorum. Hâlâ koltuğunda oturuyor ama eli kolumu okşuyor ve onun orada olması, destekleyici ve sağlam olması hoşuma gidiyor. "Ee, Dora... doğruluk mu cesaret mi?"

Vereceği cevabı düşünürken neredeyse titriyor ve sonra utangaç bir şekilde "Gerçek" diyor.

Ona zor anlar yaşatmak, pısrıklığını yüzüne vurmak istiyorum ama Jamef başparmağıyla koluma hafifçe vuruyor ve Dora'nın doğruyu seçmesinin muhtemelen iyi bir şey olduğunu anlamamı sağlıyor. Bu sayede şu anda sorulması gereken zor soruyu sorabiliyorum. "Pekâlâ o zaman, tüy yumağı. Bana doğruyu söyle, senin konfor alanının dışında mıyız? Yanlış cevap yok. Sadece dürüstçe konuş."

"Hayır. Devam etmek istiyorum." Dora bana utangaç bir gülümseme veriyor ve Jamef'in diğer bacağına biraz daha yaklaşıp ona yaslanıyor. Jamef uzanıp parmaklarını Dora'nın parlak sarı saçlarına gömüyor ve onu sevgiyle okşuyor. Ona dokunarak güven vermesi hoşuma gidiyor ama bir yandan da surat asmak istiyorum çünkü kimse beni sevmiyor.

Jamef onun saçlarını okşayarak, "Çok ileri gidersek sen bize söyle tatlım," diyor. "Kendini bunalmış hissettiğinde bize haber verecek bir işarete ya da kelimeye ihtiyacın var mı?"

"Güvenli bir kelime bulabiliriz," diyor. "Belki 'güveç' kelimesi. Birimiz bunu söylerse dururuz."

Jamef başını sallıyor. Ben de öyle düşünüyorum ama asla ama asla güvenli kelime kullanmam.

Kef bu iş. Ben kazanmak için oynarım.

"Yine senin sıran, tüy yumağı."

Dudağını ısıyor ve Jamef'e bir bakış atıyor. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Kızın bir tutam saçını parmaklarının arasında ovuşturuyor ve düşünüyor. "Ara sıra cesaret edemeseydim nasıl bir erkek olurdu?"

Şimdi şaşırdım. Dora da şaşırdı. Gözlerini kırptırdı ve sonra bana baktı ve cesaret için hazır bir fikri olmadığı açıktı. Ben de konuşmaya karar verdim. "Aminla oynaması için ona meydan okumalısın, kabarık şey."

Nefes nefese, heyecan dolu bir ses çıkarıyor. Jamef'in kuyruğu seğiriyor.

"Yani, o geldi. Sadece o gelseydi yazık olurdu," diye mırıldanıyorum, patronluk tasladığımın ve kontrolcü davrandığımın farkındayım ve sıra bende bile değil. "Sadece bir öneri. Aksi takdirde ona

Basit bir şey, öpüşmek gibi. Öpüşmeyi seviyorsun, değil mi?"

Dudakları ayrılıyor ve önce Jamefe, sonra da bana bakıyor. "Öpüşmek," diye kabul ediyor. "Bethiah'yı öpmen için sana meydan okuyorum."

Jamef ile bakıştık. Bu Dora'nın oyunuydu. Neden şimdi bize karşı utangaç davranıyor? İlgi odağı olmak istemiyor mu? Zevk almaya değer olduğunu düşünmüyor mu? Katılmaktan hoşlandığı açıktı. Ben de hayal görmüyorum. Havada hâlâ onun tahrik kokusunu alabiliyorum. "Oynamayı bırakmak mı istiyorsun, pofuduk?"

"Hayır, Jamef'in seni öpmesini istiyorum," diyor sesinde inatçı bir tonla.

Oflayarak ayağa kalkıyorum ve Jamef'i öpüyorum. Tekrar bakışıyoruz ve beni öpebilmesi için hareket ediyoruz. Dudaklarda hafif bir öpücük, her şeyden çok bir söz. Sonra bakışlarını Dora'ya çeviriyor. "Sıra bende. Doğruluk mu cesaret mi, tatlım."

"Cevabınızı iyice düşünün" diyorum.

"Gerçek." Çenesi meydan okurcasına kalkıyor ve bana ters ters bakıyor.

Bu çok sevimli. "Neden seninle oynamamı istemiyorsun?" Jamef soruyor.

Gözleri büyüyor ve kapana kısılmış bir hayvan gibi görünüyor. "Cesaret," diye ç a b u c a k düzeltiyor. "Hadi cesaret edelim."

Jamef onun dizine vurur. "Gel kucağıma otur ve amına dokunmama izin ver. Yoksa metal ellerin üzerinde olmasını istemiyor musun? Bu kadar mı?"

Ayağa kalkan Dora'nın yüz ifadesi şaşkınlıkla doludur. "Hayır, hiç de öyle değil." Elini dudaklarına götürüyor ve metal parmak eklemlerine minik bir öpücük konduruyor. "Umurumda olmadığını biliyorsun."

"Öyle mi?" Bacağını gösteriyor. "Gel otur ya da bana sorunun ne olduğunu söyle."

Dudağını ısıırıyor ve bana sessiz bir bakış atıyor, sonra kalçalarını birleştirerek adamın dizine nazikçe tünüyor.

"Aklımdaki bu değildi," diyor nazik bir sesle. "Üst üste bin dedim, tatlım. Ve eğer bunu yapmak istemiyorsan güvenli kelimeni kullan."

"İstiyorum," diye ağzından geçiriyor. "Sadece... İkinizin arasına girmek istemiyorum."

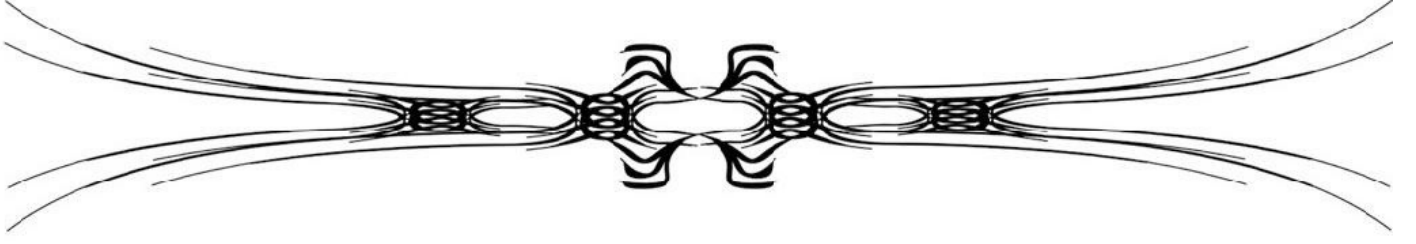
Aramıza girmek mi? Kef mi?

"Nasıl aramıza gireceksin?" Jamef soruyor ve ben de ona hak veriyorum. Sesi yatıştırıcı, sanki vahşi bir hayvanı sakinleştiriyormuş gibi. Muhtemelen şu anda küfrediyor ya da onu sarsıyor olurdu, bu yüzden üçlümüzün bir parçası olması iyi.

Gözleri bir an için parlıyor. "Yani... ikinizi kastediyorum. Beni de dahil edip duruyorsunuz ve benden çok birbirinizle ilgilendiğinizi biliyorum. Sana bunun sorun olmadığını göstermeye çalışıyorum. Yerimi anladığımı."

Onun *yeri* mi?

Bu gece ona yerini göstermem gerekecek, tamam mı? Onun yeri dün gece yatakta ikimizin arasına sıkıştığı yer.

İkisi de beni izlerken endişeliyim. Jamef'in gözleri nazik ama Bethiah'nın gözlerinde öfkeli bir kıvılcım var. Haddimi bilmem konusunda söylediklerime katılmıyor. Sadece... Bu oyunun bizi bir araya getirmesini istedim. Ama ona dokunuşunu, kendine güvenini ve okşayışını izledim.

ve iyi görünüyorlardı. Bir çift gibi.

Sanki birbirlerine aitlermiş gibi.

Ve ben kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum. Acıdıkları ve onlarla oynamaya davet ettikleri biri.

Kendimi geri çekmeme neden olan şey bu "davetsiz misafir" hissi. Jamef'e bana dokunmak yerine onu öpmesi için meydan okumama neden oluyor, her ne kadar büyük parmaklarının kalçamın iç kısmında kaydığı düşüncesiyle neredeyse kıvranıyor olsam da. Alay edilmek ve boşalmaya zorlanmak istiyor muyum? Tanrım, istiyorum. Ama o endişeli yanım, bir çiftlik gezegeninden tek bir yanlış hareket uzakta olduğumu düşünen yanım, odak noktasının benim üzerimde olmasından korkuyor. Bethiah'nın benden nefret etmesini istemiyorum. Jamef'in ilgisini ondan çalmaya çalıştığımı düşünmesini istemiyorum.

"Biliyor musun, bu senin oyunun olmasına rağmen pek de iyi değilsin." Bethiah, Jamef'in bacağının üzerinde bacaklarımı sıkıca birleştirmiş otururken beni inceliyor. İri eli sırtımın alt kısmında ama bunun dışında bana dokunmuyor. Sanki bir şey bekliyor gibi. "Bu oyunun bir şekilde aramıza gireceğini sana düşündüren nedir?"

Yüksek sesle söylemek istemiyorum. Yüksek sesle söylemek onu gerçek yapar. "Ben cesareti seçtim, gerçeği değil."

"Evet, ama sen ikisini de yapmıyorsun, pofuduk," diye mırıldanıyor Bethiah. Ellerini kalçalarımın koyuyor ve beni Jamef'in kucağının ortasına doğru kaydırarak yarı sertleşmiş sikini tuniğimin arkasına yerleştiriyor. "Üst üste dedi, değil mi?"

Ve bacaklarımı ayırıyor.

Jamef'in eli tekrar saçlarıma gidiyor ve en nazik çekiştirmeleri yapıyor. "Oynamak istemiyorsan sözünü unutma. İstemezsen anlarım ama burası üçümüz arasında güvenli bir alan. İstedğin kadar yavaş gidiyoruz."

Kalbim acıyor. "Kelimeyi biliyorum. Ben sadece..."

"Davetsiz misafir gibi mi hissediyorsun?" Bethiah'nın elleri dizlerimin üzerinde, bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Başparmağı bacağıma sürtünüyor ve başını eğerek beni inceliyor. "Sorun bu, değil mi? Üçlüden bahsettin ve sadece seni eğlendirdiğimizden endişeleniyorsun."

Sessiz kalıyorum. Böyle söylediğinde kulağa biraz aptalca geliyor.

Jamef'in diğer eli karnıma gidiyor ve hafifçe bastırarak beni ona yaslanmaya zorluyor. "Bu tamamen saçmalık. Sen hayatımıza girmeden önce 'biz' diye bir şey yoktu, Dora. Bethiah ve ben birlikte nasıl çalışacağımızı, nasıl bir çift olacağımızı bilmiyoruz. Sen bizim için yolu kolaylaştıran kişisin. Sana ihtiyacımız var." Saçlarımı çekiştiriyor, başımı eğiyor ve boynumun kenarına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bu işin yürümesi için sen gereklisin."

Bethiah'nın elleri kalçalarımın geziniyor. "Seni rahatsız ediyor muyuz? *Ben* seni rahatsız ediyor muyum?"

"Hiç de değil." Kaşlarımı çatarak biraz sertleştirdim. "İnanılmazsın ve bunu biliyorsun."

"Yani, bunu biliyorum. Sadece bunun farkında olduğundan emin olmak istedim." Bethiah bana küçük bir gülümseme veriyor ve ardından tozluklarımı çekiştiriyor. "Oynamaya devam edecek miyiz, etmeyecek miyiz? Çünkü Jamef'in senin güzel amın hakkında ne düşündüğünü gerçekten görmek istiyorum."

Nefesim kesildi, sözleri karşısında yanaklarım kızardı. "Güzel olduğunu bilmiyorsun!"

"Oh, kabarık. Bir sürü amcık gördüm ve hepsi de güzeldi. Seninkinin güzel olmadığına inanmakta zorlanıyorum." Bana göz kırptı. "Jamef için paketini açayım mı?"

Bu düşünceyle inliyorum, çünkü bunda bile üçümüz de işin içindeyiz. Jamef yine boynumun kenarını öpüyor, eli karnımda sıcacık. Dudaklarını kulağıma kadar takip ediyor ve arkamda sikiğin sertleştiğini hissedebiliyorum. Jamef'in benimle gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini sormak istiyorum ama bunun kendime olan güvensizliğimden kaynaklandığını biliyorum. Kimse ondan kulağıma sokulmasını istemedi ama o bunu yapıyor ve vücuduma ürpertiler gönderiyor. Dili kulak mememde geziniyor ve tüm vücudum uyarılmışlıkla karıncalanıyor.

"Oynuyor muyuz, pofuduk?" Bethiah'nın sesi yumuşak. "Tahrik kokunu alabiliyorum."

Başımı sallayarak geriye doğru uzanıyorum ve bir elimi Jamef'in boynuna götürüp ona dokunuyorum. Burada bir parça metal var, kısa saçları ona sürtünüyor ve ne kadarının sibernetik olduğunu ve farklı hissettirip hissettirmediğini merak ediyorum. Ona dokunduğumda iyi hissettiriyor mu?

"Aferin kızıma," diye yatıştırıyor Bethiah ve bu iki kelime vücuduma bir zevk sarsıntısı daha gönderiyor. Belimdeki büzgüyü çeğiştiriyor ve sonra pantolonumu aşağıya, ayak bileklerimin ötesine çekiyor ve yakına atıyor. Bacaklarım açıkta ve üzerimde külot olmadığının çok ama çok farkındayım. Neredeyse dizlerime kadar uzanan uzun paçalı tunik ve belimdeki kemer dışında beni gizleyen hiçbir şey yok.

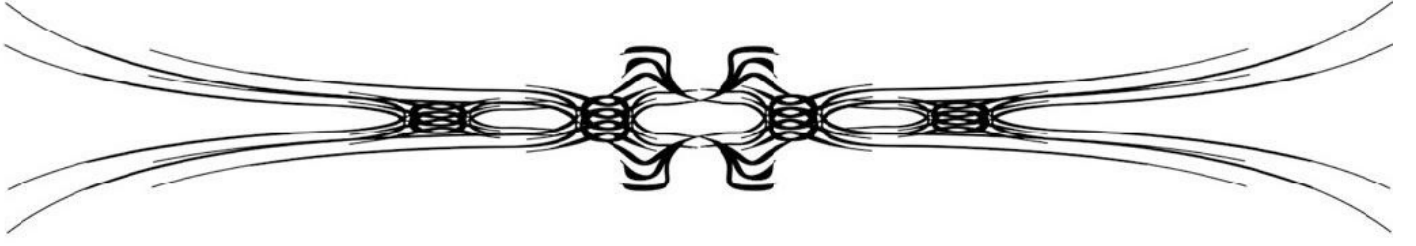
Bethiah sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi kemerimi çözüyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. Onu bir kenara fırlatıyor ve sonra tuniğimin kenarını parmaklıyor. "Sanırım bunun gitmesi gerekiyor. Sen ne düşünüyorsun, Jamef?"

"Sanırım evet." Dişleri kulak mememe çarpıyor ve inliyorum.

Aman Tanrım. Aramızdaki ilişkinin yürümesiyle ilgili tüm fantezilerimde, ilgi odağı olduğumu hayal etmemiştim. Bu ezici ve savunmasız ve...buna bayılıyorum.

O güvenli kelimeyi asla kullanmayacağım. Milyon yıl geçse bile.

Kırk Dört

DOra'nın hafif formu göğsümde narin bir his uyandırıyor. Bu alışılmadık bir his. Daha önce hiç bu kadar... kırılabilir hissi veren bir kadına dokunmamıştım. Ben daha çok Bethiah gibi okşamak istediği kadar ısırarak ve vurmaya isteyen kadınlara alışkınım. Mesakkah dişleri serttir, ama Dora çok...

Sadece farklı bir şekilde. İnatçılık konusunda Bethiah'nın eline su dökemez. Kendime engel olamayarak ağzımı onun yumuşak boynuna sürüyorum. Seni dokunulmak için yalvarıyor, kokusu narin ve etrafımızdaki havayı parfümlüyor.

Peki kucağımda kıvrılırken onu çıplak istiyor muyum? Kesinlikle.

Dora'nın kulağını çekiyorum. "İşler senin için çok zorlaşırsa konuşacak mısın?"

İnliyor, eli karnında tuttuğum eli örtüyor ve sikime doğru kıvrılıyor. Çok erken gibi gelse de hareketleri beni yeniden sertleştiriyor.

"Çok fazla değil," diyor Bethiah. "Dora cesurdur."

Saldırgan kadın. Bethiah'nın bir başkasının zevkine bu kadar önem verdiğini görmek nadirdir. Daha çok kışkırtmayı sever. Yine de bunu Dora'nın ağzından duymak istiyorum. "Kendi adına konuşabilir."

"Bunu yaptığını görmüyorum."

Dora sinirli bir ses çıkarır. "Siz ikiniz hiç didişmeyi bırakmaz mısınız?"

"Hayır," diyorum Bethiah'yla aynı anda.

Bethiah bir kahkaha atıyor, önce bana sonra da Dora'ya sırtıyor. "İşte bu yüzden sana ihtiyaç var, tüy yumağı. Pürüzlerimizi yumuşatıyorsun. Hem de ne kadar çok pürüzümüz varmış."

"Kendi adına konuş," diye mırıldanıyorum ve sonra elimi Dora'nın kolunda gezdiriyorum. "Sen de öyle."

"Devam etmek istiyorum," diyor Dora bize. Sesi utangaç ama öne doğru eğilerek Bethiah'nın tünüğünü çıkarmasına yardım ediyor. "Sadece... eğer çok farklı görünürsem, bana söylemeyin. Bilmek istemiyorum."

"Oh, pofuduk. Mükemmelsin," diyor Bethiah ve sesi onaylamaktan yumuşak. "Jamef gibi çirkinleri klonladıklarını mı sanıyorsun? Sadece en çekici olanları seçiyorlar." Dora'nın tünüğünü bir kenara fırlatıyor. "Ve sen beni azarlamadan önce, çirkin bir suratı olduğunu söyleyebilirim, çünkü az önce sikini ağzıma aldım. Belli ki görünüşü hoşuma gidiyor."

Dora'dan küçük bir kıkırdama kaçıyor ve bu ses beni zevkle seğirtiyor.

Bethiah ona gülümsüyor ve sonra bir elini insanın omzuna koyarak onu tekrar bana doğru itiyor. "Ona yaslan ve vücudunu keşfetmesine izin ver. Gerginleşirsen ben buradayım."

Dora inliyor... ama Bethiah'nın eline uzandığını ve onu tuttuğunu fark ediyorum. Belki de rol yapmayı sevdiği kadar cesur değildir. Yine de onun istekli bir katılımcı olmasını istiyorum. "Sadece sözünü hatırladığından emin olmak için kontrol ediyorum," diye kulağına doğru mırıldanıyorum. "Ne demiştin?"

"Güveç," diye yanıtlıyor. "Ama söylemeyeceğim. Bana dokunmanızdan hoşlanıyorum. İkkinizin de."

Peki o zaman. Elimin tersiyle çıplak kolunu okşuyorum. Her mesakkahın sahip olduğu hafif, yumuşak tüylere sahip değil ama seni o kadar dokunulabilir ki onu okşamaya devam etmek

istiyorum. "Hangi kısımlar iyi hissettiriyor?"

"Memeler," diyor Bethiah. "Ve tabii ki amcığı. Ama önce biraz memeleriyle oyna. Güzel göğüsleri var."

Dora'nın tepkisini bekliyorum ve itiraz etmeyince uzanıp göğüslerinden birini avuçluyorum. Dolgun ve kabarık, ucu sıkı ve sivri. Parmaklarımı meme ucunun üzerinde gezdirdiğimde inliyor, başını omzumun kıvrımına yaslıyor. "Bu hoşuna gitti mi?" Mırıldanıyorum. "Yapmalı mıyım

devam edelim mi?"

Dora başını sallamayı başarıyor ve ben de göğüsleriyle oynuyorum, önce birini sonra diğerini dolgunlaştırıyorum, sonra başparmağımı her bir meme ucunun üzerinde gezdiriyorum, ta ki insan kucağımda kıvrana kadar, Bethiah hareketlerimizi ilgiyle izliyor.

"Böyle çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı Dora'ya. "Eşimizin dokunuşuyla kızarmış ve tahrik olmuşsun."

Aleti yine sertleşti mi? Hissedebiliyor musun?"

Dora kalçalarını kasıklarına doğru kaydırıyor ve ben bir hırıltıyı ısıyorum. Sertleşiyorum, tamam.

Sıkı bir tepe noktasını çimdikliyorum ve nefesi kesiliyor, uyarılma kokusu havayı kokluyor.

"Nasıl görünüyor, Bethiah?"

Diğer eşim dudaklarını yalıyor ve parmağını Dora'nın göğüs dekoltesinin arasında gezdirerek düşünüyor. İnsan tutarsız bir ses çıkarıyor ve bana doğru eğiliyor. Bethiah'nın parmağı Dora'nın diğer göğsüne doğru ilerliyor ve meme ucunun etrafında dönüyor. "Hmm. Bilmiyorum. Güzel bir kız ama bazı yanlarının ihmal edildiğini hissediyorum..."

"Kuku," diye soluyor Dora. "Lütfen, biri amıma dokunsun." "Jamef?" Bethiah sorar. "Bu şerefe nail olmak ister misin?"

"Çok isterim." Dora'nın boğazının kenarını tekrar ısırarak ona sahip olduğumu hatırlatıyorum. Bu sadece sevgi ve keşif, daha fazlası değil. En ufak bir tereddüt gösterdiği anda duracağız... ama sanırım Dora'nın heyecanı da bizimki kadar büyük. Parmaklarım amını örten buklelerin üzerinde gezindiğinde nefesi kesiliyor ve titriyor. Bu dudaklarımı bir gülümseme getiriyor. "Daha sana dokunmadım bile."

"Lütfen," diye nefes alıyor Dora. "Lütfen dokun bana, Jamef."

Tatlı yaratık. Bethiah'nın sinsi özgüveni kadar onun masum ihtiyacı da beni nasıl bu kadar tahrik edebilir? Birbirlerine zıtlar ama yine de çiftleşmemiz için ikisi de *gerekli*. Parmaklarımı tümseğinin üzerinde gezdiriyorum, sonra titreyen bir kalçasına doğru yöneliyorum. "Bilmem gereken bir şey mi var Bethiah? İnsanlar konusunda uzman olan sensin."

Bethiah bilmiş bir sesle, "Duyduğuma göre, klitorislerine dokunulmasından hoşlanmıyorlarmış," diyor.

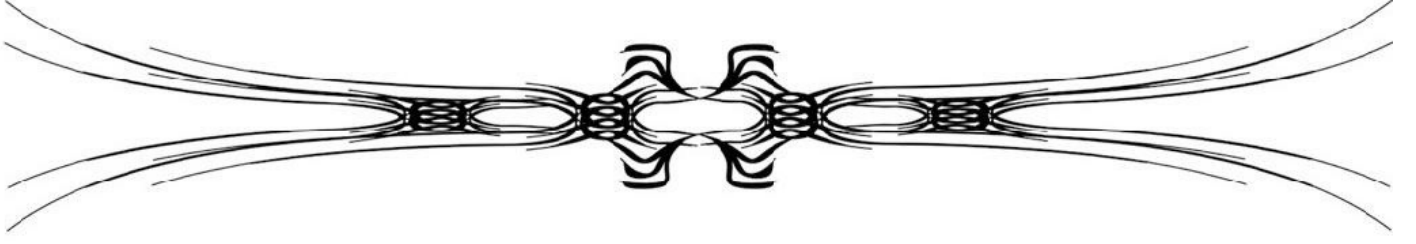
Dora hemen sızlanır. "Bu yanlış! Klitorisime dokun. Lütfen klitorisime dokun."

Bethiah'nın gözleri beklentiyle parlıyor ve bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz. "Bilemiyorum, pofuduk. O kadar hassas bir bölge ki rahatsız olmanı istemem. Jamef'in yavaş hareket etmesi ve vücudunu gerçekten tanıması en iyisi."

"Hayır," diye yalvarır Dora. "Yavaş gitme. Jamef, lütfen." Arkasına uzanıyor ve boynumu çekiştirerek bana yapıyor. "Lütfen, lütfen bana dokun."

Bu kadar güzel sorarken nasıl reddedebilirim?

Kırk Beş

DORv

I Öleceğim. Daha orgazm bile olamadan beni öldürecekler. Jamef'in kollarında kendiliğinden yanacağım.

Bunun Jamef'in amıma dokunmasıyla ilgili olması gerekiyordu ama onun yerine Bethiah'nın diz çökmesi

ve Jamef'in eli yeterince aşağıya inmiyor ve eğer yakında bir şey olmazsa lanet olası aklımı kaybedeceğim.

Jamef kulağıma bir öpücük daha konduruyor. "Yapmalı mıyız -"

O daha cümlesini tamamlayamadan, "Evet," diye geveliyorum. "Her neyse, evet."

İkisi de buna kıkırdıyor ve sonra Jamef'in eli (nihayet) aşağı kayıyor ve amımı avuçluyor. Yüksek sesle inlediğinde içimi sıcak bir zevk dalgası kaplıyor. "Çok ıslak."

"Demek ki ona doğru şekilde dokunuyoruz," diye onaylıyor Bethiah, parmakları benimkileri sıkarken. Bana elini uzattığında neden ona uzandığımı bilmiyorum ama bu şekilde ona dokunmak kendimi iyi hissettiriyor, bana dokunmasa bile bir şekilde kontrolü elinde tutuyormuş gibi. Bu çok hoş.

Jamef'e güvenmediğimden değil. Güveniyorum ama Bethiah ve öpücüklerine daha aşinayım. Jamef benim için tamamen yeni. Dokunuşu yeni.

Ve dokunuşu da biraz farklı. Parmakları daha kalın, daha sert. O büyük parmaklardan birinin içime girdiğini hayal ediyorum ve yüksek sesle inliyorum. "Daha fazla, lütfen."

"Çok nazıkçe soruyor," diye fısıldıyor Bethiah. "Elbette ona biraz daha fazlasını verebilirsin, Jamef."

Homurdanıyor ve sonra amımı kavrayan eli esniyor. Kalın bir parmak seksimin yarığına dalıyor ve amımın uzunluğunu hafifçe okşayarak geçerken bir nefes emiyorum. Eline karşı kıvranıyorum, daha fazlasını istiyorum. "Oh, lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen."

"Ne kadar kaygan olduğunu dinleyin," diye devam ediyor Bethiah. "Ona dokunduğunda sesi çok ıslak geliyor.

Buna bayılıyor."

"Biri klitorisime dokunsa daha çok hoşuma giderdi," diyorum umutla, sesim titreyerek. "Sadece söylüyorum."

"Mmm, içinde bir parmağa ne dersin?" Jamef soruyor, sesi kulağıma gıdıklıyor.

Oooh, bu da işe yarıyor. Başımı sallıyorum.

Ama bana işkence ettikleri için ikisini de alamıyorum. Bunun yerine Jamef kıvrımlarımı okşamaya devam ediyor, parmağı amımın ıslak yarığında aşağı yukarı kayıyor. Kucağında kayıyorum, kıcımı sertleşen sikine sürüyorum ve Bethiah'nın eli dizlerimden birinin içini okşuyor.

Nasıl oluyor da onların arasına yayılmışım, amım genişlemiş ve henüz boşalmamışım? Bu zalimce ve olağandışı görünüyor. Jamef'e karşı kıvrınarak bir protesto sesi çıkarıyorum.

"Bir mesakkah dişisiyle aynı yapıda mısın, hmm?" Bir parmağını kıvrımlarımda gezdiriyor ve sonra bedenimin girişine doğru daldırıyor.

Bu dokunuşla tamamen çözülmüş bir ses çıkardım. Oh Tanrım. Çok iyi hissettiriyor. Beni çok *muhtaç* hale getiriyor. "Onda aynı zevk noktaları yok," diye mırıldanıyor Bethiah, büyülenmiş bir bakışla

Jamef beni parmaklıyor. "Klitorisleri var ve sonra iç duvarda, klitorisin yüzeyinin hemen altında hassas bir yerleri var."

"İnsan anatomisi hakkında çok şey biliyorsun," diyor Jamef, sesi pürüzsüz ve lezzetli ve neredeyse dokunuşu kadar iyi. "Bana onu nasıl boşaltacağımı göstermek ister misin?"

Bunun üzerine hırıldayarak kalçalarımı biraz daha açıyorum. "Evet, lütfen," diyorum onlar daha tartışmadan.

"Biri bana dokunsun artık."

Jamef kıkırdıyor ve kulağımın kenarından ısırıyor, parmak ucunu göbeğimin girişine doğru itiyor. "Öyleyiz, tatlım. Sabırlı ol."

Bethiah ona bakıyor. "Benim oynamamı mı istiyorsun? Oynarsam sorun olmaz."

Elini tutmaya çalışıyorum ama elini kavrayışından kurtarıyor. Bethiah bana göz kırpmıyor ve iki elini de kalçalarımın koyarak düşünceli bir ifadeyle amımı inceliyor. Hiçbir şey söylemiyor ve endişem alevleniyor. Farklı olduğumu biliyorum. Benim kalçalarımın arasında kıl var ama onların yok. Tenim farklı bir tonda ve uyluklarımın arası daha da koyu ve kıvrımlarım simetrik değil. Belki de bir insan vulvası onlar için o kadar da çekici değildir? "Ne?" Bethiah bacaklarımın arasına bakmaya devam edince ağzımdan kaçırıyorum. "Ne oldu?"

"Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum," diyor. "Çok fazla endişeleniyorsun."

"Elbette endişeleniyorum. Bu üçlüdeki tek insan benim. Bunu düşünmelisin-eep!" Bethiah bacaklarımın arasına dalıp dilinin ucuyla amımın üstündeki bir çizgiyi yalayınca sözümü kesiyorum. "Oh... sen..."

"Mmm." Ondan hiç bu kadar tatmin olmuş bir ses duymamıştım. "Çok tatlı, tam düşündüğüm gibi."

Tatmak ister misin, Jamef?"

Ve bana uzun bir yalama daha verirken ona bakıyor.

İnledim.

Ve ayağa kalkıp üzerimden geçerek Jamef'i öpmek için eğildiğinde, dili Jamef'in ağzında gezinirken tekrar inliyorum. Tanrım, benim tadımı paylaşıyorlar. Bu çok...edepsizce.

Bayıldım.

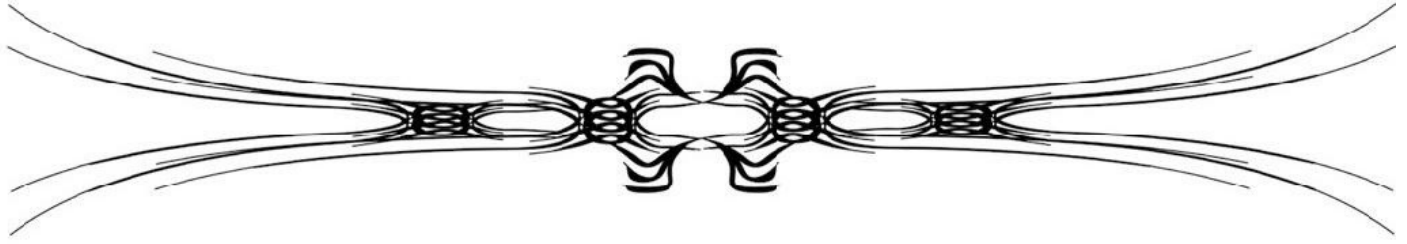
"Mükemmel," diyor Jamef ve göğüslerimden birini tekrar avuçluyor. "Öyle olacağını biliyordum." Ona sırtıyor, sonra çeneme dokunuyor. "Devam etmemi ister misin, pofuduk?"

Sanki ondan durmasını isteyecekmişim gibi? Çıldırılmış mı bu? Başımı sallamayı başarıyorum ve tekrar dizlerinin üzerine çöktüğünde titriyorum.

"Bunu daha önce de yapmış gibisin Bethiah," diyor Jamef. "Oh, yaptım. İnsan amı konusunda uzmanım."

"O zaman göster bana." Meme ucumu tekrar çimdikliyor. "Onu nasıl boşaltacağımı göster bana." "Zevkle," diyor Bethiah ve beni bir kez daha yalamak için eğiliyor.

KIRK Alt1

BETHİvH

My poor fluffit. Onu dillediğimde inliyor, Jamefin kucağına doğru sertçe kıvranıyor. Tepkisinde bıkkınlık yok, kalçalarının arasında bir başkasının kafasının rahat farkındalığı yok ve bu tür şeylerle ilgili hiçbir anısı olmadığından şüpheleniyorum - eğer varsa, son partneri çok yetenekli değildi.

Şanslı ki buralardayım ve *mükemmel* bir dilim var.

Jamef de eğleniyor. Kuyruğunun heyecanlı çırpınışlarını görebiliyorum, bu da bana bundan hoşlandığını gösteriyor. Gözlerindeki beklenti de hoşuma gidiyor. Gerçekten de galaksinin bu tarafındaki en şanslı erkek o. Birbirinden ve kendisinden zevk alan iki güzel dişi. Bizi es geçmesi aptallık olurdu. Dora'nın amını tekrar yalıyorum, tadına bakıyorum. Kef me, bunu yapmayalı uzun zaman oldu. Taze amcığın tadını özleyeceğini düşünmezsin ama sanırım özlüyorum. Yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve bütün gece orada kalmak istiyorum.

Belki de yapmalıyım. Ama önce onu boşaltmalıyım.

Dilimin ucuyla kıvrımlarında bir çizgi daha çiziyorum ve sonra Jamef'e bakıyorum. Dora'nın memelerinden biriyle oynuyor (çok da güzel memeler) ve beni hararetli bir ilgiyle izliyor. "Onu benim için açık tut," diyorum ona. "Böylece onu daha iyi yalayabilirim."

İnsanımız inliyor, kalçaları esniyor.

Onun heyecanı benimkini körüklüyor. Kokusu burnumda, tadı dudaklarımda ve onun doruğa ulaşmasını görmek için sabırsızlanıyorum.

Jamef hassas bir dokunuşla elini amcığının ön tarafına sürüyor ve ardından iki parmağıyla kıvrımlarını birbirinden ayırarak onu benim için ortaya çıkarıyor. Klitorisi üzerine ilgi gösterilmesi için adeta yalvarıyor. Kızarmış ve belirgin, ama onu görmezden geliyorum, bunun yerine bir parmağımı kaygan sıcaklığında gezdiriyorum. "Tıpkı benim gibi, onun da tatlı noktalarını çevreleyen bu güzel kıvrımları var. Ve tıpkı benim gibi, tahrik olduğunda sıırılsıklam oluyorlar."

"Peki şu anda tahrik oldun mu?" Jamef Dora'nın meme ucunu tekrar sıkarak soruyor. Kabarık tüy inliyor ama onun da dikkatinin benim üzerimde olduğunu fark ediyorum.

Bu soruyu görmezden geliyorum. Ona ya da ona ıslandığımı söylemek istemiyorum. Dora'nın tahrik olduğunu görmek içimi acıtıyor, onu daha önce hiç gelmediği gibi boşaltmak istiyorum. Bunu ona veren kişi olmak istediğimi. Belki açgözlüyüm ama onun ilk orgasmı olmak istiyorum. Bu yüzden kalçalarını kavırıyorum ve eğilip dilimin düz kısmıyla onu iyice yalıyorum ve soruyu geçiştiriyorum.

Nefes nefese kalıyor, sesi ikimizin de dikkatini dağıtıyor. Titreyen bacakları geriliyor ve onları omuzlarımdan üzerinden kaydırıyorum. "Şu güzel amcığa bak," diyorum parmağımı teninde bir aşağı bir yukarı gezdirerek. Islaklıktan parlıyor, kokusu havayı parfümlüyor. "Klitorisi en hassas kısmı, ama geri kalanıyla oynamak da eğlenceli."

"Klitorisine dokun," diye emrediyor Jamef, komutla birlikte çenesini kaldırarak. "Tepkisini görmek istiyorum."

Yüzümü yumuşak, nemli tenine bastırıyorum, burnumu sokuyorum ve Dora'nın etrafımda sıkıldığını hissedebiliyorum. "Ona karşı nazik olmalısın," diyorum ona. "Çok hassastır. Bazı insan kadınlar ona doğrudan dokunulmasından hoşlanmaz. Ama bildiğim kadarıyla hepsi emilmekten

hoşlanıyor."

"Tanrım," diye inliyor Dora. "Evet, lütfen em onu."

"Şşşt, tatlım," diyor Jamef ve meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Onu acele ettirme."

İnsanımız yine boğuk bir ses çıkarıyor, kalçaları sarsılıyor. Dora o kadar duyarlı ki neredeyse

Onu bu kadar kızdırdığımız için suçlu. Neredeyse.

Yaklaşıyorum ve dilimin ucuyla klitorisinin başlığının etrafında hafifçe bir daire çiziyorum. Jamef beni izlerken nefesini içine çekiyor ve Dora boğazının arkasından o küçük çığlıklardan birini daha atıyor. Buna karşılık olarak amım sıkılıyor ve devam ederken biraz daha fazla tahrik oluyorum. "Bazen klitoris sadece bir tarafıyla alay etmek güzeldir."

Ben de doğrudan temastan kaçınarak klitorisinin başlığına yumuşak, alaycı yalamalar yapıyorum. Dora'nın kalçaları sarsılıyor ve boynuzlarıma uzanıyor, nefesi kesiliyor.

Dilimle hassas klitorisine birkaç fiske daha vuruyorum ve sonra bir parmağımı aşağıya, vücudunun girişine doğru sürüklüyorum. "Şimdi, parmağımı tam içine sokar ve hafifçe kıvrırırsam, iç duvarına karşı küçük bir pürüzlü deri parçası hissetmeliyim. Bu onun klitorisinin alt tarafı ve onlar için gerçekten iyi hissettiriyor. Parmağımı içine sokmama hazır mısın, pofuduk?"

"Bethiah," diye inliyor. "*Lütfen*."

"O hazır," diye Jamef'e güvence veriyorum, o da kıkırdıyor ve dolgun göğsünü tekrar okşuyor. Bir parmağımı içine sokuyorum ve kanalı sıcak, ıslak ve sıkı. Kef me, insan dişilerinin ne kadar sıkı olduğunu unutmuşum. Kendi uyarılmamı engellemek ve Dora'ya konsantre olmak için kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Parmağım ona girerken kaygan bir ses çıkarıyor ve o zor (ama efsanevi) noktanın ne kadar içinde olduğunu hatırlamaya çalışarak onu kıvrıyorum.

Doğru yere süründüğüm anda Dora neredeyse sıçırıyor, bir çığlık atıyor.

"İşte oldu," diyorum gururla ve bulduğumda parmak ucumla kanalının içini ovmaya devam ediyorum. Çıkardığı iniltileri, parmağımın etrafında kenetlenirken kalçalarının titremesini seviyorum. "Uzun sürmeyecek, şimdi. İzle ve onu boşaltacağım."

Bununla birlikte, eğildim ve dudaklarımı klitorisinin üzerine kapatıp emdim.

Hıçkırıyor, ağzımı amına doğru itmeye çalışırken boynuzumu sıkıca kavırıyor. Sanki zaten yüzüm o bölgeye dönük değilmişim gibi. Emmeye devam ediyorum, onu kızdırırken amının içinde çalışıyorum ve Dora titriyor ve bana karşı kıvranıyor. Jamef kulağına yumuşak şeyler mırıldanıyor ve bu mırıltılar Dora'nın salıverilirken çıkardığı seslerle bastırılıyor ve ben ona konsantre oluyorum, bunu onun için o kadar iyi hale getiriyorum ki daha fazla dokunuş için açlıktan ölecek.

Dora en iyisini hak ediyor ve ben ona unutamayacağı bir orgazm yaşatacağım.

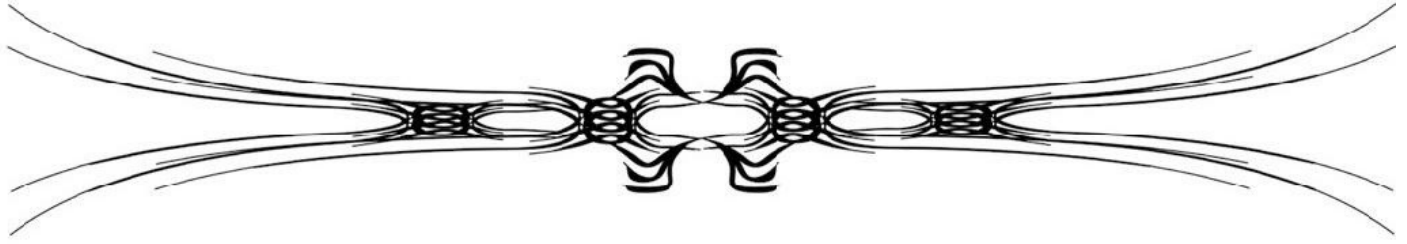
Kalçaları titriyor ve yüzüme doğru eğiliyor. Pes etmiyorum, onu doruğa ulaştırmaya kararlıyım. Bir kadın başka bir kadının boşalmak için daha fazlasına ihtiyacı olduğunu bilir, düzende bir değişikliğe değil. Bu yüzden hafifçe emmeye devam ediyorum, bunu yaparken dilimin ucunu kullanıyorum ve onun derinliklerindeki noktayı kızdırıyorum.

Bir an sonra çığlık atıyor ve sıcak salınımı yüzüme vuruyor.

Memnun bir sesle, Jamef'in göğsüne doğru gevşek ve nefes nefese yığılana kadar zevkinin her zerresini çıkardığımdan emin olmak için onu çalıştırmaya devam ediyorum. Onu sıkıca tutuyor, kollarını beline doluyor ve yüzünün yan tarafına bir öpücük konduruyor. Sözleri yumuşak övgülerle dolu, Dora'ya ne kadar güzel olduğunu, bize ne kadar iyi geldiğini söylüyor. Ağzımı siliyorum, memnun oluyorum ve onun tadının ağzımda kalmasına bayılıyorum. O kadar sert boşaldı ki, kalçalarını ve yüzümü sıırılsıklam etti ve onun çabalarıyla daha fazla gurur duyamazdım (ve benimkilerle, çünkü ben harikayım).

Dora'nın gözleri açıldığında bana hayranlıkla bakıyor. "Bu inanılmazdı." Eli Jamef'in yüzünü okşamak için yukarı kalkıyor. "Şimdi sıra Bethiah'da."

Hemen üşüdüm. Ayağa kalktım. "Güveç."

Bethiah ayağa kalkıp odadan çıkarken hâlâ o yoğun orgazmın etkisiyle titriyorum. "Ben... Ben anlamıyorum," diyorum Jamef'e, kalçalarımı kapatırken. "Duygularını mı incittik?"

Başını sallıyor, başparmağı kolumda daireler çiziyor. "Kaçmasına şaşırmadım. Unutmayın, Bethiah bir şeyler fazla gelmeye başladığında ortadan kaybolmayı sever. Tahminimce beni memnun etmek ve seni memnun etmek için kendini güvende hissediyordu ama kendi zevkini almak onu çok savunmasız hale getirecekti."

Kaşlarımı çatarak kapı aralığına bakıyorum ve Bethiah'nın fikrini değiştirip tekrar içeri girmesini diliyorum. "Bu çok saçma."

"Bu Bethiah." Sırtımı okşuyor. "Sanırım oyunlar şimdilik bitti. Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

Omuz silkerek dönüyorum ve kendimi omzunun altına yerleştiriyorum, buna nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum. Henüz kalkıp gitmeye hazır değilim. Bethiah'nın bizimle işi bitmiş olabilir ama ben hâlâ mutluluktan sersemlemiş durumdayım ve beynimin durulması için biraz zamana ihtiyacım var. "Kendimi iyi hissediyorum. Katılmadan çekip gitmesi dışında iyiyim."

Kıkırdıyor. "Oh, o da katıldı. İkimizin de ağzı üzerimizdeydi. Katılmadığını söyleyemezsin."

Yüzüm kızardı. Jamef mükemmel bir noktaya değindi. Kolu rahatça omuzlarıma yerleşiyor, beni göğsüne yaslıyor ve ben de ona sarılmaktan mutlu bir şekilde ona sokuluyorum. "Sadece neden sırasını beklemek istemediğini anlamıyorum. Sanki can sıkıntısı dışında herhangi bir duygu gösterebileceği an, dışarıda kalıyor."

"Yavaş gideceğimizi söylemiştik." Elini yavaşça sırtımda aşağı yukarı kaydırıyor ve yan tarafıma bastırıldığı sikiinin sert çubuğunu görmezden geliyor. Ben de görmezden gelmeye karar veriyorum. Ne de olsa Bethiah burada değil ve birimiz yokken dokunmayacağımızı ya da ilişkiye girmeyeceğimizi söylemiştik. Sarılmak farklı, çünkü bu sadece birbirimizi rahatlatmak. Sevişmek ise tamamen başka bir şey.

"Evet, ama yavaş gitmesi gerekenin ben olacağımı sanıyordun," diye homurdandım. "İyi vakit geçiriyorum."

Jamef'in göğsü titriyor ve sessizce güldüğünü fark etmem bir anımı alıyor. "Sanırım ikimizin de umduğundan çok daha fazlası olacaksın, tatlım."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Kesinlikle öyle. Ne yazık ki her iki arkadaşınız da biraz uyumsuz ve ilişkilerde iyi değiller. Bethiah elinde bir blaster ile en iyisi ve ben de yalnızken en iyisiyim."

Kollarında dönüp ona bakıyorum. Kendisine neden bu kadar yüklendiğini bilmiyorum. Onu ilk gördüğümde korkutucu ve ürkütücü olduğunu düşünmüştüm. Etten olması gereken yerde bir sürü metal parçası var ve yüzü sert, sanki hayatında çok şey görmüş gibi. Ama o kadar nazik ki, beni tutarken elleri o kadar nazik ki, onda hiçbir kusur bulamıyorum. Jamef, Dünya'da eskiden olduğu gibi gezgin bir şövalye, kendi kurallarına göre yaşayan ve dünyayı dolaşan, birileri ona ihtiyaç duyana kadar bekleyen bir adam.

Doğru, Bethiah gibi bir ödül avcısı ama... Bethiah gibi değil. Bence Jamef kurtarılması gereken insanları kurtarırdı.

Bethiah sırf katı bir kalbi olduğunu kanıtlamak için onları satabilir.

Ama ben öyle olmadığını biliyorum. Altının yumuşak olduğunu biliyorum. Köle tüccarlarından kurtarıldığım ilk geceyi düşünüyorum. Bethiah yanımdan ayrılmadı, elimi tuttu ve güvende hissedebilmem için silahını kavramama izin verdi.

O yumuşak kalpli biri. Sadece onu açmamız gerekiyor... ki bu gidişle asla olmayacak.

Bethiah elinde bir blasterle en iyisi, değil mi? Jamef'e bakıyorum. "Yapmamız gereken bu.

-Bethiah'ın eline bir blaster ver."

Jamef bana şaşkın bir bakış attı. "Biz çiftleşirken mi?" "Tuhaf ama hayır. Düşünüyordum da... bir şey vurması gerekiyor."

"Tekrar sormak zorundayım, *çiftleşirken* mi?"

Kıkırdıyorum, çünkü benim düşünce çizgimi takip etmiyor. "Hayır, hayır. Diyorum ki Bethiah en çok bir görevde rahat ediyorsa, o zaman bir göreve gideriz. Bir ödül ya da onun gibi bir şey alırız. Onu meşgul edelim ki onu baştan çıkardığımızı fark etmesin." Kaşlarımı anlamlı bir şekilde ona doğru oynatıyorum. "Tabii ki çok geç olana kadar."

Bana düşünceli düşünceli bakıyor. "Bu iyi bir fikir. Ama... baştan çıkarılmaya ihtiyacın yok mu?"

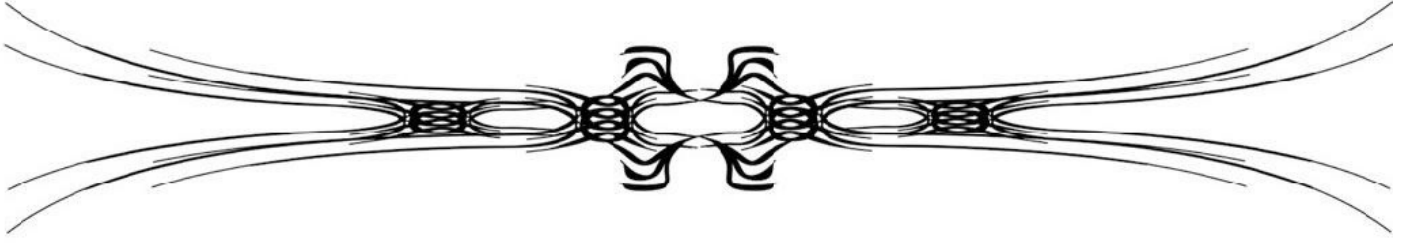
Şu anda bile benim için endişeleniyor olması çok tatlı. Başımı sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, istikrar istiyorum. Güvenlik. Bu benim için evrendeki en seksi şey. Partnerimin beni her zaman güvende tutacağını ve arkamı kollayacağını bilmek. Bu beni her şeyden daha hızlı sırt *üstü* yatırır."

Ve Bethiah ilişkimize tam olarak dahil olana kadar sahip olamayacağım bir şey bu.

Sözlerime gülmesi üzerine karnına dokunuyorum. "Peki ya sen, Jamef? Ortaklığımızdan ne istiyorsun? Neye ihtiyacın var?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve sonra Jamef o kadar alçak sesle konuşuyor ki neredeyse kaçırıyorum. "Kabullenme."

Bethiah'ın bizden sakladığı başka bir şey. Ahh. Göğsüne yaslanıp ona sarılıyorum ve tüm şefkatimin Bethiah'nın esirgemesini bir şekilde telafi etmesini diliyorum.

Dora sonunda yanağımdan öpüp çok geç saate kadar ayakta kalmamamı söyleyerek ayrılıyor. Ona kalmayacağıma söz veriyorum ama muhtemelen yalan söylüyorum.

Bethiah'nın bu gece benimle aynı yatakta kalabileceğinden emin değilim. Dora onunla yattı. Bu yüzden onu kovmayacağına eminim. Ve Dora'nın o kadar tatlı, yumuşak gözleri var ki Bethiah'nın ona uzun süre kızabileceğinden şüpheliyim. Ama yatağa gelirim, bu Bethiah'ya üçlü olduğumuzu hatırlatacak ve bu da onun tekrar kaçmasına neden olacak.

Dostlarımla ilgilenmek istiyorum ve bu gece bunu yapmanın en iyi yolu yataktan uzak durmak.

Yine de Dora'nın dediklerini düşünüyorum. Bethiah'nın elinde bir blastera ihtiyacı var. Duygularından uzaklaşması için bir tür göreve, bir ödüle ihtiyacı var. O kadar meşgul olmalı ki bizden uzaklaşacak vakti olmasın.

Hafızasını kaybetmiş bir insan klonuna göre, duygularımızı deşifre etmekte herhangi bir sorun yaşamıyor gibi görünüyor.

Tamam o zaman. Arkadaşlarımdan birinin onu meşgul edecek bir ödüle ihtiyacı varsa, ona bir ödül bulacağız. Uçuş kayıtlarını ve geminin şu anki rotasını kontrol ediyorum. Kaatir'in uydusuna bir günden daha az mesafedeyiz. Orada Dora için giysi, biraz yiyecek ve gemiye bir ya da iki eklenti alabiliriz. Yaşlı Kaatir benden çok önce Ana Dünya ordusundaydı ve her türlü gemiye ve hızlı onarıma aşinadır. Geçen yıl bir ooli gelin almış ve yıldız kaykacına birkaç bölme ekletmiş bir ödül avcısıyla tanıştım. Bu, mevcut gemiyi parçalara ayırmak, geminin gövdesine yapboz parçaları gibi birbirine kenetlenen ek mahfazalar ve bölmeler eklemek ve ardından her şeyi kaynakla birleştirip bir kez daha iklim kontrollü hale getirmekle ilgili bir mesele. Pahalı olacak ama gemide üç kişi olduğumuz için bu gerekli.

Bir süredir kredi biriktiriyordum. Onlar için iyi bir kullanım gibi görünüyor.

Bunu hallettikten sonra, bir ödül. Bethiah ve benim ne tür bir ödül konusunda aynı fikirde olmayacağımızı biliyorum, ama bir tür anlaşmaya varabileceğimizi umuyorum.

TErtesi sabah Dora beni köprüde yakaladı. Yüzünde incinmiş bir ifade vardı. "Dün gece neredeydin?"

Çok fazla gözlemci. Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum ve kontrol panelini işaret ediyorum.

Önümde. "Sadece gelecek için planlama yapıyorum. Kaatir'in ayının yakınındayız ve inmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, yanıma doğru ilerleyerek. Kolunu omuzlarıma doluyor ve boynumun altını okşuyor. "Ne tür şeyler yolunda?"

"Mmm." Dokunuşu harika hissettiriyor. İnleyerek eline doğru eğildim. Bütün gece ayakta kalamayacak kadar yaşlanıyorum. "Bu yöne gittiğimize dair hiçbir kayıt olmadığından emin olmak. İz sürücüleri kontrol ediyorum. Kaatir üç yıldız sisteminde aranıyor ve eğer onunla iş yapmak istiyorsam, belayı kapısına kadar getirmediğimden emin olmalıyım. Motor değerlerimizi iki kez

kontrol ediyorum. Ufak tefek işler."

"Yani aslında bizden kaçıyordunuz," diyor Dora bilerek.

"Bethiah'nın kendini boğulmuş hissetmesini istemedim."

"Yapmayacak, çünkü ben izin vermeyeceğim." Dora bana kızgın bir bakış attı. "Üçte biri geceleri bizimle yatakta olmazsa üçlüye nasıl alışacak?" Arkama geçip boynumu okşuyor, ben de inleyerek onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. Kef *me*, bu iyi. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ama zaman zaman biraz rahatsız olması gerekecek. Senin biraz uyuman yerine ona hizmet etmeyi seçmeyeceğim."

Küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum, çünkü düzgün bir şekilde azarlanıyorum. "Evet, hanımefendi."

Gülüyor ve kollarını arkamdan sarıyor, yüzü boynuma mükemmel bir şekilde sıkışıyor ve boynuzlarımdan kaçınmayı başarıyor. "Bu kulağa hoş geliyor. Şimdi sorumluluk sırası bende ve _"

Arkamızda bir boğaz temizleniyor.

"Lütfen," diyor Bethiah kuru bir sesle. "Sarılma seansınızı bölmeme izin vermeyin." Dora zıplayarak beni serbest bırakıyor. "Oh! Uyanmışsın."

"Sürpriz." Bethiah yüz ifadesi değişmiş bir halde köprüye doğru ilerliyor. "Birbirinizi parçalamaya geri dönebilirsiniz. Sadece mesajlarımı kontrol etmem gerekiyordu."

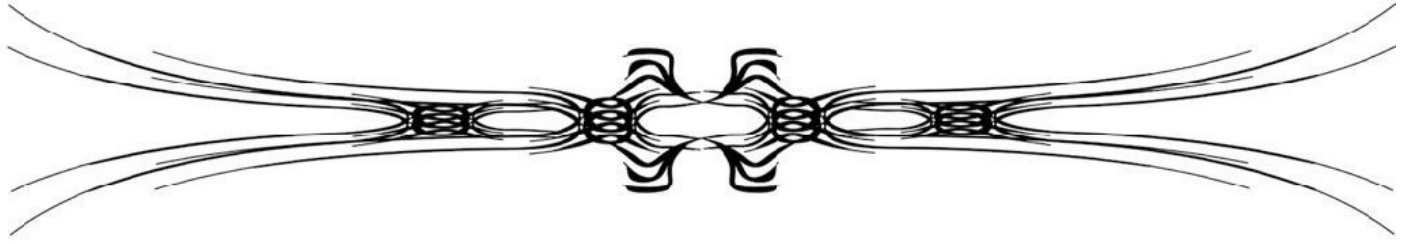
"Birbirimizi hırpalamıyoruz!" Dora ona ters ters bakarak ilan ediyor.

Bethiah omuz silkiyor, mesaj istasyonuna doğru ilerliyor. İkimizin de gözlerinin içine bakmıyor. "Üçlü grubun kurallarından birinin, üyelerden biri yokken hiçbir şey yapmamak olduğuna yemin edebilirim. Görünüşe göre bu çok hızlı bir şekilde kapıdan dışarı çıkmış. Dün gece ben gittikten sonra eğlendiniz mi?"

Dora boğazından öfkeli bir ses çıkarıyor, yumrukları sıkılı. "Neden hemen herkesin iyi niyetli olmadığını düşünüyorsun?"

Bethiah ikimize de iğneleyici bir gülümseme veriyor. "Genelde öyle oldukları için mi?"

KIRK-NIFE

BETHİvH

L Bir gün bile geçmeden varlığımı unuttular. Tipik.

Bu sabah birbirlerine girmeleri beni incitmemeli. Beklediğim buydu, değil mi? Eninde sonunda bu ilişkide bana ihtiyaçları olmadığını anlayacaklar ve Varlığımın etrafından dolaşmanın yollarını bulacaklar ve beni üçlü grubumuzdan atacaklar. Çünkü üçlüler çalışmıyor.

Sadece bir akşamdan daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Lanet olsun.

Dora Jamef'i bırakıyor ve gülümseyerek yanıma geliyor. "Günaydın." Bana bakıyor ve yüzünü bana doğru eğiyor, belli ki bir öpücük bekliyor.

Ve ben bir enayiyim çünkü beni çoktan unutmuş olmasına rağmen eğilip onu öpüyorum. "Günaydın," diye homurdanıyorum. "Ay üssüne varmak üzere miyiz?"

"Neredeyse," diyor Jamef. Ses tonu nötr ve beni selamlamak için yerinden kalkmıyor. O çok bilmiş gözleriyle beni izliyor ve saçmaladığımı düşündüğünden şüpheleniyorum. Şaka yapıyor, saçmaladığımı biliyorum. Sadece tüm bu duruma güvenmiyorum. "Daha önce hiç Kaatir va'Nik ile çalıştın mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Ne zaman bir gemiye bir şey yapılmasını istesem kuzenime giderim. Terk edilmiş bir istasyonda yaşıyor ve çoğu hurdacılık olmak üzere tuhaf işler yapıyor."

"Bu, gemiyi ele geçirdikten sonraki görünümünü açıklıyor," diyor Jamef, köprüdeki paslı görünümlü yeniden düzenlenmiş panellerden birini kasıtlı olarak parmaklayarak.

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Kuzenim iyi iş çıkarıyor. Ayrıca, bu gemiyi soymak ister miydin? Demek istediğim de tam olarak bu. Birbirimize sürtünecek iki kredimiz yokmuş gibi görünürsek, o zaman güvende oluruz. Ayrıca, yaptığı işlerde bana büyük indirim yapıyor."

"Peki neden bu sefer kuzenine gitmedik?" Dora soruyor, sesi tatlı ve masum.

Sanki tüm bunlar tamamen sıradanmış gibi omuz silkiyorum. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Jamef arkadaşını görmek istedi."

Ve kuzenimi ziyarete birini getirmekten çekiniyorum. O benim ailem. Bu evrende kayıtsız şartsız güvendiğim birkaç kişiden biri. Dora ve Jamef'i getirmek onların gerçekten ortağım olduğunu ve birbirimize gerçekten bağlı olduğumuzu gösterecek... ve beni terk ettiklerinde inanılmaz derecede aptal görünmeme neden olacak.

Yani hayır, Jerrok'la tanışmayacaklar. Henüz tanışmadılar.

"Arkadaş mı?" Jamef bana kuşkulu bir bakış atıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sibernetik bir gıcırta çıkarıyor. "Kaatir'in arkadaşı yoktur. Onun hedefleri vardır."

Dora bilinçsizce biraz daha yaklaşıyor ve küçük bir parçam rahatlamak için bana geldiği için neşeli hissediyor. Bir elimi ensesine koyuyorum ve o da kendini beğenmiş düşüncelerimden habersiz bir kolunu belime doluyor. "Madem dost canlısı değil, neden onu ziyaret ediyoruz?"

Jamef parmağını havaya kaldırır. "Yakınlarda." Nedenlerini sıralarken bir parmağını daha, sonra bir diğerini işaretliyor. "Sır tutabilir. Soru sormaz. Ve... ucuzdur. Ayrıca, istasyonun etrafında gizlenen onca karısı varken, daha fazlasını elde etmekle ilgilenmeyecektir, bu da Dora'yı daha güvenli hale getirir."

Oldukça sağlam bir mantık. "Bir sürü karınız var, ha?" "Son saydığımda iki düzine vardı."

Dora boğazından dehşet dolu bir ses çıkarır. "Bir adamın iki düzine eşe ne ihtiyacı olabilir ki?" "Belki de çeşitlilikten hoşlanıyordur," diye şaka yapıyorum ve ikisi de bana kötü kötü bakıyor. "Tamam, belki de sevmiyordur.

Vay be. Jamef sorumlu olduğuna göre buradaki plan nedir?"

Jamef homurdanıyor, sandalyesini hafifçe çeviriyor ve kumandalarına bakıyor. "Kaatir bizi bekliyor. Eğer bu da diğer ziyaretlerim gibi olacaksa, önce bizi yemeğe davet edecektir. Etrafında kadınlardan başka bir şey olmayan yaşlı bir erkek, bu yüzden bana ihtişamlı günlerini anlatabilmek ve kendini etkileyici gösterebilmek için akşam yemeği yemek isteyecektir. Hikâyelerini dinledikten ve önemine uygun bir şekilde etkilendikten sonra işe koyulacağız. Oradaki tüm kadınlarla birlikte, belki Dora için de birkaç kıyafet alabiliriz. Bir şeye ihtiyacın var mı, Bethiah?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler. Peki bu arkadaşın, yanında bir insan getirmene bir şey demeyecek mi?" Jamef kulağını ovuşturuyor. "Yanımda iki arkadaşım olduğunu biliyor."

Bu ifadede bana ters gelen bir şeyler var. Gözlerimi ona dikiyorum. "Senin de onun gibi kendi küçük haremmini kurduğunu mu düşünecek?"

Yüzünü buruşturuyor. "Muhtemelen. Ama en azından Dora'yı güvende tutacaktır." "Bu kulağa rahatsız edici gelmeye başladı," diyor Dora.

Ve "rahatsız edici" derken, eminim "sinir bozucu" demek istemiştir. Çünkü bu yaşlı bunak iki düzine eşe ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa, muhtemelen onların daha aşağı yaratıklar olduğunu da düşünüyordur. Tahminimce, daha zayıf kadınlara sahip olarak egosunun okşanması gerektiğini düşünen yaşlı ve bilge bir praksiyendir. Bahse girerim ki tek bir mesakkah "karısı" bile yoktur. Sanırım hepsi ooli, avian ve szzt, daha itaatkar olma eğiliminde olan ırklar.

Tatlı, savunmasız ve Dora gibi davranırsam muhtemelen Jamef için en iyisi olur. Sadece geniş gözlü, horoz seven ve tapan. Tabii ki, Jamef bununla ne yapacağını bilemeyecek.

Bu da eğlenceli olacağı anlamına geliyor. "Pekala," diyorum parlak bir şekilde. "Eğer sevimli küçük eşler olacaksak, sanırım rolümüz için giyinmeliyiz. Haydi, Dora. Hazırlanmamız gerek."

"Öyle mi?" diye soruyor, şüpheli bir tavırla.

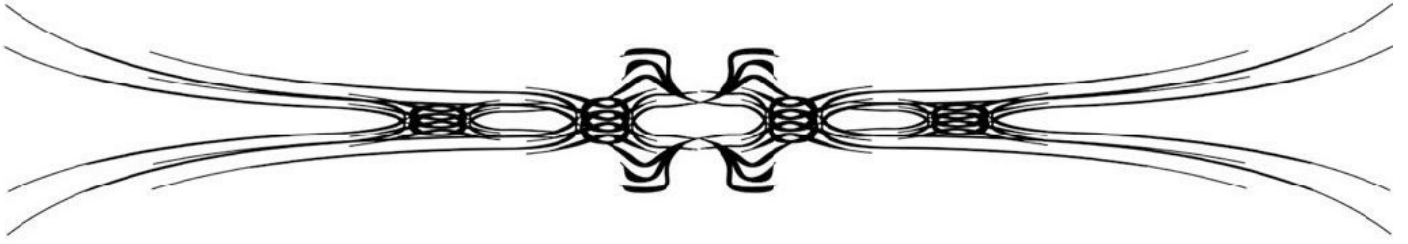
"Oh, evet. Merak etme, Jamef. Kadınlarınız sizi utandırmayacaklarından emin olacaklar." Sesim şurup gibi tatlı.

"Kef me," diye inliyor. "Bu kötü olacak, değil mi?"

Ne kadar kötü olacağını düşünse de mi? Ben çok daha kötü yapacağım. Bu eğlenceli olmalı... en azından benim için. Ve Jamef metal terleyecek çünkü bir sonraki adımda ne yapacağımı bilemeyecek.

Ve aklımı üçlümüzün durumundan uzaklaştıracak.

ELLI

BETHİvH

D Ora'dan çok güzel bir eş olur. Tabii ki öyle. Kocaman gözleri ve sarı saçlarını örüp pelerininin kapüşonunun altına sokuyorum.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye soruyor bana, vücudumuzun her yerini kapatan uzun elbiselerimizi giyerken.

açıktaki kalan teni. Benimkilerden birini ödünç almak zorunda kaldı çünkü kıyafet seçenekleri son derece yetersizdi ve ben de bıçağımı kullanarak eteği ayak bileklerine gelene kadar kestim.

"Tanımıyorum," diyorum ona. "Ama onun gibi erkeklerle tanıştım. Bazıları uzayın kıyısında yaşadıkları için kendilerini kendi küçük imparatorluklarının küçük kralları olarak kurabileceklerini düşünüyorlar. Bir grup ezilmiş dişi satıp onları perişan ediyorlar. Genellikle bir şeyleri telafi ettiklerini düşünmek hoşuma gidiyor."

Dora kıkırdıyor ve serçe parmağını bana doğru oynatıyor, bu da beni eğlendiriyor. Akıllı insan.

"Her halükarda Jame'e ve özellikle de bana yakın dur. Güvende olduğunuzdan emin olacağım.

Ben yanında olmadıkça hiçbir yere gitme. Tuvalete bile gitme."

Başını sallıyor ve elini uzatıyor. "El ele tutuşabilir miyiz?" "Olur." Çok muhtaç. Aslında hoşuma gitmesinden nefret ediyorum.

Dora bana bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. Bu bakışı bilirim. Duygularımız hakkında konuşmak üzere olduğumuz anlamına geliyor. "Bethiah..."

"Hayır," dedim. "Şu anda olmaz."

Kaşlarını çattı. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Oh, evet biliyorum. Duygular ve dün gece hakkında konuşacaksın ve söylenmesi gereken hiçbir şey yok." Bir adım geri çekilip elbisesini inceliyorum. "Sanırım kemerinin arkasına bir blaster sığdırabiliriz, ama var olmayan kuyruğunu ateşlemeyeceğine söz vermelisin."

Dora hala uzattığı (ve benim görmezden geldiğim) elini esnetiyor, ben elimi onun elinin içine koyana kadar rahatlamayacağını belli edecek şekilde tekrar tekrar kapatıp açıyor.

İçimi çekerek -ne kadar talepkâr bir kabartı- parmaklarımı onun avuçlarının içine sokuyorum.

"Şimdi mutlu musun?"

Elimi sıkıyor ve gözlerini bana diyor. "Sadece senin için de yavaş gidebileceğimizi bilmeni istiyorum. Benim için çok yavaş gitmekten bahsettiğimizi biliyorum ama ben gerçekten iyiyim. Ben senin için endişeleniyorum."

Ben huff.

"Ben ciddiyim." O büyük, yumuşak gözleriyle beni izliyor. "Sert ve bağımsız olmayı sevdiğini biliyorum ama insanlara ihtiyaç duyma da normal. Bu seni zayıf yapmaz. Ve eğer bizimle duygusal olmak ya da seks yapmak seni savunmasız hissettiriyorsa, bunu anladığımı ve seni asla ama asla incitmeyeceğimi bilmeni isterim." Bana gülümsüyor. "Bence sen harikası."

"Kes şunu," diye homurdanıyorum.

"Neyi bırakacaksın?"

"Çok gülünç derecede tatlı olmak."

Gölüyor ve yüzünü bana doğru eğiyor, belli ki bir öpücük istiyor. "Ben senin eşimim. Her neyse, onlardan biriyim. Neden senin harika olduğunu düşünmeyeyim ki? Güçlü, cesur ve inanılmaz derecede zekisin. Seninle tanıştığım günden beri bana karşı çok nazıksın, güvende olduğumdan emin oluyorsun."

İfadesi arsızlaşıyor ve ağzının kenarına dokunarak öpücük için ısrar ediyor. Çok muhtaç. Eğildim ve onu öptüm.

"Ve senin harika bir dilin var," diye fısıldıyor ve bana göz kırpmıyor, haylaz. Yine ofluyorum ama daha çok güldüğümü gizlemek için.

Dora kolunu benimkiyle birleştirerek bana yapıştı. "Şimdi, bu adamın ayına gittiğimizde sen liderlik edeceksin, değil mi? Ben bu konuda biraz gerginim, o yüzden çoğunlukla sessiz kalacağım ve baş eş olmayı sana bırakacağım."

Sesinde neşeli haliyle gizlemeye çalıştığı bir titreme var ve bu konuda endişeli olduğunu fark ediyorum. Bu beni ona karşı korumacı hissettiriyor. Bir klon olmak korkunç olmalı, anılarınız darmadağın (eğer varsa) ve tüm evren size karşı. Kolumu sıkıca kavrayan terli eli okşuyorum. "Bizimle güvendesin. İkimiz de sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Anladın mı?"

"Sadece endişeleniyorum. Bu adam şüpheli birine benziyor."

"Eminim öyledir, ama galaksinin bu ucunda kim bir şeylerin peşinde değil ki?" Ona sırtıyıyorum. "Biz de dahil."

Bunun üzerine küçük bir gülümsemeyi başarır.

"Jamef'in dediği gibi, yemek yiyeceğiz ve biraz şakalaşacağız. Bunu bir oyun gibi düşünün. Jamef'e en itaatkâr, en kabullenici, en sadık eşler olmalıyız. Ne düşüneceğini bilemeyecek. Bu onun aklını başından alacak."

Dora kıkırdıyor. "Bunu yaparsam aklını başından alacağımı sanmıyorum ama ya sen yaparsan? Bir tuzak planladığını düşünürdü."

"İşte bu yüzden bu çok eğlenceli olacak. Bir kadın olarak bazen erkeklerin yanında aptal ve çaresiz rolünü oynamanız gerekir," diyorum ona. "Kafanızın içinde bir beyin olduğunu düşünmelerine asla izin vermeyin. Seni hafife almalarına izin verme. Bu onların erkekliklerini göstermeleri ya da durumun kontrolünü ele geçirmeleri değildir. Kontrolün onlarda olduğunu düşünmelerine izin vermen. Hala güç sizde. Çünkü ne kadar zeki olduğunuzu bilmezlerse, saldırdığınızda bunun geldiğini asla göremezler."

Ve ona hınzır bir gülümseme veriyorum. "Bu bazen bir dişinin sahip olduğu en büyük silahtır. Şey, ikinci en büyük."

"En büyük ilk silah nedir?" diye soruyor.

"Sizin durumunuzda mı? Gözyaşları. Eğer ağlarsan, Jamef aklını kaçırarak. Buna neden olacak ne yaptığını bilmeyecek, sadece bunu düzeltmesi *gerektiğini* bilecek."

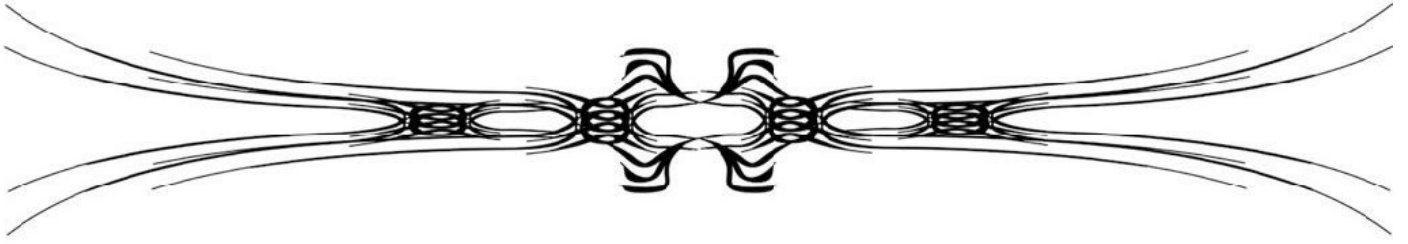
"Peki ya sen?"

"Ben ağlamam," diyorum, böyle bir şey düşünmesi bile beni eğlendiriyor. Gülünç. "Hayır, yani ağlasam nasıl hissedersin?"

"Bundan hoşlanmazdım. En az Jamef kadar."

Yanağını koluma yaslıyor. "O zaman gerçekten üzülmeyeceğim sürece ağlamamaya çalışacağım... ya da umutsuzca durumu kontrol etmeye ihtiyacım var."

"Aferin kızıma."

KAatir'in ayının bir adı yok. Sadece onun. Kaatir böyle çalışır. Gösteriş ve saçmalık için zamanı yok. O tamamen iş adamıdır.

Bu yüzden onunla çalışmayı seviyorum. Geldiğimde tam olarak ne alacağımı biliyorum ve bir proje için yardım isteyin.

Ay istasyonu, çok uzun zaman önce madencilik için çıkarılmış bir gezegende küçük ve eski bir istasyon. Artık orada kimse yaşamıyor ve kesinlikle turistik bir yer değil, bu da bu sektörde trafiğin nadir olduğu anlamına geliyor. Kaatir de bundan hoşlanıyor. Üssün kendisi, büyük bir ortak yaşam "üssü" oluşturmak için birbirine tutturulmuş dairesel, oda büyüklüğünde kapsüllerden oluşan bir küme. Yıllar içinde Kaatir buraya eklemeler yaptı ve şimdi bir hangar, eşlerinin bahçeleri için bir teraryum ve misafir odaları var. Burada güzel, sessiz bir düzen kurmuş ve bazen bunu kıskanıyorum. Ama Kaatir'in onu meşgul edecek fazlasıyla arkadaşı var ve ben genellikle yalnızım.

Bir üçlünün parçası olmaya karar verene kadar. Ama bu kısım yeni. Aslında o kadar yeni ki, gerçek olduğundan tam olarak emin değilim.

Tek başıma rampadan hangara iniyorum. Bethiah ve Dora ben onları çağırana kadar gemide kalmaları için talimat aldılar. Sorun olmayacağına eminim. Sadece yaşlı Kaatir'in kapısında çok fazla insanla görünmek istemiyorum.

İnsanları pek sevmediğini söylüyor. Bu kadar çok karısı olan her erkek insanları sever. Sadece yabancıları sevmez.

Rampadan indiğim anda, iki gri saçlı kadın silahlarını yüzüme doğrulttuğunda bunu hatırlıyorum. Bir blaster canlanıyor, sonra bir diğeri. Bir patlayıcının namlusu burnuma dayanıyor.

Kadınlardan biri "İşinizi belirtin" diyor.

Ellerimi yavaşça havaya kaldırdım. "Jamef sa Raan, Kaatir'i görmeye geldim. Ona mesaj attım ve geleceğimi söyledim. Gemi modları hakkında konuşmak istiyorum."

Kadın homurdanıyor ve namlu burnumu terk ediyor.

"Her şey yolunda tatlım," diyor, ikincisi yanıma gelip muhtemelen gizli silahları kontrol etmek için üzerimde bir tarayıcı gezdirirken bile.

Kaatir bana doğru gelirken ellerimi havada tutuyorum, eski protezleri gıcırdayıyor ve iniyor. Kendisine benden daha fazla metal aşılınmış olan tanıdığım tek erkek olan Kaatir va'Nik göz korkutucu yaşlı bir mesakkah. Boynuzları kaplanmamış, sanki edebe "kef it" der gibi. Çizgili yüzü yara izleriyle kaplı ve kısa, askeri uzunluktaki yelesi bembeyaz. Bir kolu dövme ve yara izleriyle kaplı, diğerinde ise metalden başka bir şey yok. Sibernetikleri birkaç nesil öncesinden kalma ve belden aşağısının yedek parça olduğundan şüpheleniyorum. Sert biri.

Bana doğru gıcırdayarak geliyor, adımları yavaş ama metodik. "Seni buraya getiren nedir, sa Raan?"

Ellerimi yavaşça indiriyorum. "Sizi ve sevimli, nazik eşlerinizi ziyaret edeyim dedim elbette."

Homurdanıyor. Tarayıcısını vücudumda gezdiren kişi onu yan tarafıma doğru itiyor, beni çarpıyor ve kuyruğumun titremesine neden oluyor. Kadınlar kıkırdıyor.

"Şu anda elimde kırk bir tane var," diyor sesi titreyerek. "Birkaçını eve götürmek ister misin?"

"Kapa çenenin, seni yaşlı bunak," diyor eli tabancalı olan. Onu bir kenara bırakıyor ve adamın yanına gidiyor,

yanağından öpmek için eğiliyor. O bir kuş, tüyleri neredeyse Kaatir kadar gri ve bana küçümseyen bir bakış atıyor. "Kimse buradan ayrılmıyor."

Homurdanıyor, omzunu sıvazlıyor. "Kızlara misafirimiz olduğunu söyle. Biri akşam yemeği hazırlasa iyi olur."

"Kendin yap," diyor elinde asa olan, huysuz, yaşlı bir kadın. "Eriştelerin bir kaseye nasıl girdiğini biliyorsun. Atla bakalım, ihtiyar." Ama sonra kıkırdayarak sert konuşmasını mahvediyor ve uzaklaşıyor.

Kaatir yanından geçerken ona vuruyor. "Akşam yemeği! Bu ay mutfak görevi kimdeyse ona söyleyin, bir kişiye daha yetecek kadar yemeğe ihtiyacımız var."

"Üç tane daha," diyorum kibarca, karşılıklı etkileşim beni eğlendiriyor. "Ben de iki eş getirdim."

Kaatir her zaman ay üssünün her yerinde gezinen dişiler onu rahatsız ediyormuş gibi davranıyor ve onlar da aynı şekilde davranıyor. Gerçekte, birbirlerine karşı büyük bir sevgi beslediklerini biliyorum. Kaatir, köle tüccarlarından yaşlı veya satılamaz bir dişileri olduğunu duyduğunda dişileri eş olarak alıyor. Bunun romantik olup olmadığını bile bilmiyorum. Sadece onlara bakıyor ve yaşamaları için güvenli bir yer veriyor, onlar da ona bakıyor. Yemek ve temizlik yapıyorlar... ve tartışıyorlar. Buraya her geldiğimde kadınlardan biri ona son derece korkunç bir ses tonuyla karşılık veriyor ama Kaatir bunu komik buluyor. Dışarıdan ne kadar sert görünürse görünsün, o metal muhafazanın içinde yumuşak bir kalbi var. Bana onların korkusuz olmasını istediğini söyledi. Alıngan bir eşin iyi bir eş olduğunu iddia ediyor ama bence sadece hayatlarında söz sahibi olmalarını istiyor. Hayatınız üzerinde hiçbir kontrole sahip olmamak ve başkalarının kaprislerine göre yaşamak zorunda kalmak korkunç bir şey.

Kaatir de ben de bunu askerde öğrendik.

"İki eş mi?" Bana eğlenen bir bakış attı. "Bir başlangıç paketi, ha?"

Bethiah ya da Dora hakkında çok fazla şey söylemek istemediğim için omuz silkiyorum. "Onları gemiye almadan önce herkesin hoş karşılandığından emin olmak istedim."

"Akşam yemeği için iki tane daha," diye bağılıyor ön koluna bağlı bir iletişim cihazına.

Çevirmenimin bana çok kötü bir kuş sözü olduğunu söylediği öfkeli bir ciyıklama geliyor. Kaatar sadece gülüyor. "Mrrita başaracak. Diğerleri gibi küstahça karşılık vermeyi henüz öğrenmedi. Hâlâ çok çekingen. Yine de başaracaktır. Sadece zamana ihtiyacı var. Dişilerinizi getirin. Akşam yemeği yer ve hikayelerimizi paylaşırız."

Gemiye bindiğim anda körfez kapısı açılıyor ve Bethiah ile Dora dışarı çıkıyor.

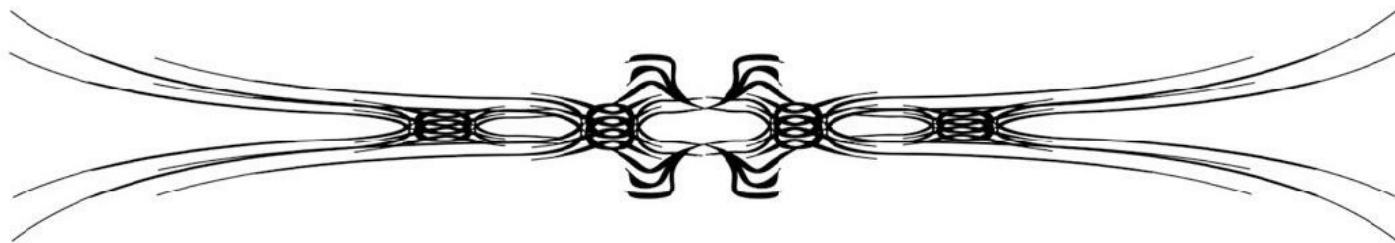
Ve ben bakakalıyorum.

Dini bir manastırdaki tövbekârlar gibi tepeden tırnağa örtünmüşler. İkisinin de başı eğik ve kukuletalı, yanıma geldiklerinde Bethiah diz çöküp bacağıma yapışıyor. "Efendim," diyor tatlılıkla damlayan bir sesle. "Sizin dileğiniz bizim arzumuzdur. Bize ne istediğinizi söyleyin."

Dora hemen diğer elimi tutuyor ve dokunaçlı bir balık gibi yapışıyor. "Efendim," diye tekrarlıyor Bethiah'nın izinden giderek. "Bize nasıl hizmet edebileceğimizi söyle."

Kef me.

Kaatir bu gösteri karşısında göz kırptıyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum. Şu anda, yanaşma bölmesinin kapılarının açılmasını ve beni uzayın boşluğuna çekmesini istiyorum.

I Bethiah'ı öldüreceğim.

Bana bu Kaatir denen adamın iyi ve normal biri olduğunu söylemedi. Evinin yaşlı kadınlar için bir sığınak olduğunu. Kardeş karısı saçmalığına doğru gittiğimizi sanıyordum ama bu insanlar

İnanılmaz. Kukuletalı pelerinin ve ağır cüppemle kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Bir rahibe gibi görünüyorum ve tanıştığımız tüm kadınlar bize garip bakışlar atıyor.

"Kaç beden oldun, ufaklık?" Bir yabancı yanıma geliyor, ifadesi tatlı ve şefkatli. Kesinlikle iğrenç bir yüzü var - kurbağaya benziyor ama şişkin gözleri ve belirsiz bir tonda çakıllı, parlak bir cildi var.

Bethiah, "Efendimiz ne büyüklükte bir şey istiyorsa," diye söze girdi.

Onu dürtüyorum, çünkü efendi/hizmetkâr havası burada gerekli değilmiş gibi görünüyor. "Benim bedenim uzaylı bedenlerine uyar mı bilmiyorum," diyorum kibarca. "Neden sordunuz?"

Keskin dişlerini ve fazla geniş sırtışını göstererek bana gülümsüyor. "Kıyafetlerimden bazılarına sığabilirsin. Erkeğiniz kıyafet istediğinizi söyledi, değil mi?"

Sözsüzce başımı sallayıp Bethiah'ya yaklaşıyorum. Diğer kadın iyi biri gibi görünebilir ama keskin dişlerle dolu bir ağız her zaman endişe vericidir.

"Hazza, neden gidip Mrrita'ya yemekte yardım etmiyorsun?" diye anons ediyor başka bir kadın. Kediye benzeyen, derme çatma bir paltosu olan ve bir kolu doğuştan gelen bir kusur nedeniyle diğerinden daha kısa görünen bir yaratık bize doğru ilerliyor. Korkutucu görünümlü kadını uzaklaştırıyor ve sonra bize doğru ilerliyor. "Hazza'dan korkmayın. Ooli bir anne ve szzt bir babadan doğdu ve galaksideki en çirkin çocukları yarattılar. Zavallı Hazza herkesi sever ama ziyaretçilerimizin çoğunu korkutur. Şimdi söyleyin bakalım, isimleriniz nedir?"

"Efendimiz bizi nasıl çağırmak isterse," diye cıvıldıyor Bethiah, ellerini göğsünün önünde kavuşturup yeni kedi kadına dindar bir bakış atarak.

Ayağımla onu tekmelerken, Jamefi arkadaşı Kaatir'le birlikte yemekhanede bıraktığımız koridora bakıyorum. Diğer adamın mavi bir uzaylı olduğunu görünce şaşırdım -Jamef ve Bethiah gibi bir mesakkah- ve yaşlı, hırpalanmış ve metalle kaplı olduğunu görünce daha da şaşırdım. Bu aya gelirken sayborg bir dedeyi ve haremimi ziyaret edeceğimizi düşünmemiştim.

Bu kadar nazik olacaklarını da düşünmemiştim.

"Ben Yaahi," diyor kedi-kadın. Bethiah'ya bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Sanırım erkeğiniz bir süre Kaatir'le savaş hikâyeleri anlatacak. Kaatir iyi bir koca ama biri savaştan bahsetti mi..." Başını sallıyor ve eliyle bir pac-man taklidi yapar. "Sürekli konuşuyorsun. Arkadaşının tek kelime edeceğinden şüpheliyim. Yani onlara katılabilirsin ya da gelip kadınlarla birlikte olmanın tadını çıkarabilirsin. Ne yapmak istersin?"

"Eşimiz ne isterse -" Bethiah başlıyor.

Kolunu tutuyorum ve kendimi ona doğru atarak susturmaya çalışıyorum. "Biliyor musunuz? Savaş hikâyelerini pek sevmem, o yüzden bir süre hanımlarla oturmak isterim." Hazza'dan gözüm korktuğu için şimdiden kendimi suçlu hissediyorum. İnsan gözüne bu kadar tuhaf görünmesi onun suçu değil. Evrenin bu ucundaki tuhaf ırk benim ve tuhaf görünümlü insanlar görmeye alışmam gerekiyor. "Ben de Dora. Bu Bethiah ve kendini *komik* sanıyor."

"Düzeltiliyorum," diyor Bethiah. "Komik olduğumu düşünmüyorum. Komik olduğumu *biliyorum*."

Yaahi ikimize bakıyor. "Evet, pekâlâ. Burada bizimle oldukça güvende olacaksınız. Erkeklerin konuşmasına izin vereceğiz ve kadınların küçük, sevimli olanı giydirmesine izin vereceğiz, tamam mı?" Bana gülümsüyor. "Bazıları kızlarını özlüyor ve senin üzerine titreyeceklerini biliyorum."

"Beni giydirmek mi?"

"Ah, evet. Arkadaşınız geldiğinizde formunuza uygun kıyafetlere ihtiyacınız olacağını söyledi. Uzun boylu kızgın olanın paylaşmadığını."

"Öyle mi?" Bethiah suratını ekşiterek söylüyor. "Hatırlat da onu bir daha gördüğümde kısırlaştırayım."

"Aslında öyle bir şey söylemedi," diye yanıtlıyor Yaahi, üzerinde şaşırtıcı miktarda mücevher bulunan kabarık kedi kuyruğunu sallayarak. "Ama senin gibileri daha önce de gördüm. Kocanız daha nazik bir dokunuşu tercih ettiği için daha küçük, daha yumuşak eşinize karşı cimri ve kaba davranıyorsunuz. Onun nelerden hoşlandığını öğrenmek yerine, hıncını ondan çıkarıyorsun." Elini uzatıp yanağımı okşadı. "Ama burada eşitsiniz. Sana güzel, hoş şeyler giydireceğiz küçük Dora ve eğer kocan bunları beğenirse, vahşi olan bile onları alamaz. Tamam mı?"

"Bethiah bana kötü davranmıyor," diye itiraz ediyorum. Onu aşağılamaları hoşuma gitmiyor. "Her şeyi yanlış anladınız. Jamef'ten sonra galaksideki en iyi insan o."

Yaahi'nin tek söylediği "Hmmp",

"Jamef böyle istiyorsa beni giydirmene de razıyım ama Bethiah'nın da giyinmesini istiyorum. O da dahil olmadığı sürece hiçbir şey almayacağım." Bethiah'nın yanına gidip elini tutuyorum ve onun yanında olduğumu göstermek için sıkıyorum. "Eğer ikimiz de hoş karşılanmıyorsak, o zaman ben burada beklemekten memnunum. Onunla birlikte."

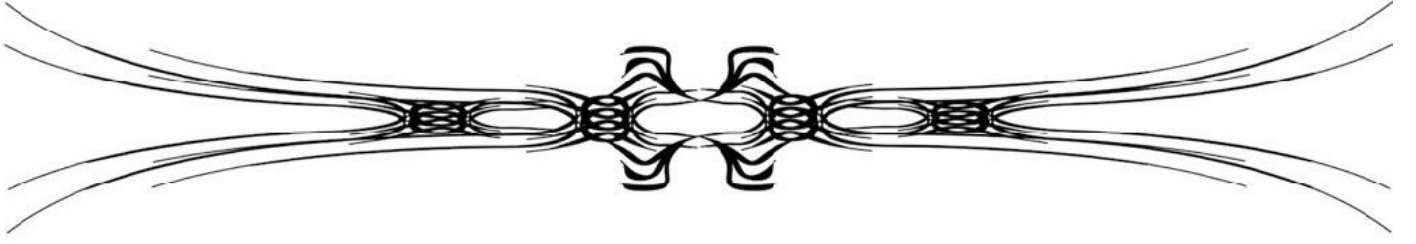
Yaahi bana bakıyor ve sonra dilini şaklatıyor. "Ne kadar sadık, tatlı bir şey. Gerçekten daha iyisini hak ediyor. Gel bakalım. Ben ve diğer eşler seni giydireceğiz. Burada olduğun sürece bizi *issahların*, akraba-annelerin olarak gör." Bethiah'a isteksiz bir bakış atar ve sonra ekler, "İkiniz de."

Ona bakıyorum ve sonra Bethiah'ya dönüyorum. Arkadaşımın yüzünde kızgın bir ifade olmasını bekliyorum. Belki de gözlerini devirmesini. Ya da başka bir şey. Onun yerine Bethiah sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor.

Başparmağımı elinin arkasına sürterek fısıldıyorum, "Onları ziyaret etmek istemiyor musun? İstersen burada kalabiliriz."

Başını sallar. "Hayır. Hayır, pofuduk, hadi sana giyecek güzel bir şeyler alalım, olur mu?"

Elli Üç

BETHİvH

Sürkek, tatlı Dora, Praksiyalı cadaloza karşı durduğunda ve eğer kabul ederse süslü kıyafetler almamda ısrar ettiğinde küçük, karanlık kalbimin içinde bir şeyler biraz çözülüyor. İsteyeceğim son şey yaşlı bir kadının döküntüleri olurdu ama Dora'nın beni kabul etmeleri için onları zorlaması içimi ısıttı.

Ugh. Gerçekten yumuşuyorum.

Yine de bundan şikayet edemem. Daha önceki maskaralıklarına rağmen Dora hepsinin bana hoş geldin demesini sağlamışken olmaz. Ve şu anda hayatının en güzel anlarını yaşıyor. Kadınlar bölümüne girdiğimiz andan itibaren bir düzine kadın -ya da daha fazlası- onunla ilgilenmeye başladı. Her ırktan yaşlı kadın onun etrafını sarmış, sarı saçları, yumuşak teni ve ne kadar çekici ve sevimli olduğunu haykırıyor. Elbiseler ve kumaşlar çıkarıyorlar ve Dora'nın gözleri güzel elbiseler önünde geçit töreni yapılırken parlıyor. Tatlıları ona doğru itiyorlar ve ona şarap ikram ediyorlar ve çirkin szzt/ooli melezi sanki en iyi arkadaşlarmış gibi saçlarını örüyor.

Biraz kıskandım, çünkü o *benim* tüylerim, ama aynı zamanda onun iyi zamanını mahvetmek de istemiyorum. Ben huysuzum diye o da acı çekmek zorunda değil. Ben her zaman biraz huysuzum.

Parıldayan mor ipekten güzel bir elbise Dora'nın önünde tutulurken, gözleri sevinçle parlıyor. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Güzel şeylerden hoşlanıyor. Burada ona işlevsel giysiler veriyorum ve Dora bu konuda hiç şikayet etmedi ya da bir şey söylemedi. Ama tahmin etmeliydim. Rhonda da güzel şeyleri severdi. Onları benim yerime seçecek kadar seviyordu.

Ama Dora elbiseye dokunuyor ve bana bakıyor. "Sanırım bunlardan iki tane yoktur? Bethiah da morlar içinde çok güzel görünürdü."

Ah, kef me. Biraz daha tatlı olsaydı, yerleri eritirdi. Rhonda'ya hiç benzemiyor ve neden onları karşılaştırıp duruyorum bilmiyorum. Sadece kafayı yemiş durumdayım.

"Bunun sarı rengi var," diyor yaşlı bir ooli başhemşiresi. "Eşinizin diğer dişisi bunun içinde çok güzel görünür. Sarı senin için iyi değil. Parlak saçlarının dikkatini dağıtıyor. Ama ona yakışır."

Dora bana cesaretlendirici bir bakış attı.

"Sarıyı severim," diyorum, çünkü bir şey söylememe ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

Gülümsemesi çiçek açıyor ve kalbim komik bir şekilde çarpıyor. Ooli'ye geri dönüyor. "Moru deneyeceğim o zaman."

Telaş devam ediyor. Dora buradaki kadınlardan daha kısa ve biri onu küçükken bodur kalmış bir kız çocuğuna benzetince gülüyorlar, etek boyunu kısaltıyorlar ve üzerine titriyorlar. Ben uzaktan izliyorum, çünkü eğlenceyi bozmak istemiyorum.

Birisi yanımdaki masaya oturuyor ve aramıza büyük bir şarap fıçısı yerleştiriyor. Saçları ağarmış yaşlı Praksiyalı kadın. Yaahi.

"Yani," diyor. "Sen ve küçük tatlı olan bir eş paylaşıyorsunuz." "Evet."

Şarabı doldurup bana bir kadeh uzattı. "Hangisi önceydi? Sen mi o mu?" Bu tam olarak nereye varacak? "Biz bir çeşit paket anlaşıydık."

"Mmm. Peki ne saklıyorsun?"

Şarap kadehimin üzerinden ona bakıyorum. "Saklanıyor musun?"

Yaahi Dora'yı işaret ediyor. "O çok sevimli. Büyüleyici. Nazik. Onu oyuncağı olarak gören her

erkek kendini şanslı sayar. Ama Jamef gemisini geliştirmek için bir istasyona gitmek yerine

Burada Kaatir'in ordudaki zafer günleriyle ilgili hikâyelerini dinliyor ve malzemelerini buraya getirmek için çok fazla para ödeyecek. Bu saklanma kokuyor. Yani katil bir suçlu değilseniz, onu saklıyorsunuz. Ve nedenini merak ediyorum."

Ona Dora'nın bir klon olduğunu söyleyecek değilim. Yaahi dost canlısı bir başhemşire gibi davranabilir ama bu dış görünüş acımasız bir zihniyeti saklıyor olabilir. "Belki de ben katil bir suçluyum."

"Yine de kendi başınızın çaresine bakabilecek gibi görünüyorsunuz. Yani eğer katilsen, Jamef'in seni korumasına gerek yok." Başını eğip bana bakıyor ve bıyıkları seğiriyor. "İşte bu yüzden bunun senin küçük sarı saçlarınla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum."

"Dora'yı rahat bırak," diyorum alçak ve tehlikeli bir sesle. "Her ne bildiğini sanıyorsan, kapıda bırak. Sana ve bana kalırsa, o zararsız bir evcil hayvan."

Yaahi kendine biraz şarap koyar ve yudumlar. "Kaatir iyi bir erkektir. İstenmeyenler, işe yaramazlar ve unutulmuşlar söz konusu olduğunda yumuşak bir kalbi vardır. Bir istasyonda köle tacirinin önderliğinde bir kadın görür ve belki de o kadın Hazza gibi bakması hoş olmayan biridir. Ya da yaşlanmıştı ve artık istenmiyordur, benim gibi. Onu satın alır ve karısı yapar, evine, ay üssüne getirir ve özgürlüğünü verir. Onun yatağında hizmet etmiyoruz. Sırayla yemek yapıyor ve birbirimize bakıyoruz. Bazılarımız silah ve gemi tamirinde iyidir. Bazılarımız dikişte iyidir. Bazılarımız hiçbir şeyde iyi değildir ama burada hepimiz hoş karşılanır ve güvende oluruz. Herkes el üstünde tutulur."

Şarabından bir yudum daha alıyor ve sessizleşiyor. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Yaahi bana sakın bir bakış attı. "Dora'nın bir sığınağa ihtiyacı olursa burada güvende olacağını söylüyorum. Buradaki kadınlar üzerine titreyecekleri tatlı bir genç kıza sahip olmayı çok isterler. Birçoğu kızlarını kaybetti. Onu besler, güzel giysiler giydirebilir ve hayatının her günü onunla ilgilenirler. Diyorum ki, eğer onun için güvenli bir yere ihtiyacınız varsa, biz bunu sağlayabiliriz."

Bu iyi bir teklif. Nazik bir teklif.

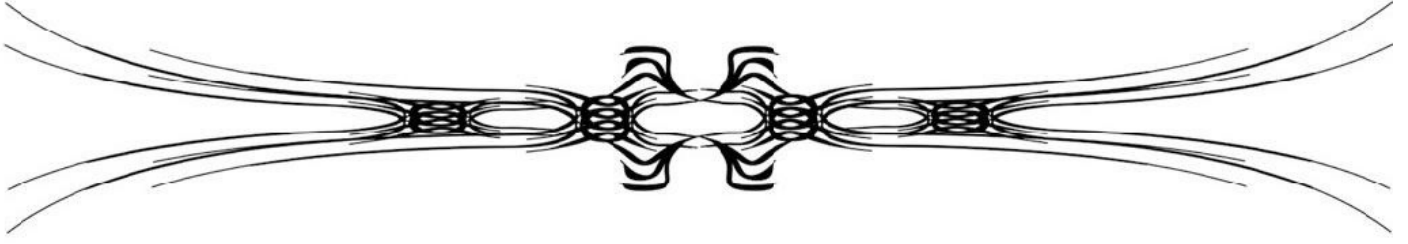
Dora gülerek mor elbisesinin içinde dönerken ooli dışısının gözleri parlıyor ve kolunu düzeltiyor. Bir diğeri bir tepsi şekerleme getirerek Dora'ya doğru itiyor. Onlar gerçekten de birilerinin ilgilenmesini isteyen hoş ve yaşlı kadınlar. Düşünceli bir davranış.

Belki de Dora için en iyisi bu olur. Jamef ve ben en iyi zamanlarda bile geçinmesi zor insanlarız. Ve biz ödül avcılarıyız. Pek güvenli bir iş değil. Üçlümüzün hızlı bir şekilde ölmesi hepimiz için en iyisi olabilir.

Şarabımı aldım ve hepsini birkaç yudumda içtim.

Sorumluluk sahibi biri olmak istemiyorum. Onu yanımda tutmak istiyorum... ama belki de bu bencillik olur. "Jamef'le konuşmam gerek," diyorum ona.

Elli Dört

J Kaatir'in tüm hikâyelerini dinlediğimi düşündüğüm anda, birkaç yeni hikâye daha çıkarmayı başarıyor. Dinlemeyi umursamıyorum. O her zaman iyi biriydi ve ortak askeri geçmişimiz ve bunun bedenlerimizi nasıl tahrip ettiği konusunda bir bağımız var. Ayında bu kadar çok karısı varken

Kaatir'in konuşacak pek çok insanı olduğunu düşünüyorum, ama sizinle aynı tür karneyle beslenen biriyle hikâyelerinizi paylaşmanın farklı bir yanı var. Her şeyi çok daha derinden anlıyorsunuz.

Geç saatlere kadar konuşuyoruz, eşlerin peş peşe getirdiği yiyecekleri atıştırıyoruz, Kaatir anılarını anlatırken ve ben çoğunlukla dinlerken ooli birasını yudumluyoruz. Bütün geceyi onun hikayelerini dinleyerek geçirmeye tamamen hazırdım ki kapı çalınıyor ve Kaatir'in eşlerinden biri yerine Bethiah yeni bir ikramla kapıda beliriyor.

"Efendim," diye dramatik bir şekilde haykırıyor ve kendini ayaklarımın dibine atarak botlarıma tutunuyor.

Kaatir gülerken bir elimi yüzüme götürüyorum. "Lütfen dur," diyorum kısık bir sesle. "Beni utandırıyorsun."

Başını kaldırıp kollarını bacağıma doluyor ve yanağını dizime bastırıyor. Yüzündeki ifade düpedüz yaramaz. "Bir dakikanızı rica edebilir miyim, efendim?"

"Yapabilirsin. Dora nerede?"

"Misafir odasında uyuyor. Çok fazla bira içmiş." Alaycı bakışı biraz kayıyor ve bir şey yüzünden stresli olduğunu anlıyorum. Uh oh.

Kaatir inleyerek ayağa kalkıyor. Uzuvarları gıcırıyor ve bir kolunu döndürüyor, eklemler sıyrılıyor ve sızlanıyor. "Sanırım ben de yatmaya gideceğim. Eminim eşlerimden biri yalnızlık çekiyordur. En azından bir tanesi." Bana başıyla onay verdi. "Sabah beni ara ve gemini nasıl düzgün bir şekilde modifiye edeceğimizi konuşalım."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama ben yapamadan Bethiah zıplayıp bacağıma oturuyor ve kollarını boynuma doluyor. Yine onun oyunları. Vay, vay. Eğer küçük tatlı eş rolünü oynamak istiyorsa, ona izin vereceğim. Kolumu beline doluyor ve kalçasını ovuyorum. Kaatir giderken ona odaklanıyorum. "Konuş küçüğüm."

Bana tuhaf bir bakış atarak eğildi. "Küçük olan mı?"

"Bana kıyasla hâlâ küçüksün." O bir el aralığı daha kısa. Bu da sayılır. Ayrıca, o bana "efendim" diyecekse ben de ona "küçüğüm" diyeceğim.

Bethiah yüzünü buruşturarak daha da yaklaşıyor. Hâlâ ağır pelerinini ve cübbesini giyiyor, sanki kendini tamamen numarasına adanmış gibi. Yine de en kasvetli giysiler içinde bile çekici. Bu onun zayıf ve güçlü vücudundan (ki göze de hitap ediyor) daha fazlası. İçindeki yaşam kıvılcımı şimdiye kadar gördüğüm en canlı şey. Onu boğmak istediğimde bile beni tekrar tekrar ona çeken şey bu.

Onun yerine, sahip olduğum elimi kığına yerleştirip sıkıyorum. Beni itmediğinde, iğrenç şeyler düşünmeye başlıyorum. Ağzını bana dayadığı zamanki gibi. Kef, dikkatini dağıtmak kolay. Bethiah, Kaatir koridorda kaybolup ortalık sessizleşene kadar kendini bana doğru bastırmaya devam ediyor. Sonra yemek odasında yalnız kalıyoruz, sadece ikimiz. Bana düşünceli düşünceli bakıyor.

Uh oh. "Sen söylemeden önce, onu soymuyoruz."

Bethiah alaycı bir tavırla "Buraya bunun için gelmedim."

"Beni... özlediğın için mi geldin?"

Homurdanıyor ama boynumdaki ellerinden birini saçlarıma götürüyor ve kısa saçlarımla oynuyor.

Kilitler. "Hayır. Benimkinden daha mantıklı bir kafayla konuşmak istedim çünkü paniklemeye başladım." Uh oh. Hem gururlandım hem de endişelendim. Dikkatini dağıtmak için kışını bir kez daha sıktım. "Konuş benimle."

Bethiah alt dudağını ısırıyor, sonra hafif bir *patlamayla* bırakıyor. "Ben Dora. Buradaki eşlerden biri bana burada hoş karşılanacağını söyledi. Onu koruyacaklarını ve ona bakacaklarını söyledi. Ve burası güvenli bir yer. Ve ona düşkün bir sürü insan var. O kadınların daha önce hiç sevimli bir şey görmemişler gibi onun üzerine nasıl titrediklerini görmeliydiniz. Ve bu sistemin bu ucunda o kadar da insan trafiği yok, değil mi? Ölü gezegen ve diğer şeyler. Acaba burası onun için en iyi yer mi diye düşünüyorum."

Endişelenmiş olmalı, çünkü kışını okşuyorum ve bu onu rahatsız etmiyor. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Beynim bunun harika bir fikir olduğunu söylüyor ama kalbim hayır diyor, o bizim." Yüzünü buruşturup bana baktı. "İşte bu yüzden seninle konuşmak istedim. Ona karşı bencil mi davranıyoruz?"

"Dora'ya ne istediğini sordun mu?"

Bethiah oflar. "Tabii ki hayır. Cevabını zaten biliyorum. O kocaman gözlerini bize kırıştıtır ve ne olursa olsun kalmak istediğini söyler. O sadıktır."

"Ama bunun doğru bir şey olduğundan emin değil misin?" Dudağını tekrar ısırdığında ona biraz daha sıkı sarılıyorum. "Bence bunu yapmayalım ve onu turalım."

Beni dikkatle inceliyor. "Bunu senin söylemeni şaşırtıcı bulduğumu itiraf etmeliyim. Onun için en iyisini istemiyor musun?"

"Onun için *kötü* olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"İşlerimiz pek güvenli değil." Yırtılmış görünüyor.

Bethiah'nın gardını indirmesi ve Dora söz konusu olduğunda ne kadar savunmasız olduğunu göstermesi beni şaşırtıyor. Bu ona gerçekten eziyet ediyor olmalı. "Ve ona göz kulak olmak için ikimiz varız. Eğer Dora mutluysa ve biz de mutluysak, birlikte olmamızın ne sakıncası var?"

Bir an düşünüyor ve sonra alaycı bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Bilmen gerekiyorsa, bu çok kolay geliyor."

"Henüz ikimizle birlikte yaşamayı denemedin. Dora'nın bunun kolay olduğunu düşüneceğinden şüpheliyim."

Bethiah gözlerini deviriyor ama gülümsemesi biraz daha rahatlamış. "Bizim iyiliğimiz için kalmak zorundaymış gibi hissetmesini istemiyorum. Onsuz iyi geçinemediğimizi biliyorum."

"Henüz değil. Ama idare edebileceğimize eminim." Ona düşünceli düşünceli bakıyorum. "Seninle her flört etmeye çalıştığımda beni hapsetmeyi bırakırsan eminim daha iyi anlarız."

Parmağıyla çeneme vuruyor. "Buna ön sevişme denir, seni aptal."

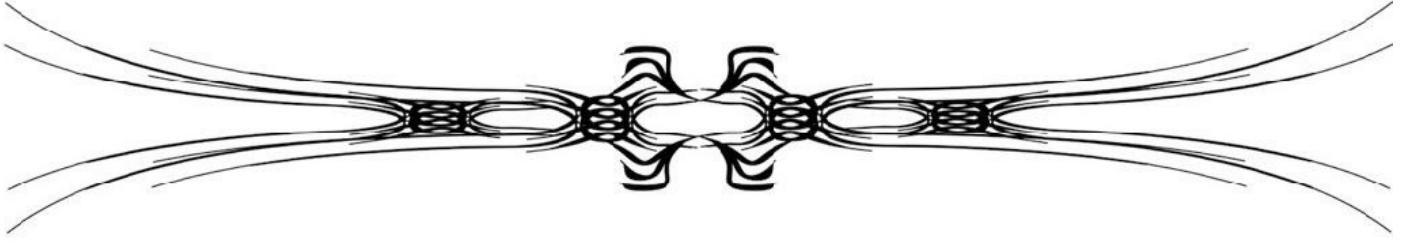
Ağzlarımız şaşırtıcı derecede birbirine yakın, nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Öpüşmeyi tercih ederim."

"Eşimizin onayı olmadan öpüşmememiz gerekiyor," diye hatırlatıyor Bethiah bana, eğilirken bile. "Ama eminim ısırmakta bir sorun yoktur." Ve eğilip alt dudağımı hafifçe ısırıyor.

İnledim. "Gidip onu uyandıralım ve bir şekilde ona söyleyelim mi?"

Bethiah düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Hayır. Bırak uyusun." Yanağıma hafif bir tokat atıyor. "Hazır olduğunda yatağa gel."

Yine geri çekiliyorum ama yine de ilerleme var. Ben alırım.

Bethiah'nın at kuyruğu ağzımda ve Jamef'in siki kıcıma bastırılmış halde uyandım.

Memnunum, çünkü ikisi de benimle birlikte yataktalar. Normal küçük yatağımız değil ama garip bir yatak, bir kase gibi yuvarlak ve yastıklarla dolu. Kollarımı Bethiah'nın omzuna daha sıkı doluyorum.

beline sarılıp kokusunu içime çekiyorum. Her sabahım böyle geçseydi galaksideki en mutlu kız ben olurum sanırım.

Bir parmak kalçama dokunuyor.

Hafifçe dönüyorum ve Jamef sabahın ilk ışıklarında bana bakıyor, kırmızı gözleri yüzünde parlıyor. "Seni uyandırdım mı?" diye soruyor, sesi o kadar alçak ki fısıltıdan çok kelimeleri ağızdan çıkarıyor.

Başımı sallıyorum.

Daha yakına eğiliyor, bakışları Bethiah uyurken onun sırtında. Bethiah uykulu bir ses çıkararak hâlâ rüya âleminde olduğunu söylediğinde, tekrar fısıldıyor. "Dün gece neredeyse beni öpüyordu."

Sevinçten çenem düşüyor ve ona heyecanla onaylayan bir bakış atıyorum. "Ben yokken ikiniz öpüşebilirsiniz," diyorum ona. "Onun üzerinde çalışmaya devam etmeliyiz. Bize ihtiyacı olduğunu anlamasını sağlamalıyız."

Jamef başını sallar. "Aynen. Onu istediğin kadar öp. Bir daha bizden uzaklaşmayacağından emin olmalıyız." Duraksıyor. "Bugün Kaatir'le birlikteyim. Sen onun yanında mı kalacaksın?"

Baş parmağımla onu onaylıyorum. Bethiah'ya o kadar yakın olacağım ki benden bıkacak.

Bir eliyle yanağımlı okşuyor, sonra parmaklarıyla ağzımın kenarlarını okşuyor. "Onu benim için sertçe öp. Sonra tekrar geleceğim."

Jamef uzuvlarının gıcirtısıyla yataktan kalkıyor ve ereksiyonuna yardım etmem için bana -ya da Bethiah'ya- kalmadığı için biraz hayal kırıklığına uğruyorum. Belki daha sonra. Kendimi tekrar Bethiah'nın sırtına yaslıyorum ve uyumaya gidiyorum. Ya da uyumaya çalışıyorum. Jamef'in sözlerini ve önerisini düşünüyorum.

Onu benim için sertçe öp.

Tekrar geri çekilmeyeceğinden emin ol.

Cinsel konular söz konusu olduğunda diğerlerinin liderlik etmesine izin veriyordum ama belki de bir sonraki adım benimdir. Uyuyan halini inceliyor, saçlarını omuzlarından ayırıyorum. Ya uyandığında onu öptüğümü görürse? Bunun kötü bir fikir olduğunu mu söyleyecek yoksa bana izin mi verecek?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Kolumu beline doladım ve doğruldum. Benden en az bir karış daha büyük, bu yüzden öpüşmek için her zaman biraz manevra yapmak gerekiyor. Omzunu okşuyorum, kolunu okşuyorum ve sonra dudaklarımı tenine bastırmak için eğiliyorum. Ona dokunmak büyüleyici - Jamef metalle çerçevelenmiş kadife gibiyken, Bethiah vücudunun belirli noktalarını kaplayan kaplama çıkıntılarla dövme kadife gibi. Jamef'in de aynı kaplamaya sahip olduğundan eminim ama Bethiah'da bunu daha çok fark ediyorum çünkü onun vücudunun benimkine biraz daha benzemesini bekliyorum. Parmaklarımı sert, kaplamalı bir omzunun üzerinden geçirip köprücük kemiğine kadar götürüyorum ve sonra boynunun arkasını öpüyorum.

Sarsılıyor ve boynuzlarından biri burnuma çarpıyor.

"Ow!" Burnumu tutarak geriye doğru yatağa düşüyorum. Yüzüm sanki çökmüş gibi hissediyorum ve gözlerim yaşıyor.

Bethiah uykulu bir şekilde homurdanıyor, uyanıyor ve sonra yuvarlanıyor. Gözlerini kısarak bana baktı ve doğrulup oturdu. "Bu da ne, kabarık şey? Burnun neden kanıyor?"

Kanamayı durdurmak için burnumu sıkarak, "Yüzümü boynuzladın," demeyi başarıyorum. Bu bile

Küçük bir hareket beni öldürüyormuş gibi geliyor ve inliyorum. "Seni uyandırmaya çalışıyordum ve sen bana kafa attın."

İç geçiriyor ve yataktan kalkıp odamızın bitişiğindeki tuvalete doğru ilerliyor. "İşte bu yüzden bir insanla aynı yatağı paylaşmak kötü bir fikir. Sen çok kırılgansın -"

"Yine başlama," diye arkasından sesleniyorum. "Seni öptüğümde seğiriyorsun diye başka bir yerde uyumayacağım."

Bethiah bir süre sonra yüzünde tuhaf bir ifade ve elinde ıslak bir havluyla geri döner. "Beni öpücüklerle mi uyandırmaya çalışıyordun?" Yatağın yanına çömeliyor ve oturmamı işaret ediyor. Kalktığımda benim için burnumu temizliyor. Havlu sıcak ve zonklayan yüzüme iyi geliyor. "Jamef bu konuda ne diyor?"

"Seni olabildiğince çok öpmem gerektiğini söyledi." Ona pısırik bir bakış attım. "Boynuna dokunulduğunda geri çekildiğini nereden bilebilirdim ki?"

Dudakları seğiriyor ve havluyu burun deliklerime doğru tutmaya devam ediyor. "Bilgin olsun, eğer beni öpücüklerle uyandırmak istiyorsan, arkadan değil de önden saldırman daha iyi olur. Ya da kemerin altından. Belden aşağı keskin aletler yok." Bir an beni inceledi. "İkincisi, çok tatlısın. Dün senden kurtulmaya çalıştığım için özür dilerim."

"Ne?"

"Ne?" diye yankılanıyor, masumca göz kırpmıyor.

"Dün benden kurtulmaya mı çalıştın?" Dehşete kapılarak ciyaklıyorum. Korkudan tüylerim diken diken oluyor ve kendimi tehlikeli bir şekilde ağlamaya yakın hissediyorum.

"En iyi ihtimalle yarım yürekliydim, kabarık. Senin için en iyisinin ne olduğunu düşünmeye çalışıyordum. Ama Jamef'le konuştum ve seni yanımda tutmayı ne kadar çok istediğimi fark etmemi sağladı." Omuz silkiyor. "Yani... Bu konuda biraz kötü hissediyorum."

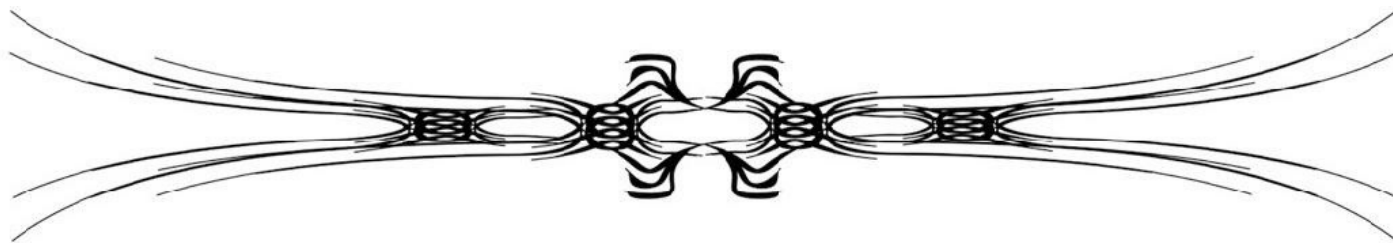
Kırılıp kırılmayacağımı bilemiyorum. Beni "elinde tutmak" istediğine karar vermesine sevindim ama benden kurtulmayı düşünmesi bile beni incitti. Bunu aştığımızı sanıyordum. "Anlıyorum."

"Eğer şimdi beni öpmek istiyorsan, hayır demeyeceğim," diyor Bethiah parlak bir sesle.

Bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. "Şu anda kendimi pek aşk dolu hissetmiyorum. Üzgünüm." Ondan bezi alıyorum ve incindiğimi gizlemeye çalışarak yataktan zıplıyorum. "Her neyse, kahvaltı için giyinsek iyi olacak. Hazza bana özel yumurta yemeğini yapacağını söyledi."

Belki düşünmek için biraz zamanım olursa, kendimi daha az incinmiş hissederim.

ELLI Alt1

BETHİvH

"Wufaklığa ne yaptın?" Yaahi çayını yudumlarken bana ters ters bakıyor.

"Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım!" Ben de ters ters baktım. "Ve bu ima hoşuma gitmedi."

"Bu bir ima değil," diyor Yaahi. "Sadece ona bakın."

Ben yaparım. Ve irkildim. Çünkü Dora'nın burnu şişmiş ve kıpkırmızı olmuş, bir gözünün altında da koyu bir morluk var, sanki şişlik bir şekilde narin yüzünün geri kalanına da yayılıyor. Daha da kötüsü, her zamanki neşeli hali bu sabah yok. Üzgün ve asık suratlı görünüyor, asık suratla kahvaltısıyla oynuyor. Hazza'nın neşeli konuşmaları bile yüzüne bir gülümseme getirmiyor.

Tüylerim perişan görünüyor.

"Tamam, bu benim hatam olabilir, evet." Yüzümü buruşturuyorum. "Daha önce burnuna bir boynuz yedi ve sonra onu burada bırakmayı düşündüğümü öğrendi. Şimdi de bana kızgın." Ağzımı ovuşturuyorum. Kef, insanlar zordur. Ne kadar duygusal olabildiklerini unutmuşum.

"Açıkla."

Otoriter kadın. Ondan hoşlandım. Ona Dora'dan, onu burada bırakmayı nasıl düşündüğümünden ama fikrimi değiştirdiğimden ve bunu düşündüğümüzü fark etmesinin bile onu nasıl yaraladığından bahsettim. "Görünüşe göre yanlış taktikmiş."

Yaahi bilmiş bir şekilde başını eğiyor. "Sizin için çok değerli olmak istediği için incindi ve siz onu başkalarının üzerine yıkmaya çalışıyorsunuz."

"Kandırmak yok! Olsaydı bile, çok hassas ve nazik bir kandırmaca olurdu. Her neyse, bu senin fikrindi. Seni suçluyorum." Omuz silktim. "İşte böyle."

"Güvenli bir yer aradığını düşündüm." Yaahi suçlamamdan rahatsız olmamış görünüyor. "Burada bizimle olduğundan daha güvenli bir yer yok. Bu yüzden belki de güvende olma ihtiyacından daha fazlası için sizinle birlikte olduğu sonucuna varmalıyım?" Bıyıkları seğiriyor. "Kişiliğine bakılırsa bu çok uzak bir ihtimal ama sana değer veriyor olabilir mi?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. Ama haksız değil. Dora benden gerçekten hoşlandığını açıkça belli etti. Ve Jamef'e bayılıyor. Birlikte çok tatlılar... Ve şimdi kendimi daha kötü hissediyorum. "Sanırım şu anda pek takdir edildiğini hissetmiyor."

"Nedenini hayal bile edemiyorum." Yaahi çayından bir yudum daha alıyor. "Onu istenmeyen bir evcil hayvanmış gibi yabancılara vermeye çalıştınız. Bunun nasıl incitici olabileceğini hayal bile edemiyorum. Aşırı hassas bir tür olmalı."

Bu Praksiyacı cadaloza gözlerimi kısıyorum. Haklı olmaya nasıl cüret eder? Beni görmezden geliyor, bıyıklarında kendini beğenmiş bir ifadeyle çayını yudumlamaya devam ediyor. "Belki de nasıl hissettiğimi anlatmakta iyi değilimdir. Belki de açılmakta zorlanıyorum ve Dora bundan etkileniyor."

"Neden?"

"Neden etkileniyor?"

Yaahi başını sallar. "İnsanlara açılmakta neden bu kadar zorlanıyorsun? Çekici ve iradeli birisin. Zekisin. Neden onun kadar küçük birinden korkuyorsun? Neden ona açılmakta zorlanıyorsun?"

Çünkü insanların kalbinizde açtığı yaraların iyileşmesi h e r şeyden on kat daha uzun sürer.

Çünkü savunmasız olmayı sevmiyorum. Ya da aptal gibi hissettirilmekten.

Çünkü kimse için yeterli ya da çok fazla olamayacağımdan korkuyorum.

Yaahi'ye umursamaz bir el salladım. "Geçmişte yanmıştım diyelim."

"Mmm." Fincanının üzerinden bana bakıyor. "Eriştenin üzerine ağzını yakarsan, bir daha asla yemez misin?"

"Bu farklı." "Öyle mi?"

"Evet, hayatta kalmak için yiyeceğe ihtiyacınız var."

"Ama aşk değil?" Yaahi bana acımaya yakın bir bakışla bakıyor. "Seni yargılamak için burada değilim, Bethiah -"

Beni kandırabilirdi.

"-ama Dora'nızın çok duygu odaklı bir yaratık olduğunu söyleyebilirim. Umutsuzca sevgi ve ilgi istiyor. Ona ihtiyacı olanı vermenin ne zararı olur? Çok fazla şey isteyeceğini düşünüyor musunuz? Ona verebileceğinizden fazlasını mı talep eder? Mantıksız davranır mı? Bana tatlı, uysal bir yaratık gibi görünüyor."

Öyle. Ve sorun da bu. Dora çok tatlı, çok nazik, çok bağışlayıcı. Rhonda'ya hiç benzemiyor ve bu da kalbim için çok daha tehlikeli olduğu anlamına geliyor. Dudağımı çiğniyorum ve tekrar Dora'ya bakıyorum. Tabağına daha fazla yemek koymaya devam eden Hazza'ya umutsuzca gülümsemeye çalışıyor ama kalbinin bir şeylere bağlı olmadığı açık.

Bunu ona ben yaptım. Duygularını incittim. Onun buradaki neşesini mahvettim. "O benden daha iyisini hak ediyor," diye mırıldandım.

"Ama o daha iyisini istemiyor. O seni istiyor." Yaahi başını eğiyor. "Arkadaşım eşlerini memnun etmek için her türlü erişteyi satın alır. Egzotik tatlar. Yeni baharatlar. Eline ne geçerse. Yine de herkes son paket chski eriştesi için kavga eder. Onlar sıradan. Basit. Kimse en pahalı Holaxi eriştesi ya da Zenith II'den yeni bir karışım için kavga etmez. Peki bunun nedenini biliyor musunuz?"

"Siz bayanlar boktan bir zevke mi sahipsiniz?"

Praksiyalı kadın gülümser. "Çünkü bize rahat ve hoş gelen şeyleri severiz. Pahalı olup olmaması önemli değil. Biz neyi seviyorsak onu severiz. Belki de Dora sevdiği şeyi seviyordur."

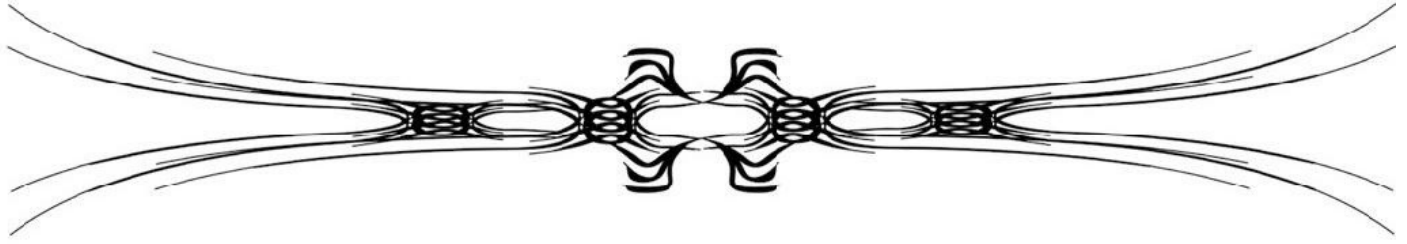
İşe karışan bu kadının çok fazla anlam ifade etmesinden nefret ediyorum. "Bana erişte dediğin için alınmalı mıyım, karar vermeye çalışıyorum."

"Ucuz bir erişte." Yaahi gülümsüyor. "Eğer boşboğazlık ediyorsam, kolayca değiştirilebilen bir tane. Eğer ona istediği verilmezse, belki de zevkleri değişecektir."

Ona hırlamak istiyorum ama haklı olduğunu da biliyorum. Dora'nın sevgisi şu anda özgürce veriliyor, ama onu incitmeye devam edersem, geri çekilecek ve sertleşecek... benim gibi. Ve bunu görmek korkunç olur. "O zaman ne öneriyorsun?"

"Belki bir değişiklik yapıp ona kur yapmayı denersin?" Tüylü kaşları kalkıyor, sanki bana meydan okuyor. "Ona önemli olduğunu ve önemsedğini göstermek mi? Bu çok mu zor?"

Benim için mi? Evet. Ama yine de denemeliyim.

BETHİvH

Ugh. Sanırım bunu düzeltmeliyim.

Kahvaltıdan sonra Dora'nın yanına gidiyorum ve o uzaklaşana kadar Hazza'ya ters ters bakıyorum. Güzel saçlarını okşama dürtüsüne direnerek tüylerimin üzerine eğiliyorum. Muhtemelen okşanmak istemiyordur.

Şu anda. "Hey, bugünkü programın nasıl görünüyor?"

Dora bana kaşlarını çattı. "Benim... programım mı?"

Doğru. Aptalca bir soru. Bir programı yok ve eğer olsaydı, muhtemelen kusana kadar bu kadınlar tarafından ikramlarla beslenmeyi ya da on altı kez kıyafet değiştirmeyi içerirdi. "Boş ver. Benimle geliyorsun."

Bu açıklama karşısında hiç heyecanlanmıyor, bu da beni biraz suçlu hissettiriyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Birincisi, burnuna revirde baktırmak için gemiye gidiyoruz, çünkü beni kötü gösteriyorsun. İkincisi, birlikte biraz antrenman yapabiliriz diye düşündüm."

Yemek çubuklarıyla oynuyor ve sonra başını sallıyor. "Hayır, teşekkür ederim." Bu da ne...?

İlk kez önerilerimi tam ve mutlak bir coşkuyla karşılamadı. Sanki içinde bir şeyleri kırmışım gibi kendimi daha da suçlu hissediyorum. Şu ana kadar Dora'nın tatlı hevesini ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim ve bunu mahvettiğim için kendimi evrendeki en büyük pislik gibi hissediyorum.

Yüzünü inceliyorum, onu neyin gülümseteceğini düşünmeye çalışıyorum. "Sana kendini nasıl savunacağını öğretmek istiyorum, tüy yumağı. Böylece istediğin zaman bana bir blaster çekebilirsin ve ben de senin kendi kulağına ateş edeceğinden endişe etmem. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?"

Ona en kazanan gülümsememi versem bile cevap vermiyor.

"Güvende olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirir," diye tekrar deniyorum, çünkü o duygularla falan çok ilgili. Bu onun canlanmasını sağlıyor, ama sadece biraz. Bana bakıyor, dudaklarını ısıyor ve sonra tekrar başını sallıyor.

"Hiç havamda değilim, Bethiah. Kusura bakma. Başım ağrıyor."

Önceden canavar gibi mi hissediyordum? Şimdi öyle hissediyorum. Dora hiç şikayet etmez. Bunu benden kurtulmak için mi yapıyor, yoksa gerçekten çok acı çektiğini itiraf mı ediyor, emin değilim. Uzanıp çenesini tutuyorum ve bana bakmaya zorluyorum. İri gözleri yaralı duygularla dolu ve ona bunu yaptığım için nefret ediyorum. Benim incinmemem için onu kendime kızdırmam gerekiyordu, tam tersi değil.

Dora'yı incitmek en kötüsü.

"Oh, pofuduk." Başparmağımla yanağını okşayarak iç geçiriyorum. "Gerçekten berbat bir eşim. Özür dilerim." Hafifçe dokunuşuma doğru eğiliyor ve bu bana bir fikir veriyor. "Kamaramıza dönsek ve acını dindirmek için kafana masaj yapsam nasıl olur? Sonra eğer antrenman yapmak istersen, bu bana bir iyilik olacağından, ben de sana bir iyilik yaparım. Nasıl istersen. Kulağa hoş geliyor mu?"

Gözleri kısılıyor ve beni inceliyor. En azından dikkatini çektim. "Bir iyilik mi?" Başımı salladım.

Bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Seçtiğim herhangi bir şey?"

Uh oh. "Makul olan her şey. Eğer benden rıhtıma gidip kendimi uzaya bırakmamı isterseniz, bunu kabul etmeyebilirim."

Dora bana inceleyici bir bakış attı. "Senden asla kendine zarar vermeni istemem."

Şimdi kendimi daha da büyük bir göt gibi hissediyorum. "Ama evet, eğer bana pembe firfırlar giydirmeyi, evcil hayvan tasmaı takmayı ve beni istasyonda gezdirmeyi düşünüyorsan, senin için bunu yaparım." Duraksıyorum, yanağını okşuyorum ve sonra gergin bir sesle ekliyorum, "Senin için her şeyi yaparım, tamam mı?"

Kusacağım. Bu savunmasız, gergin hissi sevmiyorum. Başka birinin kabuğumu delebileceğini bilmesine izin verme hissi. Nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum.

Ama Dora küçük bir gülümsemeyle beni şereflendiriyor ve yanağını elime sürüyor. "Pekâlâ. Kafa masajı, sonra da eğitim... Ama önce Jamef'e nereye gittiğimizi söyleyelim."

Oh, güzel. Yani Dora'nın şiş burnunu görebiliyor mu? Gülümsemeyi başarıyorum. "Elbette, pofuduk."

Ayağa kalkıyor ve hemen elimi tutup parmaklarımı onunkilere geçiriyor. İç çekerek koluma yaslanıyor ve sanki dokunuşum onu daha iyi hissettiriyormuş gibi bana yapışıyor. Onu kucaklamak için kendime çekiyorum, başının tepesine hızlı bir öpücük konduruyorum ve Yaahi'nin kendini beğenmiş bakışlarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Odadan çıkıp ay üssünün kısa ve kafa karıştırıcı koridorlarından birine giriyoruz. Jamef'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama uzaklarda bir yerde Kaatir'in gürleyen kahkahasının sesini duyabiliyorum ve dostumuzun orada olacağından şüpheleniyorum.

Elbette, üç dönüş ve iki yuvarlak, balon gibi oda sonra, Jamef'i Kaatir ile bir kahvaltı masasında otururken buluyoruz. Yaşlı erkek daha fazla hikâye anlatıyor ve bir rulonun üzerine reçel sürerken düz bir kapla işaret ediyor. Jamef sandalyesine yığılmış, bir eliyle başını destekliyor ve sıkılmış görünmemek için elinden geleni yapıyor ama tamamen başarısız oluyor. İçimden bir ses Kaatir'in tutsak izleyicisinin sıkılıp sıkılmamasını umursamadığını, aynı zamanda bunun Jamef'in daha önce de katlandığı bir şey olduğunu söylüyor.

İçeri girdiğimizde ikisi de bize bakıyor ve Jamef hemen ayağa fırlıyor. "Dora! Yüzüne ne oldu, tatlım?"

Suçlayıcı bakışlar bekleyerek kendimi hazırlıyorum ama Dora sadece Jamef'e kıkırdıyor ve alaycı bir gülümsemeyle onun kollarına doğru ilerliyor. "Sabah kazası. Arkadaşlarının boynuzları varken senin olmayınca böyle oluyor. Gelecekte daha dikkatli olacağım."

Benim değil de onun hatasıymış gibi mi davranıyor? Oh, kabarık. İçimdeki onu sıkma dürtüsüyle savaşıyorum... iyi anlamda.

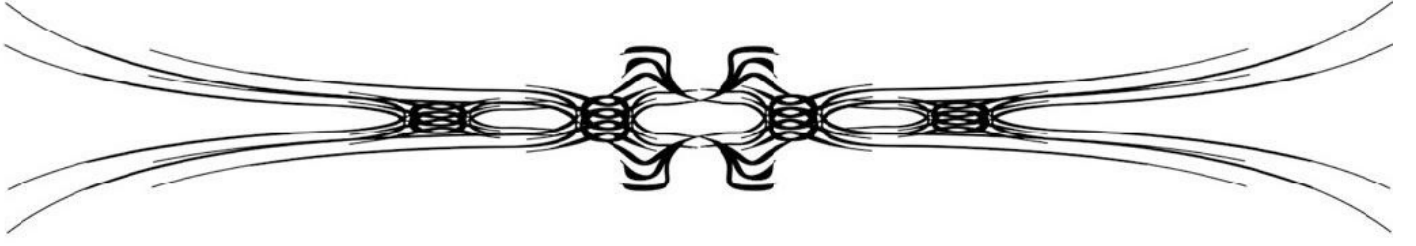
Ben kapıda garip bir şekilde beklerken Dora, Jamef'in burnunu incelemesine izin veriyor. "Gemiye geri dönüyoruz," diyor. "Bethiah bana bazı eğitim hareketleri göstermek istiyor."

Jamef başını sallar. "Yapamam. Biz konuşurken üzerinde çalışıyorlar. Önümüzdeki birkaç gün boyunca yaşanabilir olmayacak." Yaşlı Kaatir'e doğru dönüyor. "Arkadaşlarımın kullanabileceği bir eğitim odanız var mı?"

"Eğitim odam var mı?" Kaatir huffs. "Bir Iraxian yeşil kanar mı?"

Dora gözlerini kırıştırıyor ve yüzünde büyüleyici bir şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bunun cevabını bilmiyorum."

Kef me, o çok tatlı. Ugh. Tehlikedeyim.

Tuğün oldukça karışık bir gün.

İki arkadaşımın birlikte uyanmak, bir artı. Bethiah'ı baştan çıkarmaya çalışırken burnuna bir boynuz yemek, eksi. Bethiah'nın beni hala kalıcı geleceğinin bir parçası olarak görmediğini duymak, büyük bir

Eksi. Bethiah'nın bana borçlu olduğunu söylediği bu "iyiliği" ona karşı kullanacağıma karar vermem mi? Büyük bir artı.

Jamefi görmek için durduğumuzda, onu kenara çektim ve kulağına fısıldadım. "Bethiah'ı baştan çıkaracağım."

Sırtışı bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Kesinlikle her şeyi kabul ettiğini.

Şimdi sıra bende. Ya da yakında olacak. Şimdilik Bethiah bana bir patlayıcının nasıl kullanılacağını gösteriyor. Dünya'daki bir silaha çok benzediğini ama tetik yerine bir basınç noktası olduğunu söylemiyorum. Mekanikler aynı, ama ben bilmiyormuş gibi yapıyorum, bu yüzden Bethiah zaman ayırıyor ve bu büyük bir istek gibi geliyor. Bu tür şeyler için özel olarak mühürlenmiş bir ambarda atış talimi yapıyoruz ve Bethiah nişancılığımın ne kadar kötü olduğuna dair mutsuz sesler çıkarıyor.

"Ateş ederken gözlerini kapatıyorsun, pofuduk."

"Gerçekten değilim," diyorum ona ve sonra "hedef" olan hareketli daireyi vurmaya çalışarak yanıldığımı kanıtlıyorum. Bu bana Dünya'da kedilere eziyet etmek için kullanılan lazer işaretleyicileri hatırlatıyor, tek farkı her ıskaladığımda bilgisayarın cırtlak bir hoşnutsuzluk sesi çıkarması. Ve ben çok ıskalıyorum. "Belki de bilinçaltım hiçbir şeyi vurmak istemiyordur."

"Asla bilemeyeceksin, çünkü o lanet gözlerini kapatıp duruyorsun," diyor yüzünü bana doğru çevirerek.

Ona dil çıkarmak istiyorum ama bunun yerine yanıldığını kanıtlamaya karar veriyorum. Patlayıcıyı kaldırdım, silahın ucuyla hedefi takip ettim ve sonra ateş ettim - ve gözlerimi tekrar kapattım. "Kahretsin. Özür dilerim."

"Kolunuza bağlı olsaydı muhtemelen daha iyi giderdi -"

Hırslayarak ona döndüm. "Koluma bir silah taktırmayacağım!"

Bethiah ellerini havaya kaldırdı. "Ben sadece bariz olanı söylüyorum."

Hırıltımı bastırarak silahı yerine koydum. Bunu insan okumalarına göre ayarlamak ve küçük elime uydurmak için çok çalıştığını biliyorum, ama pratik yapmak (ve ne kadar kötü olduğumu) beni endişelendiriyor. Ya bir blaster ile hiç iyi olamazsam ve sonuçta benden kurtulmaya karar verirlerse? Ya bir çift uzay korsanı ile başa çıkamazsam? Bu düşünce beni ayıltıyor ve hedefi tekrar vurmayı deniyorum ama aynı sebepten dolayı bir kez daha başarısız oluyorum.

"Ne kadar daha?" Bethiah'ya sinirli bir şekilde soruyorum. "Bundan nefret ediyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ne kadar kötü olduğuma ya da öğrenemediğime dair iğneleyici bir yorum yapmasını bekliyorum. "Zamanla daha iyi olacaksın, söz veriyorum. İlk kez bir blaster tuttuğumda, yanlışlıkla öğretmenimi vurdum."

Ağzımda bir gülümseme belirliyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bir blaster senin elinde o kadar doğal bir his veriyor ki, bu işi hallettiğimi

sanıyordum, sorun yok." Yanıma gelip arkama geçiyor ve önünü sırtıma bastırıyor. Bethiah elimi kendi eliyle kapatıyor ve diğer elini belime kilitliyor. Birlikte, parmağım hala tetikte, blasterimi havada yönlendiriyor ve hedefi takip ediyoruz. "Ateş ettiğin andan merminin hedefe isabet ettiği ana kadar geçen süreyi hesaba katmalısın. Ben biraz ileriye nişan alıyorum." Silahı hedefin biraz önüne doğrultuyor ve hedefi takip etmeye devam ediyor. "İşte böyle."

Ateş ediyorum ve yine ıskalıyorum, ama bu sefer daha yakın. "Oraya ulaşacaksın. Sadece pratik yapman gerek."

"Bana yine iyi davranıyorsun," diye takılıyorum ona, omzumun üzerinden gözlerinin içine bakarak. "Dikkatli ol, yoksa buna alışabilirim."

Sanki saldırgan bir şey söylemişim gibi kaşlarını çatıyor. "İyi biri olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Uh oh. Patlayıcıyı indiriyorum ve onun eğitim kucağından düzgünce çıkıyorum. "Olabilir misin? Çoğu zaman sadece... olmamayı seçiyorsun."

Bu açıklama onu daha da mutlu etmedi. Bethiah sıkıntılı görünmeye devam ediyor ve bu benim iyilik istemeden önce sahip olmak istediğim bir hava değil. Blaster'ımı kapatıyorum ve önce sapını ona uzatıyorum. "Bugünlük bu kadar eğitim yeterli mi?"

Dalgınca başını sallıyor. "Benimle dalga geçtiğin için teşekkür ederim." "Bir ara tekrar yapabilir miyiz?"

Bethiah bunun üzerine biraz neşelenir. "Sadece sen istersen. Ben... Benim yanımda mutsuz olmanı istemiyorum, tamam mı? Biliyorum, birlikte yaşaması zor biri olabilirim ama bu tür şeylerde iyi değilim. İnsanlar beni küçük dozlarda ya da hiç tercih etmiyor." Blaster'ı alıyor ve silahlarıyla birlikte beline kılıflıyor. "Bunca zamandır sana anlatmaya çalıştığım şey buydu. Bunların hiçbirinde iyi değilim."

Parmağımı ona doğru uzatarak eğilmesi gerektiğini söylüyorum.

Öyle yapıyor ve ben de kolumu boynuna dolayarak onu hızlı bir öpücük için kendime çekiyorum. Sanki şefkatli olmamı beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla sarsılıyor ve ben de alt dudağını ısıriyorum. "Hep birlikte öğreniyoruz," diyorum ona. "Ben de hata yapacağım. Sadece benden kurtulma, tamam mı?"

Bethiah başını sallar. "Ben... Ben özür dilerim, Dora. Duygularını incitmek istememiştim."

Ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşmek istiyorum. Bunun yerine burnumu onunkine sürüyorum çünkü bunun onun için zor olduğunu biliyorum ve ne kadar çabaladığına dikkat çekmek onu yine sinirlendirecek. Yine de burnumun morardığını unutmuşum ve yüzümde sıcak bir acı parıltısı beliriyor. "Ow."

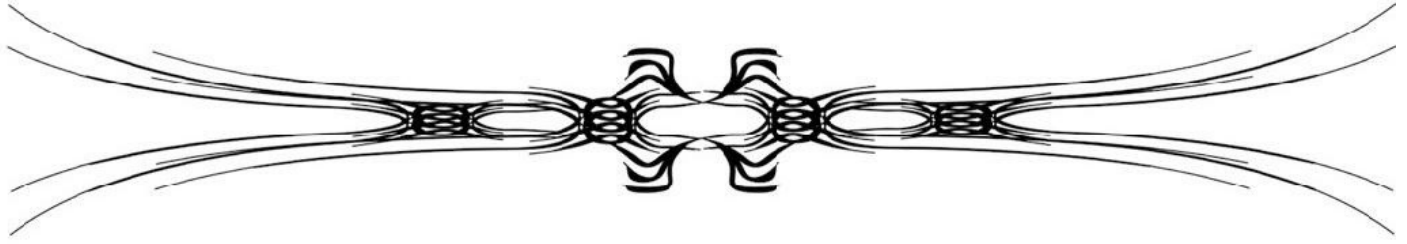
"Sevimli olursan böyle olur," diyor ve sonra eğilip beni tekrar öpüyor.

Ben de onu öpüyorum, çünkü bu tatlı, oynak dudak ısırıkları harika. "İyiliğim için ne istediğimi biliyorum."

"Oh?"

Başımı salladım. "Duş. Sen ve ben. Birlikte."

Bir yanımda hayır demesini bekliyor. Bir bahane bulmasını. Bunun yerine duraklıyor ve "Önce burnunu kontrol etmek için revir makinesine ihtiyacın var. Sonra duş alırız."

DORv

N Onurunuzu (ve libidonuzu) sıfır noktasına geri getirmek için bir ilaç makinesi gibisi yoktur. Burun deliklerimin ve morarmış yüzümün dürtülmesini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ve makineden bir iğne çıkıp yüzüme doğru yöneldiğinde gözlerimi kapatıyorum.

Burnuma bir sızı geldiğinde Bethiah'nın elini sıkıca tutuyorum, ardından soğuk bir uyuşma geliyor. "Daha iyi misin?" Gözlerimi açarak ona soruyorum.

Yüzümü inceliyor, parmakları çenemi kavırıyor. "Daha iyi," diye onaylıyor. "İğneyle birlikte şişlik hızla inecek ve sabaha kadar eskisi kadar iyi olacaksın."

Elini bırakıyorum ve hafifçe burnuma dokunuyorum. "İlk defa bir sevgilim tarafından kafama vuruldu."

Bethiah çeneme vuruyor. "Şimdiye *kadar* ilk kez."

Kıkırdayarak elini itiyorum. Bethiah'nın her şeyi bir perspektife oturtacağına güveniyorum. "Pekâlâ. Sence buralarda duşlar nerededir?"

"Bir tahminde bulunabilirim," diyor ve elimi tutuyor. "Hadi gel."

Üç oda ve bir koridoru geçtikten sonra duşları buluyoruz. Kaatir'in ay üssünde bu kadar çok insan yaşadığı için birden fazla banyoları olacağını düşünmüştüm ama duşları görünce aklımda bölük pörçük bir anı canlandı. Bu duş odası, aynı alanda duvara tutturulmuş birden fazla duş başlığı ve drenaj için geniş bir karo alan ile askeri bir görünüme sahip. Duşa aynı anda yirmi kişi sığabiliyordu ve içimden bir ses bunun inşa edilirken planın bir parçası olduğunu söylüyor. Bir kadın arkadaşımın bel hizasındaki duvarın üzerinden bana bir kalıp sabun uzatması, saçımı şampuanlarken şakalaşmamız aklımın bir köşesinde canlanıyor.

Kısa ama canlı ve beni duraksatıyor. "Hey, Bethiah? Sence diğer Dora -ilki- orduda mıydı?"

"Senin nişancılığınla değil," diye yanıtlıyor hemen. "Hey!"

"Ne? Yalan söylememi mi istiyorsun? Bir blaster ile harikasin, tüy yumağı. Hiç böyle bir yetenek görmemiştim." Sesi hemen tereyağlı ve yumuşak bir hal alıyor. "İnanılmaz. Sen -"

"Tamam, tamam." Bir havlu alıp ona doğru savuruyorum ve havlunun şaklamasını sağlıyorum. Havluyu kullanma becerisi kolay geliyor ve Bethiah'nın şaşkınlıkla hafifçe sıçrayıp kuyruğunu sallaması hoşuma gidiyor. "En azından bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

Bethiah odayı tarayarak, "Çok hoş," diyor. "İstedığinin bu olduğuna emin misin? Benim seni yıkamam mı?"

Havluyu ona tekrar fırlatıyorum ve bana attığı sinirli bakışın tadını çıkarıyorum. "Duş dedim. Beni yıkayacağını söylemedim. Seni yıkayacağım."

Gözlerini bana dikti.

"Soyun," diye şarkı söylüyorum, havlumu omzuma atıyorum ve soyunma alanına doğru ilerliyorum. Ayakkabılarımı metal bankın yanında tekmeliyorum ve anılarımda ahşap bir bank yükseliyor. Onu bir kenara itiyorum, çünkü şu anda diğer Dora'yı düşünmek istemiyorum. Ben o değilim. Ben onun bir tür denizyıldızıyım. Laboratuvarda yetiştirilmiş bir kopyası. O Dora her kimse, ben değilim.

Soyunurken duraksıyorum, Yaahi, Hazza ve diğer kadınlar gerçeği bilselerdi bana nasıl

bakarlardı diye merak ediyorum. Hâlâ bana kurabiye atıp saçımla oynar ve beni giydirirler miydi?

oyuncak bebek gibi severler miydi? Yoksa iğrenirler miydi?

Jamef ve Bethiah ile birlikteyken bir bütün olmadığımı unutuyorum. Beni tam bir insan gibi hissettiriyorlar.

"İşte buradayım," diyor arkamdan bir ses. "Heyecanınızı kontrol etmeye çalışın."

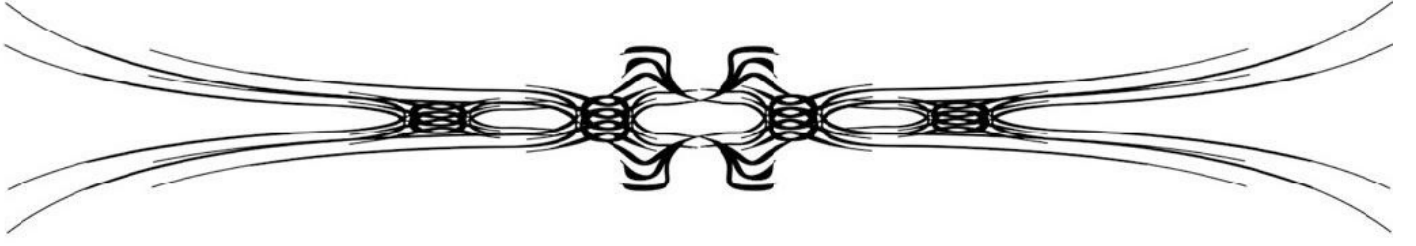
Bethiah duvara yaslanmış, dramatik bir poz ve ifade veriyor. Tamamen çıplak ve dövmeleleri tüm çıplaklığıyla ortada. Kıvrak vücudunu, dilin ucuyla keşfedilmek için yalvaran karmaşık desenlerle sarıyorlar ve çıplak amını gördüğümde şaşırmamalıyım ama şaşıyorum. Çok sade ve bariz görünüyor... ve çekici.

Tabii ki orası çıplak. Sadece insanların uygunsuz yerlerinde kıl olur. Sadece benim şansım. "Beni yendin," diyorum ona, çalıntı anılar ve denizyıldızı insanları hakkındaki tüm düşünceleri bir kenara iterek. Yapmam gereken bir iş var ve bu iş Bethiah'yı baştan çıkarmak. Hazza'nın bana verdiği elbiseyi kaptığım gibi başımın üzerine geçiriyorum ve Bethiah'nın çıplaklığına eşlik ediyorum. "Şimdi ben de hazırım. Kendini hayatının en güzel düşüne hazırla."

Bethiah kendini tekrar duvardan aşağı iterek, "Fazla abartma, pofuduk," diye takılıyor. "Bana bir kompleks vereceksin."

Abartmıyorum. Bunu onun şimdiye kadar aldığı en iyi düş haline getirmeyi planlıyorum. Onu en az bir kez boşaltana kadar bu odadan çıkmasına izin vermeyeceğim. Bence bu adil olur.

Elimi ona uzatıp tutmasını bekliyorum ve şimdiden saldırımı planlıyorum. Bethiah'nın hiç şansı olmayacak.

I Şüpheli Bethiah bunun duşla ilgili olmayacağını anlamaya başlıyor. Şimdi soyunmuş olarak duş alanına giriyoruz. Dili okuyamadığım için sıcak ve soğuk ayarlarını göstererek kontrollerle uğraşıyor. Su üzerimize akmaya başladığında, aniden banyo yapmaya odaklanmış görünüyor. Elleriyle kollarını ovuyor, sonra spreyin altına girip yüzünü keseliyor.

"Hey şimdi," diye şaka yapıyorum. "Bunun benim anım olması gerekiyordu."

"Doğru ya. Çünkü sen tuhaf birisin ve beni yıkamak istiyorsun. Unutmuşum." İtaatkâr bir şekilde spreyden çıkıp geriye doğru birkaç adım atıyor. Bir an sonra kollarını iki yana açıyor ve gözlerini kapatıyor. "Devam et. En kötüsünü yap."

"Tanrım. Heyecanlanmayı bırak. Kafamı şişireceksin." Duvardaki sabunluğa benzeyen şeye doğru ilerliyorum ve sabun avucuma fişkırana kadar üç parmaklı elimle düğmeye basıyorum. "Eğer bu senin için bu kadar mutsuz olacaksa, o zaman bunu yapmak zorunda değiliz, tamam mı?"

Bethiah uzun bir süre sessiz kalıyor ve ben dönüp ona bakıyorum. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, sanki kendine sarılıyormuş gibi. Yüz ifadesi dalgın. "Bunu senin için mahvetmeye çalışmıyorum, pofuduk. Sadece... benden ne istediğini bilmiyorum."

"Bundan emin misin? Çünkü oldukça açık olduğumu hissediyorum." Banyo jeli dolu elimi kaldırdım. "Sen. Ben. Sabun. Duşta ellerimi her yerine sürmem. Dokunuşlarımla sana zevk vermem. Bu istemediğin bir şey mi?"

"Öyle bir şey demedim."

"O zaman bırak seninle ben ilgileneyim." Ona doğru bir adım atıyorum ve ona bakıyorum. O kadar uzun ki kendimi onun yanında bir karides gibi hissediyorum. Yalınayak, omzuna ulaşamıyorum ve boynuzları onu daha uzun gösteriyor. Yine de korkutucu değil. Sadece zayıf ve sevimli ve savunmasız olmamak için çok çabalıyor. "Kimsenin seninle ilgilenmesine izin vermiyorsun, değil mi?"

Başını öne eğiyor. "Sanırım sorulması gereken soru 'neden biri bunu istesin ki' olmalı."

"Çünkü senden hoşlanıyorlar. Çünkü seni daha iyi tanımak istiyorlar."

Bethiah buna açıkça şüpheyle bakıyor. "Bahsettiğimiz kişi benim, tüyler ürpertici."

Geçmişinde işlerin iyi gitmediği biri olduğunu ima etti. Çoğu insanda bu tür şeyler vardır ama nedense Bethiah herkes için kötü haber olduğunu düşünüyor. Bunu duymak istemiyorum. Onun tuhaf, saygısız doğasını seviyorum. "Senin hakkında konuştuğumuzu biliyorum, şapşal. Her kelimesinde ciddiydim. Hepinizi seviyorum, beni delirttiğinizde ya da benden kurtulmaya çalıştığınızda bile."

"Dora." Ellerimi köpürtmeye başladığım sırada Bethiah yüzümün kenarlarını tutuyor ve dikkatimi işimden uzaklaştırıyor. Gözlerine bakıyorum ve şu anda orada gülme, alay etme duygusu yok, sadece endişe var. "Eğer senden kurtulmaya çalışıyormuşum gibi görünüyorsa, çalışmıyorum. Sadece senin için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum. Tanıdığın tek kişi biz olduğumuz için ikimizle birlikte kalarak hata yaptığını düşünmeni istemiyorum. İhtiyacın olduğunda seçeneklerinin olmasını istiyorum."

Aw. "Seçeneklerim olduğunu biliyorum." Çoğu Risda'yı içeriyor ama seçenekler her zaman vardı. "Seninle ve Jamef'le kalmak istiyorum. Siz benim ailemsiniz. Ve şimdi de sevgilimsiniz."

"Gerçekten inatçısın."

"En iyisinden öğrendim," diyorum neşeyle ve sonra sabunlu ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. "Peki, yap

Bana neyin iyi hissettirdiğini söylemek ister misin yoksa bunu kendim mi bulmalıyım?"

Başını bıkkın bir şekilde sallıyor ve sonra düşüncesizce eğilip beni öpüyor. "Bu iyi hissettiriyor."

Kıpırdamadan duruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve öpücüğe doğru eğiliyorum. Dudakları tüy kadar hafif bir hareketle dudaklarımın üzerinde geziniyor ve Bethiah'nın kişiliğinin incelikten başka bir şey olmadığı düşünüldüğünde öpücüklerinin bu kadar yumuşak olması beni her zaman şaşırtıyor. Sanki narinmişim gibi öpüyor. Sanki kırılganmışım ve her şeyden önce şefkate ihtiyacım varmış gibi öpüyor. Sanki kırılabilirmişim gibi.

Hoşuma gidiyor ama bazen bir kız daha fazlasını ister. Sabunlu ellerimi kalçalarına sürüyorum ve sonra dili dudaklarımın üzerinde dans ederken arka tarafını sıkıyorum. Bana hafif, eğlenceli öpücükler vermeye devam ettiğinde, onu fayansa doğru itiyorum ve daha sert öpüyorum. Dudaklarım karşı inliyor ve bu sefer onu dillediğimde beni daha büyük bir coşkuyla karşılıyor. "Beni kıramazsın," diyorum ona öpücüklerimin arasında. "O yüzden bana içtenlikle dokun."

Nefes nefese benden uzaklaşıyor ve başını sallıyor. "Ben her zaman ciddiylim."

"Güzel," diyorum. "Ve seni tatmin etmeme izin vereceksin, değil mi? Beni boşalttığın gibi seni de boşaltmama? Bana ve Jame'e boşalmamız için yardım ettin ama kendine bir şey almadın."

Bethiah'nın gözlerindeki ketum bakış geri döner. "Ben bir şey istemedim. Sadece ikinizi eğlenirken görmek hoşuma gidiyor.

."

"Yalancı. Bence daha fazlasını istiyorsun ve sormaya korkuyorsun." Arkasına uzandım, onun tabanını okşadım

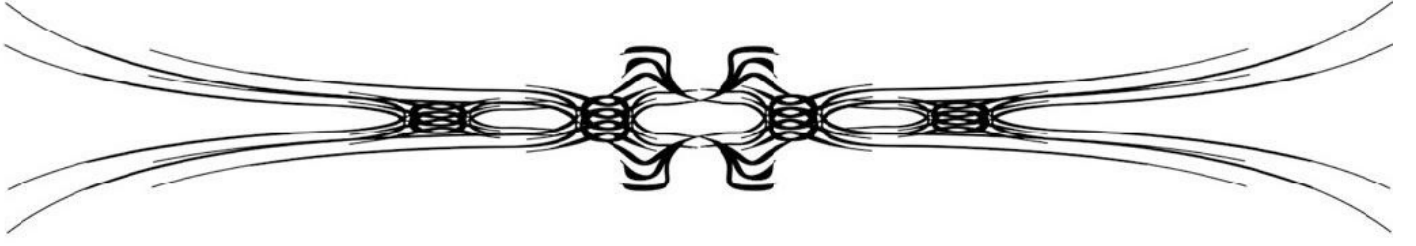
ve parmaklarımı kalçasının yarıklarında gezdirdim. "Evrendeki en cesur kadın neden birinden amını yalamasını istemeyi bilmiyor?"

Sözlerim karşısında inliyor ve bunun bana cevap vermek zorunda kalmamak için bir yol olduğundan şüpheleniyorum. Sorun değil. Artık onun numaralarını biliyorum.

"Güvenli kelimen hâlâ güveç," diyorum ona, bir kalçasını sıkarak. "Ve bir numaralı kuralı hatırlıyorum."

"Kural... numara... bir?" diye yankılanıyor boş boş, dikkati dağılmış bir halde. Elleri omuzlarıma kaymış ve duvara yaslanmış, şaşkınlıkla beni izliyor.

Başımı salladım. "Bethiah'nın bir numaralı kuralı. Ne istiyorsan onu alırsın." Ve onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

J Bethiah'nın nefesini içine çekişine bakılırsa onu şok ettim. Duşta onun önünde diz çöktüğüm için ben de biraz şaşırdım. Kendimi bu kadar cesur, ukala bir kadın olarak görmüyorum ama Bethiah ve Jamefi düşündüğümde, ne istediğimi biliyormuşum ve her şeyi yapacakmışım gibi geliyor onu almak için.

Ancak yükseklikle ilgili bir sorun olacağını tahmin etmemiştim. Dizlerimin üzerindeyken ağzımla hiçbir şeye ulaşamayacağım. Kalçalarının tepe noktası alnımın üstünde. "Çömelmek istemezsin herhalde? Seksi çömelmek?"

Gülüyor ve ondan hissettiğim tüm o tuhaf gerginlik kayboluyor. "Sana bir tabure bulmamız lazım," diyor, uzun bacaklarını katlayıp duşa otururken bile. "Bir insanı sevmenin tehlikeleri."

Nefesimi tutuyorum. "Aşk" Bethiah'nın kolayca ağzından kaçırdığı bir kelime değil, bu yüzden dikkat çekmekten korkuyorum. Ona yaklaşıp ıslak kollarımı vücuduna doluyorum. "En azından bu şekilde seni öpebilirim."

Cesurca dudaklarımı onunkilerin üzerine sürüyorum. Boğazından memnun bir ses çıkarıyor, elleri sırtıma kayıyor ve ben bunu cesaretlendirici olarak alıyorum. Dudaklarımı ayırıyorum, dilimi onunkine değdiriyorum, her öpücüğü olabildiğince ıslak ve derin (ve mükemmel) yapıyorum. Onun ağzını yutmak istiyorum. Öpüşmelerimizin içinde tamamen kaybolmasını istiyorum. İstiyorum-

Duraklıyorum, çünkü duşlarda bir şey çnlıyor. "Su tasarrufu," diye mırıldanıyor Bethiah, bakışları ağzımda. "Ayakta durmadığımızı hissediyor."

"Sorun değil. Daha sonra yıkanabiliriz." Boynunun arkasını kavıyorum ve onu tekrar öpüyorum, ağzını yalıyorum. Onaylarcasına inlediğinde, ıslak elimi yan tarafına ve sonra küçük, yüksek göğüslerinden birine doğru kaydırıyorum. Meme ucu sert, kollarının üzerindeki ve göğüs dekoltesinin arasındaki kaplama gibi biraz sert. Ama vücutlarımızın o kadar farklı olduğunu düşünemiyorum. Küçük tırnağımı kullanarak sertçe kazıyorum ve bir tıslama ve ardından bir inilti ile ödüllendiriliyorum. "Çok mu fazla?" diye sordum. "Gerekirse 'güveç' yap ama sana dokunmak hoşuma gidiyor."

Buna karşılık olarak beni kendine daha yakın tutuyor, ağzı benimkine aç.

Mükemmellik. Mutlu bir iniltiyle onu daha sert öpüyorum, göğsüyle oynuyorum ve tırnağımla meme ucuyla alay ediyorum. Onu da çimdikliyorum ve bu ondan başka bir yumuşak ses çıkarıyor. Şüphelendiğim gibi hassas, ama o bölgede benden biraz daha fazla "oomph" a ihtiyacı var.

"Sana dokunmayı seviyorum," diye itiraf ediyorum ona, göğsünü sıkarak. "Seninleyken kendimi güvende hissediyorum. Seninleyken kendimi güzel hissediyorum. O gün köle pazarında beni kurtardığın için kendimi evrendeki en şanslı insan gibi hissediyorum. Bana çok şey verdin."

"Kanlı bir burun gibi mi?" diye mırıldanıyor öpücükler arasında, göğsümü avuçluyor ve meme ucumu benim onunkine dokunduğumdan çok daha nazikçe okşuyor.

"Güvenli bir yer gibi. Birlikte gülebileceğim biri gibi. Geceleri korktuğumda öpüp sarılabileceğim biri gibi. Sen benim en iyi arkadaşım ve aynı zamanda sevgilimsin," diyorum ona küçük, ısırın öpücükler arasında. Parmakları göğsümü okşarken konsantre olmak zorlaşıyor ama önce onun gelmesi için kararlıyım. "O yüzden sende ne gördüğümü anlamadığını söylemeyi bırak."

Kesik kesik bir nefes veriyor, dişleri alt dudağımı çiziyor. "Jamefi'e bencil olduğumu

söyledim." "Hm?"

"Seni tutmak istediğimi."

Bunun üzerine inledim, çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şeydi. "Ben de beni tutmanı istiyorum." "Sen daha iyisini hak ediyorsun -"

"Siktir et daha iyi," diye nefes alıyorum, sonra onu tekrar öpüyorum. Eninde sonunda birlikte mükemmel çalıştığımızı anlayacak. O zamana kadar onu ikna etmeye devam edeceğim. Meme ucunu bir kez daha çimdikliyorum ve hoşuna gittiğini öğrendiğim şekilde çekiştiriyorum ve sonra parmaklarımı karnından aşağı kaydırıyorum. "Sana daha aşağıdan dokunabilir miyim?"

Başını sallıyor, dudakları tekrar dudaklarımda. Sanki öpüşmeye doyamıyor ve ben de bunu seve seve yapıyorum. Elimi aşağıya kaydırıp bacaklarının arasına, o inanılmaz derecede çıplak, korkunç derecede tahrik edici yarığına bastırırken bile dilimle onu kızdırıyorum. Burası ıslak, kayganlığı duştaki sudan farklı ve parmaklarımın amının kıvrımlarında gezinerek klitorisini aramasına izin veriyorum.

Ben...bulamıyorum.

Bu beni duraksattı. "Hey, um, Bethiah?"

"Mmm?" Sesi o kadar lezzetli, nefessiz ve anın içinde kaybolmuş geliyor ki, gelmiş geçmiş en aptalca soruyu sorarak bunu mahvetmekten nefret ediyorum.

Parmaklarımı kıvrımlarında tekrar gezdiriyorum ama yine de bir şey çıkmıyor. Hm. Bir parmağımı onun sıcak çekirdeğine sokuyorum ve o da karşılık olarak nefes nefese kalıyor, nefesi hızlanıyor. İkinci bir parmak ekliyorum, ikisini de hızlıca içine sokup çıkarıyorum, ama yardım edemiyorum ama onu tam olarak memnun etmediğimi hissediyorum. Bir parmak darbesinden daha fazlasına ihtiyacı olacak. Her kadın bunu bilir.

"Vay, vay," diye bir ses geliyor duşların dışından. Bu Jamef.

Öpüşmemizi kesiyoruz ve ikimiz de aynı anda başımızı çevirip bakıyoruz. Jamef duş alanının alçak duvarlarından birine yaslanmış, büyük bir ilgiyle bizi izliyor. Onun gözünde iyi görüldüğümüzü hayal ediyorum - duşların zeminine yayılmış, birbirlerini öpen ve parmaklayan iki kadın. Yüzündeki gülümseme bana bunu hiç umursamadığını söylüyor.

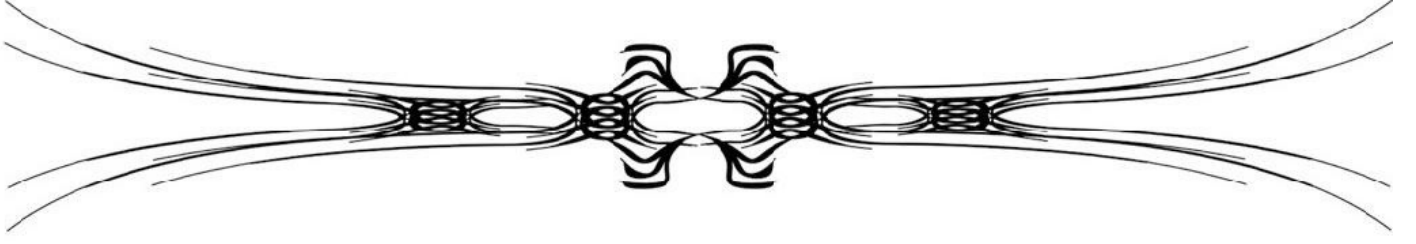
Eliyle işaret ediyor. "Lütfen bölmeme izin vermeyin. Gösterinin tadını çıkarıyorum."

"Kef you," diye mırıldanıyor Bethiah, kalçalarını daha geniş açıyor, böylece parmaklarımla onu çalıştırmaya devam edebiliyorum. Bana dönüyor, beni tekrar öpüyor, dili üst dudağımın üzerinde ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olacak şekilde geziniyor.

Odaklan, Dora. "Aslında," diyorum, ona bakarak. "Bana yardım edebilirsin."

Sırıttıyor, hınzır bir gülümseme gösteriyor. "Şimdi yapabilir miyim?"

"Oh, kef me," diyor Bethiah.

I Jamefin burada olması içimi rahatlattı. Rahatladım, çünkü bize bakışı, eğlencenin dışında bırakıldığı için sinirlenen bir adamın bakışı değil. Gerçekten de kontrolün bende olmasından memnun gibi görünüyor, Bethiah'yı kızdırmaya devam ettiğim yerdeki yerimize yaklaşırken hareketleri yavaşlıyor.

İki parmağım kaygan amına girip çıkıyor, ağzım hızlı ve ateşli öpücüklerle onunkini ısıyor. "Ben... bilmiyorum... mesakkah anatomi," diyorum onu öperken. "Bana klitorisinin nerede olduğunu göster."

Bethiah bunun üzerine yumuşak bir ses çıkarıyor -buna inilti demeye dilim varmıyor- ve yayılmış kalçaları biraz titriyor.

"Bu konuda yardımcı olabilirim. İnsan klitorisiyle tam olarak aynı değil ama derinlerde çok hassas bir noktası var." Islak fayansa aldırmadan yanımda diz çöküyor ve Bethiah'ya sırtıyor. "Çok güzel görünüyorsun ufaklık."

Ona doğru hırlıyor ama ayağa kalkmıyor.

Bir kıkırdamayı geri alıyorum çünkü Bethiah'nın şu anda kendini savunmasız hissettiğini biliyorum. Dizinin dış tarafını ovuyorum, bacağına yaslanıyorum. "Bana ona nasıl dokunacağımı göster."

"İzin verirsiniz." Bethiah'ya bakar ve izin bekler.

İkimize de kaşlarını çatıyor. "*Biri* bana dokunsa iyi olur."

"Sadece hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmaya çalışıyorum," diyor Jamef, onun huysuz ses tonunu duymazdan gelerek. Ona doğru eğiliyor, avucunu yere koyuyor ve hızlı bir öpücük veriyor. "Dora'ya seni nasıl boşaltacağını gösterecek kadar uzun süre burada kalacağım ve sonra seninle oynamaya devam etmesine izin vereceğim."

"Peki ya sen?" Soruyorum çünkü kendini dışlanmış hissedip hissetmeyeceğini bilmiyorum. Onu görmezden geliyormuşuz gibi hissetmesini istemiyorum ama burada olmasını da planlamamıştım.

"Gözlemlemekten ve zevk almaktan çok mutluyum," diyor bana, Bethiah'nın yayılmış uylukları arasına geri dönerek. "Şimdi bana elini ver, tatlım."

İstedikini yapıyorum ve büyük elini benimkinin etrafına sarıyor, sadece ilk iki parmağımı serbest bırakıyor. Beni kullanarak parmaklarımı onun amının yarıklarında aşağı yukarı ovuşturuyor, kayganlaştırıyor ve onunla alay ediyor. Bethiah dudağını ısıyor, kalçaları sanki kendine engel olamıyormuş gibi küçük sarsıntılı hareketlerle hareket ediyor.

Parmaklarımı ona doğru yönlendiriyor ve ben nefesimi emiyorum çünkü iki parmağımı desteklemek için bir parmak ekliyor. Birleştirdiğimiz ellerimizi ve üç parmağımızı kullanarak ona zevk vermek inanılmaz derecede kötü hissettiriyor ve Bethiah'nın çıkardığı ses muhtaç ve çiğ. Elleri sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi fayans zemini tırmalıyor ve kalçalarının tekrar titrediğini hissedebiliyorum.

"Şimdi, tatlım," diye mırıldanıyor Jamef, parmaklarımı Bethiah'nın içinde daha derine bastırırken bana doğru eğiliyor. "Ellerin küçük, bu yüzden olabildiğince içeri it ve bir şeye sürtünüp sürtünmediğine bak. Küçük bir düğüm gibi hissedeceksin."

Parmaklarımı uzatıyorum, umutsuzca onun için o tatlı noktaya ulaşmak istiyorum. Tam ulaşamayacağımı düşündüğüm anda bir şeye sürtünüyorum ve onu buluyorum. Kanalının tepesinde

bir boncuk gibi, benim hassas noktalarımın çok daha geride ve oraya dokunduğum anda Bethiah'ın nefesi kesiliyor ve boğuluyormuş gibi soluk soluğa kalıyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor Jamef kulağıma ve sonra şakağıma bir öpücük konduruyor. "Seni ona bırakacağım."

Kayıp ayağı kalkıyor ve ben Bethiah'ya bakıyorum. Yüzünde beni endişelendiren gergin bir ifade var. Sanırım bu zevkten değil, ona odaklanmış olmamızdan kaynaklanıyor ve bunun onun orgazmını kaçıracağından korkuyorum. "Onu benim için öper misin?" Soruyorum çünkü dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğundan şüpheleniyorum.

"Bak bakalım ona benim çıkardığım sesleri çıkarttırabilecek misin?"

Jamef ne yaptığını sezdiyse bile bunu yüksek sesle söylemiyor. Sadece homurdanıyor ve dizlerinin üzerinde duran Bethiah'nın yüzüne doğru ilerliyor. Onu hemen öpmek yerine elini eline alıyor ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyor, diğer eliyle de ıslak saçlarını alnından geriye doğru okşuyor. "Hep birlikte oynadığımız zamanları seviyorum."

Bethiah'nın iğneleyici bir şey söylemesini bekliyorum, ama onun eline yapışıyor, yüzü sanki orgazmla yaşam savaşı veriyormuş gibi buruşmuş. Buna izin veremem. Elimi çekiyorum ve parmaklarımı yalayarak onun tadına bakıyorum. "Dili senden daha tatlı," diye yorum yapıyorum. "Bunu sık sık yapmam gerekecek."

Jamef eğilip onu öptüğünde Bethiah yine o boğuk çığlıklardan birini atıyor.

Parmaklarımı ağızda iyice ıslatıyorum ve sonra bacaklarının arasına dönüp derinlerine kayıyorum, o kadar derin ki parmaklarımın arasındaki ağ vücudunun girişine doğru uzanıyor. İçindeki o küçük noktayı gıdıklıyorum, bir yandan da kalçasının iç kısmına öpücükler konduruyor ve Jamef'le umutsuzca öpüşürken onun ne kadar güzel olduğunu -çünkü öyle- mırıldanıyorum. Bethiah'nın bacaklarının titremesinden ve amının parmaklarımın etrafında çırpınmasından yaklaştığını anlayabiliyorum ve ona ihtiyacı olanı vermek için daha kararlı bir şekilde daha sert bastırıyorum.

Hıçkıra hıçkıra ağladığında kendimi muzaffer hissediyorum. Bunu ben yaptım. Jamef'i öperken ona yapışmasını izliyorum, parmaklarım tembel vuruşlarla sulu amına girip çıkıyor ve bu anı seviyorum. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum, sadece üçümüz, paylaşmak ve sevmek.

Elimi vücudundan çekip tekrar yaladığımda Bethiah sonunda titrek bir kahkaha atıyor. "Düşün için çok fazla, kabarık."

"Seni hâlâ yıkayacağım," diye belirttim. "Bu sadece bu gece için bir ısınmaydı."

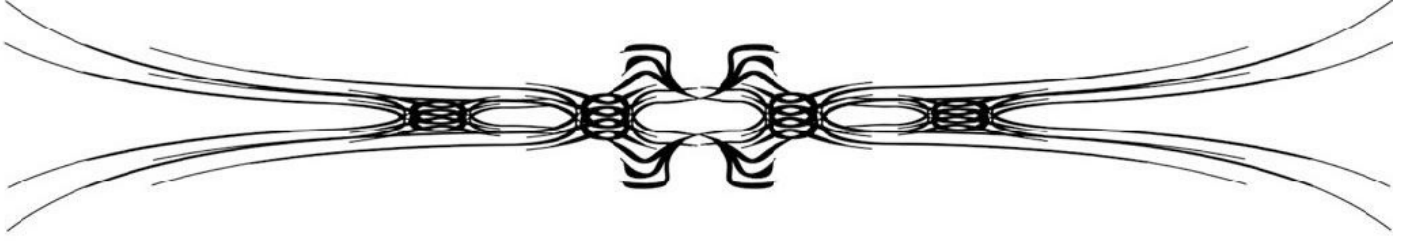
"Bu gece, ha?" Jamef soruyor.

Başımı salladım. "Büyük bir yatağımız var ve bu gece hepimizin birlikte olmasını istiyorum. İkinizi de istiyorum ve üçümüzün birlikte gelmesini istiyorum."

Bethiah hırıltılı bir sesle, "Uzun emir," diyor ama bacakları hâlâ titriyor.

Hayır. Zor bir emir değil. Sadece arkadaşlarıma karşı kendimi savunuyorum. Eğer o onun sikine oturursa ve ben de onun yüzüne oturursam, hepimiz mutlu kampçılar oluruz. Sadece üçümüzün de dokunmasına, sevmesine ve bağ kurmasına ihtiyacım var.

Hazza'nın ödünç alabileceğim seksi iç çamaşırı var mı acaba?

BETHİvH

I Savunmasız hissetmekten nefret ederim. Bu beni endişelendiriyor ve endişeli hissetmek savunmasız hissetmekten daha çok nefret ettiğim tek şey.

Yine de savunmasız hissi tüm gün devam eder. Dora mutlu bir ruh hali içinde, öpücükler ve ellerle dolu-

Beni tutuyor, yanıma yapışıyor ve bana taparcasına bakıyor. Duşumuzdan sonra (beni çok fazla dikkatle yıkadı), ay üssünde dolaşırken benimle kalmakta ısrar etti. Sanırım gidip diğer kadınlarla vakit geçirmek istemediğimi hissediyor ve bu da beni daha da kötü hissettiriyor. Sanki beni neyin rahatsız edeceğini biliyor ve işleri olabildiğince kolaylaştırmaya çalışıyor.

Çok tatlı ve düşünceli ve bu yüzden beni deli ediyor.

Çünkü hem Dora'yı hem de Jamef'i terk etmek için nedenler bulmaya çalışıyorum ve onlar çok iyi, çok mükemmel olmaya devam ediyorlar. Mükemmele güvenmiyorum, tıpkı Jamef beni öpüp elimi tutarak ikimize de bakabilecek kadar güçlü olduğuna dair güvence verirken bile Dora'nın parmaklarının beni boşaltmasına güvenmediğim gibi.

Belki de sorun budur. Kimseye ihtiyacım olsun istemiyorum ama şimdi *iki* kişiye ihtiyacım var.

Bir korsanın savunmasız olmasından iyi bir şey çıkmaz. İşimiz sert ve acımasız olmamıza ve başkalarının saçmalıklarını görebilmemize bağlıdır. Korsanlık, başka bir düşünün elini tutan ve ona hayranlıkla bakan kara gözlü bir insansanız işe yaramaz. Herhangi bir düşman Dora'yı bir anda alt edebilir. Etrafına dikkat etmiyor. Kef, *ben de* çevremize dikkat etmiyorum. Ben de haftalardır bir iş almadım. Dikkatli olmazsam, loncada aktif olmayanlar listesine düşeceğim. Eğer bu olursa, tekrar aktif olduğumda, maaşımı kesmek zorunda kalacağım. Lonca tutarsız olanları cezalandırıyor ve bunun ben olmak istemiyorum. Jamef ile konuşmam gerekecek-

Sonra da kendime homurdanıyorum, çünkü neden birileriyle görüşüyorum ki? Bu üçlü beynimi kirletti.

"Neden hırslıyorsun?" Dora bakışlarını gemi hangarından ayırarak soruyor. İstasyonun içindeyiz, büyük bir pencereden Kaatir'in eşlerinden birkaçının *Pleasure Spot*'u üçümüzü de rahatça barındırabilecek daha geniş bir gemiye dönüştürme çalışmalarını izliyoruz. Elim hafifçe sıkıyor. "Değişiklikleri beğenmedin mi?"

"Çirkinler," diyorum otomatik olarak, gerçek düşüncelerimi gizleyerek.

Dora sadece kıkırdıyor. "Gemiye daha önce görmedin mi? Hiçbir güzellik yarışmasını kazanmıyordu. Ayrıca ben beğendim. Hazza içeride küçük bir bahçe için yerimiz olacağını söylüyor. Sadece dolap büyüklüğünde, gerçekten, ama çiçek ya da yeşil bir şeyler yetiştirebilme düşüncesi hoşuma gidiyor. Bir şeyler yetiştirmeyi görmeyeli uzun zaman olmuştu." Başını eğiyor, kaşlarını çatıyor. "Ya da ben hiç yeşil büyüyen şeyler gördüm mü?"

"Yaptın, Üç Nebula'da." Klon anılarına atıfta bulunmasından hoşlanmıyorum çünkü bunların onu rahatsız ettiğini biliyorum. "Hatırlıyor musun? Avluda oturuyorduk ve etrafımızda bitkiler vardı."

Yüzü aydınlanıyor, yüzündeki stres azalıyor. "Oh! Bu doğru. Gerçi itiraf etmeliyim ki beni yaladığın için dikkatim oldukça dağılmıştı."

"Mmhmm." Artık *Zevk Noktası* olacak olan canavarlığa bakıyorum. Geminin karnı hamile ve hantalmış gibi şişecek ama ben daha kötülerini de gördüm. Ve eğer Dora dolap büyüklüğünde bir

bahçe için heyecanlanıyorsa, bir bahçesi olmalı. "Bu bana ie dönmem gerektiğini hatırlattı. Yola çıkar çıkmaz loncayı kontrol etmem gerekiyor."

Dora'nın eli benimkinde seğiriyor. "Ne için?"

"Ödül sözleşmeleri. Tekrar kredi kazanmaya başlamalıyım. İşe geri dönmeliyim. Boş boş oturmaktan hoşlanmıyorum."

Dora'nın çalıştığım için sızlanıp şikayet etmesini bekleyerek kendimi hazırladım. Ona zaman ayırmamı istemediğini. Haksızlık ettiğimi. Her ilişki böyle değil midir? Her şey eğlencelidir ve birisinin krediyi getirmesi gerekene kadar kedi yeme oyunları oynar ve sonra bir başkası yeterince ilgi görmediği için kızar.

Ama Dora sadece başını sallar. "Ertelemek için bir sebep yok. Nişancılığım gelişene kadar gemide kalmamı istersiniz herhalde, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Onun kolay kabullenışı... çok kolay geliyor. "Bu seni rahatsız etmeyecek mi?"

"Hayır. Neden olsun ki? Şu anda berbat bir ödül avcısı olurdum. Hem sen ve Jamef çalışmak zorundaysanız birinin gemiyi koruması gerekir."

Kabuslarını, onu korkuttuğu için yalnız uyumaktan hoşlanmadığını düşünüyorum ve elini sıkıyorum. "Sanırım değiş tokuş yapardık. Seni yalnız ve savunmasız bırakmayız. Birisi her zaman yanında olur."

"Peki, o zaman sorun yok. Yeter ki bir sonraki durağımızda beni birinin üzerine atmaya çalışmayın."

"Ben mi?" Alaycı bir masumiyetle elimi göğsüme götürdüm. "Asla yapmam."

"Yapmasan iyi edersin." Dönüyor ve bana eğlenerek bakıyor. "Kaçmak isteyip istemeyeceğimi görmek için beni test ettiğini biliyorum Bethiah, ama seninle birlikte olduğumu anlamalısın. İkinizin de. Sizler ödül avcılarısınız. Bir noktada ödül avına çıkmanız gerekecek. Bu da işin bir parçası."

"Evet, sonra da kredi kazanmak için gemiden uzakta çok fazla zaman harcadığımız için sıkılacaksın ve sonra da kendini yalnız ve korkmuş hissetmen bizim suçumuz olacak."

"O zaman bana bir bitki getir." Omuz silkiyor. "Bana geri döneceğinizi bildiğim sürece -ikiniz de- idare ederim." Bakışları gemiye yöneliyor ve güçlü bir kadının geminin bir bölümünü kaldırıp yerine yerleştirmesini ve metali lehimlemeye başlamasını izliyor. "Bu işe yarayacak. Bekle ve gör." Sonra duraklar. "Bu arada, doğum kontrol hapı kullanmalı mıyım?"

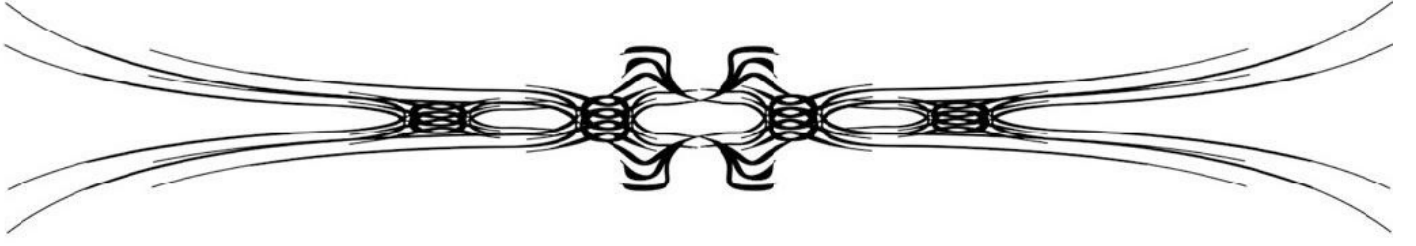
"Sadece bir dil seni hamile bırakabilirse," diye şaka yapıyorum.

"Yapamazlar, ama sen ve ben bu gece Jamef'in sikine bineceğiz, bu yüzden bu tür şeyleri düşünmemiz gerekiyor." Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve sonra kıcıma şaplak atıyor. "Gidip Hazza'ya soracağım."

Kef me. Korkmuş küçük bir insan için, kesinlikle uzun bir yol kat etmiş. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum, sözlerini zihnimde tekrarlıyorum. *Sen ve ben bu gece Jamef'in sikine bineceğiz.*

Üçlü ilişkimizi yürütmeye kararlı ve bir yanımda bu konuda gergin olsa da, daha büyük (daha aptal) bir yanımda bu gecenin neler getireceğini görmek için heyecanlı. Belki benim de doğum kontrol hapı kullanmam gerekiyordur.

Kef me.

I Kaatir'in data-pad'ime gönderdiği faturaya eğlenerek dehşetle baktım. On bin savaş hikâyesi dinlemenin en azından bir indirim gerektireceğini düşünürsünüz ama o kadar da değil. Yaşlı adam kurnaz biri. Karıları geminizi geliştirmekle meşgulken, o sizi uzun süre konuşmakla meşgul ediyor.

İşini bitirdiğinde, sadece kaçmak istersiniz ve bunu başarmak için kendi kolunuzu çiğnersiniz.

Çiğneyecek fazla kolum kaldığından değil. Ve eminim Kaatir konuşmalarımızdan keyif alıyordur. Ama bu bir art niyet olmadığı anlamına gelmez. Hepsi sahanın bir parçası ve üssüne gelenleri nasıl kontrol ettiğini gösteriyor. Kaatir'in mekanına giderseniz bitmek bilmeyen savaş hikayeleri duymaya hazır olsanız iyi edersiniz.

Ama buna değecek. Gemi - Bethiah'nın deyimiyle *Pleasure Spot* - ailemiz için hazır olacak.

Benim ailem.

Bu düşünce beni hem korku hem de heyecanla dolduruyor. Bir aileye sahip olmayı hiç hayal etmemiştim. Raan'da bir yetim olarak, kimsenin sizi istemediği ve tek değerinizin kendinizi kanıtlamak için ne kadar çok çalışabileceğiniz olduğu her zaman anlaşılmıştır. Reşit olur olmaz, olmasını istediğim gibi bir aileye sahip olacağımı umarak orduya katıldım. Ama kastsız bir asker olarak ön saflarda yer aldım ve savaştan - kaybettığımız bir savaştan - kırılmış, acı çekmiş ve yalnız kalmaya her zamankinden daha kararlı bir şekilde geri döndüm.

Bethiah'nın alaycı kedi-fare oyununa kadar, nihayet birinin gerçekten bir insan olarak kim olduğumla ilgilenebileceğini düşünmemiştim. Onu kaç kez itmiş ya da aşağılamış olursam olayım, bunu kişisel olarak algılamadı. Aksine, bu ona bir meydan okuma gibi geldi. Gardımı indirmeme ve belki, belki diye düşünmeme izin verdi.

Ve sonra Dora ortaya çıktı, korkmuş ve bir kahramana ihtiyacı vardı.

Ve işte... şimdi buradayız. Faturaya tekrar baktım ve belki de ödemenin çok fazla olmadığını düşündüm. Burada ve orada birkaç ekstra ödül alabilirim. Data-pad'imi kapatıyorum ve arkadaşlarımın kamaramızda olup olmadığına bakmaya karar veriyorum. Geç oluyor-Kaatir'in son hikâyesi, tünellerde sürünen haşarattan başka yiyecek bir şey olmadan 123 gün boyunca bir ay üssünde tek başına nasıl hayatta kalmayı başardığına dair saatler süren bir sıkıntıydı. Bunu duyduktan sonra, bir süreliğine hikayelerle aram iyi. Sadece uyumak istiyorum. Belki Dora ve Bethiah'nın etrafında kıvrılıp onların taze ve temiz kokularını içime çekmek.

Bethiah kulağıma vursa ya da benimle dalga geçse bile umurumda olmazdı. Önemsemediğini böyle gösteriyor.

Bethiah ve Dora'yı düşünmek aklıma düş sahnesinin görselini getiriyor. Her ikisine de tekrar dokunmayı düşünürken sikim beklentiyle sertleşiyor. Benim kadar şanslı bir erkek var mıydı? Duşa girip her iki arkadaşımı da yere yayılmış, biri diğerini parmaklarken öpüşürken görmek? Kef me, ne manzara ama. Biyonik gözümde tekrar oynatabilirim, her şeyi tekrar izleyebilirim ama Kaatir'in üssündeki misafir odalarına doğru giderken aletim çoktan sertleşti ve istediğim son şey onun meraklı, sayısız karısından biriyle karşılaşmak. Belki de onları yine birbirlerine dokunurken görürüm.

Bir iniltiyi bastırıyorum. Bazı erkekler iki kadının onlar olmadan birbirlerine bağlanmasından ya da dokunmasından rahatsız olabilir ama ben buna şaşırıyorum. Ben her zaman herkes için

sonradan düşünölmüş bir şey oldum. Bethiah ve Dora birbirlerini daha çok sevdiklerine karar verirlerse, sadece koruyucu olarak bile olsa beni bir şekilde yanlarında istedikleri sürece bunu yaparım.

Yarım yamalak bir üçlü bile tamamen yalnız olmaktan iyidir. Alabildiğimi alacağım.

Kapıyı açtığımda Dora'yı kocaman yatakta, Bethiah'yı da önünde yerde otururken buluyorum. Dora'nın elleri Bethiah'nın uzun, hala nemli saçlarında ve kurdeleler ve minik boncuklarla ördüğü saç modeli Bethiah'nın şimdiye kadar giydiği en aşırı süslü saç modeli olmalı. "Jamef!" Ben içeri girdiğimde Dora mutlulukla ağlıyor. "Tam zamanında geldin."

Bethiah kollarını göğsünde kavuşturarak, "Umarım bir sonraki adımda saçlarını boncukla süsleriz," diyor. Sarı bir gece tuniği giyiyor, askıları o kadar ince ki omuzları yarı saydam. Göğüs dekoltesine kadar iniyor ve güzel mavi tenini hayranlık uyandıracak şekilde sunuyor. Dora da benzer şekilde giyinmiş ama sarı saçları gevşek ve omuzlarına dökülüyor, giydiği soluk mor tunik ise bol göğüs dekoltesini sımsıkı sarıyor.

Bu hoş bir manzara ve bunu biyonik gözüme de kaydediyorum. İşler yolunda gitmezse, soğuk gecelerde tekrar tekrar gözden geçirmek için bu anın anılarına sahip olacağım. "İkiniz rahat görünüyorsunuz."

"Bethiah'ya duşumun bir parçası olarak saçını yapacağımı söyledim. Çok güzel görünmüyor mu?" Dora Bethiah'nın üzerine eğiliyor ve omzuna hızlı bir öpücük konduruyor.

Bethiah, "Boynuzlarına dikkat et, tüylü şey," diye homurdanıyor ve Dora'nın yanağını okşamak için arkasına uzanıyor. "Burnun şimdi daha iyi görünüyor."

"Bir bakmama izin verir misin?" Dora'nın yanına gidip yatakta yanına oturuyorum ve küçük yüzünü avuçluyorum. Yeterince eminim, şişlik önemli ölçüde inmiş. Burnunun ucu hafifçe pembeleşmiş ama onun dışında yaralandığını anlayamazsınız. "Çok daha iyi. Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim, Bethiah."

Ve kuyruğumu Bethiah'nın bileğine dolayarak izin verip vermeyeceğini merak ediyorum.

Yan tarafındaki kolunu gevşetiyor ve kuyruğumun tüylü ucuyla öyle bir oynuyor ki sikim tepki olarak seğiriyor. "Herkesin arkadaşlarıma kötü davrandığımı düşünmesini istemiyorum."

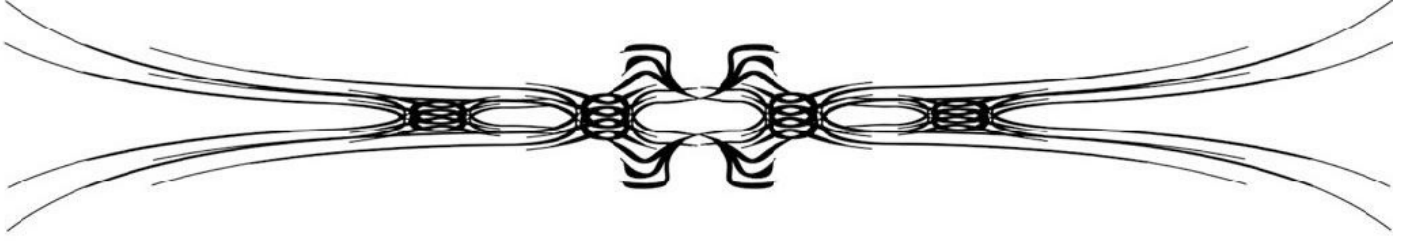
"Kimse öyle düşünmüyor." Uzanıp çenesini okşuyorum. "Ve bu gece çok hoş görünüyorsun." "Yağcı. Sen sadece sevişmek istiyorsun." Bana sinsi bir gülümseme veriyor.

"Daha önce de belirttiğimiz gibi, ben de izlemekten mutluluk duyarım. Siz ikiniz nasıl rahat ederseniz."

Dora, Bethiah'nın örgüsünü bağladı. Bunu yaptığı anda kollarını boynuma dolayarak beni yakalıyor. Üzerime tırmanıp beni yatağa doğru iterken şaşkınlıkla homurdanıyorum. "Bize gününü anlat canım."

Günümle hiç ilgilenmediklerinden şüpheleniyorum ve Dora tuniğimi çekiştirirken Bethiah kemerimi tuttuğunda, bu pusuyu planlayıp planlamadıklarını merak ediyorum. "Bana saldıran iki kadın varken nasıl konsantre olabilirim ki?"

Dora eğildi ve kulak mememi yaladı. "Durmamızı mı istiyorsun?" Asla.

BETHİvH

B Dora ve onun coşkusu daha az. Jamefle aramızı düzeltmekte çok başarılı. Sadece ben ve o olsaydık, onu öpmeyi düşünürdüm... ve sonra muhtemelen onu yatağa yatırır, bir yerini ısırır ve sonra geri çekilirdim. Şansım yaver giderse beni kovalardı.

Ama Dora çok daha açık sözlü. Jamef'in daha önceki eğlencemizin dışında kalmadığından emin olmak istiyor ve geri döner dönmez onu pusuya düşürüp sevgi yağmuruna tutmak onun fikriydi. Ne de olsa onun kredilerini üçümüzün gemisini yükseltmek için harcıyoruz ve biz kendi işimizi yaparken (Kaatir'in pek çok karısıyla ziyaretler arasında), Jamef yaşlı erkeğin konuşmasını dinliyordu. Ve konuşmasını. Konuştu da konuştu.

Hiçbir şey olmasa bile, tüm bunlara katlandığı için bir boyun masajını hak ediyor. Yine de Dora sevecenlik konusunda iyi. O kadar zahmetsizce tatlı ve istekli ki, benim isteksizliğim ve beceriksizliğim o kadar fark edilmiyor. Kendime, eğer rahatsız olmuş gibi görünürse, onu üstünden çekip alacağımı ve duygularının incinmemesi için kendi öpücüklerimle dikkatini dağıtacağımı söylüyorum. Ne de olsa Jamef kendi alanını seviyor. O yalnız biri. O...

Yüzüne bakıyorum ve kıyafetlerini çıkarırken takındığı o mutlak özlem dolu ifadeye çarpılıyorum. Sanki istediği ama istemeye korktuğu her şey buymuş gibi.

Tamam, yani kendi seçimiyle yalnız biri değil. Onu yanlış tanımışım.

Ve bu kalbimi acıtıyor. İyi bir tip. Her yerindeki metalleri görmezden gelerseniz (ki ben öyle yapıyorum) yakışıklı. Çöp bir soyadı olduğunu biliyorum ama bunun onu rahatsız etmediğini düşündüm. Benim huzursuzluğuma rağmen o her zaman çok sakin ve kendinden emin görünüyordu. Eğer yalnızsa, bunun başka seçeneği olmadığı için değil, istediği için olduğunu düşündüm.

Her dişiyi iyi bir eş yapardı. Şimdi de iki dişiyi iyi bir eş yapacak sanırım. "Günün nasıl geçti?"

Paçasından çekiştirirken soruyorum, çünkü bu çok eşe yakışır bir şey gibi görünüyor.

Sor.

Jamef'in dikkati dağılmış bakışları bana dönüyor ve Dora kulağını kemirirken bile yanağımı okşamak için uzanıyor. "Gemi büyük ölçüde tamamlandı. Yarın yola çıkabiliriz." Nefesi dişlerinin arasından tıslıyor, insan eşimiz kulak memesini emerken gözleri dalgın dalgın kapanıyor. Tamam, aklıma not düşeyim, Jamef'in kulakları hassastır. "Sabah işinizi bitirin."

"İş mi?" Önce bir botu, sonra diğerini çıkararak soruyorum. "İşimiz mi vardı, Dora?"

"Güzel görünmek için kıyafet alıyorduk," diyor sırtarak. "Sence bu gece güzel görünüyor muyuz, Jamef?"

"Dürüstçe söyleyebilirim ki şu anda ikinizden daha güzel bir şey görmedim." Bana dokunmaya devam ederken sesi boğuk çıkıyor. "Belki daha önce duşta ikiniz hariç."

"Mmm, dalkavukluk seni her yere götürür." Pantolonunu bacaklarından çekiyorum ve metal çivili, kalın siki serbest kalıyor. İstesem bile ona hemen dokunamayacağım kadar açık görünüyor. Tırnaklarımı baldırlarında gezdirip ona bakıyorum. "Peki... ne kadara mal oldu?"

"Eh?" Belli ki dikkati dağılmış. Dora elini Cemef'in çenesine koymuş, onu kendine doğru çeviriyor ve öpmek için ağzını kendine doğru çekiyor. Jamef'in yüzündeki şaşkın ifade derinleşiyor, sanki ilgi odağı olmakla ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Bu benim katı kalbimi biraz daha eritiyor ve bu gecenin belki de tamamen onunla ilgili olduğuna karar veriyorum. Sadece aklını başından

almak için.

"Gemi mi?" Kuyruğuna uzanıp ucunu ağızıma götürerek soruyorum. Dudaklarımla alay ederek onu izliyorum. Beni görünce gözleri tahrikle kararıyor ve sonra Dora onu tekrar öpüyor. "Nasıl

Sizi ne kadar geriye götürdü?"

"Çok fazla," diyor öpücükler arasında. "Buna değer. Her şeye değer."

Bu cevaptan nefret ediyorum. Pahalı olacağını tahmin etmiştim ama ben de katkıda bulunabilecek durumdayken onun bizimle ilgilenmek için kasasını boşaltması hoşuma gitmiyor. Yani, elbette, daha önce tüm kredilerimi dansçı kızlara harcamış olabilirim ve "Dora'ya bir blaster kol almaya çalışmak" olayı vardı, ama krediler konusunda sorumluluk sahibi olabilirim.

Yapabilirim.

En azından öyle olmaya çalışabilirim.

Dora onun kucağına kayıyor ve onu tutkuyla öpüyor. Dilinin onun ağzının içinde gezinişini izliyorum, bu manzara karşısında büyüleniyorum ve sonra kendimi odaklanmaya zorluyorum. Dora'nın sevimli poposuna bir dokunuşla dikkatini çekiyorum. "Gel de onun sikiyle oyna, tüy yumağı. Ondan cevap almaya çalışıyorum ve şu anda dikkati çok dağınık."

Jamef sanki önerim dikkatini daha da dağıtacakmış gibi (ki dağıtacak) boğazından kötü bir ses çıkarıyor. Dora sadece kıkırdıyor ve yerde yanımda diz çökene kadar ondan aşağı kayıyor. Onu eline alıyor ve sonra coşkuyla yalamaya başlıyor ve daha önce bu kadar merakla dolu bir erkek gördüğümü sanmıyorum.

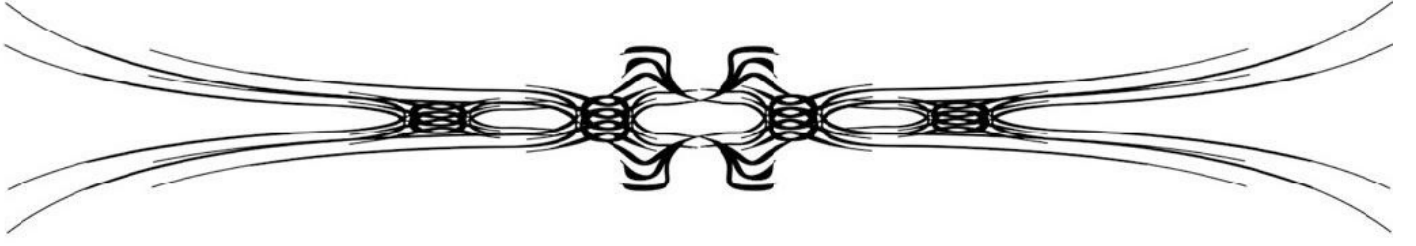
Bana bakıyor ve ben de kuyruğunu dudaklarıma değdirirken ona göz kırpmıyorum. "Ona katılmadan önce, sen ve ben işler hakkında konuşmalıyız."

"J-jobs?"

"Oral seks," diye ekliyor Dora yalamaların arasına. Jamef tekrar inliyor.

"Hayır, ödül avcılığı işleri." Dürüst olmak gerekirse, oral seks de kulağa hoş geliyor. Dora onun sikini tutarken, ben eğilip ucunu dilimle yalıyorum. Sonra Dora'nın dili benimkinin yanına geliyor ve ikimiz de onu yalıyoruz.

Kalçaları titriyor ve üçlü olmanın en iyi yanlarından birinin diğer iki partneri çok fazla kızdırmak olduğuna karar veriyorum. Ve ben alay etmeyi çok seviyorum.

BETHİvH

F Nedense iki dışının sikini yaladığı bir erkekten cevap almak mümkün olmuyor. Jamef sadece inliyor ve biz onu kızdırırken (biraz acımasızca, yalan söylemeyeceğim) ve onu her türlü şehvetli şekilde yalarken boğazında bu düzensiz sesleri çıkarıyor. Öyle bile olsa, biz işe geri dönmeyi düşünmem gerekiyor. Elimde bir görev olduğunda kendimi daha rahat hissediyorum ve içimden bir ses üçlü olarak gündelik işlerde nasıl ilerleyeceğimizi bulmanın zor olacağını söylüyor.

Suyu ne kadar erken test edersek o kadar iyi olur.

Dilimi sikindeki piercinglerden birine dokunduruyorum. "Peki plan nedir?" "Plan mı?" diye geveliyor. Jamef'in sesi hoş bir şekilde dikkati dağılmış gibi çıkıyor.

"Ödül... avcılığı," diye ekliyor Dora sikini yalarken. Duraklıyor, eli sakin tabanını kavlıyor ve bana dönüyor. "Durayım mı, siz ikiniz bunu konuşun?"

"Hayır," diye inliyor Jamef.

"Karıştıracak bir şey yok. Sanırım anlaştık." Burnumu sikinin üzerindeki çıkıntılardan birine sürüyorum. Burası daha topraksı, misk gibi kokuyor. Bu hoşuma gidiyor, tıpkı Dora'nın daha tatlı kokusunu sevdiğim gibi. "Buradan çıkarız, birkaç ödül alırız, biraz kredi kazanırız ve sonra kutlarız."

Bu Dora'nın dikkatini çeker. Başını tekrar kaldırıyor. "Kutlama mı?"

Elim saçlarında, onu nazıkçe tekrar sikinin üzerine bastırıyorum. "Belki istasyonda güzel bir restorana yemeğe gideriz, üçümüz. Sana güzel bir şeyler giydiririz ve herkes bizim şımarık küçük oyuncağımız olduğunu düşünür."

Dora inliyor, ağzı Jamef'in sikinin etrafında kapanıyor. Bu fikri sevdiği çok açık. Benim de hoşuma gidiyor. Belki de ona yeterince hava atmıyoruz. Belki de Dora'ya her yönden değerli olduğunun gösterilmesi gerekiyor. Bir elimi sırtına götürüp kalçasını sıkıyorum ve o da kendini benim elime bırakıyor, Jamef'in sikini emmeye devam ederken inliyor.

"Bethiah," diye inliyor Jamef, ağzıyla onun üzerinde çalışmasını izlerken. Boynuzlarımdan birini avuçluyor ve sonra eliyle "buraya gel" işareti yapıyor. "Sen buraya gel."

"Nereye kadar?"

Göğsüne vuruyor. "Gel yüzüme otur. Seni tatmama izin ver."

Bir nefes çekiyorum, ancak Dora onun sikini ağzından çıkarıp bana dönüyor. "Bekle! Bunu değiştirmeliyiz."

"Yapmalı mıyız? Neden?" Neden bu konuşma beni savunmasız hissettiriyor?

Dora yanıma geliyor, bana dokunuyor. Elleri uyku tüniğimin üzerinde geziniyor ve sonra onu başımın üzerinden çekiyor ya da çekmeye çalışıyor. Kumaş boynuzlarıma takılıyor ve onun yerine ben işi bitirmek zorunda kalıyorum. "Çünkü benim dışarıda hassas bir noktam var ama seninkilerin hepsi içeride," diyor nefes nefese. Uzanıp göğüslerimden birini avuçluyor ve beni izlerken dudaklarını yalıyor. "Ama ben onun yüzüne binerken sen de ona binersen, hepimiz birlikte boşalabiliriz."

"Bunu çok düşünmüşsün, tüy yumağı."

"Yaptım." Göğsümü sıkarken bile bana ciddi bir bakış atıyor. "Çalışmamızı istiyorum ve eğer

hepimiz orgazm olursak, bu işleri kolaylaştırır."

Buna kesinlikle itiraz edemem. Düzenli orgazm olmayalı uzun zaman oldu, ama daha fazlasına hayır demeyeceğimi şimdiden biliyorum. Seks burun baharatı gibidir. Bir kere denedikten ve iyi geldikten sonra

onu arzulamaya devam ediyorum. İstemesem de arzuluyorum. Dora'nın Jamef'in sikine binmemi önermesi bile içimi sıkıkmama neden oluyor.

"Jamef'e tercihinin ne olduğunu sormamız gerekmez mi?" Alay ediyorum. "Kullanacağımız şey onun vücudu." "Tercihim yok," diye cevap vermekte gecikmedi. Süslü saç örgümü bulup nazikçe çekiştiriyor ve saçımdaki boncukların birbirine çarpmasını sağlıyor. "Sadece ikinize de dokunmak istiyorum. Daha fazla. Şimdi.

Birisi bir şeye hızlıca karar versin."

Dora küçük bir gülümsemeyi bastırıyor ve bana bakıyor. "İstediğimizi almamız gerektiğini söyledin ve o da buna razı. Burada bir sorun göremiyorum. Ve eğer yüzüne binmeyi tercih edersen, bunu da yapabiliriz." Dudağını ısıırıyor ve beni izliyor. "Ve onun üstüneyken de dokunabiliriz."

Buna kim daha çok inliyor bilmiyorum, ben mi yoksa Jamef mi? Gerçekten *de* bu konu hakkında çok düşünüyordu. "Neden bu konuda hiç utangaç değilsin, pofuduk? Paniklememen için yavaş gideceğimizi sanıyordum ama yine de yüz oturduğundan ve siki kimin kullanacağından bahseden sensin."

Bana daha da yaklaşıyor ve uyku tüniğini çıkarıyor. "İkinizle birlikte olmak hoşuma gidiyor. Size güveniyorum." Kollarını bana doluyor ve göğüslerini benimkilere bastırıyor, onun yanında yumuşacık ve yastık gibi kalıyor ve bu inanılmaz bir şey. "Ama eğer hazır değilsen -"

"Ben öyle bir şey demedim." Parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve eğilip kalkık ağzını öpüyorum. Tadı Jamef gibi ve daha önce duşta, Dora beni boşaltırken elimi tuttuğu zamanki öpücüğü düşünüyorum. Göğüslerinden birini avuçluyorum ve başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. "İhmal edilmiş hissetmeden önce git zavallı dostumuzun yüzüne otur."

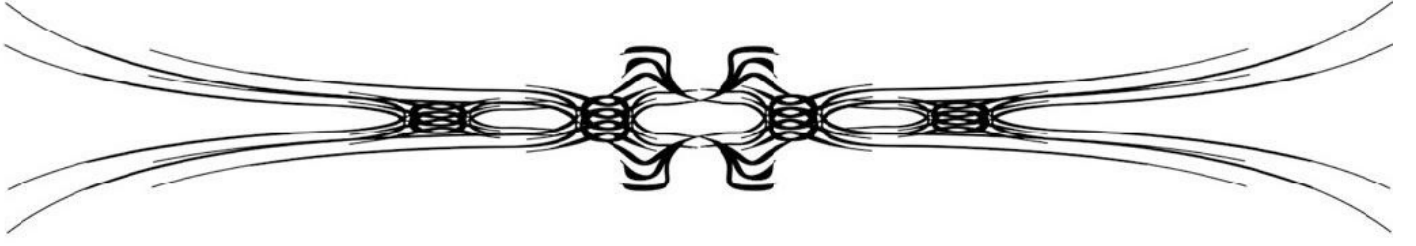
Dora küçük bir inilti çıkarıyor ve sonra yatağa sürünerek Jamef'in yanına gidiyor. Hemen yüzüne gitmek yerine eğilip onu öpüyor, güzel, yuvarlak poposu havada. Ayağa kalkarken bir yanağını okşuyorum, parmaklarımı amının yarıklarında gezdiriyorum.

Ben vücudunun girişiyle oynarken o kıpırdanıyor ve inliyor, nefesi kesiliyor.

"Güzel," diyorum usulca. "Ve ıslak. Ağzının içinde kendini çok iyi hissedecek, Jamef." Onlara bakıyorum, Dora'nın gözleri kapalı, dudakları çılgınca onunkileri yutuyor, dili onun ağzının içinde ve dışında dans ediyor. Bu görüntüyü, ikisinin de öpücükler arasında kaybolmuş görüntüsünü seviyorum ama ben de sıranın bana gelmesini istiyorum.

Jamef'in kuyruğu bileğime dolanıp beni öne doğru çektiğinde, onun da aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum. Onlara katılmam gerektiğini.

Yatağa kayarak diğer tarafına geçiyorum ve ikisi de öpüşmek için bana doğru döndüğünde, birdenbire evrendeki en imrenilen kadın olduğumu hissediyorum.

BETHİvH

F ya da uzun bir süre, sadece öpüşüyoruz. Jamef'in dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken, Dora yanağıma sokuluyor. Sonra o beni öpüyor, sonra tekrar Jamef'i. Dillerimiz birbirine karışıyor, yüzlerimiz okşanıyor ve bu üçümüz arasındaki en yumuşak, en tatlı öpüşme ve okşama cümbüşü oluyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi kaybediyorum. O anın içinde, nazik bir öpücüğün ardından gelen daha sert bir öpücüğün zıtlığını ve sonra bana geri dönmeden önce birbirlerini öperken çıkardıkları sesleri seviyordum.

Böyle anlarda kendimizi gerçekten bir üçlü gibi hissediyoruz, birbirimize adanmış bir üçlü ve ben buna bayılıyorum. Dora bana ulaşmak için onun üzerine yayılırken elimin Jamef'in göğsündeki hissini seviyorum. Benim saçmalıklarına tahammül edebilecek bir değil, iki kişi olduğu düşüncesini seviyorum. Bu çok büyük bir hediye gibi görünüyor.

Bir el karnımdan aşağıya, kalçalarımın arasına kayıyor. Metalin soğuk fırçası ve parmakların büyüklüğü bana bunun Jamef olduğunu söylüyor. "Çok güzel ıslanmışsın, ufaklık."

"Küçük değil," diyorum ona öpücükler arasında. "Ve evet, öyleyim." Kalçalarımı onun için ayırıyorum, parmaklarının amımı yukarı aşağı okşamasına izin veriyorum. Dora'yı öpmek için dönüyorum ve o dudaklarıma karşı inliyor, sesi nefes nefese bir iniltiye dönüşüyor. Jamef'in diğer eliyle onun amını okşadığına bahse girerim. "O da ıslandı mı?"

"Gerçekten."

Gözlerimi açtığımda Dora'nın dişlerinin alt dudağına gömüldüğünü, yüz ifadesinin gergin olduğunu görüyorum ve amına dokunmak için uzanıyorum. Elbette, uyarılmaktan kayganlaşmıştı ve parmağımı klitorisinin etrafında gezdiriyorum. "Dora, yemin ederim şimdiye kadar dokunduğum en istekli kadınsın."

"İkinizden de hoşlanıyorum. Dava et beni." Dudağını ısıyor ve tekrar inliyor, klitorisini kızdırmaya devam ettiğimde parmaklarıma karşı sallanıyor.

"Onu boşaltmalısın Jamef," diyorum ona, sesim alçak ve rahat, çünkü bu doğru ve iyi hissettiriyor, üçümüz yataktayız, birbirimizi tatmin ediyoruz.

"Dilimle mi?" diye soruyor ve Dora doğruluyor. İki parmağının amının içinde kayboluşunu izliyorum ve nefesi kesiliyor, elini sürerken bile meme uçları gergin.

Diliyle. Bir nefes çekiyorum çünkü bu doğru. Onun yüzüne binmesi gerekiyordu ve benim de onun sikini almam gerekiyordu. "Evet. Bunu izlemek istiyorum."

Kef, bunu izlemek ister miyim?

Dora inliyor, bana uzanıyor. "Önce sen," diye pantolonunu indiriyor. "Seni onun sikinin üzerinde izlemek istiyorum."

"Bunu ben de izlemek istiyorum," diye itiraf ediyor Jamef, sesi gergin. Parmakları vücudumun girişiyi alay ediyor ve içimden yükselmekle tehdit eden açlık sesini ısıyorum.

Bir erkekle birlikte olmayalı uzun zaman oldu. İçime bir penis girmeyeli uzun zaman oldu ve Jamef ve ben, tüm flörtlerimize rağmen, hiçbir zaman anlaşmaya varamadık. Bu sanki... bir bağlılık gibi geliyor ve içimi bir korku kaplıyor. Onlar meşgulken oyalanmak için önce Dora'nın gitmesini talep etmek üzereydim ki Dora ellerini omuzlarıma koyup beni bir öpücük için daha kendine çekti. Sanki beni cesaretlendirmeye çalışıyor gibiydi. Onun da burada olduğunu hatırlatmak için. Bunun Jamef için olduğu kadar onun için de olduğunu.

"Ona binerken çok güzel olacaksın," diye fısıldıyor Dora dudaklarıma.

Bir iniltiyi bastırıyorum, çünkü keş me, onun izlemesini istiyorum. Jameşin aklının başından gitmesini istiyorum. Ve bundan daha fazlası... Bunu hissetmek istiyorum. Küçük evrenimizin merkezi olmak istiyorum. Bu yüzden titreyen bir nefesle dizlerimin üzerine çöküyorum ve bacağıma kalçalarının üzerinden kaydırarak Jameş'e bakıyorum. Elim karnına gidiyor ve oradaki metal ve deri karışımı garip bir şekilde rahatlatıyor. Bana onun Jameş olduğunu hatırlatıyor,

Beni her zaman sabırlı bir hayranlıkla izleyen. Tam bir felaket olduğumda bile beni isteyen.

Jamef'in sikine karşı sallanıyorum, onun amımın kıvrımlarına doğru kayma hissine alışıyorum. İnanılmaz derecede ıslağım, nabzım kalçalarımın arasında zonkluyor ve Jamef inanılmaz, hoş bir şekilde büyük ve metal çivili hissediyor. Ona sürtünüyorum ve Dora büyülenmiş bir halde beni izliyor. Bakışlarım Jamef'inkilerle buluşuyor ve onun gözleri ağırlaşıyor ve şehvetle doluyor ve hayatımda hiç bu kadar güzel ve seksi hissetmemiştim.

"Onu içine al," diye fısıldıyor Dora. "Görmek istiyorum." "Açgözlü şey," diye takılıyorum ona.

"Sadece sıranın sana gelmesini istiyorsun." "O da var."

"Ben de sıramı istiyorum," diye mırıldanıyor Jamef, eli kalçama gidiyor ve beni okşuyor. "Gerçi şu anda manzarayı seviyorum."

Elimi karnında gezdiriyor, kalçalarımı üzerinde sallıyorum. "Seni kullanıyormuşuz gibi hissediyorum sevgili Jamef. Utanmadan seni kendi çıkarlarımız için kullanıyoruz."

Gözleri ateşle parlıyor. "Kullan beni," diye hırlıyor. "Keffing beni istediğin gibi kullan."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, çünkü sesindeki ihtiyacı seviyorum. Kef me. İçime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Onu kullanmak mı? Sanki beni daha da ıslatmak için ne söyleyeceğini biliyor. İhtiyaç dolu bir iniltiyle kalçalarımı kaldırıyorum ve onu elime alıp sikinin başını vücudumun girişine doğru kaydırıyorum.

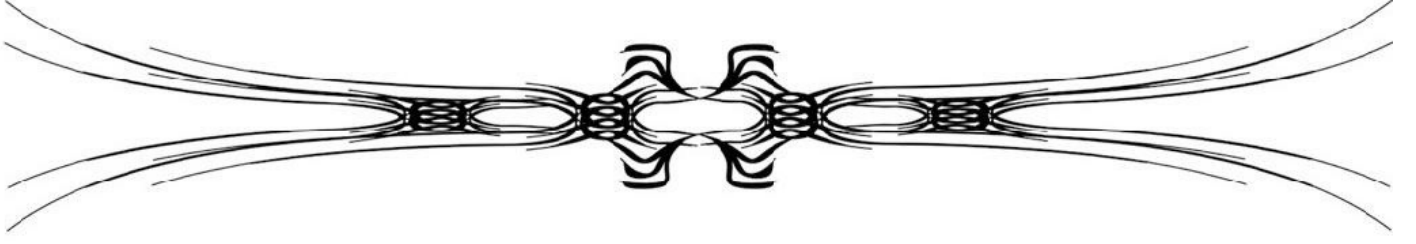
"Yavaş git," diyor Dora, gözleri aç. "Manzaranın tadını çıkarmak istiyorum."

"Yavaş gitmek mi?" Jamef'in bakışlarıyla buluşarak yankılıyorum. İşkence görmüş gibi görünüyor -lezzetli bir şekilde- ve evet diye düşünüyorum, belki de bir şeyleri ortaya çıkarmak için çok ama çok yavaş gitmeliyim. Nefis bir tereddütle kendimi onun üzerine bırakıyorum, molekül molekül (ya da en azından öyle hissediyorum) şaftı bedenimi geriyor. Vücuduma giren her delikte, her çıkıntıda nefesim kesiliyor.

Tamamen üzerine oturduğumda, vücudumdaki her sinir ucu şarkı söylüyor. Sıkıca kenetlendim, nefes nefese kaldım, ellerim beline kilitlendi. Ona binmek ve onu kullanmak istiyorum. Onun üstünde debelenmek ve kendimi sert, hızlı bir orgazma sürüklemek istiyorum.

Ama burada üç kişiyiz. Bir elimi kaldırıp Dora'ya uzattım. "Gel benimle eşimizin üstüne otur."

Ve Jamef de Dora'ya uzanırken sevdiğim bir açlık sesi çıkarıyor, saf bir anlaşma sesi.

BETHİvH

T Dora'nın Jamef'in kafasına binmesi gibi bir manzara yok.

Yüzünü bana dönüyor, ağırlığını onun üzerine verirken ellerini benimkilere kenetliyor. İri elleri kalçalarını ve uyluklarını ovma için yukarı kalkıyor ve ben izlerken çenesini kaldırıp onu yalıyor onun üzerine oturmadan önce.

"Açgözlü," diye mırıldanıyorum ama görüntüsü hoşuma gidiyor.

Dora ilk kez kararsız görünüyor. Dizlerinin üzerinde ağırlığını ayarlayarak kayıyor. "Çok mu ağırım? Bunu daha önce hiç yapmadım. Ya seni boğarsam?"

"O zaman mutlu ölür," diye şaka yapıyorum. "Ve sen de çok ağır değilsin."

Jamef inliyor ve ona bir yalama daha veriyor, bu da onun kollarımda sarsılmasına neden oluyor. "Ciğerlerimin biyonik olduğundan bahsetmiş miydim? Ve nefesimi on sekiz dakika tutabildiğimden?"

İnliyor ve bu sefer onu yüzüne doğru çektiğinde üzerine yerleşiyor. Dora bana yapışıyor, bir inilti çıkarken gözleri kapanıyor ve ardından Jamef'in amcığını yalamasının ıslak, müstehcen sesleri odayı dolduruyor. Sadece bunu duymak bile beni inanılmaz derecede tahrik ediyor ve tepki olarak sıkılaşıyorum.

Kalçalarını sarsarak içime giriyor ve sonra ben de nefes nefese kalıyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyor Dora. Onun yüzüne doğru sallanıyor ve parmakları kollarıma gömülüyor. "Bunun iyi bir fikir olacağını biliyordum ama *harika* bir fikir olacağını bilmiyordum. Ben lanet olası bir dahiyim." Ağzı kasılıyor. "Oh lanet olsun. Gelmiş geçmiş en iyi fikir. Siktir."

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona, adam onu yerken yüzünü izleyebilmeyi seviyorum. "Klitorisini yalıyor mu? Diliyle alay ediyor mu?"

Çılgılık atıyor ve dilinin kıvrımlarının arasından süzülüşünü bir anlığına yakalıyorum ve bu bana evet, gerçekten de onun kefiyle dalga geçtiğini söylüyor. Kısa bir hareketle tekrar içime giriyor, beni bir kez daha nefessiz bırakıyor ve benim de eğlenceye katılmam gerektiğini hatırlatıyor.

Tamam. Hafif bir sallanma hareketiyle ona binmeyi deniyorum. Dora kollarıma yapışmış ölüyormuş gibi inlerken dengemi sağlayıp onu aşağı çekmek zor oluyor ama onu bölmek istemiyorum. Çok iyi vakit geçiriyor. Kuyruğumu Jamef'inkine doluyorum ve hareketlerimi yavaş, durgun tutuyorum. Telaşsız. Sadece doldurulma hissinin, kıvrımlarımda hareket eden mahmuzunun alayının tadını çıkarıyorum. İyi hissettiriyor. Güzel. Dolu.

Tekrar daldığım anda içime giriyor ve bu artık sadece *hoş bir şey* değil. Sıcak, kavurucu bir yoğunluk içimde hızla ilerliyor ve sonra inleyen tek kişi Dora olmuyor. Onun benimkine sarıldığı gibi ben de onun kollarını sıkıca kavriyorum ve tekrar Jamef'in sikinin üzerine iniyorum. Açılarımızda bir şeyler ince bir şekilde değişti ve şimdi ona doğru sallandığımda, içimdeki en hassas noktaya çarpıyor ve inanılmaz hissettiriyor.

Kollarımda Dora haykırıyor, kalçaları çılgınca Jamef'in yüzüne doğru hareket ediyor. Islak, müstehcen sesler devam ediyor ama bunlar sadece benim zevkimi artırıyor. Şimdi, ıslak ıslak sesler çıkaran tek kişinin o olduğundan tam olarak emin değilim. Ölüyormuş gibi nefes alıp veren ve inleyen tek kişi de o değil. Jamef'in kuyruğu benimkinin etrafında sıkılaşıyor ve sonra Dora bana çarpıyor, içinden orgazm geçerken bana tutunuyor. Dudağımı ısıırıyorum, ona daha sert ve daha hızlı

biniyorum, kendi orgazmıma ulaşmaya çalışıyorum.

Geldiğinde beni tamamen şaşırtıyor ve kendimi o anın içinde kaybediyorum. Ciğerlerimden hava kaçıyor ve zevk duyularıma çarparak üzerimden akıyor. Dora'nın belli belirsiz farkındayım.

Jamef'in pozisyonlarımızı değiştirmesi için yana kaydım. Sonra sırtüstü yatıyorum ve o üzerimde, içime derinlemesine giriyor, beni başka bir doruğa çıkarırken kırmızı gözü zihnimi yakıyor. ığlık atıyorum, ancak çığlığım onun Dora gibi tadı olan sıcak bir öpücüğüyle boğuluyor ve o içime girip kendi kurtuluşunu ararken arkadaşıma yapışıyorum.

İçime boşaldığında, kuyruğu benimkine karşı hararetle seğirirken, bir ayak bileğimi kalçasına sokuyorum ve harcamayı bitirene kadar onu yerinde sabitliyorum. Plas-film yoktu. Kimsenin plas-filmi ya da herhangi bir şeyi düşünmek için duraksadığını bile sanmıyorum. Daha önce revirde doğurganlık döngümü durduran bir iğne yaptırdığım için mutluyum.

Jamef inliyor ve terli ve bitkin bir halde üstüme yığılıyor. "*Kef.*"

Ben de inliyorum, çünkü çok ağır. Kalçasına vurarak bunu belirtiyorum. "Sen metalden yapılmışsın, havadan değil. Yana doğru yuvarlanmaya ne dersin?"

Sırt üstü yatıyor, elini karnına koyuyor. "Özür dilerim."

Jamef'in sesi tamamen bitkin geliyor, bu da beni eğlendiriyor. Yani, ben de öyleyim ama onun sesinin hiç bu kadar şaşkın çıktığını duymamıştım ve bir sırtışı ısırarak zorunda kalıyorum. Dora aramıza giriyor, kendini benim kalçama ve Cemef'in yanına sıkıştırıyor ve başını göğüslerime doğru kaydırıyor. "Bu inanılmazdı."

"Eh, fena değildi,"

diyorum. Jamef sadece

homurdanıyor.

"Bir dahaki sefere içime girdiğinde ve sen onun yüzüne bindiğinde," diyor Dora esneyerek.

"Oooh, ya da benimkine.

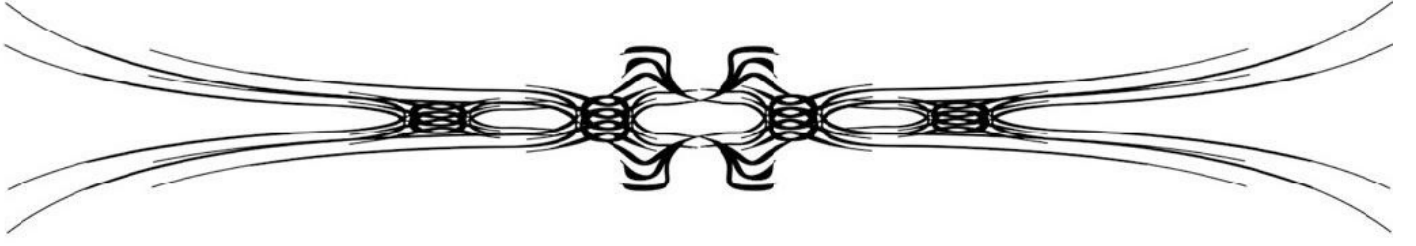
Bu eğlenceli olacak."

Omzunu okşadım. "Bir yerlerde kapatma düğmen yok mu? Azgın şey."

Sadece eğlenerek kıkırdıyor ve Jamef'in eline uzanıp onu kalçasına koyuyor. Yan dönüyor, kız göğsüme yaslanırken bile onu kucaklıyor ve kuyruğu yine benimkine dolanıyor.

Sanırım üçümüzün birlikte olması oldukça güzeldi. Hâlâ orgazmın etkisiyle zonkluyorum ve yakında kalkıp temizlenmem gerekecek. Ama şu an için, arkadaşlarımla birlikte terli, cinsel birleşme sonrası bir yığın halinde yatmak hoşuma gidiyor. Diğer her şey bekleyebilir.

ALTMİŞ-NİFE

DORv

Bethiah'nın ertesi sabah biraz mesafeli olması benim için şaşırtıcı değil. Çok fazla şey hissettiğinde geri çekilmeyi seviyor ve tahmin ediyorum ki kuyruğu Jamef'in kuyruğuna dolanmış ve ben onun kışını kaşıklarken onun kollarında uyanmak muhtemelen "çok fazla" kategorisine giriyordu. Bu yüzden dinliyorum.

Kahvaltıda birinin muhtemelen navigasyonda "uygun odak sürücüsünü ayarlamadığından" falan şikayet ederken homurdanıyor ve kalkıştan önce bunu düzeltmek için gitmekte ısrar ettiğinde itiraz etmiyorum.

Yine de gelip bana bir öpücük veriyor ve bu beni mutlu ediyor. Bu ileriye doğru bir adım. Jamef de beni öpüyor ama onunki daha uzun süreli ve düşünceli. "Zamana ihtiyacı var." "Var," diye katılıyorum. "Dün gece onun kaldıramayacağı kadar eğlenceli geçmiş olabilir."

Sırıtarak saçımın bir tutamını yüzümden geriye doğru düzeltiyor. "Eğlendin demek?"

Hoşuma gitti mi? Onun diline boşaldım. Yüzüne bindim. "Um, eğer hayatımızın geri kalanında her gece böyle eğlenemezsem, kelimeler olacak."

Jamef gülüyor ve bunu duymak hoşuma gidiyor. İçimden bir ses Bethiah ve ben onun hayatını ele geçirmeden önce pek gülmediğini ya da gülümsemediğini söylüyor. Bize ihtiyacı var, gerçekten.

Omzumu şefkatle sıkıyor. "Kaatir'le ödemeyi halledeceğim ve şüphesiz bu sabah birkaç hikâye daha dinleyeceğim. Konuşmayı çok sever. Bethiah saklanacağı için belki gidip eşleriyle vedalaşır ve onlara teşekkür eder?"

"Bunu yapabilirim. Zaten Hazza'ya veda etmek istiyordum. Benim için birkaç şeyi olduğunu söyledi."

Jamef başını sallar. "Kadınların sana verdiği her şeyin Kaatir'e ödendiğinden emin olacağım. Çok cömertler ama kimseye iyilik borcum olsun istemem."

Kaatir'i tanıdığım kadarıyla, bu iyilik muhtemelen her biri saatler sürecektir yirmi savaş hikâyesi daha olacaktı. "Kulağa hoş geliyor. Hazır olduğunda gelip beni kadınların odasına götürür müsün?"

Bana bir öpücük daha veriyor, bu seferki nefesimi kesecek kadar yoğun. Sonra saçlarımı karıştırıyor ve ayrılıyor.

Yanımdan geçtiğim eşlere el sallayarak istasyona doğru ilerliyorum. Hazza'yı mutfakta buluyorum ve beni görünce hemen ciyaklıyor. "Merhaba insan dostum," diye haykırarak ellerimi tutuyor. "Ayrılmadan önce seni tekrar görebildiğime sevindim!"

"Ben de." Hazza'nın böcek gözlerini ve sivri dişlerini gördükten ve çirkin görüntüsünün ardındaki tatlı kişiliği tanıdıktan birkaç gün sonra artık beni korkutmuyor. "Yakında ayrılıyoruz ama sana veda etmek ve arkadaşlığın için teşekkür etmek istedim. Harikaydın."

Ellerimizi kız öğrencilerimiz gibi sallıyor. "Yeni gelenlerin çoğu yüzümü beğenmiyor," diye utangaçça itiraf ediyor. "Senin farklı olmana sevindim."

Ben de öyle. Kalbim onun için acıyor çünkü kalıp onunla arkadaş olmayı çok isterdim ama yapamam. Jamef ve Bethiah'ya aşığım ve onların bana daha çok ihtiyacı var. "Belki yakında geri geliriz ve tekrar ziyaret edebiliriz!"

Hazza parlıyor. "Çok isterim. Gitmeden önce güzel saçlarınla bir kez daha oynayabilir miyim?"

"Tabii ki!" Saçımı çok seviyor, muhtemelen kendi saçı olmadığı için.

Kadınların odasına gidiyoruz, Hazza bana bir sonraki projesinden bahsediyor. Yiyecekleri tatlandırmak için birkaç farklı gezegenden ot topluyor ve yakın zamanda Homeworld'den bir parti aldı. I

Neye baktığımdan tam olarak emin olmasam da, toprak küplerindeki küçük tohum kabuklarına hayranım. Sadece onun coşkusunu seviyorum.

Bir tanesini alıp elinde tutuyor ve bana uzatıyor. "Bir tanesini yanına almanı istiyorum. Olgun bir bitkiye dönüştüğünde yapraklarını eriştelerini tatlandırmak için kullanabilirsin. Her kullandığında beni ve dostluğumuzu düşün."

"Oh." Gözlerim yaşıyor. "Teşekkür ederim Hazza. Keşke sana geri verebilecek bir şeyim olsaydı."

"Gerek yok! Kocamdan ve tüm eşlerinden çok memnunum. Burada iyi bir hayatımız var." Işıldıyor. "Ve her zaman geri gelebileceğini bilmeni istiyorum. Bu bir ziyaret de olabilir, sonsuza kadar da. Hepimiz paylaşma konusunda iyiyiz."

Ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim, dostum. Bu şimdiye kadarki en güzel hediye."

"Şimdilik en iyi hediye," diyor ve sonra bir eliyle ağzını kapatıp kıkırdıyor. "Senin için hazırladığım diğer hediyeleri görene kadar bekle."

"Daha fazla hediye mi? Çok bunaldım."

"Güzel hediyeler," diyor sinsice. "Kocaları meşgulken kadınların başka kadınlara verdiği hediyeler."

"Ben...iyi miyim?" Bilmek istiyor muyum ki?

Hazza elimi tutuyor ve kıkırdarak beni peşinden sürüklüyor. Onun mutlu haline gülüyorum, beni çekmesine izin veriyorum, tohumuyla birlikte küçük bakla dikkatlice elime sıkıştırılıyor. "Gel, gel," diyor. "Gitmeden önce her iki eşini de memnun etmen için seni hazırlayacağız. Bir erkek kolayca mutlu olur ama dişiler bazen daha fazla uğraştırır. Bu yüzden tam da aradığınız şeyi biliyorum."

Beni kadınlar bölümüne çekiyor ve ranzasına doğru koşturuyor. Hazza'nın başka bir kadınla paylaştığı odanın özel bölümü dağınık ve karışık ve Hazza'nın her zaman kendisini meşgul edecek bir sürü projesi olduğu izlenimini ediniyorum. Her türlü el işi malzemesinin yanı sıra mekanik görünümlü bir yığın ıvır zıvır ve daha da fazla tohum kabuğunun üzerinde yapay bir ışık var. Belki de bana bir çeşit el işi malzemesi veriyordur? Özellikle yaratıcı olup olmadığımı bilmiyorum. Bu yönde bir anım olduğundan da emin değilim.

Hazza muzaffer bir edayla bir eşya çıkarır. "Al bakalım! Hiç kullanılmamış! Benim zaten bir favorim var ve bu Hazza'nın kalın kalçaları için çok küçük." Kıkırdıyor ve bana uzatıyor. "Benim küçük insan arkadaşım için mükemmel."

Oh.

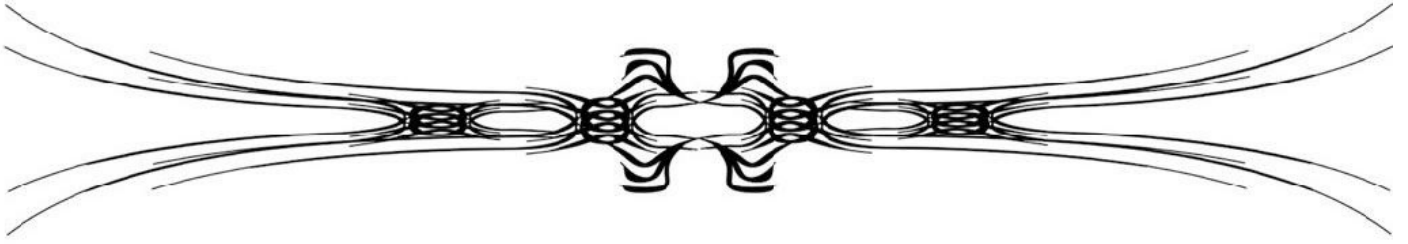
Aman Tanrım.

Hazza bana bir kemer ve bir tür kalça donanımı gibi görünen bir şey uzatıyor. Bakışlarım bir ucundan sarkan büyük mavi sentetik penise takılana kadar bunun ne olduğunu anlamıyorum.

Bana strapon veriyor.

Bakıyorum... ve sonra da hınzırca kıkırdıyorum. İşte bu tam bir hediye. "İnanılmaz. Sen mükemmel bir arkadaşsın Hazza."

"Oh, biliyorum." Sevinçle gülüyor.

"G Günaydın ufaklık," diyorum Bethiah'ya, onu *Pleasure Spot*'a bindirirken. Her nasılsa, Üsteki diğerleriyle vedalaşmak yerine kontrol odasının kablolarına gömülüp saklanmasına şaşırmadım.

Dönüp bana hırlıyor, yüz ifadesi düpedüz asık suratlı. "Günaydın mı? Çünkü tüm flaş-transistörleri değiştirdiler ve diğerlerinden daha düşük frekansa ihtiyaç duyan bir tane vardı ve hangisinin olduğunu baştan bulmam gerekiyor."

"Sorun değil," diyorum ona. "Kaatir'in eşleri ne yaptıklarını bilirler."

"Öyle diyorsun. Bir asteroit kuşağında mahsur kaldığımızda Kaatir'in eşleri nerede olacak? Hm?"

Huysuzluğunu görmezden geliyorum. Artık bunu beklemeye başladım. Uyanıyor, kendini savunmasız hissediyor, kısa bir süre için saldırıyor ve tıslıyor, evet, ondan gerçekten hoşlanmamamız gerektiğini bize hatırlatıyor ve sonra sakinleşiyor. Tezgâha yaslanırken kuyruğumu onunkinin yanına kaydırıp hafifçe fırçalıyorum. "İyi uyuyamadın mı? Dora'ya artık ortada uyuması gerektiğini söyleyeyim mi?"

Bethiah bana bir kez daha sert bir bakış atıyor ama kuyruğumu savuşturmuyor. Bir süre sonra kendi kuyruğunu benimkine doluyor ve başka bir flaş-transistör çıkarıp ışığa tutuyor. "Sanırım kuzenim Jerrok dışında kimseye güvenmiyorum. Eğer yolda kalırsak, birileri kolay lokma olduğumuzu düşünecek ve ben de Dora'yı tehlikeye atmak istemiyorum. O savunmasız, biliyorsun."

"Biliyorum." Yanına kaydım ve bir elimi kalçasına koydum. "Yine de onu korumak için ikimiz varız." "Mmm. Ödül avcısı olmamıza ve işimiz gereği tehlikede olmamız gerekmesine rağmen mi?"

"Ne yani, emekli olup bir yerlerde çiftçilik mi yapmak istiyordun? Belki bir istasyonda küçük bir tamir dükkânı işletmek? Ben tamir ederim, sen de ön taraftaki tezgahı idare eder ve herkesi idare edersin. Dora da bizim aracımız olur. Ne dersin?"

"Kulağa korkunç geliyor."

Sırıtiyorum, çünkü öyle olduğunu anladım. Bethiah bir yerde uzun süre kalabilecek biri değil. "O yüzden işlerimiz için endişelenmeyi bırak. Eğer gerçekten endişeleniyorsan, yakaladığımız ödüller konusunda daha dikkatli olacağız."

"Ben... sadece onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Ya da seni." Gözlerimin içine bakmıyor, dikkatle kabloları odaklanıyor. "Fark ettin mi bilmiyorum ama ilişkiler konusunda pek iyi değilim."

Kalçasını sıkıyorum. "Sence ben öyle miyim? Dora'nın öyle olduğunu mu düşünüyorsun? Bunu hep birlikte çözüyoruz."

"Bu ikinizin de beni rahat bırakma konusunda ne kadar kötü olduğunuzu açıklıyor." Omzunun üzerinden bana bakıyor ve sözlerinin acısını hafifletmek için sırtıyor. Bir an duraksıyor ve sonra yüzümü inceliyor. "Şimdi hangi istasyona gidiyoruz?"

Boşluk isteyen bir dişi için, benden uzaklaşmadığını fark ettim. Aksine daha da yaklaşıyor. "Haal Ui'deki loncadan almam gereken krediler var. Orasının en iyi yer olduğunu düşündüm. Bir tercihin var mı?"

"Güzel bir kantini olan bir yer." Ona soran bir bakış attığımda Bethiah'nın sırtışı daha da genişliyor. "Hep birlikte bir yerlere yemeğe gidip ona hava atsak Dora'nın hoşuna giderdi herhalde."

Onun yanında sürekli yanlış şeyler söylüyorum, bu da onu istemediğimizi düşünmesine neden oluyor. Ben de ona bir tasma takıp güzel bir elbise giydirdirsek ve şımartılmış bir evcil hayvan gibi herkesin içinde onu gösterirsek, onu istediğimizi anlayacağını düşündüm."

"Sence tasma takmak ister mi?"

Boş boş bana birkaç kablo sallıyor. "Bunun bir anlamı olmadığını biliyor. Bu sadece göstermelik ve onu güvende tutmak için. Onu etrafta zıplatabiliriz, yemekte kucağımıza oturabiliriz, memeleriyle oynayabiliriz, buna bayılacak."

"Sence bu çok fazla değil mi? Çok erken değil mi?" Dora'nın teşhirci bir yanı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama ona hava atma düşüncesi -ikisine de dostum olduklarını gösterme düşüncesi- içimde karanlık bir açlık uyandırıyor.

Bethiah bana göz kırıyor. "Bizim Dora'yla *tanıştın mı?*"

Bu beni kıkırdattı. "O oldukça... maceracı. Düşündüğümünden de fazla. Ben ağırdan alalım diye ısrar ederken o dudaklarını ikimize de, her yere değdirmek istiyor." Onu dürtüyorum. "Ona 'bizim' Dora dediğini fark etmediğimi sanma."

"Evet. Sanırım onunla baş başa kaldık," diye homurdanıyor ama sonra bana bakıyor.

"Teşekkürler." "Ne için?"

"Beni bu boktan ruh halimden kurtardığın için." Bethiah elindeki kabloları bakıyor. "Bazen kafam karışıyor ve paniğe kapılıyorum. Muhtemelen birlikte yaşaması zor biri olduğumu biliyorum. Ama peşimden gelmeye karar veren aptal sensin, değil mi? Bu yüzden senin kötü kadın seçimini suçlamalıyım, ama sen de Dora'dan hoşlanıyorsun. Yani mesakkah kadınlarında zevksizlik var."

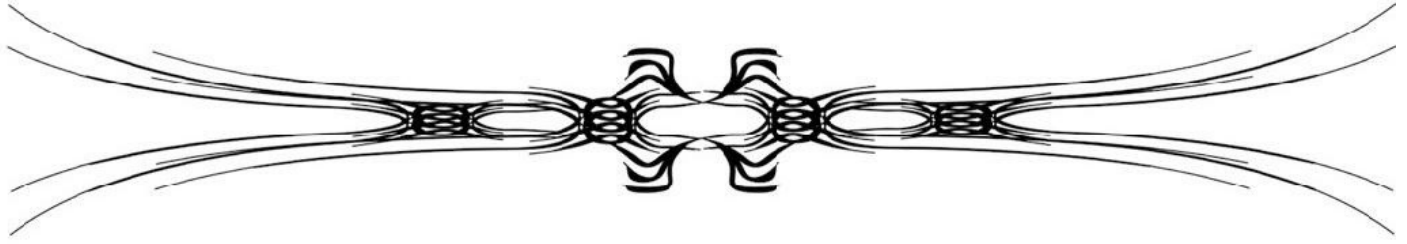
Ben mi? Peşinden mi gideyim? Gemimi çaldığı tüm zamanlardan bahsetmeyi ihmal ediyor, bu yüzden onu avlamaktan başka seçeneğim yoktu. Ya da tam tersi değil de benim peşimden geldiği zamanlardan. "Sanki yatakta onun kadar istekli değilmiştin gibi konuşmaya çalışıyorsun." Eğildim ve giyinik omzuna bir öpücük kondurdum. "Ya da ben. Kabul edelim. Hepimiz birbirimizin içinde umutsuzca kaybolmuş durumdayız."

Homurdanıyor ama kuyruğu benimkine sürtünüyor ve omzunu öptüğüm için beni terslemeye çalışmıyor. Bethiah için bu oldukça iyi.

"Bir akşam yemeği için giyinip süslenmekten kurtulacağını da sanma," diye belirtiyorum. "Eğer Dora'ya hava atıyorsak, sana da atmak istiyorum." Sırf ona dokunmak hoşuma gittiği için omzunu ovuyorum. Kollarımdaki Dora'dan farklı ama daha az çekici değil.

"Gerçekten *de* tehlikeli yaşamayı seven bir erkeksin, değil mi?"

Gerçekten öyleyim.

BETHİvH

I iyi şeylere güvenme.

Öte yandan, kötü şeylere de güvenmem. Benim işimde ihanete gülmeyi öğreniyorsunuz, çünkü her zaman karşınıza çıkıyor. Yine de, arka arkaya güzel günler geçirdiğinizde Şüpheli. Sanki bir tuzağa düşürülüymuşsun gibi.

Zevk Noktası Haal Ui İstasyonu'na doğru yavaşça yoluna devam ederken, ben de şu anda böyle hissediyorum. Gemiye eklenen yeni kamaraların performansından emin olmak için çeşitli hızları test ediyoruz ve bu bize üçlü olarak birlikte vakit geçirmek için bir bahane veriyor.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama oldukça güzel. Dora'nın önümde, Jamef'in arkamda uyuduğu bir kol bacak karmaşası içinde uyanmak güzel. Birlikte yemek yemek ve yakaladığım eski ödüller hakkında konuşmak güzel. Sırf Dora'nın bakışlarındaki hayranlık pırıltısını görmek için hikâyelerimi biraz geliştirebilirim ama Jamef'in sessiz eğlencesi hikâyelerimi çok fazla süslememe engel oluyor. Jamef'in hikâyeleri daha basit, bu yüzden onun için biraz "geliştirme" cüretini gösteriyorum.

Dora özellikle Jamef'in gemisini ondan nasıl defalarca çaldığımla ilgili hikayeleri çok seviyor, bu yüzden bunları sık sık anlatmaya özen gösteriyorum.

Jamef neredeyse geminin kontrolünü ele geçirdi, köprüyü tekeline aldı. Onunla kavga etmemi bekliyor mu emin değilim ama o işi alabilir. Bir sandalyede oturup uçuş rotalarını sürekli değiştirmek mi? Yawn. Kuzenim Jerrok gibi gemide bakım yapmayı tercih ederim. Bir şeyleri parçalara ayırmak aileden gelen bir şey.

Muhtemelen onları bir araya getirme konusunda pek iyi değiliz ama ben idare ediyorum. Dora zaman zaman bana yardım ediyor, çünkü geminin nasıl çalıştığını öğrenmek istediğini söylüyor. Tabii o zaman ikimiz de alınganlık gösteriyoruz ve birileri bakım dolabında amını yalatabiliyor ama bu da işin bir getirisi diye düşünüyorum.

Üçlü olarak hâlâ bir şeyleri çözmeye çalışıyoruz. Diğerleri olmadan öpüşmeme kuralı gemideyken gevşetildi ve duşa girip Jamef ya da Dora'nın (ya da her ikisinin) bana katılıp katılmayacağını merak etmek güzel. Dora ve ben, onun benim elime, benim de onun eline binmeme dönüşen blaster eğitimi seansları yaptık. Jamef ile onun sikiğinin üzerine oturduğum ve hangimizin dikkatinin yemek yiyemeyecek kadar dağıldığını gördüğümüz yaramaz öğle yemekleri yedik. Jamef'i Dora kucağındayken yakaladım, parmakları Dora'nın amcığındaydı ve Dora onun avuçlarında kıvranıyordu.

Her gece, üçümüz de yatakta birbirimizin üzerindeydik. Bazen ben merkez oluyorum, Dora ve Jamef beni memnun etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bazen Jamef odak noktası oluyor. Çoğu zaman da Dora, çünkü ikimiz için de çok eğlenceli bir kız.

Dediğim gibi, gerçekten güzeldi. Belki de bu yüzden şüpheleniyorum. Tüm bunlar evrenin bana kurduğu bir tuzak, gardımı düşürmek ve mutlu olamayacağımı hatırlatmak için, özellikle de işin içinde bir insan ve bir erkek (ikisi de!) varken. İnsanların vefasız olduğunu ve onlara ısrar ettikleri şekilde bakamayacağımı. Jamef'in benden ve tuhafliklarımdan bıkacağını ve sonra Jerrok'un uzun süre olduğu gibi yalnız kalacağımı.

Jerrok'un artık Softie'ye sahip olması dışında ve mutlular. Aptalca mutlular. Bu iğrenç.

Jerrok'un küçük insanıyla ne kadar mutlu olduğunu düşününce benimkinin ne yaptığını merak

ediyorum. Ellerimi yağdan arındırıyorum, üzerinde çalıştığım son parçaları da kaldırıyorum ve koridorda ilerliyorum. Bahçe köşesine hızlıca bir göz attığımda Dora'nın orada olmadığını görüyorum. O, bahçedeki

Bitkileri sürekli kontrol ediyor ve bir şeylerin büyümesini bekliyor. Son birkaç gündür yemekte hep bunu duydum. Çok şirin.

Tuvallette ya da yatak odasında da yok, o yüzden kafamı köprüden içeri sokuyorum. Jamef sandalyesinde, yıldızlara açılan pencere görevi gören devasa panellere bakıyor. Ekranda uzak bir nebuladan başka bir şey yok, yani henüz Haal Ui'ye yakın değiliz. "Dora'yı gördün mü?"

Nefes nefese bir ses çıkarıyor, kuyruğu kaptan koltuğunun kenarına sertçe çarpıyor.

Aha.

Birkaç adım öne çıkıyorum ve eminim ki, hevesli küçük insan eşimiz bacaklarının arasında, ağzı sikinin üzerinde. Ağzıyla onu çalıştırıyor, her bir piercingi yalarken ve sonra başını emerken açgözlü küçük şapırtılar yapıyor.

"İkinizi hiçbir yere götüremem, değil mi?" Kontrol paneline yaslanıp gösteriyi izleyerek şaka yapıyorum.

Dora bana bakıyor, eli adamın ıslak aletini okşarken duraklıyor. "Çok ciddi görünüyordu. Onu gülümsetmek istedim."

"Yüzündeki o ifade gülümseme değil." Tek botumla onu dürtüyorum çünkü gergin ifadesi komik ama kesinlikle gülümseme değil. "Seni rahatsız eden ne?"

"Hiçbir şey." Jamef bana sinirli bir bakış fırlattı. "Ona da söylediğim gibi, beni rahatsız eden bir şey yok."

Oho. Dora'ya başımı sallıyorum ve Dora başını tekrar onun üzerine eğip emmeye başlıyor. "Üzerinde çalış, tüy yumağı. Ondan cevaplar alacağım." Jamef'in yanına doğru ilerliyorum ve parmağımı çenesinin altına koyup başını yukarı kaldırıyorum. "Sen hiçbir şeye üzülmezsin, ne olduğunu tahmin etmeme gerek var mı? Krediler mi? Birdenbire iki arkadaşı karşılayamayacağını mi fark ettin?"

Elleri sandalyenin kollarında kenetleniyor ve ya taşaklarını çatlatmak üzere ya da ben doğru tahmin ettim. Pembe dili başının etrafında daireler çizerken Dora'nın ellerinin kesesini okşamasını izliyorum ve ikincisi olduğundan şüpheleniyorum. "O kadar kırıldık mı?"

Jamef'in sert ağzı tekrar düzleşiyor ve Dora bir mırıltı sesi çıkarıyor. Başını eğiyor ve ben onu tekrar bana bakmaya zorluyorum.

"Sorudan kaçma, cıvata kovası. Sadece söyle."

"Değişiklikler beklediğimden biraz daha fazlaydı." Sesi hırıltılı ve dikkati dağılmış bir halde, çaresizce dokunuşuma doğru eğiliyor. O zaman gelmeye çok yakın. "Gemiye yeniden stoklamak için birkaç ekstra iş almamız gerekecek."

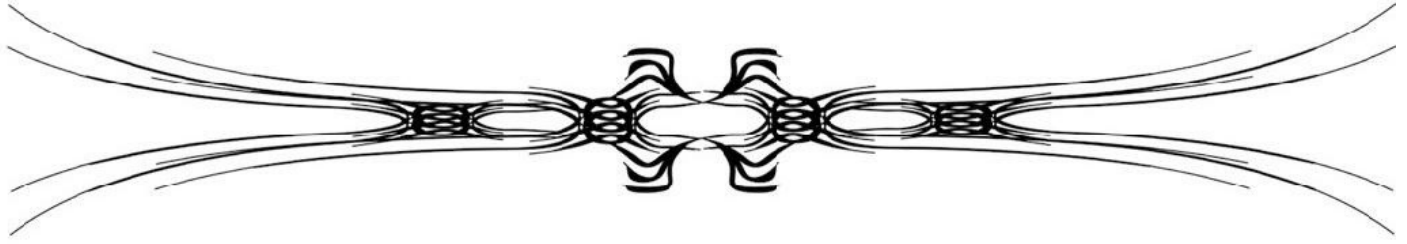
"Hepsi bu mu?" Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum. "Ben de kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm. Krediler kolay gelir, kolay gider. Gemiler gibi."

Jamef parmağımı ısırıldı.

Sırıtiyorum. "Bu yüzden fazladan birkaç iş alıyoruz. Önemli değil. Kredilerimizi geri alırız, istasyonda güzel bir akşam yemeği ile kutlarız ve günü bitiririz."

"Dora'nın tehlikede olmadığından ya da yalnız bırakılmadığından emin olabilmek için daha kolay işler üstlenmek istedim -"

Nefesi tıslıyor ve sırtı kavisleniyor; Dora eşimizin yükünü onun aç ağzına boşaltmasını sağlarken bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum. "Bence Dora kendi başının çaresine bakabilir."

A ödül sadece bir iştir. Kredi kazanmak için bir görev ve ne kadar çirkin olabileceği ya da beni ne kadar uzağa götürebileceği önemli değil. Bu bir iş ve kendime avladığım insanların karışmış olabileceği kötülüklerle bir bağlantım olmadığını hatırlatıyorum.

Dora'yı kurtardıktan hemen sonra evrenin bu unsurlarına maruz bırakmamızdan nefret ediyorum. Güvende ve korkusuz hissetmeyi hak ediyor ve işimize dalarsak, evrenin o korkunç unsurlarından bazılarını gemimize sokacağımızdan endişeleniyorum. Esir ambarımız olmasının bir sebebi var.

Bethiah bu konuda rahat olabilir ama ben değilim.

Bu düşünce günün geri kalanında ve gece boyunca aklımdan çıkmıyor. Üçümüz de çiftleşiyoruz, Dora aramızda sıkışmış durumda. Bethiah'a baş aşağı binerken ve parmaklarını ve ağzını onun üzerinde kullanırken Dora'ya arkadan giriyorum ve Bethiah onun amını kızdırıyor. Temizlenip birlikte yatağa yığıldığımızda, Dora Bethiah'nın kollarında uyuyor. Dora'nın tarafında mı yoksa Bethiah'nın tarafında mı uyumam gerektiğini tartışıyorum ve sonra Bethiah'nın tarafına geçip ona doğru bastırıyorum.

Büyük bedenime karşı kıpırdanıyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Tüm alanımı kullanıyorsun." "O zaman bana yaslan," diye mırıldanıyorum kulağını ısırarak. "Nasıl olsa konuşmamız gerekiyor." "Uh oh. Birileri fazla düşünüyor."

"Ben değilim. Sadece yarın istasyona inmeden önce bir anlaşılmaya varmamız gerektiğini düşündüm." Bethiah başını bana doğru çeviriyor, boynuzları benimkilere çarpıyor. "Anlaşma mı? Ne hakkında?"

"En tehlikeli ödülleri almadığımızı. Katil yok. Kaçak mahkumlar yok. Biz hızlı, kolay ve güvenli işler arıyoruz."

"Bebek bokundan bahsediyorsun," diye alaycı bir şekilde fısıldıyor. "Kef o. Onlar hiçbir şey kazandırmıyor. Kredilerinizi hızla yenilemek istiyorsanız, en büyük biletli ürünü arar ve ona yönelirsiniz."

"Ve Dora'yı tehlikeye mi atayım? İşaretlenmemiş bir klon ve bir insan olarak zaten yeterince tehlikede. İhtiyacımız olan son şey onu riske atmak. Kendi boynuna değer vermediğini biliyorum ama biraz da onunkine değer vermeyi dene."

Bethiah bana sert bir kaş çatıyor ve kuyruğu bacağıma çarpıyor.

"İkinizin söylediği her şeyi duyabiliyorum," diye mırıldanıyor Dora uykulu uykulu. "Çok kötü fısıldıyorsunuz."

Bethiah ona "Uyumaya devam et, tüy yumağı," diyor. "Biz sadece ödül avcısı işlerini konuşuyorduk."

"Ben aptal değilim, biliyorsun," diye devam ediyor Dora, gözleri kapalı. Bethiah'nın göğüslerine yaslanmış, inanılmaz uykulu ama mutlu görünüyor. Eli Bethiah'nın arkasında beni arıyor ve ben onun tenini okşuyorum. Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "İşinizi yapmanıza izin vereceğim ve yolunuzdan çekileceğim. Tehlikeli unsurlarla uğraştığınızı biliyorum ama onlara yaklaşmayacağıma söz veriyorum, tamam mı? Yani endişelenmenize gerek yok."

O eserken, Bethiah'nın muzaffer bakışını görmezden geliyorum. "Endişelendiğim sen değilsin tatlım.

Genelde kimi alırsak alalım gitmek istemez. Sorun yaratabilirler."

"Yani gemide biri varken her zaman bir blaster taşıyın ve önce ateş edin. Anladım. Artık uyumaya devam edebilir miyiz?" Elimi sıktı. "Bu işe girerken ikinizin de ödül avcısı olduğunu biliyordum. Yine de ikinizle birlikte olmak istiyorum."

Homurdanıyorum. "Uyu hadi."

Bethiah'nın yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. Elimi -hâlâ Dora'nınkiyle birleşik- Bethiah'nın kalçasına koyuyorum. "Dikkatli olacağız."

"Benim dikkatli versiyonum mu?" "Çok komik."

"Belirtmem gerektiğini düşündüm." Ağzımı omzuna bastırıp ona sıkıca sarılıyorum. Hep istediğim şey buydu. Bethiah yatağında. Dora da. Üçümüz, rahat, huzurlu ve güvende. Yine de ödül avcılığına geri dönersem bunun ne anlama geleceğini düşünmeden edemedim. Savunmasız ve çaresiz olan Dora için işler artık o kadar da güvenli olmayabilirdi. Dilimizi okuyamıyor. Makinelerimizi kullanamıyor. Tamamen bize bağımlı.

Tek gereken yanlış kişinin gemimize binmesi.

Bethiah elimi kendi eliyle kapatıyor. "Dikkatli olacağız. Eminim sen daha büyük işleri üstlenme konusunda daha rahat olana kadar makul işler bulabiliriz. Liderliği sana bırakacağız."

Doğrulup ona bakıyorum. "Az önce benimle uzlaştın mı?" "Kafana girmesine izin verme," diye karşılık veriyor.

"İkiniz de sessiz olur musunuz?" Dora itiraz ediyor. O da oturuyor, bir dirseğine dayanarak ikimize de uykulu bir bakış fırlatıyor. "Yeni bir kural mı koymamız gerekiyor? Orgazmdan sonra yoğun konuşmalar yok mu?"

"Sadece bir orgazm mı?" Bethiah alay ediyor, uzanıp Dora'nın dolgun göğsünü avuçluyor. "Nasıl da acı çekiyor olmalısın."

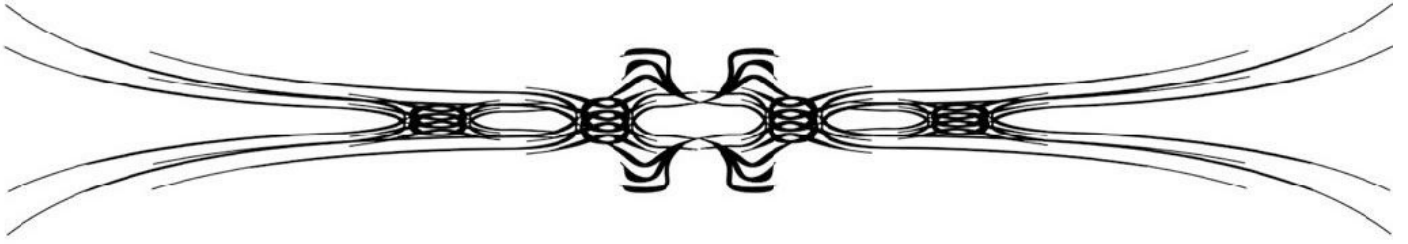
"Biz gerçekten de ihmalkâr eşleriz," diye katılıyorum, alay etmeye başlıyorum. Bethiah'nın başparmağının insanın meme ucunu okşaması beni büyülüyor. "Bunu telafi edelim mi?"

Dora bunu düşünüyormuş gibi yapar ve sonra tekrar Bethiah'nın yanına kayar. "Eh, *artık* uyandım ve ikinci orgazmıma hazırım, eğer teklif edersen."

Ve bana uzandı.

Kef, iki kadını tatmin etmek yorucu olabilir... ama yine de hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Sırtarak yatakta daha aşağıya kayıyorum, böylece iki çift kalçayla ve aralarındakilerle oynayabiliyorum.

Sevefty-Three

DORv

"W Onu gemide bırakmamalıyız," diyor Bethiah kollarını kavuşturarak Jame'e. "Ya biri onu çalarsa?"

"O lanet gemiyi çalan tek kişi sensin," diye homurdanıyor. Sert yüzünde sert bir bakış var, kırmızı gözleri bu sabah tehditkâr.

Çekişmeleri karşısında içimi çektim. Burada çok iyi anlaşıyorduk. İstasyonu gördüğümüz andan itibaren Jamef ve Bethiah kavga etmeye başladılar. Yol boyunca kavga ettiler ve gemi yanaşırken de kavga ettiler. Şimdi istasyona girmeye hazırlanıyoruz ve evet, hâlâ kavga ediyorlar.

Bu özel durumda, Bethiah ile aynı fikirdeyim. Gemide geride bırakılmak istemiyorum. Tehlikeli olduğunu düşündüğüm için değil... Sadece onlar istasyonu keşfederken beni yalnız bırakmalarını istemiyorum. Ben orada olmadan işleriyle ilgili hiçbir şeye karar vermelerini istemiyorum. İkisinin de ödül toplarken benim iyiliğim için beni geride bırakmaları gerektiğine karar vermelerini kesinlikle istemiyorum.

Bu çok kolay olabilecek bir şey gibi görünüyor, bu yüzden elimi kaldırıp konuşuyorum. "Çocuklar, ben de sizinle gelmek istiyorum."

Jamef bana doğru dönüyor, elleri kalçalarında ve başını sallıyor. "Haal Ui iyi istasyonlardan biri değil. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Daha güzel istasyonlar var mı? Şimdiye kadar gördüklerimin hepsi (çok fazla görmediğimi kabul ediyorum) evrenin mutlak koltuk altları. Bethiah'ya bakıyorum. "Bir tasma takacağım. Köle gibi davranacağım. Neye ihtiyacın varsa. Sadece seninle gelmek istiyorum. Eğer güvende olacaksam evren hakkında daha fazla şey öğrenmem gerek. Siz beni tamamen korursanız sokak zekasını nasıl öğrenebilirim?"

Başını eğip beni düşünüyor. Sonra Jame'e bakıyor. "Hayır, fikrimi değiştirdim. Haklısın. Burada kalması gerekiyor."

"Bekle," diye itiraz ediyorum.

"Hayır!"

Jamef şaşırılmış görünüyor. "Gerçekten benimle aynı fikirde misin?"

Bethiah başını sallıyor. "Buraya en son geldiğimde herkesin insan kölelere nasıl davrandığını hatırladım.

Ayrıca, onu en son bir istasyona götürdüğümde çalınmıştı."

"Evet, onun tarafından," diye işaret ediyorum Jame'e bir el sallayarak.

"Bu sayılmaz." "Sayılır," diyor Bethiah.

Jamef, "Bu kesinlikle önemli," diye katılıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu pek adil görünmüyor. Beni sonsuza kadar bu gemide saklı mı tutacaksın?"

"Sonsuza kadar değil. Sadece bu istasyondan çıkmayacaksın." Jamef'in ifadesi de duruşu gibi kararlı. Onunla bir yere varamayacağımı şimdiden söyleyebilirim.

Bethiah'ya dönüyorum ama yüzünde düşünceli bir ifadeyle onu izliyor. "Üçümüzün bir kantinde buluşması fikri hoşuma gitti ama Haal Ui'deki mekânları düşünüyorum ve haklısın. Harika değil." "

"Buraya son geldiğimde soyuldum," diyor Jamef.

Bethiah ona sırtıyor. "O bendim."

"Biliyorum. Ondan önceki sefer de kafama vuruldu ve kaçırıldım" diye devam ediyor.

"O da bendim."

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırıyorum. "Yani bir dakika, tüm bu tehlikenin ortak paydası Bethiah olduğu için mi saklanıyorum?"

"Başka kötü tipler de var," diyor Jamef, acımasızca. "Üzgünüm tatlım, ama karar verildi."

"İkiniz de berbatsınız," diye ilan ediyorum. "Ben bir yetişkinim. İstediğim yere gidebilmeliyim."

Bethiah gözlerini kısarak bana doğru ilerliyor. Çenemi parmaklarının arasına alıyor ve sanki yetişkin bir kadın değil de yaramaz bir çocukmuşum gibi beni ona bakmaya zorluyor. "Lütfen bana gemiden kaçmak ve istasyonu kendi başına keşfetmek gibi aptalca bir şey yapmayacağını söyle, tüy yumağı."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Sinirliyim, moron değilim. Bana biraz kredi ver, lütfen? Bu gemiyi terk edersem hayatımı riske atmış olurum. Bunu biliyorum. Dışarıda beni kapıp en yüksek teklifi verene satmak isteyecek milyonlarca serseri var."

"Aynen öyle. Bu yüzden burada, bu gemide kalman en iyisi." Sanki her şey hallolmuş gibi burnumu okşuyor. "Daha az nahoş bir istasyon buluruz ve seni akşam dışarı çıkmak için bir kantine götürürüz, hmm? Ama bu değil."

Jamef Bethiah'nın yanına gidiyor ve normalde kalbimin sevgiyle sıkışmasına neden olan bir hareketle kuyrukları kısa bir süreliğine birbirine dolanıyor. Şu anda bu hareket ikisinin de bana karşı olduğunu daha da pekiştiriyor. İkiye karşı bir. "Üzgünüm tatlım ama Bethiah haklı. Loncayı kontrol edeceğiz, birkaç ödül alacağız ve tekrar yolumuza devam edeceğiz. Söz veriyorum seni burada uzun süre yalnız bırakmayacağız."

"Peki," diye homurdandım. "Bana bir öpücük ver -ikinize de- ve sonra defolun gidin buradan."

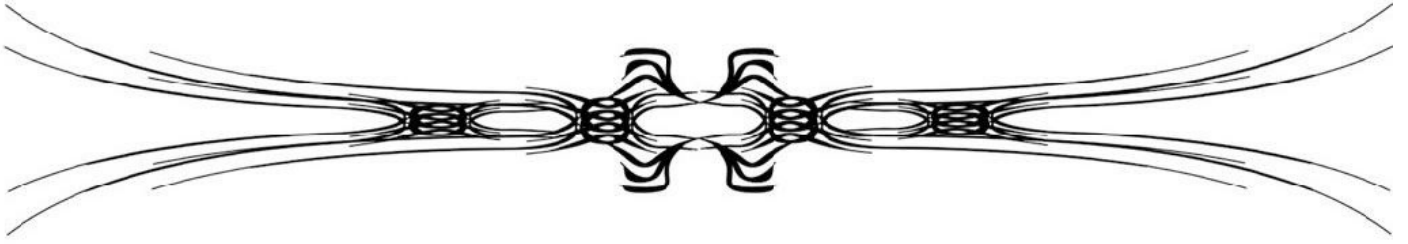
Bethiah hemen kabul ediyor ve Jamef dudaklarıma hafif bir öpücük kondurmadan önce tereddüt ediyor. Sanki gerçekten sinirlendiğimi biliyor ama fikrini değiştirmeyecek gibi. Onları gemide dolaşırken, silah kemerlerini blaster ve bıçaklarla doldururken izliyorum ve sonra kuyrukları kısa bir süre daha birbirine dolanarak gemiden çıkıp rampadan aşağıya, Haal Ui rıhtımına doğru ilerliyorlar. Köprüdeki monitöre geçip gidişlerini izliyorum ve gözden kaybolmadan önce gülüşüklerini ve eğlenmiş bakışlar attıklarını fark ediyorum.

Birlikte çok tatlı görünüyorlar. Bir takım gibi. Bu beni rahatsız ediyor. Birlikte olduklarından ya da geride bırakıldığımdan değil.

Tamamen ve tamamen işe yaramaz olmam beni rahatsız ediyor. Ben o takımın bir parçası *değilim*. Her anlamda üçüncü tekerim. Hayatımın geri kalanında dört gözle beklemem gereken şey bu mu? İlişkimizde ölü ağırlık muamelesi görmek mi? Eğer öyleyse, bundan nefret ediyorum.

Ama bunu nasıl düzeltebilirim? Kim ve ne olduğumu nasıl değiştirebilirim? İnsan bir sorumluluktur. Yasadışı olarak klonlanmış biri, iki kat daha fazla.

Hayatımın sonuna kadar saklanmam mı gerekiyor?

"S o deli."

"Biliyorum. Fikrimi değiştirmemden hoşlanmıyor." Bethiah omuz silkiyor. "Bunu atlatacaktır."

Bethiah'nın benimle aynı fikirde olmasına hala şaşırıyorum. Duruřundan vazgeçti ve haklı olduğuma karar verdi. Tam olarak güvenmesem de bu iyi bir his. Gizli bir amacı olabilir, Dora'yla birlikte beni karanlıkta tutmak ve gardımı dūřürdüęümde bana kar yağdırmak için bir tür plan yapmış olabilir. Belki de řu anda bile beni üçlü grubumuzdan atmayı planlıyorlardır...

O kısım beni şaşırtmazdı. Masaya hiçbir şey getirmiyorum. İyi bir soyadım yok. Yakışıklı ya da zeki değilim. Sahip olduğum tek şey biyonik akciğerler, ama bu iki muhteşem dişiyi yanımda tutmaya yeteceği anlamına gelmiyor.

şimdilik benden hoşlandıklarını dūřünüyorum. Sanırım. Bethiah ile bunu söylemek bazen zor, ama Dora'yı okumak daha kolay. Gerçi şimdi Dora bize kızacak... "Belki de ona istasyondan bir şeyler getirmeliyiz ki incinmiş duygularını yatıştırabilsin."

Bethiah bana sinirli bir bakış attı. "O bir çocuk değil. Ne zaman tehlikeli olup olmadığını anlaması gerekiyor. Onu şımartamayız."

"şımartmak ile diğer kişinin duygularını kabul etmek arasında fark vardır."

Başını iki yana sallıyor. "Ona durumun böyle olduğunu söyledik. O da bunu sorun etmediğini söyledi. şimdi bize bunu sorun etmediğini göstermesi gerekiyor. Hadi ama. Bütün günümü bu karakolda geçirmek istemiyorum. Berbat kokuyor."

Haal Ui'nin kesinlikle kendine has bir aroması var. Bu konuda haklı. Yine de Dora'ya geride kalmış olsa da onu hala dūřündüğümüzü söylemekten zarar gelmez. Bir şeylerin dikkatimi çekeceğini umarak duvarlar boyunca kümelenmiş satıcı stantlarına göz gezdiriyorum.

Alışkanlık dışında, yiyecek tezgahlarına doğru ilerliyoruz. Lonca, Homeworld tarafından akredite edilmiştir ve ödöl avcılığı geçerli (tehlikeli olsa da) bir iş olarak kabul edilir. Yine de bazen işler karışabiliyor. Bir politikacı kıçına bir şey takar ya da firari bir mahkûm intikam almaya karar verir. Her loncanın, avcılarına uzay istasyonunda bulunmanın güvenli olup olmadığını veya hemen gitmeleri gerekip gerekmediğini bildirmek için bir yeraltı yöntemi vardır.

Uzun stand sırasının en ucundaki kızarmış yaprak satıcısına gidiyoruz, yağlı kokular istasyonun geri dönüştürülmüş havasının genel kokusuna ekleniyor. Burası kalabalık ama Bethiah en iyileriyle dirsek teması kurarak içeri girmeyi başarıyor. Benim buna ihtiyacım yok; bana ve kırmızı gözüme bir kez bakan insanlar hamamböcekleri gibi önümden kaçışıyor.

Bethiah satıcıya iki parmağını kaldırıyor. "Ekstra tuzlu var mı?"

"Her zaman," diyor ve bir sepet dolusu kalın, parlak yaprağı baharat dolu bir kaseye atıyor, fritöze götürmeden önce kaplamanın içinde savuruyor.

"Nefis," diyor, yemeğin hazırlanışını izlemek için tezgâhın üzerine eğilirken kuyruğunu benimkine doluyor. Bu küçük dokunuş beni her seferinde etkiliyor. Bu okşama bana Bethiah'nın her şeye rağmen beni önemseyebileceğini söylüyor. Kuyruğunu benimkine sürmesi beni tahrik ediyor, ama bundan da öte, istendiğimi hissettiriyor.

Evrendeki en iyi keffing hissi.

"İşler nasıl?" Bethiah kayıtsızca soruyor, loncayı kontrol etmenin şifreli ifadesi.

"Her zamanki gibi iş," diyor yaprak satıcısı neşeyle. Kızaran yaprakları bir güzel silkeliyor, sonra iki tek kullanımlık plas kabına doldurup bize uzatıyor. "Afîyet olsun."

"Yapacağımızı biliyorsun." Bethiah bana başını salladı. "Erkeğe parasını öde, cıvata kovası."

Birkaç kredi atıyorum ve kızarmış yaprak sepetimi alıyorum. İğrenç derecede yağlılar ve hemen midemi bulandırıyorlar, bu yüzden payımı Bethiah'nın kabına boşaltıyorum. "Aç değilim."

"Buraya gelmeden önce çok fazla yedin." Ağzı eğlenceyle kıvrılıyor ve başını eğerek beni süzüyor. "Çok fazla am iştahını kaçırabilir."

"Asla." Yolun karşısındaki istasyon asansörünü işaret ediyorum. "Yukarı çıkalım mı?"

"Önden buyurun." Bana yaklaşıyor, kuyruğu benimkine dolanıyor ve bize fazla yaklaştırmaya çalışan herkese hırlıyor. Tabii ki yemeğinden ısırıklar arasında.

Asansöre bindiğimizde asansör boştu ve 342. katın düğmesine basıp bileğimi panele doğru tutarak yerleştirdiğim lonca çipinin talimatları geçersiz kılmasını sağlıyorum. İstasyona doğru hızla ilerliyoruz ve Bethiah yapraklarını parlatıp kabı yere atıyor.

Sinirli bir bakışla onu elime aldım. "Çocukluk yapma."

"Ne yani, buranın güzelliğini mi mahvediyorum?" Kollarını iki yana açarak etrafımızdaki çirkin, baskıcı istasyonu işaret ediyor.

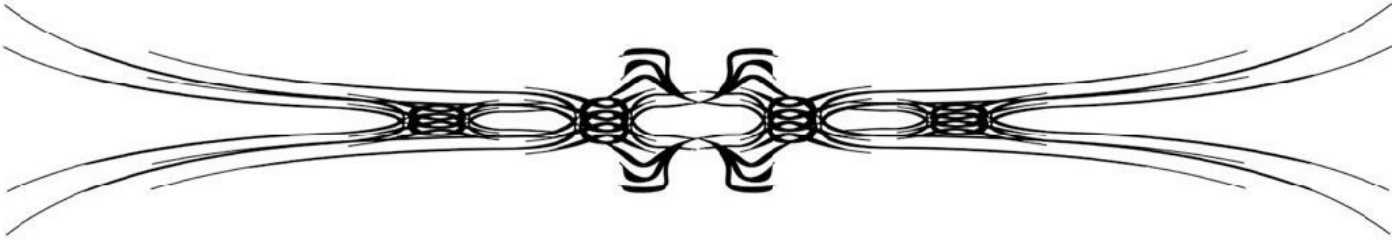
Haksız değil-Haal Ui istasyon standartlarına göre bile köhne. İnşa edilen en eski yapay ortamlardan biri ve merkezi bir konumda, bu da ulaşılması kolay ve dolayısıyla kalabalık olduğu anlamına geliyor. Ayrıca çok sayıda korsana ve yakındaki Haven II hapishane kolonisinden kaçan suçlulara ev sahipliği yapıyor, bu da Dora'nın geride kalmasını istememin bir başka nedeni. Yine de... düzenli olmanın hiçbir maliyeti yok.

Çöpü Bethiah'ya uzattım. "Hareketlerinde düşünceli ol. Tek istediğim bu."

"Şimdi Dora gibi konuştun," diyor bana, kapılar açılır açılmaz kuyruğu benimkine dolanıyor. "Bir dahaki sefere bana kötü olduğumu ve duygularını incittiğimi söyleyeceksin."

Asansörden inip lonca merkezine girdiğimizde, "Çok kabasın," diyorum. "Ama bunu hep biliyordum. Ama bu hoşlanmadığım anlamına gelmiyor." Uzanmayınca elindeki çöpü bırakıyorum. "Ayrıca bu, pasaklı biri olacağın anlamına da gelmiyor. Buranın senin evin olmaması, başkasının evi olmadığı anlamına gelmez."

Bethiah sadece "Otoriter" diyor ama sırtıyor.

BETHİvH

I Haal Ui merkezine geri döneli birkaç ay oldu, ama gerçekten de bir ömür önceymiş gibi geliyor. Belki de bu yüzden içeri girdiğimde kimsenin bana bakmaması çok garip geliyor. Jamef ve ben birlikte geldiğimizde kimse başını çevirmiyor. Bu arada, sanki baştan aşağı yeniden yaratılmış gibi hissediyorum,

ve herkes evrenin en tuhaf ödül avcısı Bethiah'ın bir eşle yuva kurduğunu fark etmeli. Hatta iki tane.

Ama ödül avcılarının olayı bu. Özel hayatınız umurlarında bile değildir. Sadece işlerini yapmak ve kredilerini toplamak isterler.

Jamef elini sırtımda gezdiriyor, kuyruğu benim (kuşkusuz) sahiplenici kuyruğumdan ayrılıyor. Odayı geçiyor, kimlik bilgilerini girmek ve ödemesini almak için kredi kiosklarından birine doğru ilerliyor. O tamamen iş adamı ve bunun sebebinin Dora'yı mecbur olduğumuzdan daha uzun süre yalnız bırakmak istememesi olduğundan şüpheleniyorum. Ben de istemiyorum ama bizi biraz terletmesi onun için iyi olabilir. Biraz daha sert, biraz daha bağımsız olması gerekiyor.

Elleri arkadan kelepçeli, şok tasmalı bir ooli ile bir erkek yanımdan hızla geçiyor. Yoluna çıktığım için bana ters bir bakış atıyor ve hücrelere doğru ilerliyor. Doğru ya. Sanki ilk ödülümümüş gibi aval aval bakıyorum. Kendime ne kadar çabuk gelirim, o kadar çabuk işe koyulabilirim.

Odanın etrafına kurulmuş çok sayıda veritabanı kioskundan birine gitmek yerine masaya yaklaşıyorum. Giriş yapıp açık ödülleri kontrol edebilir, kendim de biraz araştırma yapabilirdim ama şu an konuşkan bir ruh halindeyim. Tezgâhın arkasındaki yaşlı Mesakkah kadınına bakıyorum, bana temkinli bir bakış atıyor, eli tabancasına gidiyor. Bana şüpheyle bakıyor. "Burada bir sorun mu var, Bethiah?"

"Sorun yok," diyorum neşeyle. "Uzun bir aradan sonra istasyona yeni geldim ve işlerin nasıl gittiğini merak ediyorum."

Ben tezgâha yaslanıp rahatlatırken homurdanıyor. "İş iştir. Belirli bir şey mi arıyorsun?"

Öyle miyim? Dora'yı ve Jamef'i düşünüyorum ve parmaklarımı tezgâha vuruyorum. "Sanırım... Kolay bir skor arıyorum. Tehlikeli ya da hayatı tehdit eden bir şey değil."

"Bebekler için bir şey. Buldum." Data-pad'ini açıyor ve listelere göz atıyor.

Bu aşağılanma karşısında dişlerimi sıkıyorum. Bunun geçici olduğunu kendime hatırlatıyorum. Sonsuza kadar kolay işleri yapmak zorunda değiliz. Sadece bir takım olarak çalışmaya alışana kadar. Dora'yı, onun iri kara gözlerini ve ilk gezintimizde biri vurulsa ya da bıçaklansa ne kadar üzüleceğini düşünüyorum. "Tehlike derecesi düşük ve tercihen iyi para kazandıran bir şey. Uzun sürse bile." Bazı daha rahatlatıcı işler daha zor, daha hızlı işler için es geçilir. On yedi gün terk edilmiş bir geminin başında nöbet tutmaktansa bir günümü kaçak bir mahkûmun peşinde geçirmeyi tercih ederim, özellikle de aynı ücreti veriyorlarsa.

"Hmm," diyor kadın. "Kayıp bir kişiyi bulmaya ne dersiniz? Cinayet şüphesi yok, sadece eve dönmeyen bir eş. Ücret skalanın en üstünde."

Şimdi ilgimi çekti. "Eğer biri kayıpsa, neden yetkililere gitmiyorsunuz?" "Ödülü açan kişi bir insan," diyor.

Ah. Bu işe yarar. "İnsanlara karşı zaafım var," diyorum. "Bana bilet bilgilerini ver."

"Bunu aldığın için şanslısın," diye homurdanıyor. "İnsan daha dün dosyaladı. O da hâlâ istasyonda. İstersen tüm bilgileri doğrudan ondan alabilirsin. Bakalım ondan biraz daha bilgi

koparabilecek misin?"

Sanırım *Zevk Noktası*'nı genişletmemiz iyi oldu. İçimden bir ses bu insanın biz eski eşini avlarken Haal Ui'de oturup beklemek istemeyeceğini söylüyor. Dora da kendi türünden başka biriyle sohbet etmek isteyebilir. Yüzündeki heyecanı hayal ediyorum ve bu özel ödül için hevesim artıyor. "Kulağa hoş geliyor. Bana iletişim bilgilerini ver, ben de gidip onu arayayım."

Tezgâhtar başını sallıyor ve veri tabanına birkaç şey daha yazıyor. "İzin verin de ödülü aldığınızı sisteme gireyim."

Beklerken parmaklarımı tezgâha vuruyorum ve Jamefi aramak için arkama bakıyorum. Bir büfede oturuyor, şüphesiz kendisi de ödüller arasında geziniyor, üstlenecek bir şey arıyor. Yüzünde ciddi bir ifade var ve ona uzaktan hayranlık duyuyorum. Fena değil, hiç fena değil. Bazı nedenlerden dolayı, yüzündeki yoğun konsantrasyon ifadesini gerçekten seviyorum. Bana yatakta, beni -ya da Dora'yı- elde etmeye kararlı olduğu zaman takındığı ifadeyi hatırlatıyor.

Kalçalarımı zevkle birbirine kenetliyorum, kendi kendime gülümsüyorum. Kef, çok iyi bir ruh halindeyim. Bu iğrenç.

"Buyurun," diyor memur ve masanın üzerinden bana bir plas-kart uzatıyor. "Onun kamarası. İletişim sistemi aracılığıyla onunla bağlantı kuramazsınız. Nasıl çalıştığını bilmiyor."

Tipik insan. "Bana eskiden tanıdığım birini hatırlattı. Öğrenmek istemedi ve reddetti. Alfabemizin çok zor olduğunu söyledi."

"Onunki gibi aşağı bir ırk için olabilir." Katip omuz silkiyor. "Bilmiyorum, umurumda da değil. Sadece size iyi, damgasız kredilerle ödeme yaptığından emin olun."

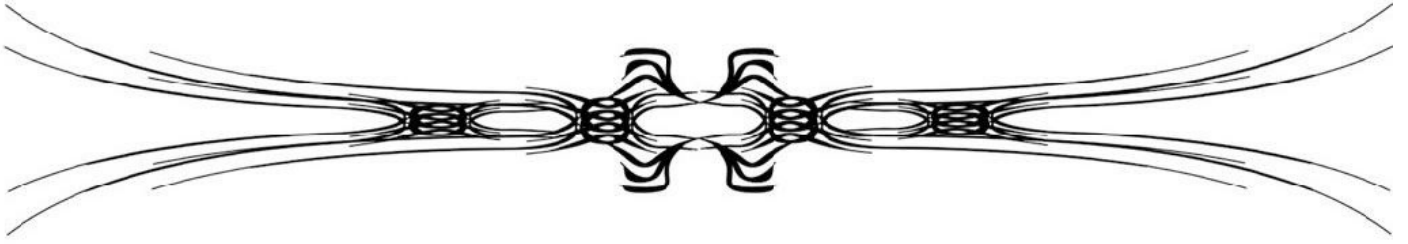
Görevliye neşeli bir selam veriyorum ve plas-kartı alıp üzerindeki isme ve oda numarasına bakıyorum.

Kalbim göğsümde durdu. Bu ismi tanıyorum.

Rhonda.

Kalbimi kıran insan şimdi beni işe alıyor. Olduğum yerde donuyorum, içim buza dönüyor. Bunu yapamam. Yapamam. Onu son gördüğümünden bu yana on yıl geçmiş olması önemli değil. Rhonda beni kendisine aşık etti ve sonra beni bir kenara attı.

Hayatımda ilk kez nutkum tutuldu.

T Sistemde gelecek vaat eden birkaç ödül var ama ben kendim için hiçbirini talep etmiyorum. Henüz değil. Artık çiftleştigiime göre, herhangi bir karar vermeden önce onları Bethiah'dan geçirmem gerekiyor. Dora'yı hayatımızın bu özel yönüne dahil edemediğim için biraz suçlu hissediyorum, ama belki sonunda o da tavsiye verebilecek kadar işi biliyor. Bu yüzden onları sistemde potansiyel olarak etiketliyorum ve sonra merkezde eşimi arıyorum.

Bethiah'yı, bir lonca asistanının okuyamayanlara veya soruları olanlara yardım ettiği tezgâhın yanında buluyorum. Önünde duran bir plas-karta bakıyor, yüzünde donuk bir ifade var. Bu iyiye işaret değil. Endişelenerek ayağa fırlıyorum ve yanına gidiyorum. "Sorun nedir?"

Bethiah uzak bir sesle, "Bir sonraki ödülümüzü getirdim," diyor. Bana bir kart uzatıyor. "Bunu alıyoruz."

Kartta bir isim ve oda numarası var ama ödülle ilgili hiçbir ayrıntı yok. Bethiah'nın yüzüne bakıyorum ama o hiçbir şeye bakmıyor. "Ne tür bir iş bu?"

"Kurtarma. Kayıp kişi. Fark etmez. Onu alıyoruz."

Ona meraklı bir bakış attım. Burada her şeyi konuşuruz diye düşünmüştüm ama eğer kararını verdiyse, sanırım bu özel ödülü alabiliriz. "Ücret doğru mu?"

Başını salladı ve ayağa fırlayarak plas-kartı elimden aldı. "Bu da güvenli. Hadi gel. Başka biri bu ödülü kapmadan önce gidip onunla buluşmalıyız."

"Üzerine adını yazmadın mı?"

Başını sertçe sallıyor. "Hayır. Adımı göremez. Bunun anonim olması gerekiyor."

İşler böyle yürümüyor. Masanın arkasındaki asistana bakıyorum. "Benim adımı yazın o zaman. Bunun bizim ödülümüz olduğundan ve uzaktan biri tarafından sahiplenilmediğinden emin olmak istiyoruz."

"İyi fikir," diyor Bethiah ama sesi hâlâ dalgın geliyor. Beni geçip asansöre doğru ilerliyor, ben de onun peşinden gidiyorum, ruh halindeki garip değişimi çözmeye çalışıyorum. Asansöre bindiğimizde o da düğmeye basıyor ve diğer birkaç kişi de bizimle birlikte asansöre binerek ikimiz arasındaki konuşma şansını ortadan kaldırıyor.

Ya da ben öyle düşünüyorum.

Asansör sanki onuncu kez duruyormuş gibi gelirken Bethiah bana doğru eğiliyor. Sabırsızca seçiriyor, daha fazla insanın binmesini sıkıntıyla izliyor. "Onu tanıyorum."

Asansöre yeni binen ooli kadına bakıyorum. Sesimi alçaltıyorum, kısık tutuyorum. "O mu?" "Hayır." Bethiah kartı burnumun önüne itiyor. "O. İnsan olan. Rhonda."

"Tamam mı? Zor şartlarda mı ayrıldınız?"

Bethiah gülüyor, sesi mizahsız ve soğuk. "Öyle de denebilir. Ona eşim olmasını teklif ettim ama bana hayır dedi. Bu onu son görüşüm oldu."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Geçmişte insanlarla ilişkisi olduğunu ima etmişti ama ilişkilere olan güvenini yok edenin bir insan olduğunu fark etmemiştim. Birkaç şey birden yerine oturdu. Dora ile ilişkiye girme konusundaki isteksizliği. Ona karşı aşırı korumacı doğası. Biri ona yaklaşmak istediğinde Bethiah'nın nasıl ürkeklediği. Kalabalık asansörde kuyruğumu onunkine değdirip eğildim. "Eğer geri çevirmek istiyorsan, benim için sorun değil."

Sertçe yutkunarak başını sallıyor. "O tek başına bir insan. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Sadece istasyonda bulunarak bile birçok şeyi riske atıyor. Başka biri ona tuzak kurabilir ya da onu soyabilir. Muhtemelen

Korkmuş. Tuhaf olsa da ona yardım eden biz olmalıyız."

Çok asil bir davranış.

Bu da Bethiah'a hiç yakışmıyor. Asalet onun güçlü yanı değil. "Peki bu insana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?"

"Pfft. Hayır." Bana çirkin bir bakış fırlattı. "Tabii ki hayır. Bu tamamen iş."

İçimden bir ses öyle olmadığını söylüyor ama başka ne seçeneğimiz var ki? Tek başına ödül avcısından yardım isteyen bir insanın soyulma ihtimalinin yardım alma ihtimali kadar yüksek olduğu konusunda haksız değil. Ödülü üstlenmek Bethiah'nın eski dostuna iyilik yapmak olur.

Belki de bu Bethiah'ın kapanış için ihtiyacı olan bir şeydir. Dora'nın bu konuda mutsuz olacağını düşünmeden edemiyorum. Kef, ben de bu konuda pek mutlu değilim. Ama buna ihtiyacı varsa, bunu ondan esirgeyemem.

Kalabalık asansör nihayet doğru katta durduğunda, Bethiah öne doğru itiyor ve ite kaka dışarı çıkıyor. İnsanlar onun kabalığına homurdanırken arkasından takip ediyorum, elim bizi takip edecek kadar rahatsız olabilecek herkese sessiz bir mesaj olarak blasterimin üzerinde. Neyse ki bu katta inenler sadece biziz ve ben de arkadaşımın peşinden gidiyorum.

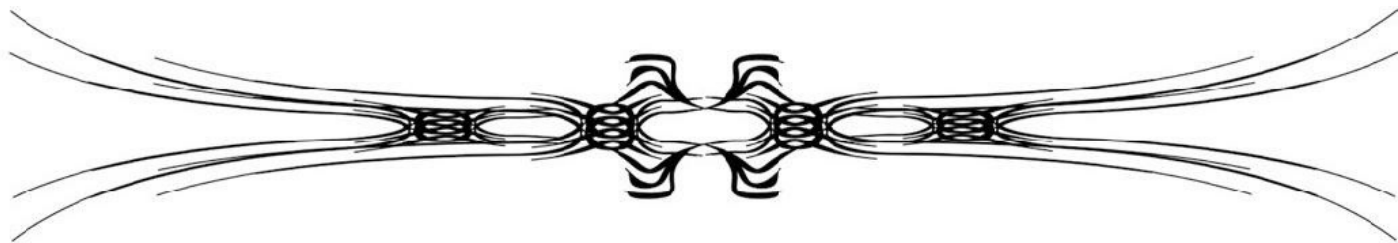
Bethiah bir otele dalıyor ve resepsiyonun hemen yanından geçerek başka bir asansöre yöneliyor. İki kat daha çıkıyoruz ve sonra iniyoruz. Bethiah önümde koşuyor, bakışları kapılara kilitlenmiş durumda. Birinin önünde durakladığında, kuyruğu gerginlikle seğiriyor. Ben bir şey söyleyemeden kapıyı çalıyor.

Dişi bir insan kapıyı açıyor ve Bethiah'ya şaşkınlıkla bakıyor. İnsan güzel, gerçi bu şaşırtıcı olmamalı. Pahalı ipekten yapılmış, omuzları açık, dökümlü gümüşü bir elbiseyle zengin bir şekilde giyinmiş. Boynu mücevherlerle süslü, boğazında ince bir yaka var ve bilekleri mücevherlerle dolu. Saçları canlı kırmızımsı bir turuncu, gözleri parlak yeşil ve teni şimdiye kadar gördüğüm tüm insanlardan daha soluk. Gözlerinin köşelerinde birkaç küçük çizgi var, ama bunun dışında yaşlanmıyor olabilir.

Belli ki bir erkeğin şımartılmış ödülü.

Dudakları aralanıyor ve zarif gözyaşlarına boğulup kendini Bethiah'nın kollarına bırakıyor. "Bu sensin! Oh, Bethy. Sen olduğuna inanamıyorum!"

Bethy?

BETHİvH

Bethy isminden nefret ediyorum. Rhonda kendini kollarıma atıp ağlarken bunu hatırlıyorum. Bir zamanlar hayatınızın aşkı olan kişiyle on yıl sonra ilk kez buluşurken buna odaklanmak garip bir şey ama işte. Bethy isminden nefret ederim ve Rhonda'nın bana böyle seslenmesi beni hep rahatsız etmiştir.

Şimdi hatırlamam çok komik.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye ağlıyor göğsüme doğru, kolları belimi sarıyor. "Dost bir yüz görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Çok yalnızdım."

Suçluluk duygum artıyor ve bir lakap kadar önemsiz bir şeye odaklandığım için kendimi kötü hissediyorum. "Rhonda, burada istasyonda tek başına ne yapıyorsun? Burası güvenli değil."

"Öyle olmadığını biliyorum." Daha çok ağlıyor. "Ama başka seçeneğim yoktu." Göğüslerime yaklaşmaya çalışıyor ama süslü saç süsleri engel oluyor. Tunığimin ön kısmına takılıp kumaşa takılıyorlar ve ben de tehlikeli görünen bir parçayı önümden çekip almak zorunda kalıyorum. Bunu yaparken dönüp Jamef'i ilk kez fark ediyor ve çılgılık atarak dehşet içinde bana yapıyor.

Hadi ama. O kadar da korkutucu görünmüyor. Bir sabırsızlık dalgasıyla savaşıyorum.

"Kim o? Ne istiyor?" Bir tüy gibi titriyor. Dora'nın takma adının Rhonda'nın dehşete kapılmış tavrına Dora'dan daha çok uyduğunu fark ettiğimde biraz tiksindim.

Jamef'in yüzü okunmuyor. Rhonda'yı esrarengiz bir bakışla izliyor, kırmızı gözleri Haal Ui'nin salonlarının alçak ışığında parlıyor. Yine de duruşu rahat, elleri silah kemerinin yanında. "Bu Jamef sa Raan," diyorum. "Arkadaşlarımdan biri."

Güzelce kokluyor ve bana bakıyor. "Senin ekibin gibi mi?" "Her gece amımı yediği gibi. O tür bir dost."

Jamef eğlenerek homurdanıyor ve çenesini Rhonda'ya doğru eğiyor. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Bethiah ile çoktan tanıştığınızı duydum."

"Bir zamanlar arkadaştık," diyor Rhonda bir kez daha burnunu çekerek, parmak uçlarını gözlerinin altına sürdüğü makyaj malzemelerini lekelememek için dikkatle silerek. "Erkeklerden hoşlandığını fark etmemiştim."

"Aslında," diyorum parmağımı kaldırarak. "Sadece erkeklerden hoşlanmadığımı değil, aynı zamanda hiçbir zaman eş olmadığımızı da belirtmek zorunda hissediyorum. Senden eşim olmanı istedim ve sen de bunu reddettin çünkü sana bakamayacağımı söyledin."

"Ben öyle hatırlamıyorum." Rhonda'nın pembe alt dudağı titrer.

Ben hatırlıyorum. Son konuşmamızın her kelimesini hatırlıyorum. Ama bunun için kavga etmenin bir anlamı olmadığı açık. Yüzüm morarana kadar tartışabilirim ama Rhonda'yla bir yere varamayacağımı tecrübelerimden biliyorum. O her zaman kurbandır ve ona yanlış yapan evrendir. Asla tam tersi olmaz. "Ödülünüzü aldık. Bize anlatmak ister misin yoksa hiçbir bilgi vermeden yola devam mı edelim?"

"Ödülüm mü?" Süslü saçlarını düzeltiyor ve bana hayret dolu bir bakış atıyor.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Rhonda dudağını ısırtıyor, sonra içeri girmemizi işaret ediyor. "İçeri gelin. Burada konuşmak daha güvenli."

Küçük daireye giriyoruz ve sanki on yıl önceymiş gibi hissediyorum. Rhonda'nın hiç

değişmediğini hemen anlıyorum. Evin büyüklüğüne rağmen, her türden renkli kumaşlar (Rhonda güzelliği sever) ve taze çiçeklerle bezenmiş. Bir süredir burada olduğu belli; alışıl gelmiş "otel" türünden olmayan ve oldukça pahalı görünen birkaç dekorasyon var; kristal bir vazo da dahil olmak üzere

muhtemelen *Pleasure Spot*'tan daha pahalı. Küçük mutfakta çeşitli kutularda satın alınanlar üst üste yığılmış ve renkli ambalajlı yenilebilir lezzetlerden oluşan bir tepsi masanın üzerinde duruyor. Havadaki eski karsinojel kokusunu alabiliyorum, bu onun vazgeçemediği bir alışkanlık. Yer rengârenk yastıklarla kaplı ve hemen onlara yöneliyor, aralarına yerleşiyor ve vücudunu en iyi gösterecek şekilde uzanıyor. "Lütfen kendinizi evinizde hissedin."

Jamef etrafı kolaçan ettikten sonra kapının yanında beklemeye başladı, blasterları hazırды. Ona meraklı bir bakış attığımda mırıldanıyor, "Çok fazla servetle seyahat ediyor. Başka biri mutlaka fark etmiştir."

Başımı sallıyorum, kuyruğumu onunkine sürüyorum ve Rhonda'nın peşinden içeri giriyorum. Yenilebilir lokumların yanında duraklıyorum, bir tanesini açıp ağzıma atıyorum, sonra da ambalajını yere atıyorum. Buraya ev gibi davranmamı söylemişti. Isırık tatlı, bir çeşit fasulye ezmesi ve içinde karamelize bir çıtırılık var. Nefis. Jamef'e geri dönüyorum. "Bunlar gerçekten çok güzel. Dora'ya da biraz almalıyız."

Sadece homurdanıyor, başını Rhonda'ya doğru eğerek sanki bana işime bakmamı söylüyor. Ve öyle yapmayı planlıyorum. Sadece kafamı toparlamaya çalışıyorum. Rhonda yaslanıp ipeksi elbisesinin örtüsünü ayarlarken ona bakıyorum. Onu son gördüğüm zamanki gibi görünüyor, gerçekten. Gözleri biraz daha sertleşmiş, ağzının etrafındaki çizgiler biraz daha belirginleşmiş ama gerçekten de sanki dün odamızdan çıkmışım da onu bir daha görmemişim gibi geliyor.

Ya da ben öyle sanıyordum. Tepsiden bir tane daha aldım, ambalajını attım ve karşısına otururken onu yedim. "Kendin için iyi olanı yapmışsın."

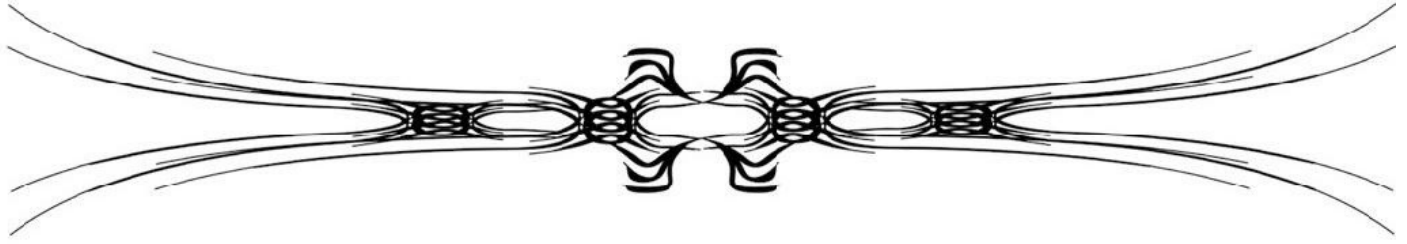
Küçük, mükemmel beyaz dişleriyle dudağını ısırtıyor. "Öyle mi? Terk edildim, Bethy. Bunun 'kendim için iyi bir şey yapmak' olduğunu söyleyemem."

Daireyi işaret ediyorum. "Gerçi bir sürü pahalı eşyayla birlikte terk edilmiş. Muhtemelen tüm bunları satıp güzel bir kredi yığını elde edebilirsin."

"Ama sonra ne olacak?" Gözlerinin kenarlarını tekrar nazikçe siliyor. "Sevginiz yoksa bir yığın kredi hiçbir şeydir."

Yediğim tatlı topak ağzımın damağına yapışıyor.

Rhonda doğruluyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Yıllar önce ayrıldığımız ve sana güvenliği seçmem gerektiğini söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Yanlış seçim yaptım, Bethy. Onun yerine aşkı seçmeliydim. Seni seçmeliydim."

BETHİvH

I Rhonda'nın gözyaşlarından etkilenmeliyim. Ağladığı ve çaresiz olduğu için üzölmeliyim. Rhonda ağlamaktan nefret eder. Ağladığını biliyorum. Her zaman bunun yüzünü lekelediğini ve makyajını mahvettiğini söylerdi ve dünyada daha fazla nefret ettiğı bir şey yok, bu yüzden gözyaşlarının sahte olmadığını biliyorum.

Ama beni harekete geçirmiyorlar. Çünkü onu ağlarken izliyorum ve tek *düşünebildiğim* ağladı ve Rhonda hiç etkilenmedi. Kalacak kadar beni sevmesi için yalvardığımda nazik ama kararlı bir şekilde hayır dedi.

Bu yüzden onu *kef* ve gözyaşlarını *kef*.

Ayağa kalkıp kapıya ve Jamef'in nöbet tuttuğı yere doğru ilerliyorum. Zihnim milyonlarca farklı fikirle dolup taşıyor. Gururumu koruyarak bununla nasıl başa çıkabilirim? Mutlak bir enayi olmadan bu durumu nasıl idare edebilirim? Parmaklarımı şekerlerden temizlerken Jamef'e "Yeni plan," diyorum. "Dora'ya o şekerlemelerden biraz alacağız. Ayrıca Rhonda'nın aradığı her kimse onu bulup ödölü alacağız ve sonra da iki katını fidiye olarak ona geri vereceğiz." Orijinal plandaki bu değişiklikten memnun bir şekilde ona bakıyorum. "Elinde koz yok, bu yüzden kolay kredi."

Jamef bana tedirgin bir bakış attı. "Ufaklık, bu ödölü almamız gerektiğinden hiç emin değilim. Belli ki üzgünsün."

Öyle miyim? Öyle olduğumu sanmıyorum. Yani, yumruğumu duvara vurmak ya da en yakındaki kuşun tüylerini yolmak isteyebilirim ama sanırım bu durumla gayet iyi başa çıkıyorum. "Nasıl anladın?"

Bana göz kırpmıyor, sinirlenmeden. "Kuyruğun kırbaçlanıyor."

Tamam. Kuyruğumu zihinsel olarak sakinleştiriyorum (ki bu olması gerekenden daha zor) ve tatlı tepsisine geri dönüyorum. Duygularımı yemek iyi bir fikir gibi geliyor. Kendimi toparlarken iki tatlı daha yiyorum. Rhonda'ya baktığımda hâlâ yastıkların üzerinde olduğunu, yüzünün kederli ve perişan olduğunu fark ediyorum.

Ugh. Jamef haklı. Bu ödölü almamalıyız... ama yine de alacağız çünkü eğer almazsak Rhonda kesinlikle bir gezintiye çıkacak. Ben sadece cüzdanını suistimal etmekle ilgileniyorum ama diğerleri o kadar nazik olmayabilir. Bir insanın yardım için yetkililere gittiğı ve göz açıp kapayıncaya kadar kendini yakalanıp satılmış bulduğu durumlar biliyorum. Her ne kadar bundan nefret etsem ve Rhonda'nın etrafında olmak duygularımı alt üst etse de, ona yardım etmeliyiz.

Ben işin içinde olmasaydım Jamef ona yardım etmek *isterdi*. Onu unutmamın yıllar sürmesi Rhonda'nın suçu değil.

Jamef'e geri dönüyorum. "Ödölü alacağız, çünkü başka kimsenin ona karşı adil olacağına güvenmiyorum. Söz veriyorum, eğer üzölürsem bunu konuşarak halledeceğiz. Tamam mı?"

"Ne olursa olsun bunu konuşacağız," diyor bana. "Aslında, gemiye döndüğümüzde hem bana hem de Dora'ya neler olduğunu anlatman gerekecek."

Dalgınca başımı sallayarak kolunu ovuyorum ve ona mı yoksa kendime mi güven verdiğimi bilmiyorum. Tekrar Rhonda'ya bakıyorum. Etrafını saran süslere rağmen çok küçük ve yalnız görünüyor.

Dora ve Jamef olmasaydı ben de böyle olabilirdim.

İçimde bir acıma duygusuyla ona yaklaştım. "O zaman bize bu ödölde kimin peşinde

olduğumuzu söyle. Kayıp olan kim? Başka bir insan mı? Bir arkadaş mı?"

Rhonda gözlerinden daha fazla yaş siler ve başını sallar. "Efendim. Lord Nerit il'Aiven gitti. Onu haftalardır görmedim."

Rhonda'nın başka birine bağlanacağını bilmeliydim. Ayrıldığımızda, onu ihtiyaç duyduğu yaşam tarzında tutamayacağımı açıkça belirtti. Ona uygun olacak kadar zengin değildim ve o da kendine uygun birini bulacaktı. Rhonda'yı ve onun için yeterli olmadığımı düşündükçe hep gelen o eski acının, o kendinden nefretin beni vurmasını bekliyorum. Kimse için yeterli olmadığımı.

Ama nedense geçmişte olduğu kadar rahatsız değilim. Belki biraz alaycıyım ama rahatsız değilim. Elbette kendine yeni bir efendi bulmuştu, hem de oldukça asil bir ismi olan bir efendi. "Homeworlder?" Başını salladığında etrafımıza tekrar bakıyorum. "Zengin mi?"

Burnunu çekiyor, tekrar başını sallıyor. "O çok iyi bir adam ve bana karşı çok nazik. Beni seviyor. Sadece başına kötü bir şey gelmiş olmasından endişeleniyorum. Bu yüzden evimi terk ettim ve bu karakola geldim. Yardıma ihtiyacım var ve onu tek başıma arayamam." Rhonda, Jamef'e bakmaktan kaçınarak bana yalvaran bir bakış attı. "Lütfen. Her şeyi öderim. Sadece onu geri getir."

Vay canına. "Bu muhtemelen daha sonra başıma bela olacak Rhonda, ama ödül avcılarıyla çalışmanın iyi bir kuralı da onlara 'hiçbir şey' ödemeyi teklif etmemektir. Birileri senden faydalanacaktır."

"Ama ciddiym." Gözleri tekrar yaşıyor, omuzları çöküyor. "Eğer ona sahip olamazsam her şeyimi kaybederim."

"Bu kadar dramatik olma. Davayı alıyoruz. Düzenli uğrak yerlerinin kayıtlarına, mali profiline ve bize verebileceğiniz başka her şeye ihtiyacımız olacak. Eğer hesaplarını kullanıyorsa, onu bulmak kolay olacaktır. Kullanmıyorsa, oradan devam ederiz."

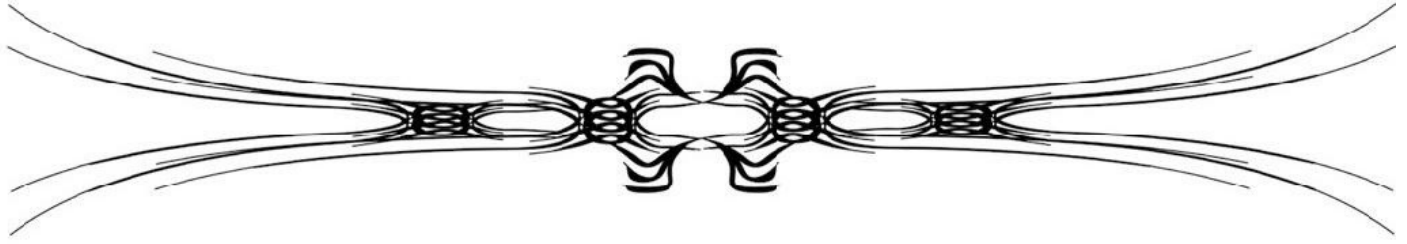
Rhonda bana küçük bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim, Bethy. Hatırladığım kadar nazıksın."

Jamef kapının yanında boğazını temizliyor ve bir kahkahayı gizlemeye çalışıp çalışmadığından emin değilim. "Evet, evet," diye mırıldanıyorum. "Eşyalarını topla yine de. Burada istasyonda kalamazsın."

"Yapamaz mıyım? Neden?"

"Çünkü bizimle birlikte gemimize geliyorsunuz. Bu tüm taraflar için en güvenli olanı ve soyulup bize ödeme yapamayacağından emin olmak için." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Merak etmeyin. Gemide başka bir insan daha var. İkinizin çok iyi arkadaş olacağınıza eminim."

Jamef tekrar öksürüyor, sesi boğuk çıkıyor.

I Sıkıntıdan patlamadan önce kamera görüntülerine ancak bu kadar uzun süre bakabilirim. Jamef ve Bethiah muhtemelen bir süre daha geri dönmeyecekler, bu yüzden kendimi gemide meşgul ediyorum. Ya da en azından öyle yapmaya çalışıyorum. Gerçi sadece ben olduğumda çok sıkıcı oluyor. Yemekhaneyi temizliyorum ve çamaşır botları. Fırçayı paspas robotundan çıkarıyorum ve hayali lekeler arayarak duvarların diplerini ovuyorum. Toz alıyorum. Yiyecek malzemelerimizi düzenliyorum. Bethiah'nın onları nasıl yaladığını hatırlayarak her bir odadaki monitörleri siliyorum.

Gemi tertemiz olduğunda ve ben hala yalnız olduğumda, bir duş alıyorum ve sonra uyumak için yatağa giriyorum. Gerçi şekerleme bile iyi olmuyor. Yeni yatağımız çok büyük ve tek başına uyumak hiç eğlenceli değil. Bana burada bana yaslanmış iki beden daha olması gerektiğini hatırlatıyor. Yuh.

Geride kalmak berbat bir şey.

Huzursuz bir uykudan sonra yemekhanede kendime erişte hazırlıyorum ve Jamef ile Bethiah'nın istasyonda güzel bir akşam yemeği yediklerini düşünmemeye çalışıyorum. Randevu gecesi mi yaşıyorlar? Beni özlüyorlar mı? Az da olsa beni düşünüyorlar mı?

Eriştelerimi yemeye oturamadan dış kapılardan birinin açıldığını ve bilgisayardan birinin döndüğünü belirten bir zil sesi duyuyorum. Rahat bir nefes alarak ayağa fırlıyorum, eriştelerimi bırakıyorum ve arkadaşlarımı selamlamak için koridora koşuyorum.

Kapıdan ilk giren Bethiah oldu. Bana göz kırpmıyor, gülümsüyor ve sonra koridorda ilerliyor. Oh. Sanırım sarılmayacak mıyım? Ya da bir öpücük?

Sonra Jamef geliyor ve kollarında bir paket var. Durup alnımdan öpüyor ve beni kendine çekiyor. "Her şeyi sonra açıklayacağım," diye mırıldanıyor. "Söz veriyorum."

Ne? İlk başta neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sonra kenara çekiliyor ve arkasından üçüncü bir kişi gemiye giriyor.

Bir kadın.

İnsan bir kadın.

Kesinlikle muhteşem bir insan kadın.

Ne? Ne. Sikeyim.

Jamef'e kuşkulu bir bakış fırlatıyorum ama o da sanki bu onun fikri değilmiş gibi gözlerini kapatıp başını sallıyor. Tamam. Her şeyi sonra açıklayacağını söyledi. Henüz çıldırmayacağım.

Ama gerçekten istiyorum.

Yabancınnın inanılmaz derecede güzel ve zarif olmasının da yardımı olmuyor. Benden uzun boylu, mükemmel bir kum saati figürü ve bir tanrıçayı utandıracak göğüs dekoltesi var. Tahmin etmem gerekirse benden yaklaşık on beş yaş büyük ama bunu çok iyi kullanıyor. Cildi sanki hiç güneş görmemiş gibi süt beyazı ve kusursuz, gözleri ise canlı bir yeşil. Saçları kızılın yoğun bir tonu, omuzlarından ve sırtından aşağı dökülüyor ve mücevherlerle süslenmiş zincirlerle bezenmiş. Elbisesi de aynı derecede dökümlü, aynı derecede paha biçilmez görünümlü ve gemiye adım attığında, tebaasını selamlamaya gelmiş bir prenses gibi arkasında iz bırakıyor.

Ben de kadına gönülsüz bir selam verdim. "Merhaba. Ben Dora. Başka bir insan görmek güzel."

"Öyle mi?" Mükemmel kırmızı kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Kötü günlerimiz için

dertleşiyor olmalıydık.

alındığı için şanslısın, canım. Bu konuda mutlu değilim. Ne kadar az insan görürsem bu beni o kadar mutlu ediyor çünkü bu halkımızın güvende olduğu anlamına geliyor."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. İçimden bir ses klon olduğumu ve zaten Dünya'ya geri dönmeyeceğimi söylememem gerektiğini söylüyor. Eğer orijinal Dora klonlanmak üzere küçük parçalara ayrılmasaydı ben de var olmayacaktım. Buna bencilce seviniyorum çünkü bu benim yaşadığım anlamına geliyor. Ama... evet. Bu yabancıya bunların hiçbirini anlatmayacağım. Yüzündeki o yargılayıcı bakışla olmaz.

Önce bir elindeki, sonra da diğer elindeki narin eldiveni çıkarıyor ve elleri parıldıyor. Güzel. Onunla ilgili her şey güzel aslında. Tek bir gözenek ya da tek bir kaş kılı göremiyorum. Yelesi pürüzsüz ve parlak, dudakları mükemmel. Düpedüz korkutucu.

"Gemiye hoş geldiniz," diyorum, az önce temizlemek için saatlerimi harcadığım gemiyi işaret ederek. Hiç bu kadar düzenli olmamıştı ama Bethiah'nın kırıntılarını tezgahın üzerinde bulduğumda takındığım hoşnutsuzluk ifadesiyle bakıyor. "Sadece ziyaret mi ediyorsun, yoksa..."

"Ödülümüz tamamlanana kadar bizimle kalacak," diyor Jamef, sesi eşit ve güven verici.

Oh. Bir *işveren*. Bu her şeyi çok daha iyi yapar. Rahatlamış bir şekilde ona gülümsedim. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Yeni misafir odaları ekledik, bu yüzden onları ilk kullanan kişi sen olacaksın."

"Şanslıyım," diye mırıldanıyor kadın, etrafına hüzünle bakarak. Bakışları tekrar üzerimde toplanıyor ve bana kibarca gülümsüyor. "Hangisine aitsiniz? Yoksa gemiye gelen herkese hizmet mi veriyorsun?"

"Yani, ben hizmetçi miyim?"

Bana biraz küçümseyici bir gülümseme veriyor. "Elbette. Bir hizmetçi."

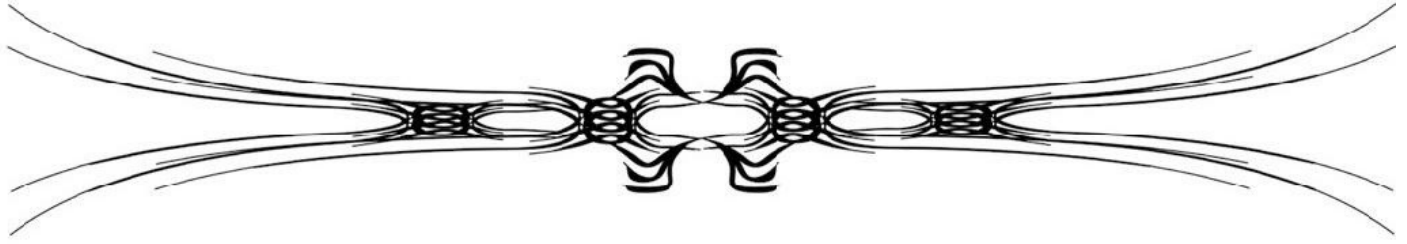
Neden bu kadar sinirleniyorum? O sadece bir işveren, hem de kibirli bir işveren. Uzaylılardan daha kötü muamele gördüm ve onların arasında yaşadığı belli olan bir insandan fazla bir şey beklememeliyim. "Ben burada yaşıyorum. Bethiah ve Jamef ile birlikte. Birlikteyiz."

"Korsan mürettebatında bir insan mı? Ne kadar çekici ve tam Bethy'ye göre." Kıkırdıyor.

Bethy?

Ne oluyor lan?

İki arkadaşımı yalnız yakaladığım anda ciddi konuşmalar yapıyoruz.

DORv

Iboğazımı temizledim. "Bethy?" Bilmek istediğim için soruyorum. "Bethy" kulağa tatlı ve neşeli biri gibi geliyor. Geniş gözlü ve masum biri. Bir evcil hayvan ismi. Şirin bir isim. Benim tanıdığım Bethiah'a hiç benzemiyor. Ve bu hiç hoşuma gitmedi. "Doğru mu duydum?"

Kadın kıkırdıyor, sesi tıngırdıyor ve mükemmel; ipekler içinde ilerliyor.

"Artık o isimle anılmıyor mu? Ona ne diyorsunuz?" "Bethiah," diyorum. "Bazen de 'pislik surat'."

Titriyor, mükemmel elini mükemmel ağzına götürüyor. "Bethiah o zaman. Yollarımız kesişmeyeli uzun zaman oldu. Küçültmeyi bırakmış olmalı."

Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Birbirinizi tanıyor muydunuz?"

"Oh, uzun zaman önce," diyor Rhonda, komplocu bir bakışla bana doğru eğilerek. "Ben bu kadar kırıışmadan çok önce."

Lütfen. Eğer kırıışmışsa, hiç aynası olmamalı. "Sen mükemmelsin. Aptal olma." "Senden hoşlandım," diyor gülümseyerek. "Bu arada benim adım Rhonda."

"Ben Dora."

Dönüp arkasına bakıyor, rıhtımın sonundaki valiz yığınının kaşlarını çatarak bakıyor. Hover-cart orada rölantide bekliyor ve tekrar bana bakıyor. "Seni gemi yükleme görevine mi verdiler?"

Öyle mi? Kimse bana böyle bir şey söylemedi. "Umarım söylememişlerdir. Bana rıhtıma gitmemem söylendi. İnsanlar için güvenli değil."

"Evet, ama sen benim gibi değilsin," diyor tatlı tatlı. "Kalabalıkta göze çarpmazsın tatlım. Belki de kimse seni fark etmezdi. Ve benim eşyalarım çok pahalı, bu yüzden hırsızlar onları alıp kaçmadan önce birinin onları alması gerekiyor."

Bana beklenti dolu bir bakış attı.

Gözlerimi dikip bakıyorum. "Gemiden ayrılmamam gerektiğinden oldukça eminim ama Jamef'e sorabilirim."

"Neyi kontrol edeceksin?" Jamef koridorda kadının yanında durduğum yere doğru ilerliyor. Hemen yanıma geliyor ve ellerini omuzlarıma koyarak kulağıma doğru eğiliyor. "Bethiah'nın keyfi yerinde," diye mırıldanıyor. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Oh. Orada tam olarak ne oldu? Kaşlarımı çatıyorum, onun için endişeleniyorum. Bu sabah keyfi yerindeydi. Çıktığında gidip onunla konuşmam ve onu kucaklamam gerekecek. Başımı sallıyorum.

"Kaşlarını çatma tatlım," diyor Rhonda azarlayıcı bir ses tonuyla. "Bu kırıışıklıklara neden olur. Kimse buruşuk bir insan istemez."

Tam uzanıp alnıma dokunacaktım ki Jamef'in elleri omuzlarımda kenetlendi ve üzerime geldiğini hissettim. Ona neredeyse hırlayacak. "Yaparım."

Rhonda ona göz kırpmıyor - ya öyle ya da kirpiklerini kırıştırıyor. Bunu söylemek zor. Sadece bir sürü kirpik hareketi oluyor. "Anlıyorum. Özür dilerim Kaptan."

"Jamef. Sadece Jamef."

"sa Raan, değil mi?" Bir elini parlak saçlarına götürüp düzeltiyor. "Raan adında bir istasyon yok mu? Yönetici aileyle bir akrabalığınız olabilir mi?"

Homurdanıyor. "Hayır. Benim ailem yok. İstasyondaki işiniz bittiyse, yola çıkmak istiyoruz. Buraya çok uzun süre yanaşmak krediye mal oluyor."

Rampayı işaret ediyor. "Sadece bavullarımın gemiye getirilmesi gerekiyor. Gemideki kızınız Dora bana yardım edecekti."

Jamef'in yine homurdandığına yemin edebilirim. "O bir gemi kızı değil. Köle de değil. O bu mürettebatın bir parçası."

"Evet," diyor Rhonda dikkatle. "Ama bagaja yardım eden mürettebatın bir parçası değil mi? Gerçekten kalın kafalı olmaya çalışmıyorum Kaptan Jamef. Sadece bana kimin yardım edebileceğini anlamaya çalışıyorum." Ona özür dileyen bir gülümseme veriyor. "İçinde bulunduğum çevrede insanların çoğu köleleştirilmiş durumda. Lütfen yanlış yorumlarım için beni affedin."

Onun için biraz kötü hissediyorum. Herkesin sizden neler olup bittiğini anlamanızı beklemesi ve sizin hiçbir fikrinizin olmaması çok zor. Rhonda'ya doğru gülümsüyorum. "Hiç sorun değil. Bu hatayı nasıl yaptığını anlayabiliyorum. En azından sana gemiyi gezdirebilir miyim?"

Rhonda yüzünde küçük bir gülümsemeyle, "Bunu sevmeliyim," diyor. Sonra rampayı işaret ediyor. "Ama... eşyalarım?"

"Ben getiririm," diyor Jamef, sesi alçak ve tatsız bir tonda. Omuzlarımı tekrar sıkıyor ve sonra uzanıp yanağımlı okşuyor. "Gemide mi kalacaksın, tatlım?"

"Kesinlikle. Gitmek için deli olmalıyım." Başımı onun dokunuşuna doğru eğiyorum ve Rhonda'nın bavullarının peşinden rampadan aşağı inmeden önce şakağıma hızlı bir öpücükle ödüllendiriliyorum. Gidişini izliyorum, kuyruğu son derece sinirli bir şekilde seğiriyor. Hımm. Hem o hem de Bethiah Rhonda'nın uçakta olmasından pek memnun görünmüyorlar. İçimden bir ses onun yanında dikkatli olmamı söylüyor.

Misafirimize doğru döndüğümde onun da beni dikkatle izlediğini görüyorum. "Kaptanınız çok ilginç bir erkek."

"Ben olsam Bethiah'nın yanında ona kaptan demezdim. Bundan pek hoşlanmayacaktır." "Ama sorumlu o, değil mi?"

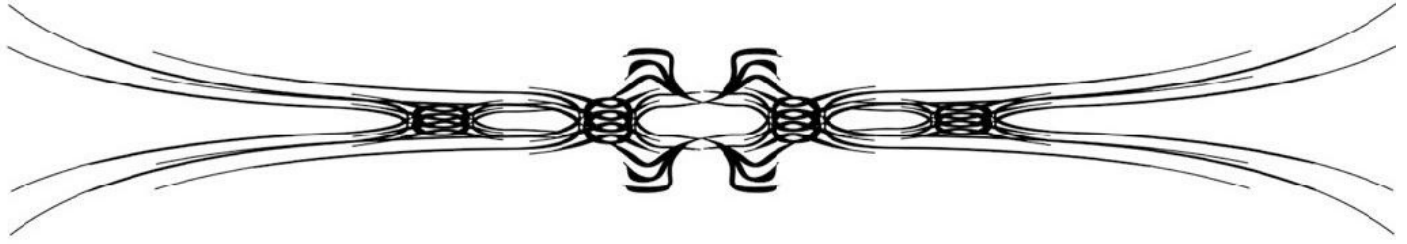
Öyle mi? Jamef köprüde çok zaman geçiriyor ve Bethiah da ona izin vermekten mutlu görünüyor ama bilemiyorum. "Gemi onun sanırım."

"Anlıyorum." Bu bilgiyi özümsemiş gibi görünüyor ve sonra bana gülümsüyor. "Mesakkah bazen çok karmaşık olabiliyor, değil mi?"

Kıkırdıyorum. Haksız değil. Bethiah işin içindeyken bazen geliyor muyum, gidiyor muyum bilemiyorum. "Onların önden gitmesine izin veriyorum ve ben de takip ediyorum. Böylesi daha kolay."

"Bu *onların* evreni," diye düşünüyor Rhonda. "Bunu biz insanlar için oldukça açık hale getirdiler. Pekala o zaman.

Bana etrafı gezdirir misin?"

"T Bunlar misafir odaları mı?" Rhonda yeni odaya şöyle bir baktı ve bana dehşet dolu bir bakış attı. "Ebeveyn banyosu nerede?"

"Tuvaleti mi kastediyorsun?" Arkamı işaret ediyorum. "Koridorun sonunda."

Gözleri genişliyor. "Anlıyorum. Sanırım sevgilim bulunana kadar sert davranmaktan başka çarem yok. Ama bu en azından cildinin neden bu kadar çatlamış olduğunu açıklıyor."

Çatlamış mıyım? Endişeyle yanağıma dokunuyorum.

Rhonda bana özür dileyen bir bakış atıp yanıma geliyor. Elimi avuçlarının arasına aldı ve yüzünü buruşturdu. "Nasır da mı var? Canım, kimse seninle ilgilenmiyor. İnsan olarak tek değerimiz dış görünüşümüz ve hevesli kişiliklerimiz." Başını sallayarak dudağını ısırtıyor. "Kendine iyi bakmalısın. Bunu acımasız olmak için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü sen de benim gibisin ve ben bunu zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım. Güzel bir insan *güvenli* bir *insandır*."

Oh. Ona ürkek bir gülümseme veriyorum, onun mükemmel varlığı karşısında kendimi hâlâ garip, çirkin ve dağınık hissediyorum. "Tanıştığım insanların çoğu uzayın bu ucunda yeni. Daha önce kimse bana tavsiye vermemişi."

Bana gülümsüyor ve bir şekilde aynı anda hem yorgun hem de anlayışlı olmayı başarıyor. Rhonda saçlarımın bir kısmını yüzümden geriye doğru düzeltiyor. "Sanırım çok uzun zamandır buradayım. Nasıl güvende olacağımı öğrendim ama yine de zaman zaman zor bir varoluş. Şimdi... Cyborg'la birlikte misin? Korkunç olanla mı? Sana bir tasma takmalı, böylece sahip olduğu açıkça belli olur ve kimse yanlış bir fikre kapılmaz."

"Ben hem Jamef hem de Bethiah ile birlikteyim."

Rhonda gözlerini kırptırdı, açıkça şaşırmişti. Çabucak toparlanıyor ve ellerimi bir kez daha sıkarak bana gülümsüyor. "Bu son derece zekice. İçlerinden birinin kaçması ya da senden bıkması ihtimaline karşı riskten korunuyorsun. Ben de aynısını düşünmeliydim." Bana göz kırptıyor. "Bunu senin oyun kitabından çalabilirim. Şimdi... eşyalarımı yerleştirmeme yardım eder misin?"

Oyun kitabı mı? Oyun kitabım yok ama belki de bilmem gereken bir şeydir. Belki de klonlandığım için anılarımın bir parçası kaybolmuştur. Her ihtimale karşı sessiz kalıyorum.

Rhonda küçük bir çantaya doğru ilerliyor ve emaye kare bir kap çıkarıyor. Açıyor ve dudaklarının arasına uzun, ince bir tüp sokuyor. Ucu elektronik bir ışıkla mavi renkte parlıyor ve ardından bir duman üfleyip parmaklarının arasında tutuyor. "Bana burası hakkında daha çok şey anlat. Sahiplerin hakkında. Seni bir istasyondan mı satın aldılar? Birlikte mi?" Yatağının üzerindeki çok sayıda çantadan birini işaret ediyor. "Şunu aç lütfen, ama o kaba ellerinle ipeklere dikkat et."

Ona etrafı gezdirmeyi teklif ettim. Sanırım bavulunu açmasına yardım edebilirim. Kaatir'in ay üssünde edindiğim her şeyden çok daha süslü ve görkemli olan güzel elbiselerinden birkaçını çıkarıyorum. Her bir elbise su gibi akıyor, ellerimin üzerinde dalgalanıyor, yakalarına ve kollarına gömülmüş minik kristaller parlıyor. Bunlar muhteşem ve kaba ellerim kumaşın bir parçasına takıldığında içten içe buruşuyorum. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

"Sigorta," diyor Rhonda, karsinojelinden bir nefes daha çekerek. "Dediğim gibi, güvenliğe giden en iyi yolumuz hoş bir görünüm. Yani... seni istasyondan mı aldılar? Bir oyuncak mı arıyorlardı?"

"Oh, hayır. Üçümüzün bir araya gelmesi benim fikrimdi," diyorum elbiseleri dikkatlice asarken.

Ona nasıl bir araya geldiğimizi, Bethiah ve Jamef'in nasıl kedi fare oyunu oynadıklarını anlattım.

ikisinden de nasıl etkilendiğimi ve üçlüyü nasıl önerdiğimi anlattım. Ben konuşurken Rhonda sigara içiyordu. Birincisi kuruyunca ikinci bir karsinojel çıkarıp ondan üflüyor ve ben de bu arada ağız sulandıran elbiseleri birbiri ardına yerleştiriyorum.

Yine de bir klon olduğumu söylemekten kaçınıyorum.

Hikayemi bitirdiğimde Rhonda'nın tek söylediği "Akıllıca," oldu. "Sadece çok ısrarcı olma. Kendi aklımız ve fikirlerimiz olmasından hoşlanmıyorlar. En ufak bir provokasyonda uzaylı sikine yapışmaya hevesli, sevimli, küçük sik remoraları istiyorlar."

Remora'nın ne olduğunu bilmiyorum ama sözlerine kıkırdıyorum çünkü Jamef sakso çektirmemden her zaman hoşlanıyor. "Bethiah da senin mandallamandan hoşlanıyor. Amcığa yani."

Gözleri parlıyor ve tekrar gülümsüyor. "Evet, eminim öyledir." Ben başka bir çantasına doğru ilerlerken odanın içinde etrafına bakınıyor ve bu çantada ne gibi hazineler olduğunu merak ediyor. "Senin önünde hiç kredi tartışıyorlar mı?"

"Ben mi? Emin değilim. Eğer varsa bile, dikkat etmiyorum. Neden?"

Rhonda odaya bakarak, "Birlikte biriktirdikleri bir miktar paraları olmalı," diyor. "Her ikisinin de işlerinde iyi olduklarını tahmin ediyorum ve bu gemi tam bir felaket gibi görünse de, harcamak yerine biriktirmeyi sevdiklerini düşünüyorum. Hesaplarında ne kadar olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Başımı yavaşça sallıyorum, kaşlarımı çatıyorum.

"Oh, Dora." Rhonda hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Sorman gerek. Eğer fakirlerse, sana nasıl bakabilirler? Seni nasıl güvende tutabilirler? Uzaydaki herkes birkaç hızlı kredi kazanmanın peşinde ve uyduruk bir liman jokeyi sana el koymaya karar verirse ne yapacaklar? Ya hiç kredileri yoksa? Ücreti telafi etmek için sizi dolaştıracaklar mı? Bunlar sormanız gereken şeyler."

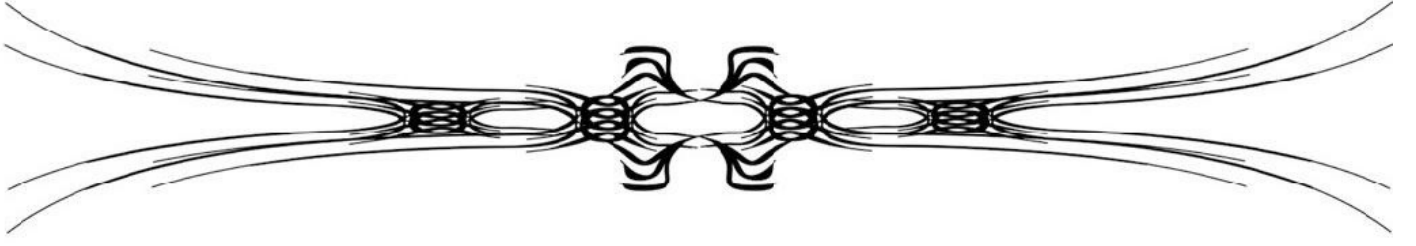
Beni dolaştırmak mı?

Jamef ve Bethiah'nın son konuşmalarını düşünerek sertçe yutkunuyorum. Jamef'in parasal olarak nasıl tükendiğini ve Bethiah'nın hiç kredi biriktirmediğini. Beş parasıyız. Ya... ya Rhonda'nın düşündüğü gibi kendi yolumu kazanmam gerektiğine karar verirlerse?

Elbette yapmazlar...

Yaparlar mı?

O haklı. Sormam gerek.

BETHİvH

I Gemiye döndüğümüzde tam anlamıyla berbat bir ruh halindeyim. Jamefin benden memnun olmadığını söyleyebilirim ve onu suçlamıyorum. Ben de kendimden pek memnun değilim. Rhonda'yı geri çevirmeliydim. Ona sadece "iyi şanslar" demeli ve ödülü başkasına bırakmalıyım. Eğer saldırıya uğrarsa ya da istismara uğramış ya da köleleştirilmişse, bu onun sorunu, benim değil.

Sadece...yapamam. Bir zamanlar onu sevmiştim. On yıl önce beni kırmış olsa bile ihtiyacı olan birine sırtımı dönemem.

İşte buradayız ve ben çok kötü bir ruh halindeyim.

Gemideki bakım odasına yöneliyorum, bir şeylerin kırılmış olmasını ve yumruğumu ona geçirebilmeyi umuyorum. Eğer kırık değilse, sırf kendime yapacak bir şey vermek için kıracağım.

Birkaç saat sonra, sinirli bir şekilde kabloların tamamını söküp yerine taktıktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Parçaların üzerine eğilmekten sırtım ağrıyor ama zarar verdiğim her şeyi tamir ettim ve kendimi çok daha makul hissediyorum. Yüzümü buruşturarak tırnaklarımın altındaki kirlere bakıyorum. Yemekten önce bunu temizlemem gerekiyor çünkü Rhonda görünüşünle ilgili bir şey bulabilirse bulacaktır ve ben bunu duymak istemiyorum.

Ugh. Rhonda ile yaşamaktan nefret ettiğimi şimdi fark ediyorum. Onu istasyonda bırakmalıyım.

"Hey, Bethiah?" Kontrol odasının kapısı çalındı. "Konuşabilir miyiz?"

Dora arıyor. Muhtemelen tüm bu olanlar yüzünden bana bağırarak istiyor ve muhtemelen bunu hak ediyorum... ama aynı zamanda bunu duymak da istemiyorum. "Şu an iyi bir zaman değil," diye sesleniyorum, meşgulumuşum gibi görünmek için bazı kabloları hışırdatıyorum. "Yemekten sonra konuşabilir miyiz?"

"Oh. Tamam. Elbette."

Sesi o kadar boş ve yenilmiş geliyor ki, bir an için bunun *benim* Dora'm olamayacağını düşünüyorum. Bir sorun var.

Ağlıyor mu? Benim yüzümden mi?

Kendime rağmen kapıyı biraz açıyorum ve diğer taraftaki kadına bakıyorum. Gözleri kıpkırmızı ve o kadar üzgün görünüyor ki kalbim acıyor. Bu beni anında korumacı hissettiriyor. "Jamef seni ağlattı mı?"

"Hayır." Yanağından aşağı yuvarlanan bir gözyaşını daha siliyor.

"Gemide kalmak zorunda kaldığın için kızgın mısın? Çünkü gerçekten güvenli değildi, tüyler ürpertici." Ellerimi bir bezle siliyorum ve kapıyı daha geniş açıyorum. "Bu konuda bana güven."

Başını tekrar sallıyor ve sonra avuçlarına bakıyor. "Ellerimin sert olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu garip, rastgele bir soru. "Yani, eğer sorduğunuz buysa, bir insana göre kesinlikle güçlüsünüz."

Yüzü buruşuyor ve daha sert ağlıyor, bir hıçkırık kaçıyor.

Oh kef. Bir şekilde sorumlu olduğum hissinden kurtulamıyorum. Daha da ötesi, ağlamayı kesmesini istiyorum. Onun adına her yerim acıyor. "Hey, hey," diyorum usulca, bir elimi ensesine koyup onu yağlı tuniğime doğru çekerek. "Ağlayamazsın."

"Yüzümü şişireceği için mi?" Daha da çok ağlıyor.

"Hayır, çünkü bu beni üzüyor ve üzüldüğümde bir şeyleri yumrukluyorum. O yüzden lütfen üzülme, Dora." Bana doğru eğildiğinde sırtını okşuyorum. "Hadi gel. Gidip konuşalım ve bana canını sıkan şeyin ne olduğunu söyleyebilirsin."

sen ve Jamef'in ne kadar büyük bir pislik olduğu."

Sulu bir kahkaha atıyor ama onu koridordan yatak odamıza doğru yönlendirdiğimde benimle geliyor. "Jamef bir pislik değil. Bana karşı her zaman iyidir."

Bu da ikimizden birinin ona karşı her zaman iyi olmadığını gösteriyor ve korkarım bu durumda ben kalıyorum. Yüzümü buruşturuyorum. "Her ne yaptıysam, özür dilerim."

Onu odamıza götürüp kapıyı arkamızdan kapatırken başını sallıyor. "Ben sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum. Sanırım endişeliyim ve yerim konusunda kararsız hissediyorum." Dora yine burnunu çekiyor. "Bizim için hiç kredi kazanamayacağım gerçeği gibi."

Ne? "Neden kredi kazanman gerekiyor ki?" Onu yatağa doğru çekip oturtuyorum, sonra da yanına oturuyorum. Hatta kuyruğumu bacağına doluyorum, çünkü Jamef bunu bana yapıyor ve iyi hissettiriyor, ben de aynısını onun için yapmak istiyorum. "Dora, ilk tanıştığımızda seninle ilgileneceğimi söylemiştim, hatırladın mı? Hiçbir şey değişmedi."

"Evet, ama şimdi hiç kredimiz yok." Sıkıntıyla tekrar gözlerini ovuşturuyor. "Aslında Jamef tüm parasını harcadı ve ben de bencillik edip birkaç elbise aldım. Ya bütün parasını harcadığım için bana kızarsa? Ya sen kızarsan? Benim bir yük olduğumu düşünmenizi istemiyorum."

Bir yük mü? "Dora, bizi dağılmaktan koruyan tek şey sensin." Uzanıp başparmağımla yanağına hafifçe dokunarak gözyaşlarını siliyorum. "Ağlama, pofuduk. Burnunun ucunu kızartıyor."

Şakam başarısız oldu. Yüz ifadesi perişan bir hal alıyor ve yeni gözyaşları döküyor. "Bu kötü, değil mi?"

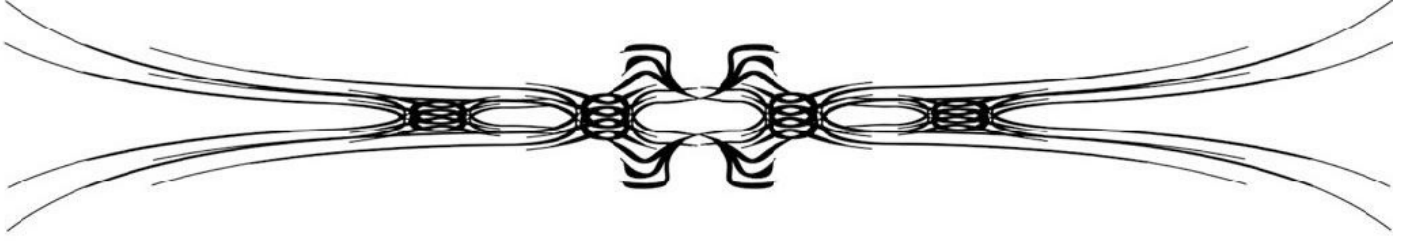
Artık çirkin bir insanım."

Bütün bunlar da nereden çıktı? Dora kendine o kadar güveniyor ki, sanki orijinal donörünün kendine güvenen, kurnaz yanlarını almış gibi. Bu yönünü seviyorum. Görünüşü ya da kaç kredi harcadığımız gibi şeyler için ağladığını duymak ona göre değil. Sanki-

Ah, *kef* me.

Dora'nın yüzünü yukarı kaldırıyorum, parmağımı çenesinin altına koyuyorum. "Dur tahmin edeyim. Yeni misafirimiz Rhonda ile konuşuyordun."

Başını sallıyor ve kendimi tokatlayabilirim.

BETHİvH

"Soooo," diye başlıyorum. "Rhonda hakkında birkaç şey bilmen gerekiyor, tüy yumağı." Dora bana üzgün gözlerle bakıyor ve kendimi berbat hissetmeme neden oluyor. "O gerçekten çok güzel."

"Biliyorum. Efendisinin satın alabileceği en iyi yüze sahip. Her zaman görünüşüne ve itibarına takıntılı olmuştur. Bu tür şeylerden bahsediyor olması sende bir sorun olduğu anlamına gelmez." Yumuşak yanağını okşuyorum, keşke Dora'yı ne kadar çekici bulduğumu anlatacak kelimelerim olsaydı. Onun iri, koyu renk gözlerini ve dolgun göğüslerini seviyorum. Bundan da öte, mutlu gülümsemesini seviyorum. Bana ve Jamef'e bakışını seviyorum. Her konuda bu kadar hevesli ve açık sözlü olmasını seviyorum. Bizimle ilgilenmek istemesini ve gece çayımı sade sevdiğimi hatırlamasını seviyorum. Düşünceli ve nazik.

Rhonda ona hiç benzemiyor.

Ellerine bakıyor, kısa tırnaklarını inceliyor. "Rhonda'nın haksız olduğunu düşünmüyorum. Kimse çirkin bir köle istemez."

"Seni burada durduracağım, tüy yumağı. Bu ifadede iki şey yanlış. Birincisi, sen bir köle değilsin. İkincisi, tek önemli olanın dış görünüş olduğunu mu sanıyorsun? Jamef'le galaksideki en yakışıklı erkek olduğu için mi birlikte olduğumu sanıyorsun?" Bana isteksiz bir gülümseme verdiğinde, çenesini hafifçe sallıyorum. "Onunla birlikteyim çünkü heyecanlı, inatçı ve kişiliği ilgimi çekiyor. Ondan o kadar hoşlanıyorum ki, onu soyup bir kostüm olarak giyebilseydim, giyerdim. Senin için de aynısını yapardım."

Dora'nın kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bu, sevgiyi tanımlamak için rahatsız edici bir yol."

"Ben böyle hissediyorum." Ona dokunmadan duramıyorum. Sadece ona dokunmayı sevdiğim için değil, buna ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için. Bir tutam saçını kulağının arkasına iterek ona doğru eğiliyorum. "Çoğu insandan uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum. Ama siz ikinizi... İkinizi yanımda istiyorum. Her zaman."

"Sadece bir yük olacağımdan endişeleniyorum. Bu evrendeki yerim tehlikeli." Şüphe gözlerini gölgeliyor. "Ödül avcılığı yapamam. İstasyona bile gidemem. Galaksinin bu ucuna ait değilim."

"Sen bana aitsin. Jamef'e." Dudaklarını hafifçe öpüyorum, benimkilerin onunkilerin üzerinde oynamasına izin veriyorum. "Sen bizim tatlımızın dolgususun."

"Rahatsız edici bir benzetme daha," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Ama buna izin vereceğim."

Onu tekrar öpüyorum, dilimin onunkiyle alay etmesine izin veriyorum. Asık suratımın Dora'yı böyle kuşkuyla doldurmasından nefret ediyorum. Onu Rhonda'yla yalnız bıraktık ve Rhonda'nın bezginliği ona da bulaştı. Jamef ve benim ona ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlaması gerekiyor, yoksa ilişkimiz yürümez. Bu yüzden elimi eteğinin altından geçirip kalçasına koyarken bile onu öpmeye devam ediyorum. "Sana dokunabilir miyim, pofuduk? Seni boşaltabilir miyim?"

İnliyor, bakışlarında sıcaklık var ve başını sallıyor. "Bugün sizi özledim. İkinizi de."

Aptal kalbim bir kez daha mutsuzca sıkıştı. Dora için gemide tek başına olmanın ne kadar yalnızlık verici olduğunu düşünmemiştim. Derslerine tekrar başlamalı, ona kontrolleri nasıl kullanacağını göstermeliyim. Bundan da öte, Jamef'le konuşmalıyım. Dora'nın önemli ve değerli olduğunu, ekibimizin eşit bir parçası olduğunu hissetmeye ihtiyacı var.

Ama şimdilik onu boşaltmak istiyorum. Sırıtarak elimi eteğinin altından yukarı doğru

kaydırıyor, kalçalarının arasındaki saç tutamını okşuyorum. Dudaklarıma karşı inliyor, onu aşağı indirirken bana yapışıyor.

yatağa yatırıp parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyorum. İlk başta çok ıslak değildi, bu yüzden ağzını dillerken bir parmağımı göbeğinin girişine sokup çıkarıyorum ve çok geçmeden elime biniyor, bana karşı eğiliyor ve sadece Dora'nın yapabileceği tatlı, muhtaç sesler çıkarıyor. Bir parmağımı içine sokmaya devam ediyorum ve başparmağımı klitorisine götürüyorum ve sert ve hızlı bir şekilde boşalana kadar onu çalıştırıyorum. Bana yapışıyor, adımını sayıklıyor ve o boşalırken ben de amıyla oynamaya devam ediyorum.

Yüzü kızarmış ve güzel ve ben onun pembe ağzını öpmeden duramıyorum. Çok tatlı, bizim pofuduk. "Bugün ben de seni özledim. Yine de istasyondan ayrılıyoruz. Bir sonrakine gitmeden önce bir şeyler düşünürüz, olur mu? Seni tekrar yalnız bırakmak istemiyorum."

Özellikle de Keffing Rhonda ile.

Bana küçük bir gülümseme veriyor, hâlâ amını okşadığım elime karşı kıvranıyor. "Bunun için teşekkür ederim, Bethiah." Kollarını boynuma doluyor. "Bana değer verdiğini gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Bunun seni etkilemesine izin verme," diye homurdandım. "Korumam gereken bir itibarım var."

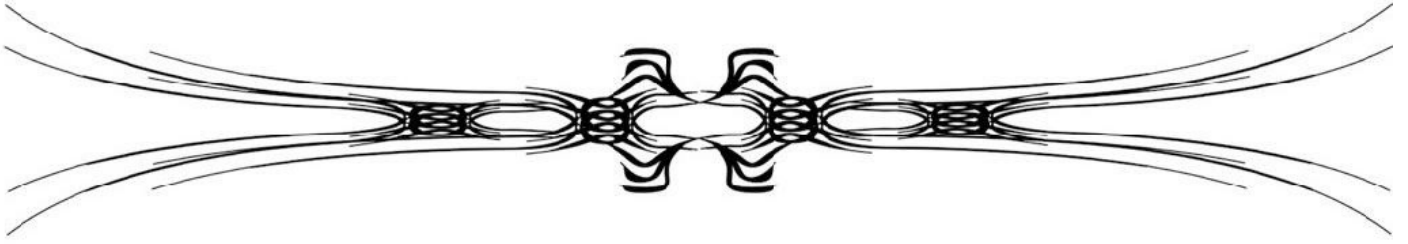
Duraksıyor, aklına yeni bir düşünce gelince beni inceliyor. "Yoksa... sana Bethy mi demeliydim?" "Kef, hayır. Bu berbat bir isim." Dilimi dışarı çıkararak yüzümü buruşturuyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Neden sana böyle seslensin ki?"

Omuz silkiyorum. "Rhonda'nın bir ilişkisi olduğunda, insanlara evcil hayvan isimleri takmayı sever. Sanırım bu benim için onunkiydi."

Dora'nın kalçaları elimi sıkıca kavıyor ve o kadar hızlı bir şekilde dikleşiyor ki burunlarımız birbirine çarpıyor. "Ne?"

Seksen Dört

BETHİvH

Burunlarımız çarpışırken geriye doğru makara sallıyorum, canımı yaktığı için değil, çok daha yumuşak olan Dora'yı incitmekten korktuğum için. Ne de olsa burnu daha yeni onarıldı.

"Ne?"

Bana ters ters bakarken elimi kalçalarının kısılcısından kurtarıyorum. "Dikkat et, pofuduk. Birisi 'Yine kırık bir burunla gelersen sana kötü davrandığımı düşünecek.' Jamef çok ama çok kızacak ve ben onu suçlamıyorum.

"Rhonda'nın seninle *ilişkisi* olması da neyin nesi?" Dehşete düşmüş bir öfke ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bundan bahsetmemiş miydim?" Midemin çukurunda huzursuz bir his başlıyor. "Sana daha önce bir insan sevgilim olduğunu söylemiştim. Rhonda'ydı. Onu istediği yaşam tarzında tutamayacağıma karar vermeden önce yaklaşık bir yıl birlikteydik ve bu yüzden ayrıldık."

Şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Eski sevgilini gemiye getirdin ve bana söylemedin mi? Bütün gün bana nasırlı ve iğrenç olduğumu söylemesine izin verdin ve benim *haberim* yok muydu?"

O böyle söyleyince kulağa kötü geliyor. "Bildigine yemin edebilirim -" "HAYIR!"

Yüzündeki kızgın öfke yüzümü buruşturmama neden oluyor.

Evet, bu sefer fena çuvalladım. "Oh. Şey. Tamam, evet. Eskiden sevgilim olan Rhonda için bir geri alma işi yapıyoruz."

"Ona karşı hala bir şeyler hissediyor musun?"

"Ah, kef hayır." Başımı sallıyorum. "Onunla aynı odada olmak bile beni rahatsız ediyor."

"Ve yine de onu gemiye mi getirdin?" Dora bana şüpheli bir bakış attı. "Sana inanmıyorum. Bunların hiçbirine inandığımdan emin değilim."

Mükemmel bir noktaya değindi. "Harika görünmediğini görebiliyorum. Sadece bir zamanlar Rhonda'yı seviyordum." Dora irkildi ve ben daha da kötü hissettim. "Artık sevmiyorum," diyorum çabucak. "Ama bir zamanlar seviyordum ve ona yardım etmeyi borçlu olduğumu hissediyorum. Artık ilgilenmiyor ve ben de ilgilenmiyorum, tamam mı? Efendisini arıyor. Onu bulduğumuzda, kızı onun kucağına atacağız, paramızı alacağız ve yolumuza devam edeceğiz. Kolay, değil mi? Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Dora'nın yüzü buruşur. "Daha iyi hissediyor muyum? Hayır! Tabii ki hissetmiyorum! Eski sevgilini evimize getirdin ve bana söylemedin! Ona iyi davrandım!" Bir ayağıyla bana tekme atıyor. "Beni boşaltmana izin verdim ve şu anda yüzünü tırmalamak istiyorum!"

"Yani... hala kızgınsın." Bana attığı bakış düpedüz isyankâr. "Sadece kontrol ediyorum. Bak, kabarık, bu ideal değil. Olmadığını biliyorum. Ve belki de gemiye ilk geldiğinde bir şeyler söylelemeliydim. Bu benim suçum."

"Aynen öyle," diye kızgın bir bakış daha atıyor Dora. "Senin sorunun ne biliyor musun? Hep kendini düşünüyorsun, başkalarını değil. Benim ya da Jamef'in nasıl hissedeceğini düşünmedin. Bunun yerine onu gemiye sürüklemeye ve burnumuzun dibine sokmaya karar verdin."

Onun bu kadar üzgün olmasından nefret ediyorum ve gerçekten hiçbir şeyle tartışmıyorum. Kendimi savunmada hissetmeme neden oluyor ve bu duygudan hoşlanmıyorum. İyi davranmam nasıl oluyor da birdenbire arkadaşlarımdan biriyle başımı belaya sokuyor? "Ne yapmam gerekiyordu? Yardıma ihtiyacı vardı. Onun çalışanı olmak istediğimi mi sanıyorsun? Ama bu ödülü

biz almazsak başkasının alacağını biliyorum. Başka biri onu soyacak, köleleştirecek ya da muhtemelen öldürecek. O ihtiyacı olan bir insan ve ben ona yardım edeceğim... tıpkı sana yardım ettiğim gibi."

Bu söylenecek yanlış bir şey. Dora'nın çenesi sertleşiyor ve dik oturup eteklerini bacaklarının üzerinden aşağı doğru iterken ağzı düzleşiyor. "Ona bir de kol topu takmayı planlamıyorsan, durum aynı değil, o yüzden deneme bile." Sarsılarak ayağa kalktı, giysilerini düzeltti ve omuzlarını geriye atarak bana dik dik baktı. "Bugün beni gerçekten incittin, biliyorsun. Bu gece başka bir yerde uyuyabilirsin."

"Bu benim de yatağım."

"O zaman bu gece başka bir yerde uyurum. Tek bildiğim bir süre yüzünü görmek istemediğim." Odadan çıktı, sırtı kaskatı kesilmişti.

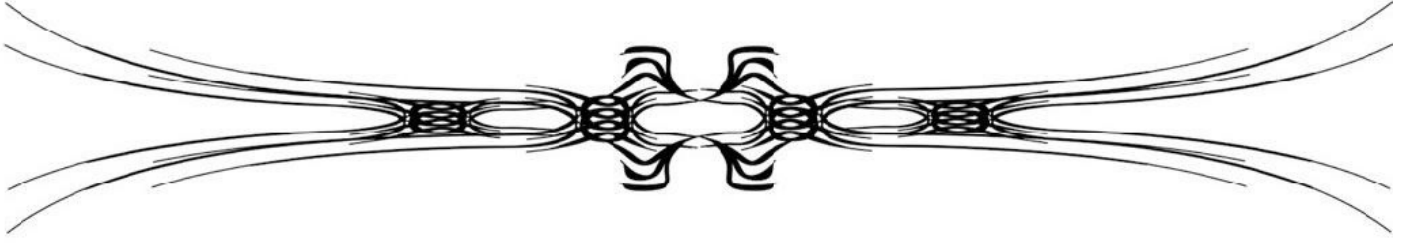
"Güzel!" Geri sesleniyorum. "İyi! Keffing iyi! Zaten bir süre seni görmek istemiyorum! Sırf iyi bir insan olmaya çalıştığım için azar işitmeye ihtiyacım yok!" Hmph. Saçlarımı düzeltiyorum ve hala parmaklarımda olan Dora'nın kokusu üzerime siniyor.

Belki de yaptığım şey biraz düşüncesizceydi. Muhtemelen önce ona sormalıydım. Ama öyle bile olsa, böyle aşırı tepki vermesine gerek yok. Mantıksız davranıyor.

Tipik insan. Beş parmaklı minik ayaklarıyla duygularınızın üzerinde tepinmeye bayılırlar.

Hoşnutsuz bir şekilde ayağa kalkıp yatağı topluyorum ve sonra her şey hala Dora ve seks kokuyor,

Duşa giriyorum. Sakinleşmesi gereken tek kişi o değil. Ona biraz zaman tanıyacağım ve doğru şeyi yaptığımı ve bu kadar telaşlanmasına gerek olmadığını anlamasına izin vereceğim.

JvMEF

"C "Konuşabilir miyiz, Jamef?"

Dora köprünün kapılarındaki düğmeye basarak kapıların arkasından kapanmasını sağlar.
Pekala,

Bu iyiye işaret değil. Yanakları kızarmış ve saçları dağılmış, ama memnun olmaktan çok kızgın görünüyor. Ya da her ikisi de, ki bu garip.

"Arkadaşlarım için her zaman vaktim olduğunu biliyorsun." Yanına gittim ve ona bir öpücük vermek için eğildim. Dalgın bir şekilde ağzını benimkine yerleştiriyor ve sonra köprüde sürekli boş olan nav koltuğuna doğru fırlıyor.

Onun bu hızlı kovuluşu beni biraz incitti ama bunun işverenimizin gemideki varlığıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. "Dur tahmin edeyim. Rhonda mı?"

Koltuğun kollarını sıkıca kavırıyor ve gözleri öfkeyle parlıyor. "Neden kimse bana onun Bethiah'nın eski kız arkadaşı olduğunu söylemedi? Neden bunu en son öğrenen benim?"

"Sana konuşmamız gerektiğini söylemiştim."

"O kadın gemiye adımını attığı anda konuşmamız gerekirdi!" Öfkeyle öne doğru eğildi ve sonra sandalyede geriye doğru yığıldı, parmaklarını alnının ortasına bastırdı. "Özür dilerim. Sana kızgın değilim. Bethiah'ya kızgıyım, kendime kızgıyım ve içimi sana döküyorum çünkü üzgün olduğumu söylediğimde beni gerçekten dinliyorsun."

"Ah." Yanına gidip sandalyesinin yanına çömeliyorum, bunu yaparken protezlerimin gıcirtısını duymazdan geliyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bana Rhonda'nın sözlerini ve ardından Bethiah ile yüzleşmesini anlatırken avucunun içiyle bir gözünü ovuşturuyor ve birkaç damla gözyaşını siliyor. Sözünü kesmeden içini dökmesine izin veriyor, onu dinliyor ve kolunu okşuyorum.

"Bana iğrenç olduğumu düşündürdü, Jamef. Kendime iyi bakmadığımı ve kimsenin iğrenç elleri ve berbat saçları olan bir insanı istemeyeceğini. Ve en kötüsü de benim lanet bir klon olmam! Çalışmak zorunda olduğum şey bu!" Dora umutsuz bir bakışla saçlarını işaret ediyor. "Kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü bunun bir kısmının eski kız arkadaşımın şirretliği olduğundan eminim ama şimdi kendimden ve Bethiah'dan şüphe ediyorum."

"Sana hiç kendini çirkin hissettirdik mi? Dağınık? Hoş olmayan bir görünüm?"

"Hayır." Alt dudağı titriyor ve bana kalp kıracak kadar küçük bir gülümseme veriyor. "Beni her zaman güzel hissettiriyorsun."

"O zaman neden onu dinledin?"

"Çünkü söyledikleri kulağa doğru geliyordu. Ve burada bir insan olarak hayatta kalmayı biliyor. Ben bilmiyorum. Bazen ne kadar çok şey bilmediğim beni endişelendiriyor." Elimi tutuyor ve sıkıca kavırıyor. "Neyin gerçek neyin yalan olduğunu söyleyemiyorum çünkü hafızamda yok. Yani bana kimsenin kuru derili bir insan istemediğini söylediğinde, bunun doğru olup olmadığını nasıl bilebilirim?"

"Arkadaşlarınıza gelin," diyorum, sesim sert. "Sana yalan söylemeyeceğiz."

"Hayır, Bethiah bazı şeyleri dikkatlice *atlayacaktır*." Yüzünü buruşturuyor. "Neden bu kadar imkansız biri? Neden onu seviyoruz ki?"

Küçük elini başparmağımla okşuyorum. "Çünkü ikimiz de geçmişte incindiğini ve savunmasız

olmaktan hoşlanmadığını biliyoruz. Çünkü açıldığında canlı, heyecan verici ve sevgi dolu olduğunu biliyoruz."

Birleştirilmiş ellerimize bakıyor. "Kızmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Kıkırdıyorum. "Çok kızgın ol. Senin adına ona kızgınlım. Sadece gerekçesini anlamaya çalışıyorum. Seni daha iyi hissettirecekse, bunu seni incitmek için yaptığını sanmıyorum. Rhonda'nın o istasyonda tek başına olduğunu öğrendiğinden beri çok sessiz." Dora bakışlarını karşılayana kadar eğildim. "Ve biz istasyundayken Bethiah'nın tek düşündüğü sana bir hediye almaktı. Seni düşünmekten hiç vazgeçmedi."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Lanet olsun. Bundan nefret ediyorum. Rhonda'dan nefret ediyorum ve Bethiah'ya kızgınlım ve grubumuzda ölü bir ağırlık olduğum için kızgınlım. Clueless dead weight."

Bu itiraf beni ürkütüyor. "Sen değilsin. Üçlü grubumuzu bir arada tutan tutkal sensin."

Dora başını sallıyor, elimi bırakıyor ve ben onu tutup tekrar yakalamak istiyorum, sırf benden uzaklaşmasın diye. "Öyle diyorsun ama ben bir sorumluyum. Bir blasterı ateşleyemem. Gemiye çalıştıramam. Size krediye mal oluyorum ve şimdi görünüşe göre insanlar yüzüme karşı yalan söyleyebiliyor ve ben de hepsini içime atıyorum. Hangi noktada işe yaramaz olmaktan başka bir şey oluyorum?"

Ona verecek bir cevabım yok. Haksız değil ama aynı zamanda, tatlı neşesinin ve sevgi dolu şefkatinin benim gibi biri için ne kadar önemli olduğunu tamamen göz ardı ediyormuş gibi hissediyorum. Bethiah gibi biri için. "Kendin hakkında böyle konuşma."

"Ama bu doğru. Rhonda gibi güzel değilim. Eğer işlevsel değilsem, hangi amaca hizmet ediyorum? Oturup bir sık emmek ya da bir am yalamak için mi bekliyorum? Bu beni sadece bir fahişe yapmaz mı?"

"Öyle olmadığını biliyorsun. Kafana gerçekten bir numara yaptı, değil mi?"

Dora omuz silkiyor, yüz ifadesi kendine acımayla dolu. "O evrenin bu ucunda kendini nasıl idare edeceğini bilen bir insan ama ben bilmiyorum. Onun söylediklerini nasıl ciddiye almayabilirim?"

Kimseden nefret etmemeye çalışıyorum ama Rhonda'dan nefret etmeye başlıyorum, sadece varlığının arkadaşlarıma yaptıkları için bile olsa. "Rhonda'yı istasyona geri göndermemizi ister misin? Seni rahatsız ediyorsa, ederiz."

Hemen ayağa kalkıyor. "Ciddi misin? Keffing *evet*."

Homurdanarak onayladıktan sonra ayağa kalktım ve köprüyü geçerek kontrollere yöneldim. Navigasyon sistemine giriyorum ve mevcut rotamızı gösteriyorum.

"Bekle," diyor Dora arkamdan. "Ne yapıyorsun?"

"İstasyona geri dönüyorum."

İç geçiriyor ve arkamdan geliyor. Kollarını belime doluyor ve sırtıma gömülüyor. "Zahmet etme. Krediye ihtiyacımız var. Bunu yapman benim için yeterli."

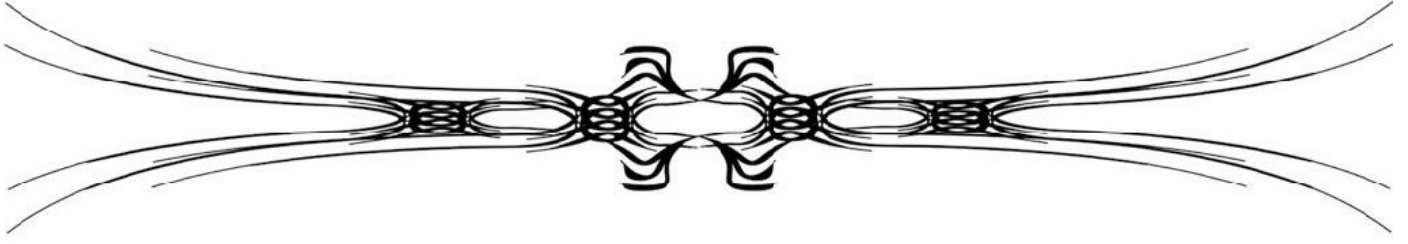
"Elbette isterim. Sen benim eşimsin. Sen ve Bethiah benim her şeyimsiniz."

Dora bir kez daha iç geçiriyor ve beni daha sıkı sarıyor. "Eğer Bethiah Rhonda'ya karşı bir şeyler hissettiğini belli ederse, üçlü grubumuzda benim yerimi alabilirsin, çünkü o noktada ben yokum."

"Ben de aynen öyle hissediyorum. Ya üçümüz olacağız ya da hiçbir şey."

Sırtıma yaslanarak titriyor ve içimde bir şeyleri burkan yumuşak bir hırıltı duyuyorum. "Sizi kaybetmek istemiyorum çocuklar."

"Ben de, tatlım." Kolumu belime doluyorum, keşke teselli etme konusunda daha iyi olsaydım diyorum. "Ben de."

BETHİvH

W Duştan çıkıp yatak odama girdiğimde Rhonda oradaydı.

Yatağa oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuş, çıplak bir halde, saçımdaki son suyu da havluyla sıkarak dışarı çıkmamı izliyor. "Kayıp mı oldun?" diye soruyorum. "Çünkü bu senin odan değil."

"Seninle konuşmak istedim," diyor ve uzun, yavaş bir bakışla beni süzüyor. "Hiç değişmemişsin, biliyorsun."

"Sen de öyle."

"Hâlâ her zamanki kadar güzel." Rhonda gülümsüyor. "Ve birkaç dövme daha."

Bu şüpheli bir şekilde yalakalık gibi geliyor. Yanından geçip duvardaki bir düğmeye basıyorum ve giysi dolabım açılıyor. Açıldığı anda, sarı, ince bir giysi dalgalanıyor ve yüzümün ısındığını hissediyorum. Bu benim uyku tuniğim. Dora'nın pembesiyle uyumlu olan. Onu arkaya itiyorum ve en sert gri tuniğimi çıkarıyorum. "Buraya kıcıma bakmak için mi geldin yoksa bu ziyaretin bir amacı var mıydı?"

"Görüyorum ki hayatına devam etmişsin," diyor Rhonda hassas bir sesle. "Hem de iki kişiyle." Evet, bu ziyaretin bir anlamı vardı.

"Senin için çok heyecanlıyım," diye devam ediyor. "Her zaman senin mutluluğunu istedim, biliyorsun. Yine de paylaştıklarımızdan sonra başka bir insanla birlikte olmana şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Görünüşe göre... neyse, boş ver."

Dişlerimi sıkıyorum ve sırtımı ona dönerek tuniğimi başımdan çekiyorum. Rhonda'nın iltifatlarının arasına küçük iğneler yerleştireceğine güveniyordum. "Dur tahmin edeyim. Dora'yı senin yerine kullandığımı düşünüyorsun. Ne kadar küstahça."

Pantolonumu çekerken Rhonda'nın ayağa kalktığını duydum. Odayı geçip bana doğru gelirken etekleri sallanıyor. "Bu beklenmedik bir şey. Sana sırtımı dönersem bir başkasını asla sevmeyeceğini söyleyip ağladığını hatırlıyorum ama şimdi iki kişiyi birden seviyorsun gibi görünüyor. İnsan neredeyse bunu beni incitmek için yaptığını düşünecek."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Evet, burnumu Dora'nın amına sokmuş, Jamefin hışmına uğrarken gerçekten seni düşünüyordum. 'Keşke Rhonda burada olsaydı da şu an beni yargılasaydı' diye düşündüm."

"Seni yargılamak mı?" Sesi incinmiş gibi geliyor ve bir sonraki anda yanımdan dolanıp görüş alanıma giriyor. "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?"

"Dürüst olmak gerekirse Rhonda, şu anda ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok." Bir kemeri yerinden çekip belime doladım.

"Özür dilemeye çalışıyorum." Sesi sessiz. Yumuşak. "Bana kızgın olduğun çok açık ve bana kızgın olmandan her zaman nefret etmişimdir." Dudağını nazikçe ısıyor, bakışları aşağı bakıyor. "Beni kalpsiz bulduğunu biliyorum ama o zamanlar mesele duygular değildi. Hayatta kalmakla ilgiliydi."

"Uh huh." Sanki bunu daha önce duymamışım gibi. Kemerimin otomatik bağlayıcısına dokunup belime dolanmasına izin veriyorum, sonra da botlarımı bulmak için dolabı karıştırıyorum. Burada degiller. Bu çok garip. Dora onları hep benim için yerine koyardı. Kaşlarımı çatarak odaya göz gezdiriyorum. Onları nerede bırakmıştım?

"Kötü bir seçim yapmış olmam, o zamanlar sana karşı bir şeyler hissetmediğim anlamına gelmez. Her gece yastığıma kapanıp ağlamadığım ve her şeyin farklı olmasını dilemediğim anlamına gelmez."

Göğsümde bir sızı başlıyor. Artık ona karşı bir şey hissetmiyorum, ama onu görmek

tüm eski duygular ve acılar ve bir zamanlar nasıl hissettiğimi görmezden gelmek zor. Benimle maceraya atılmak yerine zengin bir patron bulmanın istikrarını seçme kararı yüzünden dünyam sona eriyormuş gibi hissetmiştim.

"O zamanlar pek çok şey hissediyordum," diye fısıldıyor Rhonda. "Ve şimdi de öyle." Oh hayır. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Yapma -"

Bir el koluma dokunuyor. "Bethy -"

İçgüdüsel olarak, bir tehdide tepki verdim. Dönüp Rhonda'yı boğazından yakaladım ve onu duvara doğru geri ittim. Gözleri irileşti ve dehşet dolu bir ciyaklama sesi çıkardı.

Yakınına eğildim. "Bana dokunamazsın. Bu ayrıcalığını yıllar önce kaybettin. Anladın mı?" Gözlerinden yaşlar dökülüyor. "Bethy -"

"Hayır. Seninle işimiz bitti. Nasıl çalıştığını biliyorum. Bir numarayı, yani kendini kollayacağını biliyorum. Dora'mı kuşkuyla doldurmaya çalışacağını ve kendini hayatımıza sokacağını biliyorum. Kendini değerli kılmaya çalışacağını biliyorum çünkü bu senin için güvenlik anlamına geliyor." Ona tehditkâr bir gülümseme veriyorum. "Ama ben geride bıraktığın kişi değilim ve bana bir daha dokunmadan önce çok ama çok düşünmeni önereceğim."

Onu bırakıyorum ve hıçkırarak boğazını sıkıyor.

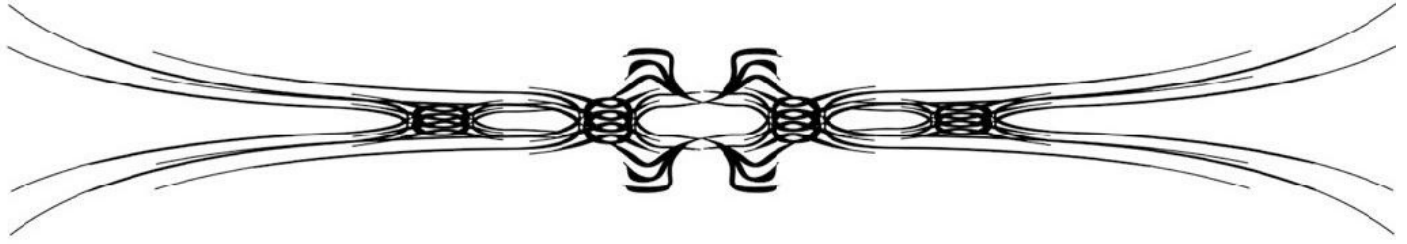
"Senin için üzülüğüm için bu gemidesin, tamam mı? Sana karşı bunun ötesinde hislerim olduğu için değil. Kalpsiz bir bok çuvalı olmadığım için buradasın. Ama benimle Dora'nın arasına girmeye çalışırsan, seni bir kenara atar, tüm eşyalarını saklar ve Dora'ya senin yerine tüm kıyafetlerini giydiririm. Anladın mı beni?"

Boğuk bir ses çıkararak bana saf ihanet dolu bir bakış attı. "Bir canavara dönüştün." "Belki de öyle. Ama fark etmez. Artık bu gemide olmanın kurallarını biliyorsun. Onlara sadık kal." İşaret ediyorum

yere baktı. "Ve davet edilmediğin sürece özel odama girmeyeceksin, anladın mı? Ve seni davet etmeyi planlamıyorum."

"Artık seni tanımıyorum," diyor ağlayarak ve onun gözyaşlarının beni Dora'nınki gibi etkilemediğini fark ediyorum. Hah. Bu çok ilginç.

Sanırım onu gerçekten unuttum. Yaşasın.

I Duygusal şeylerle aram iyi değildir. Bir gemi dolusu üzgün kadınla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Dora sanki saklanıyormuş gibi köprüde benimle takılıyor ve iletişim koltuğuna kıvrılıp bacaklarını kucaklayarak kestiriyor. Bethiah'yı ve misafirimizi görmedim ve ben de kendimi gemide saklanıyormuş gibi hissediyorum.

ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum.

Rhonda'yı gemiye getirmenin bir hata olduğunu şimdiden söyleyebilirim ama ödülünü çabucak tamamlayıp onu efendisine sağ salim geri gönderebileceğimizi umuyorum. O zamana kadar, onu hava kilidinden dışarı atmak istesem bile, yerleştikten emin olmalıyım. Geçmişte daha kötü insanlar için ödüller aldım. Bunu halledebilirim.

Dora'nın alnına bir öpücük konduruyorum ve o da uyanıp uykulu gözlerle bana bakıyor. "Burada kal ve benim için köprüyü izle," diye mırıldanıyorum. "Sana bir fincan erişte getireceğim."

Oturduğu yerden kalkarken yüz ifadesi bir hayal kırıklığına dönüşüyor. "Ekranları nasıl okuyacağımı bilmiyorum, Jamef."

"Biliyorum. Ama bir sorun varsa rahatsız edici bir ses çıkaracaktır. Eğer bir şey duyarsan, gel beni al."

Parlıyor, başını sallıyor ve bunu neden daha önce yapmadığımızı merak ediyorum. Her sistemde koltuğunda uyuklayan bir pilotu uyandırmak için tonal uyarılar vardır. Dora bunları dinleyebilir. Köprüde bir vardiya alırsa, bu ona kendi payına düşeni yaptığını hissettirebilir. Bu geçici çözümden memnun olarak yanağına dokunuyorum ve koridora çıkıyorum.

Kendimi hazırlayarak önce yeni misafir odalarına gidiyorum. Sadece kibar davranıyorum. Bu kadının açlıktan ölmesini istemiyorum çünkü gemide kullandığım yiyecek dağıtıcısının özel modelini nasıl kullanacağını bilmiyor. Onu kaçış kapsülüne fırlatıp günü bitirmek istesem bile bu sadece kibarlık.

Ben de kapıyı çaldım, çenem nefretle sıkılmıştı.

Kapıya cevap veren kadın -Rhonda- omuzlarını açıktaki bırakan ve göğüslerinin altından kıvrılan ince, yanardöner bir elbise giyiyor. Materyal hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor ve bunu fark ettiğimde, bakışlarımı kasıtlı olarak yüzüne kilitliyorum. "Bir şeye ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim. Bir rota belirliyoruz ve birkaç gün boyunca seyahat edebiliriz. Yemekhanedeki makineleri kullanarak karnını nasıl doyuracağını biliyor musun?"

"Evet, Kaptan. Nezaketiniz için teşekkür ederim. Siz iyi bir adamsınız." Bana inanmadığım tatlı bir gülümseme verdi.

"Jamef," diye düzeltiyorum. "Bana

Jamef de." "Jamef," Rhonda coos.

"Hatırlayacağım." Başımı salladım ve arkamı döndüm.

"Umarım gemideki varlığım çok rahatsız edici değildir, Jamef."

Dişlerimi sıkıyorum ve tekrar ona bakmak için dönüyorum, çünkü konuşmaya devam etmeye kararlı görünüyor. "Sorun değil. Efendini bulduğumuzda ve ikinizi yeniden bir araya getirdiğimizde uygun olacak."

"Tabii ki." Eli küpelerinden biriyle oynuyor. "Umarım onu canlı buluruz. Eğer... şey... ne

yapacağımı bilmiyorum." Bir gözünün kenarını nazikçe sildi.

Yem olmayacağım. "Benim ödölüm sadece onun yerini ya da ölümüne dair bir kanıt bulmak. Bu tamamlandığında, işim biter." Konuşmanın bittiğini belirtmek için ona başımı salladım ve uzaklaştım.

"Oh, Kaptan!" diye tekrar seslendi arkamdan. "Yani, Jamef -"

"Hayır," diyorum arkamı dönmeden.

"Ne soracağımı bile bilmiyorsun!"

"Ve umurumda da değil. Şimdiye kadar yeterince sorun çıkardın ve Haal Ui'ye o kadar yakınız ki geri dönüp ödülü ortadan kaldırmaya hazırım. İstasyona dönmek istemiyorsan, ne isteyeceğini ve buna değip değmeyeceğini iyice düşün." Ve durup bekliyorum.

Rhonda sessiz.

Ben de öyle düşünmüştüm. Koridordan geçip arkadaşlarımla paylaştığım özel odaya doğru ilerliyorum. Kapıyı açıyorum ve Bethiah'yı yatakta, kollarıyla boynuzlarını destekleyerek tavana bakarken gördüğümde pek şaşırmıyorum. Bana bakıyor ama ayağa kalkmıyor. "Sen de mi bana bağırmaya geliyorsun?"

"Hayır. Erişte ister misin diye sorayım dedim. Dora'ya da biraz alacağım."

Doğruluyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "O nasıl?"

"İncinmiş. Kızgın. Seni yakın zamanda görmek istemiyor." Onun karşısındaki duvara yaslandım. "Bana kendi tarafını anlatmak ister misin?"

Bethiah yüzünü buruşturuyor. "Dürüst olmak gerekirse, Dora'nın tarafı muhtemelen haklı. İşleri berbat ettim. Bu 'ilişki' meselesinde pek iyi değilim. Eminim bunu Rhonda'ya da sorabilirsin."

"Sana soruyorum."

Alnını ovuşturarak başını hafifçe sallıyor. "Çok komik, çünkü yıllardır Rhonda'yla tekrar karşılaşmayı hayal ediyordum. Nasıl gideceğini. Kendi gemim olduğunu ve ona ihtiyacım olmadığını görüp tekrar benimle birlikte olmak isteyeceğini. O kadar iyi durumda olurdum ki, ona bakabileceğimi fark ederdi ve yeniden düşünürdü ve ayrı geçirdiğimiz onca yıl bir hiç gibi yok olup giderdi."

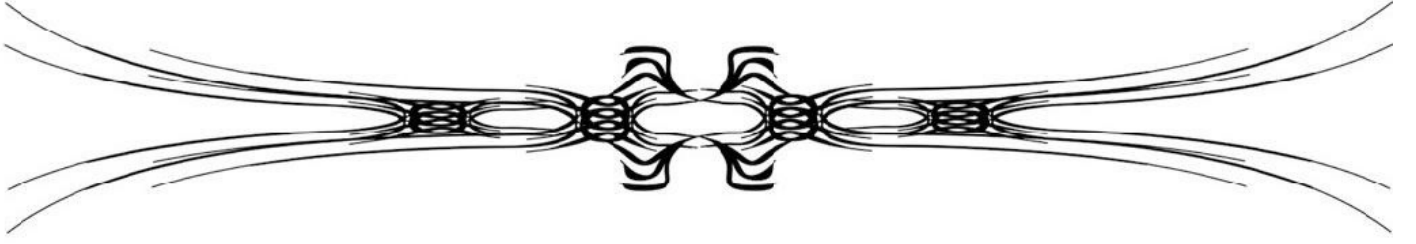
Gerginim. "Bunun neresi komik?"

Bana bakıyor, gülümsemesi çarpık ve alaycı. "Bu komik çünkü bana onun yedek planı olduğumu göstermek için elinden geleni yapıyor ve bir zamanlar başım dönüyordu. Ama şimdi ona küfürler yağdırmak ve mükemmel makyajlı suratını bir kase ekşimiş eriştinin içine sokmak istiyorum."

"Belirli."

Bethiah başını sallar. "Ekşimiş erişte cehennemin özel bir türüdür." Yüz ifadesi hüzne dönüşüyor. "Sadece bir gündür burada ve şimdiden gemi zehirli hissettiriyor ve Dora'yı incittim ve bunun için kendimden nefret ediyorum ve ben sadece..." Ağzı titriyor ve bir an için onu hiç görmediğim kadar savunmasız görünüyor. "Sadece gerçekten sarılmak istiyorum ve Dora muhtemelen beni bıçaklamayı tercih eder."

Onun yanına gidip oturuyorum. Söyleyecek bir düzine zekice şey düşündüm ve hepsini bir kenara bıraktım. Onun yerine sadece sarılıyorum.

BETHİvH

W En azından Jamef benden nefret etmiyor. Sarılması garip ama aynı zamanda mükemmel, çünkü deniyor. Kendimi evrenin en bencil eşi gibi hissederek ona yaslanıyorum. Elbette Rhonda'nın gemiye gelmesi konusunda Dora'ya bir şeyler söylemeliydim. Öyle biri ki onu uyarırdım ama bana takıldı.

Ve bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum.

"Bu çok aptalca," diye homurdanıyorum. "Dora'nın bu yüzden bana kızması çok mantıksız. Rhonda'yı cesaretlendirdiğim falan yok."

Jamef kolumu okşuyor. "Mantıksız olabilir ama bir de Dora'nın bakış açısından bak. Hangi anılara sahip olduğunu ya da nelerden yoksun olduğunu bilmiyor. Muhtemelen ikimizin de bu konuda rasyonel düşünmek zorunda olduğumuz deneyimleri kaçırıyor. Hatıralarının en iyi ihtimalle parça parça olduğunu unutmayın. Elbette mantıksız davranacaktır. Kendini tehdit altında hissediyor." Bana doğru eğildi, beni dürttü. "Senin bahanen ne?"

"Pisliğin teki olduğumu."

Gülüyor, beni daha yakına çekiyor. Jamef'in bu kadar dokunaklı olmasına biraz şaşırdım ama hoşuma gitti. Belki de Dora'nın onun üzerindeki etkisidir. Beni kollarına çekmesine izin veriyorum ve ona yaslanıyorum, teninin kokusunun ve metal protezlerinin sıcaklığıyla oluşturduğu kontrastın tadını çıkarıyorum. "Kendine acımayı bıraktıysan, gelip köprüde çalışmama yardım edebilirsin. Rhonda'nın efendisi hakkında bazı ilginç şeyler öğrendim ama ikinci bir görüş istiyorum."

"İyi. Sanırım her şeyi ben yapmak zorundayım," diye alaycı bir şekilde homurdanıyorum. Yine de kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Dora'yı ve anılarını -ya da anılarının eksikliğini- düşünmemiştim. Tabii ki endişeli. Bana katıldığından beri endişeli, yerini bulma konusunda endişeli. Bu kesinlikle yardımcı olmuyor.

Jamef ayağa kalkıyor, parmaklarını at kuyruğunda gezdiriyor ve sonra onu takip etmemi işaret ediyor. Önce temiz kıyafetlerimi giyiyorum ama ayakkabılarımı bulamayınca aramak yerine onları atlıyorum. Bırakın herkes çıplak ayaklarımdan iğrensin. Umurumda değil. Onu yemekhaneye kadar takip ediyorum ve bir kâseyi dağıtıcının altına koymasını huysuzca izliyorum, sonra ikincisini. Üçüncüyü doldurduğunda ona garip bir bakış attım. Acıkmış olmalı. Ve sonra kendimi yeniden suçlu hissediyorum. Jamef'e bir şeyler oluyor da ben Dora'ya o kadar dalmışım ki farkına bile varmıyor muyum?

Kef, bu "birinin eşi olma" olayında gerçekten berbatım.

Kaselerden birini alıp köprüye doğru giderken onu dikkatle izliyorum. Topallıyor mu? Protezlerinin ağırlığını telafi etmek için yürüyüşünde bir aksama var ama farklı bir şey fark etmiyorum. Öğün atlıyor mu? Başka bir şey mi var?

Kapılar köprüye açıldığında ve sandalyesinde kıvrılmış sarışın bir form gördüğümde, gerçekten aptal olduğumu anlıyorum. Tabii ki Dora erişte almış. Tıpkı benimle ilgilendiği gibi onunla da ilgileniyor.

Beni görünce kaskatı kesilerek ayağa kalkıyor ama erişteyi ondan alıyor. Ben navigasyon koltuğuna oturuyorum ve Jamef diğer istasyonlardan birine yaslanmış, yemeğiyle oynuyor ve kasıtlı olarak ikimize de bakmıyor. Kendimi özür dilemesi gereken yaramaz bir çocuk gibi hissediyorum.

Ve ben istemiyorum. Ağzım düzleşiyor ve Jamef'e kaşlarımı çatıyorum, sonra tekrar Dora'ya

bakıyorum... ve hemen kendimi bir pislik gibi hissediyorum. O benim gibi meydan okuyan bir ifade takınmıyor. Onun yerine omuzları kamburlaşmış, üzgün, sefil ve yalnız görünüyor. Kef.

Eriştelerimi dürtüyorum, iştahım azalıyor. "Sanırım artık benden nefret ediyorsun." Dora başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri kararmış.

"Senden nefret etmiyorum."

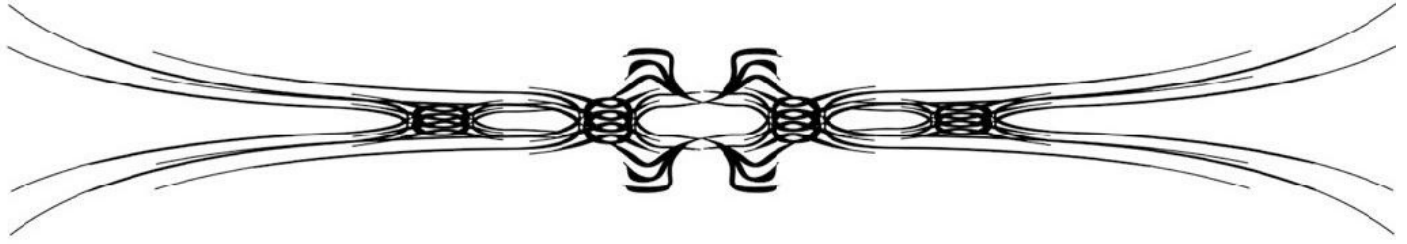
"Güzel, o zaman ikimizden biri oldu." Yemek ubuklarımı erişteye saplayıp kâsenin etrafına itiyorum. "İyi günümde insanlardan hoşlanan biri değilim ve Rhonda etrafımdayken tüm gnm kötü geçiyor. Onu yalnız bırakmayı çok isterdim ama o da bir insan ve ben olsam bile birinin ona yardım etmesi gerektiğini düşünüyorum. Yani... Hemen bir şey söylemediğim için özür dilerim. Sylemeliydim."

Uzun bir süre sessiz kalır. Konuştuğunda sesi titriyor. "Eğer beni onunla değiştireceksen sadece bir uyarı istiyorum."

Onun yerine geçmek mi? "Fluffit, kafama bir blaster dayasa bile ona dokunmak istemezdim. Bu on yıl önceydi. O zamanlar onun için yeterince iyi değildim ve bu konudaki fıkırını değiştirmediğinden eminim." Ona düşünceli düşünceli bakıyorum. "Ama on yıl içinde çok değiştim. Artık bir maniplatr gördüğümde tanıyorum. Ve kim oldukları konusunda dürüst olan insanları seviyorum. Jamefi bu yüzden seviyorum... ve seni de bu yüzden seviyorum." Sertçe yutkunuyorum çünkü dürüst ve savunmasız olmak berbat bir şey ve ben bu konuda iyi değilim. "Ve bu yüzden umarım benden nefret etmiyorsundur."

Dora eriştesine bakıyor, ağzı acıyla yumuşamış. Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra başını sallayarak bana baktı. "Senden nefret etmiyorum. Ama şu anda sana gvenebileceğimden de emin değilim."

Ouch.

Bunun bir ilerleme olup olmadığından emin değilim. Dora ve Bethiah aynı odadalar ve kimse çılgılık atmıyor ya da ağlamıyor ama ikisi arasında rahatsız edici bir çekingenlik var.

Ancak şu anda bu konuda yapılabilecek bir şey yok. Bir yolunu bulmaları gerekecek. Birbirimizi. Umarım. O zamana kadar yapabileceğim tek şey işleri ilerletmeye devam etmek. "Bir süre iş hakkında konuşabilir miyiz?"

"Kef evet yapabiliriz," diyor Bethiah ve sanki onu idamdan kurtarmışım gibi rahatlamış görünüyor. "Durum nedir?"

Boğazımı temizleyip iki dişiye bakıyorum. "Hazır yerleşmişken birkaç üstünkörü araştırma yapayım dedim."

"Ne buldun?" Bethiah soruyor.

"İşte bu kadar... Her şeyi buldum." Bu ifadeyi sindirmek için eriştemden bir ısırık alıyorum. "Eğer izini saklıyorsa, çok kötü bir iş çıkarıyor. Her yerde kullanılan kredi profilleri var."

"Kredi profilleri?" Dora soruyor. Kasesini yere bırakıyor ve sandalyede dizlerini yukarı çekiyor. Yemeğine dokunmadı ve korumacı yanımda yemesini sağlamak istiyor, ama her seferinde bir şey.

Başımı sallıyorum. "Soyluların çoğu bizim gibi gerçek fiziksel chit'ler yerine Homeworld onaylı kredi hesapları kullanıyor. Chit'ler takip edilemez, ama soylular zaten sessizce dolaşma eğiliminde değildir. Hesaplarının galaksinin bu ucunun her yerinde kullanıldığını gördüm. Kimi lüks bir istasyonda, kimi lüks bir kantinde, kimi de bir kumarhanede." Omuz silkiyorum. "Daha çok araştırmam gerektiğini düşündüm, hepsi bu."

Bethiah, "Yine de izler karısına ya da çocuklarına gidiyor olabilir," diyor. "Bu kredi hesapları tüm aile tarafından kullanılıyor."

Dora'nın gözleri açılıyor ve önce Bethiah'ya, sonra da bana bakıyor. "Ne? O evli mi? Rhonda biliyor mu?"

"Asıl soru, Rhonda'nın umurunda mı?" Bethiah cevaplar. "Tahminimce hayır."

"Bu korkunç," diyor Dora. "Pozisyonuna bu kadar takıntılı olmasına şaşmamalı."

"Cidden onun tarafını tutuyor olamazsın, değil mi?" Bethiah Dora'ya şaşkın bir bakış atar.

"O bir insan. Eğer tek güvenlik aracı oysa, elbette ondan alabileceği her şeyi alacaktır, kırıntılar bile olsa. O sadece kendisine verilen el ile en iyisini yapmaya çalışıyor." Dora omuz silkiyor. "Onun için üzülüyorum."

"Bunu yüksek sesle söyleme yoksa sana karşı kullanır," diyor Bethiah. Eriştesini höpürdeterek yiyor ve ayaklarını kontrol paneline vuruyor. "Peki aileyle iletişime geçmeli miyiz? Başlarındaki adamın başına ödül konduğunu ve kayıp olan ya da olmayan birini avlamak için para aldığımızı söyleyelim mi?"

"Bunun ortalığı karıştırma potansiyeli var," diye belirtiyorum.

"Rhonda'yla ilgili pek çok şey öyle," diye katılıyor Bethiah. "Ama evet, eğer bir insan metresi olduğunu bilmiyorlarsa, bunu onlara söyleyen ben olmak istemem. Eğer onun kayıp olduğunu bilmiyorlarsa, bunu onlara söyleyen kişi *kesinlikle* ben olmak istemem."

"Öyleyse onu arayalım mı?" Dora soruyor. "Kayıp olmasa bile parasını mı alacağız?"

Bethiah'ya bakıyorum, ama yüzünde hafif ekşi bir ifade var, sanki gerçekten umursamıyormuş

gibi

fikir için. Tartışmayı çözmeye karar verdim. "Onu bulmak için tutulduk. Eğer onu bulmak kolaysa, hizmetlerimiz için ücret almamız etik olmaz. Ve eğer onu çabucak bulursak, bu ona çok daha ucuza mal olur."

"Bu ve ona ihanet etmeyeceğiz," diye ekliyor Dora, yüz ifadesi düşünceli. "Belki bu da düşünülmesi gereken başka bir şeydir. Belki de onun gerçekten saklanmadığını biliyordur ama onu kendi başına yakalayacak kaynaklara sahip değildir. Dedğin gibi, tek başına bir insan savunmasızdır."

Bethiah eriştesinden gürültülü bir yudum daha alıyor. "Bu da bana şunu hatırlatıyor," diye devam ediyor. "Atışların üzerinde çalışmamız gerekiyor, pofuduk. Ve okuma derslerin. Onlardan geri kalıyorsun."

Dora kekeliyor. "Geride mi kalıyorum? İkisi üzerinde de çalışacak zamanım olmadı!" Bethiah kendinden emin bir şekilde, "Zaman yaratıyorsun," diyor.

"Nasıl? Herkes meşguldü!"

Bethiah, "Bize gelip ilgimizi talep ediyorsunuz," diye yanıtlıyor. "Yani, bana gelip amının yalanmasını istediğini söyleseydin, bunu görmezden gelmezdim. Ders almak da en az amını yalatmak kadar önemli ve bunun için kesinlikle zamanımız var."

Yemek çubuklarındaki suyu yalarken Bethiah'ya bakıyorum.

"Suratını asma, Jamef. Gerçek bu." Bethiah bana hınzırca sırtıyor. "Kuku yemek için *her zaman zaman* ayırırız."

Ona başımı sallıyorum ve göz ucuyla Dora'yı izliyorum. Kızgın görünmüyor ve ikisi de konuşuyor, sanırım fırtınanın en kötüsü geçti.

"Atıcılık derslerimde bana yardım edecek misin?" Dora Bethiah'ya sorar. "Tsk, fluffit, işte yine başladın. Soruyorsun. Bir numaralı kural nedir?"

"İstedığimizi alırız," diye tekrarlıyor Dora. Ayağa kalkıyor ve Bethiah'nın yanına gidip ona bakıyor. Bethiah başını arkaya yatırıp Dora'ya tembel bir bakış atıyor ama kuyruğunun titremesinden gergin olduğunu anlayabiliyorum. Yanına gidip kuyruğumu onunkine dolamak istiyorum ama bunu çözmeleri gerekiyor. Dora bir süre Bethiah'yı inceliyor ve sonra elindeki kâseyi alıyor. "Erişteni ben alıyorum."

"Al onları," diyor Bethiah neşeyle.

Dora eğilerek, "Şimdi öp beni," diyor. "Ve bana üzgün olduğunu söyle. Ve beni o diğer insanla değiştirmeyi aklından bile geçirmeyeceğini söyle."

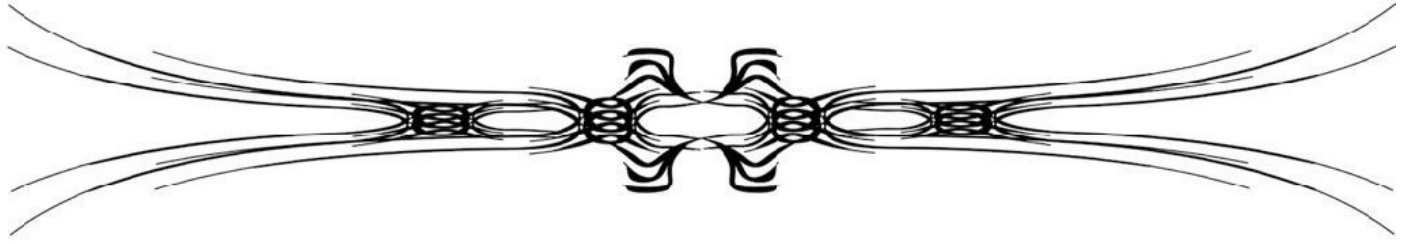
Bethiah gözlerini kırpıştırıyor, yüz ifadesi aniden ciddileşiyor. "Asla.

Asla, pofuduk." "Güzel." Bethiah'yı öpüyor ve sonra bana dönüyor.

"Sen de beni öp."

İtiraf etmeliyim ki, Dora'nın talepkar yanını seviyorum.

NIFETY

E u an için herkes konuşuyor gibi görünüyor, bu yüzden köprüyü birkaç saatliğine terk etmek ve revirde bacağıma tanı koymak güvenli geliyor. Diğerlerine bir şey söylemek istemiyorum ama yavaş yavaş tepki vermeye başlıyor ve arada bir adımlarımın aksamasına neden oluyor. Bir kez

ancak düzenli olarak meydana geliyorsa, bir sorun var demektir. Kablo tesisatı ya da kötü bir devre olabilir... ya da tamamen yıpranmış olabilir.

Yeni bir uzuv için ne kredim var ne de bir uzvu değiştirecek zamanım. Umarım bir arıza tespit cihazı sorunu saptamama ve arkadaşlarımdan birine haber vermeden düzeltmeme olanak tanır. Şu anda düşünecek yeterince şeyleri var.

Koridordan revire doğru ilerlerken Rhonda'yı görüyorum tabii ki. Sanki savunmasızlığın kokusunu alabiliyor. Saçları, boynunu gösterecek şekilde başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmış ve göbeğine kadar kesilmiş gibi görünen koyu mavi bir elbise giymiş, sadece her iki omzundaki mücevherli kayışlar onu uygunsuz olmaktan alıkoyuyor. "Oh, Kaptan. Sizi gördüğüme çok sevindim."

"Sadece Jamef." Kibarca başımı sallayıp yanından geçmeye çalışıyorum ama o yanıma geliyor. Kef. İki kere Kef.

"Jamef," diyor tatlı bir sesle. "Tabii ki. Unutmam ne kadar aptalca. Sadece güçlü pozisyonlardaki erkeklere alışkınım." Yanımda duruyor, endişeli görünüyor. "Konuşmak için vaktin var mı?"

"*Konuşmak* için, evet." Nasıl olsa ondan kurtulamayacağım. Beni revire doğru giderken görmemesi için olduğum yerde duruyorum ve konuşmasını bekliyorum.

"Sadece benim için yaptıklarına minnettar olduğumu bilmeni istedim." Tatlı tatlı gülümsüyor. "Aşkımı yakında bulabileceğine inanıyorum. Onun için çok endişeleniyorum. Nerit sert bir adam değil. Senin gibi bir alfa değil."

"Alfa mı?"

"Bilirsin işte. Sorumluluğu üstlenen ve durumu idare eden türden. Kadınları için her şeyi güvenli hale getirir. Erkekler arasında bir lider."

Benim erkekler arasında bir lider olduğumu mu düşünüyor? Yüzüne gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Sen öyle diyorsan."

"Tanıyorum. Dedğim gibi, o tipleri bilirim." Bana doğru bir adım attı.

Yan adım atıyorum, keffing dizim yanıt verdiği için minnettarım. "Lord Nerit'ten bahsetmişken, takip edeceğimiz bir kredi izi bulduk. Bize özellikle söylemek istediğiniz bir şey var mı? Onun evinin kredisini kullanabilecek başka biri var mı?"

Rhonda gözlerini kırpıştırır. "Neden, hayır. Karısı başka bir evden ve kendi kredisini var. Çocukları yok."

"Ve onun tehlikede olduğundan emin misiniz?"

"Bana geri dönmedi. Bir şey olmuş olmalı. Nerit her zaman eve gelir." Yüzündeki sıkıntılı ifade çok inandırıcı. "Senin tatlı insanın Jamef'e kıyasla biraz alışılmışın dışında görüldüğümün farkındayım ama ben sadece başını suyun üstünde tutmaya çalışan bir hayatta kalanım. Eğer biraz saldırgan görünüyorsam, bunun nedeni elimdeki tek aracın ağzım olmasıdır."

Adımı onun dilinde duymaktan hoşlanmadığıma karar verdim. Ağzına atıfta bulunmasından da hoşlanmıyorum. "Yakında seni onunla tekrar bir araya getireceğiz."

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle. "Tek istediğim bu."

Tek istediğinin bu olmadığından şüpheleniyorum, ama elbette, bununla devam edeceğiz. "Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?" "Sadece yardımlarınız için minnettar olduğumu tekrar söylemek istedim. Sen ve Bethiah. İki hafta boyunca o istasyonda tek başıma Nerit'in dönmesini bekledim. Korkunçtu." Tekrar göz kırıyor ve bu kez gözyaşları gerçek gibi görünüyor. "Muhtemelen sizin küçük şirin üçlünüzü zorladığımı biliyorum ama Bethiah ile olan geçmişimin ne kadar zor olabileceğini anladığımı ve bunun bir sorun olmamasını umduğumu bilmenizi istedim. I Onun yolundan çekileceğime söz veriyorum."

Nedense bundan şüpheliyim. "Muhtemelen en iyisi bu."

Rhonda alt dudağını ısırır. "Eğer bir ihtiyacım olursa, sorun olmazsa sana gelmeyi tercih ederim."

İfadeleri karşısında tüylerim diken diken oluyor. "Yardıma ihtiyacınız olursa bu gemideki üçümüzden herhangi birine başvurabilirsiniz," diyorum dikkatle. "Siz üçümüzün de müşterisisiniz."

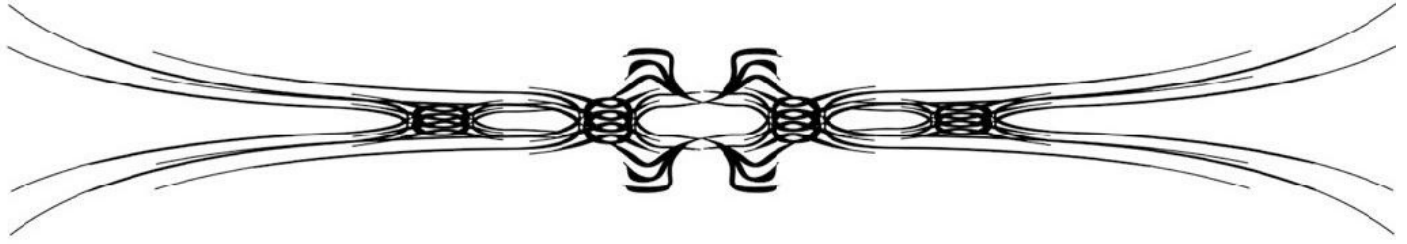
"Senin küçük insanın bile mi?" Şaşırmış görünüyor. "Yine de yasal bir konumu yok. Bu çok tatlı bir duygu elbette. Ne kadar nazik bir efendisiniz. Bu kadar yufka yürekli olduğunu bilmiyordum, Jamef." Yüzünde nazlı bir gülümsemeyle koluma vuruyor. "Dora gerçekten şanslı biri."

"Kesinlikle. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Eğer yoksa, güvenlik kayıtlarını kontrol etmem gerekiyor." Bu dilime kolayca gelen bir yalan. "Takip edilmediğimizden emin olmak için."

"Sizi daha fazla tutmayacağım. Bütün gün köprüde çalıştıktan sonra yorulmuş olmalısın. Ellerim mükemmeldir, bilirsin." Parmaklarını oynatıyor. "Gerekirse masaj yeteneklerimi kullanmaktan mutluluk duyarım."

"Buna gerek yok," diyorum ve başımı sallayarak tekrar arkamı dönüyorum. Ve bu sefer, keffing bacağı olması gerektiği gibi tepki vermiyor ve sendeliyorum. Çünkü tabii ki sendeliyorum. Dişlerimi sıkarak, yanlış adımımı kabul etmek için arkamı dönmüyorum ve fark etmediğini umarak koridorda ilerliyorum.

Öyle olduğundan şüpheleniyorum. Rhonda gibi biri başkalarını gözlemleyerek ve zırhındaki çatlakları arayarak hayatta kalır.

DORv

I Çok yorucu bir gün oldu.

Bethiah ve Jamef köprüde bir süre d a h a konuşuyor, ortak rotaları v e geçmişte karşılaştıkları Ana Dünya lordlarını tartışıyorlar ama dikkat edemeyecek kadar yorgunum. Bunun stresi

Her şey beni mahvetti ve sadece arkadaşlarımla yatağıma kıvrılıp uyumak istiyorum. Seks yok, sadece bir takım olduğumuzu ve bu işte birlikte olduğumuzu hatırlatan sıcak bir vücut teması. Onlar yakıt hücrelerini tartışırken ben de boş erişte kaselerimizi toplayıp sabah temizlemek üzere yemekhaneye bırakıyorum.

Köprüye dönüyorum ve Bethiah'nın elini tutup ayağa kalkana kadar çekiştiriyorum. "Yatma vakti."

"Beni yatakta istemene şaşırdım," diye şaka yapıyor Bethiah. "Ben de bu gece köprüde uyuyacağımı sanıyordum."

"Hayır. Biz iyiyiz." Kin tutmayacağım. O deniyor, ben de onun bakış açısından görmeye çalışacağım ve çıldırmayacağım. Dönüp Jamef'e elimi uzatıyorum. "Sen de gel. Hadi gel. Hepimizin biraz uykuya ihtiyacı var."

Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Siz ikiniz önden gidin. Hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak için rotamızı bir kez daha tarayacağım ve sonra size katılacağım."

"Tamam." Bethiah'nın elini bırakıyorum, yanına gidip onu öpüşme seviyesine çekiyorum ve bir öpücük konduruyorum. "Çok uzun kalma."

"Asla."

Göğsünü okşayarak Bethiah'nın yanına dönüyorum ve koridordan geçip kamaramıza doğru ilerliyoruz. Şaşırtıcı derecede sessiz ve bunu fark etmem birkaç dakikamı alıyor. Uyku tünüğümlerle yatağıma girene kadar Bethiah'nın köprüden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmediğini fark ediyorum.

Yatakta doğrulup battaniyeyi göğsüme çekerek onu izliyorum. Tuvalette dişlerini fırçalıyor ve sanki yatağa gelmek istediğinden emin değilmiş gibi etrafta dolanıyor. Diş fırçalamayı bitirmesini bekliyorum, ama sonra saçlarını az önce ördüğü gevşek örgüden çıkarıp yeniden örmeye başlıyor.

Tamamen oyalıyor.

"İyi misin?" diye sordum. "Kararsız görünüyorsun."

Bethiah saçını yeniden örmeyi bitiriyor ve yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle bana dönüyor. "Konuşmamız gerek."

"Olamaz."

Başını sallayarak odanın öbür ucuna, yanıma doğru ilerliyor. Sarı uyku tünüğünü giyiyor, benim pembe tünüğümlerle uyumlu olanı. Bana uyması için onu seçtiğini bilmek beni zevkten kızartıyor. Sanırım ona daha çok yakışıyor, uzun hatları kaslı gövdesini ve kollarını vurguluyor. O kadar güzel ki. "Kötü bir şey değil, pofuduk. En azından umarım değildir." Kendi kendine yüzünü buruşturuyor ve sonra benim tarafıma geçip yatağın kenarına oturuyor. "Sen ve ben hakkında konuşmamız gerek."

"Tamam..." Kapıyı işaret ediyorum. "Ama madem ilişki meselelerinden bahsediyoruz, Jamef'i de getirmemiz gerekmez mi? O da bu işin bir parçası."

Başını iki yana sallıyor. "Jamef'le birlikte olmak konusunda hiçbir takıntım yok. İkimiz de onun

harika bir eş olduğunu biliyoruz. Aramızda sorunlar var ve bunları konuşarak çözmemiz gerekiyor."

"Oh." Yükselmekle tehdit eden incinme dalgasıyla savaşıyorum. Konuşuyor ve gerçekten açıklayana kadar duygularımı incitmenin bir anlamı yok. Yine de yapmamak zor, özellikle de benim bir *sorun* olduğumu söylediğinde. "Devam et o zaman."

"Sen ve ben, bu çok zor." Odanın içinde volta atmaya başladı. "Geçmişte bir kadın tarafından incitildim ve o kadın sadece bir insandı."

"Ve adı Rhonda'ydı," diye mırıldandım.

Bethiah iç çekerek yüzünü ovuşturuyor. "Sen ve ben," diye yeniden başlıyor. "Sen ve ben hakkında dürüst olmak gerekirse, muhtemelen tartışacağız ve kafa kafaya vereceğiz. Sen ve ben gerçekten farklı insanlarız."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. "Muhtaç bir klon olduğum için mi?"

"Hayır, çünkü duyguları okumakta iyi değilim. Çünkü istediğimi elde etmenin en kolay yolunun ona doğru itmek ve asla 'hayır'ı cevap olarak kabul etmemek olduğunu biliyorum." Yüzüme bakmak için duraklıyor. "Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama iyi bir dinleyici değilim."

Gülümsememek için yanağımın içini ısııyorum. "Söylemiyorsun."

"Ben temelde bir asteroit kuşağı gibiyim. Bana çok yaklaşırsan, özgür kalmak için sabırsızlanana kadar seni durmaksızın ezip geçerim. Bu yüzden en iyi yalnızım. Bu yüzden bir ilişkide iyi çalışmıyorum." Sesi alçalıyor. "Yani... evet."

Başımı salladım. "Hiç de öyle olduğunu düşünmüyorum. Cesur, akıllı ve korkusuz olman hoşuma gidiyor. Keşke ben de senin gibi olsaydım."

"İyi ki değilsin, yoksa zavallı Jamefi gerçekten delirtecektik." Eğri büğrü sırtıtmayı başarıyor, sonra düşüncesizce odayı geçiyor ve yatakta yanıma oturuyor. "Söylemeye çalıştığım şey şu ki, seni ne zaman incittiğimi bilmekte iyi değilim ve bunu bilerek yapmaya çalışmıyorum. Bunu yaptığımda karşıma geçip bana söylemeni istiyorum. Ne istediğini söylemene ihtiyacım var. Çünkü istediğim son şey seni herhangi bir şekilde incitmek, anlıyor musun?"

Ellerini kendi ellerimle kavıyorum. "Bunu söylediğin için minnettarım Bethiah, ama Jamef -"

"Bu konuşmada değil, hatırladın mı? Bu benimle ve seninle ilgili. Onu seviyorum. Ona tapıyorum. O mükemmel biri." Sırıttıyor, yüzünde alaycı bir ifade var. "Ama o bizim hakemimiz olmaktan daha iyisini hak ediyor. Sen duygusalsın ve ben de bir kara delik kadar yoğunum, bu yüzden zaman zaman çatışacağız. Kendimizi çözmemiz gerekiyor."

"Eğer bu konuşmada sadece sen ve ben varsak, o zaman katılıyorum." Jamefi, onun sabırlı ve kararlı ifadesini düşünüyorum ve o haklı. Ona sürekli bağırان iki kadından daha iyisini hak ediyor.

"Eğer sadece sen ve ben olursak, inatçılık yaptığımda gelip bana söylersin, tamam mı? Belki de karşımızdakinin durup yeniden değerlendirmesini sağlamak için kullandığımız bir kelimemiz vardır." Bethiah ellerimi sıkıyor. "Eğer sadece sen ve ben isek, uzun, çok uzun zamandır değer verdiğim ilk kişi sensin."

Tüm çabalarım rağmen dudağım titriyor ve başımı sallıyorum. "Daha önce aşırı tepki verdiğim için özür dilerim."

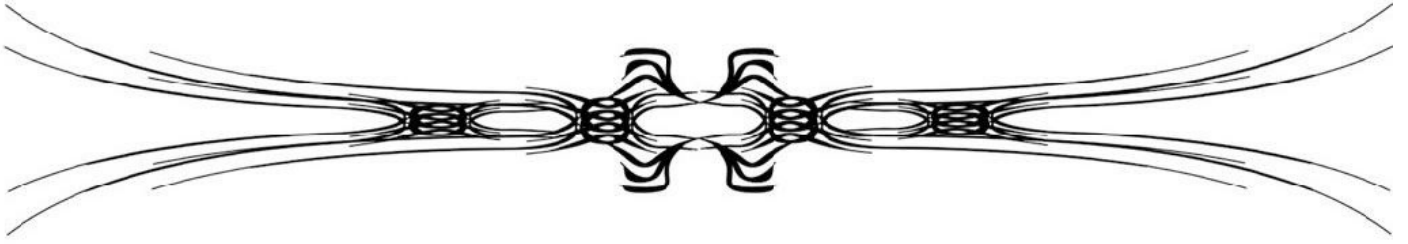
"Aşırı tepki vermene neden olduğum için özür dilerim." Ellerimi tekrar sıkıttı. "Peki... kelimemiz ne olacak? Normal konuşmalarda geçmeyecek bir şey olsun, böylece duyduğumuzda her şeyi bırakıp yeniden düşüneceğimizi bilelim."

Bir an düşündüm. Ne uygun olurdu? "Klon?"

Yüz ifadesi hemen sertleşiyor. "Hayır. O kelimeyi asla kullanmayız. Birbirimizin yanında bile. Bu sizi daha güvende tutacaktır."

Oh. "Kol topuna ne dersin? Çünkü bunu önerdiğinde seni yumruklamak istedim."

Bethiah homurdanıyor. "Evet, bu işe yarar."

"I *"Sadece sen ve ben varsak, çok uzun zamandır değer verdiğim ilk kişi sensin."*

Koridorda kamaramıza doğru ilerlerken konuşmalarının bir kısmını duyuyorum ve beni durduruyor.

Karnıma bıçak saplanmış gibi.

Başından beri benimle birlikte olduklarından şüphelenmiyor muydum? Asıl çekimin Dora ve Bethiah arasında olduğunu? Bilmem gerekirdi. Her şeyin farklı olacağını ummamalıyım. Bir değil, iki kişinin beni önemseyeceğini ve benimle birlikte olmak isteyeceğini. Sesleri alçalıyor, mırıldanıyorlar ve beni duymalarını istemediğim için kapıdan uzaklaşıyorum.

Bildiğimi bilmelerini istemiyorum.

Koridorun sonuna doğru geri çekilirken bacağım sarsılıyor, tepki süresi göz sensörlerimde kırmızı yanıp sönüyor. Duvardaki raya tutunuyorum ve normale dönmesini bekliyorum. Havaya birkaç sinirli tekme attıktan sonra, neredeyse acı verici bir şekilde tekrar güçle dalgalanıyor ve sonra bir kez daha yerleşiyor.

Hayal kırıklığıyla içimi çektim. Şu anda olmaz. Yeterince şey oluyor.

Dönerek tekrar kamaramıza doğru yürüyorum, koridorda ilerlerken kasten daha fazla gürültü yapıyorum ki yaklaştığımı duysunlar. Odaya girmeden önce duraklayarak içeri giriyorum ve onlara yorgun bir gülümseme veriyorum. "Her şey yolunda."

İki arkadaşım da yatağın kenarına oturmuş, el ele tutuşuyorlar. İçeri girdiğimde bana bakıyorlar ve Dora bana doğru ışınlanıyor. "Tam zamanında geldin."

"Oh?"

Başını sallıyor ve yatağın diğer tarafına geçmeden önce Bethiah'nın ellerini sıkıyor. "Evet. Çok yorgunum. Umarım sarılıp hemen uyumamızın bir sakıncası yoktur?" "Neden sakıncası olsun ki?" Bethiah soruyor.

"Çünkü bencil olacağım ve sarılmayı talep edeceğim," diye duyuruyor Dora. "İkinizden de."

Bethiah bana eğlenen bir bakış atarak, "Sen tam bir canavarsın," diyor kuru bir sesle. "Eğer senin için sorun değilse vardır."

Sesime güvenmeyerek başımı sallıyorum. Bir yanıma bana karşı dürüst olmalarını, benim bu üçlünün gereksiz bir parçası olduğumu söylemelerini istiyor. Bana ihtiyaçları olmadığını ve Üç Nebula'daki yalnız daireme geri dönmem gerektiğini, burada evrende hareket eden yaşamı dinlediğimi ama asla ona katılmadığımı. Bir zamanlar buna aldırmazdım, ama şimdi sadece bir mezar gibi hissettireceğinden şüpheleniyorum.

Bir bakıma beni mahvettiler. Artık sevgi ve şefkatin nasıl bir his olduğunu biliyorum - sadece kırıntılarını bile - ve daha fazlasını istiyorum.

Soyunurken sessizim ve yatağa girdiğimde Bethiah ve Dora çoktan orada, birbirlerine yaslanmış durumdalar. Yatağa girdiğim anda Dora kolumu beline doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Memnuniyetle iç geçiriyor ve ben de başımı saçlarına doğru eğip yumuşak kokusunu içime çekiyorum.

Şimdi tadını çıkar, kendime hatırlatıyorum. Alabildiğini al.

DORv

Kavgadan bu yana üç gün geçti. Üç gün huzur ve sessizlik, üç gün dostlarımın sevgi ve şefkati ve benim de onları sevmem. Rhonda'yı görmeyeli de üç gün oldu, çünkü ondan kasıtlı olarak kaçıyorum. Bethiah'nın bir zamanlar aşık olduğu o güzel, ruhani yaratığa bakmak istemiyorum. İstemiyorum işte.

Zamanımı Bethiah ile şaşırtıcı derecede iyi giden derslere harcıyorum. Tüm sabırsızlığına ve şakalarına rağmen iyi bir eğitmen ve blasterimi her geçen gün daha iyi kullanıyorum. Ayrıca öğleden sonraları benimle oturup Homeworld'ün yazı dilinin üzerinden geçmek için zaman ayırıyor ve bu dil artık anlaşılmaz bir çöpten çok bir dil gibi görünmeye başladı. Onu öğrenme düşüncesi beni heyecanlandırıyor, çünkü o zaman tüm kapılar açılacak. Gelen iletişimleri okuyabileceğim. Gemideki kontrolleri kullanabileceğim ve neye uzandığımı bileceğim. Artık kimse benden sır saklayamayacak.

En çok o kısmı sevdim.

Bugün tek başıma okuyorum. Bethiah ve Jamef köprüde, varış noktamıza yaklaşıyoruz. Aslında *tam olarak* okumuyorum. İlk dildeki kelimeleri yavaşça seslendiriyorum ve çevirmenin gerçekte ne söylediğini benim için doldurmasına izin veriyorum. Beynimi hıçkırıklara boğan ekstra küçük bir aksaklık var - İngilizce'de chair sandalye demek ama Homeworld dilinde sandalye yazmak *toh fash eh* gibi bir şey yazmak anlamına geliyor ve beynim hala bu sıçramayı yapmakta zorlanıyor. OG Dora-Yıldızbalığı Dora da muhtemelen dillerle arası pek iyi değildi. Karşılaştığım bir kelimeyi ne kadar yüksek sesle okusam da çıkaramıyorum ve bu yüzden kitabı yanımda köprüye götürüyorum.

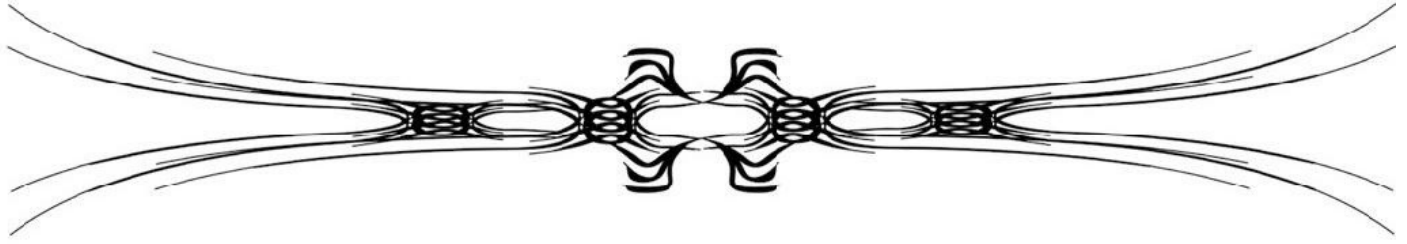
Normalde Rhonda'dan kaçmak için yatak odamızda kitap okurum ve tabii ki odamızdan çıktığımda hemen onunla karşılaştırdım. Çünkü tabii ki karşılaşıyorum. Gemiye boydan boya kesen ana koridorda, bir depo dolabının hemen dışındaki duvarlardan birine yaslanmış, başı öne eğik duruyor.

Onu görünce sarsılarak duruyorum, içten içe irkiliyorum. Yine de beni fark etmiyor ve olduğu yerde kalıyor, başı eğik.

"Alo?" Sesleniyorum.

Rhonda hemen olduğu yerde döner, sırtını duvara dayar, elleri arkasında ve yüzünde tatlı bir ifade vardır. "Oh, merhaba canım. Yoluna mı çıktım?"

Nifety-Three

I Rhonda'ya kaşlarını çatmamaya çalış. Koridorda ona rastlamam onun suçu değil ve ondan nefret ediyor olmam da kesinlikle onun suçu değil. O bizim müşterimiz, kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. Sevgilisini ne kadar çabuk bulursak, onu bir daha görmek zorunda kalmayız. O sadece bir maaş çeki ve ben kendime bunu tekrar tekrar hatırlatıyorum.

Ve eğer sevgilisini yaklaştığımız bu "tatil ayında" bulursak, o zaman onunla işimiz neredeyse bitmiş demektir.

Ben de ona dostça bir gülümseme vermeye çalıştım. "İyi misin?"

Sırtını ve ellerini duvara dayayarak yaslanmaya devam ediyor. "Ah, evet. Sadece bir an başım döndü. Gemiler ne zaman hiper hızdan seyir hızına geçse bu oluyor. Bir gezegene yaklaşıyoruz, değil mi?" Rhonda bir elini şakağına götürüp cildini ovuşturuyor. Bugünkü süslü kıyafetini fark etmeden edemiyorum. Çok güzel. Tamamen gümüş renginde giyinmiş ve ince bir tül kumaş tabakası onu boynundan bileğine, ayak bileğine kadar örtüyor. Saydam elbisenin altında, göğüslerinin üzerinde dar bir bandeau ve minik bir etek giyiyor ve kolları dirseğine kadar kıvrılan metalik yontulmuş sarmaşıklarla kaplı, belinde de aynı yapıda bir kemer var. Her şey çok zengin ve hoş görünüyor ve ben kare yakalı ve ayak bileğine kadar uzanan etekli basit yeşil elbisemle kendimi daha da atılmış bir klon gibi hissediyorum. Bir hafta önce bu elbiseyi aldığım için çok heyecanlıydım. İçinde kendimi çok kadınsı ve güzel hissediyordum.

Şimdi Rhonda'nın yanında kendimi toprak yığını gibi hissediyorum.

"Bir tatil gezegeni," diyorum ona. "Jamef ve Bethiah bu gece geç saatlerde oraya yanaşacağımızı söylüyorlar.

Birkaç hafta öncesine ait bir kredi izi var ve üzerinde arkadaşınızın adı yazıyor."

Parmaklarını ağzına götürüyor ve titriyor. "Dostum. Ne kadar tatlısın." Rhonda başını eğip bana gülümsüyor. "Ama tekrar karşılaştığımıza sevindim. Seninle konuşmak istiyordum." Duvarı son bir kez okşadıktan sonra bana doğru ilerliyor. "Ben de seni arıyordum, biliyorsun."

Öyle mi? Göz kırıyorum. "Bir sorun mu var?"

"Herkes benden kaçtığı için çılgınca sıkılmam dışında mı? Hiç de değil." Elimdeki elektronik primer'a bakıyor. "Onların dilini öğrenmene gerek yok canım. Memleketinde hayatta kalmak için bunun neredeyse zorunlu olduğunu biliyorum ama yüzüne losyon sürüp gözeneklerini sıkılaştırsan çok daha iyi edersin." Cevap veremeden bir elini sırtıma koydu ve beni nazıkçe kendi odasına ve bulunduğu yerden uzağa doğru yönlendirdi. "Ama seni bu yüzden aramıyordum. Benim adıma Bethiah'ya bir şeyler verip veremeyeceğini görmek istedim."

"Onu aradığınızı söylememi ister misiniz?"

"Oh, hayır. Sorun değil." Rhonda kıkırdıyor. "Sanırım şu sıralar bana karşı biraz huysuz hissediyor. Kendini beğenmiş gibi davranıyor ama gerçekten de yumuşak bir kalbi var." Elini kapısının kilidinin üzerinde gezdiriyor ve kapı açılarak içerideki kalabalık odayı ortaya çıkarıyor, artık elbise yığınları ve dağınık ayakkabılarla kaplı. Zarif, küçük, askılı topuklu olmayan tek çifti alıp havaya kaldırıyor. "İşte burada. Bethiah ayakkabılarını bana bıraktı."

Ne sikim yaptı. Gözlerimi Rhonda'ya diktim. Bethiah son birkaç gündür Rhonda'yla yalnız kalmak istemediğini açıkça belirtmişti. Her zaman ya benimle ya da Jamef'le birlikte oluyor.

Rhonda'dan bahsettiği birkaç Şey, görevle karışık bir sıkıntı, sizi rahatsız eden ama yine de zaman geçirmek zorunda hissettiğiniz ziyaretçi bir akraba gibi. Rhonda'nın Jamef'i inciten kişi olduğunu biliyorum.

Bethiah geçmişte kaldı. Bethiah'nın hala duygusal yaralar taşıdığını biliyorum, bu da bana bir zamanlar Rhonda'yı derinden sevdiğini söylüyor.

Ama o zaman öyleydi, şimdi ise böyle.

Botları elinden kaptığım gibi kaçtım. "Bir şey mi başlatmaya çalışıyorsun?"

Gözleri açılıyor ve gerçekten şaşırmış görünüyor. "Gerçekten şaşırmadım. Varlığımdan dolayı kendini tehdit altında hissetmeni anlıyorum, Dora. Bunu tamamen anlıyorum. Sürmek zorunda bırakıldığımız bu tür bir yaşam tarzı arkadaş olmaya elverişli değil ama bilmeni isterim ki buraya arkadaşlarını çalmaya gelmedim."

Bunun üzerine biraz rahatladım. "Güzel."

Kıkırdıyor. "Bu gemide iki insana yetecek kadar yer olsa da, amacım bu değil sevgilim. Ben sadece geleceğimi güvence altına almaya çalışıyorum. Şu anda, tatlı Lord Nerit benim geleceğim ve onu geri almaktan başka bir şey istemiyorum. Üçlünüz güvende."

Hâlâ bir şeylere çomak sokmaya çalıştığı hissinden kurtulamıyorum. Rhonda güzel ve çekici ama ona güvenmiyorum. Belki de sebepsiz yere şüpheleniyorum. Belki de şu anda bir pislik gibi davranıyorum ve o sadece başka bir insanla dost olmaya çalışıyor. Konuşacak başka bir insanın olması güzel olurdu, bizim bu düzendeki eşsiz ve güçsüz konumumuzu anlayan bir insan. Ruthann diğer gemideki "kız kardeşleriyle" birlikte ve muhtemelen onu uzun bir süre daha göremeyeceğim. Bir arkadaş iyi olurdu. Rhonda'ya temkinli bir gülümseme sunuyorum. "Üçlü grubumuzda olmak istemezsin. Zaten yeterince karışık."

Kıkırdıyor, sesi hafif, tıngırtılı ve narin. "Ne zaman iki kadın bir erkeği paylaşırsa ortalık karışır. Bu beklenen bir şey. Gerçi sanırım sen de Bethy'yi paylaşıyorsun, değil mi?"

Çekiniyorum. "Ona öyle deme. Bundan nefret eder." Ben de nefret ediyorum.

"Ah, özür dilerim." Rhonda burnunu sevimli bir şekilde kırıştırır. "Unutup duruyorum. İşte bu yüzden bugün sana rastladığıma sevindim, Dora. Gerçekten arkadaş olmamızı istiyorum. Bunun da ötesinde, güvenliğimi ve konumumu sağlamaya çalıştığımı açıkça itiraf ediyorum. Bunu yapmanın en iyi yolu Lord Nerit'e geri dönmek. Nerit'e bir kez daha ulaşmanın en iyi yolu mu? Tekerleği yağlayın ve hem Bethiah'ın hem de senin vahşi Jamef'in bana yardım etmek istediğinden emin olun. İşte bu yüzden senin rehberliğine ihtiyacım var."

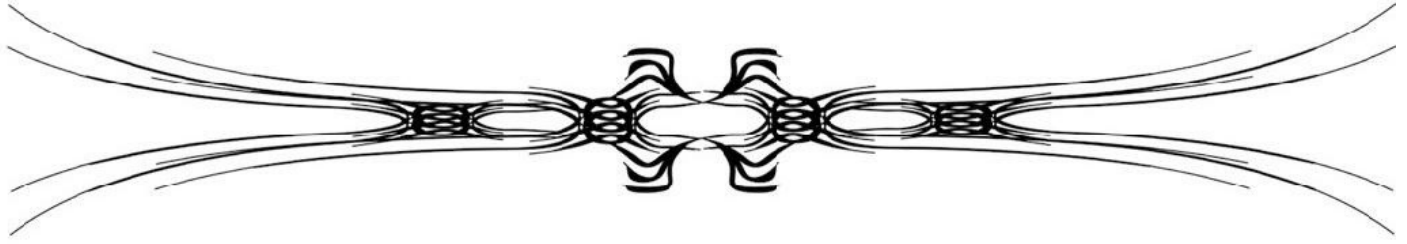
Benim... rehberliğim mi? "Anlamıyorum."

"Onlar için *çok* önemli olduğun açık, canım."

Bethiah'nın botlarını göğsümde tutarken, göğsümde bir zevk patlaması hissediyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle düşünüyorum." Gülümsüyor. "Tekrar iyi taraflarına geçmeme yardım eder misin?"

Sanırım zararı olmaz. "Yani, ne bilmek istiyorsun?"

Nifety-Four

M Qavandaar Falls limanına yanaşırken bacağım zonkluyor. Devrelerden birinin koptuğunu, etime şoklar gönderdiğini hissedebiliyorum ama onu inceleyecek ya da revire gidecek zamanım yok. Bethiah köprüde benimle birlikte, gözlerini gezegenin muhteşem manzaralarına dikmiş sanki onu kişisel olarak rencide ediyormuş gibi.

"Qavandaar Şelaleleri. Denese daha az yaratıcı olabilir miydi?" diye homurdanıyor.

"En azından izini bulmayı kolaylaştırıyor," diye belirtiyorum. Kredi kayıtları burada bir oku işaret ediyor. Ya bu çok beceriksizce bir tuzak ya da bu Lord Nerit il'Aiven bulunmak istiyor. "Bunun için bir ödül toplayabileceğimizden bile emin değilim. Çok kolaymış gibi geliyor."

Bethiah kuyruğunu sallayarak, "Oh, lanet bir ödül topluyoruz," diyor. "Rhonda'nın saçmalıklarına bedavaya katlanmayacağım." Limanı çevreleyen gür yeşilliklere işaret ediyor. "Şansımız yaver giderse onu burada bırakabilir ve belki bir gün izin alabiliriz. Bardan biraz içki alır, Dora'yı biraz giydirebilir ve kantine gideriz. Ne dersiniz?"

Homurdanıyorum. "Burada bir üyelik satın alacak kadar kredi kazandığınızı sanmıyorum." Qavandaar Şelaleleri güzelliğiyle ve Anavatanlılar için çok popüler bir tatil yeri olmasıyla ünlüdür. Çok yaratıcı bir yer değil ama popüler. Devasa, çok katlı ağaçlar, bir sürü çiçekli bitki ve düzinelerce parıldayan şelalenin bulunduğu tropik bir cennet. Biraz fazla peyzajlı ve bazı şelaleler yapay olsa da kimsenin umurunda değil gibi görünüyor. Geniş tatil köyleri ağaçların arasında cazip ışıklar yakıyor ve birkaç hava kızağı mavi gökyüzünde yarışarak keyifli, sıcak havanın tadını çıkarıyor.

Güzel görünüyor.

Muhtemelen kalamayacak olmamız çok kötü. Ayağa kalkıyorum, kötü bacağımı tekrar test ederken duraksıyorum ve geriniyormuş gibi yapıyorum. "O tatil köylerine bir ödül avcısının girmesine izin vereceklerini sanmıyorum," diye arkadaşşıma işaret ediyorum. "Peki bizim açımız ne? Nakliye mi? İş avcılığı mı? Hava kızağı valeleri mi?"

Kollarını kavuşturmuş, yoğun limanı çevreleyen tropik cennete bakıyor. "Hmm. İş arıyorum, sanırım." Bana döndü, gözleri kısılmıştı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Neden olmayayım ki?"

Bethiah dudaklarını büzüyor. "Dikkatin dağılmış görünüyor."

"Rhonda'nın bugün erken saatlerde Dora ile yakınlaştığını fark etmediğini söyleme sakın. Bunun ne anlama geldiğini merak etmeden duramıyorum."

"Hatırlatma bana. Dora çok güveniyor."

"Bence Rhonda'nın kim olduğunu anladı. Ona biraz kredi ver. Arkadaş olmadıklarını söylüyor. Sadece kibarlık yapıyor." Birlikte olmalarından biraz kuşkulaniyor olabilirim ama herkesin birbirini boğazlamasındansa uyumu tercih ederim. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Rhonda'yı benim tanıdığım gibi tanımiyorsun. Ağzından çıkan her şeyin bir nedeni var. Ya bizi Dora'ya karşı sabote ediyor ya da ondan bilgi sızdırıyor. Kendine hizmet etmekten başka bir şey yapmayı bilmiyor." Bethiah yüzünü buruşturur. "Ve o burada olduğu sürece, iyi davrandığım için daha çok pişman oluyorum."

Eğlenerek homurdanıyorum. "Kimsenin sana iyi deme hatasına düşeceğini sanmıyorum."

"Yüzüme karşı değil," diye kabul eder ve doğrulur. "Pekâlâ. İşe koyulma zamanı. Burada

herhangi bir bağlantınız olduğunu sanmıyorum?"

"Hiç. Sen?"

Bethiah neşeyle, "Bir çöl gezegeninde susuzluktan ölüyor olsaydım üzerime tükürecek biri değil," diyor. "Sanırım blasterlerimizi takip iş arayanlar gibi davranacağız ve birkaç günlük geçiş kartı alacağız. Tatil köylerinden birinde kredi kartı imzası aradığımızı söylemiştin, değil mi?"

Başımı salladım. "Ve kişisel kruvazörü üç hafta önce buraya demirledi ve kayıtlarıma göre hâlâ burada."

"Ooo. Terk edilmiş bir araç. Şimdi işler ilginçleşmeye başladı." Bethiah ellerini birbirine sürüyor. "Bir yanım ölmüş olmasını umuyor, böylece onu hurdalığa götürebiliriz."

"Ama o zaman Rhonda'yla baş başa kalırız."

Hevesli ifadesi düşüyor. "Haklısın. Söylediklerimi unut." Bana doğru adım atıyor, kuyruğunu benimkine doluyor ve bundan aldığı zevk yanağıma kondurduğu hızlı öpücükten bile daha büyük. "Pekâlâ yakışıklı. Aşağıda ayrılalım mı yoksa birlikte maceraya atılalım mı?"

Her ne kadar onun yanında kalmak istesem de pratik olmaktan kendimi alamıyorum. "İşimizi ne kadar çabuk bitirirsek, paramızı o kadar çabuk alırız. Ayrılmak mantıklı."

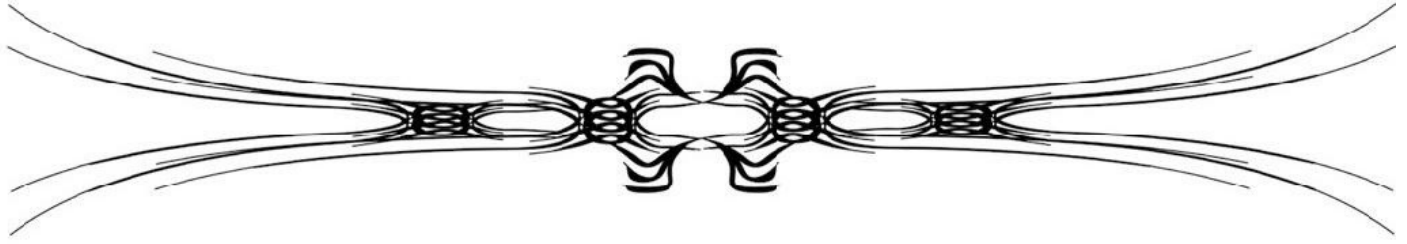
"Spoil sport." Etrafıma uzanıp kıcımlı tuttu. "Umarım işleri çabucak bağlarız. Bir av beni her zaman oynak hissettirir ve şu anda havamdayım."

"Bunu sonraya sakla. Önce iş."

Bethiah kıcımlı bir kez daha sıkıyor, gözleri vahşi bir ışıkla parlıyor. "O zaman cazip bir av olmasını umalım. Belki şansımız yaver gider de bizden kaçır."

Eğer öyleyse, düşündüğümde daha büyük bir aptal.

Nifety-Five

BETHİvH

"S O," diyorum en büyük tatil köylerinden birinin çalışan girişinden geçerken. "Gemiye döndüğümüzde Rhonda'yı parçalanmış halde bulma ihtimalimiz nedir sence?"

Jamef şakama cevap vermiyor, etrafımızdaki koridoru tarıyor.

Sırtına kaşlarımı çatıyorum. Bütün gün dikkati dağınıktı. Eminim Dora'yı geride bıraktığı için gergindir, ama bütün hafta onunla patlayıcılar üzerinde çalıştım ve onlarla çok daha iyi hale geliyor. Artı, o kavgacı. Kendi başının çaresine bakabilir ve eğer biri ona binmeye çalışırsa gemideki kilitlenme sırasını gösterdik. Jamef'in neden bu kadar mesafeli davrandığından tam olarak emin değilim ama bunu sevmiyorum. Dikkatini vermesine ihtiyacım var, özellikle de tehlikeli bir şey yaparsak.

Ve benimle birlikte olduğunu düşünürsek? Tehlikeli olma ihtimali yüksek.

Uzun, kirli görünümlü bir koridora doğru ilerlerken, "Ayrılmayı düşünüyorum," diye söylendim. Loş ışıklı, dökülmüş boyalı metal duvarlar yukarıdaki canlı ve yemyeşil tesisle keskin bir kontrast oluşturuyor. Sanırım burada personel için kredi harcamıyorlar. Jamef'ten hâlâ bir yanıt alamayınca devam ediyorum. "Ayrılalım, sen tüm angarya işleri yap, ben de bir bar bulup sen gelip beni alana kadar meyveli karışımlar içeyim. Anlaştık mı?"

Jamef duraksıyor, sonra gözlerini kısıyor, önümüzde uzanan koridora bakarken kırmızı gözleri parlıyor ve sonra bir kez daha arkamıza bakıyor. "Az önce indirdiğim şemaya göre, misafir gemiler için uzun süreli liman rıhtımı hemen ileride."

"Bu harika," diyorum kuru bir sesle. "Beni hiç dinlemiyorsun."

Bana göz kırptıyor ve yüzüme odaklanıyor. "Ne diyordun sen?"

"Güvenlik ofisini bulacağımı ve biri bana rıhtımın video görüntülerini verene kadar gördüğüm herkesin sikini yalayacağımı. Bu konuda iyisin, değil mi?"

Jamef dehşete düşmüş gibi bakma nezaketini gösterdi ve en azından sonunda dikkatini verdiğini biliyorum. "Ne?" "Seninle konuşup duruyorum ama sen dinlemiyorsun. Neler oluyor?"

Adam kaşlarını çatarak boş personel tüneline bakıyor. "Sadece göreve odaklanıyorum. Tüm bu vale işini gerçekten satmak istiyorsak yedek üniformaların nerede tutulduğunu bulmamız gerekiyor."

"Satmakla pek ilgilenmiyorum," diye itiraf ediyorum. "İhtiyacımız olan bilgiye rüşvetle ulaşamazsak, her zaman bir rehine alabiliriz. Üniformaları önerdim çünkü içinde hoş görünebileceğini düşündüm." Dramatik bir iç çekişle devam ediyorum, "Ama rastgele sikleri yalamakla meşgul olacağım için, sanırım şirinlik önemli değil -"

"Sen sakso çekmiyorsun. Şunu söylemeyi kes." Şimdi hırlamaya başladı. Çok sevimli.

"O zaman dikkatini ver. Neyin var senin?" Kalçasına vururken bile kuyruğuna benimkiyle vuruyorum. Sürpriz bir şekilde sendeledi ve ben de onu bu kadar hazırlıksız yakaladığım için sırtıttım. "Ha! Bugün çok dağınıksın."

"Öyleyim," diye kabul ediyor ve bana açıkça sinirli bir bakış atıyor. "Dora için endişeleniyorum. Onu o manipülatörle birlikte gemimizde yalnız bıraktığımız için endişeliyim. Birinin bizi bu koridorda geçiş iznimiz olmadan yakalayacağından ve geceyi bir tatil köyü hapishanesinde geçireceğimizden ve bunun Dora'yı daha da panikleteceğinden daha da endişeleniyorum." Kalçasını ovuşturuyor. "Ve sen bunu ciddiye almıyorsun."

"Gerçekten hiç eğlenceli değilsin."

"Hiç olmadım." Bana ters ters baktı. "Bunu biliyorsun."

Şey...bu doğru. Ama yine de ondan hoşlanıyorum. "Bu işi ciddiye alıyorum," diyorum tünelde ilerlerken. "Burada başımızı belaya sokacak kadar uzun kalacağımızı sanmıyorum. Başımız derde girse bile, konuşarak bu dertten kurtulabileceğimize eminim. Dora'ya gelince, bir noktada yalnız bırakılması gerekiyor. Sonsuza kadar gemide onun elini tutarak kalamayız."

"Evet, ama onu boş bir gemide yalnız bırakmak Rhonda'yla bırakmaktan çok farklı bir durum."

Tamam, bu mükemmel bir nokta. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Rhonda gemiyi çalmayacak. Kendi ana dili dışında hiçbir şeyi okumayı bilmiyor ve bunu denemeye de pek hevesli değil. Bizi soymaya kalkarsa, gemiyi liman olan hiçbir yere götüremez, aksi takdirde kendini tutuklanmış, el konulmuş ve açık artırma bloğunda bulur."

"On yıl içinde değişmiş olabilir."

Gemideki Rhonda'yı düşünüyorum ve onu anılarımdakiyle karşılaştırıyorum. "İnan bana, öyle değil."

Jamef duraksıyor, gözlerini tavana dikeyor. "Bir güvenlik kaynağı var. Bizi burada görmemeleri için bir video döngüsü kurmam için bana bir dakika verin."

Sibernetik gözü yanıp sönerken ve bir ışık huzmesi yanımdaki metal duvara odaklanırken duvara yaslanıp "Ne kadar da beceriklisin" diye takılıyorum. Işının içinden kodlar yanıp sönüyor, o kadar hızlı geçiyor ki okuyamıyorum ve çalışırken Jamef'in yüzünü izliyorum. Bana mı öyle geliyor yoksa yorgun mu görünüyor? Belki de dün gece onu bu kadar geç saatlere kadar ayakta tutmamalıydık, ama o beni boşalttıktan sonra Dora sıranın kendisine gelmesi için ısrar etti ve bir tur seks üç tura çıktı. O şikayet etmedi. Ben de etmedim. Ben aptal değilim ve ikisiyle de seks yapmak harika.

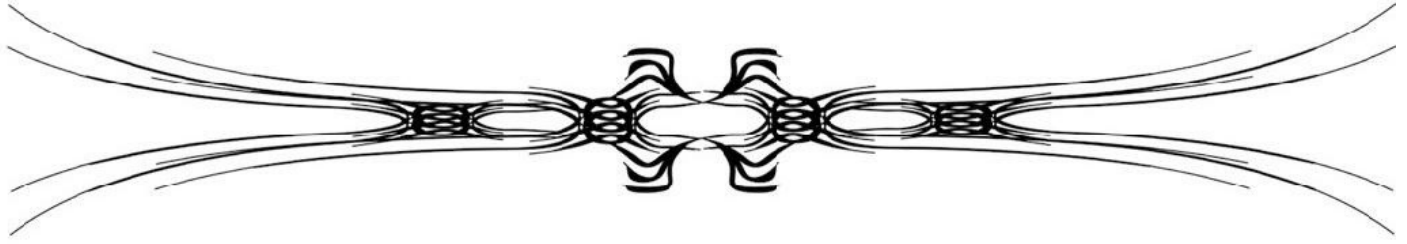
Belki de Jamef yaşılanıyordur.

Bu düşünceyle kendi kendime sırtıyorum, gözleri daha fazla parlarken ve konsantrasyon ifadesi yoğunlaşırken onu izliyorum. İki seks düşkünü kadına ayak uyduramayacak kadar yaşlı ve köhne olduğu konusunda ona takılmak ve kekelemesini izlemek için sabırsızlanıyorum. Öfkelendiğinde her zaman çok sevimli oluyor.

Arkasında bir yan kapı açılıyor ve iki üniformalı erkek dışarı çıkıyor. Yüzümü buruşturarak doğruldum. Bu iş bu kadar kolay olmayacaktı. "Hey, Jamef? Artık döngüden vazgeçebilirsin."

Cevap vermiyor, konsantrasyonu gözünde kayan ve muhtemelen beynine doğru ilerleyen koda kilitlenmiş durumda.

O zaman işimi halletme vakti geldi. Tuniğimin önünü açıyorum, neredeyse göğüslerim ortaya çıkıyor ve saçlarımı mantıklı at kuyruğumdan kurtarıyorum. "Oh, güzel," diye bağıyorum, Rhonda'nın kitabından bir sayfa alıp kendimi adamların üzerine fırlatıyorum. "Lütfen bana yardım edin. Kayboldum!"

T Güvenlik kaynağını açtığım anda bunun bir hata olduğunu anlıyorum. İndirdiğim ve bu gibi durumlar için hazırladığım dosyalara erişiyorum, ancak bacağım tamamen aşırı yükleniyor. Donuyor, hata mesajları gözümün önünde yanıp sönüyor, hatta güvenlik beslemesinden gelen Zihin bilgiler

Konsantre olmak zorundayım, yoksa aşırı yüklenip kendimi yerde bulacağım. Güvenlik yayınına odaklanıp boş koridordaki video görüntülerinden bir döngü oluşturduktan sonra tesisin mevcut güvenlik protokollerini geçersiz kılmaya çalışırken başıma ve bacağıma sıcak bir acı yayılıyor. Sonunda kaba kuvvetle içeri girebildiğimde, boş koridorun görüntüsünü yerleştiriyorum ve tekrar tekrar döngüye ayarlıyorum, böylece kimse girdiğimizi veya sonunda çıktığımızı görmeyecek.

Sonra bacağımdan gelen hata mesajları seli beni ele geçiriyor ve odağımı ona çeviriyorum. Bethiah'nın biriyle konuştuğunu belli belirsiz duyuyorum ama dikkatimin dağılmasına izin veremem. Eğer lanet bacağımla çalıştıramazsam bu görev mahvolur. Tesise izinsiz girdiğimiz için tutuklanacağız ve sonra Dora ve Rhonda'ya -ve gemiye- el konulacak. Bu an çok önemli ve her şeyin mahvolmasının sorumlusu ben olamam.

Bu yüzden uyarılar üzerinde çalışıyorum, arkamda bir itiş kakış patlak verirken onları birer birer ayrıştırıyorum. Yardım etmek istiyorum ama yapamıyorum. Yerimde donup kaldım, birbiri ardına geçersiz kılmaya çalışırken bacağım omurgama ve beynime acı şokları gönderiyor.

Son mesaj kaybolduğunda, protez bacağımda şiddetli bir ağrı var ve ayak parmaklarım düzgün çalışmıyor. Botumun içinde onları esnetmeye çalışıyorum ama hiçbir tepki alamıyorum. Başım da zonkluyor ve duvara yaslanıyorum.

Bethiah nefes nefese arkamdan, "Hayır, sorun değil," diyor. "Ben hallederim. Benim adıma acele etme."

Bir iniltiyi bastırarak tekrar ayağa kalkıyorum ve eşime odaklanıyorum. Ayaklarının dibine iki erkek szzt yığılmış ve o da büyük olanın üzerindeki üniformayı çekiştiriyor. Burnundan bir damla kan süzülüyor ve onu siliyor.

"Sen... iyi misin?" İdare ediyorum.

"Her şeyi kendim yapmak zorunda kalmak dışında mı? Evet. Sen?" Muhafızlardan biri kıpırdayınca kadın bir botu tekrar adamın kafasına indiriyor ve kolunu çekiştirmeye devam ediyor. "Bir an için garip sesler çıkardın."

"Girmesi zor bir sistem. Şimdi daha iyiyim."

"Güzel." Düşen adamlardan birinin kemerindeki otomatik bağlayıcıyı etkinleştirir. "Onları soymama yardım et, sonra da uyanana kadar onları saklayabileceğimiz güvenli bir yer bulmalıyız."

"Elbette." Duvardan kalkıyorum ve biraz sendelesen de Bethiah fark etmiyor. Gemiye döndüğümüzde yeni bir tanı testi yapmam gerekecek ama o zamana kadar idare edebilirim.

Kısa bir süre sonra, tesisin güvenliğinin kötü giyimli üniformalarını giydik, iki koruma bir bakım dolabına saklandı. Kayıp oldukları anlaşıldığında sorunlarımız katlanacak ama umarım o zamana kadar gitmiş oluruz. Uzun, dolambaçlı tünelde ilerlemeye devam ediyoruz ve tünel dallanıp bakım bölümü yerine uzun süreli liman rıhtımına yöneldiğinde hareketli yürüme yoluna atlıyoruz.

Biz yaklaşırken Bethiah bana dönüyor ve saçlarımı karıştıarak kırmızı sibernetik gözümün üzerinden çekiyor. "Başını aşağıda tut ve tüm konuşmayı benim yapmama izin ver. Sadece başka bir mesakkah hatırlamayacaklar

ama kırmızı gözlü birini kesinlikle hatırlayacaklardır."

Başımı eğerek selam veriyorum. Yanıma bir maske almalıydım ya da sistemimde bir maskeleme programı kullanmalıydım. Bunu düşünmemiştim ama normalde ben de kurnazlıkla uğraşmam. Sanırım Dora ve Bethiah ile birlikte olduğumda bu da değişecek.

Tabii o zaman zahmet etsem mi diye düşünüyorum, çünkü uzun süre üçlü grubumuzda kalacağımndan şüpheliyim.

Yürüyen yol büyük bir kapı setinin önünde sona eriyor ve Bethiah çalıntı rozetini okutuyor. Kapılar açılıyor ve o homurdanıyor. "Buralarda güvenlik çok gevşek. Her türlü pisliğin içeri girmesine izin veriyorlar."

Ve sonra bana hınzırca bir gülümseme verdi.

"Sadece odaklan ki gemiye geri dönebilelim," diye tıslıyorum başımı eğerek. "Yakalanmamıza gerek yok."

"Yapmayacağız," diye beni rahatlatıyor. "Her şey kontrolüm altında." İşte bu korkutucu bir ifade.

O hangara doğru adım atarken ben de arkasından gidiyorum. Burası devasa, tavan o kadar yüksek ki üzerimizdeki karanlık kayboluyor. Bu hangar, göz alabildiğine uzanan sıralar halinde yanaşmış birkaç büyük ve pahalı görünümlü gezi teknesiyle dış etkenlerden korunuyor. Ön taraftaki kontrol panelinde oturan bir çalışan ve uzakta gemiler arasında hareket eden diğer birkaç çalışanla birlikte burası da sessiz.

Biz yaklaşırken çalışan bize bakıyor.

"Merhaba," diyor Bethiah flörtöz bir sesle. "Bugün yoğun bir gün müydü?"

Çalışan rahatlıyor, masasından kalkmıyor. "Burası hiç aşağıya iner mi?"

Gülüyor ve kontrol panelinin üzerine eğiliyor. "Bana söylüyorsun. Tüm bu zengin lordlar yukarıda oynasırken aşağıda birilerinin olması aptalca bir iş. En azından kolay bir günlük kredi, değil mi?" Büyük bir şov yaparak data-pad'ini çıkarıyor ve ekrana göz atıyormuş gibi yapıyor. "Aptalların ayak işlerinden bahsetmişken, doldurmam gereken bir ricam var. Lord Nerit il'Aiven'in kruvazörünün nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Çalışan kaşlarını çatarak bize bakıyor, bakışları bana kayıyor. "Patenciyi mi kastediyorsun?"

Bir patenci mi? İşte bu ilginç. Demek ki buraya herhangi bir ekiple gelmemiş. Patenini kendisi sürmüş ya da yanında bir kişi daha getirmiş. Çoğu patenci bir ya da iki kişiliktir ve uzun mesafeli seyahatler yerine yarış (ve gösteriş) için tasarlanmıştır.

"Notlarımda hangisi olduğu yazmıyor," diye devam ediyor Bethiah, yüzünde sinsî bir ifadeyle.

"Yine de bir patenci kulağa doğru geliyor. Arkadaşımız bir şeyleri telafi ediyor olmalı."

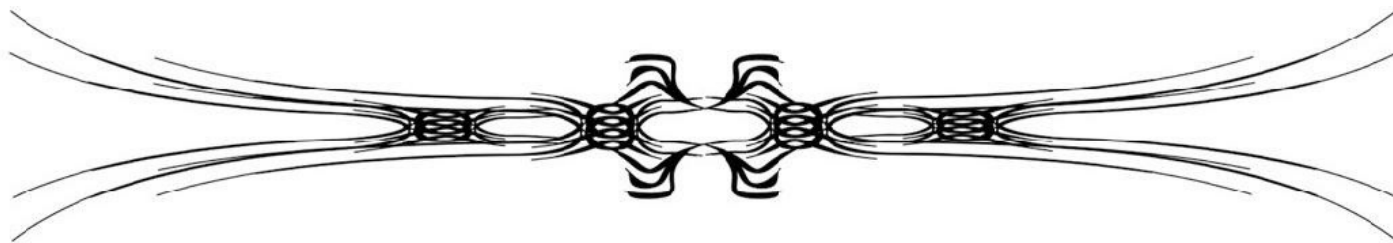
Gülüyor. "Hepsi öyle değil mi?"

"Aynen öyle. Peki hangi rıhtımda?"

Erkek çalışan duraksıyor. "Neden görmek istediğinizi sormak zorundayım."

Bethiah ona durgun bir gülümseme veriyor. "DNA izleri için kontrol etmem gerekiyor. Görünüşe göre eşi yaygara koparıyor."

Çalışan donakalır. "DNA izleri mi? Öldürüldüğünü mü düşünüyor?"

Bethiah çalışanın şokuna güler. "Çok fazla suç yayını izliyorsun dostum. *Cinayet* değil. Metresi hakkında kanıt arayan kıskanç bir eş, aptal. Biz mesakkah kadınlarının nasıl olabileceğini bilirsin."

"Oh." Kıkırdıyor. "Tabii ki. On altı numaralı iskele." Omuzlarındaki gerginlik hafifliyor.

"Çok uzun sürmeyecek." Konsolun üst kısmına memnun bir şaplakla vuruyor ve sonra bana dönüyor. "Haydi, stajyer. Bu talebi ne kadar çabuk tamamlarsak, öğle yemeği molamızı da o kadar çabuk veririz."

"Geliyorum," diyorum, onun arkasında sıraya giriyorum.

Bethiah'nın hakkını vermeliyim. Çılgın planlarının bu kadar iyi işleminin bir nedeni de onları tamamen satması. Büyük körfezde kendinden emin adımlarla ilerliyor, iş başındaki teknisyenlerin ve oldukça elit görünümlü bir kruvazörün dış gövdesini yıkayan birkaç çalışanının yanından geçiyor. Kimse bize iki kez bakmıyor. Bizi buraya aitmişiz gibi göstermeyi biliyor ve böylece herkes de bunu satın alıyor.

On altıncı rıhtıma geldiğimizde duraksıyor ve veri panelini kontrol ediyormuş gibi yapıyor. "Evet, işte bu. Haydi, stajyer." Bana doğru dönüyor ve sinsî bir sırıtış atıyor. "Eğer nazik olursan, beni kaptan koltuğunda becermene izin veririm."

"Aradığımız şeyi bulalım." Bethiah'nın pozisyonunu "satması" hakkında düşündüğüm her şeyi geri alıyorum. Burada bir müşterinin gemisinde sevişmeye kesinlikle izin verilmiyor. "Ne kadar çabuk dönersek o kadar iyi."

Gemiye yaklaşıyoruz ve biniş rampası otomatik olarak alçalıyor, burada tutulurken güvenlik protokolleri açıkça devre dışı bırakılmış. Gemiye binerken ikimiz de sessiziz ve sonra Bethiah dönüp bana bakıyor. "Eğer gemiyi taramak istersen ben onun gemi kayıtlarına bir göz atarım. Dostumuz Nerit dışında herhangi bir cinayet belirtisi ya da DNA izi görürsen bana haber ver."

Başımı sallayıp ondan ayrılıyorum ve işe koyuluyorum. Gelmeden önce konuştuğumuz gibi, Bethiah onun kayıtlarına girecek ve orada herhangi bir ipucu olup olmadığına bakacak. Gözlerimle geminin her odasını hızlıca tarayabilir, geride kalan DNA veya parmak izi izlerini not edebilirim. Gemide ilerleyip her odayı kaydediyorum. DNA izleri var, bazıları Nerit'e ait, bazıları Rhonda'ya ait insan DNA'sı ve bilinmeyen bir kişiye ait birkaç saç teli.

Ayrıca ikinci bir insana ait izler de buldum ki bu ilgi çekici. Ancak en ilginç olanı, her şeyin ince bir toz tabakasıyla kaplı olması. Görünüşe göre Lord Nerit, Rhonda'yı Haal Ui'ye bıraktıktan sonra buraya gelmiş, sonra da gemisini geride bırakıp ortadan kaybolmuş.

Daha doğrusu, tamamen ortadan kaybolmadı. Bir sonraki sisteme dağılmış birkaç gezegenden kredi kayıtları var, ancak kayıp lordumuza işaret eden bir ok yok. Verileri toplamayı bitirip Bethiah'nın yanına dönüyorum. Kaptan koltuğunun önündeki konsolun üzerine eğilmiş, işine konsantre olmuş durumda. "Bir şey var mı?"

"Bana bir dakika ver," diye cevap veriyor huysuz bir ses tonuyla, başını kaldırmadan. "Çok başarılı."

Yakındaki başka bir konsola yaslanarak homurdanıyorum. "Ne bulduğunumu duymak istediğinizde bana haber verin."

"Az önce bana bir dakika ver demedim mi?" Dönüyor ve bana sert bir bakış atıyor. Kuyruğumla ona vuruyorum ve sandalyede dönüp duruyor. "Tamam! Tamam! Tamam! Ne?"

"Haftalardır buraya kimse gelmedi."

"Bu çok açık," diyor parmağını kontrol panelinin kenarında gezdirip tozda bir çizgi bırakarak.

"Tahminimce arkadaşımız Rhonda'dan kurtulduktan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu."

"Onu terk edip etmediğini bilmiyoruz. Onun için geri gelmeye niyetlenmiş ve bunu başaramamış olabilir," diye belirtiyorum. "Yine de hiç kan izi yok. Bazı deri parçaları ve saç telleri var elbette. Bazı parmak izleri de var ama çoğu seçilemeyecek kadar dağınık. Nerit bu gemiyi kendisi kullanmış ve Rhonda'nın DNA'sı da burada, yani bir noktada onunla birliktymiş. Ayrıca veritabanımda hiçbir kaydı bulunmayan başka bir erkek mesakkahın izi de var."

Bethiah homurdanıyor. "Bunun bir anlamı yok. Güncel bir profil olarak görünmemek için kayıtlarınızı silmek ya da kendinizi ölü ilan ettirmek çok kolay. Böyle şeyler yapacağımdan değil." Bana masumca göz kırpmıyor.

"Ayrıca gemide başka bir insan olduğuna dair kanıtlar da var."

Bu onu duraksatıyor. "Başka bir insan mı dediniz?" Bir parmağını çenesine vuruyor. "Rhonda bundan bahsetmedi. Sence biliyor mudur?"

"Tahmin yürütmek imkansız."

"Oh, hadi ama. Spekülasyon yapmak eğlencelidir." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor ve bir kez daha bana doğru dönüyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Tahminde bulunacak olsam, Nerit'in aletini başka bir küçük insana soktuğunu ve Rhonda'nın da öfkeyle ikisini de ayırdığını söyledim. Şimdi yeni bir efendi kapma umuduyla kurbanı oynuyor."

Fena bir teori değil. "Ama bu ikinci mesakkayı ya da hepsinin nereye gittiğini açıklamıyor. Ya da kredi kayıtlarını kimin kullandığını."

Bethiah data-pad'ine vuruyor. "Dosyalarını buraya indiriyorum ve kayıtlı başka biri olup olmadığına bakacağız. Umarım bu bize bazı cevaplar verecektir."

"Rhonda'ya her zaman sorabiliriz. Olayları bir de ondan dinleyelim."

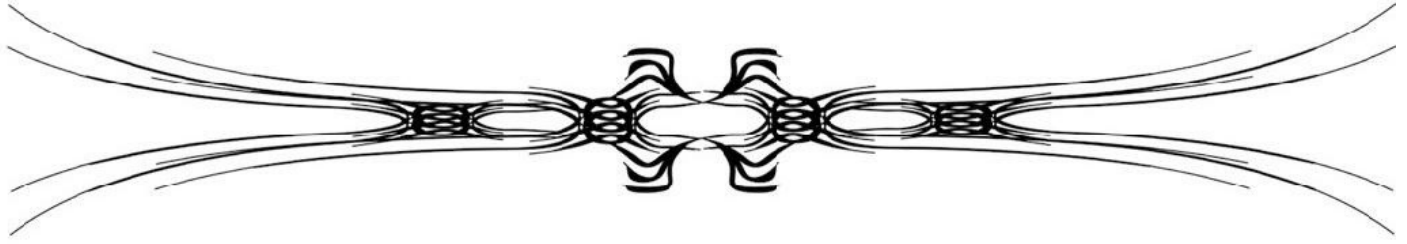
Dramatik bir şekilde inliyor ve sandalyeye yığılıyor. "Evet, ama sonra onun deli kıcıyla konuşmak zorunda kalıyorum. Zaten başımı yeterince belaya soktu." Başını eğip beni inceliyor. "Tabii şunu önermiyorsan..."

"Hayır. İşkence yok."

Bethiah dehşete düşmüş görünüyor. "Ona gemide casusluk yapmamızı ya da Dora'nın bunu ondan gizlice almasını önerecektim. Lanet olsun, Jamef. Ben de senin pençelerin yok sanıyordum."

Yüzüm ısınıyor.

Nifety-Eight

BETHİvH

I Lord Nerit'in gemisindeki kayıtların tamamen boş olduğunu görmek beni pek şaşırtmadı. Bunun arkasında pek çok neden olabilir. Kaçak mal kaçırıyor olsaydım, kolayca takip edilebilen bir gemiyi terk eder ve kayıtlarını silerdim. Birini öldürüyor olsaydım, gemisini terk eder ve tüm izleri silerdim.

gemideydim. Eğer bir şeyden kaçıyor olsaydım, tüm dijital ayak izlerimi saklardım.

Lord Nerit il'Aiven'in bir şeyden ya da birinden saklandığı açık, tabii hâlâ hayattaysa.

Gemimize dönerken bunu düşünüyorum. Jamef de aynı şekilde sessiz, şüphesiz sorunu kafasında evirip çeviriyor. Tesisteki hiç kimse iki muhafızın kayıp olduğunu fark etmemiş gibi görünüyor ve *Pleasure Spot*'a dönmek için kalabalık limandaki halka açık yollardan geçerken kimse bizi durdurmuyor. Eğer kredi için bir yeri soyacak olsaydım, güvenlik inanılmaz derecede gevşek olduğu için bu tesis çok olası bir senaryo olurdu. Her yerde zenginliklerini sergileyen zengin lordlar var ve üniformalarımızla geri dönüp birkaç zengin tatilciyi temizlemek yeterince kolay olurdu.

Ama Jamef muhtemelen bundan hoşlanmazdı. Dora da. Düşündükçe iç çekiyorum. Kuralları çiğneyen tek kişi sen olunca hiç eğlenceli olmuyor. Dostlarımı mutlu etmek için muhtemelen hayatımın korsanlık kısmını bırakıp ödül avcılığı kısmına sadık kalmam gerekecek.

Ah neyse. Daha kötü şeyler de var.

Gemiye dönüyoruz ve gemiye binerken Jamef eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Başka kredi sinyali alıp almadığımızı kontrol etmek için köprüye gidiyorum."

Üç gündür hiç olmadı. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Gemide bulduklarımız hakkında konuşmak istemiyor musun?"

"Hayır." Köprüye doğru ilerliyor ve ben de hayal kırıklığıyla Jamef'in arkasından bakıyorum. Bu birlikte çalıştığımız ilk ödül avcılığı işi, belki de "kovalama sanatı"nı pek benimsemiyordur? Yine de çıkmaz sokakları takip etmek işin en büyük kısmı. Herkesi bulmak kolay olsaydı, ödül avcısı tutmaya gerek kalmazdı.

Sanırım onu bir süreliğine yalnız bırakacağım. Belki biraz yalnız kalıp zihinsel olarak rahatlamaya ihtiyacı vardır. Bu da Dora'ya neler olduğunu anlatma sorumluluğunun bende olduğu anlamına geliyor. Bizi karşılamaya gelmedi, bu biraz endişe verici, bu yüzden geminin bilgisayarını kontrol ediyorum. Dora savaş eğitim odasında ve bu zamanı becerilerini tazelemek için kullanmasından gurur duyuyorum. Ondan bir korsan yaratacağız.

Ya da bir ödül avcısı, her neyse.

Rhonda için bilgisayar kayıtlarını bir kez daha kontrol ediyorum ve imzası görünüyor... kamarasında değil, mahkûm ambarında.

Uh.

Hemen Dora ile konuşmak için savaş eğitim odasına gidiyorum.

Ben içeri girdiğimde bilgisayar bir uyarı sesi çıkarıyor ve Dora hemen dönüp silahını indiriyor. Kırmızı ışıklı hedefler alıştırma duvarında dans ediyor ve o onları görmezden gelerek bana aşırı parlak bir gülümseme veriyor. "Oh! Hemen döndün mü?"

"Gerçekten de öyleyiz." Gülümsemesine karşılık veriyorum ve yanına gidip alıştırma programını kapattıktan sonra kontrol paneline oturuyorum. "İstedığımız kadar çok şey öğrenemedik ama bu da oyunun bir parçası."

Silahını yere bırakıyor ve kalçalarımın arasına gelip kollarını boynuma doluyor. "En azından döndüğüne sevindim. Konuşmamız gereken bir şey var. Bu arada, nerede

Jamef?"

"Köprüde somurtuyor. Sanırım bulamadığımız şey onu düşündüğümde daha fazla hayal kırıklığına uğrattı." Bir elimi dalgınca sırtında gezdiriyorum, onun tuhaf ruh halini düşünüyorum. "Jamef sana da garip davranıyor mu?"

Dora bana meraklı bir bakış attı. "Tuhaf mı? Ne açıdan? Ve gerçekten konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Ama önce bana Jamef'e neler olduğunu anlat."

Düşünerek yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bilmiyorum. Sadece son birkaç gündür çok mesafeli ve kendinde değil gibi görünüyor. Tatil köyündeyken de kendinden geçmiş gibiydi. Üçlü grubumuzla ilgili onu rahatsız eden bir şey olduğundan ve bunu içinde tuttuğundan endişeleniyorum."

"Jamef bunu yapmaz. Dürüst olmak gerekirse bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor." Başını eğip bana bakıyor. "Onunla konuşmamı ister misin?"

İç çekiyorum, acaba her şeyi fazla mı düşünüyorum diye düşünüyorum. Belki de yanlış bir şeyler bulmak için çırpınıyorum çünkü ilişkilerimde yaptığım şey bu - insanların beni terk etmesi için nedenler bulmak ve bu beni paranoyaklaştırıyor. "Kafamın içinde olabilir. Bugün onu biraz rahat bırakalım ve bize neler olduğunu anlatmak isterse anlatabilir. Israrcı olmak istemiyorum."

"Sen mi? Saldırgan mı? *Asla.*"

"Velet." Yuvarlak kıcını çimdikliyorum ve ciyaklayarak kıkırdayarak elimden kurtuluyor.

Kahkahası hızla kayboluyor ve ellerini birbirine kenetliyor, bunu yaparken parmaklarıyla oynuyor. "Konuşmamız gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Ödülü berbat etmiş olabilirim."

"Ne şekilde?" Cevabın bir kısmını zaten biliyor olmama rağmen kayıtsızca soruyorum.

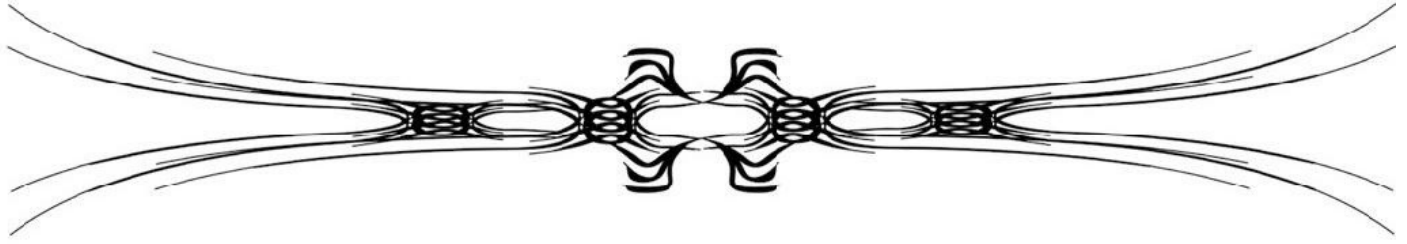
Dora yüzünü buruşturur. "İkinizin bugün erken saatlerde nasıl ayrıldığınızı ve gemiyi korumamı ve Rhonda'ya göz kulak olmamı söylediğinizi hatırlıyor musunuz? Ve tehlikeli bir şey olursa ikinize haber vermek için alarmı çalıştırmamı?"

Uh oh. "Evet...?"

"Tehlikeli olup olmadığını bilmiyorum ama... Rhonda'yı kilitledim." Yüzünü buruşturdu. "Ve eminim bu konuda çok kızgındır. Ama kendimce sebeplerim vardı!"

"Küçük kıskançlıklar mı içeriyorlar? Çünkü beni yargılayamazsın." Ona sırtıyorum, kollarıma geri gelebilmesi için elimi uzatıyorum. "Aslında, yeniden kıskanç olman gururumu okşardı. Bu çok tatlı ve seni yatakta gerçekten agresif yapıyor."

Gözlerini deviriyor. "Daha da kötüsü. Sanırım gemiyi sabote ediyor."

BETHİvH

"S o... ne?"

"Gemiye sabote etmek." Dora'nın ifadesi tamamen ciddidir.

Rhonda hakkında bildiklerimi ve onunla ilgili anılarımı gözden geçirdim. Tembel, hoşgörülü, hak sahibi... suç dehası hiçbir yerde yok. Yakınından bile geçmiyor. Ama belki de son on yılda çok değişmiştir. Dora'ya başımı salladım. "Onu bir şeyler yaparken mi gördün?"

Başını sallıyor. "Botlarını geri verirken büyük bir olay çıkardı, değil mi? Ben de neden beni kıskandırmak için bu kadar yaygara kopardığını düşünüp durdum, ki öyle bir şey yapmadığına yemin ediyor."

"Muhtemelen yalan ama devam et." Rhonda'nın en sevdiği para birimi kıskançlık ve güvensizliktir.

"Doğru ya. Bir şey başlatmaya çalışmadığına yemin etmesine rağmen botlarınızı almasının nedenlerini düşünmeye çalıştım ve aklıma gelen tek şey botlarınıza bir şey yerleştirmiş olabileceği oldu."

Ensemde rahatsız edici bir karıncalanma başlıyor.

"Yine de üzerlerinde bir şey bulamadım, bu yüzden paranoyaklaşıyor olabileceğimi düşündüm. Ama aynı zamanda koridorda başı dönüyormuş gibi yaptığını ve özellikle bir noktanın üzerinde nasıl gezindiğini hatırladım. Bu beni şüphelendirdi ve siz yokken gemideki o noktaya geri döndüm ve dikkatlice baktım. İlk başta bir şey göremedim ama sonra teknolojinizin benim alıştığımdan daha iyi olduğunu ve insanları kurbağa uzaylılara benzeten bir maskeniz olduğunu düşündüm. Gözlerimi kapatıp ellerimi duvarda ve parmaklıklarda gezdirdim ve küçük bir şey hissettim. Onu soydum ve sakladım."

Dora elini cebine atar ve minik bir şey çıkarır. En küçük tırnağından daha büyük değil ve ona dokunduğunda rengi dalgalanıyor ve ten rengine uyacak şekilde değişiyor. Onu bana uzatıyor ve ben de hemen tanıyorum; son derece ince bir dinleme cihazı.

Dora bana "Korkulukların alt tarafına sıkışmış," diyor ve gözleri biraz korkmuş. "Bu bir bomba mı?"

Yüzümü buruşturuyorum ve inanılmaz incelikteki parçayı bir böceği ezer gibi tırnaklarımın arasında eziyorum. "Hayır. Bu insanları gözetlemek için."

Rahatlamış bir şekilde nefes verir. "Bunun için şükürler olsun. Geminin her yerine patlayıcı yerleştirdiğinden endişeleniyordum."

"O bunu yapmaz," diyorum düşünceli bir şekilde, dinleme cihazına bakarak. "Nereye gitmeyi planlıyorsa oraya götürülmeye ihtiyacı var. Ama bize kesinlikle doğruyu söylemiyor, değil mi?"

"Bu seni şaşırttı mı?" Dora ayağını dürtüyor. "Sanırım artık ne aradığımızı bildiğimize göre botlarını tekrar kontrol etmeliyiz."

Ugh. Muhtemelen haklıdır. "Bir dakika. Seninle gerçekten gurur duyduğumu söylemek istiyorum, Dora. Bir önsezin vardı ve onu takip ettin. Senden iyi bir ödül avcısı yapacağız." Eğilip ona bir öpücük veriyorum. "İyi iş çıkardın, pofuduk."

Bana bakıyor. "Yani onu hapsettiğim için kızgın değil misin?"

Gülüyorum. "Sadece bunu nasıl başardığını anlamaya çalışıyorum. Kafasına bir blaster mı dayadın?"

Bakışları muzipleşiyor. "Hayır. Ona gemideki en iyi misafir odalarını temizlemeyi bitirdiğimi ve kendisi için isteyip istemediğini görmek için kontrol etmek isteyip istemediğini söyledim. Doğruca hücreye girdi ve ben de kapıyı arkasından kilitledim." Dora sarı saçlarını kendinden emin bir şekilde savuruyor. "Muhtemelen şu anda çılgına dönmüştür."

"Rhonda asla tükürmez,"

diye takılıyorum. "Ew."

"Özür dilerim. Dayanamadım." Arkası parmak ucuma yapışan küçük parçaya bir kez daha bakıyorum. "Acaba bunun Lord Nerit hakkında neden bu kadar karışık sinyaller almamızla bir ilgisi var mı? İzi belli ama aynı zamanda kayıtlarını saklıyor ve gemisini tatil köyünde terk etti. Ve başka biriyle çalışıyor."

"Başka biri mi?" Dora soruyor. "Yani Rhonda'nın bu planın içinde olduğunu mu düşünüyorsun?" "Bilmiyorum ve sorsak bile Rhonda bize gerçeği söylemeyecektir."

Dora kolumu tutuyor ve botlarımı işaret ediyor. Doğru. Şu anda bile gözetlenip gözetlenmediğimizi kontrol etmeliyiz. Geminin her yerine daha fazla dinleme cihazı yerleştirmiş olabilir, bunun farkındayım ve güvenlik kayıtlarını incelememiz ve son birkaç gündeki hareketlerine dikkat etmemiz gerekecek.

Bu düşünceyle inliyorum, çünkü Jamef ondan daha fazla şüphelenmediğim için aptal olduğumu düşünecek. "Bu kadın değerinden çok daha fazla bela."

"Belki de iyi niyetlidir," diyor Dora ve sonra gözlerini devirirken, sözlerini yalanlamak için parmağıyla öğürme hareketi yapıyor. "Belki de söylediği gibidir, galaksinin bu ucunda yaşamaya çalışan bir insandır."

"Belki..." Botlarımdan birini çıkarıp Dora'ya uzatırken diğerini de çıkarıyorum. "Yine de kendini gerçekten bıraktı."

Dora'nın gözleri büyür ve sonra sessiz bir kahkaha atarak elini ağzına bastırır. Eğer Rhonda bizi gözetliyorsa, ona dinlemesi için bir şeyler vereceğim.

"Ne kadar buruşuk olduğunu gördün mü?" Elimini botumun dışında gezdirirken Dora'ya takılıyorum. "Cildi daha güzel olan fındık torbaları gördüm."

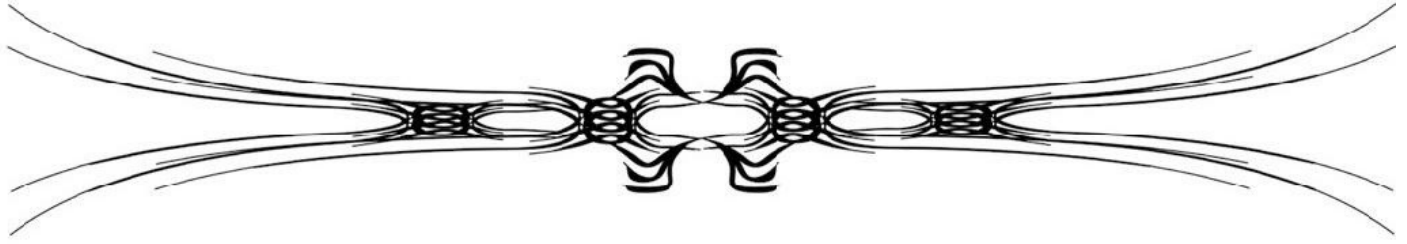
"Kibar ol," diyor Dora, gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Gıdılarına engel olamıyor." Eli botumun içinde geziniyor ve bir an sonra, içine yapışmış olan başka bir plas-film ince diski çıkarıp bana doğru tutuyor.

Bir saniye sonra, diğer botumda bir tane buluyorum. Botumdaki en küçük dalgalanmadan başka bir şey değil, parmak ucumdaki deri zar zor yakalıyor.

O küçük pislik bizi gözetliyormuş. Bunca zamandır masum rolü yapıyordu ama gizli bir amacı vardı.

Şansım varken ondan uzaklaşmalıydım.

OFE Hufdred

M Jamef ve Bethiah'nın geri dönüp bir bütün olmalarından duyduğum rahatlama, Rhonda'yı kilitlediğim için kızmamalarından duyduğum rahatlama kadar büyük. Aşırı dramatik davrandığımdan endişelendim. Bunun güzel ve basit bir açıklaması varmış da ben durumu yanlış anlamışım.

Ama şimdi Bethiah'nın yüzüne bakınca haklı olduğumu anlıyorum. Rhonda kesinlikle bir şeylerin peşinde.

Bethiah dinleme cihazlarından birine "Ne kadar da gıdı var," diyor ve sonra onu çocukken oynadığımız küçük patlayıcı başlıklar gibi tırnaklarının arasına sıkıştırıyor. Hatıralar kafamın içinde sürüklenip gidiyor. Belki de bu yüzden bunun bir tür patlayıcı olmasından korkuyordum.

Her şeyden çok rahatladım. Onlar yokken gemiye göz kulak olmaktan kendimi sorumlu hissediyorum ve benim gözetimim altındayken geminin havaya uçmasını istemedim. Rhonda'nın her yere dinleme cihazları yerleştirmesi yeterince kötü.

Bethiah botunu bir kenara fırlatarak, "Hadi," diyor. "Sanırım gidip arkadaşımızla konuşmak istiyorum." Duraksıyorum, botunu yere bırakıp silahını alıyorum ve peşinden gidiyorum.

Bethiah bir konuda haklı -honda nezarethaneye kapatılmaktan hiç memnun değil. Kapıyı bıraktığım gibi sıkıca kapattım ama duvarları da tek yönlü ekrana ayarladım. Rhonda'nın tarafı karanlık, ama bizim tarafımızda yaptığı her şeyi görebiliyoruz.

Hücredeki yatağın üzerinde oturuyor ve somurtuyor, kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş ve güzel yüzünde mutsuz bir ifade var.

Bethiah kapıya doğru yürür ve bir yemek tepsisinin geçebileceği kadar geniş bir bölmeyi kaydırarak açar. "Vay, vay, kendini bu karmaşanın içine nasıl soktun Rhonda?"

Rhonda soluk soluğa ayağa fırlar, ellerini kapıya koyar ve yemek yuvasından Bethiah'ya bakar. "Bethy! Bana yardım etmek zorundasın! İnsanın çıldırdı."

"İnsanı tam burada," diye sesleniyorum, sinirlenerek. "Ve ben kızgın değilim. Bizi gözetliyorsun!" "Saçmalık! Asla yapmam," diye itiraz ediyor Rhonda.

Bethiah küçük, yapışkan sırtlı dinleme cihazlarından birini alır ve hücrenin içine, Rhonda'nın tarafına yerleştirir. "Bunu bagajımda, diğerini de koridorda buldum. Gemide bunlardan kaç tane sakladınız?"

Rhonda sessiz, yaralı ifadesi hiç değişmiyor. "Eee?"

Bethiah sorar.

Rhonda sessizce, "Beni tamamen yanlış anladınız," der.

"Eminim bilmiyorumdur. Neden bana kimin için casusluk yaptığınızı ve bu saçma kovalamacanın ardındaki gerçek anlamın ne olduğunu söylemiyorsunuz? Ücretimizi ödemene izin veririz ve hatta seni en yakın istasyona tek parça halinde bırakacak kadar nazik oluruz. Bana sorarsanız cömertçe."

"Hayır," diyor Rhonda başını sallayarak. "Bu saçma bir kovalamaca değil." Bir çocuk gibi ayağını yere vuruyor ve yarıktan Bethiah'ya bakıyor. "Nerit'i bulmanı istiyorum! Bu konuda yalan söylemiyorum!"

"Madem gerçek bu, o zaman neden bizi gözetliyorsunuz?"

Dudaklarını büzerek i  geçiriyor. "Buna sigorta deniyor. Eminim duymu sunuzdur." "Sigorta mı?" Diye soruyorum ama Bethiah elini sallayarak beni susturuyor.

Bak  ları Rhonda'ya odaklanm   durumda. "Neye kar  ı sigorta?"

Rhonda acı acı güler ve başını sallar. Kapıdan uzaklaşır ve bir adım geri çekilir. "Adını sen koy. Beni soyup en yakın gezegene atmana kar  ı sigorta. Sigorta

Beni öldürmene, satmana ya da bu tür şeylere karşı. Eğer senin hakkında bilgi sahibi olursam, bana gerçekten yardım edeceksin. Oyunun nasıl oynandığını bilmeden bu kadar uzun süre hayatta kaldığımı mı sanıyorsun?" Kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor. "Birçok şey olabilirim, Bethy sevgilim, ama aptal değilim."

"Kef'e yemin ederim, bu isim bende kafanı omuzlarından ayırma isteği uyandırıyor," diye hırlıyor Bethiah, kuyruğunu sallayarak. Tedirginleşmeye başladığını söyleyebilirim ve bu Rhonda'yla konuşmamız için iyiye işaret değil. Üstünlüğü elimizde tutmak buraya kadarmış. "Sırf kendini koruduğun için bizi gözetlediğine inanmamı mı bekliyorsun? Ben buna saçmalık derim."

Rhonda omuz silkiyor. "Gerçek bu. Konuşmalarınızı ve kötü davranışlarınızı site dışı bir yere yüklüyorum. Güvenimi kötüye kullanmadan bana yardım edersen, ben de senin sırlarını saklarım. Bence bu adil bir takas. Ve ben ciddiym, tek istediğim sevgili Nerit'imi geri almak."

"Kabahatler mi?" Bethiah karşılık verir. "Buralarda yanlış bir şey yok." Rhonda, "Daha önce bir tatil köyüne girmiştin," diye yanıtlar.

O... yaptı mı?

Bethiah kendinden emin bir şekilde, "Hayır, güvenliklerini onlar için test ettim ve yetersiz buldum," diyor.

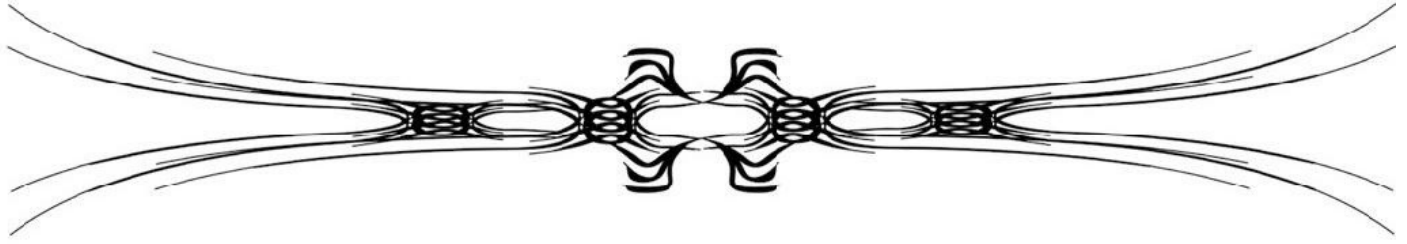
"Ve Jamef bir güvenlik besleme döngüsü yarattı. Hepsini dinledim, Bethy sevgilim. Ama endişelenme. Küçük suçlar sorun yaratmaya yetmeyecektir. Bahsettiğim şey bu değil. Nerit'i bulmama yardım edeceksin ve beni buradan çıkaracaksın."

"Talepte bulunmak için hiç yeriniz yok," diye araya giriyorum.

"Ah, bilemiyorum. Bence Jamef de Bethiah da yasadışı bir klon barındırdıkları anlaşılırsa başları büyük belaya girer," diyor Rhonda kayıtsızca. "Şimdi... birlikte çalışıyor muyuz, çalışmıyor muyuz?"

Bethiah hırlıyor ve kapıyı açmak için hamle yapıyor.

OFE Hufdred OFE

BETHİvH

I Onu öldüreceğim.

Rhonda'nın güzel boynunu sonsuza dek sıkacağım ve hiç pişmanlık duymayacağım. Beni tehdit edebilir. Jamefi tehdit edebilir. Bu tür şeyler kalıcı olmaz. Ama eğer bu konuda Dora'nın gerçekte kim ve ne olduğu hakkında evren... Onu hemen şimdi yerleştireceğim.

Yapamamam dışında... ve bu beni korkutuyor.

Dora, ben kapıyı açıp Rhonda'yı boğmak için içeri dalmadan önce elimi tutuyor. "Hayır, hayır! Bethiah! Dur! İstediyini elde etmen için seni kışkırtmaya çalışıyor."

"Oh, boğulmak mı istiyor?" Hırlıyorum. "Çünkü ben de onu istiyorum."

Dora beni uzaklaştırmaya çalışıyor. "Bethiah. Dinle beni. Kimseye benim ne olduğumu söylemeyecek." Ellerini kollarıma koyuyor. "İnsanlar hiçbir yerde yasal değiller, değil mi? Yani yetkililere gidip benim yasadışı olduğumu söylerse, bunun için ona teşekkür edecekler ve sonra onu en yakın açık artırma bloğuna gönderecekler. Son oyununun bu olduğunu düşünemiyorum."

Bu beni duraksattı, çünkü Dora haklı. Rhonda kendini satmadan Dora'yı satamaz... ama Rhonda aynı zamanda ayakları üzerinde durma konusunda da çok iyi.

Onun için yeterince iyi olmadığım için kendimi hırpaladığıma inanamıyorum. Bu çok aptalca.

"Hadi," diyor Dora, sesi yatıştırıcı. "Gidip Jamefi'le konuşalım ve bakalım ne önerecek. Herkes için uzun bir gün oldu." Kapıya doğru adım atıyor ve bana elini uzatıyor. "Gidip eşimizi alalım."

Jamef neler olduğunu bilmek isteyecektir. Engerek Rhonda'nın gemiye binmesine izin verdiğim için de bana çok kızacak. İçimi çekiyorum. "Doğru olanı yapmaya çalıştığım için başıma gelen bu," diye homurdanıyorum. "Bu kadar nazik olmayı bırakmalıyım."

Dora kıkırdıyor ve elini bana doğru sallıyor.

Oh, tamam. Onu aldım ve beni Rhonda'nın hücrelerinden uzaklaştırmasına izin verdim. "Bekle!" Rhonda ağlıyor.

"Beni dışarı çıkarmalısın!"

İhtiyacım olan son şeyin bu olduğuna eminim. "Hayır. Gemiye başka ne yaptığınızı anlayana kadar orada kalmanız gerekiyor."

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

Dora sertçe öksürüyor ve sesi şüpheli bir şekilde "saçmalık" kelimesini öksürüyormuş gibi çıkıyor.

Rhonda yüzünü yuvaya bastırarak mızımız bir ses çıkarır. "Burada kalamam! Ben senin müşterinim! Ödeme yapan bir müşteriye böyle davranamazsınız!"

Dora ona, sesinde sert bir tonla, "Seni uzaya göndermediğimiz için şanslısın," diyor. "O yüzden otur ve çenenin kapa."

Dora'nın tepkisindeki vahşet beni hayrete düşürdü... ve biraz da memnun etti. Tüylerim kesinlikle kabuğundan çıkmaya başladı. Çok gurur duyuyorum. Rhonda'ya, "Gemiden Dora'nın sorumlu olduğunu söylemiştim," diyorum. "Özür dilerim. Kurallar böyle. Dışarı çıkıp çıkmayacağın ona bağlı."

"Ama burada gerçek bir yatak yok," diye itiraz ediyor Rhonda, ses tonunda bir sızlanma

yükseliyor. "Bu bir karyola! Ve buradaki yastığın da kaba bir yastık kılıfı var. Losyonlarıma ve yüz kremlerime ihtiyacım var."

İhtiyacı olan şey bir şaka. Dora'ya dönüyorum. "Gemiden sen sorumlusun. Onu dışarı çıkarmak ister misin?" Dora kaşlarını çattı. "Hayır. Neyi nereye yerleştirdiğini öğrenene kadar olmaz."

Rhonda'ya omuz silktim. "Onu duydun. Rahatına bak."

Biz çıkarken Rhonda ayağını yere vuruyor ve öfkeli bir ses çıkarıyor. Koridorda ilerlerken adımı söylediğini duyduğuma eminim ama istediği kadar söylesin. Dora haklı. "Müşterimizin" neyin peşinde olduğunu öğrenmeliyiz.

Jamef, biz ona küçük dinleme cihazlarını ve Dora'nın Rhonda'yı nasıl kilitlediğini anlatırken çenesini ovuşturuyor. Kuyruğunu onun bacağına doluyor ve ona gururlu bir bakış atıyor. "İyi iş çıkardın, tatlım. Umarım tehlikede değildin."

"Rhonda'dan mı?" Homurdanıyor. "Onun yanındayken tehlikede olduğum tek şey egomun delinmesi. Artık onu biraz daha iyi anladığıma göre, onunla başa çıkabilirim."

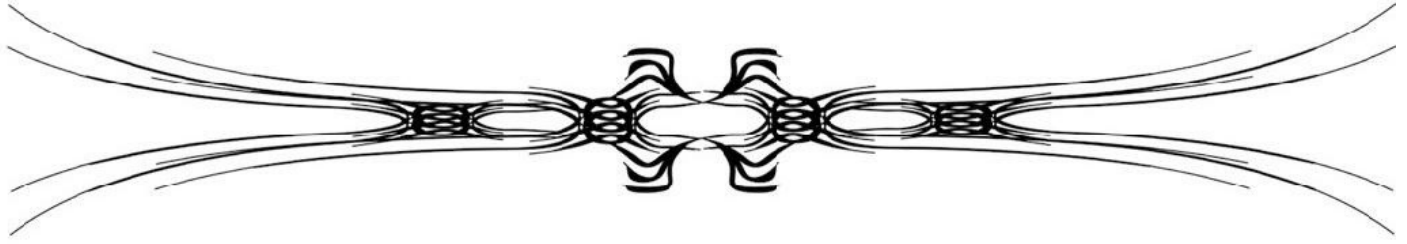
"Cihazlar için gemiyi tarayabilir misin?" Jamef'e parmağımın ucundaki küçük, yapışkan şeyi uzatarak soruyorum. "Eğer gözlerinle DNA taraması yapabiliyorsan, bunları bulmak da zor olmayacaktır, değil mi?"

"O kadar basit değil." Düşünerek çenesini ovuşturmaya devam ediyor. "Taramalarda görünmelerini engelleyen bir polimer ile kaplanmışlar. Tarama yaparsam hiçbir şey görünmez ve casusluk için bu kadar kullanışlı olmalarının nedeni de bu. Geri dönüp güvenlik kayıtlarını kontrol etmemiz ve Rhonda'nın geminin neresinde durakladığını görmemiz gerekecek." Gözlerini ovuşturuyor ve bitkin görünüyor. "Bu gece başlayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın," diyor Dora. Onun kucağına kayıyor ve boynuzlarından birini okşuyor. "Çok uzun bir gün oldu ve ikiniz de yorgunsunuz. Ve ikinizi de özledim. Yarına kadar bekleyebilir."

"Bir şeyler duyabilir," diye itiraz ediyor Jamef.

Dora bana hınzırca sırıtarak kuyruğuma uzanıyor. "O zaman ona dinlemesi için bir şeyler verelim." "Yaramaz tüy," diye takılıyorum. "Düşünce tarzını seviyorum."

I Dostlarımın kollarına gömülmek ve endişelerimi bir kenara itmek çok kolay. Dora beni öperken ve Bethiah'nın elleri sırtımda dolaşırken bacağımı ya da ödülümüzün nerede olduğunu düşünmek zorunda değilim.

Bu tür şeyler yarını bekleyebilir. Kimse biraz daha fazla olduğumu fark etmediği sürece her zamankinden daha yorgun, her şey yoluna girecek.

"İkinizi de özledim," diyor Dora öpücükler arasında, bacaklarını belime dolamış ve kollarını boynuma sarmış. "Bu gece kim altta olmak ister?"

Ben cevap veremeden Bethiah kuyruğumun dibini tutuyor ve sikimin farkındalıkla kabarmasına neden olan baştan çıkarıcı bir sıkma yapıyor. "Jamef geçen sefer alttaydı. Üstte olması gerekiyor."

"Ya da ben yapabilirim," diye teklif ediyor Dora, alt dudağımı ısırırken nefesi kesiliyor. "Kontrolün bende olmasını seviyorum. Eğlenceli." Duraklıyor ve sonra ekliyor: "Gerçi ben de kontrolün sizde olmasından hoşlanıyorum."

Odamıza gidiyoruz ve Bethiah pantolonumu çekiştirip gevşetirken Dora'yı yatağa bırakıyorum. Hemen sikimi kavırıyor, beni okşuyor ve ben inleyerek ona yaslanıyorum. "Açgözlü dişiler," diyorum alay ederek. "Beni nasıl kullanmak istediğine karar vermeye çalışıyorsun. Benim söz hakkım yok mu?"

İkisi de koro halinde "Hayır," diyor ve sonra Dora elini sikimin üzerine koyup Bethiah beni öperken ucunu ağzına sokuyor.

Kef, iki hevesli eşi olduğu için benim kadar şanslı bir erkek var mıdır? Bundan şüpheliyim.

Bethiah'nın yelesinden bir avuç tutup onu öpüyorum, diğer elim Dora'nın saçlarına batıyor ve o da ağzıyla sikimi okşuyor. Böyle zamanlarda, onları tatmin etmek için yeterince elim yokmuş gibi hissediyorum. Bu sahip olunabilecek en iyi sorun. Bethiah soyunurken Dora inliyor, beni daha derin bir şekilde ağzına alıyor, dudakları öpücük üstüne öpücükle benimkiyle alay ediyor.

"Bence bu gece Dora ortada olmalı," diye mırıldanıyor Bethiah dudaklarıma karşı. "Sen onun içinde, o da beni yalayabilir."

Sikimin üzerinde Dora inliyor, ağzı beni çalıştırırken istekli. Bu fikir hoşuna gitti.

Ben de istiyorum. Bethiah onun altındayken Dora'nın dar amcığına gömülmek ve iki dişinin birbirini tatmin etmesi? Üçlümüz gün geçtikçe daha iyi oluyor. "O zaman Dora'yı soyalım. Çok fazla şey giyiyor, sence de öyle değil mi?"

Bethiah'nın dikkati benden uzaklaşıyor ve Dora'ya şiddetle sahiplenici bir bakış atıyor. "Oh, kesinlikle.

Çıplak çok daha iyi görünüyor."

Dora başını sikimden kaldırıp ayağa kalkıyor, yüzünde heves dolu bir ifade var.

"Hayır, hayır, pofuduk," diye mırıldanıyor Bethiah. Bir elini omzuma koyuyor ve beni öne doğru çekiyor. "Kimse sana durmanı söylemedi. Seni soyacağım. Ağzını Jamef'in sikinden ayırma. Çok uzun bir gün geçirdi ve biraz ilgiye ihtiyacı var."

Dora tekrar inliyor, önüme çöküyor. Sıcak ağzı tekrar sikimin başını emiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, içimde dolaşan zevk dalgasıyla titriyorum. Elimi tekrar başının üstüne koyuyorum ve kolu kalçama dolanıyor.

"Bu daha iyi," diyor Bethiah yumuşak bir sesle. "Böyle çok güzelsin, ağzın onun sikinin

zerinde gerilmişken. Buna ihtiyaı var, sence de öyle değil mi? Bizim de buna ihtiyaımız var. Onu o kadar sertleştirmelisin ki ikimizi de alabilsin, sanırım. İyi, sert bir vuruşun stresini atmaya ihtiyaımız var."

Kef, onun sözleri beni de heyecanlandırıyor. Gözlerimi açıyorum, Dora'nın sikimin üzerinde başını sallayışını, Bethiah'nın onun arkasında diz çöküp Dora'nın giysilerini çözüşünü, göğüslerine dokunuşunu ve meme uçlarıyla oynayışını izliyorum. Dora'nın gözleri mutluluktan kapalı, beni çalıştırmaya devam ederken eli shaftımın dibinde.

Bethiah, eli Dora'nın kalçaları arasında kayarken Dora'nın kulağına, "İyi iş, pofuduk," diye mırıldanıyor. "Sadece onu henüz boşaltma. Eğer yaparsan çok yaramaz olursun ve seni tokatlamak zorunda kalırım."

Dora gözlerini açıyor ve dilini piercinglerimden birine doğru götürürken bana bakıyor, belli ki meydan okuyan bir ruh hali içinde.

"Sanırım şaplak yemek istiyor," diye törpülüyorum, elimi saçlarında sıkı sıkı tutarak. "Beni o kadar sert emiyor ki boşalmamı sağlamaya çalışıyor." Sikimi ağzından çıkarıp ucunu ıslak dudaklarına değdiriyorum. "Bizim için iyi bir kız olacak mısın?"

Dora inliyor, dilini dışarı çıkarıyor, böylece sikimin başını tekrar yerine koyabiliyorum. "Lütfen." Bethiah'nın eli Dora'nın kalçaları arasında çalışıyor, onu kızdırıyor ve "Ona kibarca sikini istediğini söyle," diyor.

klitoris. Önünü Dora'nın sırtına bastırarak onu yerinde sabitliyor, ancak Dora'nın her anı sevdiği açık. "Söyle ona, yoksa bunu senin için yalamam."

Ve Dora'nın amına şaplak atıyor.

Dora yine inliyor, sikime öpücükler konduruyor ve o tuhaf insan gözleriyle bana bakıyor.

"Lütfen," diye nefes alıyor. "Sikini istiyorum, Jamef. Onu bana ver ve sana kendini çok iyi hissettireyim." Bethiah ona, bir eli Dora'nın göğsünde, diğer eli Dora'nın göğsünde, "Ona her zaman kendini iyi hissettiriyorsun," diyor.

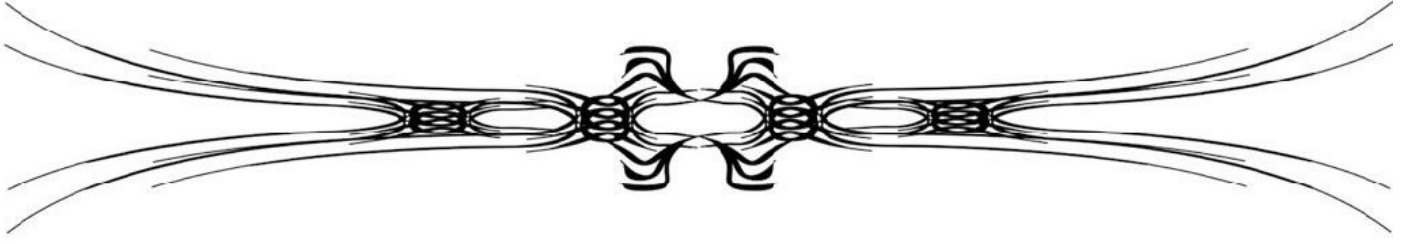
insanın kalçaları arasında çalışmaya devam ediyor. "Ona kendini *çok* iyi hissettiriyorsun."

"Bethiah," diye haykırıyor Dora, kalçalarını Bethiah'nın sürekli çalışan eline karşı sallarken bile sikimin başını sıkıyor. "*Boşalacağım.*"

Bethiah, "Hayır, değilsin," diye cevap veriyor ve bana göz kırparak Dora'nın amına tekrar şaplak atıyor ve klitorisini çalıştırmayı bırakıyor.

Dora'nın çıkardığı protesto çığlığı kulakları sağır eder.

OFE Hufdred Üç

BETHİvH

"P Lütfen beni boşalt," diye yalvarıyor Dora, ben ellerimi onun güzel poposunda gezdirirken yüzünü Jamef'in sikine sürüyor. Aşağı yukarı Jamef'le aramızda sıkışmış durumdaydı. Sikini yalayabilsin diye üzerine abanıyor, ben de arkasına oturmuş, onu orgazma doğru götürürken bacaklarımla çerçeveleyorum.

Ya da en azından onu orgazma doğru götürüyordum. Şimdi sadece alay ediyorum.

Onun sevimli, yuvarlak kıcını çimdikliyorum. "Kontrolün bende olmasını seviyorum'a ne oldu?"

"Kontrolün sende olması benim de hoşuma gidiyor," diye pantolonunu indirdi, sesinde hırıltılı bir nota vardı. "Lütfen, gelmem gerek."

Jamefe bakıyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hmm. Bilmiyorum. Tüylü kızımız bugün oldukça yaramazlık yaptı. Sanırım bizim için iyi bir kız olabileceğini kanıtlaması gerekiyor."

Dora inliyor ve sonra dilini Jamef'in sikinin kararmış başının üzerinde gezdiriyor, ardından ağzına alıyor. Hevesli sesler çıkararak onu çalıştırıyor, kıcını oynatıyor. Karşı koymak imkânsız. Elimi tekrar kalçalarının arasına kaydırıyorum ve dokunuşuma yer açmak için yer değiştirdiğinde, klitorisinden kaçınıyorum ve daha derine iniyorum, bir parmağımı içine itiyorum ve içeri ve dışarı çalışıyorum. İnanılmaz derecede ıslak, ben içine pompalarken parmaklarım onun sularıyla ıslanıyor.

Muhtemelen amım da aynı şekilde ıslaktır ve şu anda kimse bana dokunmuyor bile.

Sanki Jamef aklımı okuyabiliyor. Gözlerimiz Dora'nın başının üzerinde buluşuyor ve sonra başını eğerek ona sikinin üzerinde katılmamı işaret ediyor. Normalde ne yapacağımın söylenmesine direnirdim ama bu öneride o kadar iğrenç bir şey var ki karşı koyamıyorum. İçeri giriyorum, dilimi shaftına ekliyorum ve Dora emmekten yalamaya geçiyor.

"İkiniz de başını öpün," diyor Jamef. "Ve sonra birbirinizi öpün."

Oyun bu mu? Bayıldım. İnliyorum, sikinin başını ve oradaki piercingleri dilimle ısıırıyorum. Dilimi kasıtlı olarak normalden biraz daha fazla uzatıyorum ve Dora'nın dili benimkine değişiyor. İnsan hemen dikkatini bana çeviriyor, öpücüğü o kadar ıslak ve coşkulu ki kontrolün bende olduğunu unutup kendimi onun dudaklarına bırakıyorum. Ellerimi saçlarına gömüyorum, öpüşürken ve öpüşürken onu tutuyorum ve elleri vücudumun üzerinde geziniyor, bana dokunmaya ve beni memnun etmeye hevesli. Eli bacaklarımla arasına giriyor ve parmaklarını amımın ıslak kıvrımlarında gezdirerek onları uyarılmamla ıslatıyor.

"Yatağa, ikiniz de," diye emrediyor Jamef. "Sikime binmek ister misin? Eğer böyle öpüşmeye devam ederseniz, sonum gelmez."

Dora'ya dokunmamın onu gerçekten boşaltıp boşaltmayacağını görmek için onu öpmeye devam etmek istiyorum. Bu çok lezzetli olurdu.

Dora öpücüğümü kesiyor ve ona şaşkın bir bakış atıyor. "Bekle! Bende bir şey var."

Duraksıyorum ve aynı derecede şaşkın görünen Jamef'e bakıyorum. "Ne demek bir şeyim var?"

"Bir oyunağım var," diyor, ikimize de gülümseyerek. "Bir strapon. Gidip getirebilirim."

"Sana straponu kim verdi?" Hemen talep ediyorum. Eğer o yaptıysa Rhonda'yı öldüreceğim. Gerçekten öldürürüm. Onunla ne ilgisi olduğunu ancak hayal edebilirim. Muhtemelen her tarafı dinleme ve video cihazlarıyla kaplıdır. Üçümüzün seks videoları birkaç gün içinde tüm iletişim dalgalarında olacak.

Aslında... bu biraz seksi olabilir.

"Onu bana Hazza verdi," diye açıklıyor Dora. "Kaatir'in ayındayken. Oynayacak oyuncaklarımız olması gerektiğini söyledi."

"Bilmem gerekirdi," diye karşılık veriyorum. Ayrıldığımızda o dişi kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. Kaatir'in ayı çok acayip bir yer, tamam mı?

"Bunu özel bir durum için saklıyordum." Bir elini önümde gezdiriyor ve sonra göğüs ucumu çimdikliyor, sertçe, sadece bir tutam his verecek kadar. "Alabilir miyim? Kullanabilir miyiz?"

"Benim üzerimde mi?" Biraz gıdıklanarak sordum.

"Ya da Jamef," diyor Dora omuz silkerek. "İkinizi de sikerim. Ben eşit fırsatta takılan bir kıyım."

Olurdu, bizim yaramaz küçük insanımız.

Jamef'e bakıyorum, bu gece iğnelenme fikrini nasıl karşıladığını görmek için. Sadece beni izliyor, açıkça kararı benim ellerime bırakıyor.

Amım benim yerime karar veriyor. Dora meme ucumu tekrar, öncekinden daha sert bir şekilde çimdikliyor ve amım istemsizce havanın etrafında kenetleniyor. "Önce ben," diye nefes alıyorum. "Dora beni sikebilir ve Jamef de Dora'yı sikebilir."

"Bu fikre bayıldım," diyor Dora ayağa fırlayarak. "Herkes için orgazm. Hemen döneceğim!" Dolabın kendi tarafına koşuyor ve eşyalarını karıştırmaya başlıyor. Bir an sonra elini havaya kaldırıp içinden kocaman bir sahte penis sarkan bir koşum takımı sallıyor. "İşte başlıyoruz."

"Kef me," diyorum onu görünce. "Hazza arkadaşlarının içi boş olduğunu mu düşünüyor? Bu şey tam bir canavar."

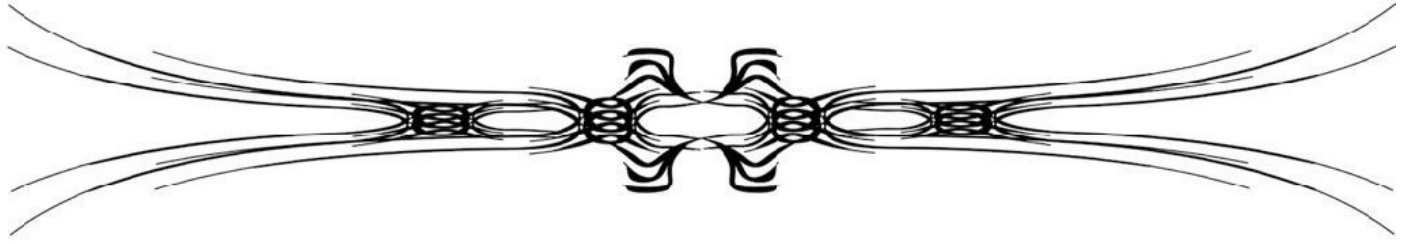
"Bunu alabilirsin," diyor Dora bana, koşum takımına adım atarak. Doğruldu ve sonra "horoz" tabanı kasık kemiğine düz bir şekilde oturana kadar kalçaları ayarladı. Bir elini şaftında gezdiriyor ve bana hınzırca bir bakış atıyor. "Kontrolün sende olmasıyla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun? Yatağa gir, Bethiah."

"Sanırım bir canavar yarattım," diye şaka yapıyorum. Ama ayağa kalkıp yatağa doğru ilerliyorum ve kenarına oturuyorum. "Beni nasıl istiyorsun?"

Dönüyor ve Jamef'e işaret ediyor. "Git ona katıl. Onu benim için iyice ıslatacak kadar öp."

Jamef parmağını çenemin altına koyup ağzımı kendine doğru eğiyor ve sonra beni öpüyor, sert, ısrarcı ve yoğun bir şekilde. Vücudu benimkine baskı yapıyor ve elleri üzerimde gezinirken inliyorum ve görünüşe göre ikimiz de Dora'yı memnun etmeye hevesliyiz.

OFE Hufdred Dört

I Kalçalarımın ve belimin etrafındaki kayışları ayarlıyor, Jamef'in Bethiah'yı öpmesini ve onu yatağımızın şiltesine indirmesini izliyorum. Garip ama strapon bana tanıdık geliyor. Sanırım Denizyıldızı Dora yatak odasında solan bir çiçek değildi. Belki de tam anlamıyla sapık bir baş belasıydı ve ben onun titreşimlerinden biraz al. Bu düşünceyi sevdim.

Bethiah inliyor, Jamef onu tekrar öperken yüz ifadesi tahrikten yumuşuyor, parmakları açık kalçalarının arasında geziniyor. Teni bir parça ıslaklıkla parıldıyor ve dilimi amının üzerinde gezdirip tadına bakmaktan başka bir şey istemiyorum, ama bunu daha sonra yapabiliriz. Şimdilik, kendi ihtiyacımdan dolayı ağrıyorum ve straponumun kınılması gerekiyor. "Onun amını öp, Jamef," diye buyurgan bir sesle talep ediyorum. "Ve sonra gel ve benimkini öp."

Jamef bana sakinleştirici bir bakış atıyor, ama eğilip Bethiah'nın güzel amcığına derin bir öpücük veriyor, dili kıvrımlarının arasına dalıyor ve beni tahrik ederek kıvranmama neden oluyor. Yataktan kalkıp bana yaklaşıyor, siki kalkmış, başı pre-cum ile kaplanmış ve bana o kadar yaklaşıyor ki "siklerimiz" neredeyse birbirine değiyor. "Otoriter şey," diyor bana, yüzümü büyük bir eliyle kavrayarak. "Artık kimin ve neyin öpüleceğine ben karar vereceğim, hm?"

Ve eğilip beni öpüyor, ağzında Bethiah'nın uyarılmışlığının tadı var. Bu beni o kadar ıslatıyor ki her tarafına sürtünmek istiyorum, bana dokunmasını talep ediyorum. Amım henüz tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla zonkluyor ve umutsuzca boşalmak istiyorum... neredeyse gidip Bethiah'ı yeni oyuncağımla çalıştırmak istediğim kadar. Yatakta ona bakıyorum ve bizi izlerken parmaklarını karnının üzerinde gezdiriyor, kalçalarının arasına doğru ilerliyor.

Jamef'e "Madem yetki sende," diyorum, "o zaman söyle bana, gidip senin adını haykırana kadar onu sikeyim."

Ağzı eğlenerek kıvrılıyor. "Devam et o zaman. Amcığı ihtiyaçtan ıslanmış. Oyuncağıyla oyna ve onu tatmin et."

Benimle sevişebilmek için beni yatağa fırlatmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım. Yani benim de ihtiyaçtan ıslanmış bir amım var. Ama sonra Bethiah'ya bakıyorum, bacakları yatakta çok güzel bir şekilde yayılmış ve eli uyluklarının arasında okşuyor ve ihtiyaçlarımın onu memnun edene kadar bekleyebileceğine karar veriyorum.

Yatağa doğru ilerliyorum ve açılmış bacaklarının arasına yerleşiyorum, elim "sikimin" üzerinde. Beni izlerken gözleri tahrikten kapanıyor ve başını ıslak kıvrımlarına sürtüyorum, sularıyla kayganlaştırıyorum. "Yavaş gideceğim," diye fısıldıyorum. "Senin için çok büyükse söyle."

"Ve kafanı mı şişireyim?" Bethiah şaka yapıyor. "Asla."

Kıkırdıyorum, çünkü bu tam bir erkek repliği gibi geliyor. *Senin için çok mu büyük bebeğim?* Görünüşe göre büyük bir alet takmak bir kızı yatakta gerçekten değiştiriyor. Başını kayganlığı boyunca bir kez daha okşuyorum ve sonra yavaşça içine itiyorum, bunu yaparken yüzünü izliyorum. Kalçalarımı hareket ettirmeye başladığımda Bethiah'nın gözleri dalgalanıyor ve titriyor, her hareketimde daha derine sallanıyor. Onu Jamef'in yaptığı gibi çalıştırdığımdan tam olarak emin değilim, ama itiraz etmiyorum.

Tamamen içine gömüldüğümde, itmeye çalışıyorum, ama ritmim kesinlikle arzulanan bir şey bırakıyor. "Bu görüldüğünden daha zor," diye homurdanıyorum arkadaşşıma ve onun kahkahasıyla

ödüllendiriliyorum, bu kahkaha ben tekrar içine girdiğimde hızla sönüyor. "Kelime oyunu yapmak istemedim."

Büyük, sıcak bir el kışımı okşuyor ve ben sarsılıyorum, Bethiah da seğiriyor. Jamef'in iri vücudu

benimkini örtüyor, teni sırtıma karşı sıcak ve lezzetli. "Onu becermek için doğru yolu bulmakta yardıma ihtiyacın var mı, tatlım?"

Şimdi titreyen benim, çünkü Jamef'in "kef" yerine "fuck" dediğini duymak, bunu benden öğrendiği anlamına geliyor... ve bunu bilerek iki kat daha kirli geliyor. "Evet, lütfen," diyorum ona. "Göster bana."

Yastığımı kapıyor ve ikimizin de biraz manevra yapmasıyla Bethiah'nın kalçalarının altına itiyor. Yeni pozisyon beni onun üzerine biraz daha eğilmeye zorluyor ve ben bunu yaparken, Jamef'in eli uyluklarımın arasından kayıyor ve kıvrımlarımdan geçerek ısınmış çekirdeğimi arıyor. İnliyorum, alçak sesle ve çaresizce, neredeyse ihtiyacımla Bethiah'ın üzerine çöküyorum. Jamef kalçalarımı birbirinden ayırırken ve başının vücuduma girmeye çalıştığını hissederken kollarını etrafıma sarıyor ve beni yerinde tutuyor.

İçime girdiğinde, Bethiah ile yaptığım gibi yavaş gitmiyor. Sert ve hızlı bir şekilde içeri dalıyor, o sırada mahmuzları göt deliğime batıyor.

Bethiah nefes nefese kalıyor, kolları etrafımda sıkılaşıyor ve onun da itişini hissettiğini fark ediyorum.

Jamef ona -ya da bana, bu noktada kim bilir- "Durmak istiyorsan söyleyeceğin kelimeyi biliyorsun," diyor ve ikimizi de sikmeye başlıyor. İçime doğru her itişinde beni Bethiah'nın içine itiyor. Kalçalarımı kavıyor ve geriye doğru çektiğinde, kalçalarımı da kendisiyle birlikte çektiğinden emin oluyor, işleri yönlendiriyor. Straponu ben takıyor olabilirim ama ikimizi de siken o ve bu beni o kadar tahrik ediyor ki ne yapmam gerektiğine dikkat etmekte zorlanıyorum. Jamef ikimizin de içine daha sert ve daha hızlı girerken tek yapabildiğim Bethiah'ya sarılmak. Vücutlarımızın birbirine çarpması, uyarılmış etin ıslak, kaygan sesleri ve hem kendimden hem de Bethiah'dan çıkan muhtaç inlemeler dışında ses yok.

Bethiah önce gelir. Ve o geldiğinde, zincirleme bir reaksiyon gibi oluyor. Sertleşiyor, eğiliyor ve beni daha da sıkı kavrarken yumuşak bir inilti çıkarıyor. Bacakları titriyor ve boşaldığında ne kadar sert sıkıldığına bakılırsa neredeyse sahte siki sıkıca tutuyor gibi. Jamef'in eli omzuma saplanıyor ve bana iki kat daha sert ve hızlı bir şekilde vuruyor ve üçümüz arasındaki sürtünme ve içimdeki horozun o lezzetli çekici tarafından getirilen kendi orgazmım karnımın derinliklerinde inşa ederken boğuluyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, bacaklarım sıkılıyor ve sonra ben de boşalıyorum, içim o kadar sıkılıyor ki sanki ciğerlerim duracakmış gibi hissediyorum.

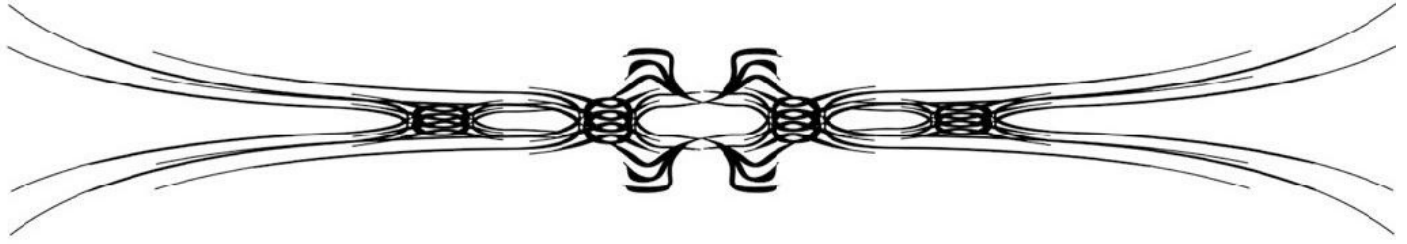
Bu çok iyi. *Çok güzel.*

Jamef homurdanıyor ve sonra çekiliyor, tohumunu arka tarafıma ve kalçalarıma döküyor. Beni biraz daha yukarı kaldırıyor, bu da kafamı karıştırıyor, çünkü Bethiah ve benim de katıldığımız yerde ikimizin üzerine salgıladığını fark edene kadar.

Bu inanılmazdı. Hazza bana bu hediye verdiğini için çok mutluyum.

Başımı Bethiah'nın göğüslerine yaslarken ve Jamef tohumlarını birbirine dolanmış kalçalarımıza sürerken, "Ne kadar iğrenç arkadaşlarım var," diye mırıldanıyorum. Bu hayatımın en güzel anı olabilir.

OFE Hufdred Beş

BETHİvH

I Yataktan erken kalkmama neden olan şey önemsiz yanımda. Jamef Dora'ya sarılmış, ağır ağır uyuyor; sarı saçları Dora'nın tenine yayılmış, bacakları Dora'nın bacaklarının arasına girmiş. Diğer yanından kalktığımda ona daha da yaklaşıyor, sarılıyor. Ne kadar davetkâr bir görüntü. Öyle ki neredeyse onlarla tekrar yatağa girmek istiyorum.

Neredeyse. Ama o küçük tarafım uyanık ve Rhonda'yı perişan edene kadar tatmin olmayacak.

Uyku tünüğümü üzerime geçiriyorum ve tam bir felaket gibi göründüğümü bilerek özel odamızdan çıkıyorum. Boynuzlarımın arasında, defalarca yatağın içinde sallandığım için birbirine karışmış bir yığın saç var. Tünüğüm kırışmış ve muhtemelen seks kokuyorum. Rhonda'nın tamamen iğreneceğinden eminim, bu yüzden böyle görünmek istiyorum.

Geminin diğer tarafına geçip muhafaza hücrelerine doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda, besleme yuvasını açıyorum ve rahatça kapıya yaslanıyorum, kollarımı göğüslerimin altında kavuşturuyorum ve onun mışıl mışıl uyumasını izliyorum. Ellerini göğüslerinin altında kavuşturmuş, yüzünü tavana doğru çevirmiş. Bir kumaş şeridi gözlerini kapatıyor ve battaniyenin üzerinde uyuyor, sanki bir şekilde kırıksıklıklara neden olacaklarından endişeleniyor gibi. Uyanmadığında, yeterince uzun süre uyuduğuna karar veriyorum.

"Vay canına, sert görünüyorsun," diye söylendim. "Tutsak olmak cildi *zorluyor*."

Rhonda sarsılarak uyanır ve elleri yanaklarına gider. Gözbağını kenara çekip parmaklarını yüzünde gezdiriyor. "Beni buradan çıkar, Bethy."

"Pek iyi bir dinleyici değilsin. Sana bana böyle hitap etme demedim mi?" Hırıltılı saçlarımı kabartıyorum. "Belki Nerit ortadan kaybolmamıştır. Belki de senden kasıtlı olarak kaçıyor." "

Sözlerim sinirlerime dokundu. Rhonda'nın burun delikleri alevlendi ve bana savaş gemilerini yok edebilecek bir bakış attı. "Yanılıyorsun. Nerit'e bir şey oldu. Eğer yapabilseydi bana geri dönerdi." Bir eliyle saçlarını düzeltiyor. "Zalim olmak sana göre değil, Bethiah."

"Öyle değil mi? Görünüşe göre ikimiz de birbirimizi çok iyi tanımıyoruz." Ona tembelce bakıyorum. "Lord Nerit'ten bahsetmişken, bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

Rhonda'nın kafası karışmış görünüyor. Karyolanın kenarına oturur ve dudaklarını hoşnutsuz bir şekilde büzer. "Ne gibi?"

"Gemisinde onunla birlikte olanların isimleri gibi mi?"

Başını hafifçe sallar. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ne gemisi? Nerit'in birkaç gemisi var. Diğerleri ne?"

"Bana gemide hangi dinleme cihazlarını nereye sakladığınızı söylerseniz size anlatırım."

Rhonda omuzlarını dikleştirir ve parlak kızıl saçlarını savurur. "Ben öyle bir şey yapmadım. Buraya gelmeden önce duş alamaz mıydın? Kokunu kapıdan alabiliyorum."

"Yapabilirim, ama bunun neresi eğlenceli?" Başparmağımı ağzımın kenarlarında gezdiriyorum. "Yüzümde bir şey yok, değil mi? Kabuk bağlamış sıvılar?"

"İğrenç."

Başparmağımın tadına bakıyorum. "Haklısın. Muhtemelen hepsini yalayıp yutmuşumdur. Peki... casusluk?" "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözü açık masumiyet taktiğine kanmıyorum. Bu sadece Dora'da işe yarar. "Evet, biliyorsun. Ve

bana onları nereye sakladığını söylemeyecek misin?"

"Beni buradan çıkaracak mısın?" Ayağa kalkıyor, kapıya doğru süzülüyor.

"Muhtemelen hayır."

Rhonda burnunu çekiyor, hücrenin diğer tarafından bana tiksintiyle bakıyor. "O zaman muhtemelen ben de sana söylemeyeceğim."

Bir yere varamayacağımız çok açık. O çok inatçı ve ben de öyleyim. Ayrıca, onu yemlerken çok eğleniyorum. Ama en azından bir şeyler öğrenmeye çalışmalıyım. "Lord Nerit'in başka insan kölesi var mı, söyle bana."

Bu öneriye gerçekten kırılmış görünüyor. "Yapmaz. Bu beni aldatmak gibi bir şey olur ve o asla böyle bir şey yapmaz."

"Onun bir eşi olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Bu farklı. O mesakkah. Ben onun tek *insanım*."

"Haklısın. *Çok* farklı." Ama o kırgın ve incinmiş görünmeye devam edince, Nerit'in neyin peşinde olduğunu gerçekten bilmiyor mu diye merak etmeye başlıyorum. "Bize seni alışveriş için istasyona götürdüğünü ve bir şey almak için ayrıldığını ve bir daha geri dönmediğini söyledin. Ne alacağını söyledi mi?"

Rhonda bana asık suratlı bir bakış atıyor ve sanki kaçmak için zihnini zorluyormuş gibi parmağını kapının dikişinde gezdiriyor. "Hayır. Ama bazen bana sürpriz yapmayı sever. Bunun benim için bir hediye olduğunu düşündüm."

Tabii ki öyle düşünecektir. O şımarık bir evcil hayvan. "Peki başka biriyle seyahat etmiyor muydunuz?" "Hayır. Neden seyahat edelim ki?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Çünkü gemide başka bir mesakkah ve bir insanın izine rastladık. Efendiniz biriyle buluşuyordu."

Ellerini ağzına bastırıyor. "Onu çaldıklarını mı düşünüyorsun?"

"Eğer yaptılarsa, savaşmadan gitmiş. Boğuşma izi ve kan yok."

Rhonda ikna olmuş görünmüyor. "Neden savaşsın ki? O önemli bir evden gelen bir soylu. O bir diplomat."

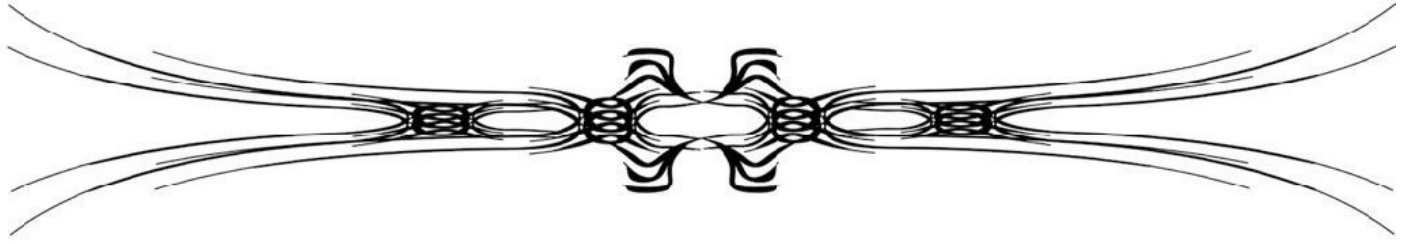
Evet, ama en seçkin mesakkah bile onu kaçırın birine karşı mücadele ederdi, değil mi? Gitmek istemediği sürece mi? Yoksa Rhonda beni delirttiği için herkesi delirtebileceğini mi varsayıyorum? "Yani aslında bana hiç yardımcı olmadığını söylüyorsun."

"Ben fonum. *Sen* yardımcısın. Eğer kendi başıma halledebilseydim, sana neden ihtiyacım olsun ki?"

Bugünlük bu kadar Rhonda bana yeter. Yemek yuvasına doğru eğildim. "Dora daha sonra seni beslemek için gelecek. Belki."

Sonra kapattım ve uzaklaştım, çünkü lanet olsun, bu kadında ne bulmuştum ki?

OFE Hufdred ALTI

DORv

IÇenemi elime dayamış, gemideki görüntüleri iki kat hızla izliyorum. Jamef yanımda çalışıp navigasyon çizelgelerinin üzerindeki noktaları hareket ettirirken ve hesaplamalar yaparken ben köprüdeki iletişim koltuğuna kıvrılmış durumdayım. Bir kez olsun kendimi takımın bir parçası gibi hissediyorum.

kısmı Rhonda'nın son birkaç gündür neler yaptığını gözden geçirmek ve yalnızken durakladığı her yerde gemiyi aramaktır.

Şimdiye kadar dinleme cihazlarından dört tane daha buldum ve her biri beni üçlümüzün değerli bir parçası gibi hissettiriyor. Bu kadar küçük bir şeyle bu kadar gurur duymak aptalca ama ne olursa olsun kazanmaya devam edeceğim. Rhonda'nın aynada saçıyla uğraştığı sıkıcı bir sahneyi izlerken esnememe karşı koyuyorum ve ayağımla Jamef'i dalgınca dürtüyorum.

"Hmm?" diye soruyor, bakışlarını ekrandan ayırmadan. Noktalardan birine dokunup onu yıldız haritasının uzak ucuna sürüklüyor, sonra hesaplamalara kaşlarını çatıyor.

"Rhonda'nın söyledikleri konusunda endişelenmemize gerek var mı?" Ona sordum. "Hani benim bir klon olduğum gerçeğiyle ilgili bilgi sızdırması konusunda?"

Gözlerini kırptırıyor ve bana odaklanıyor, biyonik gözünün çelik kırmızısı bakışları vahşi görünümüyle tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. "Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğiz."

Sorduğum şey tam olarak bu değil. "Evet, ama sence bu konuda konuşur mu? Klonlandığımı? Bu kirli bir sır gibi geliyor."

"Eğer gerçekten risk altında olduğunu düşünürsem onu parçalara ayırır ve parçaları üç farklı sektöre yerleştiririm, tatlım. Güven bana. Sen iyisin. Sana bir parmak gösteriyorsa, kendine birkaç parmak daha gösteriyordur. Daha önce de söylediği gibi, hayatta kalma konusunda iyidir. Bu bir blöf, başka bir şey değil."

Sesi o kadar kendinden emin geliyor ki ona gülümsüyorum ve ayağımı tekrar güçlü bacağında aşağı yukarı sürüyorum. "Tamam. Teşekkürler, Jamef."

Jamef sadece başını sallıyor, ama sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi kuyruğunu bileğime doluyor ve uçuş çizelgeleri üzerindeki çalışmasına geri dönüyor. Ben de sıkıcı görüntülerime dönüp bir kadının günde kaç saatini saçını düzeltmeye harcayabileceğini merak ediyorum.

Ekrandaki Rhonda'nın odadan çıkıp Bethiah'nın yanına gitmesi beni şaşırtıyor. Tarihi kontrol ediyorum ve bu birkaç gün öncesine ait. Yaşam alanımıza girip Bethiah ile yüzleşmesini çenem açık bir şekilde izliyorum...

Ve sonra eşimin Rhonda'yı boğazından yakalayıp yüzünde öfkeli bir ifadeyle boğuşunu izliyorum. "Jamef," diye nefes alıyorum. "Bunu gördün mü?" Monitörümü çevirip videoyu birkaç dakika geriye sarıyorum, sonra da onun için oynatıyorum.

Karşılıklı konuşmayı izlerken sessiz kalıyor ve sonunda bittiğinde bana bakıyor. "Sana hiç bir şey söylemedi mi?"

"İkisi de yapmadı." Rhonda'nın boğazını ovuşturmasını ve Bethiah'nın sırtına dik dik bakmasını izliyorum. "Bu hayatımda gördüğüm en seksi şey olabilir."

Jamef homurdanıyor, kuyruğu yavaşça bacağımın etrafından çözülüyor.

"Ciddiyim. Şiddet beni tahrik etmemeli ama Tanrım, bu kadını seviyorum." Ekranın içinden uzanıp Bethiah'yı kimse izlemiyorken bile bu kadar güvenilir olduğu için öpmek istiyorum. Ondan

şüphe ettiğimden değil, ama böyle şeylerin ekranda oynandığını görmek güzel. Bethiah'nın Rhonda'ya karşı insanlara olan zaafı dışında hiçbir takıntısı olmadığını bilmek güzel.

Ekranda Rhonda duvarlardan birine doğru ilerleyip elini duvara bastırıyor ve ben de video yayını durdurarak zihnime bir not düşünüyorum. "Sanırım başka bir böcek buldum."

"Böcek mi?"

"Oh, Dünya'da onlara böyle diyorlar. Dinleme cihazları. Böcek. Her neyse işte." Duraksadım, omuz silktim. "En azından ben öyle düşünüyorum. Avın nasıl gidiyor?" Ayağa kalkıyorum ve kollarımı omuzlarına doluyorum, kafasından geriye doğru uzanan tehlikeli boynuzlardan dikkatlice kaçıyorum ve çenemi boynuna yaslıyorum. Üzerinde çalıştığı ekrana bakıyorum ama sadece bir sürü hesaplama ve saçmalık var gibi görünüyor. "Bütün bunlar da ne?"

"Bir kumar uydusundan gelen kredi izi." Dalgınca ellerimden birini okşuyor. "Lord Nerit'in banka hesabına göre, iki gün önce büyük bir meblağ çekmiş. Buna inandığımdan pek emin değilim, çünkü biri onu temizliyor olsaydı, onlar da büyük bir meblağ çekerlerdi."

"Peki kontrol etmek için oraya mı gidiyoruz?"

Jamef elime vuruyor. "Hayır. En azından hemen değil. Kumar istasyonu uzak bir bölgede ve o yöne gitmek için yüklü miktarda yakıt gerekecek. Şu anda, yüzünün herhangi bir yerde görünüp görünmediğini görmek için istasyonun video beslemesine girmeye çalışıyorum. O zaman orada olduğunu bileceğiz ve ilerleyebileceğiz."

"Huh." Kulağına bir öpücük konduruyorum ve tekrar kontrollerden birine dokunmasını izliyorum. "Orada bir otel var mı?"

"Muhtemelen. Neden?"

Ona karşı omuz silkiyorum. "Bana pek kurnaz biri gibi gelmedi. Eğer gerçekten saklanıyor olsaydı, kredi hesabını kullanmazdı, değil mi? Yani saklanmadığını varsaymak zorundayız. Eğer durum buysa, o zaman otele giriş yapmaz mıydı? Orada kimin misafir olduğuna dair kayıtları olmaz mıydı?"

Jamef başını çevirip bana bakıyor.

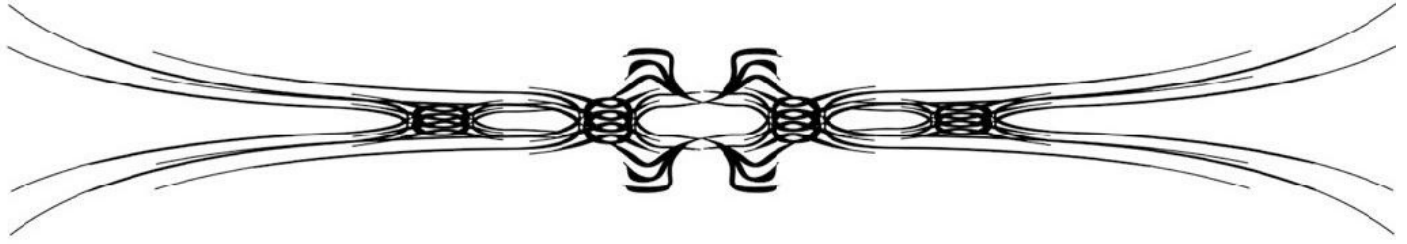
Yüzümü buruşturarak doğruldum ve dik durdum. "Dur tahmin edeyim, 'aptalca bir fikir, Dora, bırak işleri ben halledeyim'."

"Hayır," diyor Jamef yavaşça. "Bu mükemmel bir fikir. Neden benim aklıma gelmedi bilmiyorum."

"Çünkü işleri kendin için çok zorlaştırmayı seviyorsun." Yanağına bir öpücük kondurarak ona söylüyorum. "Evrendeki her şeyin bir mücadele olması gerektiğini düşünüyorsun, ama her zaman öyle olmak zorunda değil. Bazen insanlar çok açıktır."

Homurdanıyor ve bunun bir anlaşma olup olmadığından emin değilim.

OFE Hufdred SEVEF

F ya da hafızası olmayan biri, Dora'nın harika içgüdüleri var. Kumarhanenin misafir kayıtlarına girebildiğimden eminim ve Lord Nerit il'Aiven'in adı orada, gün gibi açık. Kumarhanenin merkezine yakın pahalı bir süitte kalıyor, bu da demek oluyor ki Çıkarması kolay.

Yine de, onu çıkarmak zorunda olduğumuzdan emin değilim, sadece Rhonda ile yeniden bir araya getirmeliyiz. Bu garip bir durum ve ben daha çok küçük suçluları yakalayıp düşük seviyeli ödüller için mahkeme önüne çıkarmaya alışkınım. Normalde ödülümü karşılayıp onu (ya da onu) orada bırakmam.

Bu bana Dora'nın söylediklerini düşündürüyor - her şeyi kendim için nasıl daha zor hale getirdiğimi. Bu doğru mu? Eğer öyleyse, neden? Bilinmeyen bir nedenden dolayı kendimi cezalandırıyor muyum? Yoksa sadece evrenin bana bok atacağını ve işleri zorlaştıracığını mı varsayıyorum?

En azından bu ödül bitmek üzere. Rhonda'nın sinir bozucu varlığına rağmen, nispeten sorunsuz geçti ve Bethiah ile birbirimizi öldürmeden birlikte çalışabileceğimizi kanıtladı. Kumarhane uydusuna giden en iyi navigasyon rotasını giriyorum ve geminin kendini yavaşça döndürerek yeni yola yönelmesini izliyorum. Hedefimize varmamız birkaç gün sürecek ama ondan sonra her şey sorunsuz olacak. Rhonda'yı bırakacağız, kredilerimizi alacağız ve yolumuza devam edeceğiz.

Kulağa çok kolay geliyor. Kolay beni hep şüpheli yapar. Belki de bu yüzden işleri zorlaştırıyorum - kolaya güvenmiyorum.

Bacağım ağrıyor ve içimde bir yerlerde uğultu var, bu yüzden bir süre daha köprüde kalmaya karar veriyorum. Birkaç saat önce temiz bir tanılama yapmış olmama rağmen bir gemi tanılaması çalıştırıyorum. Çalışırken boş boş loncamızın ödül veri tabanını açıyorum ve ilginç bir şey olup olmadığını görmek için yeni listelere göz atıyorum. Elbette zaten meşgulüz, ancak mevcut alanda olması durumunda ne yayınlandığını kontrol etmek alışkanlıktır.

Özellikle bir ödülün görüntüsü kanımı donduruyor: *YASADIŞI KLONLAMA*.

Bilgileri gözden geçirmek için ödülü açıyorum ve içimdeki hastalıklı öfke artıyor. *Homeworld Araştırma ve Öğrenme Enstitüsü köle pazarlarına akın eden yasadışı insan klonlarını ortaya çıkardı. Kıpırmızı deri işaretleri ve kayıt kodları olmayan insanları arayın. Yasadışı bir klon bulan herkes, el konulan varlığı imha ve ödül için Araştırma ve Öğrenme Uydusu'na getirebilir.*

Ödülün üzerinde yazan rakam, klonlanmış insan avına çıkan her köle ticareti istasyonuna bir sürü ödül avcısı göndermeye yetecek kadar büyük bir miktar. Hangi istasyona gidersek gidelim Dora güvende olmayacak. Bu ödül bitene kadar olmaz. Klonlanmış olsun olmasın, sırf ödül için insanlar avlanacak.

Ve onları Araştırma ve Öğrenme Uydusu'na teslim etmek en kötü kısmı. Oradaki deneylerin şüpheli bir doğası olduğunu herkes biliyor. Soğuk kalpli bir bilim adamı tarafından üzerinde deney yapılan Dora'yı düşünüyorum ve bir şeyleri yok etmek istiyorum.

Bethiah ile konuşmam gerek. Şimdi, Dora'yı güvende tutmamız her zamankinden daha önemli.

Koltuğumdan kalkıp bacağımdaki sancıya aldırmadan kamaramıza doğru ilerliyorum. Kapı açıldığında içerisi seks kokuyor ve Bethiah yatağa uzanmış, memnun bir gülümseme dudaklarını büküyor. En-suite lavaboda duş çalışıyor ve Dora'dan eser yok.

"Oh iyi," diyor Bethiah doğrulup. "Tam zamanında geldin. Dora'yı bir daha görebilecek miyim diye bakıyorum."

Bücür ve ellerim yoruluyor. Benim yerime geçebilirsin."

"Nerede o?"

"Duş alıyorum. Ara vermiştik ama şimdi sen buradasın, ikinci raunda hazırım." Bethiah öyle diyor. Yüzündeki gerginlikle uykulu ve memnun bakışı kayboluyor ve daha dik oturuyor. "Sorun nedir?"

Tereddüt ediyorum, odanın etrafına bakıyorum. Şu anda bile Rhonda dinliyor olabilir ve ona herhangi bir bilgi vermek istemiyorum. Veri tabletimi çıkarıp ödüle erişiyorum, sonra da okuyabilmesi için tableti Bethiah'ya uzatıyorum.

Gözleri açılıyor ve bana bakıyor.

"Artık uzay istasyonu yok," diyorum kısık bir sesle. "Akşam yemeği için bile."

"Hayır." Dudaklarını büzüyor, yüz ifadesi endişeli. "Yakıt ve hepsi bu. Ona söyleyecek miyiz?" Başımı sallıyorum. "Zaten yeterince endişeleniyor."

"Evet, ama ondan sır saklamayı sevmiyorum. Üzülür."

"Aylarca korku içinde yaşamaktansa birkaç gün bize kızması daha iyi," diye fısıldıyorum. "Bu en iyisi ve sen de bunu biliyorsun."

"Evet ama yine de aramızda sır olmamalı," diye tıslıyor Bethiah. "Ayrıca, neden fısıldaşıyoruz? O duşta ve bizi duyamaz."

Su kesiliyor.

Bethiah data-pad ekranımı kapatıyor ve bana geri veriyor. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Bunu senin yönteminle yapacağız. Şimdi, gel ve oyna?" Yüz ifadesi baştan çıkarıcı bir ifadeye dönüşüyor.

"Ne hakkında bir şey söylemeyecek?" Dora, lavabodan damlayan vücuduna sardığı havluyla çıkarken soruyor.

Bomboş kaldım. Konuşmamızı örtbas edecek tek bir iyi yalan bile düşünemiyorum.

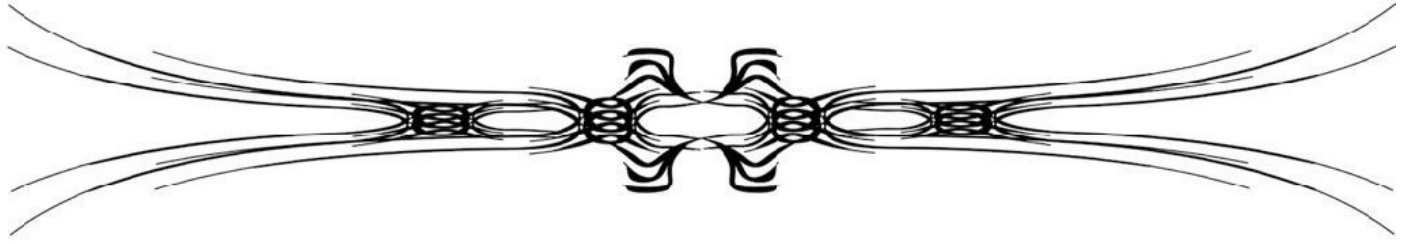
Bethiah tekrar yatağa uzanıyor ve Dora'ya tembel bir bakış atıyor. "Kumarhane uydusuna yanaştığımızda evcil hayvanları beyan etmek zorundayız. Jamef seni hiç beyan etmek istemiyor ve saklanma deliğinde saklanmanı istiyor. Ben de ona kendi bildiği şekilde yapacağımızı söyledim. Tartışmaya değmez."

Dora ikimize de bir surat ifadesi takınıyor. "Ben kesinlikle bir evcil hayvan değilim.

Saklanmayı tercih ederim, teşekkürler." "Sana söylemiştim," diye mırıldanıyor

Bethiah, kuyruğuma uzanarak. "Şimdi... gel de oyna?"

Yalan söylemekte çok iyi. Ya da belki de bu benim kendim için çok zorlaştırdığım başka bir şeydir.

BETHİvH

"O Vay canına," diye nefes alıyor Dora, kumar uydusunun etrafında dönüp park kuyruğunda sıramızı beklerken. Yüzü bir çocuk gibi neredeyse ekrana yapışmış durumda. "Şu renklere bak.

Ve kaplamalar. Ve pencereler. Ve uzay yürüyüşü olan devasa bir teraryum var. Ve az önce geçen gemiyi gördünüz mü? Burası gerçekten süslü görünüyor."

Haksız değil. Beklediğimden biraz daha süslü görünüyor. Kumar uydularının tam bir kredi batağı olduğunu hep biliyordum ama bu beklediğimden çok daha üst düzey bir müşteri kitlesine hitap ediyor. "Gemiyi birkaç günlüğüne limana yanaştırmak için aldıkları ücrete göre daha süslü olsalar iyi olur," diye homurdanıyorum. "Bu resmen soygun."

"Ama bir de içerisinin ne kadar güzel olduğunu düşünün!" Dora'nın gözleri hâlâ mekânı görünce kamaşıyor. "Etrafta dolaşırken çok eğleneceksin."

"Bu bir tatil değil. Bir görevdeyiz." Şüpheli bir şekilde sessiz olan Jamef'e bakıyorum. Her zamanki koltuğunda oturuyor ama yüz ifadesi mesafeli. "Lafi açılmışken, planı tartışmalıyız."

Çenesini ovuşturuyor, hareketleri yavaş ve bana bakıyor. "Bunu düşünüyorum. Ayrıca dikkat çekeceğimi de düşünüyorum." Ve parmağını parlak kırmızı gözünün altına vuruyor.

Dudaklarımı büzüyorum, çünkü haksız değil. Bunu hiç düşünmemiştik. Ama buraya gelmek için günler harcadıktan sonra ve o kadar yakıt? Elimiz boş dönmeyeceğiz. "Tamam o zaman, her zamanki plan devre dışı."

"Her zamanki plan nedir?" Dora bakışlarını ekranını kaplayan uydunun üzerinde yanıp sönen ışıklardan ayırarak soruyor.

"Bir çalışanı döv, kıyafetlerini çal ve sonra içeri gir." Omuz silktim.

Dora mutsuz bir ses çıkardı. "Ciddi misin? Büyük plan bu mu?"

"Etkili bir plan. Zekice bir plan olduğunu söylemedim."

"Eğer züppeyseler, Jamef'in bir çalışan olduğuna inanmayacaklardır. Çok korkutucu görünüyor." Jamef'e bir bakış atıyor. "Kusura bakma aşkım. Sadece biraz göz korkutucusun."

Homurdanıyor, bakışları saf bir şefkat ifadesiyle ona yöneliyor. Klonlarla ilgili ödülü gördüğümüzden beri karamsar. Sanırım Dora'nın tehlikede olabileceği düşüncesi ona ağır geliyor, özellikle de Rhonda Dora'nın sırrını biliyorken.

Henüz hücreden çıkmasına izin vermedik. Çok öfkeli ve onu beslemek için gelen herkese şikayetlerini haykırıyor. Ayrıca onu hiç ayırmadık, bu konuda kendini şanslı saymalı. Ama Rhonda kesinlikle bir sorun, henüz nasıl çözeceğimi bulamadığım bir sorun.

Dora bana bakıyor, yüz ifadesi aydınlanmış.

"Biliyorum!" "Ne?"

"Sen zengin kadın, Jamef de koruman olabilir. Böylece korkutucu görüldüğünde kimse iki kere bakmaz. Amaç da bu zaten!" Ellerini birbirine çırpıyor. "Şimdi tek yapmamız gereken seni zengin bir kadın gibi göstermek. Makyaj zamanı!"

Jamef'e bakıyorum, o da omuz silkiyor. Bakışlarını ekrana kilitleyip gösterişli uyduyu inceliyor. "Bu da en az diğerleri kadar iyi bir plan. Sadece çeneni kapalı tut ve belki konuşmazsan seni kültürlü biri olarak gösterebiliriz."

Yüzümü ona döndüm. "Kef you."

Dora köprü tezgahının üzerindeki yerinden zıplayarak, "Yok öyle bir şey," diyor. "Sen bir hanımefendisin.

Hadi ama. Bahse girerim Rhonda'nın bu düzeni satmak için çalabileceğimiz iyi bir eşyası vardır." Dora elimi tutarken inleyerek ayaklarımı sürüyorum. "Rhonda'yla konuşmak istemiyorum."

"Onunla konuşacağımızı kim söyledi? Eşyalarını inceleyeceğiz." Dora köprüden çıkarken yüzünde muzip bir ifade vardı, beni de arkasından sürüklüyordu.

Rhonda'nın odası tam bir elbise ve ayakkabı karmaşası. Şansımıza, kozmetik ürünlerinin çoğu üzerinde ayna olan bir masaya yayılmış ve mücevherleri de kırmızımsı dudak boyası kaplarının yanındaki bir yığının içine atılmış. Dora, Rhonda'nın kullanılmayan yatağının üstündeki elbise yığınının karıştırırken ben sallantılı bir küpe alıyorum. "Bana uyacak bir şey bulabileceğinden emin değilim, pofuduk. Belki de elbiseleri es geçmeliyiz."

"Onunkilerin çoğu akıyor," diyor Dora kararlı bir ifadeyle. Koyu mavi bir parçayı bir kenara atıyor ve pembe bir parçayı düşünüyor. "Bahse girerim onları çalıştırabiliriz."

"Bana fazla yüklenme. Ben mütevazı biriyim."

Dora homurdanıyor ve sonra elindeki elbiseyi göğsüne bastırarak duraklıyor. "Güvenli bir şekilde geri dönmeniz gerektiğini biliyorsunuz, değil mi? Vahşi hareketler yok. Hapsedilmek yok. Bu gemide iki insan var ve siz olmadan çaresiziz. Rhonda'yı umursamadığınızı biliyorum ama en azından beni düşünün."

Ciddi ifadesi beni endişelendiriyor. "Sanki seni unutacakmışım gibi."

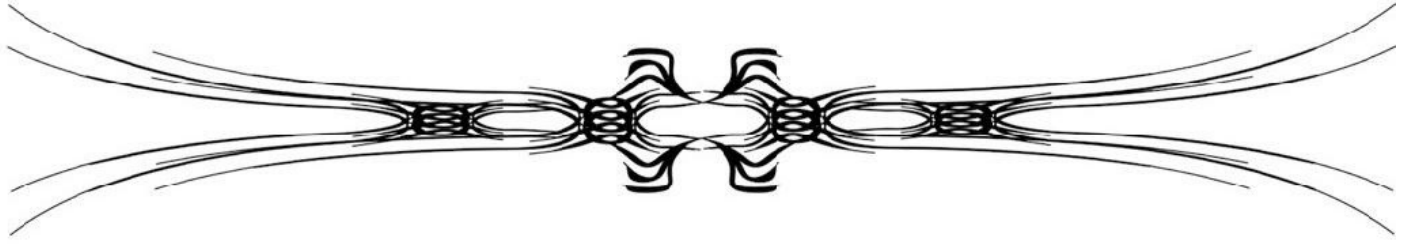
"Yapmayacağını biliyorum. Ama bazen kendini kaptırıyorsun ve kendini istediğinden daha fazla belanın içinde bulacağından ve çıkış yolu bulamayacağından endişeleniyorum. Bence sen de Jamef'e göz kulak olmalısın." Sanki bunu yüksek sesle söylemekten çekiniyormuş gibi duraksıyor. "Son zamanlarda biraz mesafeli görünüyor."

"Aklında çok şey var, tüy yumağı." *Güvenliğin gibi.*

Ayağa kalkıyor ve su gibi akan gümüş pırıltılı bir elbise uzatıyor. "Bakalım bu uyacak mı? Ve belki de bu adamı bulduktan sonra, sen, ben ve Jamef bir akşam yemeği için o istasyona gideriz. Teraryumu olan bir yere. Çiçeklerini görmeyi çok isterim. Onlarla ilgili anılarım var, biliyorsun."

Kalbim sıkışıyor, çünkü onu göstermek için birlikte planladığımız akşam yemeği gerçekleşmeyecek. Klonlanmış insanların başına ödül konmuşken olmaz. "Göreceğiz, tüy yumağı. Şunu giymeme yardım eder misin?"

OFE Hufdred NIFE

Bethiah giyinikken kesinlikle büyüleyici görünüyor. Birkaç gün önce Rhonda'nın üzerinde gördüğümde emin olduğum gümüşü bir kılıf giyiyor ama bu siyah tulumunun üzerine gerilmiş ve dövmelelerini ve yara izlerini zarif görünmesini sağlayacak kadar örtüyor. Bileklerinde ve kulaklarında bilezikler var.

Boynuzları ışıltılı mücevherlerle süslenmiş. Saçları, vurgunun süslemelerinde kalmasını sağlamak için şık bir topuzla geriye doğru toplanmış ve kozmetik ürünleri koyu renk gözleri ve parlak kırmızı, davetkar dudakları ön plana çıkarıyor.

"Çok güzel," diyorum ona.

"Teşekkürler. Yine de çok kaşındırıyor. Rhonda bunu her gün nasıl giyiyor anlamıyorum." Bir kolunu kaldırıp koltuk altını kaşıyor ve kaşlarını çatıyor. "Öfke krizine girip bunu vücudumdan söküp atmadan gidelim." Bethiah'nın elbisesinin eteğiyle uğraşan Dora'ya dönüyor. "Biz olmadan iyi olacağına emin misin, pofuduk?"

"Siz gider gitmez biraz kestirmek için saklanma deliğine gireceğim, söz veriyorum," diyor Dora, belindeki blaster'ı okşayarak. "Ve siz dönene kadar dışarı çıkmayacağım."

"Tamam, güzel. Rhonda dışarı çıkarsa, vur onu. Leşin etrafını çevirip sonra bahane uydurabiliriz." Dora'nın alnını öpüyor ve insanın solgun teninde parlak kırmızı bir iz bırakıyor. Yine de silmek yerine, bununla gurur duyuyor gibi görünüyor. "Orada kalsın. Seni daha sonra işaretleyeceğiz."

Dora kızarıyor ve bana doğru ilerliyor, öpmem için yüzünü yukarı kaldırıyor. "Sen de güvende ol," diyor bana usulca. "Ve Bethiah'ya dikkat et. Bela onu takip ediyor."

"Çünkü belayı getiren o." Tatlı yüzünü öpüyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Odada tek başına çok korkmayacağına emin misin? Kapalı alanlardan nefret ettiğini biliyorum."

"İdare ederim. Gemi artık daha çok evim gibi geliyor ve beni o kadar strese sokmuyor." Bana neşeli bir gülümseme veriyor ve umarım bizim iyiliğimiz için rol yapmıyordur. "Şimdi siz ikiniz gidin ve şu adamı bulun ki Rhonda'yı gemiden indirebilelim."

O saklandığı yere doğru ilerlerken Bethiah ve ben de gemiden çıkıp rıhtıma doğru ilerliyoruz. Minnetle yürüyen yollardan birine adım atıyorum ve bacağımı ovuşturmamak için elimden geleni yapıyorum. Sabahtan beri ağrıyor ve saklanmam zorlaşıyor. Neyse ki işin bu kısmı için tek yapmam gereken başımı eğmek ve Bethiah'ya çok yaklaşan olursa somurtkan görünmek. Konuşmayı ya da arkadaşça davranmayı gerektirmiyor, ki bu iyi bir şey çünkü şu anda hırlamaktan fazlasını yapabileceğimi sanmıyorum.

Bethiah da sessiz, birkaç adım önümde dururken yüzünde muhteşem bir ifade var, elinde tutamayacağı kadar küçük görünen bir çanta tutuyor. Yürüyüş yolu uydunun içinden dolanırken, yavaşma alanını geride bırakıp eğlence bölgesine doğru ilerliyoruz. Burada rengarenk dükkanlar gösterişli tabelalarla mallarını haykırıyor, lezzetli içeceklerden böcek proteinli atıştırmalıklara ve her türlü egzotik biranın reklamını yapıyorlar. Elbette her yerde kumarhaneler var ve her kumarhanenin yanında, vitrininde dans eden bir kızın bulunduğu bir kantin var gibi görünüyor. Her türden uzaylı kalabalığı var ve çoğu sarhoş ya da sarhoş olma sürecinde. İyi giyimli Homeworld asilzadelerinin sarhoş milis erleri gibi etrafta dolandığını görmek garip, ama sanırım bu tür yerler

bunun için var. Bunun gibi bir uydu, boş ceplerimin de kanıtlayabileceği gibi, yanaşmak için üç kat daha fazla ücret alarak üst düzey müşterilere hitap ediyor ve ayaktakımını dışarıda tutuyor.

Önümüzde bir çift yürüyüş yoluna çıkıyor ve ben kocaman, çirkin, moden bir erkeğin elinde narin

Bir insan dişisinin zinciri. Boynunda bir tasma ve yüzünde ezilmiş bir ifade var.

Burası kesinlikle Dora'yı götürmek isteyeceğim bir yer değil. Şimdilik, gemiye döndüğü için mutluyum. Belki de Lord Nerit'in Rhonda'yı diğer istasyonda bırakırken aklında bu vardı? Ama o zaman neden bir şey söylemedi? Neden en kötüsünü düşünmesini sağlasın?

Bacağım acıyla sarsılıyor ve sendeleyerek ağır bir şekilde yana doğru eğiliyorum.

Bethiah sarsılıyor, bana soğuk bir bakış fırlatıyor ama gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. "Dikkat et," diye tersliyor. "Sana beni koruman için para ödüyorum, benim zamanımda sarhoş olman için değil."

"Özür dilerim. Ayağımı kaybettim." Ona hızlıca başımı sallayarak onay veriyorum ve bir adım geri atıyorum, arızalı bacağıma bir dalgalanma gönderme umuduyla ayak parmaklarımı kıvırıyorum. Baş başa kaldığımızda, Three Nebulas'a geri dönmekten bahsedeceğim. Orada kaçak protezler üzerinde çalışan bir adam tanıyorum. Küçük bir servete mal oluyor ama aynı zamanda dürüst biri. Belki tüm kredilerimizi tüketmeyecek bir çözüm bulmama yardımcı olabilir. Bacağımda kısmi hareket kabiliyeti olsa bile, tutarlı olduğu sürece bununla yaşayabilirim.

"İşte otel," diyor Bethiah nefesinin altından ve yürüyüş yolundan bir adım atıyor. "Beni takip edin."

Sarhoş gibi yalpalayarak peşinden gidiyorum ve yine gözlerindeki endişeyi görüyorum. Yine de dudakları sıkı bir çizgi halinde bastırılmış ve tıpkı olması gereken onaylamayan soylu kadın gibi görünüyor.

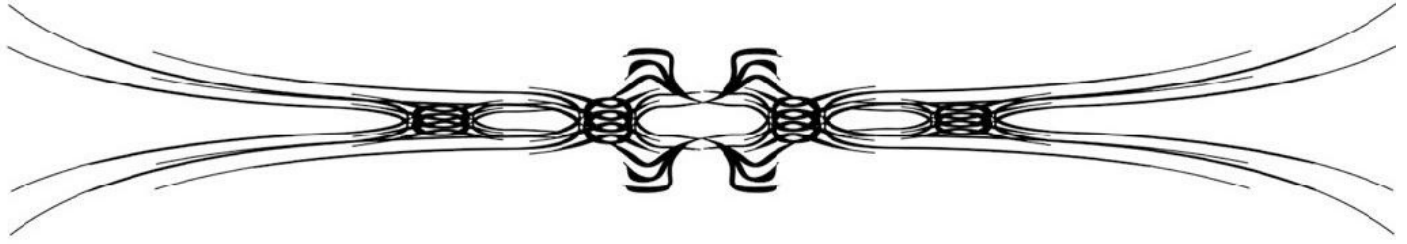
Şık otel cephesine doğru yürürken "Bir sorun mu var?" diye tıslıyor bana.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," diyorum ona. "Bu görevi neredeyse tamamladık. Ödülümüzü alalım ve bu işi halledelim."

Bana uzun, sert bir süre bakıyor ve sattığım şeyi tam olarak satın almadığı açık. Ama sonra başını sallıyor, öne doğru dönüyor ve adeta otele doğru yürüyor. "Bir ortakla çalış, dediler. Eğlenceli olacak dediler. Yalancılar."

Buna biraz gülümsemekten kendimi alamıyorum.

OFE Hufdred TEF

BETHİvH

I Jame'e o kadar kızgınıym ki önümü göremiyorum.

Yüz hatlarımı en iyi soylu alaycılığım la maskelemek, ellerimi yanımda kilitli tutmaya kıyasla daha kolay, çünkü şu anda onu tokatlamak için can atıyorum. Ya da onu boğmak. Ya da sadece sallamak

gerçekten, gerçekten sert...ve sonra ona sarıl.

Çünkü Jame'te bir sorun olduğu çok açık. Mesafesini, dikkati dağılmış ifadelerini, sessizliğini Dora için endişeleniyormuş gibi gösteriyordum. Kendime belki de bir işe odaklandığında böyle olduğunu ve aşırı tepki verdiğimi söylüyordum. Kendimden şüphe ediyordum ve Rhonda'nın nahoş varlığıyla dikkatim dağıldığı için burnumun dibinde neler olduğunu göremiyordum.

Ama kendinden emin, güçlü Jamef hareketsiz dururken hareket eden bir geçitte tökezlediğinde? Her şey birbirine girer.

Kollarımı göğsümün altında kavuşturuyorum, öfke yüzünden kendini zor tutan (şu anda oldukça kolay bir görev) bir tür Homeworld kadını gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Otelin önündeki çeşmenin önünde duruyorum ve ona bakıyormuş gibi yapıyorum. "Bu ne zamandır devam ediyor?" Nefesimin altından tıslıyorum, ona hitap ettiğimi anlaması için başımı hafifçe çeviriyorum. "Sakin beni ilgilendirmez demeye kalkma."

Tek söylediği "Hallediyorum". Jamef'in sesi de yorgun geliyor. Kendisi gibi değil.

Bu düşünce kalbimi dehşet içinde çarptırıyor. Belli ki iyi değil ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Onunla ilgilenmemi sağladı ve şimdi *korkuyorum* ve tüm bunlardan nefret ediyorum. "Neredeyse hareket halindeki bir yürüyüş yoluna düşüyordun, belli ki bununla başa *çıkamıyorsun*. Hasta mısın? Ölüyor musun?"

Oh, kef me, *ölüyor* mu? Bu yüzden mi sonunda onu yakalamama ve onunla birlikte olmama izin verdi? Bu düşünce korkudan nefesimi kesiyor.

"Bu benim lanet protez bacağım," diye homurdanıyor. "Nesi varmış bunun?"

"Ölü bir devre, bir geri besleme döngüsü, bilmiyorum. Tamire ihtiyacı var." Jamef sanki sorun bendeymiş gibi bana ters ters bakıyor. "Ben ölmüyorum."

"İyi," diye hırıliyorum, o kadar rahatlamışım ki çığlık atmak istiyorum. "Çünkü seni öldüreceğim. Neden bir şey söylemedin?"

Jamef de en az benim hissettiğim kadar sert ve kızgın görünüyor. "Çünkü şu anda önemli değil. Önemli olan görev. Ödülümüzü indirdikten sonra birileriyle temasa geçip ucuz bir onarım yaptırıp yaptıramayacağıma bakacağım."

"Buna ben karar veririm." Ucuz tamirmiş, hadi oradan. Var olmayan kredilerimin satın alabileceği en iyi protez onarımını yaptıracak. Onu tekrar düzgün çalışır hale getirmek için gerekirse gelen her gemiyi soyacağım. Acı çekmesi hoşuma gitmiyor. Kendisi gibi olmamasından hoşlanmıyorum. Etrafımıza yeni bir dehşet duygusuyla bakıyor, işleri halletmenin en kolay, en güvenli yolunu belirlemeye çalışıyorum. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Adamımızı çabuk bulun. Hepsi bu."

Tamam. İşine odaklan, sonra konuşuruz. Sinir bozucu elbisemin göğüslerini kaşıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Gemiye döndüğümüzde hem benimle hem de Dora'yla hesaplaşmaya hazır

olsan iyi edersin, çünkü arızalı olduğunu ve bunu sakladığını öğrendiğinde çok kızacak."

"Ona söylememeyi tercih ederim," diyor Jamef sessizce.

"Canın yandığında gerçekten konuşmanı tercih ederim," diye karşılık veriyorum. "İstediğimizi alamıyoruz gibi görünüyor, ha?" Ağır işlemeli bir ev cübbesi giyen kibirli görünümlü bir soylu duraksayıp bana bakınca ona kaba bir el hareketi yapıyorum. "Defol git, Junior, bu özel bir konuşma."

Dehşete kapılan erkek sendeliyor ve aceleyle görkemli otele doğru ilerliyor. "Bethiah," diye homurdanıyor Jamef bana. "Senin bir hanımefendi olman gerekiyordu."

"Gözlerimin önünü göremeyecek kadar kızgınken hanımefendi olmak zor," diyorum ona. Arkadaşıma, ödül avı ortağıma, benim *insanıma* dönüyorum. "Artık arkadaşlarından sır saklayamazsın, tamam mı? Bunu bir takım olarak yapıyoruz. Sen, ben ve Dora. Bu askerlik yapman ve hiçbir şeyin bozulmamış gibi davranman anlamına gelmiyor. Eğer bir sorun varsa, bize gel ve anlat, birlikte nasıl çözeceğimizi bulalım. Anladınız mı? Üçümüz de yüzde bin bu işin içinde olmazsak hiçbiri işe yaramaz."

Jamef bana uzun ve sert bir şekilde bakıyor, sonra ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Neredeyse umursadığını düşünüyorum."

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye hırlıyorum ona doğru eğilip elbisesinin önünü tutarken. Sade siyah bir iş üniforması, birçok kiralık güvenlikte standart ve ona çok yakışıyor. Onu kendime doğru çekip sert ağzına kocaman, özensiz bir öpücük konduruyorum.

Yakındaki kalabalıktan biri "İğrenç," diye bağırıyor.

"Bethiah," diye mırıldanıyor Jamef dudaklarıma karşı. "Senin bir hanımefendi olman gerekiyordu -"

"Kadınların seksi güvenlik görevlileriyle asla takılmadığını mı sanıyorsunuz? Yanlış." Alt dudağını ısırıp emiyorum, aldığı hırıltılı nefesi seviyorum. "Bahse girerim pek çok kadın buraya her türlü patavatsız ilişkiyi yaşamak için geliyordur."

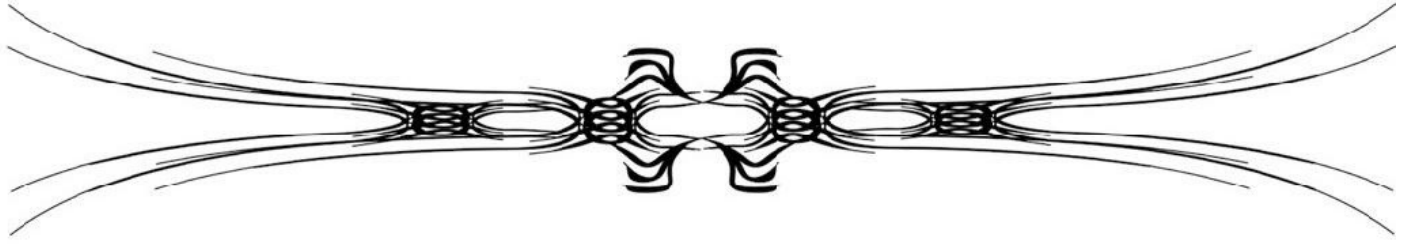
"Dikkat çekmememiz gerekiyor," diyor ama benden uzaklaşmıyor ve kuyruğu kısa bir süre benimkine sürtünerek, biraz aleni olsa da ona gösterdiğim ilgiyi sevdiğini söylüyor.

"Ben sadece yaramaz bir Homeworld hanımefendisi rolünü oynuyorum," diyorum ona boğuk bir sesle. "Otelde tutabileceği en tehlikeli muhafız tarafından hizmet edilmesi gereken biri. Şimdi gel bakalım. Leydi Vanora va Sithai'nin kiraladığı yardımcıyla kirlenmesi gerekiyor."

"Va Sithai mi dedin?" Jamef bana bakıyor. "Öyle değil mi -"

"Mathiras'ın kız kardeşi mi? Evet. Şimdi gel bakalım. Bir odaya ihtiyacım var." Giysilerini nazikçe bırakıp dönüyorum, dudaklarımdaki lekeyi ağzımın kenarlarından silerken bir yandan da gözüm Jamef'in üzerinde.

Söylediğinden daha kötü olma ihtimaline karşı.

BETHİvH

"T Burası kesinlikle lüks bir yer," diye bir kez daha belirtiyorum içeri girerken. Tamamen egzotik kristalden yapılmış dairesel avizeler tepemizde dalgalanıyor ve devasa, pahalı balıklarla dolu bir akvaryum devasa bir duvar boyunca bir moden tarafından bakılıyor. Yakınlarda iyi giyimli bir erkeğin içki dağıttığı bir bar ve birkaç kat yukarıda bir oyuğa kurulmuş bir ooli müzisyeni var. Göz alabildiğine yukarı bakıyorum ve otelin içi boş görünüyor, her kat düzgün bir şekilde iç lobiyi çerçeveleyiyor. Saf kristalden yapılmış bir asansör, zengin giyimli bir lord ve leydiyi içeri almak için duraklıyor ve sanırım gitmemiz gereken yer orası. Şu anda çok sessiz olan Jamef'e bakıyorum ve onu tekrar boğmak istiyorum. Ne kadar acı çektiğini merak ediyorum. Bu içimi acıtıyor, çünkü onun acı çekmesinden nefret ediyorum ve bundan daha da çok nefret ediyorum.

bana söylemedi.

Acı için en iyi şey dikkat dağıtmaktır. "Eminim Kivian burayı çok severdi. Umarım burada değildir."

"Kivian?"

"Ödül avcısı. *Jabberwock* adında bir gemi işletiyor." Yüzümü buruşturdum. "Telaşlı kolları çok sever."

"Dur tahmin edeyim, ona kredi borcun olduğu için mi onu görmek istemiyorsun?" "Ben mi?" Şaşırmış gibi yapıyorum. "İmkansız."

Jamef homurdanıyor ama ifadesi biraz daha rahat görünüyor. Ben alırım.

"Asansöre gidelim. Birkaç adım arkamdan yürü," diyorum ona. "Biri sorarsa, bir buluşma için yukarı çıkıyorum. Ve eğer biraz meme hareketi gösterirsem, şaşıрма."

"Meme...aksiyon? Bilmek istiyor muyum?"

"Eminim tahmin edebiliyorsunuzdur. Tahmin edemiyorsan da şöyle diyelim: Bakabilirler ama dokunamazlar." Ona kesinlikle hissetmediğim kendinden emin bir sırıtış atıyorum ve asansöre doğru ilerliyorum. Lord Nerit'in odasının numarasını bilmiyoruz ama sanırım tek yapmamız gereken en pahalı süiti bulmak ve onu orada bulacağız. Ne kadar zor olabilir ki?

Ben yaklaşırken iri yarı bir güvenlik görevlisi asansör kapılarının önüne geliyor. Yapmacık bir gülümseme takınıyor ve elini kaldırıyor. "Özür dilerim leydim ama sensörlerim otelimizde misafir olmadığınızı söylüyor."

Kef. Yaklaşırken beni taramış olmalı. Yüzümde kendinden emin bir gülümseme tutuyorum ve onu bir böceğe yaptığım gibi kenara itmeye çalışıyorum. "Doğru ya. Biriyle buluşacağım."

"Kim olduğunu sorabilir miyim?"

Alınmış gibi yapıyorum. "Hayır, edemezsin. Bu özel bir mesele."

Önde durmaya devam ediyor. "O zaman korkarım asansöre giremezsiniz."

"Eski bir *arkadaşım*la buluşacağım."

"Olabilir, ama *arkadaşınızla* bir kantinde buluşmanız daha rahat olabilir. Ya da kısmi akşamlar için ücret alan bir otelde." Bana attığı bakış anlamlıydı.

Kef me, eskort olduğumu sanıyor. Bir kahkaha patlatmak istiyorum ama bu kılık değiştirmeyi mahvedecek. Omuzlarımı dikleştirip olabildiğince dik ve gururlu duruyorum, bunun yerine iticiliği denemeye karar veriyorum. "Eğer beni hemen bu asansöre almazsan, buna pişman olacaksın."

"Eğer hemen arkanı dönmezsen, seni kaldırıp buradan dışarı atacağım," diyor yüzüme bakarak.

Jamef hemen öne atılır, boğazında alçak bir hırıltı vardır.

Oh, Kef. Normalde Jamef'in güvenlikle kavga etmesine çok sevinirdim çünkü o zaman aradan sıyrılabilirdim ama kendisi gibi görünmediği için ona zarar verecek bir şey yapmasını istemiyorum. "Biliyor musunuz? Sonra tekrar geliriz," diyorum ve Jamef'i kolundan tutup peşimden sürüklüyorum. "Tekrar teşekkürler!"

Lobiye doğru aceleyle geri dönerken Jamef sessiz, akvaryumun yanında duraklıyorum ve adımlarında bir aksama olduğunu fark ediyorum. Bacağı mı onu rahatsız ediyor? Ben daha sormadan Jamef elimden kurtuluyor. "Eğer koruman olmamam gerekiyorsa, neden buradayım?"

"Bu kadar telaşlı olma," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup odayı tarıyormuş gibi yaparak. "Vazgeçmiyoruz. Sadece yeniden toparlanıyoruz. Nasıl hissediyorsun?"

Bana dişlerini gösteriyor. "Sinirlendim."

Şimdi iki kişi olduk, özellikle de bana neler olduğunu anlatmak istemediğine göre. Gemiye dönüp Lord Nerit gidene kadar yörüngede kalabilir ve onu o zaman yakalamaya çalışabiliriz ama bu da burada kalmak ve Rhonda'yı daha uzun süre tutmak anlamına gelir.

Bu işe yaramayacak. Yeni bir plana ihtiyacımız var.

Şık giyimli bir erkek ve arkadaşının bara doğru ilerleyişini izliyorum ve aklıma yeni bir fikir geliyor. "İçeri girmek için ne yapabileceğimizi biliyorum."

"O da ne?"

Jamef'e sırtıyırım. "Asansördeki arkadaşımız benim eskort olduğumu düşündü. Belki de eskortmuşum gibi davranıp kendime barda bir randevu ayarlayabilirim -"

"Hayır." Jamef bana yüzünde gördüğüm en asık suratlı ve hoşnutsuz ifadeyi takındı; üstelik bu adamı defalarca hapsetmiş ve gemisini çalmıştı. "Kesinlikle olmaz."

"İşe yarayacak. Gidip biriyle flört edeceğim ve ona fiyatımı vereceğim, sonra da onun odasına gideceğiz.

."

"Hala hayır."

"Ve sonra birkaç kat yukarı çıktığımızda, randevumuzu eker ve ödülümüzü bulmaya gideriz -" "Kesinlikle *hayır*, Bethiah." Çenesi o kadar gergin ki sanki kopacakmış gibi görünüyor.

Parmağımı çeneme vuruyorum. "Sence bir seks işçisi burada kaç kredi ister?" "Beni duymuyor musun? Hayır dedim." Jamef önüme geçmeye çalışıyor ama ben etrafından dolaşıyorum.

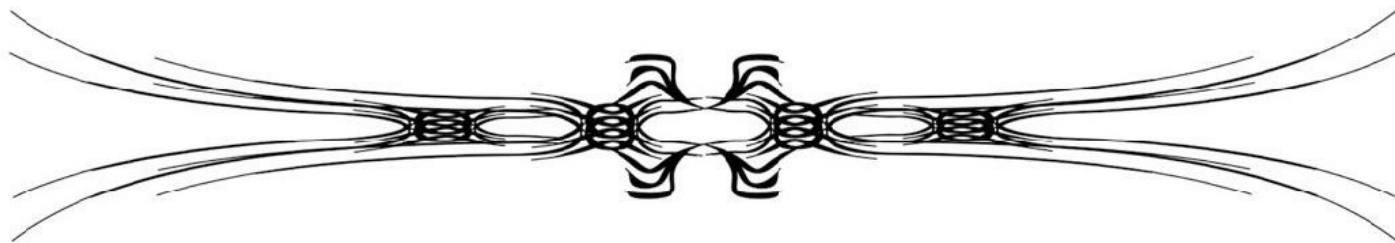
"Bethiah, dinlemiyorsun -"

"Sanırım ucuz bir fiyatla gidebilirim," diyorum neşeyle, onun ve akvaryumun yanından geçip bara doğru dönüyorum. "İndirimde olan bir eskortun iş alacağı kesin, değil mi?"

"Bu senin kötü fikirlerinin en kötüsü," diye hırlıyor arkamdan.

"*Şimdiye kadarki* en kötü fikir," diye düzeltiyorum ve dekoltemi düzeltiyorum. Gidip kendime bir tuvalet bulma zamanı.

OFE Hufdred On İki

M Kötü bacağım vızıldıyor -ya da bir devre cızırdıyor- ve uyluğuma hoş olmayan pingler gönderiyor. Yine de bunun barda gördüğüm sahneden daha kötü olup olmadığından emin değilim.

Bethiah önünde pahalı bir kokteyllle oturuyor, kokteylden pembe bir duman yükseliyor. narin bardağında kürecikler. Bunu görmezden geliyor, içkiyi onun için satın alan yaşlı Praksiyalı erkekle flört etmeyi tercih ediyor. Kuyruğunu kasıtlı olarak onunkine sürtüyor ve bu bende odanın karşısındaki koltuğumdan kalkıp bıyıklı suratını bir güzel pataklama isteği uyandırıyor.

Bunun onun planının bir parçası olduğunu biliyorum ama *benim* planım değildi ve bundan hoşlanmadım. Hâlâ da hoşuma gitmiyor. Bethiah işi halletmek için canının istediğini yapabileceğini düşünüyor olabilir ama artık üçlü olduğumuz için işler farklı ve gemiye döndüğümüzde ona ağzının payını vereceğim.

"Çok komiksin!" Bethiah yüksek sesle cıvıldıyor ve uzanıp elini Praksiyenin altın kürklü kolunda gezdiriyor. Kuyruğu bir kez daha onunkine sürtmeye çalışıyor ama Bethiah kuyruğunu onun mücevherlerle kaplı kuyruğundan özenle uzaklaştırıyor.

Keffing

Praxiian.

Keffing

Bethiah.

Praksiyalı ona doğru eğilip bir şeyler fısıldıyor ve o da başını sallıyor. İçkisini eline alıyor, üç lekeyi de mızraklıyor ve pembe bir duman püskürterek içiyor, sonra da ayağa kalkıyor.

Bacağımı kesen keskin acıyı görmezden gelerek hemen ayağa kalkıyorum. Silkelenip barı geçiyorum ve onun yanına gidiyorum.

Praksiyalı yaklaştığımı fark ediyor ve Bethiah'ya yaklaşıyor.

Bu sadece öfkemi daha da artırıyor. "Çek o lanet ellerini onun üzerinden."

"Sorun yok," diyor Bethiah, beni durdurmak için bir elini göğsüme koyuyor ve sonra praksiyene gülümsüyor. "O benimle birlikte."

Praxiian'ın dudağı kıvrılıyor ve yaşlılıktan sararmış dişleri görünüyor. "Üçlü ilişkilerden hoşlanmıyorum."

O zaman kesinlikle yanlış kadını seçmiş. Ben daha yorum yapamadan Bethiah önüme çıkıyor. "Bu benim korumam. Zasson bana zarar gelmemesini sağlamak için burada."

Ve kuyruğuyla sağlam bacağıma vuruyor.

Bu onun önderlik etmesine izin vermem için bir işaret, ama bundan nefret ediyorum. Bir elini kızın beline koyup onu asansöre doğru götürürken, bana da peşlerinden topallayarak gitmekten başka çare bırakmayan Praksiyene dişlerimi gösteriyorum. Ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum ama bacağım gerçekten ağrımaya başlıyor. Bethiah'nın hakkını yemeyelim, küçük adımlar atıyor ve lobiden asansöre kadar olan tüm yol boyunca flört ediyor, bu sefer güvenlik görevlisi gözlerini deviriyor ve tek kelime bile itiraz etmeden üçümüzün geçmesine izin veriyor.

Kattan kata çıkarken ve Bethiah Praksiyalı'nın "güzel bıyıklarına" hayranlıkla bakarken hiçbir şey söylemiyorum. Asansörden inip koridorda ilerlerken hiçbir şey söylememeye devam ediyorum. Erkeğin arkasına bakarken Bethiah'nın işaretini neredeyse kaçıırıyordum. Eliyle bir şeyi işaret ediyor

ve sonra ayakkabısıyla oynamaya ara vererek haykırıyor. "Sanırım bir kayışı kopardım."

Praksiyalı ayakkabıyı çıkarıp onunla büyük bir gösteri yaparken eğlenen bir gülümsemeyle bekliyor ve sonra dikkatimi çekmek için kuyruğunu sallıyor. Koridorun onun işaret ettiği köşesine bakıyorum... ve güvenlik kameraları orada. Tabii ya.

"Benim gibi bir kadının bu tür bir ayakkabı giydiğine inanabiliyor musun?" Bethiah kıkırdıyor, sesi şu anda Rhonda'ya fazlasıyla benziyor. "Bilin bakalım hangi gezegende giyiyorum bunları."

İkisinin de yanından geçiyorum ve göz sensörlerim kameradan gelen görüntüyü yakaladığında duraklıyorum. Koridorda hızlıca bir tur atıyorum ve ardından güvenlik sistemine nazikçe dokunarak koddan zorla girebileceğim açıklar aramaya çalışıyorum. Güvenlik inanılmaz derecede gevşek ve birkaç dakika içinde erişim sağlayarak Bethiah ve müşterisinin salonda durup konuştukları görüntüyü ekliyorum.

"Her şey yolunda," diyorum.

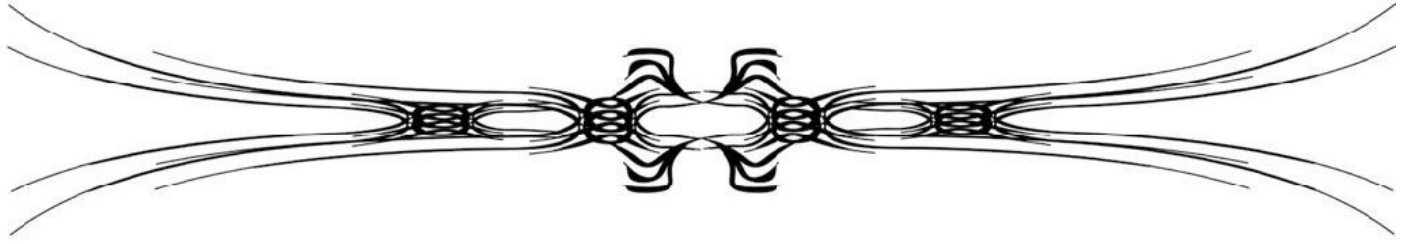
Bethiah yüksek sesle, "Oh çok şükür," diyor. Praksiyeni boğazından yakalıyor ve kafasını duvardaki süslü bir applike çarpıyor. Metal yüksek sesle çınlıyor, praxiian'ın gözleri geri dönüyor ve yere yığılıyor. Kadın hemen adamın üzerine çömeliyor ve ceplerini karıştırarak otele giriş sağlayan geçiş anahtarını arıyor. "Eğer bir kez daha kışımı elleseydi, onu bir halıya çevirecektim."

"Kışımı mı elledi?" Homurdanıyorum. "Sana bu fikrinden nefret ettiğimi söylemiştim."

"Bütün fikirlerimden nefret ediyorsun," diyor ve üzerinde oda numarası ve otelin logosu bulunan süslü bir kapı kolunu gösteriyor. "İşe yaradı, değil mi?"

"Ama şimdi otele girdim, bir Praksiyalı rehinemiz var ve hâlâ ödülümüzü alamadık." Ona başımı salladım. "Neden bu kadar sık tutuklandığınızı anlamaya başlıyorum."

"Benimle kalırsan sana bütün numaralarımı öğretirim," diye şaka yapınca daha da hırladım. "Hadi gel. Bakalım sütleri bulabilecek miyiz?"

BETHİvH

T işinin hiç de eğlenceli olmadığı ortaya çıkıyor.

Normalde biraz kaos yaratarak kendimi eğlendirirdim. Belki bir havalandırma deliğinden içeri girmeye çalışır, belki birkaç kişiyi soyar, belki de karar vermeden önce barda kaç içki içebileceğimi görürdüm.

ama Jamef için endişelenmeden duramıyorum. Her adımını hissediyor, bacağında bir sorun olup olmadığını merak ediyorum. Uzun bir koridordan döndüğümüzde, içten içe kestirme bir yol arıyorum, böylece o kadar çok yürümek zorunda kalmayacak.

Kef, izin verseydi adamı taşırdım. Ama Jamef bu tür şeyler için fazla huysuz, bu yüzden yapabileceğim en iyi şey bu işi çabucak bitirmeye çalışmak. Sonra en yakın istasyona gidip onu tamir ettireceğiz. Ne kadara mal olacağı umurumda değil.

Jamef'in bir gün daha acı çekmesine izin vermeden önce Rhonda'yı en yüksek teklifi verene satacağım.

Praksiyeni odasına yerleştirdikten sonra başka bir asansör buluyoruz ve birkaç kat daha çıkarak sütleri arıyoruz. Ne en üst kattalar ne de bir alt kattalar. Asansörle bir kat daha inerken Jamef'e bakıyorum. "Ben ararken burada beklemek ister misin?"

Bana ters ters bakıyor. "Hayır. Ben iyiyim."

"Belli ki," diyorum alaycı bir tavırla. "Hiç de topallamıyorsun."

Jamef'in gözleri kısılıyor ve bunun bir tür aptalca erkeklik gururuyla ilgili olup olmadığını merak ediyorum, acı çektiğini kabul etmiyor. Bu konuda sessiz kalma ihtiyacını anlamıyorum. En ufak bir sıyrığım olsa, tüm evren bilsin diye bağırırım. Sessiz kalmayı anlamıyorum.

"Döndüğümüzde başın çok büyük belaya girecek," diyorum ona. "Dora sana bunu yaşatacak. Mızımızlandığımı düşünüyorsan, o gözyaşlarını senin üzerine boşaltana kadar bekle."

Kaşlarını çatıyor ve asansörün kapıları açıldığında içeri adım atıyor. "Ona hiçbir şey söylemek zorunda değiliz."

"Oh evet biliyoruz! Bizim üçlümüzde sır yoktur, hatırladınız mı?"

"Klonlanmış insanların başına konan ödül hariç mi? Bunun en iyisi olduğu konusunda anlaştığımızdan beri mi? Belki bu da en iyisi içindir." Topallamamak için elinden geleni yaparak koridorda ilerliyor ama yürüyüşündeki aksaklığı fark ediyorum.

Sözleri karşısında sustum çünkü haklıydı. Sır saklamayacağımıza yemin ettik ve sonra bir şey ortaya çıktığı anda bunu Dora'dan saklamaya karar verdik. Gerçekten boktan arkadaşlarız. Döndüğümüzde ona her şeyi anlatmak zorundayız. Ondan saklamak doğru değil.

Ben yorum yapamadan Jamef, "Burası zemin," diyor.

Hemen tekrar işimize odaklanıyorum, elim kemerime kayıyor ve var olmayan bir blaster arıyor. Kef, bu aptal elbise. Koridoru tarıyorum ama diğerleriyle aynı görünüyor, diğer katlardaki odalardan ayıracak hiçbir şey yok. "Nereden biliyorsun?"

"Her katta DNA izi taraması yapıyorum. Burada daha yüksek yoğunlukta parçacık kalıntısı var. Muhtemelen sık sık gidip gelmekten kalan deri parçaları ya da saç telleri." Jamef koridorda ilerliyor ve her şeyi incelerken kırmızı gözünün hafif vızıltısını duyuyorum.

Peşinden gidiyorum. "Şu gözün çok kullanışlı. Ben de bir tane almalıyım."

"Hayır."

"Hayır mı? Tartışmaya bile açık değil mi?"

O da bana bakıyor. "Hayır, çünkü gözlerini seviyorum."

Vay be. Ona kızgın kalmayı zorlaştırıyor. İltifatların altında ezilmek istiyorum. *Gözlerimi beğendiği* için birbirimize benzediğimize dair tüm şakalarım kapı dışarı oluyor. Çok yumuşak bir dokunuşum var.

Jamef koridorun ortasındaki bir kapının önünde duraklıyor. Uzun uzun inceliyor ve sonra bana dönüp başını sallıyor. "İşte burası."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü süite benzemiyor. Çift kapısı ya da koridorda süslü bitkiler falan vardır diye düşünmüştüm. "Sakın bana Nerit Bey'imizin normal bir odayla yetindiğini söylemeyin. Süitte kaldığını sanıyordum."

"Belki son zamanlarda değişmiştir." Jamef omuz silkiyor. "Eğer saklanmak istiyorsan, bir süit alır mısın?"

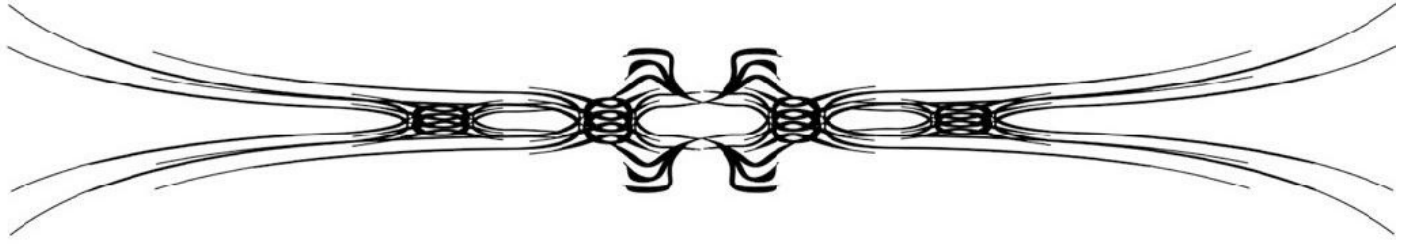
Sanırım bu iyi bir nokta. "Bunun o olduğuna emin misin?"

"Öyleyim. Bunu nasıl halletmek istiyorsun?" Bana bakıyor, bekliyor.

Bunu nasıl halletmek istiyorum? Tabii ki bariz bir şekilde. Uzanıp kapıyı çalıyorum. Jamef bana kızgın bir bakış attı.

"Daha iyi bir fikrin var mıydı?" Ona gülümseyerek soruyorum.

Kapı açılıyor ve bir mesakkah askeri bir adım öne çıkarak alnımın ortasına, tam boynuzlarımın arasına bir blaster yerleştiriyor.

A Bethiah'nın alnına bir blaster tutan erkeği gördüğümde içimde bir öfke kükrüyor. Onu koruma ihtiyacı beni çaresizce ileri atılmaya itiyor ama buna cesaret edemiyorum. Eğer onu tetiklersem, onu öldürecek. Çabucak, yüklü programlarım arasında arama yapıyorum. Hackleme konusunda bir blasteri etkisiz hale getirmekten daha iyiyim ama bir *şeyler* yapmalıyım. "Kimsin sen?" diye hırlıyor erkek, silahı kadının tenine bastırarak.

Boğazımda bir öfke hırıltısı düğümleniyor. Odayı güvenlik kameraları için taradım.

"Tetikçi mutluluğu çok mu?" Bethiah sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi blaster'ın namlusunu alnından uzaklaştırarak söyleniyor. "Ben Lord Nerit il'Aiven'in istediği eskortum."

Bu, erkeğin duraksamasına neden oluyor ve silahını indiriyor, bu da tekrar nefes alabileceğim anlamına geliyor. Bethiah'nın yanına gidip onu korumak için önüne geçme isteğiyle seğiriyorum ama bir şey denersem beni uykumda öldüreceğini biliyorum. İstedikini yapmasına izin vermek zor ama Bethiah Dora gibi değil. Ne kadar istesem de onun korunmaya ihtiyacı yok.

"Lord Nerit eskort istemedi."

"Yani burada mı kalıyor?" Bethiah bakar. "Eğer onu saklıyorsan, çok kötü bir iş yapıyorsun dostum."

Ve bununla birlikte, odaya doğru ilerliyor.

Bethiah'nın korsanlık ve ödül avcılığı yönteminin yüzde birinin beceri, diğer yüzde doksan dokuzunun ise tamamen palavra olduğunu öğrenmeye başlıyorum. Bethiah otel odasına girip etrafına bakınırken erkek kenara çekilip kaşlarını çatıyor.

"Onu neden saklayayım ki?" diye soruyor erkek, Bethiah'nın peşinden giderken. Bana bir bakış atıyor ve ardından onu kovalamaya devam ediyor. "Lord Nerit il'Aiven adil ve onurlu bir hayat yaşayan çok önemli bir erkek. Saklanması için hiçbir sebep yok."

Ne koruma ama. Lord Nerit kredilerini geri almalı. Her şeyden çok dostuma göz kulak olmak için onların ardından daireye giriyorum. Her tarafa atılmış içki kapları ve bir masanın üzerinde yığın halinde duran yemek ambalajları ile oda tam bir karmaşa içinde. Sensörlerim odanın her yerinde Lord Nerit'in izleriyle aydınlanıyor ve aklımda buranın doğru yer olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyor. Havadaki eski içki ve seks kokusu herhangi bir gösterge ise, birkaç gündür büyük bir zaman geçiriyor gibi görünüyor. Bir lordun odasında olmamasına şaşırdım ama belki de bu saklanma planının bir parçasıdır.

Ya da belki de kredilerini çeyreklikleri yerine içkilere harcamayı tercih ediyordur.

"Lordunuzun saklanması için bir neden yoksa, neden onu bulmak için bir ödülümüz var?" Bethiah odaya şöyle bir göz attıktan sonra yatağın bulunduğu özel odayı işaret ediyor. "Orada mı?"

"Bekle, sen ödül avcısı mısın? Eskort olduğunu sanıyordum?" Muhafız ikimizin arasına bakıyor. Bethiah özel odanın kapısına yöneldiğinde, onun peşinden koşuyor. "Kes şunu kadın. O meşgul!"

"Bethiah," diye sesleniyorum, ses tonum uyarı dolu. Erkek endişelenmeye başlıyor ve en son isteyeceğim şey, elinde bir blasterle eşimin peşine düşmüş, *endişeli* ve kötü eğitilmiş bir güvenlik görevlisi. "Bir dakika dur aşkım."

Bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Bana 'aşkım' dedin. Kalbim eriyor."

"Sana palavracı dersem durmazsın diye düşündüm." Ama sözlerimi bir gülümsemeyle yumuşattım.

"Bütün bu edepsiz konuşmalar beni heyecanlandırıyor," diyor bana göz kırparak. Sonra tekrar özel odanın kapısını işaret ediyor. "Hepimize bir iyilik yap ve bu işi kolaylaştır. Git patronunu getir."

Gardiyan kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ayaklarını kapının önüne koyarak vücuduyla kapıyı koruyor. "Bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir şey yapmayacağım."

Silahına uzanmıyor ve benimkini çekmememin tek nedeni de bu. Onlara yer veriyorum ama yine de ilerliyorum. Her ihtimale karşı.

"Kimse tehlikede değil. Bu bir soygun değil." Bethiah çenesiyle kapıya doğru işaret ediyor. "Lord Nerit il'Aiven için bir ödülümüz var. Elbette onu canlı ve iyi bir şekilde geri getirmek için."

"Başı bir tür belada mı?" Erkek önce Bethiah'ya sonra da bana bakıyor. "O kayıp," diyorum.

Gardiyan bunu şaşkınlıkla karşılar. "O... o kayıp değil."

"İnsan kölesine göre öyle. Onu bir uzay istasyonunda terk etmiş ve hayatı için korkuyor."

Muhafızın yüzünde dehşetle birlikte bir tanıma belirir. "Alev saçlı güzel insan mı? Ronta?"

"Rhonda," diye düzeltiyor Bethiah. "Ama evet, bu o. Sevgili efendisinin dönüşü için yüklü bir ücret ödüyor."

Gardiyan inliyor ve boynunu ovuşturuyor. "Bu bok olmaz." Bu bok mu?

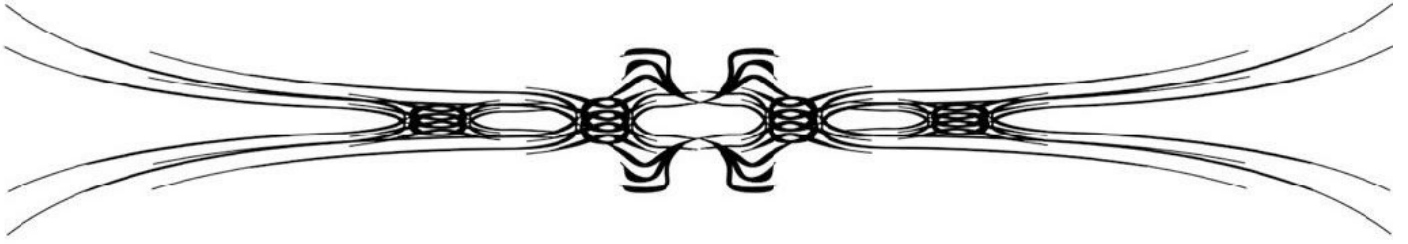
Bethiah bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum. Ben de en az onun kadar kaybolmuş durumdayım. Bir parmağını kaldırarak beklememiz gerektiğini işaret ediyor ve ardından özel odasının kapısını çalıyor. "Lordum," diye seslendi. "Böldüğüm için özür dilerim ama bir sorunumuz var."

Uzun bir süre her şey sessiz kalır ve sonra kapı gürültüyle açılır. Yumuşak vücutlu ve otoriter bir ifadeye sahip yaşlı bir mesakkah erkeği, beline bir bornoz dolayarak dışarı çıkıyor. Arkasında, buruşuk yatakta çıplak yatan siyah saçlı bir insan dışısının görüntüsünü seçebiliyorum.

Rhonda *olmadığı* belli olan bir kadın.

Lord Nerit il'Aiven ikimize şöyle bir baktıktan sonra inliyor. "*Yine mi?*" *Yine mi?*

Muhafız başını sallar. "Rhonta eski numaralarına devam ediyor lordum."

Bethiah ve ben karşılıklı bakışıyoruz.

Önce o konuşur. "Ne demek istiyorsun, Rhonda eski numaralarını mı yapıyor? Bu yasal bir ödül değil mi?"

Lord Nerit sinirli görünüyor, kollarını ince göğsünün üzerinde kavuşturmuş. "Oh, eminim yeterince yasaldır. Seni işe aldı ve parayı ödeyecek. Ama yine de bana taciz gibi geliyor." İkimize doğru bir el salladı. "Bunu harçlığıyla yapıyor. Ne zaman sessiz bir an geçirmek için gizlice kaçmaya çalışsam, kayıp olduğumu ilan ediyor ve beni ona geri getirmeleri için peşimden ödül avcılarını gönderiyor."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü bu cevap bana çok kolaymış gibi geliyor. "Geride bırakılmaktan hoşlanmadığı için mi senin peşine düştüğünü söylüyorsun?"

Lord Nerit, "Hayır, yalnız olsaydım geride kalmayı sorun etmezdi," diye yakınıyor. "Yeni bir insan yoldaş edindim ve onun üzüldüğü kısım da bu. Kıskanıyor ve güzel zamanımı mahvetmeye çalışıyor."

Bethiah, Lord Nerit'in omzunun üzerinden özel odaya bakıyor. "Rhonda başka insanınız olmadığını söyledi."

"Evet, altımdan sonuncuyu da sattıktan sonra bunu söyleyecektir, değil mi?" Yüzünde kızgın bir ifade var. "Bir arkadaşımda kalmak için bir kır evine gittim ve geri döndüğümde Estrella gitmişti, satılmıştı. Rhonda bilmiyormuş gibi davrandı ama şimdi Simone burada" -yataktaki insana bir el sallıyor- "rakibinden kurtulmak için elinden geleni yapıyor." Bethiah yüzünü buruşturuyor. Benim yanıma doğru ilerliyor ve sırtını onlara dönerek bana doğru yaklaşıyor. "Bunun Rhonda'ya benzediğini söylemek istemiyorum," diye mırıldanıyor, sesi kısık. "Ama bu tam olarak Rhonda'ya benziyor."

Başımı salladım. Bu hesapçı insan bana rakibinden kurtulup pençelerini istediğine karar verdiği kişiye geçirecek bir tip gibi geliyor. Lord Nerit'e bir bakış atıyorum. "Tehlikede olmadığınızı teyit etmek için mi?"

"Hem de hiç."

"Ve değerli bir köleyi bir uzay istasyonunda yalnız mı bıraktınız? Bu bana kötü bir karar gibi görünüyor." Koruma ve Lord Nerit birbirlerine bakarlar.

"Rhonda'yla tanıştın," diye tersliyor koruma. "Bana ondan kurtulma umuduyla onu bir yere atmayacağını söyle."

Lordling bir elini yelesinde gezdirerek yelesini düzeltiyor. "Başka bir dişi satın alma sürecinde olduğumu öğrendi ve çok üzüldü. Onu bir alışveriş gezisine götüreceğimi söyledim ve götürdüm." Lord Nerit çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Sadece onu tekrar eve getirmedi. Bu benim hakkım."

Yani Rhonda'nın yeri değiştiriliyordu ve bundan hoşlanmadı. Neden bu cılız lordun kendisi için doğru kişi olduğuna karar verdiğinden emin değilim ama belki de kolayca kontrol edilebiliyordur. Belki de Rhonda gibi biri sadece güvenlik arıyordur, her türlü güvenlik. Gemimizde yaptığı video kayıtlarını ve hiç şüphesiz bir tür yedek plan olarak içeri girmek için hem Bethiah'ya hem de bana nasıl yaklaştığını düşünüyorum. "Onu buraya biz getirdik," diye belirtiyorum. "Ödül uyarınca, görevi tamamlayabilmemiz için senin hayatta ve iyi olduğunu belirlememiz gerekiyor."

"Girişimci bir çift dl avcısına benziyorsunuz," diyor Lord Nerit. Yüzünde sinsi bir ifade beliriyor.

yüz. "Kiralık olduğunuza göre, Rhonda'nın gitmesini sağlamak için ne kadar ücret talep edeceğinizi de bilmek isterim."

Gitmek mi?

Bethiah benden önce konuşuyor. "Onu öldürmemizi mi istiyorsun?"

Lord Nerit alaycı bir tavırla elini göğsüne doğru kaldırır. "Ne? Ben öyle bir şey demedim."

"Öyle sayılır," diye homurdandım. Rhonda'dan ben de hoşlanmıyorum ama sırf sana rahatsızlık veriyor diye birini öldürmek çok sert bir adım gibi görünüyor. Bazı ödül avcıları masum bir hedefi öldürmek konusunda gözlerini kırpmayabilir ama ben bundan hoşlanmıyorum. Kaçmakta olan bir suçluyu ya da galaksi boyunca katliam yapan birini indirebilirim. Ama küçük ve kıskanç olduğu için çaresiz bir kadını öldürmek? Bu çok yanlış.

Lord Nerit parmaklarını dikleştiriyor, başını eğerken süslü boynuzları odanın ışığında parlıyor. "Korkarım Rhonda çekici olmasına rağmen sorunlu bir evcil hayvan olduğunu kanıtlıyor. Kıskanç ve yıkıcı. Yeniden evlendirilmesi gerekiyor."

Bethiah bunun üzerine rahatlamış görünüyor. Omuz silkiyor ve bana bakıyor. "Peki. Onu uzaklaştırmamızı istiyorsan, uzaklaştırabiliriz. Ama önce ödülümüzü toplamalıyız."

"Hem ondan hem de benden mi alacaksın?" Nerit kaşlarını çatar. "Bu bir soygun."

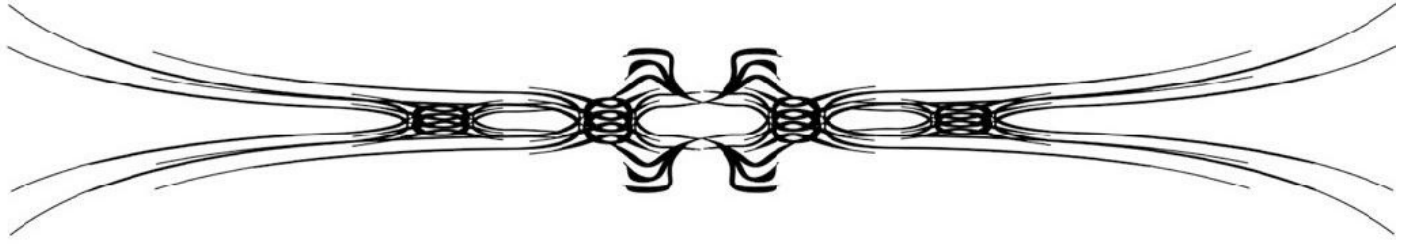
Bethiah neşeli bir sesle, "Gerçekten değil," diyor ve ben onun neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Nerit'in yanına doğru ilerliyor ve kolunu Nerit'in omuzlarına doluyor, lordling ona şaşkın ve hafif itici bir bakış atarken muhafızından da sinirli bir kaş çatma alıyor. "Yapmak için işe alındığımız işin parasını alacağız ve sonra da senin işini üstlenmekte özgür olacağız. Gördün mü?" Adamın göğsünü okşuyor. "Burada olduğumuz için şanslısın."

"Öyle miyim?" Bethiah'nın parmaklarından birini çekiştiriyor ve elini cüppesinden çıkarıyor. "Eğer seni bu iş için tutarsam, onun beni bir daha rahatsız etmeyeceğinden emin olmanı istiyorum. Talepleri bıktırıcı olmaya başladı."

"Seni önemsiyor," diye belirttim. "Senin iyiliğin için endişeleniyordu."

Lord Nerit oflar. "Hayır, o benim kredilerimi ve onların sağladığı güvenliği önemsiyor. Öğrendiğim kadarıyla Rhonda sadece kendi iyiliğini düşünüyor. Rakip olarak gördüğü her şeyden ve herkesten kurtulacaktır."

Dora'yı gemide Rhonda'yla yalnız bıraktığımız için sinirlerim tepeme çıktı. Rhonda kilitli olduğu için şükürler olsun. Eğer bir şey yapmaya kalkışsaydı, yedi farklı yıldız sisteminde parçalarını topluyor olurlardı.

BETHİvH

LOrd Nerit il'Aiven tam bir pislik. Rhonda'nın sevgililerini beğenmemeye devam ettiğini görüyorum, ben de dahil. Ne kadar uyumlu ve hoş görünmeye çalışsa da bu adamdan hoşlanmıyorum ve Jamef'in de ondan hoşlanmadığını söyleyebilirim. Arkadaşımın sert ve kızgın yüzünden belli oluyor.

Rhonda'dan hoşlanmıyor bile ve Lord Nerit'in ona bir pislik gibi davrandığını düşünüyor.

Rhonda'ya sempati duymamı sağladığı için onu daha da az seviyorum. Tabii ki çaresiz, açgözlü ve sevimsiz biri. O, yeni ve eğlenceli bir oyuncakla değiştirilen yaşlanmış bir oyuncak ve onunla ilgilenmesi gereken kişi onu sadece "gitmesini" istediği bir sorun olarak görüyor.

Ugh.

Aklımda bir plan oluşuyor ama ne yapmak istediğim konusunda sessiz kalıyorum. Bunun yerine, Haal Ui'deki loncayla video konferans yaparak ödülümüzün hayatta ve iyi durumda olduğunu teyit ediyor ve paramızı alabilmemiz için gerekli ibra işlemlerini gerçekleştiriyoruz. Nerit lonca temsilcileriyle konuşurken Jamef'e bakıyorum, kuyruğumu onunkine değdiriyorum ve göğsüme bir kez vurarak işlerin başına benim geçmeme izin vermesini söylüyorum.

Başını sallıyor ve bana soru sormayacak kadar güvenen bir dostum olduğu için minnettarım. Yani, *benim* gibi birine soru sormamak onun için delilik olabilir ama yine de bunu takdir edebiliyorum.

Benim data-pad'im Jamef'inkiyle aynı anda çalışıyor ve ödememizi aldığımızı bildiriyor. Lord Nerit ve muhafızına en neşeli gülümsememi gönderiyorum. "Görünüşe göre Rhonda'ya verdiğimiz ödül bitti. Onu kapınıza bırakıp bu işi bitiremeyeceğimize emin misiniz?"

"Kesinlikle olmaz," diyor Lord Nerit, soyluların galaksinin geri kalan çöplerine kendilerini daha az hissettirmek için kullandıkları o kibirli, kendini beğenmiş ses tonuyla. "Konuştuğumuz gibi, sorunu ortadan kaldırmanız için sizi işe almayı tercih ederim."

"Mmm. Bizi sadece lonca aracılığıyla kiralayabilirsiniz. Bir ödül açmak ister misin?" Lord Nerit ile insan dışının yatakta beklediği kapı arasına girerek yatak odasına doğru ilerliyorum.

"Bunun neden gerekli olduğunu anlamıyorum." Lord Nerit hıçkırır. "Sen buradasın. Ben de buradayım. Birlikte çalışmayı kabul edemez miyiz?"

"Loncaya kaydedilmesi gerekiyor," diyor Jamef konuşarak. Elleri kemerinde, duruşu tamamen sıkıcı, sanki bu günlük bir şeymiş ve endişelenecek bir şey yokmuş gibi... ki bu mükemmel. Bu onları hazırlıksız yakalayacaktır. "Bana güvenin," diye devam ediyor Jamef. "Bu bizim olduğu kadar sizin de güvenliğiniz için. Bizi soymayacağınızı nereden bileceğiz?"

Lord Nerit homurdanıyor ve ben de o anda Dora'nın yatak odası dediği özel odaya doğru eğiliyorum. İnsanın tanınabilir bir yüzü yok gibi görünüyor, ki bu iyi bir şey. Son zamanlarda karşılaştığımız klonlardan biri olmadığı anlamına geliyor. *Başka bir* Ruth klonuna daha bakıyor olsaydım muhtemelen altıma ederdim. Bu kadın Dora'dan biraz daha genç görünüyor, soluk altın rengi bir teni ve uzun siyah saçları var. Battaniyeyi bir kalkan gibi göğsüne bastırıyor ve ben özel odaya girdiğimde korkuyla bana bakıyor.

"Ne yapıyor bu?" Lord Nerit arkamdan söylüyor.

Jamef ona sıkılmış bir ses tonuyla, "Sadece binanın güvenliğini sağlıyorum," diyor. "Bu bir ödül için standarttır. Bizi dolandırmadığınızdan emin olmalıyız."

Tartışmaya devam ediyorlar ama ben onun yerine insana odaklanıyorum. "Nasılsın tatlım?" Odanın içinde dolaşır gibi yapıp duvarlara dokunarak gizli bir şey var mı diye kontrol ederken kısık bir sesle soruyorum

Kapılar. "Sana iyi davranıyor mu?"

Onunla konuştuğum için ürkmüş görünüyor. Gerginliği her halinden belli.

"Yeterince iyi." Konu insanlar olunca çok yumuşak başlı oluyorum. "Peki burada onunla kalmak istedin mi?" Kaşları birbirine yaklaştı. "Bekle... Seçme şansım var mı? O beni satın aldı -"

"Bildiğim kadarıyla insanların sığınağı olan bir çiftlik gezegeni var," diye devam ediyorum alçak ve yatıştırıcı bir sesle. "Oradaki lord bir insanla evli ve özel gezegenine inen herkesi mülteci olarak görüyor. Tekrar diğer insanların arasında olacaksın ve eğer istemiyorsan kimseyle seks yapmak zorunda kalmayacaksın. Kendine ait olacaksın."

Nefesini içine çekiyor. "Bunu istiyorum. Evet, lütfen."

Ben de öyle düşünmüştüm. Başımı sallıyorum ve parmak eklemimle duvara tatmin edici bir vuruş yapıyorum. "Giysin o zaman."

Ben ana odaya dönerken insan yataktan fırlayıp bir elbise kapıyor ve başının üzerine geçiriyor. Lord Nerit bana şaşkın şaşkın bakıyor, işe yaramaz koruması da yanında. "Yeni oyuncağımdan vazgeçmeyeceğim! O benim! Onu daha yeni satın aldım."

"O da bir insan," diyorum ona. "Sırf sen öyle diyorsun diye birine sahip olamazsın. Ve onu güvenli bir yere götürüyoruz."

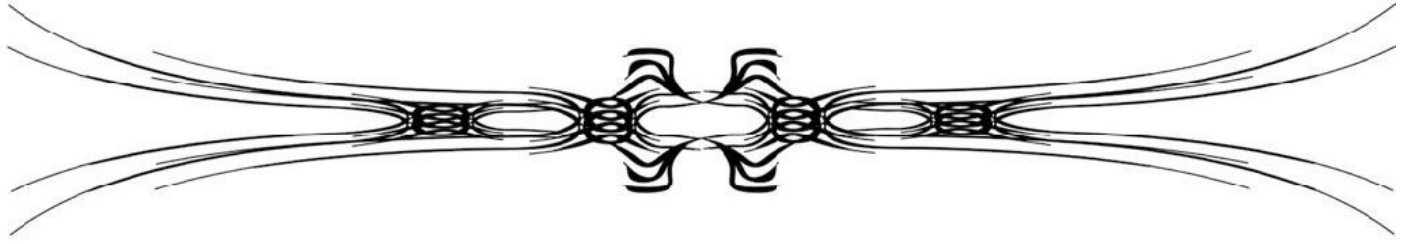
Koruma öne doğru bir adım atıyor, eli blaster'ının üzerinde, ama daha onu çekemeden Jamef silahını erkeğin kaplamalı alnına doğrultuyor. "O kadar hızlı değil," diye mırıldanıyor dostum. "Amacımız kimseye zarar vermek değil, ama bir insanı isteği dışında alıkoymanıza da izin vermeyeceğiz."

Muhafız hemen silahlarını teslim eder ve Lord Nerit yine öfkeyle yüzü koyu maviye döner. "Sizi... sizi hırsızlar! Bunun bir soygun olmadığını söylemiştiniz!"

"O zaman bunun bir soygun olmadığını söylemiştim," diye düzeltiyorum, kemerimden bir çift plas-kelepçe çıkararak. "Şimdi öyle." Ve sırtarak Jamef'e dönüyorum. "Her şeyi yapalım bari. Kredilerini nerede sakladığını düşünüyorsun?"

"Duvar güvenli," diyor Jamef hemen, korumanın silahlarını bir kenara koyarak.

Lord Nerit'in dehşete kapılmış küçük iniltisi bana eşimin haklı olduğunu söylüyor. Kelepçeleri insan dişiye fırlatıyorum. "Al tatlım. Bu onuru sen kazanacaksın. Onları sıkıca kilitle. Bir süre kıvranmalarını istiyoruz."

T Döndüğümüzde Dora güvende olacak. En azından bu ödül karmaşasından iyi bir şey çıktı. "Güvende misin?" Bethiah gümüş elbisesini avuçlayarak rampayı hızla çıkarken soruyor. "Rhonda bir şey denemedi mi?"

"Hayır, hücreden uzak durdum ve ona bir şans vermedim," diyor Dora. Yeni insan Simone'la birlikte döndüğümüzde hem bana hem de Bethiah'ya şaşkın bakışlar atıyor. "Her şey yolunda mı?"

Bethiah hiçbir şey söylemeden Simone'u içeri itiyor. Ben de konuşmuyorum. Bethiah işin içine girdiğinde işlerin bu kadar çabuk kızışmasına şaşıyorum.

"Her şey *yolunda* mı?" Gemiye binip rampayı geri çekerken Dora tekrar soruyor. Simone'a meraklı bir bakış atıyor ama daha çok ben ve Bethiah ile ilgileniyor gibi görünüyor. "Her şey plana uygun gitti mi?"

Bethiah elbisesini tekrar kaşıyarak, "Ödülü tamamladık," diye duyuruyor. "İyi yapılmış bir iş daha."

"Aferin mi?" Karşılık veriyorum. "Lord Nerit'i rehin aldınız ve yeni insanını ondan çaldınız. Artık başımıza ödüller konacak. O uyduya asla geri dönemeyeceğiz ve başımızdaki ödülün süresi dolana kadar arkamızı kollamak zorunda kalacağız! Bu nasıl iyi iş?"

Bethiah parmağını yüzüme doğru itiyor. "Lordum, 'Oh-benim-bacağım-SADECE-iyi-eğer-kullanmak-gibi-çılgınca-bir-şey-yapmam-gerekmiyorsa' diye konuşamazsın."

Ona ters ters bakıp parmağını itiyorum. Şu anda bile parmağımın dizimden geçip uyluğuma doğru acı darbeleri gönderdiğini bilmesine gerek yok. "Bacağım seni ve Dora'yı tehlikeye atmıyor. Bacağım -"

"Öyle değil!" Bethiah patlıyor, yüzünde bir hırlıtyla bana doğru eğiliyor. "Artık tek başına uçmuyorsun, seni cıvata kovası ve seni etkileyen şeylerin bizi de etkilediğini fark etmelisin!"

"Çocuklar! Çocuklar!" Dora aramıza girerek elini her ikimizin de göğsüne koydu. "Kesin şunu, tamam mı?

Unutmayın ki hepimiz birbirimizi seviyoruz ve eğer tartışırsak Rhonda kazanır." Başını iki yana sallar. "Şimdi, birinin bana ödülle ilgili neler olduğu hakkında bilgi vermesi gerekecek, ama önce buradan ayrılmamız gerekiyor. Eğer haklıysanız ve başınıza ödül konacaksa" -bana başını sallayıp devam ediyor- "o zaman burayla aramıza mümkün olduğunca mesafe koymalıyız. Rhonda'yı gemiden indirmeli ve hemen yola koyulmalıyız."

"Rhonda gitmiyor," diye belirttim. "Görünüşe göre artık insan topluyoruz." Ses tonum acı geliyor ve Dora bana incinmiş bir bakış atıyor. Başımı sallıyorum. "Özür dilerim, tatlım. Yanlış anlaşıldı. Rhonda'yı orada bırakamayız. Daha sonra açıklarım. Hemen gitmemiz gerektiği konusunda haklısın. Motorları çalıştırayım."

"Bu kadar sinirlenme Jamef," diyor Bethiah, ben köprüye doğru giderken beni takip ederek. "Sadece birkaç ödül. Arkadaşlar arasında bir ödülün ne önemi var ki? İki beyin hücrelerini bir araya getirebilen herkes ismimizi görecektir ve peşine düşmeyecektir. Ve bir süre saklanabiliriz. Büyütülecek bir şey değil."

Saklan. Doğru. Saklanmak genellikle terk edilmiş bir asteroit bulmak ve kimse artık uçuş yollarımızı aramayınca kadar gemiyi birkaç aylığına park etmek anlamına gelir. Bir tatil gezegeni bulup sahte isimler kullanabiliriz ama bu da krediye mal olur ve muhtemelen rüşvet vermek için

kazandığımıza ihtiyacımız olacak.

Peşimizden gelmeye zahmet eden herkes.

Bu aynı zamanda benim için bacak onarımı yok demek. Sadece Üç Nebula'ya gidemeyeceğiz, aynı zamanda krediye de ihtiyacımız olacak. Bir şekilde idare etmem gerekecek. Bakalım kabloları kendi başıma tamir edebilecek miyim. "Tamam. Her neyse. Bize bir yer bulacağım."

Köprüdeki koltuğuma kayıyorum ve uzuvlarımı kavuran acının alevlenmesiyle nefesim kesiliyor. "Bacağın nasıl?" Bethiah soruyor.

Yanaşma bölümünde bir alarm çalıyor ve hemen geminin iticilerini ateşliyorum. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Jamefin bacağına ne oldu?" Dora köprüye gelerek soruyor. Simone onun birkaç adım gerisinde, yüzünde endişeli bir ifade var. "Bundan ikinci kez bahsediyorsun. Neler oluyor?"

Bir uyarı iletişim dalgalarını geçersiz kılar. "SUÇ FAALİYETİ RAPORU. VANORA VA SITHAI İÇİN UYANIK OLUN, YANINDA KİMLİĞİ BİLİNMEYEN BİR CYBORG KORUMA VAR -"

Kapatıyorum ve Bethiah'ya bir bakış atıyorum. "İnsanları yerleştirin. Buradan çıkmak için sapan sürücüsünü kullanacağız. Sonra konuşabiliriz ya da hapisanede konuşabiliriz. İstedğini seç."

Bethiah bana dudak bükerek bakıyor ama başını sallıyor. Köprüden uzaklaşıyor ve bir elini Dora'nın sırtına koyuyor. "Benimle gel, tüy yumağı. Sen de Simone. Kemerlerimizi bağlamamız gerek."

Kapılar arkalarından kapanıyor ve nefes alabildiğimi hissediyorum. Sapan sürücüsüne güç veriyorum - menzil dışına çıkmamızı sağlayacak tek kullanımlık yüksek hızlı güç patlaması... ve bu arada bir tekne dolusu krediye çığnıyorum. Acil durumlar için gemide bir sapan yakıt hücresi bulunduruyorum ve şu an beklediğim acil durum gibi görünüyor. Rıhtımdan uzaklaşıp uzayın karanlığına açılacak olan seyahat kanallarından birine girerken kemerimi bağlayıp geminin monitörlerine göz gezdiriyorum. Her şey tamamen kilitlenmeden ve burada kapana kısılmadan önce çok kısa bir zaman aralığımız var.

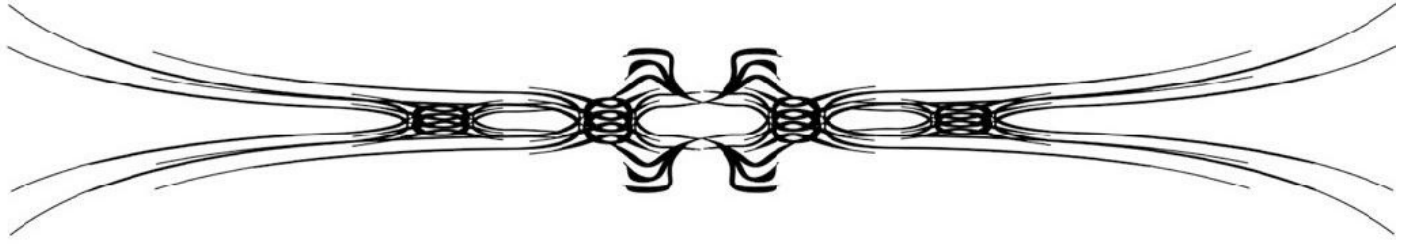
Saniyeler meselesi.

Bacağım yine sızlıyor, baldırımda yanıyormuşum gibi bir sıcaklık hissediyorum. Görmezden geliyorum, çünkü bu metal bir uzuv. *Bu gerçek değil. Yanmıyorsun.*

Gemide bir alarm zili çalıyor. "Beş yolcu sapan için emniyete alındı ve kemerleri bağlandı." Başlama zamanı.

Bir elimi kumandanın üzerine atıyorum ve kumar uydusundan o kadar hızlı uzaklaşıyoruz ki başım sandalyemde geriye düşüyor. Kalkışımızın gücüyle koltuğa doğru bastırıldım, geminin çevre birimleri tüm gücü sapan tahrikine göndermek için kısa bir an durakladığında uzuvlarım dondu.

Bir şey patlıyor ve ardından sadece arızalı olan değil, tüm uzuvlarıma ateş gibi bir acı yayılıyor. Acı dolu bir feryadı bastırıyorum ve içimde dalga dalga yayılan kara ıstırapla koltuğuma yığılıyorum.

"sapan" sürüşünü ilk kez hissediyorum ve bu çok etkileyici. Yastıklı koltuğa yaslanıyorum, sanki geminin gücüyle yavaşça bir krep haline getiriliyormuşum gibi hissediyorum. Yanımdaki yeni kız inliyor ve Bethiah'nın eli koltukta benimkinin üzerine bastırılıyor. O

Muhtemelen yerinden oynatamazsınız ama yine de orada olmasından memnunum.

Sonra, dalgalanma bir karnaval aracının durması gibi kademeli bir yavaşlamayla sona eriyor. Basınçtaki değişim o kadar keskin ki öne doğru yuvarlanıp yere yığılmak istiyorum ama omuzlarımdaki ve kalçalarımdaki kemer beni yerimde tutuyor.

"Ugh," diye anons ediyor Bethiah. Hızla kemerini çözüyor ve beni yeni kızla yalnız bırakarak hızla uzaklaşıyor. Bethiah'nın dar koridorda sendeleyerek tuvalete doğru gidişini izliyorum. Bir an sonra kusma sesi duyuyorum.

"İyi misin?" Kayışlarımla uğraşırken arkasından sesleniyorum.

Bethiah, "Sapanlardan *nefret ediyorum*," diye karşılık veriyor ve ardından kusma sesi tekrar duyuluyor.

Oh. Biraz midem bulandı ama öyle bir şey değil. Bethiah'ın bir şeyden etkilendiğini bilmek güzel, garip bir şekilde. Bu onu insan yapıyor. Şey...mesakkah. Her neyse. Yanımdaki kadına dönüyorum. Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade var ve bana yalvaran bir bakış atıyor. İçgüdüsel olarak bunun bir rakip olmadığını biliyorum. Bethiah ve Jamef başka bir insanı kurtarıyor ve bunun için ikisine de sarılmak istiyorum. "Kendimi tanıttım mı? Ben Dora. Burada, gemide Jamef ve Bethiah ile birlikte yaşıyorum."

"Simone," diyor bana titreyen bir sesle. "Kaçmama yardım ediyorlar."

"Tahmin etmiştim," diyorum ona, oturduğumuz koltuğun kayışlarını bağlamaya yardım ederken. Kontrol odasının yanındaki koridorda bir sürü kayışı olan katlanabilir, ultra yumuşak bankı merak etmiştim ve sanırım şimdi onun ne işe yaradığını biliyorum. "Aç mısın? Susadın mı?"

Başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve yalpalıyor.

Kendimi biraz dengesiz hissediyorum ve geminin hala fırlatılmamızdan dolayı dalgalandığından şüpheleniyorum. Uzay böyle çalışmıyor mu? Bir şeye çarpana kadar sonsuza kadar aynı hızda gitmeye devam etmez misin? Yine de klon beynim yanlış hatırlıyor olabilir. Simone'a, "Bethiah ve Jamef'le neler olduğuna bir bakayım," diyorum. "Sonra seni yerleştiririz. Şu anda kullanmadığı için Rhonda'nın odasında kalabilirsin."

"Hâlâ gemide mi?" Simone irkilerek sorar.

"Bekle, Rhonda'yı tanıyor musun?" Ben de aynı şekilde irkildim.

Simone başını sallar. "Lord Nerit il'Aiven'in sahip olduğu diğer insan köleydi."

Aaaah. Simone'un dikkatli sözlerinde bir anlam zenginliği var. Rhonda'nın kıskanç hareketleri daha anlamlı gelmeye başlıyor. "Evet, berbat biri. Sana çok iyi davranıyor ama sonra seni arkandan bıçaklıyor, bu yüzden herkesin huzuru için onu kilit altına aldık. Onu daha uzun süre tutacağımızı fark etmemiştim ama eminim bir plan vardır."

Umarım bir plan vardır.

Bethiah geri döner ve canlı mavi teninde solgun bir renkle koridorda oyalanır. Elinin tersini ağzına bastırıyor. "Bu hiç hoş değildi."

"İyi misin?" diye sordum. "Sana bir şey getireyim mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Ne zaman sapan atsam böyle oluyor. Hayranı değilim." Kendini duvardan iten Bethiah doğrulur. "Ve tatsız şeylerden bahsetmişken. Sanırım Rhonda'yı kontrol etmeliyim ve

hayatta olduğundan emin ol."

"Hayatta olmayabilir mi?" Simone'un nefesi kesilir.

"Eminim sadece şaka yapıyordur," diye Simone'u rahatlatıyorum. "Birini inciteceğini bilseydik böyle bir lansman yapmazdık."

"O kişi Rhonda olsa bile mi?" Bethiah alay ediyor ve sonra yüzünü buruşturarak parmağıyla dişlerini ovuşturuyor. "Şaka yapıyorum. Nezarethanenin içi dolgulu, yani kötü düşerse bir iki uzvu kırılmaktan fazlasını yapmaz. Sorun yok. Her şey yolunda."

"Yani bir süre daha mı kalacak?" Bundan rahatsız olmanın beni berbat bir insan yaptığını bilmeme rağmen soruyorum.

Bethiah başını sallar. "Simone'u Risda'ya götürüyoruz, böylece özgürlüğüne kavuşabilecek. Rhonda'yı da oraya bırakacağız. Lord Nerit onu istemiyor ve onun için yapabileceğimiz en kötü şeyin hayatının geri kalanında çiftçilik yapmak olduğunu düşünüyorum."

Risda'dan bahsetmek beni geriyor. "Sonra ne olacak?"

Omuz silkiyor. "O zaman sen, ben ve Jamef ödülleri ortadan kalkana kadar bir süre sessiz bir yerde takılırız. Dostumuz Kaatir'i tekrar ziyaret edebiliriz. Ya da belki Jamef'in nereye gitmek istediğine dair bir önerisi vardır."

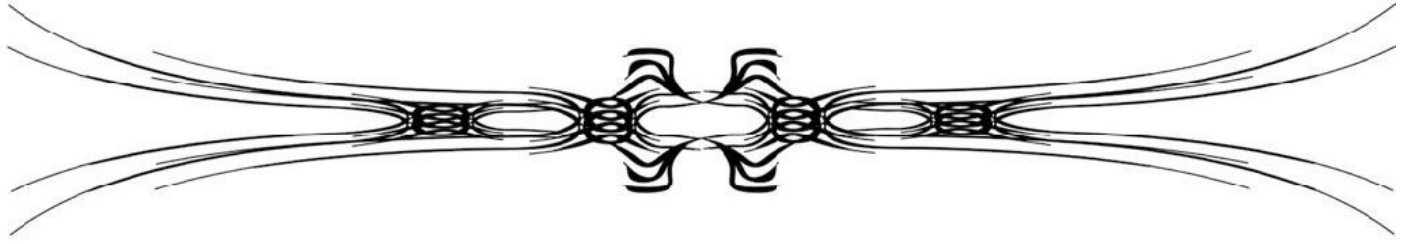
Onun sözleriyle rahatlıyorum. Risda benim için değil. Oraya Simone ve Rhonda için gidiyoruz, başka bir nedeni yok. "Hazza ve diğerlerini tekrar görmeyi çok isterim ama her yere seve seve giderim."

"Biliyorum, kabark." Omuzlarını döndürür. "Neden gidip Jamef'in bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmıyorsun, ben ve Simone da dostumuz Rhonda'ya merhaba diyelim."

Başımı sallayarak ona sarılmak için duraklıyorum ve sonra köprüye doğru ilerliyorum. Arkadaşlarımın arasına kıvrılıp bugün neler olduğunu ve nasıl geçtiğini dinleyebileceğim bu geceyi iple çekiyorum. Muhtemelen biraz tartışacaklar ama umurumda değil. Onlar sadece işlerine ve işlerin nasıl gitmesini istediklerine tutkuyla bağlılar. Ben de her şeyi duymak istiyorum, özellikle de Jamef'in bacağında neler olduğunu. Gemiye geldiğinde bir sorun olduğunu fark etmedim ama ona uzun uzun bakma fırsatım da olmadı. Çok fazla şey oluyordu.

Köprünün kapısı kapalı ve duvardaki bir köşeye yerleştirdiğim küçük bir vazo çift kapının önünde yere düşmüş. Onu alıp yerine koyuyorum ve gemiye eklenen küçük bahçe köşeme geri götürmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Henüz tohum ekecek zamanım bile olmadı. Vazoyu biraz daha inceleyip tekrar elime alırken bile elimi kapının kilidine vuruyorum. Belki bir sonraki istasyonda Dünya tohumlarını aramalarını isteyebilirim-

Köprünün kapıları açıldığında ve Jamef'in konsolunun üzerine yığılmış iri bedenini gördüğümde boğazımda bir çığlık yükseliyor.

I Yüzümü cam bölmeye bastırıyor, Jamef'in göğsünün yavaşça yükselip alçalmasını izliyorum. Saatlerdir revirde, ölü bir adam gibi hareketsiz yatıyor, teşhis levhasına uzanmış, cam kalkan onu koruyor... ve elini tutmamı engelliyor. Test üstüne test her santiminde koşuyorum. Ağlamaktan gözlerim şişti ve bir an bile kendimi onun yanından ayıramıyorum. Uyandığında orada olmak istiyorum.

Onun için burada olduğumuzu bilmesini istiyorum.

Diğer yanında, Bethiah kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuş. Sonuçlardan memnuniyetsiz bir şekilde ekranlara bakıyor. "Bacağı tamamen yanmış," diyor bana. "Birkaç devre erimiş ve diğer sistemleriyle bir geri besleme döngüsüne neden oluyorlar. Diğer her şeyi geçersiz kılıyor ve bacağını kapatsak bile kötü geri bildirim durmuyor. Sanki bozuk bir dosya sistemine girmiş ve her şeyi etkilemiş gibi."

Dudağımı ısıırıyorum, çünkü bu kulağa korkunç geliyor. Jamef'in pek çok yapay parçası olduğunu biliyorum ve bunların ona karşı çalıştığı düşüncesi ruhumu acıtıyor. "Ne yapacağız?"

"Daha önce haberimiz olsaydı, belki bir şeyler yapabilirdik." Yüzündeki ifade sertti. "Ama o lanet olası salak hiçbir şey söylemedi. Bunu bizden ne kadar zamandır sakladığını bilmiyorum. Sanki önemli olmadığını düşünüyor."

Bu düşünceye çok sinirlenmiş görünüyor.

Cama tekrar dokunuyorum, uzanıp Jamef'in elini tutmak istiyorum. "Takıntıları var. Hepimizin var. O kadar uzun süredir tek başınaydı ki muhtemelen zayıflık göstermenin kötü bir fikir olduğunu düşündü."

"Ama biz onun arkadaşlarıyız," diye itiraz ediyor. "Bize karşı zayıflık gösteremiyorsa, kime karşı zayıflık gösterebilir?"

Başımı sallıyorum, çünkü verecek cevabım yok. Biz Jamef için endişelenirken, Bethiah bana kumarhane uydusuna yaptıkları girişimi ve Jamef'in acı çektiği gerçeğini nasıl saklamaya çalıştığını anlattı. Son birkaç gündür keyifsiz görünüyordu ama bunun Rhonda'dan ya da iş stresinden kaynaklandığını düşünmüştüm. Gözlerimden taze yaşlar fışkırdı. "Bize daha fazla güvenmemesinden nefret ediyorum."

Bethiah, "Uyandığında ona bizim için ne kadar önemli olduğunu göstermemiz gerekecek," diyor. "Bizi bu şekilde korkuttuğu için onu öldürmeyi bitirdikten hemen sonra."

Bunun üzerine ıslak yanaklarımı silerek sulu bir kıkırdamayı başarıyorum. "Peki şimdi ne yapacağız? Bunu nasıl düzelterek?"

Bethiah yanıma geliyor. Kollarını arkamdan sarıyor ve çenesini başımın üzerine koyuyor. "Ona yardım edebilecekleri bir yere götürene kadar onu burada, revirde, stazda bırakmak zorundayız. Uzuvarlarının durumu benim bakmaya bile çalışamayacağım kadar karmaşık ve sanırım nasıl düzeltileceğini bilseydi düzeltirdi. Bir uzmana ihtiyacımız var. Üç Nebula'da protezlerle ilgilenen ünlü bir erkek var ama çok pahalı."

Kalbim acıyor. "Bizim için çok pahalı mı demek istiyorsun?"

"Hayır." Beni sıkıca sarıyor. "Lord Nerit'i soyduk ve üzerinde yüklü miktarda kredi vardı. Eksik olan her şeyi Rhonda'nın mallarından satabiliriz. Beğenmezse de önemli değil."

Ben de ona sarılıyorum, ellerim onun bana sardığı kolların üzerinde. "Ama ikinizin de başına

ödöl konduğunu söylemişti. Eğer aranıyorsanız Three Nebulas istasyonuna nasıl gideceğiz?"

"İşin zor kısmı da bu," diye kabul ediyor. "Ve en az bir kez yakıt ikmali yapmamız gerekecek.

Risda'ya ulaşmadan önce. Ama önce Jamef geliyor. Simone ve Rhonda hedeflerine ulaşmak için beklemek zorunda kalacaklar." Duraksıyor, düşünüyor. "Kuzenimin protezleri var ama onları nasıl tamir edeceğini bilmiyor. Yine de bizim düşünmediğimiz bazı fikirleri olabilir. Onu görmeye gitmeliyiz. Onun evinde saklanabiliriz."

"Yapabilir miyiz? Nerede yaşıyor?"

"Terk edilmiş eski bir istasyonu işletiyor. İnsanlar ona hurda satıyor."

Uzay hurdalığını işleten bir adam. Bethiah'nın ailesinden biri için kulağa doğru geliyor. "Jamef konusunda bize yardım edecekse, ben varım. Oraya varmamız ne kadar sürer?"

"Birkaç gün. Issız bir yerde. Jerrok pek insan canlısı biri sayılmaz." "Ama Jamef'e yardım edebilir mi?"

"Eğer kapıyı yüzümüze çarpmazsa, evet."

"O senin ailen. Neden kapıyı yüzüne kapatsın ki?"

"Fluffit, benimle *tanıştın mı?*" Benim alaycı kahkaham üzerine devam etti. "Ayrıca... Ona biraz kredi borcum var."

İnledim.

"Sorun yok," diye beni temin ediyor Bethiah. "Onun bir eşi var ve o gerçekten çok yumuşak. Bize yardım etmenin iyi bir fikir olduğuna onu ikna edecektir. Rhonda'yı evcil carinoux'larının eti için onlara satmayı her zaman teklif edebiliriz."

"Bir...carinoux? Hiç duymadım."

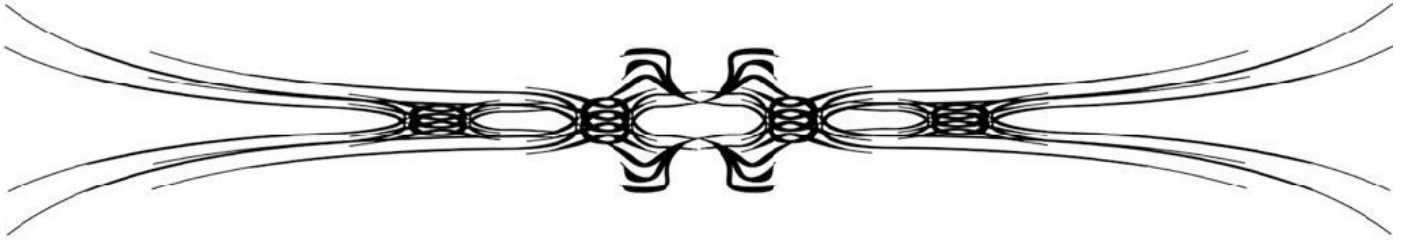
"Oraya vardığımızda göreceksin. Rhonda'yı et için satamayacağımızı söylemediğine şaşırdım. İtiraz bile etmedin, pofuduk."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Çünkü burada Jamef'in hayatı söz konusu. Onu iyileştireceksek Rhonda'yı yedek parça için satmamız umurumda değil. Şu anda önemli olan tek şey o."

"Her geçen gün daha da hırçınlaşıyorsun," diyor bana. "Onaylıyorum."

Bunun dostlarımı korumak kadar kötücüllük olduğunu sanmıyorum. Uyuyan Jamef'e bakıyorum ve kalbim acıyor. Uyandığında, ne kadar önemli olduğunu ve bizden sır saklayamayacağını anlamasını sağlamalıyız.

Sırlar her şeyi yok eder.

BETHİvH

DOra, bilinci kapalı olsa bile Jamef'in yanından ayrılmayı reddediyor. Kabarık tüyümüz kararlılıkla sadık ve bu kalbimi gururlandırıyor. Onu örten cam, hipoalerjenik kubbeyi okşarken bana "Gemiyi sen yönetmelisin," diyor. "Ama ben burada kalıp ona göz kulak olabilirim. O da aynı şeyi yapardı. ikimiz için de."

Haksız değil ve gemide daha yapılacak çok şey var. Bu yüzden onu öpüyorum, Jamef'i öpemediğim için camı öpüyorum ve dışarı çıkıyorum.

Simone oturma odasında tek başına oturmuş, Dora'nın tuniklerinden birini göğüs kısmına uyacak şekilde kıvrıyor. Dora'nın eşyalarını daha fazla paylaşmasından nefret ediyorum çünkü zaten fazla eşyası yok ama ikisi de Rhonda'nın eşyalarını istemiyordu. Günlük giyim için fazla abartılı ve saçma. Ben salonda belirlediğimde Simone projesinden başını kaldırdı, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı. Evet, kef. "Her şey yolunda mı?" Odayı işaret ediyorum. "Bilirsin, burası? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Kendime bakabilirim," diyor Simone ve ben rahatlıyorum. İyi, çünkü bu noktada birine bakıcılık yapmak zorunda kalırsam aklımı kaçırabilirim. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Yemek yapabilir miyim? Temizlik?"

Yüzündeki çaresizce bakışı tanıyorum. Dora daha önce de aynı bakışı takınmıştı. Kaybedecek her şeyi olan ama pazarlık edecek hiçbir şeyi olmayan birinin bakışı. "Ben iyiyim. Dora'ya daha sonra yiyecek bir şeyler hazırlayabilirsin ama benim gidip köprüyü halletmem gerek." Takip edilip edilmediğimizi, yerimizin tespit edilip edilmediğini, yakıt hücrelerimizin dayanıp dayanmadığını, Jerrok'un ona gönderdiğim şifreli mesaja yanıt verip vermediğini kontrol etmem gerekiyor... "Ama gönüllü olduğun için teşekkürler."

O temkinli ifadesiyle beni izlemeye devam ediyor.

"Planlarımızda küçük bir aksaklık oldu. Hâlâ Risda'ya gidiyoruz ama önce birini ziyaret etmek için bir mola vermemiz gerekiyor."

Simone başını sallar ama dikişine geri dönmez. "Peki ya Rhonda? Onu kontrol edeyim mi? Karnı doydu mu?"

Ugh. Jamef'in yaralanmasıyla oluşan kaosta Rhonda'yla pek ilgilenmediğimizi fark ettim. Rhonda'nın bildiği kadarıyla, biz hâlâ onun efendisini arıyoruz. Her şeyin değiştiğinin farkında değil ve Lord Nerit'in onu ortadan kaldırmak istediğini duyunca üzüleceğinden eminim. "Neden bir saat içinde ona götürmek için biraz erişte yapmıyorsun? Ben de gidip Nerit'in bir pislik olduğu haberini vereyim. Bu ona ağlaması ve makyajını düzeltmesi için zaman verir."

"Bunu yapabilirim," diyor Simone, ayağa kalkıp yanımdan geçerek yemekhaneye doğru ilerliyor. Gidişini izliyorum ve sonra, çok isteksizce, dönüp hücrelere doğru ilerliyorum. Rhonda evrendeki en sevmediğim insanlardan biri olsa da, kötü haberi duymayı hak ediyor. En iyisi bu işi bitirmek.

Koridora döndüğüm anda Rhonda çılgınca kapıya vuruyor. "Çıkar beni! Orada olduğunu biliyorum, Bethiah! Çıkar beni buradan!"

En iyi çalımımı takınıp kapıya doğru yürüdüm. "Çıkmana izin mi vereyim? Uslu duracak mısın?" Öfkeli bir ses çıkarıyor, sesi kapının metalinde boğuklaşıyor. "Neden bilmiyorum."

En başta buraya kapatıldım! Ben yanlış bir şey yapmadım!"

Rhonda'nın tüm günahlarını unutacağına güvenin. Yemek bölmesini hafifçe açıp içinden ona bakıyorum. "Unutmadın mı? Peki ya dinleme cihazları? Hâlâ her yerde onları buluyorum."

Benimle yüz yüze görüşmek için eğilerek dudak büktü. "Biliyorsun bu sadece kendimi kollamam. Beni suçlayabilir misin? Bu evrende hiç kimse tek başına bir insan kadına karşı adil değildir."

Kef, sempati uyandırma konusunda çok iyi. Kendime şunu hatırlatmak zorundayım: Mağduru oynuyor olabilir ama rakip olarak gördüğü birinden kurtulmaya kesinlikle istekli. "Seni henüz bırakmıyorum. Başkalarıyla iyi oynayabileceğinden emin değilim."

Rhonda kızgın bir ses çıkarır. "Yapabileceğimi biliyorsun! Beni serbest bırakırsanız en iyi şekilde davranacağım."

Buna güvenebilirsiniz."

Oh, eminim. Bana doğru gönderdiği güneşli gülümsemeyi görmezden geliyorum. "Hem iyi hem de kötü haberlerim var."

Önce hangisini istiyorsun?"

Tereddüt ediyor, ince yüz hatlarında endişe dolaşıyor. "Kötü haber mi var? Nerit iyi mi?"

"Korkarım iyi haber bu. Kötü haber ise seni geri istemiyor."

Rhonda rahatlar. Gözlerini deviriyor ve buruşuk elbisesini düzeltiyor. "Her zaman böyle şeyler söyler ama ben tekrar ortaya çıktığım anda beni sevdiğini hatırlar. Sadece bazen aramızdaki bağı ona hatırlatmam gerekiyor. Eğer beni ona götürebilirsen, her şey yoluna girecek."

Başımı salladım. "Anlamıyorsun, Rhonda. Seni almak için geri gelmeyi planlamıyordum."

Başka birinin sorunu olacağın umuduyla seni orada bıraktı." "Ama... ama o gemisini terk etti! Öyle dememiş miydin?"

"Sahte bayrak. Sanırım seninle ve onunla bir ilgisi yok. Yanında yeni bir oyuncak vardı." O oyuncağı çaldığımızdan bahsetmedim. "Son insanını sattığını söyledi. Sanırım bunun için kin tutuyor."

Yüz ifadesi kurnazlaşıyor. "Onun için uygun değildi. Ben sadece onun doğasına daha uygun bir efendi bulmasını sağladım. Eminim yeni evinde çok mutludur ve Nerit de kısa sürede onu unutmuştur. Onu nasıl memnun edeceğimi biliyorum, Bethy. Onu tanıyorum ve nelerden hoşlandığını biliyorum. Yakınlarda mı? Beni gemisine götürebilirsin ve -"

"O seni *istemiyor*, Rhonda." Darbeyi yumuşatmaya çalışıyordum ama dinlemediği çok açıktı. "Seni geri istemedi. Bizi tuttuğunu duyunca, senden kurtulmak için bizi tutmaya çalıştı. *Öldürülmen* ya da başkasına satılman umurunda değildi, yeter ki artık *onun* sorunu olma. Şimdi anladın mı?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Onu yanlış duymuş olmalısın."

"Sizi temin ederim, bir cinayet ödülü duyduğumda anlarım. Korkarım tek başınasınız."

Rhonda dudaklarını yaladı. "Anlıyorum."

"İyi misin?"

Gözlerini hızla kırıştırıyor ve sonra yemek yuvasından uzanıp elime dokunuyor. "Bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim -"

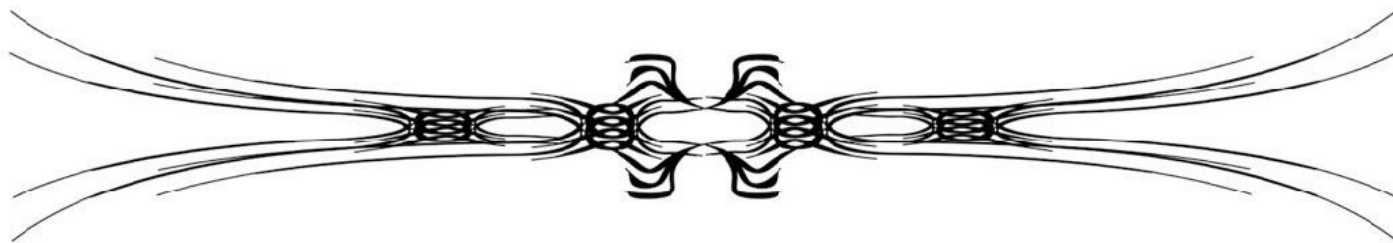
Geri çekiliyorum. "Olmaz. Bu işe yaramayacak. Ben de seni istemiyorum." Rhonda öfkeli bir ses çıkardı. "Jamef'le konuşmama izin ver -"

"Yine hayır." Yiyecek yuvasına fiske vurup kapatıyorum, eline çarpıp geri çektiğinde çıkardığı iniltiden biraz fazla zevk alıyorum. "Görünüşe göre tek parça halindesin, bu yüzden seni şimdilik orada bırakacağım."

"Benimle ne yapacaksınız? Beni satacak mısınız?" Kapıya vuruyor, sesi yine boş ve tiz. "Bethy, bunu konuşabiliriz -"

"Risda'ya gidiyoruz," diye sesleniyorum kapıdan ona. "Umarım taze sebzeleri seviyorsundur, çünkü onları sen yetiştireceksin."

Öfkeli bir ses daha çıkartıyor ve itiraf etmeliyim ki bugün ilk kez yüzümde bir gülümseme belirliyor.

BETHİvH

T İki gün sonra Jerrok'un hurda istasyonunun hemen dışında yörüngede dönüyoruz. Her zamanki gibi aynı görünüyor - evrenin en dağınık asteroit alanı gibi etrafta yüzen kurumuş gemi cesetleri. Birbirine zincirlenmiş ve serbestçe yüzen kırık makine yığınları. Bir iletişim uydusu bir asteroitin yanında yüzüyor.

Ön tarafı eksik olan bir nakliye gemisi. Bu uzay çöpu girdabının merkezinde, sistem üzerindeki yapay yerçekimi sayesinde çöplerle kaplanan ve çevresindeki uzaya sızan istasyonun kendisi yer alıyor.

Jerrok dağınıklığa aldırıyor. İstenmeyen misafirleri uzak tuttuğunu söylüyor. Bu noktada ben de alıştım. *Pleasure Spot'u* manuel kontrollere çeviriyorum ve emekleyen bir bebeğin tüm hızıyla dağınıklığın içinden geçiyorum. Bir bakıma, kendimi geminin pilotluğuna kaptırmak iyi bir şey. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var.

Son birkaç gündür Jamef'in hareketsiz kalması çok zordu. Çok zor. Onun güçlü halini özleyorum. Çılgın fikirlerime gözlerini devirmesini özleyorum. Gülümsemesini özledim. Sikini. Kuyruğunun benimkine dolanmasını. Dora ve ben geceleri birlikte uyuyoruz, birbirimize sarılarak, ama onsuz aynı değil. Seks yapmayı denedik ve onun revirde, baygın olduğunu bilmek yanlış geldi. Dora her gece ağlıyor, ben de ona sarılıyorum ve keşke ben de ağlayabilsem diyorum. Ama onun için ve gemideki diğer insanlar için güçlü olmaya çalışıyorum.

Yanaşma bölmesine yeterince yaklaştığımda, iniş yapabilmem için bölme kapılarının açılması için bir istek gönderiyorum. Yanıt yok.

Gemiden istasyona bir otomatik talep daha gönderiyorum.

Bu da yanıt vermeyince, konsola bir surat işareti yapıyorum. "Demek böyle olacağız, ha?

Tamam, seni koca bebek."

Ve istasyonun kendisine kişisel bir iletişim gönderiyorum.

İstasyonun nihayet isteğimi kabul etmesi sonsuza kadar sürüyor. Yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdim ve Jerrok'un büyük çirkin yüzünün bana kaşlarını çatarak baktığını görmek için görüntülü iletişime ışılandım.

"Özür dilemeye karar verdin mi?" diye

sorar. "Ne için özür dileyeceğim ki?"

Karşılık veriyorum. İletişim aniden sona erdi.

Öfkelendim. Anlaşılan sevgili kuzenimin kuyruğu bir şeye takılmış. Ekrana gülümseyerek tekrar bir iletişim başlatıyorum. Bu kez, Jerrok aramayı kabul ettiğinde, ona tatlı bir özür diliyorum. "Çok özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

Tatmin olmadı. Kollarını -yeni sibernetikler, hem de iyi olanlarını- göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Peki ne için üzgünsün?"

Bilmem mi gerekiyor? Omuz silkiyorum. "Seni bir konuda kızdırdığım için özür dilerim?"

Jerrok ekrana doğru eğilerek homurdanıyor. "Bir gemi çaldın, Bethiah! Hatırladın mı? En son buraya geldiğinde? Briskwing yarışçısı?"

Oh. Bu birkaç ay önceydi. "Sana biraz kredi bıraktım!"

"Yeterli değil!"

"Onu kullanmıyordun! İstasyondan hiç ayrılmıyorsun!"

"Başka bir müşteriye söz verilmişti, seni lanet olası kabus. Boynuzlarının arasında hava var mı?

Kapımda belirdi, öfkeliydi ve Sophie bir şey deneyeceğinden ölesiye korkuyordu.

."

"Softie her şeyden korkar," diyorum rahatça, araya girerken bir elimi havada sallayarak. "Bu normal olmalı."

Hayvani bir öfke sesi çıkarır ve iletişim kontrollerine bir yumruk indirerek aramayı tekrar sonlandırır.

Hoppala. Tamam, Jerrok berbat bir gemi çaldığım için biraz hassas. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, onu bir sopa oyununda kaybettim," diye mırıldanıyorum kimseye. Sophie'nin bazı şeylere üzülmesi bir sorun. Kuzenim, sevgili Sophie'si söz konusu olmadığı sürece evrendeki en sert mizaçlı, en umursamaz piç kurusudur. O zaman tam bir aşk delisine dönüşüyor.

Sophie açısını oynamalıyım. Kuzenim eninde sonunda beni affedecektir elbette. Ona geri ödeyecek kadar krediyle ve birkaç özürle gelirim, sonunda yumuşayacaktır. Ne *de olsa* Sophie'ye sevdiği yavru kediye ben verdim. Ama Jamef'in onarımı için elimizdeki kredilere ihtiyacım var ve zaten kırılma noktasına kadar gerildim.

Bu yüzden tekrar iletişim kurdum. Bir yanım Jerrok'un telefonu açmamasını bekliyor. Sophie burada olduğumu fark edip beni içeri aldırana kadar *Zevk Noktası*'nın burnunu kargo bölümünün kapısına dayayarak beni burada oturtacak. Ama bu saatler sürebilir. Günler. Jerrok hemen açmadı, ben de bir iletişim daha gönderdim. Ve bir tane daha.

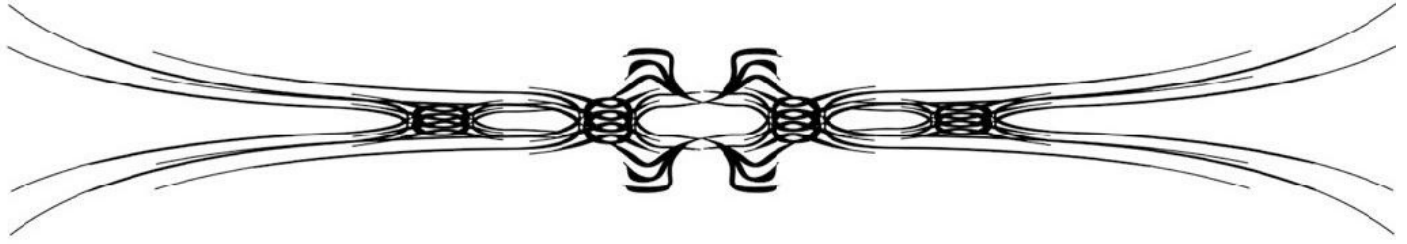
Sonunda cevap veriyor, hâlâ huysuz. "Ne var, Bethiah?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ve muhtemelen bunu hak ediyorum," diyorum aceleyle, kelimeler içimden taşarak. "Ve şu anda sana borcumu ödeyecek kredim yok ama cyborg eşim arızalı ve diğer eşim de insan bir dişi ve ağlamayı kesmiyor ve ben de ağlamak istiyorum, Ancak gemimde bir insan mülteci var ve bir diğeri de nezarethanede -ama o çok kötü biri ve muhtemelen dışarı çıkarılmaması gerekiyor- ve hiçbir istasyona gidemiyorum çünkü başıma ödül konmuş durumda ve bunu gerçekten iyi düşünmedim ama işte buradayım ve yardıma ihtiyacım var ve kendi kendime bir çöküş yaşıyor olabilirim. Yani... yardım?"

Jerrok video ekranından bana bakıyor. Sonra derin bir iç çekti ve bir düğmeye bastı. Bu sefer kargo bölümünün kapıları açıldı.

Tek söylediği "Sophie arkadaşlarıyla tanışmak isteyecek," ama affedildiğimi biliyorum. Jerrok kendi tarzında, insan eşi kadar yumuşak olabiliyor.

Teşekkürler Kef.

W Bethiah kuzeninin hurda işiyle uğraştığını söylediğinde gerçek bir hurda istasyonunda yaşayacağımızı fark etmemiştim. Ama istasyonun etrafında ve istasyonun kendisine bağlı olarak uzayda yüzen o kadar çok çöp var ki inanılmaz. Gördüğüm diğer tüm uzay istasyonları zarif, pürüzsüz ve bir dereceye kadar düzenli. Burası sanki birisi çöp yığınının ortasına bir istasyon yerleştirmiş gibi görünüyor. Uzayda olduğumuz ve yerçekimi olmadığı için, çöp yığını patlamış ve her şey havada asılı kalmış gibi görünüyor.

Devasa bir kargo bölümüne yanaşıyoruz ve burnumu med-bay'deki pencereden çekip Jamef'e bakıyorum. Hâlâ uyuyor ve günlerdir kıpırdamadı. Bethiah biz bilincini açana kadar uyanmayacağını söylüyor ama ben yine de onun yanında oyalanıyorum. Birimizin sürekli yanında olması gerekiyormuş gibi geliyor, özellikle de Rhonda ve Simone gemideyken. Simone iyi ve tatlı görünüyor ama içine kapanık. Ya Rhonda? Rhonda'nın Simone'un kafasını her türlü saçmalıkla doldurup onu bize karşı doldurmayacağına güvenmiyorum. Eğer Jamef komada olmasaydı, Rhonda'nın söyleyebileceği her şeyi yalanlamak için sürekli Simone'un yanında olurdum. Ama o önce gelir ve onun yanından ayrılmayacağım.

İndiğimizde gemi küçük bir sarsıntı geçiriyor ve ardından itiş sistemleri kapatılırken motorlar titriyor. Tekrar camdan dışarı bakıyorum ve uzaktan, sahip olduğu protezlerle bizim Jamef'e acı verici bir şekilde benzeyen bir adam görüyorum. Bethiah kuzeninin bir cyborg olduğunu hiç söylemedi. İlgili bilgileri atlayacağına güvenin. Rampa alçalırken kollarını göğsünde kavuşturarak izliyor ve sonra penceremden gözden kayboluyor.

Bir dakika sonra kapı çalındı.

Bethiah kafasını içeri uzatıp bana bakıyor. "Kuzenime merhaba demeye gidiyorum. Gelip merhaba demek ister misin? Eminim arkadaşlarımdan biriyle tanışmak ister."

"Henüz değil," diyorum ona ve Jamef'i çevreleyen cama dokunuyorum. "Onunla kalmak istiyorum. Birisi kalmalı."

Yüz ifadesi hemen suçluluk duygusuna dönüşür.

"Seni kastetmedim!" Ona çabucak söyledim. Yanına gidip elini tutuyorum. "Olan biten çok şey var. Gemiye yardım etmek için pek bir şey yapamam ama Jamef'le oturabilirim. Yine de gösteriyi sen yönetmelisin canım. Git kuzenine merhaba de. Onunla konuş ve Jamef'i nasıl düzeltebileceğimize bak. Ben burada bekliyor olacağım."

Bethiah başını sallıyor, elimi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Öperim. Jerrok boktan protezlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilir. Bazı cevapları olacaktır. Eğer yoksa, kiminle iletişime geçeceğini ve ne kadar tutacağını bilir." Elim sıkıyor ve sonra bırakıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa Simone'u peşimden gönderir misin?"

"Aslında bence Simone'u da yanına almalısın," diye cevap veriyorum. "Biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olabilir ve onu Rhonda ile yalnız bırakmak istemezsin. Sana ihtiyacım olursa, gelip seni alırım."

"Simone konusunda haklı olabilirsin. Rhonda hâlâ çalışacak bir açığı arıyor." "Tabii ki arıyor. O Rhonda."

Bethiah yüzünü buruşturur. "Peki, Simone'u ben alırım. Burada iyi olacağına emin misin?"

Başımı sallayarak Jamef'in hasta yatağının yanına koyduğum tabureye doğru ilerliyorum. "Ben iyiyim. Biz de iyiyiz. Sadece geri gel ve ne bulduğunu bana bildir."

Kapı aralığında duraksıyor, sonra bana bir öpücük konduruyor ve dışarı çıkıyor. Kısık sesle Simone'la konuştuklarını duyuyorum, sonra üçüncü bir ses, derin, bas bir erkek sesi konuşuyor. Sesler kayboluyor ve ben pencereye dönüyorum,

Uçlünün rampadan inip istasyona girmesini izliyor.

"Sadece sen ve ben, Jamef," diyorum uyuyan arkadaşıma. Sanki ona dokunuyormuşum gibi bardağı okşuyorum ve yanağımı yüzeye bastırıp gözlerimi kapatıyorum.

Bethiah bir süreliğine yok, bu yüzden kendimi meşgul etmek için mesakkah alfabem üzerinde çalışıyorum, med-bay ekranlarında kayan mesajları okumaya çalışıyorum. Bazı kelimeler rastgele kopuk kopuk olmak yerine zihnimde bir araya gelmeye başladığında memnun oluyorum

Sesler. Ekranlardan birinde *konu sabit olarak* okunuyor ve kapı çalındığında bir sonraki kelimeyi bulmaya çalışıyorum.

Oh. Tanrım. Gemide başka biri mi var? Sıhhiye bölmesinin kapısına doğru ilerliyorum. Simone ya da Bethiah olsaydı doğrudan içeri girerlerdi, o yüzden onlar olamaz. "Alo?"

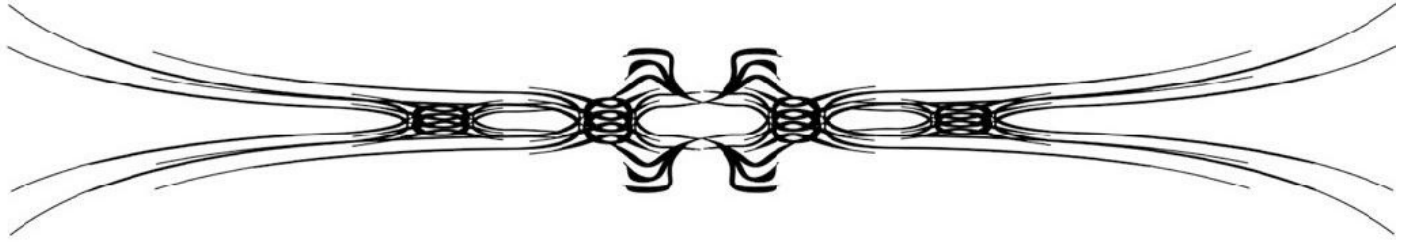
"Ben Sophie, Jerrok'un eşi," diye sesleniyor tatlı bir ses. "İçeri girebilir miyim?"

Sağlık bölmesinin kapısını açıyorum ve iki büyük, soluk, opalesan yaratık onun önünde içeri süzülürken geri çekiliyorum. Uzun gövdeleri ve çok sayıda bacakları var ama bana tuhaf bir şekilde aslanları hatırlatıyorlar. Bunlardan birini daha önce gördüğümü fark ettim. Alice'in bir tane vardı ama bu ikisi devasa ve onun evcil hayvanından çok daha büyük. "Um..."

"Sleipnir! Freyja! Onu rahat bırak!" Tatlı ses sert bir tona bürünür ve iki yaratık hemen geri çekilerek öne doğru yürüyen kadının arkasında durur. "Bunun için üzgünüm. Yeni kokulara bayılıyorlar ama bana el kaldırmadığınız sürece zararsız olduklarına söz veriyorum."

Sophie bana gülümsüyor ve Bethiah'nın ona neden "Softie" dediğini hemen anlıyorum. Çok tatlı görünüyor, tıpkı bir Disney prensesi gibi. Saçları uzun, koyu renk ve şık, parlak bir tokayla bir kulağının arkasına toplanmış ve vücuduna yapışan, onu kadınsı ve narin gösteren canlı kırmızı bir tunik giyiyor. Uzun kirpikli parlak gözleri ve daha da parlak bir gülümsemesi var. Ona bakmak bile insanda onu koruma ve arkadaşı olma isteği uyandırıyor.

Elindeki tepsiyi bana doğru uzatıyor ve sıcak bir gülümseme yayıyor. "İstasyona gelmeyeceğini duyunca sandviç getirdim. Eşlik etmemi ister misin?"

Sophie, Bethiah'nın belirttiği kadar tatlı. Vücudunda kaba, agresif bir kemik yok. Hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz ve getirdiği tuhaf, macun dolu sandviçleri kemiriyoruz.

"Yakın bir gezegende yetişen bir yemiştense elde edilen bir ezme," diye açıklıyor Sophie biz yerken. "Bir keresinde bana evdeki fıstık ezmesini hatırlattığından bahsetmiştim ve bir de baktım ki Jerrok benim için bir kasa fıstık ezmesi hazırlamış."

"Fıstık ezmesini hatırlamıyorum," diyorum ona, yapışkan maddeden bir ısırık daha alarak. Gözleri açılıyor. "Hayır mı? Ben büyürken temel gıdalardan biriydi."

Oh. Muhtemelen sahip olmam gereken ama sahip olmadığım anılardan biri daha, çünkü ben bir klonum. Ona zayıf bir gülümseme veriyorum ve kertenkeleye benzeyen iki yaratıktan daha şişman olanını biraz beslerken konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Carinoux'larınız çok büyük. Alice'in de bir tane var ama bu kadar büyük olduğunu hatırlamıyorum."

Evcil hayvanlarından bahsettiğimde Sophie'nin yüzü zevkle parlıyor. En yakınındakini kocaman kafasından tutuyor ve bir oyuncak ayı gibi göğsüne bastırıyor. "Onları şımartıyorum. Saldırı hayvanı olmaları gerekiyor ama onlar benim bebeklerim." O şeyin şişman gıdılarını sıkıyor. "Sen benim bebeğimsin, değil mi? Evet, öylesin."

O şeyin yüz ifadesine kıkırdıyorum. Sophie'nin bebekçe konuşmasından iğrenmiş gibi görünüyor ama Sophie'nin yüzünü ezmeye devam edebilmesi için kıpırdamadan duruyor. "Bunlar büyük bebekler."

Carinoux'nun kafasını kaşıyarak kulak tomurcuklarına özel bir dikkat gösteriyor. "Sleipnir-şuradaki çocuk" -bir tanesinin kapının önüne yığıldığı odanın diğer tarafını işaret ediyor- "doğal olarak büyüktür, ama Freyja farklı bir türdür ve o sadece büyük, şişman, tembel bir tatlıdır."

Gıdılarını tekrar sıkıyor ve sonra Freyja'yı burnunun yan tarafına bir öpücükle ödüllendiriyor. "Ve seninle istasyonda yaşamayı sorun etmiyorlar mı?"

Sophie başını sallar. "Carinoux'lar oldukça uyumludur. İnsanlarını kendilerine örnek alırlar ve insanları mutlu olduğu sürece onlar da mutlu olur. Freyja üremesi nedeniyle vahşi doğaya geri dönemezdi." Carinoux'nun burnunu tekrar öpüyor. "Ve Jerrok bolca korumam olmasından hoşlanıyor. Ama istasyonda mutlu olmalarına gelince, bunu umursuyor gibi görünmüyorlar. Tüm tuvalet işlerini bahçemde yapıyorlar ve teraryum iki agresif kazıcıyı kaldırabilecek kadar büyük."

Buna sevindim. "İstasyonda teraryumunuz mu var?"

Sophie gülümseyerek, "Kocaman bir tane," diye kabul ediyor. "Bitkileri çok seviyorum ve bu yüzden Jerrok bana her yerden fideler getiriyor. Taze sebzeler yetiştiriyorum, böylece eriştelermize katacak güzel, lezzetli şeylerimiz oluyor, ama aynı zamanda bir çiçek yatağım da var. Gelip görmek ister misin?"

Evet, onun çiçeklerini görmeyi çok isterim diye ağızından kaçırmak üzereyken Jamef'e göz kulak olduğumu hatırlıyorum. Jamef'in çok hareketsiz durduğu cam silindire dokunuyorum. "Belki eşim uyandığında."

"Oh, elbette. Özür dilerim." Sophie bana anlayışlı bir bakış attı. "Bitkiler hiçbir yere gitmiyor." Bana bir sandviç daha uzatıyor ve ben reddedince sandviçi parçalara ayırıp bir parçasını diğer carinoux'lara kıyasla biraz tombul görünen Freyja'ya yediriyor. "Peki... Bethiah ile nasıl bir araya geldiğinizi sorabilir miyim? Jerrok'a uzun zamandır hayatında birine ihtiyacı olduğunu söylüyorum"

ama insanları kendinden uzaklaştırmakta çok başarılı."

En sevdiğim konu olan ailemden bahsederken ısınyorum. "Köle tacirlerinden kurtarıldığımda Bethiah oradaydı." En azından bu kadarı doğru. Sophie'ye onların ucuza klon satın alan köle tacirleri olduğunu söylememe gerek yok. "Herkesten ve her şeyden korkuyordum ama Bethiah bana karşı çok nazikti ve kendimi rahat hissetmem için elinden geleni yaptı. Sanki onun içinde bir arkadaşım varmış gibi."

Sophie gülümseyerek, "İnsan kadınlara karşı her zaman zaafı olmuştur," diye katılıyor.

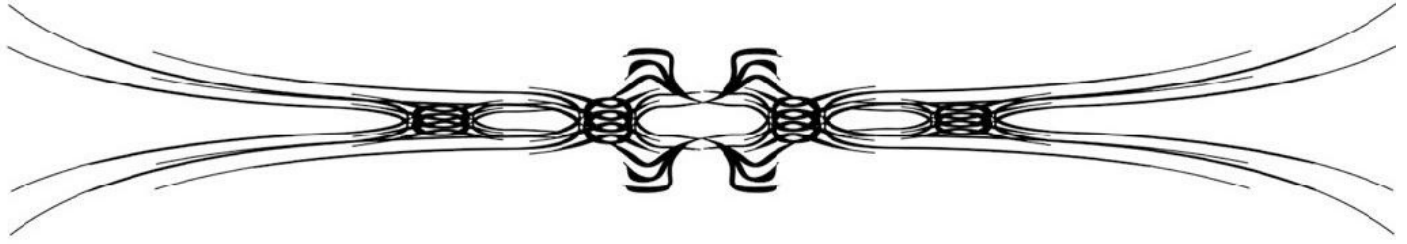
"Lord Straik'in gemisindeki mürettebatla birlikte gitmem ya da Risda'ya gitmem teklif edildi ama ben Bethiah ile kalmak istedim. Ve olaylar birbirini izledi." Omuz silkiyorum. "Jamefe gelince, hemen kaynaştık, ki bu iyi bir şey, çünkü o ve Bethiah tartışmayı ve birbirlerini hapsedmeyi seviyor gibi görünüyor. Ama üçlü olarak iyi çalışıyoruz." Parmaklarımı camın üzerinde Jamef'in üzerinde gezdiriyorum, şu anda onu umutsuzca özlüyorum. "Aslında iyiden de öte. Üçümüz birlikteyken her şey mükemmel. Kıskançlık yok ve kimse hiçbir şeyin dışında kalmıyor. Her birimiz diğerleri için kenarları yumuşatıyoruz, anlıyor musun? Sadece ikimiz olduğumuzda birbirimize uymuyoruz. Sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum."

Sophie nazik bir sesle, "Anlıyorum," diyor. "Ve sana eşini geri getireceğiz, söz veriyorum. Jerrok her konuda palavra sıkmayı sever ama Bethiah'ya gerçekten değer veriyor. Sadece Bethiah'nın bela getireceğinden ve bunun bir şekilde beni etkileyeceğinden endişeleniyor." Yanakları kızararak pembeleşiyor. "Bana karşı son derece korumacı."

"Duydum." Freyja'ya bir parça daha sandviç yedirirken gülümsemeyi başarıyorum. "Ve bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Jamef de bize karşı korumacı. Şimdi ona göz kulak olan biz olmalıyız."

"İhtiyacın olduğu sürece bizimle kalabilirsin. Jerrok'un yapabileceği sızlanmalara aldırma." Sophie'nin güzel yüzündeki ifade tam bir kararlılık ifadesine dönüştü. "Biz aileyiz ve neye ihtiyacın olursa yardım ederiz. Hiçbir yerin ortasında olmamıza rağmen kurabileceğimiz bazı bağlantılarımız var. İşler yoluna girecektir. Göreceksiniz."

"Yapacaklarını biliyorum." Çünkü alternatifini düşünmemeye kararlıyım.

BETHİvH

"W "Ne demek başınıza ödöl kondu?" Jerrok bana hırılıyor, eski bir şasinin süspansiyon sistemini usta elleriyle söküyor. Metal şasinin üzerine yeni uzuvları -daha ziyade parlak yeni görünümlü olanlar- ve yukarıdan bana bakıyor. "Ve buraya benim istasyonuma mı geldin? Sophie'yi tehlikeye atarak mı?"

Gözlerimi devirip onu çalışırken izliyorum. "Aş artık bunu kuzen. Ne zaman başıma ödöl konmadı ki?" Çerçevenin bir köşesini gösteriyorum. "Ve bir noktayı kaçırdın."

Buraya geldiğimizde Jerrok'un huysuzlanmasını bekliyordum -önemsediği kişiler tehlikede olduğunda hep huysuzlanır- ama çözüm önermek yerine beni azarlaması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Bacağını şasinin diğer tarafına geçirip eğilerek bir avuç dolusu yeni kabloyu ve bileşeni şasiden sökerken bile ters ters bakmaya devam ediyor. "Sadece dikkatsizliğinden hoşlanmıyorum. Bunu sen de biliyorsun. Artık düşünmen gereken arkadaşların var. Maskaralıklarıyla onları tehlikeye atmamalısın."

Simone omzuma vuruyor. Bunca zamandır sessizdi, Jerrok homurdanırken ve ben de ona karşılık verirken sabırla arkamda duruyordu. Ona doğru döndüğümde bana temkinli bir bakış attı. "Bu iyi bir zaman mı? Gemiye geri dönmemi ister misin?"

"Sorun yok," diyorum ona ve sonra daha yüksek sesle konuşuyorum. "Asık suratlı çünkü umursuyor."

Jerrok tekrar doğruldu ve yırtık bir kablo yığınının ayaklarımın dibine fırlattı. "Burayı Sophie için güvenli ve emniyetli hale getirmek için çok çalıştım. Sadece bazı ödöl avcılarının seni aramak için ortaya çıkacağından korkmasını ya da endişelenmesini istemiyorum. Sürprizlerden de hoşlanmam. Bu tarafa doğru geldiğinizi haber verebilirdiniz."

Jerrok'un telsizlerini asla kontrol etmediğini çok iyi bildiğimden, "Ettim," diye yalan söylüyorum. "Anlamadın mı?" Homurdanıyor. "Kaçırılmış olmalıyım."

"Öyle olmalı," diye neşeyle cevap veriyorum. "Yani ben olaya şöyle bakıyorum. Siz bir ailesiniz. Şikayet edebiliriz ve anlaşılamayabiliriz ama günün sonunda birbirimize yardım ederiz, değil mi? Sophie'ye o carinoux kedisini aldığım zaman gibi mi? Onu aldım çünkü seni ve onu düşündüm. Bence o şey zaten hurdaya çıkaracağın bir geminin fiyatına değer."

Gözlerini bana daktı. "İyi denemeydi. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Ödeştığımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Hatta istersen ileride sana bir borcum bile olur. Jamef tamamen onarıldığında, birinin altından çılmak zorunda kalsam bile, hurdaya çıkarman için sana kesinlikle bir gemi getireceğim. Mesele şu ki, şu *anda* yardıma ihtiyacım var. Burada durup bana huysuzluk ettiğin ve benim de sorumluluktan kaçtığım oyunlarımızı oynayabiliriz ya da işe koyulup dostuma gerçekten yardım edebiliriz. Hangisini yapmak istediğimi biliyorum."

İki yıl önce yapamayacağı bir hareketle şasiden kolaylıkla aşağı atlıyor. Hah. Yeni uzuvları kesin bir gelişme. Doğrulup bana doğru ilerlerken içimde bir hüznün dalgası hissediyorum çünkü Jamef uzun zamandır bacağıyla mücadele ediyormuş ve ben bunu hiç fark etmemiştim. Jerrok uzun süre protez kullandığı ve hiç şikâyet etmediği için mi insanların berbat protezlere sahip olmasına alıştım? Standartlarım mı çarpık? Yoksa o kadar dikkatsiz miyim? Bu düşünceyi sevmiyorum.

"Genelde bu kadar açık sözlü değilsin," diyor Jerrok, bakışları delip geçerek.

"Değilim," diye kabul ediyorum. "Hata yaptım ve bir gemi çaldım. Bu benim suçum. Ama gerçekten yardımınıza ihtiyacım var. Kendi başıma yapabilseydim, yapacağımı biliyorsun."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak homurdanıyor. Bakışları birkaç adım geri çekilmiş olan ve yan taraftaki bir hurda yığınıyla aşırı derecede ilgileniyormuş gibi yapan Simone'a yöneliyor. Jerrok, "Gücün yettiğinde geminin parasını bana geri ödersin," diyor. "Ve bir daha sormadan alma."

"Tabii ki."

"Risda'ya gittiğinde Sophie'ye biraz tohum getir. Ve biraz taze meyve. Son zamanlarda canı meyve çekiyor. Ne kadara mal olduğu umurumda değil, alabildiğin kadar al."

Başımı salladım.

Bir an duraksıyor ve sonra uzanıp beni sıkıca kucaklıyor. Jerrok'tan gelen bu sevgi gösterisi karşısında o kadar irkiliyorum *ki kıpırdamaya* cesaret edemiyorum. Sırtımı sıvazlıyor ve sonra beni bırakıyor. "Bize gelmene sevindim, bazen seni boğmak istesem de."

"Beni seven herkes bazen böyle hisseder," diye idare ediyorum. "Ama teşekkür ederim."

Jerrok başıyla onu çalışma odasından çıkıp istasyonun içine kadar takip etmemi işaret ediyor. "Haydi gel. Kırık Sırt'tan Zakoar'a bir telsiz göndereceğiz. Üç Nebula'da faaliyet gösteriyor -"

"Kim olduğunu biliyorum," diyorum ve irkilmemeye çalışıyorum. Zakoar yaptığı işte en iyisi ama pahalı ve Dora'ya protez uzuv taktırmaya çalıştığım için bana hâlâ kızgın olabilir. "Ona haber vermemiz gerektiğine emin misin?"

"Eşinin hayatı konusunda başka birine güveniyor musun?" Jerrok bana deliymişim gibi bakıyor. Mükemmel bir noktaya değindi. "Buraya gelecek mi? Üç Nebula'dan hiç ayrılmadığını sanıyordum." Jerrok bana bakıyor. "Fiyatı uygunsa, gelir."

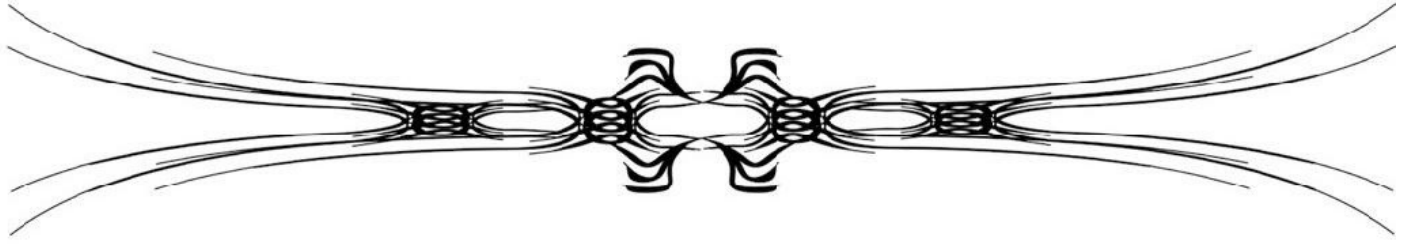
Ah, Kef. "Sadece... bunun benim için bir iyilik olduğunu söyleme, tamam mı? Şu anda en büyük hayranlarımdan biri değil. Jamef'in adını an ama benimkini anma."

"Sen de mi ondan bir şey çaldın?"

"Ben mi? Asla!" Bana bakmaya devam edince, "Dora'ya istemediği halde kol topu taktırmaya çalışmış olabilirim ama bu haftalar önceydi! Şimdi her şey farklı!"

"Sen... ne?" Simone irkilerek ve muhtemelen biraz da korkarak sorar.

Jerrok sadece inliyor. Başını sallar ve uzaklaşır. "Neden sordum ki?"

BETHİvH

W en kötüsüdür.

Jerrok'un Kırık Sırtlı Zakoar'ı Jamef'in protezlerini tamir etmek için buraya gelmesi gerektiğine ikna etmesi tam bir gününü alıyor. Fiyat konusunda biraz pazarlık ederler ve sonra Zakoar bana sorar

Jamef'in geliştirmeleri hakkında cevabını bilmediğim binlerce soru var. "Bu bölünmüş bir bağlantı mı yoksa dörtlü bir bağlantı mı?" gibi şeyler. Sanki ben biliyorum da. Bu bir keffing bacağı. Çalışmayan bir bacak.

Sonunda Zakoar ve eşinin iki gün içinde gelmesi kararlaştırıldı.

Teoride iki gün kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

Dora'nın revirden ve Jamef'in yanından ayrılmayı reddettiği iki gün daha. Rhonda'dan uzak durması için birinin Simone'a bakıcılık yapması gereken iki gün daha. Rhonda'nın dışarı çıkması gerektiği, yatağının temizlenmesi gerektiği ya da kıyafetlerinin kırıştığı için mızımızlandığı iki gün daha.

Jamef'in cam bir balonun altında ölüm gibi hareketsiz yattığı iki gün daha. Üçlümüzün bozulduğu iki gün daha, çünkü Dora ve ben o acı çekerken gerçekten işlev göremeyiz, hatta denemek bile istemeyiz.

Çok uzun bir iki gün olacak.

Diğerleri de ellerinden geldiğince yardım ediyor elbette. Simone herkesin yolundan çekilmek için elinden geleni yapıyor ve bir köle olarak hayatta kalmayı bu şekilde başardığından şüpheleniyorum - gözlerden uzak kalarak. Muhtemelen tüm insanlar tarihindeki en iyi insan olan Sophie, nazik bir ev sahibesi olmak için elinden geleni yapıyor, *Zevk Noktası*'na yiyecek getiriyor ve Dora ve Simone ile konuşarak ve onları meşgul etmeye çalışarak uzun saatler geçiriyor. Jerrok, yani Jerrok. Tek başına hurdacılık yapıyor, kıyafetlerini giyiyor ve parçalayabilmek için gemi leşlerini kargo bölümüne taşıyor. Ona biraz yardım etmeye çalışıyorum ama Jerrok en iyi tek başına çalışıyor, bu yüzden gemime geri çekilip Rhonda'nın değerli eşyalarını gözden geçiriyorum, Jamef'teki onarımlar karşılığında Zakoar'a takas edebileceğimiz şeyler arıyorum.

Rhonda'nın eşyalarını karıştırmak bile bana zevk vermiyor. Jamef'i çok özleyorum. Dora için endişeleniyorum.

Sadece bizim için her şeyin normale dönmesini istiyorum. *Bizi* geri istiyorum.

I Pürüzsüz, narin küçük kruvazörün daha büyük, parça parça *Pleasure Spot*'un yanındaki iniş pistine yerleşmesini izlerken yüzünü cama dayamış Dora gibi hissediyorum. Hangarın diğer tarafındayım, kapıların kapanmasını ve çevre sakinlerinin içeri doluşmasını sabırsızlıkla izliyorum

Tekrar.

Keffing *sonunda* geldi.

Yeşil ışık yandığında, Zakoar ve arkadaşıyla buluşmak üzere kargo bölümüne doğru yola çıkıyorum. Çıkış rampasının tepesinde duraklıyor, korkutucu görünüyor. Üzerinde Jerrok ve Jamef'in toplamından çok daha fazla metal var ve Zakoar protezlerini gizlemek ya da teniyle uyum sağlamaları için bile çaba sarf etmiyor. Koyu mavi tenine karşı sade, gümüşü bir metal, kafası metalle kaplı

En sarsıcı olanı ise yüzünün alt yarısını kaplayan metal, yapay çene. Zakoar'la pek çok kez karşılaştım ama onu hep çirkin bir küfürbaz olarak gördüm.

Şimdi onun çirkin küfürlü suratını öpebilirim.

Dönüp elini uzatır ve bekler. Tessa gemiden çıkar, eli onun elinin içine kayar ve birlikte rampadan aşağı inerler. Kahverengi saçlı, çekici bir vücuda sahip atletik bir insan olan Tessa, değerli bir varlık olduğunu gösteren dökümlü, narin kıyafetler giyiyor. Zakoar'ın adı bizim dilimizde boğazına cesurca dövmeyle yazılmış ve ona daha sonra ikisi için de çok eğlence vaat eden küçük, boğucu bir gülümseme veriyor. Ellerini birbirlerinden uzak tutamadıklarını duydum ve bu kalbimi hüzünlü bir şekilde burkuyor, çünkü Dora ve Jamef ile benim aramdaki ilişkiyi özlüyorum. O rahat dokunuşu, sizin zevkinizi önemseyen istekli bir katılımcının hevesini.

Zakoar'ın rampadan aşağı inişi gürültülü, protezleri yere doğru hareket ederken tıngırdıyor ve tıslıyor. Kendisine daha iyi sibernetikler takabileceğini biliyorum ama bunu yapmamayı tercih ediyor. Bunun arkasında bir neden olmalı.

Bunu başka bir zaman düşüneceğim. Şu anda sadece dostumu geri istiyorum.

En iyi, en kazanan gülümsememle onlara doğru atılıyorum. "Burada olmanıza sevindim. Benimle gemime gelerseniz size Jamef'in yerini gösteririm, böylece başlayabilirsiniz."

Zakoar bana hoşnutsuzlukla bakıyor. "Arkadaşıma istasyonu gezdirmek için mi buradasın?" Sanki bu saçmalık için zamanım var da. "Hayır -"

"O zaman yoldan çekil," dedi soğuk bir sesle. "Önce Tessa'mın yerleştiğini göreceğim."

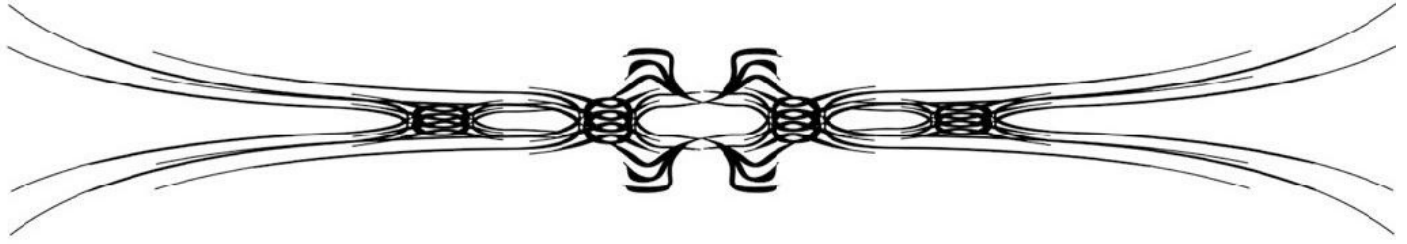
"Benim için sorun değil," diyor Tessa konuşarak. Yüzünü onunkine doğru eğik tutuyor, yüz hatlarında eğlenen bir şefkat ifadesi var. "Eminim Sophie'nin bizim için hazırladığı kamaralar vardır."

"Ben önemsiyorum. Buraya aceleye getirilmek için gelmedim. Buraya bir arkadaşımın vasiyeti üzerine çalışmaya geldim, ama o arkadaş bile nazik bir ev sahibi olurdu." Zakoar bana tiksintiyle bakmaya devam ediyor. "Eşin durağanlıkta. Tessa yerleşebilir ve ödememi konuşabiliriz, sonra ben başlayacağım."

Grr. Peki, tamam. "Jerrok yolda," diyorum sıkı bir gülümsemeyle. "Softie ile sadece birkaç dakika geçiriyordu. Ödemenize gelince, insan boyunda mücevherler ve pahalı elbiseler ilginizi çeker mi? Çünkü bir insanın isteyebileceği en güzel takılardan oluşan birkaç sandık satın aldık."

Tessa'nın gözleri parlıyor ve elimde bir kazanan olduğunu anlıyorum. Rhonda'nın gardırobu Zakoar'a olan borcumuzun büyük bir kısmını silebilir ve beni onun gözüne sokabilir. Çünkü Tessa mutluysa? Kırık Sırtlı Zakoar mutlu olur.

"Hadi," diyorum cesaretle. "Doğru bedene benziyorsun. İstasyona birkaç sandık getirdim, böylece onlara bir göz atabilirsin ve ne istediğine karar verdikten sonra Jamef'in onarımlarını tartışabiliriz."

"L Tamamen uyandığında bana haber ver." Erkeğin sesi karanlığı delip geçerek beni derin uykumdan uyandırıyor.

Yönümü şaşırılmış bir halde gözlerimi açıyorum. Biyonik gözüm otomatik olarak bölgeyi tarıyor, gelişmiş bir mesakkah yaşam formu ve kısa bir mesafe ötedeki kapının arkasında bir insan yaşam formu fark ediyor. Konum: *Zevk Noktası*. Keffing bu isimden nefret ediyor ama yapışmış gibi görünüyor.

Revirdeyim. Elimi alnıma götürüp kaşlarımı çatıyorum. Ağız kuruluğu dışında hiçbir yerim ağrııyor ya da rahatsız edici bir sancı hissetmiyorum. Bu yeni bir şey. Uzandığım paletin yanında oturan ve uzuvlarımın üzerinde bir teşhis gezdiren erkek de öyle. Kim olduğunu sormama gerek yok. Metalik çenesi ve kafasını kaplayan krom bana çok şey anlatıyor.

Kötü şöhretli protez tedarikçisi Kırık Sırtlı Zakoar gemide. Bu bize epey bir krediye mal olacak. Duyduğuma göre, dükkanından hiç çıkmıyormuş. İrkildim.

"Acı var mı?" diye soruyor. "Hata mesajları?"

"Arkadaşlarım nerede?" Talep ediyorum. "Onlar iyi mi?"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye devam ediyor Zakoar ve tarayıcıya bir not düşüyor. "Arkadaşlarınıza gelince, Bethiah muhtemelen kuzeniyle tartışıyordur ve insanınızın kapıdan uzaklaştırılması gerekti. Sen düştüğünden beri yanından ayrılmadı ve şu anda burada olmamasının tek nedeni sadece sterilize edilmiş bir ortamda çalışabilmem. Gerçek şu ki, çok fazla geziniyor. Beni geriyor."

"Kuzeni mi?" Ben soruyorum. "Jerrok mu? Üç Nebula'da ne işi var?"

Zakoar tarayıcıyı kaldırıyor ve sibernetik kolumun üzerinde gezdiriyor. "Üç Nebula'da değiliz. Tessa'nın deyimiyle bir ev ziyareti yapıyorum. Jerrok'un istasyonundayız. Ve eski bacağın muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en eski modeldi. Jerrok'un ki hariç tabii, ama onu da geçen yıl değiştirdi. Onu yanımda götürmemin sakıncası var mı? Asistanıma gerçek bir antikanın neye benzediğini göstermek istiyorum."

Hiçbir şeyin dalgalanmadığından, burkulmadığından ya da rahatsız edici bir ses çıkarmadığından emin olarak yavaşça doğruluyorum. "Parasını ödersen yapabilirsin."

Eğlenerek ofluyor. "Faturandan düşeceğim. Biliyorsun, bu bir hurda parçası. Bu kadar uzun süre nasıl çalıştığından emin değilim."

"İyi çalıştı."

"Oh, kesinlikle. Bu yüzden son bir haftadır komadaydın ve bir geri besleme döngüsü tüm devrelerini yok ediyordu." Sesi kuru ve gerçekçi. "Aşırı yüklendikleri için eriyen diğer protezlerindeki üç bileşeni değiştirmek zorunda kaldım. Tamamen kapanmana birkaç saat kalmıştı."

Bunu duymak hoşuma gitmiyor.

Yepyeni bir bacağım ve birkaç yeni bileşenim olduğunu duymaktan da hoşlanmıyorum. Her şeyin ne kadar mal olduğunu biliyorum... ve çok fazla. Rhonda'nın görevinde kazandığımız krediler bir süre sessiz bir yerde saklanabilmemiz içindi ve onların gitmiş olmasından endişeleniyorum. Kef, gitmişten de beter. Muhtemelen birkaç görevde zarar etmişizdir.

Kırık Sırtlı Zakoar yaptığı işte en iyisidir ama ucuz değildir.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. "Sana nasıl ödeme

yapacağım?"

"Çoktan ödendi." Benimkiler kadar eski görünen siberetiklerini güçlü bir şekilde gıcırdatarak ayağa kalktı. "Bir gün boyunca istasyonda kalacağım ve herhangi bir program hatası veya uzuv reddi olup olmadığını izleyeceğiz, ancak iyi olacağından şüpheleniyorum."

"Ne demek çoktan ödendi?" Elimizde değerli olan tek şey gemi... ya da Dora. Damarlarımdan soğuk akıyor. Bethiah yapmaz...hayır. Buna cesaret edemez. Bu düşünce aklımdan geçtiği anda onu uzaklaştırıyorum. Bethiah da Dora'yı en az benim kadar seviyor. Aslında daha fazla. Beni kurtarmak için o insanı satmaz. "Sana tam olarak ne ödendi?"

Dikkati dağılmış bir halde tarayıcıyı kaldırıyor. "Gemide bir sürü mücevheri ve elbisesi olan bir insan var. Tessa'm onları severdi."

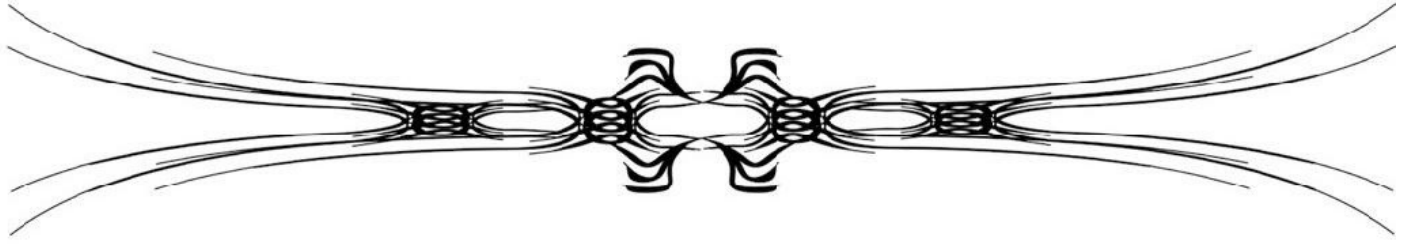
Rhonda mı? Rhonda'nın gardırobunu çalıp Zakoar'a mı satmışlar? Bir kahkaha atıyorum, çünkü Rhonda'nın artık bir fakir olduğunu bilmediğine bahse girmeye hazırım. "Mükemmel."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Boynuzlarını kapıya doğru eğiyor. "Onu şimdi içeri alalım mı? Gitmeyi reddediyor."

Dora mı? Başımı sallıyorum. Umarım o ve Bethiah bize bu kadar pahalıya mal olduğum için bana kızmazlar. Bahse girerim Rhonda'nın gardırobu küçük bir servete mal olmuştur ve muhtemelen kredilerle çok şey yapabilirlerdi.

Zakoar kapıya doğru ilerliyor ve kilidi açıyor. Kapı kayarak açılıyor ve Dora uçarak içeri giriyor, doğruca bana doğru geliyor. Kollarını belime doluyor ve yanağını göğsüme bastırarak hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Geri döndün," diye ağlıyor. "Oh, Tanrıya şükür döndün. Ödümüzü kopardın!" Bana sarılıyor, sonra tuniğimin önünü tutuyor ve hızlı, güçlü bir öpücük için yüzümü kendi yüzüne doğru çekiyor. "Bunu bir daha asla yapma!"

BETHİvH

W Ellerimi kaplayan bir çift ağır eldivenle eski bir çevre sistemini Rhonda'ya aitmiş gibi parçalara ayırıyorum. Bileşenleri, kabloları söküyorum ve sonra elime ağır bir balyoz alıp lehimlenmiş tüm parçalara vuruyorum. Değer metalin kendisindedir, içindeki tüm ıvır zıvırı değil, ki onlar zaten parçalar için ayıklanmıştı. Bu da ona rahatça saldırabileceğim anlamına geliyor.

Bir şeyleri parçalamak iyi hissettiriyor. Jerrok'a yardım ederek elde edeceğim kredi miktarı önemsiz, ama Kırık Sırtlı Zakoar'a olan borcumuzu ödemek için ne yapabilirim? Buna değecektir. Çoğunlukla, bu kredilerle ilgili değil. Sadece meşgul olmak zorundayım. Dora gibi Jamef'in yatağının başında sabırla oturamam. Onu öyle hareketsiz yatarken görmek beni deli ediyor. Camdan uzanıp uyanana kadar onu sarsmak istiyorum ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum...

İşte buradayım, kaygılarımdan biraz olsun kurtulmak için elime geçen her şeye balyozla saldırıyorum. Ben çekiçe vurdukça metal yüksek sesle tangırdıyor, ses Jerrok'un daha büyük kazıma işleri için tuttuğu ikinci kargo ambarında çınlıyor. Sesi seviyorum - düşüncelerimi bastırıyor - ve bu yüzden daha sert ve daha hızlı sallıyorum, tüm odanın gürültüyle yankılanmasını sağlamaya çalışıyorum.

Boynuzlarımdan birinden bir şey sekip ayaklarımın dibine düşüyor. Bükülmüş bir kablo düğümü ve çabalarımda duraksıyorum, sanki beni rahatsız ediyormuş gibi kaşlarımı çatıyorum. Bu şey havada nasıl uçtu?

"Bütün sabah o pislige mi saldıracaksın yoksa bana merhaba mı diyeceksin?"

Jamef.

İnanamayarak dönüyorum ve şu anda tepesinde tünediğim uzun hurda yığınının dibinde duran dostumu görüyorum. Dora onun yanında, yüzünde parlak bir gülümseme ve gözleri mutluluk gözyaşlarıyla parlıyor. Jamef zayıf görünüyor, rengi soluk, ama ayakta ve yüzündeki ifade her zamanki kuru mizahı.

Aklıma binlerce tepki geliyor; onunla dalga geçmek, hasta değilmiş gibi davranmak, hurdacılığa geri dönmek ve dikkatimi çekmesi için onu zorlamak. *Kendim* olmak.

Onun yerine

gözyaşlarına boğuldum.

Çok rahatladım.

"Ağlıyor musun?" diye soruyor, inanamayarak.

Bozuk çevre sisteminin üzerine oturdum, hıçkırıklarla soluk soluğa kaldım. "Ağlamıyorum," diye idare ediyorum. "Bunlar öfke gözyaşları."

Dora kendi gözlerini silerek ve kıkırdayarak, "Öfkeye benzemiyorlar," diye alay ediyor.

Jamef bana elini uzatarak beni Dora'yla birlikte aşağıya davet ediyor. Burnumu çekiyorum, kendimi evrendeki en gülünç yaratık gibi hissediyorum. Bir eş için ağlamak. Benim için. Bu çok saçma. Ayağa kalkıyorum ve eldivenlerimin tozunu zıbınma siliyorum, kırıntı halindeki haysiyetimi bir arada tutmaya çalışıyorum. Sanki bana bir şekilde güç verecekmiş gibi bana uzattığı eli görmezden gelerek inerken eldivenlerimi çıkarıyorum.

Ama sonra onun yanında duruyorum ve kuyruğu benimkine dolanmak için uzanırken bile bana o gergin dudaklı bakışını atıyor.

Ve ben yeniden gözyaşlarına boğuluyorum. Beni kollarının arasına alırken bile "Senden nefret ediyorum," diye hıçkırıyorum. "Sen beni kendine aşık etmeden de gayet iyiydim, seni pislik. Sen ve Dora çok kötüsünüz."

"Sanırım bu onun bizi sevdiğini söyleme şekli," diyor Dora sulu bir kıkırdamayla.

Sırtımı okşuyor. "Ben de seni seviyorum -"

"Hayır, yapamazsın!" Öfkeden kudurduğumu hatırlayarak ondan uzaklaşıyorum. "Eğer yapsaydın

bizi bu kadar korkutmazdı."

"Bunun önemli olduğunu düşünmedim. Bunun benim sorunum olduğunu ve benim halletmem gerektiğini düşündüm. İkinizi de rahatsız etmek istemedim."

Bizi rahatsız etmeyecek mi? Sağlığıyla mı? Dora'nın da benimle aynı inanmaz tiksinti ifadesini takınmasına sevindim. "Biz senin arkadaşınız, unuttun mu? Senin sorunun bizim sorunumuz."

Başını iki yana sallar. "Evet, ama -"

"Evet, ama ne?" Dora soruyor. Yanıma geliyor ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak ona benimle aynı şüpheci bakışı atıyor. Gözyaşlarımız kayboldu. O da benim kadar sinirlenmeye başladı. "Hayatımızı tehdit eden bir sırrı bizden sakladın. Bunu neden yaptın?"

Jamef uzun, sessiz bir an boyunca sessiz kaldı. Kuyruğumu onunkinden çözüyorum ve bir cevap bekleyerek kuyruğumla ona vuruyorum.

"Çünkü benden daha çabuk kurtulacağını düşünmüştüm," diye itiraf ediyor. "Etrafta dolaşmak için uygun olmadığımda, bir üçlü yerine bir çiftle daha iyi olacağına karar verecektin."

Şimdi sessiz olan benim.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Dora sorar, sesinde incinmişlik vardır.

Sanki bu her şeyin cevabıymış gibi omuz silkiyor ve yüz hatlarına o kapalı ifade geri dönüyor.

"Pekâlâ," diyorum sonunda ve yeni bacağını işaret ediyorum. En sevdiği yıpranmış ayakkabısını giyiyor.

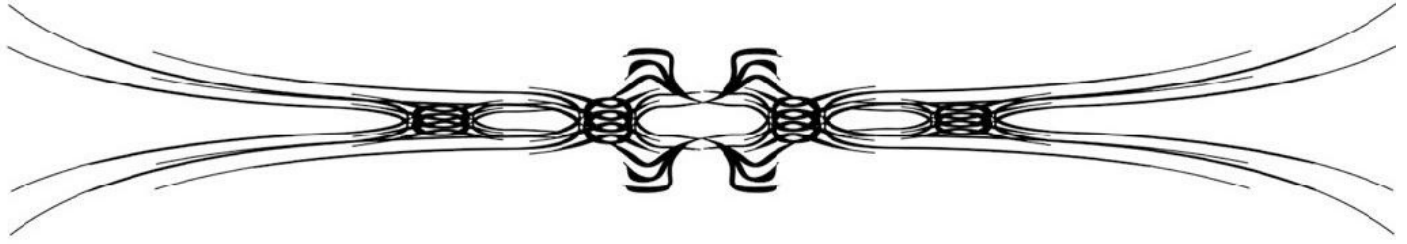
trou, ama kumaş biraz farklı sarkıyor. Daha az tümsek ve çıkıntı var, bu da protezinin daha yeni, daha şık ve daha pahalı tiplerden biri olduğunun bir işareti. "Yeni parçalarla her şey yolunda mı?"

"Öyle görünüyor," diyor Jamef huysuzca, sanki bu konuda gerçekten

konuşmak istemiyormuş gibi. "Harika. Eski bacağın hâlâ buralarda mı?"

Bana temkinli bir ifadeyle bakıyor. "Sanırım öyle. Neden?"

"Çünkü onu bulacağım ve sensiz birlikte olacağımızı düşündüğün için kafana onunla vuracağım," diye hırlıyorum. "Aklından ne geçiyor, seni salak herif?"

B Bethiah ve Dora bana tamamen ve tamamen öfkeli... ve ben de onların tepkilerinin tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum.

Bu, artık en ufak bir acısı bile olmayan bacağımdan bile daha iyi bir his. Fark etmemiştim. İçindeki kusurlar yok olana kadar beni ne kadar rahatsız ediyordu ve şimdi kendimi harika hissediyorum. Fantastikten de öte. Kendimi yeniden bir genç gibi hissediyorum, tüm bedenim ve tüm evren önümde.

Ve görünüşe göre çok ama çok kızgın iki kadının sevgisine sahibim. En şaşırtıcı olan kısım da bu.

"Senin hakkında ne hissettiğimizden nasıl şüphe duyarsın?" Dora soruyor. "Seni sevdiğimizi söylemedik mi? Sana *göstermedik* mi?"

Bethiah sessiz, bakışları öfke dolu, kuyruğunun seğirmesi ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyor. Artık bana bağırmadığına şaşıyorum. Onun yerine sessizce öfkeleniyor ki bu daha da kötü.

"Bir keresinde ikinizin konuşmasına kulak misafiri olmuştum," diye itiraf ediyorum, tüm bunları kafamdan uydurduğumu düşünmesinler diye. "Bethiah, Dora'dan önce kimseye karşı aşk hissetmediğinden bahsediyordun. Önceki ilişkilerinin kadınlarla olduğunu biliyordum, bu yüzden üçlü grubumuzda çok uzak bir üçüncü olduğumu ve ikinizin de benden bıkmamızın an meselesi olduğunu düşündüm."

Dora başını öne eğip, yüzünde şaşkın bir ifade vardır.

Bethiah da aynı şekilde şaşkındır. Sanki konuşulanları anlamaya çalışıyormuş gibi Dora'ya bakıyor ve sonra tekrar omuz silkiyor. "Sanırım Zakoar'ın sana verdiği ilaçlar henüz sisteminden çıkmamış."

"Uyuşturucu yok. Ne duyduğumu biliyorum."

Bethiah ellerini kalçalarına koyarak, "Bunu bana kanıtla," diyor. "Gemideki güvenlik kayıtlarına erişebiliyorsun, değil mi? Bana Dora'yı ve sadece Dora'yı sevdiğimi nerede ve ne zaman söylediğimi göster."

Gözümün bilgisayarlarını kullanarak hemen *Pleasure Spot'un* ağına bağlanıyorum. İçeri girdikten sonra, gönderdiğim sorguyla eşleşen bir kare aramak için görüntüleri yüksek hızda sıralıyorum. Bethiah ve Dora'nın yatak odasında olduğu ve benim dışarıda koridorda olduğum bir zamanı arıyorum. Birkaç örnek çıkıyor ve ilkinizi gözden geçirip atıyorum.

Önümde Bethiah tırnaklarını inceliyor. Dora onu dürtüyor.

Bir sonraki örneği kontrol edip onu da attığımda Bethiah "Her an olabilir," diye yakınıyor.

Bir dakikaya ihtiyacım olduğunu belirtmek için parmağımı kaldırıyorum ve başka bir görüntü grubuna erişiyorum. Bu kez görüntüyü gözden geçiriyorum, kapının diğer tarafındaki kadınların söylediklerine tepki verdiğimi ve arkamı dönüp köprüye geri döndüğümü görüyorum. Yavaşlayıp geri sarıyorum, sonra ses dosyalarını ekliyorum, böylece konuşmalarını dinleyebiliyorum ve haklı olduğumu, beni hiçbir zaman birbirlerini istedikleri kadar istemediklerini kanıtlayabiliyorum.

Dora'nın sesi. "Bunu söylediğin için minnettarım Bethiah, ama Jamef -"

"Bu konuşmada değil, hatırladın mı? Bu benimle ve seninle ilgili. Onu seviyorum. Ona tapıyorum. O mükemmel biri. Ama hakemimiz olmaktan daha iyisini hak ediyor. Sen duygusalsın, ben ise bir kara delik kadar yoğunum, bu yüzden zaman zaman çatışacağız. Kendimizi bulmamız

gerek."

Bekle, ben mükemmel miyim?

Bir şey kaçırdığıma ikna olarak görüntüleri daha da geriye sarıyorum.

Bethiah'nın sesi Dora ile konuşurken. "Sen ve ben hakkında konuşmamız gerek."

"Tamam... ama eğer ilişki konusundan bahsediyorsak, Jamefi de getirmemiz gerekmez mi? O da en az

bunun bir parçası."

"Jamefle birlikte olmak konusunda hiçbir takıntım yok. İkimiz de onun harika bir dost olduğunu biliyoruz."

Dora Bethiah'ya tekrar dirsek atınca kaşlarımı çatıyorum. Tüm görüntüleri baştan oynatıyorum, iki kadın nasıl daha iyi iletişim kurabilecekleri hakkında konuşurken sessizce dinliyorum... ve kimse benim hakkımda olumsuz bir şey söylemiyor. Aslında, ne kadar harika olduğumdan bahsediyorlar.

"Sen..." Çenemi ovuşturuyorum, alçalıyorum ve görüntüyü kapatıyorum. Daha sonrası için saklıyorum, çünkü onları benim hakkımda konuşurken görmek ve duymak kalbimi her türlü şekilde acıtıyor. "İkinizin de beni yanınızda istediğinize emin misiniz?"

Bethiah ellerini havaya kaldırarak, "Oh kef me," diye haykırıyor. "İltifat mı bekliyorsun yoksa? Evet, seni seviyoruz, seni cıvata kovası. Aletin inanılmaz. Sabırlı ve nazıksın. Zekisin ve seninle konuşmayı seviyorum. Daha ne kadar duymak istiyorsun?"

Dora ona eğlenerek bakıyor ve sonra bana bilmiş bir bakış atıyor. "Sensiz berbat durumdayız. Bethiah imkansızdı. Beni gerçekten dinleyen birine sahip olmayı özlemişim -"

"Hey! Dinliyorum!" Bethiah kaşlarını çatır.

Dora devam ediyor. "Seni hafife aldığımızı düşündüysen özür dilerim. Belki de kendi dramımıza ve Rhonda'nın ortaya çıkışına fazla kapıldığımız için öyle hissettik." Bir adım öne çıkıp elini göğsüme koyuyor ve bana bakıyor. "Demek istediğim şu ki, arkadaşların çok ama çok yaramazlık yaptı ve bizim için ne kadar önemli olduğunu sana açıkça göstermemiz gerekiyor."

Ve bana bakarken dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde yalıyor.

Bethiah, kuyruğu beni tekrar tokatlarken bile kolunu Dora'nın omuzlarına doluyor. "Yaramazlık yapmadım. Bizimle konuşmazsan böyle olur. Hak ettiğini buldun."

Dora bana bakarken Bethiah'yı işaret ediyor. "Sen dışarıdayken nelere katlanmak zorunda kaldığımı görüyor musun?"

Beni gerçekten istediklerini hâlâ tam olarak anlamış değilim. Hiç şüphe yok. Tüm bu flörtün onlar kadar benim için de olduğunu.

Bunca zaman sonra gerçekten bir ailem olduğunu. Beni seven insanlar. Yumruğumu kalbimin üzerine bastırıyorum, üstesinden geliyorum.

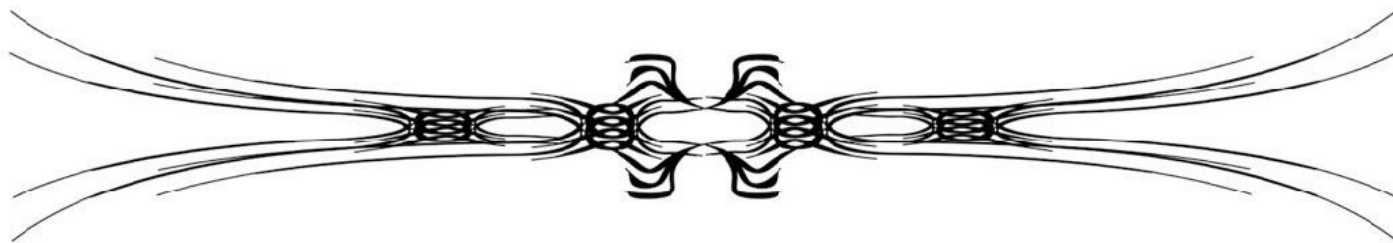
Hem Bethiah hem de Dora'nın yüzünde hemen panik ifadeleri belirliyor. Dora bana doğru koşuyor, sanki çok daha iri olan bedenimi bir şekilde destekleyebilecekmiş gibi kolumun altından kayıyor.

"Zakoar'ı çağırayım," diye sesleniyor Bethiah, hızla uzaklaşırken.

"Bekleyin," diyorum onlara. "Ben iyiyim. Sadece çok şey hissediyordum."

"İyi misin?" Bethiah yankılanıyor ve sonra yüz ifadesi öfkeleniyor. "İyisin ve bizi böyle korkuttun öyle mi? Seni gerçekten öldüreceğim!"

Ve yine gözyaşlarına boğuldu.

Bethiah ve Dora, Zakoar'ın işini yaptığına ikna olmamışlar gibi üzerime titriyorlar. Hemen revire götürülüyorum ve Bethiah ağlayarak Jerrok'la tartışıyor. Dora elimi tutuyor, Zakoar üzerimde bir tarama daha yaparken yüz ifadesi gergin.

İyi olduğumu söylediğinde Bethiah'nın bana tekrar bağırmasını bekliyorum. Ama o sadece rahatlayarak sarkıyor ve destek için en yakındaki tezgâha yaslanıyor. Jerrok garip bir şekilde sırtını sıvazlıyor, sanki yeni duygusal kuzeniyle ne yapacağından tam olarak emin değilmiş gibi.

"Bağlantı iyi," diyor Zakoar. "Hata mesajı yok. Sistem sorunu yok. Yavaşlama yok. Dediğim gibi, onu bir gün daha izlemeye devam edeceğiz ama ben işime güveniyorum."

Dora sadece kolumu ovuyor ve bana bakıyor. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Daha önce hissettiğim gibi. İyi." Açıkça şüpheli ifadeleri üzerine, detaylandırıyorum. "Yemin ederim acı falan çekmiyorum. Olsaydım, özellikle Zakoar buradayken konuşurdum. İnatçıyım ama aptal değilim."

"Bırak da buna arkadaşların karar versin." Dora beni şefkatle dürtüyor. "Önümüzdeki süre boyunca senin için endişeleneceğimizin farkında mısın? Ve buna hakkımız var?"

Yapacaklarını biliyorum. Ve garip bir şekilde, bunu umursamıyorum. İki güzel, koruyucu kadın üzerime mi titriyor? Bana bakmaları? Her erkeğin hayalidir. "Gerçekten iyi hissediyorum."

"Pekala." Bethiah kendini toparlayarak saçlarını savurdu. "Eğer durum buysa, o zaman bir şeyler denemekte bir sakınca görmezsin. Sisteminizi biraz strese sokun ve neyle başa çıkabileceğini görün."

Dora'nın gözlerinde hınzır bir bakış beliriyor ve parmakları kolumda geziniyor. "Biliyor musun, bence bu harika bir fikir. Bir stres testi de diyebilirsiniz."

İkisinin de yüzündeki ifadeye bakılırsa, stres testinin neleri içerdiğini tahmin edebiliyorum.

Jerrok, "Bu benim gitme işaretim," diyor. Kuzeninin omzuna son bir şefkatli tokat atıyor ve revirden çıkıyor.

Zakoar sadece üçümüze bakıyor. "Kadınları Tessa ve Sophie ile bahçede çay içmeye davet etmem gerekiyor."

"Şimdi olmaz," diyor Bethiah parlak bir sesle. "Eşimizi gün ışığında becermek üzereyiz."

Homurdanıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Mesajı ileteceğim. Herhangi bir sorun çıkarsa bana haber verin."

"Yukarı çıksa iyi olacak tek şey Jamef'in kemerinin güneyi," diye alay ediyor Dora. Beni kemerimden yakaladı ve muayene yatağından çekti. "Gel bakalım."

"Oh, yetkili sen misin, pofuduk?" Bethiah yanıma geliyor, bir kolunu belime dolayarak kuyruğunu benimkine doluyor. Beni ayakta tutmak istediği için mi yoksa sağlığım konusunda gerçekten çok endişeli olduğu için mi bana dokunmadan duramadığından emin değilim. Sanırım ikincisi... ve ben buna bayılıyorum.

Bethiah'nın zayıflık ya da alaycı can sıkıntısı dışında herhangi bir duygu göstermekten hoşlanmadığını biliyorum, ama böyle olması bana her şeyden çok ne kadar önemsedığını anlatıyor. Beni hayatlarında istediklerine gerçekten inanmam için biraz zaman geçmesi gerekecek. Hiç kimse istemedi. Ben her zaman kenarda durdum, başkalarının eşleriyle mutluluk ve memnuniyet içinde yaşamalarını izledim.

Ben de buna sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama şimdi mümkün olduğunu hissediyorum ve bunu ne kadar çok istediğimi fark etmeye başlıyorum.

Dora beni kemerimden tutarak öne doğru çekti. "Gemiye geri dönelim mi? Bir muayene odasında sevişmek istemiyorum. Onlardan nefret etmeye başlıyorum."

"Katılıyorum." Bethiah hassas bir şekilde ürperiyor. "Burada olmak beni bir çölden daha kuru yapıyor." "Görünüşe göre bunun üzerinde çalışmam gerekecek," diye mırıldanıyorum.

İki kadın da bana kızgın bakışlar fırlatıyor. "Hayır, öyle değil," diye yanıtlıyor Dora. "Sizinle ilgilenmemize izin vereceksiniz, tam tersi değil."

"Bu doğru," diye ekliyor Bethiah. "Siz sadece arkanıza yaslanın ve keyfini çıkarın. Bırakın bütün zor işleri biz yapalım."

Kef, bu kulağa gittikçe daha iyi geliyor. "Dikkatli ol, bu yaygarayı bana çok sevdireceksin."

"Bundan zevk almalısın." Dora beni ileriye doğru götürmeye devam ediyor ve istasyonun koridorlarında ilerlerken, bizi gemimize, evimize geri yönlendirdiğini fark ediyorum. Başka bir koridordan geçerek *Pleasure Spot*'un demirlediği kargo bölümüne yaklaşıyoruz. "Bu konuda yorum yapmak zorunda olman bana seninle yeterince ilgilenmediğimizi gösteriyor. Herkes şımartılmayı hak eder, özellikle de dostları tarafından."

Bu beni gülümsetiyor ve bunun için ne tür bir zekice yorumu olduğunu görmek için Bethiah'ya dönüyorum, ancak gözlerinde yine buğulu bir bakış var, ifadesi duygu dolu. Kuyruğunu kendi kuyruğumla sıkıyorum ve baskı yapmamaya karar veriyorum.

Beni kaybedeceklerini düşündükleri için çok gergindiler. Zavallı dostlarım. "İkinizi de bu kadar endişelendirdiğim için özür dilerim."

Dora kıkırdıyor, sesi zorla hafifliyor. "Özür *dilemelisiniz*. Bize bir daha olmayacağına dair söz ver, eminim seni affedeceğiz."

"Bir daha protezlerimle ilgili bir sorun yaşarsam ya da herhangi bir şekilde acı çekersem, kesinlikle ikinize de hemen söyleyeceğim," diye söz veriyorum.

"Artık yalnız değilsin." Dora duraksıyor, bana ve Bethiah'ya bakıyor. "Artık yalnız kurt saçmalığı yok."

Bethiah, "Anlaştık," diyor ve ekliyor, "Çünkü bunu bir daha yaparsan seni Rhonda'ya veririm."

"Ölümden daha kötü bir kader."

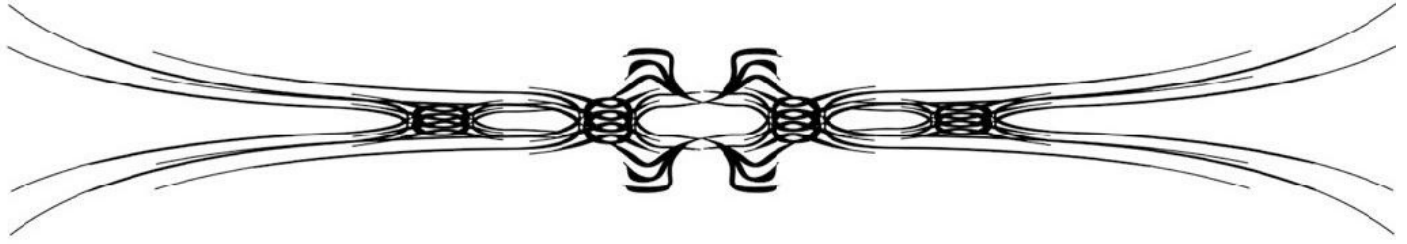
"Hayır, ama muhtemelen senden onuncu kez ona bir hediye almanı istediğinde ya da belli bir renk cildini solgun gösterdiğinde ölmüş olmayı *dileyeceksin*."

"Bu durumda, ikinizin beni yatağa götürüp konuşamayacak hale gelene kadar kullanacak olmanıza sevindim."

Dora'nın yüzünde hınzır bir ifade belirir. "Buna çok ama çok sevinmelisin."

Oh kef, gerçekten öyleyim.

OFE Hufdred OTUZ

T Odamıza girdiğimiz anda iki dışının de üzerime atlamasını bekliyorum.

Bunun yerine, beni yatağa götürdüler ve her iki yanıma birer tane olmak üzere benimle birlikte uzandılar. Bethiah yanağıma dokunuyor, başımı ona doğru çeviriyor ve bana şimdiye kadar sahip olduğum en yumuşak, en nazik öpücüğü veriyor ondan. Dora kulağımı okşuyor, sonra boynuma küçük öpücükler konduruyor.

Uzun bir süre bu şekilde kalıyoruz, ikisi de sadece öpüşmekten ve bana dokunmaktan memnun. Dora ağzımı istediğinde, başımı çeviriyorum ve Bethiah kulağımda, dişleri bana nazikçe aşk ısırıkları veriyor.

Muhtemelen birbirimize karşı en dikkatli olduğumuz andı ama bu bağlantıya ihtiyaç duyduğumuzu hissediyorum. Sanki sonunda birbirimiz için ne ifade ettiğimizin farkına varıyor ve bunu kutlamak, sadece bunun bilgisiyle eğlenmek için bir an ayırıyoruz. Her birini öpüyorum, hem Dora'ya hem de Bethiah'ya, farklılıklarına ve üçümüzün birbirine ne kadar iyi uyduğuna duyduğum sevgiyle doluyum.

Onların arasında gerçekten nasıl istendiğimi. Ne kadar iyi hissettirdiğini.

Dora'yı öpüyorum ve sonra dönüp Bethiah'yı tekrar öpüyorum. "Şimdi siz ikiniz birbirinizi öpün," diyorum onlara. "Gösterin bana."

"Benim daha iyi bir planım var," diyor Dora doğrulup. Bethiah'ya sırtarak bakıyor ve bir elini kemerime atarak otomatik bağlayıcıyı çözüyor. "Onun sikini mi istiyorsun yoksa benimkini mi?"

"Onu istiyorum," Bethiah elini göğsümde gezdiriyor, sonra aşağı uzanıyor ve ağrıyan sert sikimi avuçluyor. "Kuyruğuyla ve taşaklarıyla oynayabilirsin."

Vücut parçalarımı bir et parçasıymışım gibi gelişigüzel böldüklerinde inliyorum.

Dora kemerimi ve pantolonumu çekiştiriyor. "Eğer durum buysa, o zaman oturman gerekecek aşkım." Kıyafetlerimi çekiyor ve tenim ortaya çıktığında, ağzı oraya gidiyor, alt karnımı yalıyor ve emiyor. "Tabii aynı anda ikimizin birden senin üzerinde olması yerine sırayla yapmamızı istemiyorsan?"

Bu düşünce sikimin tepki olarak seğirmesine neden oluyor. "Beni nasıl istersen. Hiçbirine hayır demeyeceğim."

"O zaman ayağa kalk," diyor Bethiah. Alışılmadık derecede sessizdi. Normalde gürültücü olan, emir vermekten ya da şaka yapmaktan kendini alamayan odur. Yine de yoğun gözlerle beni izliyor ve yaralarım yüzünden hâlâ duygusal olduğunu biliyorum. Bunun iyileşmesi biraz zaman alacak, sanırım ve ona bunu yaşattığım için kendimi suçlu hissediyorum.

İkisini de bu duruma sokmamalıydım.

"İkinizi de seviyorum," diyorum, sesim duygusallıktan boğuklaşıyor. Bethiah'nın yanağını okşuyorum ve pantolonumla boğuşan Dora'ya dönüyorum. "Benim için her şey olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyoruz," diyor Dora ve giysimi bir kez daha çekiştiriyor. "Ve birazdan duygusal olabiliriz. Şimdilik... arkadaşlarının sana ne kadar değer verdiğimizi gösterebilmesi için ayağa kalkacak mısın? Yoksa eylemler yerine sadece sözler mi istiyorsunuz?"

"Hepsini istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sözler, eylemler, her şey."

Dora sabırsız parmağıyla karnıma vurarak, "Ayağa kalk," diyor yine. Birliğimi bırakıp yataktan

atlıyor, kendi zıbını çıkartıyor ve Bethiah'ya ona katılmasını işaret ediyor.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup yataktaki görüş açımdan Bethiah'nın kalkışını ve Dora'nın onu soyuşunu izliyorum. Kef me, ne muhteşem bir manzara. Dora'nın elleri Bethiah'nın çıplak teninde gezindiğinde inliyorum. "Birbirinize dokunun."

"Yakında." Bethiah kıyafetlerini çıkarıp yere dizlerinin üzerine çöküyor ve bana bakıyor

baştan çıkarıcı bir bakışla. "Önce sizi iyi hissettirmek istiyoruz."

Sundukları şeye karşı koymak için tam bir aptal olmam gerekirdi ve ayağa kalkıyorum. Ayağa kalktığımda ikisinin de gerildiğini fark ediyorum ve Bethiah'nın bakışları sanki tekrar başarısız olmasını bekliyormuş gibi bacağıma yöneliyor.

"Ben iyiyim," diye ikisini de rahatlatıyorum. Birkaç adım öne çıkıp Bethiah'nın çenesini okşuyorum çünkü Dora'dan daha fazla güvenceye ihtiyacı var gibi görünüyor. Bana söylendiğine göre insan eşimiz yanımdan hiç ayrılmadı ama Bethiah duygularından kaçmaya alışkın. Bazı şeyleri çözmek için daha fazla zamana ihtiyacı olacak.

Bethiah başını sallıyor ve sonra ikisi de ellerini üzerime koyup beni soymayı bitirirken bacaklarımı okşuyorlar.

Dora parmaklarını yeni bacağımın üzerinde gezdirerek, "Bir öncekinden farklı görünüyor," diyor. "Farklı hissediyor musun?"

"Çok farklı değil." Olayı büyütmek istemiyorum çünkü o zaman yine üzülürler.

Dora arkamda ayağa kalkıyor ve kollarını belime doluyor. Bir elini aşağı kaydırarak parmaklarını aletimin tabanına doluyor. "O tamamen senin, Bethiah. Tadına bak."

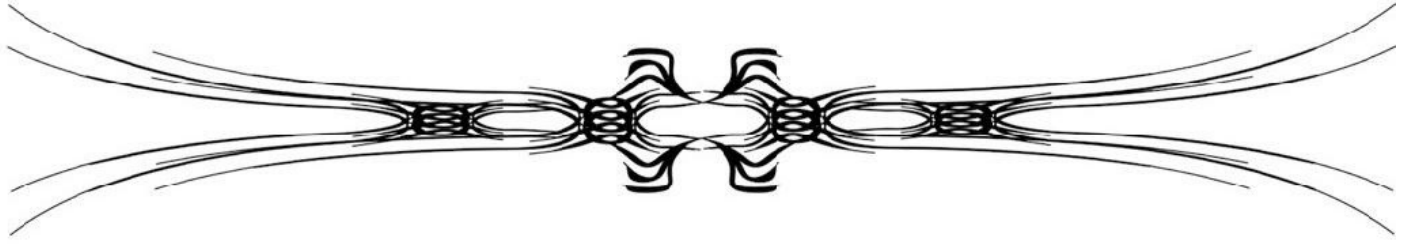
Bethiah bir elini kalçama koyuyor, sonra diğerini. Bana bakıyor, bakışları savunmasız ve duygu dolu... ve sonra dudakları sikimin üzerine kapanıyor ve beni ağzına alıyor.

Ağzının ne kadar iyi hissettirdiğine hayret ederek inliyorum, sikimi ıslak bir sıcaklıkla kaplıyor.

"Ayrı ayrı iyi değiliz," diye nefes alıyor Dora. "Hiçbirimiz. Bunun farkındasın, değil mi? Üçümüzü bir araya getirmediğin sürece birbirimize tam olarak uymayan insanlarız. Ve o zaman sihir olur. Saf sihir."

Bethiah ağzıyla sikimi çalıştırırken Bethiah'ın yanağını okşuyor ve bu muhteşem bir manzara.

Nasıl görüldüğünden daha iyi olan tek şey? Nasıl *hissettirdiği*. Dora elini kaldırıp tırnaklarını kalçalarımın hafifçe geçirdiğinde, benim için başka neler hazırladıklarını görmek için sabırsızlanıyorum.

T Dora'nın sikimi kavrayıp Bethiah'ya yedirirkenki görüntüsü nefesimi kesiyor. Aynı anda hem müstehcen, hem muhteşem hem de erotik ve boğazımdan kaçan aç hırıltıyı durduramıyorum.

"Çok güzel, değil mi?" Dora'nın sesi boğuk, sikimin dibini okşarken küçük bir sıkıştırma. "Bize dilini göster, Bethiah. Sikinin üzerinde hareket etmesini izlemek istiyorum."

Dora'ya, kendisine patronluk taslanmasını istemediğini kanıtlarcasına kaba bir hareket yapıyor ama Dora sessiz bir davetle ağzını açıyor, dili alt dudağının üzerinde uzanıyor.

"İşte böyle," diye fısıldıyor Dora bana. "Kirllet onu."

Nefesim kesiliyor ve Dora'nın eli sikimden uzaklaştığında, onun yerine kendi elimi koyuyorum. Sikimi Bethiah'nın ağzına sokuyorum ve başının onun çıkıntılı dilinin üzerinde kaymasını hayranlıkla izliyorum. Bu muhteşem bir manzara ve yardım edemem ama bundan yararlanıyorum. Sikimin başını diline değdiriyorum ve sonra dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Bethiah bana bakıyor ve tacı ön spermden arındırmak için yalarken gözlerimiz buluşuyor.

Keffing mükemmel.

Bethiah beni tekrar ağzına alıp piercinglerimden birini ağzına almadan önce sikimin başını emerken Dora, "Bethiah'yı daha sık böyle yapmalıyız," diye takılıyor. "Çok sessiz."

Bethiah'nın kuyruğu etrafımda dönüp duruyor ve Dora kuyruk ona çarptıkça ciyaklıyor ve kıkırdıyor. Bir an sonra Dora elini kuyruğumun dibine doluyor ve onu sıkıyor. "Sana dokunabilir miyim?"

Homurdanarak onaylıyorum, şimdi iki kat zevk alıyorum. "Ben seninim."

Kuyruğumu sıkıca kavırıyor ve elini sikimi okşar gibi yukarı aşağı hareket ettiriyor, ben de nefesimi emiyorum çünkü inanılmaz bir his. Arkama geçip bir eliyle kuyruğumu okşarken bir eliyle de kalçamın arkasını okşuyor ve kalçama bir öpücük konduruyor. "Ben de senin arka tarafınla oynayabilir miyim?"

Sanki ikisinden birini reddedebilirmişim gibi. Duruşumu genişletiyorum, bana istediğini yapması için sessiz bir davet.

Bethiah bana yavaş, ıslak bir yalama verirken Dora yumuşak, küçük bir zevk iç çekişi çıkarıyor ve sonra insanın parmaklarının kıcımın kıvrımı boyunca hafifçe sürüklendiğini hissediyorum. Dora kuyruğumla oynamaya devam ediyor ve Bethiah'nın sikimin üzerindeki ağzıyla birleşen his çok büyük. Bir parmak kıcımın hassas büzgüsüne dokunduğunda, ne kadar iyi hissettirdiğini görünce sarsılıyorum.

"İçeri girmiyorum," diye mırıldanıyor Dora. "Sadece seni biraz gıdıklıyorum."

İnliyorum, Bethiah beni daha sert emerken boynuzlarından birini kavırıyorum, güzel ağzıyla sikimi çalıştırıyor. Kef. Hiçbir erkek şu anda benim kadar şanslı olmamıştı.

"Şimdi Bethiah'ya onu sevdiğini söyle," diyor Dora o boğucu sesiyle ve parmağının ucunu kıcıma dokunduruyor.

"Aşk...seni..." Bethiah'ya bakarak boğulmayı başarıyorum. O gözleriyle bana yürek parçalayan bir bakış atıyor ve ağzı sikimin üzerinde uzanırken bile eli karşılık olarak kalçamı okşuyor.

"Şimdi ona seni sevdiğini söylediğinde buna inandığını söyle," diye emrediyor Dora. "Ve bunu daha önce fark etmeliydin."

Sesinde çelik var ve "tatlı ve narin" insanımızın bu kadar talepkar olması beni eğlendiriyor.

Ama beni aralarında o kadar ustaca kullanıyorlar ki tek yapabildiğim dayanmak oluyor. Bethiah beni daha derine çekerken boynuzlarına tutunuyorum ve ikisinden de bir daha asla şüphe etmeyeceğime dair bir şeyler geveliyorum.

"Sen de beni sevdiğini söyle," diye ekliyor Dora.

"İkisi de... inanılmaz. İkisi de... benim." Dora parmağını hassas olduğunu hiç düşünmediğim bir noktaya doğru hareket ettirmeye devam ederken bile ben sınırdayım, Bethiah'nın ağzına daha sert giriyorum.

"Yeterince iyi," diyor Dora. "Şimdi bizi serbest bırakın. Arkadaşların için gel."

Ve arka tarafımdaki kasları ısırdı.

Bunun şoku beni devirmeye yetti. Boğuk bir iniltiyle doruğa ulaşıyorum ve Bethiah'nın boğazının derinliklerine fişkırıyorum. Hemen geri çekiliyor ve ilk başta bunun onun için çok fazla olduğunu düşünüyorum, ama horozumu tutup sıkıldığında, ucunu ağzının üzerinde sürüklediğinde, tüm teninde serbest bırakılmamı izlememi istediğini anlıyorum. Bir an sonra Dora da orada ve ben de onun güzel ağzına boşalıyorum, pembe, aç ve dağınık.

Düzensiz bir nefes alıyorum ve aşağı inerken kendimi desteklemek için yatağa uzanıyorum. Bethiah ve Dora oldukları yerde kalıyorlar, öpüşüyorlar ve tohumlarımla kaplanıyorlar ve kef, bunun görüntüsü beni aynı anda hem sevinç hem de huşu ile dolduruyor. "Geldin mi?"

Dora alaycı bir tavırla başını sallayarak bana bakıyor, bir yandan da Bethiah'nın dudağını ısırtıyor ve onu çeğiştiriyor

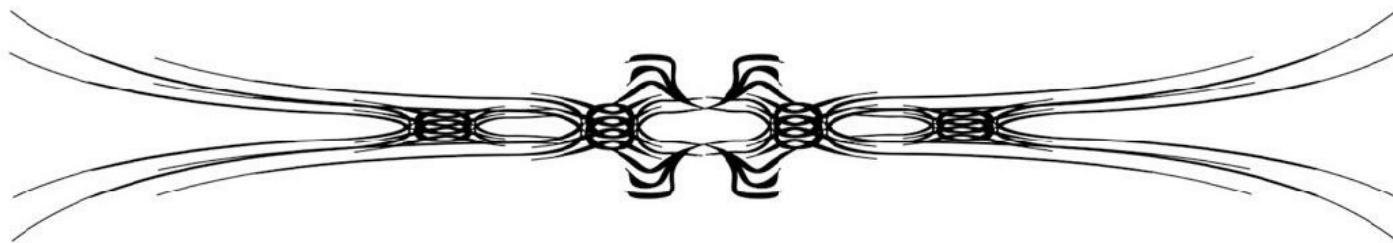
o.

Bethiah bir süre sonra "Yaramaz tüy," diye mırıldanıyor ve bana bakıyor. "O sadece Sen düştüğünden beri imkansız. Belli ki onun da gelmesi gerekiyor."

"O zaman onu boşaltmalısın," diyorum, bir elimi dağınık sikimin üzerinde gezdirerek. "Ben de izleyebilirim." "Benim daha iyi bir fikrim var," diyor Bethiah, Dora'nın göğsünü avuçlayıp meme ucuyla alay ederek. "Sende

İki el. İki amcığımız var. Seni ödünç alabilir miyiz?" Beni ödünç almak mı? Sormasına bile gerek var mı? "Onur duyarım."

OFE Hufdred OTUZ İKİ

W Öğleden sonrayı üçümüz birlikte yatakta geçiriyoruz, çünkü yapabiliyoruz. Herkesin sağlıklı ve mutlu olduğu ve yapılması gereken daha acil bir şey olmadığı bir gün geçirmek çok güzel. Simone ve Rhonda'nın Risda III'e götürülmeleri gerekiyor ama acil bir durum yok.

ve böylece tembellik edebiliyoruz. Yatakta Jamef'in bir tarafına kıvrılıyorum, onun kolu Bethiah'ın diğer tarafına dolanıyor ve Bethiah ile geçmişte yaptıkları işler hakkında konuşurken parmaklarımla yara izlerini takip ediyorum.

Tembel bir hoşnutluk ve gelecek için umutla doluyum.

Tüm günlerimiz böyle geçebilseydi, gerçekten çok mutlu bir kadın olurum.

"Muhtemelen bir ara yemeğe inmeliyiz." Bethiah karnının üzerine yuvarlanıyor ve ikimize bakıyor. "Biraz sosyal olmazsak Sophie üzülür ve Sophie üzülürse Jerrok da üzülür." Yüzünü buruşturuyor. "Ve tüm yardımları için kuzenime borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Ona geri ödemeniz gereken gemiye ek olarak mı?" Ekliyorum.

"Sus, sen," diye mırıldanıyor Bethiah, uzanıp meme ucumu çimdikliyor. "Her seferinde bir şey." "Akşam yemeği kulağa hoş geliyor," diyor Jamef, karnını sıvazlayarak. "Açlıktan ölüyorum."

Bu da beni mutlu ediyor.

An saat sonra hepimiz temizlenip giyindik ve istasyona geri döndük. Havada lezzetli bir şeyin kokusu yayılıyor ve Bethiah bizi Jerrok'un "yemek salonu" olarak belirlediği alana doğru götürüyor. Dağınıklıkla dolu başka bir oda, ama bu odada

Dağınıklık bir kenara itilmiş ve uzun, hava koşullarından yıpranmış bir metal şerit, her iki yanında banklarla tamamlanmış bir masa olarak kurulmuş. Jerrok masanın bir ucunda oturuyor, yanında carinoux'lardan biri var, metalik eli boş boş kulaklığını kaşıyor.

Simone yanındaki bankta diğer carinoux ile birlikte oturuyor, şişman yaratık onu beslerken elini itiyor. Onların karşısında Zakoar oturuyor, bacaklarını iki yana açmış ve sırtındaki garip mekanik, vücuda oturan zıbınının içinden belli oluyor. Jamef'e zaten aşına olmasaydım, ona bakmak dehşet verici olabilirdi. Ama metal parçalara sahip bu adamların en yumuşak kalplere sahip olduğunu öğrendim, bu yüzden beni rahatsız etmiyor. Ayrıca, bizim Jamef'i tamir etti. Bunun için onu öpebilirim.

Tessa onun yanında, kabarık kollu muhteşem bir şeftali rengi elbise giymiş. Başını mücevherler saçan bir halka süslüyor ve saçlarını başının üstünde gevşek bir topuz yaparak ince boynunu ve onu bir gerdanlık gibi saran gösterişli dövmesini ortaya çıkarıyor. Dövülmüş metalden kalın bir kemer takıyor ve mücevherlerine memnun küçük okşamalarla dokunuyor. Zakoar'ın iri elinin kalçasında olduğunu fark ediyorum ve ona bakışında da bir zevk var.

Rhonda o şeyi hiç bu kadar iyi giymemişti.

"Mükemmel," diye duyuruyor Bethiah. "Akşam yemeği için tam zamanında geldik. Açlıktan

ölüyorum." Oturmak yerine ellerini Jamef'in sırtına koyuyor ve onu masaya doğru itiyor. Simone'un karşı tarafına oturuyor ve Bethiah hemen onun kucağına oturup bana şöyle bir bakış atıyor

onun yaptığı gibi eğlence.

Bu aramızda dile getirilmemiş bir anlaşma; yüzde yüz iyileştiğinden emin olana kadar ona göz kulak olacak ve sürekli yanında olacağız. Ayrıca, şu anda ona gerçekten ihtiyacı olduğunu düşünüyorum ve bu ekstra ilgiyi görmesini istiyorum. "Sophie nerede?" diye soruyorum.

Jerrok, "Akşam yemeği için son rötuşları yapıyorum," diye yanıtlıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Cevap beklemeden işaret ettiği ön odaya yöneliyorum.

Sophie içeride, garip görünümlü taze sebzeleri doğruyor. Ben yaklaşırken bana gülümsüyor. "Yemek için fazla vaktimiz yok. Umarım erişte ve sebze seviyorsundur. Jerrok'un favorisidir."

"Hepsini seviyorum," diye itiraf ediyorum, sırtarak. "Doğramamı ya da karıştırmamı ister misin?"

"Soymama yardım edersen çok iyi olur." Sophie bana dikenli bir salatalığa benzeyen uzun yeşil bir sebze uzatıyor. "Şunun tüm çatallarını çıkar, yoksa gerçekten ekşi olur."

"Prongs. Tamamdır." Bıçakla çalışmaya ve kesmeye başladım. "Taze sebzelerinizi bizimle paylaşmak zorunda değildiniz. Erişteden başka bir şey yemeden de mutlu olurduk."

"Biliyorum. Onları bahçemde yetiştiriyorum ve her zaman bol miktarda var. Yanında götürmek için tohum istersen sana verebilirim. Bethiah henüz girmedığınız bir bahçe alanınız olduğundan bahsetmişti."

Oh. Bu düşünce beni garip bir sevinçle dolduruyor. "Biraz tohum isterim. Teşekkür ederim."

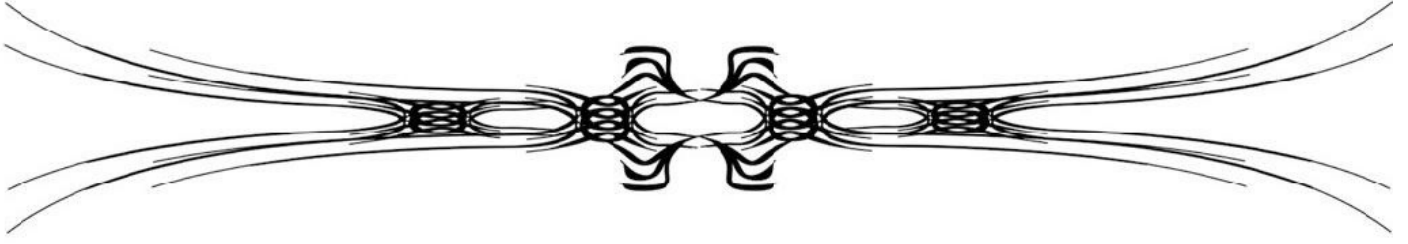
Sophie gülümser, ifadesi tatlıdır. "Rhonda için de bir porsiyon yemek ayıracağız. Kimsenin gözdesi olmadığını biliyorum ama o da iyi bir yemeği hak ediyor."

"Çok nazıksın."

"Sadece köle olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diyor Sophie. "Nereden geldiğini anlıyorum ve Jerrok gibi onu kurtaracak biri yok. Onun için üzülüyorum."

"Onu burada seninle bırakabiliriz, biliyorsun," diye teklif ediyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "O kadar da üzgün değilim." Homurdanıyorum.

BETHİvH

S Ophie'nin yemekleri her zaman harikadır. Yemeklerin çoğu sadece erişte olsa da, doğru miktarda sebze ve baharat ekleyerek hafif, taze ve özel bir tada sahip olmasını sağlıyor.

"Bu çok lezzetli," diye haykırıyor Tessa. "İstasyonda daha iyisini yemedim, hatta en süslü kantinler. Bir ara tekrar gelmemiz gerekecek."

Zakoar arkadaşına boyun eğmiş bir ifadeyle bakıyor. "Nasıl istersen."

Gülümseyerek onun eline dokunur. "İstasyondan daha sık ayrılmak sana iyi gelecek, aşkım. Söz veriyorum."

Ve Jerrok'tan doğrudan hurda alabiliriz. Bu herkesin işine gelir."

Erkekler birbirlerine bakıyorlar ve Jerrok'un da muhtemelen Zakoar kadar heyecanlandığını söyleyebilirim ama ikisi de şikâyet etmiyor. Eşlerini mutlu etmeyi seviyorlar.

Sophie ve Dora ellerinde yemek kâseleriyle içeri giriyor ve konuşmanın son bölümünü yakalıyorlar. "Sanırım ikiniz de bizi ziyaret etmek için çaba gösterirseniz Üç Nebula'yı her zaman ziyaret edebiliriz."

Jerrok sadece biraz sebze yiyor, perişan görünüyor. Zavallı kuzenim. Sırıttıyorum.

"Oh, bu muhtemelen iyi bir fikir değil," diye haykırıyor Tessa. "En azından klonlanmış insan ödülü saçmalığı sona erene kadar."

Dora, Jamef'e bir tabak dolusu erişte servis ederken duraksıyor. "Ne?" Oh *kef*.

Dora'ya tüm bu klon ödülü olayından bahsetmediğimiz gerçeğini tamamen unutmuştum. "Bu sadece... konulan bir ödül," diyorum beceriksizce. "Klonlar ve diğer şeyler hakkında."

Vay canına, self, satmanın yolu.

Jamef'in elleri belime dolanıyor ve Dora'nın sakince yemek servisine devam edip boş kaseyi mutfağa geri götürmesini izliyorum. Oda sessiz ve Tessa'nın yüzünde mutlak bir şaşkınlık ifadesi var.

"Ne dedim ben?" O soruyor.

"Bu senin hatan değil. Olmaması gereken bir sırdı," diyorum ayağa kalkarken. "Ben bir pisliğim. Bırak da gidip onunla konuşayım."

"Gelmemi ister misin?" Jamef ayağa kalkıyor. Başımı sallıyorum. "Sen ye. Ben hallederim."

Ve Dora'nın ondan nefret etmesini istemiyorum, günlerce onun yanında tetikte bekledikten sonra olmaz. Bunun cezasını ben çekeceğim. Mutfağa gidiyorum, Dora'ya yaklaşırken kapının arkamdan kapandığından emin oluyorum. Bir tavada sebze karıştırıyor, sotelenmiş sebzelerin kokusu odayı ısıtıyor. Hareketleri sarsıntılı ya da öfkeli değil... bu da bir tuzak gibi hissettiriyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Dora'nın çenesi çalışıyor ve yemeği karıştırmaya devam ediyor. "Söyleyecek ne var emin değilim. Aramızda sırların konuşulmaması gerektiğine dair büyük bir konuşma yaptıktan sonra bile benden bir sır sakladın."

"Biliyorum. Ama çok şey oluyordu ve senin daha fazla endişelenmeni istemedim. İşler karıştı ve Jamef'i strese soktuk. Paniğe kapılmanı istemediğim için bunu bir sır olarak sakladık."

"Yani klonlar avlanıyor mu?" Bana bakmadan sebze ye biraz baharat katıyor.

"Sanırım arkasındaki teori bu. Bir istasyonda bir klon bulan olursa, ödöl için onu teslim etmesi gerekiyor. Korkarım bu bir süre halka açık bir istasyona gidemeyeceğimiz anlamına geliyor."

Dönüp bana bakıyor. "Kamu istasyonlarını sevmiyorum, bu yüzden umurumda değil. Sen ve

Jamef benden kurtulmayı mı planlıyor?" "Ne? Hayır! Asla."

Yüz ifademi inceliyor, sonra başını sallıyor. "O zaman korkmuyorum." Bu... beklediğim cevap değildi. "Üzgün değil misin?"

"Bana söylemediğin için biraz kırıldım, evet. Ama aynı zamanda nedenini de anlıyorum. Rhonda'yı aldığımızdan beri her şey karmakarışık ve sen her zaman beni korumaya çalıştın-ikinizi de. Bu yüzden bunu duymak beni heyecanlandırmasa da, sen ve Jamef yanımda olduğunuz sürece endişelenmiyorum." Yemeği tekrar karıştırıyor ve içindekileri bir yığın eriştene üzerine döküyor. "Ama bana bir daha yalan söylerseniz, güvenimi gerçekten ama gerçekten kıracaksınız."

"Biliyorum. Niyetim asla seni incitmek değildi. Yanlıştı ve özür dilerim."

Dora başını kaldırıp bana baktı. "Bu çok içten bir özürdü."

"Ciddiyim. Jamef'i neredeyse kaybediyor olmak ikinizin de benim için ne kadar önemli olduğunu anlamamı sağladı. Birinizi kaybetme düşüncesi bile beni kesinlikle yıkıyor." Elimi kemerime sıkıştırıyorum, çünkü bunu düşünmek bile beni rahatsız edici bir şekilde geriyor. "O yüzden lütfen benden nefret etme. Bunu telafi etmeme izin ver."

"Bethiah," diyor sakın bir sesle. Dora tavayı yere bırakıyor ve bana dönüyor. "Kızgın değilim, tamam mı? Eğer her şey çok huzurlu olsaydı ve sen bunu benden saklasaydın öfkelenirdim çünkü bunun için bir neden olmazdı. Ama son zamanlarda ikimizin de üzerinde stres yaratacak o kadar çok şey oldu ki, bir bakıma hiçbir şey söylemediğin için memnunum. Jamef'e odaklanmamı sağladı. Belki bu benim için garip ama ikinizin yanında kendimi güvende hissediyorum. Bir istasyonda ne yapacağım ki zaten?"

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Jamef ve ben de başımızdaki ödüller kaldırılana kadar istasyona gidemeyiz."

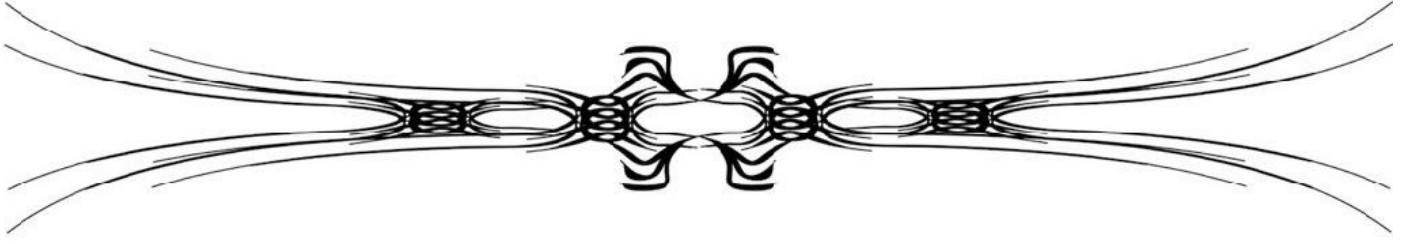
"Harika. Bu ikinize de bana gemiyi nasıl uçuracağımı göstermeniz için zaman kazandırır. Ben kaçış sürücüsü olabilirim.

Sadece... Takımın bir parçası olmam gerekiyor, tamam mı?"

"Kesinlikle öylesin," diye onu rahatlatıyorum. "Sen takımın büyük bir parçasısın." Kollarıma girip bana sarılıyor ve ben de onu sıkıca sarıyorum, beni bir şeylere kızmayacak kadar sevdiği için çok minnettarım. "Ve eğer bir kol topu istiyorsan, söyle ve halledelim."

Dora gülüyor ve bizden nefret etmediğini biliyorum. Kefe teşekkürler. Bundan kolayca kurtulduk. Bir dahaki sefere... Aslında, hayır. Bir dahaki sefer olmayacak. Çünkü Dora benim dostum ve dostların sırları olmaz.

OFE Hufdred Otuz DÖRT

I kızgın olmalıyım. Gerçekten kızmalıyım. Ama tek düşünebildiğim beni yine korudukları, çünkü beni sevdikleri ve benim için endişelendikleri ve bu beni sıcak bir parıltıyla dolduruyor. Bethiah'nın tepkim konusunda endişeli olduğunu söyleyebilirim ve klonların avlandığının farkına varmak biraz korkutucu,

Ama Bethiah ve Jamef'in bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum.

Akşam yemeği için Three Nebulas'a gitmemize gerek yok. Burada, Jerrok'un hurda istasyonunda arkadaşlarımız var. Ya da Kaatir'i tekrar ziyaret edebiliriz. Hazza'yı tekrar görmeyi umursamam. O iyi bir dosttur. Bu yüzden daha fazla yemek tabaklayıp birini Bethiah'ya verirken ve birini kendime ayırırken gülümsüyorum.

"Deli olmadığına emin misin?" diye soruyor, temkinli bir şekilde.

"Bana sormaya devam edersen kızabilirim," diye takılıyorum. "Ama hayır. Sen beni kolluyordun. Son zamanlarda yeterince stres yaşadık. Daha fazla strese girmeyeceğim. Belki daha sonra birkaç gün uyuduğumda üzülürüm ama şu anda sadece iki arkadaşım akşam yemeğinin ve güzel sohbetin tadını çıkaracağım."

Tabaklarımıza dikkat ederek beni içeri çekiyor ve alnımdan öpüyor. "Harikasın, bunu biliyor musun?" "Yağcılık seni her yere götürür." Kalçasını kendiminkiyle tokuşturuyorum ve sonra diğer yemeklere geçiyoruz.

yemek yiyenler.

İçeri girdiğimizde yüzlerinde belirgin bir şekilde rahatsız edici bakışlar var ve Tessa'nın ifadesi tam bir hayal kırıklığı. Sophie tabağını karıştırıyor ve rahat görünen tek kişi, bir lokma daha yemek için Simone'a burun kıvrıran tombul carinoux Freyja.

Jamef'in yanına gidiyorum ve bana baktığında onu dudağından öpüyorum. "Sorun yok çocuklar. Hepimiz iyiyiz." Onun yanına oturuyorum ve Bethiah diğer tarafıma oturuyor, kuyruğu belime dolanıyor.

"Üçlü grubunuzun nasıl çalıştığını çok merak ediyorum," diyor Tessa neşeyle. "Hepiniz birlikte çok mutlu görünüyorsunuz. Başka bir kadın Zakoar'a baksa bile kıskanacağımı biliyorum. Nasıl oluyor da siz üçünüzü kimse kıskanmıyor?"

Bethiah, "Kıskanırlarsa, bunu onlardan çıkarırsınız," diyor ve Jamef sanki ikisine de ait olduğumu hatırlamamı istermiş gibi bir elini kalçama koyuyor. Bu beni iyi hissettiriyor. Bethiah'nın ihmalinden sonra beni rahatlatmaya çalışırken bir süre daha aşırıya kaçacaklar... ve ben de bu ek ilginin her zerresini yiyip bitireceğim.

Sophie kıkırdıyor ve Jerrok arkadaşının elini kendi eliyle kapatıyor. "Bethiah'nın mutlu olmasına sevindim.

Belki şimdi tek bir yere yerleşir." Jamef'le

aynı anda homurdanıyorum.

"Belki de değil," diye takılıyor Bethiah. "Macerayı ve yeni şeyleri severim. Evreni görmeyi seviyorum. Ve bu ödülleri başımızdan attıktan sonra, birlikte biraz keşif yapacağız. Ama önce bir süre saklanacağız ve Dora'nın gemiyi nasıl kullanacağını öğrenmesi gerekiyor."

"Harika bir fikir," diye onaylıyor Jamef ve ben de onların onayıyla içimin ısındığını hissediyorum.

"Ödüller bitene kadar burada kalabilirsin," diyor Sophie ve Jerrok ona görmezden geldiği bir

bakış fırlatıyor. "Sen ailedensin."

"Söz verdiğimiz gibi önce Simone ve Rhonda'yı Risda III'e götürmeliyiz," diyor Jamef. "Önce onlara karşı bir görevimiz var."

Simone ilk kez konuşur. "Acelemler yok, gerçekten."

Sebzelerden bir ısırik alarak, "Evet, ama biz öyleyiz," diyorum. Bu tohumlardan bazılarını kesinlikle Sophie'den alıyorum. Yemekler çok lezzetli. "Rhonda hâlâ gemide ve o Risda'ya ve çiftçiliğe yerleşene kadar rahatlamayacağım."

"Çiftçilik mi? O mu?" Bethiah başını sallar. "Bekle ve gör. Bir yıl sonra Rhonda kendine yeni bir patron bulmuş olacak, ne kadar zengin olursa o kadar iyi."

"Bir çiftlik gezegeninde bir tane bulmakta zorlanacaktır." Sophie Simone'a bakar. "Bunu dört gözle bekliyor musun? Çiftlik hayatının herkese göre olmadığını biliyorum."

Simone omuz silkerek Freyja'ya başka bir bilgi daha veriyor. "Hayatımda bir gün bile çiftçilik yapmadım ama öğrenmeye hazırım. Sadece huzur ve sessizlik istiyorum... ve yalnız kalmak. Umarım Risda'da bunu bulabilirim."

Tessa ona sempatik bir bakış atıyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, oradayken çok güzel olduğunu düşünmüştüm. Çok pastoral. Bir filmde çıkmış gibi. Ama benim evim Zakoar'ın yanı."

"Hepinizin etrafında olmak cesaret verici," diyor Simone. "Belki hazır olduğumda, hayatımı birlikte geçireceğim yeni biriyle tanışırım. Köle olmak berbat bir şey ama hayatımın geri kalanında yalnız kalmak da istemiyorum."

"Risda erkeklerle dolu değil," diyor Bethiah erişte lokmaları arasında. "Kurak bir dönem geçirebilirsin."

Simone'un ağzı çarpılır. "Erkekler benim tercihim değil."

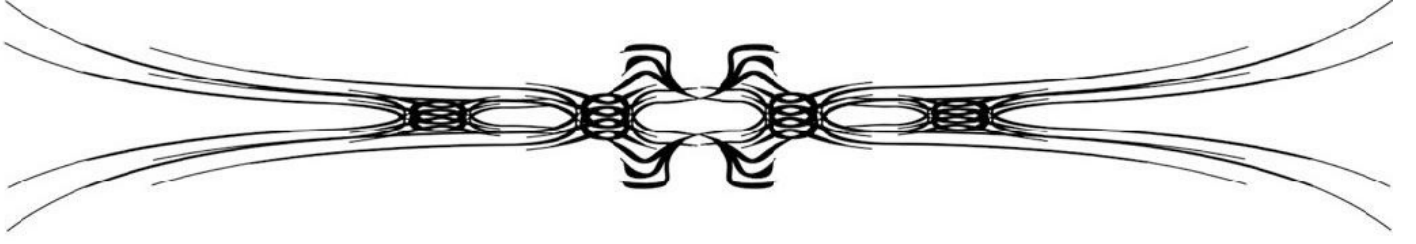
"Bir daha düşündüm de, Risda tam sana göre o zaman. Bir sürü bekâr kadın var." Bethiah göz kırpmıyor ve yemek çubuklarının üzerine bir yığın erişte daha atıyor. "Açlıktan ölüyorum. Bu çok güzel. Belki de gelip sizde kalırız. Bütün sebzelerinizi yeriz."

Jerrok'un tek söylediği "Güzel," oluyor. Bethiah'nın kuzeni bu düşünce karşısında suratını ekşitiyor ama sanırım içten içe hoşuna gidiyor. Sophie bize bakıp gülümsüyor ve iş ona gelirse onun kazanacağından şüpheleniyorum. İçimden bir ses Sophie'nin aralarındaki tüm tartışmaları kazandığını söylüyor.

"Geleceğe kadeh kaldıralım o zaman?" Tessa kadehini kaldırarak soruyor.

"Geleceğe," diyorum, içkimi de kaldırarak. Jamef ve Bethiah dışında ne olacağını bilmiyorum ama onlarla birlikte? Asla sıkıcı olmayacağını biliyorum.

SONSÖZ

BETHIAH

"Home sweet home," diyorum Dora gemiyi Risda III liman şeritlerine doğru dikkatle manevra ettirirken.

Ay her zamanki gibi çok güzel görünüyor. Bulutlar altın ve yeşil benekli toprakların üzerinde çizgiler oluşturuyor ve önümüzde yanaşmayı bekleyen sadece bir gemi daha var. Gezegenin görüntüsü her zaman içimi sevgiyle doldurur.

"Risda senin evin değil," diye sesleniyor Dora kaptan koltuğunun kenarına tünediği yerden. "Bunu doğru yapıyor muyum, Jamef? Herhangi bir kontrole basmam gerekiyor mu?"

"Gayet iyi gidiyorsun, tatlım. Panik yapma. Burada senin yanıdayım ve olanları izliyorum." Dora'nın arkasına oturmuş, Dora'yı kalçalarının arasına sıkıştırmış ve iri cüssesi Dora'ninkini çerçeveleyiyor. Dora'nın dümeni kullanmasını izliyor ve yüz ifadesi tamamen sakin görünüyor, sadece kuyruğunun seğirmesi Dora'nın gemiyi kullanmasından ne kadar tedirgin olduğunu ele veriyor.

Aktif bir rol üstlenmesine sevindim. İlgisini çeken bir şeye odaklandığını bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Yapacak bir şeyiniz yoksa uzay oldukça sıkıcı olabilir. Sözlerini kesmemeliydim ama elimde olmadan bu zorluğun üstesinden geldim. "Risda kesinlikle benim evim. Burada pek çok iş yaptım. Burada arkadaşlarım da var. Hatta biri çocuğuna benim adımları verdi."

"Saçmalamış," diye karşılık veriyor Dora, bakışları ekrana kilitlenmiş halde. Gemi alçalıyor ve sonra ileri atılıyor ve insan dostum irkiliyor.

Jamef, Dora'nın yanından uzanıp gazı ayarlıyor. "Konsantre ol, tatlım. Bethiah ile istediğin zaman tartışabilirsin."

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor," diye homurdanan Dora, sözlerinin acısını hafifletmek için bana doğru yarım bir gülümseme gönderiyor.

"Eğer dikkatini dağıtmak isteseydim, gelip yüzüne sarılırdım," diye belirtiyorum. Henüz dikkat dağıtmanın ne demek olduğunu bilmiyor. Ona doğru sırtıyorum. "Bunu yapabilirim, eğer -"

"Hayır!" Dora haykırıyor ve Jamef eliyle onun elini kapatarak onu sakinleştiriyor.

Bana ters ters baktı ve ben de ellerimi kaldırdım. Tamam, tamam. Pilot pilotluk yaparken dikkatini dağıtmak yok, yoksa hepimiz Risda'nın güzel yeşil çimleri üzerinde birkaç lekeden başka bir şey olmayacağız. Kollarımı kavuşturup manzaraya dönüyorum ve yaklaştıkça gezegene bakıyorum. Biz yaklaştıkça parlak yeşiller ve altınlar bölümlere ayrılıyor, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen ekili tarlaların karelerine dönüşüyor. Daha da yaklaşıncaya Lord va'Rin'in bir tepenin üzerindeki zarif evinin geniş yayılımını görüyorum ve sonra yavaşça Liman'ın üzerine doğru ilerliyoruz. Kasaba bıraktığım gibi duruyor; küçük, tek tip binaların sıralandığı iki sokak ve hepsi bu. Liman'ın üst üste yığılmış platformlarının dibinde kıvrılıyor ve her zaman olduğu gibi sakin ve rahatsız edilmemiş görünüyor.

Dora buradan nefret ederdi.

Buraya aşık olup kalmak isteyeceğinden endişelensem bile kendime bunu söylüyorum. Yeşil şeyleri sever, değil mi? Ve tohumları. Risda III'te hayat bir şeyler yetiştirmekten ve toprakta osurmaktan başka nedir ki? Bu kesinlikle yapmak isteyeceği bir şey. Gemideki "seramız" Risda'ya yaptığımız kısa yolculukta değişime uğradı. Dora, Sophie'nin ona verdiği her tohumu ekti ve her gün onları sadakatle suluyor, her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için besin çizelgelerini kontrol ediyor. Hatta dün onu fideleriyle konuşurken ve onları büyümeye teşvik

ederken yakaladım.

Belki de Jamef ve ben, Dora kalmaya karar verirse planımızın ne olacağını konuşmalıyız. Belki çiftçilikle ilgilenir. Sanırım Dora'yı mutlu edecekse hepimiz bir şans verebiliriz. Ben bir çiftçi olduğumu sanmıyorum.

ama saklanmamız gerekiyor ve birlikte olduğumuz sürece ne yaptığımızın bir önemi olduğunu sanmıyorum.

Sanırım.

Eğer bir tür canavarla uğraşmak zorunda kalırsam, ne kadar mutlu olacağımdan emin değilim. Her yerde et stoku boku var. Kesinlikle her yerde.

Arkadaşlarıma bakıyorum. Jamef'in eli Dora'nın elinin üzerinde, talimatları fısıldarken yüzü kulağına yakın. İnsan eşimiz ise yüksek konsantrasyonlu bir ifade takınmış, *Zevk Noktası*'nı dikkatle uygun şeride yönlendirirken dudağını ısırıyor. Birlikte o kadar iyi görünüyorlar ki kalbim ağrıyor.

Tamam, sanırım isterlerse canavarlarla, toprakla ve çiftçilikle uğraşacağım.

DORv

Gemiği indirminin adrenalini hala üzerimden atamadım.

Tamam, aslında ben inmedim. Jamef indirdi ve sistem rotadan biraz bile saptığımızda bizi bir dakika seviyesine kadar düzeltti. Ama bir şeyler hissettim. Onu aşağıya yönlendirdim. Nasıl bir şey olduğunu gördüm ve bağımlısı olabilirim. Onu kendi başıma ve başkalarının yardımı olmadan uçurmak için sabırsızlanıyorum. O zaman o kadar faydalı olacağım ki, üçüncü teker hissim tamamen ve tamamen ortadan kalkacak ve bir kol topu alıp almamam gerektiği konusunda asla endişelenmeme gerek kalmayacak.

Çünkü her iyi ödül avcısının ya da korsanın güvenilir bir kaçış şoförüne ihtiyacı vardır ve ben bu rolü yerine getirmekten mutluluk duyuyorum. Üçlümüz için bu kadar önemli olma düşüncesi bile başımı döndürüyor. Bir bütün olmak istiyorum. Bana güvenmelerini istiyorum. Bethiah'nın gözlerinin onayla parlamasını ve Jamef'in benden etkilendiğini söylemesini istiyorum.

Buna havadan daha çok ihtiyacım var.

Üzerine kapüşon takılmış yavan renkli bir tunik giyiyorum. Gemideyken güzel ve kız gibi bir şeyler giymeyi severim ama gezegene iniyorsak, mümkün olduğunca göze çarpmayacak şekilde uyum sağlamak istiyorum. Bu gezegenin insanlarla dolu olduğu düşünüldüğünde bu daha kolay olacak ama yine de çok tedbirli olamazsınız. Kanımdaki klon işaretlerini hâlâ sildirmedi.

Bu düşünce içimi bir ürperti kaplıyor.

Zakoar ve Tessa Jerrok'un hurda istasyonundan ayrılmadan hemen önce Zakoar beni bir kenara çekti. Kanımı değiştirmenin bir yolu olduğunu açıkladı. Şu anda, kendi kişisel DNA'mı gösteriyorum, ancak düzenlenme şekli otomatik olarak yapay veya başka bir şey olarak işaret ediyor. Bana her şeyi anlattı ama gözlerim kamaştı. Klonlama işaretlerimi maskeleyenin bir yolu var. Zakoar'ın nanobotlarla dolu bir değiştiricisi var. Genetik materyalimi okuyan tüm kolluk kuvvetlerine karşı görünmezler ve bilgilerimi otomatik olarak maskeleyecekler. Eğer birisi DNA'mı tararsa, insan klonu olarak görünmek yerine okunamaz olarak görünecek. Bu da tahrif edilmiş demek.

Zakoar, bu tür maskelerin genellikle sadece suçlular tarafından kullanıldığını ve bu yüzden kolluk kuvvetlerinin otomatik olarak saklayacak bir şeyim olduğunu varsayacağını açıkladı. Ama öte yandan, bunun bir klon olduğumu varsaymayacaklar. İstersem bu riski alabilirim ve o da nanobot şişesini yanıma bıraktı. Onları henüz alamam, çünkü nanobotlar sistemimde çalışarak, alışana kadar birkaç hafta boyunca kendimi kötü hissetmeme neden olacak ve bu yüzden bekledim.

Bunu yapmak istediğimden oldukça eminim ama önce Jamef ve Bethiah ile bu konuyu konuşmam gerekiyor. Kendimi bir suçlu olarak göstererek bizi daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum. Şişeyi Jerrok'un istasyonunda bıraktım ve döndüğümüzde onlarla bu konuyu konuşacağım. Acelemiz yok ve bunu tartışmadan önce hepimizin doğru ruh halinde olduğundan emin olmak istiyorum.

Bu da Rhonda'dan kurtulmak demek.

Bu gün yeterince çabuk gelemeyiz.

Tuniğimi kuşanıp bir çift ayakkabı giydikten sonra koridorda ilerleyip Simone'un kapısını çalıyorum. Kapıyı açtığında yüz ifadesi gergindi. "Geldik mi?"

"Evet. Bethiah ve Jamef liman yetkilileriyle konuşup kargo beyanında bulunuyorlar, ben de

üzerimi değiştirip gelip seni almak istedim. Yakında aşağı inebiliriz. Tekrar gezegende olmaya hazır mısın?" Ona sırtıyorum. "Hava güneşli ve güzel."

Simone yüzünü buruşturuyor. "Gergin olduğumu söylersem aptal gibi mi görünürüm?" "Hiç de değil."

"Güzel, çünkü gerçekten çok gerginim." Ellerini yanaklarına bastırıyor. "Ter içindeyim." Birkaç adım geri çekiliyor ve çantasını alarak ranzasına geri dönüyor. Odası toplanmış ve yatağı hazırlanmıştı. Bu an için hazırlanıyordu.

Endişeli olmadığım için biraz suçluluk hissediyorum. Bethiah ve Jamef beni burada bırakmayacaklar. "Biliyorsun, eğer kalmak istersen, başımızın üstünde yerin var. Bundan sonra biraz daha kalmak için Jerrok'a geri dönüyoruz."

Ama Simone yatağın kenarına oturur ve çantasını alıp göğsüne bastırır. "Hayır, ben sadece engel oluyorum. Benim için en iyisi buraya gelmek, eğer burası gerçekten bir insan sığınağıysa, ve hayatımı yeniden rayına oturtmak. Uzaylılar arasındaki güç dengesi onların lehine biraz fazla çarpık ve ben asla eşit olamayacağım. Kimsenin yükü olmak istemiyorum ve eğer kalırsam kendimi bir yük gibi hissedeceğim. Ya da daha kötüsü, bir evcil hayvan."

Ahh. Bunu görünce irkilmemeye çalışıyorum.

Yüz ifademi fark ediyor ve hemen pişman oluyor. "Seni kastetmemiştim Dora. Senin durumun tamamen farklı. Bethiah seni seviyor. Jamef de seni seviyor. Onların yanında bir yerin var. Sana her zaman göz kulak olacaklar. Bense kendi başımın çaresine bakmak zorundayım. Ve burası dışında insanlar için güvenli hiçbir yer yok. Risda'nın dışında bir meslek sahibi olamayacağım, hatta kendim bile olamayacağım. Ve beni savunacak uzaylı bir eşim olmadan, boku yedim sayılır. Yani bu kesinlikle doğru seçim. Ben sadece... değişimden korkuyorum."

"Bunu çok iyi anlıyorum," diyerek yanına gidiyorum. Yatağa yanına oturup elimi uzattım, o da terli avucunu benimkine yapıştırdı. "Ama eğer burası senin için doğru yer değilse, bize her zaman ulaşabileceğini biliyorsun, değil mi? Gelip seni alırız. Ve bana bu gezegenin sahibi olan adamın bir insan karısı olduğu ve ona çok düşkün olduğu söylendi. Yani herkesin insanlara adil davrandığından emin olacak."

"Umarım öyledir." Elim sıkıca tutuyor ve çantasını işaret ediyor. "Eşyalarını geri mi istiyorsun? Nasıl olsa hepsi senin eşyaların. Benim kendime ait hiçbir şeyim yoktu."

"Hiç de değil. Sende kalsın." Kolunu dürtüklüyorum çünkü kusacak kadar gergin görünüyor. "Bethiah burada çocukları olan arkadaşları olduğunu söylüyor. Belki seni tanıştıırız ve gezegende birkaç arkadaşın olur."

"Rhonda dışında mı demek istiyorsun?" Gülümsemesi alaycı bir hal alır.

Aman Tanrım. Gergin olmasına şaşmamalı. Onu Rhonda'yla birlikte yabancı bir gezegene bırakmak üzereyiz. "Rhonda dışında, evet."

Çünkü Rhonda Risda olayından hiç memnun değil. Ya da Zakoar'a ödeme yapmak için onun mallarını çaldığımız gerçeğinden. Ya da onu haftalardır hapiste tutmamızdan. Kısacası bir sürü duygusu var ve hepsi de kızgın.

Bu sadece... eski kız arkadaşınıza karşı karanlık işler çevirdiğinizde ve o eski kız arkadaşınız Bethiah olduğunda başınıza gelen şeydir. Durum hakkında kötü bile hissetmiyorum, çünkü Bethiah'ya şantaj yapmaya çalıştı ve lanet geminin her yerine dinleme cihazları sakladı.

"Gidip Rhonda'yı alalım mı?" Simone bana sordu. "Bu noktada kilitli olup olmaması önemli değil. Gidecek hiçbir yeri yok."

Rhonda'nın bir tür sabotaj yapmadığından tam olarak emin değilim ama Simone haklı. Bu Rhonda için tek yönlü bir biletti ve istediği kadar şikayet edebilir ama bu gezegenden ayrılmayacak. En azından bizimle birlikte. "Belki de gitmeliyiz. Ugh."

S Rhonda'nın hücrelerine yaklaştığımda Imone da benimle geliyor. Çantasını yanında taşıyor, sanki gözünün önünden ayırmaya korkuyormuş gibi, ama en azından o kadar gergin görünmüyor. Rhonda hemen kapıyı yumruklamaya başlayınca mahkûm koğuşunun dışında duraklıyorum.

kapı açık.

"Sence silah almalı mıyız?" Simone'a sordum.

"Zavallı Rhonda'ya karşı mı? Hayır." Simone başını sallar, bakışları kapıya sabitlenmiştir. "O sadece kendini korumaya çalışıyor. Aslında kimseye zarar vermek istemiyor. Güzelliği ve çaresizliğiyle idare ediyor. Onun için üzülüyorum, çünkü bana söylediğin doğruysa, bu iki şey onu bu gezegende çok uzağa götürmeyecek. Buradan nefret edecek."

Yapsa da umurumda değil.

Rhonda kapıya tekrar vurur ve bu kez vuruşuna eşlik eden acınası bir ses çıkarır. "Lütfen, lütfen çıkar beni! Geminin indiğini biliyorum! Duydum!"

İnsanların duygularını sömürmekte üstüne yok. Sesini duyunca neredeyse vicdan azabı çekecektim. Neredeyse. "İyi biri olacağına söz veriyor musun?" Sanki kırk yaşında değil de beş yaşındaymış gibi soruyorum. "Çünkü kötü olursan seni orada bırakırız."

"Tabii ki! İyi davranışın timsali olacağım!"

Şimdi de abartıyor. Ama bir noktada onu dışarı çıkarmak zorundayız ve Jamef ya da Bethiah'ın buna aldıracağını sanmıyorum. Böylece kodu panele giriyorum, dalgalı uzaylı karakterinden sonra dalgalı uzaylı karakterine basıyorum ve kapı çalıyor ve kayarak açılıyor.

Rhonda elbisesini düzeltiyor ve bize yaralı bir bakış atarak elini bırakıyor. "Nihayet."

"Bir şey değil."

Karmakarışık saçlarını yüzünden geriye doğru savuruyor ve hem bana hem de Simone'a bakıyor. "Neden bu kadar uzun sürdü? Uzaylılar nerede?"

"Liman yetkilileriyle konuşuyorum," diyorum ona, bir açıklama borcumuz olduğundan değil. Neden orada tutulduğunu biliyor. "İkiniz için karşılama arabasının hazırlandığından emin oluyorlar."

Rhonda burnunu çekiyor. "Yani bizi sokak kedileri gibi buraya mı atıyorsun? Yaşayacak bir sokak bulmamızı mı bekliyorsunuz?"

Buna inanabiliyor musun Simone?"

"Öyle değil," diyor Simone nazıkçe. "Burada kalamayız ve başka hiçbir yer bizim için güvenli değil."

Burada bir grup başka insanla birlikte olacağız ve bağımsız olabileceğiz."

"Bağımsız olmak istemiyorum," diye homurdanıyor Rhonda, saçındaki bir hırıltıyı parmaklarıyla tarayarak. "Lord Nerit'imi geri istiyorum -"

"Oh lütfen. Seni öldürtmeye çalıştı, Rhonda. Ya öldürttü ya da sattı. Sen onun çözülmesini istediği bir problemdin, hatırladın mı? Lord Nerit *seni* geri istemiyor, bu yüzden vazgeç." Tarihi yeniden yazmasından bıktım. "Eğer gerçekten ama gerçekten burada olmak istemiyorsan, seni en yakın istasyona bırakacak birini ayarlayabiliriz. Bunu ister misin?"

Rhonda duraksıyor ve bana somurtkan bir bakış atıyor. "Zenginliklerim olmadan olmaz. Biri beni soydu, biliyorsun. Tüm kıyafetlerimi ve değerli eşyalarımı çaldı."

"Korsanlarla iş yapmanın bedeli bu," diyorum neşeyle.

Yüzünde endişeli bir ifadeyle yanağına dokunuyor. "En azından losyonlarımı sakladın mı?"

Cildim çok kuru ve doğal güneş ışığında bitkin görüneceğim."

Omuz silkiyorum.

Simone ona tuhaf bir bakış atıyor. "Muhtemelen buralarda bir yerdedirler? Benim tuvaletimde

Tanımadığım bir şeye dokunmadığım için muhtemelen odadaydım. Neden yabancı bir gezegende yaşam için yola çıkmak üzere olduğumuz gerçeğinden çok cildinle ilgileniyorsun?"

"Çünkü güzelliğim yoksa, hiçbir şeyim yok demektir." Emperyal bir el hareketiyle yanımızdan geçip gitti. "Yol açın. Cilt bakımı rejimimi yapmadan hiçbir yere gitmiyorum. Gözeneklerim yeterince acı çekti."

Simone sadece gözlerini devirir. "Önceliklerimizi belirlediğimizi gördüğüme sevindim."

Risda III'ün yüzeyinde ılık ve güneşli bir gün. Hava taze kokuyor ve rüzgârda bir parça yeşillik var ve bir istasyonun koşuşturmasına kıyasla, Liman'ın kendisi neredeyse sessiz. Ara sıra tepemizde hareket eden hava kızakları ve ana caddede yürüyen birkaç insan var ama artık liman rıhtımlarından ayrıldığımızı göre her şey sessiz.

Doğma büyüme istasyonlu olduğum için bana ürkütücü geliyor. Ama bir insanın bundan nasıl hoşlanabileceğini anlayabiliyorum. Boynuzlarımın yanında bir böcek vızıldıyor ve ben onu el sallayarak uzaklaştırıyorum, bizi gezdiren insanların yüz ifadelerine konsantre olmaya çalışıyorum.

Khex adında iri yarı, dost canlısı bir mesakkah var, böyle bir iş için fazla yüksek kattan görünüyor ama yeterince neşeli görünüyor. Bizimle liman rıhtımında buluşuyor ve oradan bize küçük "kasabayı" gezdiriyor. Liman bir kasabadan çok tek bir sokaktan ibaret, ama sanırım küçük olmasına şaşırmasamalıyım. Ne de olsa burada herkesin kendi çiftliği var. Bu gezegenin sahibi Lord va'Rin'in bile kocaman bahçelerle çevrili bir çiftliği var.

"Liman'da yaşamak çok heyecan verici bir yer olmasa da," diyor Khex bizi caddede gezdirirken, "buranın çok güvenli olduğunu göreceksiniz. Başlangıçta işler biraz çalkantılıydı, ancak şimdi bekçiler geldiğine göre, kimsenin insanlardan yararlanmadığından emin olmak için Lord va'Rin ile birlikte çalıştık."

Rhonda parmaklarını tuniğinin göğüs dekoltesinde gezdiriyor. "Hiç kimse bundan faydalanmıyor mu? Ne yazık." Ve neredeyse kirpiklerini adama fırlatıp kolunu onunkiyle birleştirerek yaklaşıyor. "Bence yanıyorsun. Liman bana yeterince heyecan verici görünüyor."

Khex her şeyi anlayışla karşılar. Rhonda'nın koluna yapışan elini okşuyor. "Ben çiftleştim ve burada bizim için performans göstermene gerek yok. Güvendesin."

"Çiftleşip çiftleşmemeniz umurumda değil, kim sahne alıyor?" Ona tatlı bir gülümseme veriyor ve daha da yakınına eğiliyor.

Rhonda'nın elinden kurtulurken bile bize sırtıyor. "Bize eğlenceli bir tane getirmişsin, ha?"

"En eğlencelisi," diyor Bethiah düz bir sesle. "Ve artık tamamen senin."

"Risda ona çok iyi bakacak," diyor *Risda* kısmını vurgulayarak. "Şimdi size çiftliğinize atanıncaya kadar kalacağınız lojmanları göstereyim."

Bethiah yürürken kuyruğunu benimkine dolamaya devam ediyor, rahat ifadesi vücudunda hissedebildiğim gerginliği gizliyor. Kuyruğunun benimkini sıkıştırma şeklinden de belli oluyor. Liman'a ve Risda'ya nasıl tepki vereceğini görmek için Dora'yı dikkatle izliyor -benim gibi. Dora'nın kasabadaki doktoru, bakkalı, hatta bekçi odasını gördüğünde yüzünde beliren her küçük gülümseme beni Dora'nın bizimle kalmak konusundaki fikrini değiştireceğinden endişelendiriyor. Sonuçta uzayda olmak istemiyor. Seyahat etmek istemiyor. Çimen kokusu ve sinir bozucu sineklerle birlikte burada kalmak istiyor. Başımın etrafında vızıldayan sineğe bir fiske vuruyorum, sinirleniyorum.

Çünkü Dora burada kalmak istiyorsa, onu nasıl reddedebiliriz? Çok basit. Reddedemeyiz. Burası bir insan için en güvenli yer ve bu yüzden kalmak isterse Bethiah ve ben de onunla kalacağız. Bunu yüksek sesle tartışmadık ama Bethiah'nın kuyruğundaki gerginlikten aynı şeyi düşündüğümüzü anlayabiliyorum.

"Bakın, bu bir inek," diyor Dora parlak bir sesle, caddeden geçen bir hayvanı işaret ederek. "Ne

kadar güzel! Uzun zamandır bunlardan birini görmemiştim." Bize doğru bir bakış attı.

"Hasta görünüyor." Rhonda'nın sesi iğrenmiş gibi çıkıyor, yerlilerden biri hayvanı sokağın aşağısına götürürken sokağın uzak tarafına doğru ilerliyor.

Simone yaratığa eğlenen bir bakış atarak, "Sanırım bu yüzden şehirde," diyor. Kadın yaratığın yanından geçerken gülümsemesi daha da genişliyor. "Burada sadece ekinler var sanıyordum. Hayvanlar da mı var? Hangisini yapmak istediğimizi seçebiliyor muyuz?"

"Bir çiftlik sahibi olduğunuzda, araziniz buna izin veriyorsa, et hayvanı yetiştirebilirsiniz, evet. Bazı çiftçilerimiz, et hayvancılığı hassasiyetlerini rahatsız ediyorsa, sadece sebze ya da çiçek yetiştirmeyi tercih ediyor. Size ihtiyacınız olan tüm araçları vermeye çalışıyoruz," diyor Khex. "Evinizde rahat olmanız Lord va'Rin ve bizim için önemli. Eşim," diye devam ediyor ve Rhonda'nın elini hiç vakit kaybetmeden kolundan çekip alıyor, "iki yılda bir çiçek yetiştiriyor ve büyük bir et hayvanı sürüsü var."

"Ne kadar heyecan verici," diye mırıldanıyor Rhonda, yaratık yanından geçerken melediğinde yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi beliriyor.

"Peki ya kediler? Ya da köpekler? Bir evcil hayvanım olsun isterim." Simone'un gözleri coşkuyla parlıyor. "Ne yazık ki henüz bir şey yok." Simone'un bakışları hemen hüzne dönüştüğünde, Khex hemen

"İstilacı bir tür olabilecek çok sayıda hayvan getirmediğimiz konusunda dikkatli olmalıyız."

Simone başını sallıyor ama hayal kırıklığına uğradığı belli oluyor. Dora dönüp anlamlı bir şekilde bize bakıyor ama ne sorduğunu anlayamıyorum.

"İşte geldik," diyor Khex, grubumuz başka türlü dikkat çekici olmayan bir binaya doğru yürürken. Simone ve Rhonda'ya dönüyor. "Burası Liman'ın gözetim ofisi. Gece ya da gündüz istediğiniz zaman buraya gelebilirsiniz, size yardımcı olacak biri burada olacaktır. Şimdilik içeri girip izinlerinizi alacağız ve sizi yerleştireceğiz."

Simone hemen paniklemiş görünüyor ve Dora'ya doğru dönüyor. Arkadaşımın yüzünü izliyorum ama o Simone'a başını sallayarak güvence veriyor ve kolunu sıkmak için uzanıyor. "Bunu başarabilirsin," diye fısıldıyor. "Ayrılmadan önce gelip seni kontrol edeceğiz, söz veriyorum."

Simone başını sallayarak Khex'e döner, o da ona güven verici bir gülümsemeyle içeri girmesini işaret eder. "Kayıtlarınızı güncelledikten sonra sizi Bee ile tanıştıracam. Buraya gelen tüm insanların yerleşmesine yardımcı oluyor."

Rhonda arkasına bakmıyor. Saçlarını zarif bir şekilde savurarak, sanki binanın sahibiymiş gibi içeri giriyor. Simone onun peşinden gidiyor ve bize garip bir el sallayarak veda ediyor.

Khex yine duraksıyor, önce Dora'ya sonra da bana ve Bethiah'ya bakıyor.

"Sadece ikimiz mi?" Nefesimi tutuyorum.

"Sadece ikimiz," diyor Dora. "Ziyaret edebiliriz, değil mi?"

"Tabii ki. Onlar tutsak değil." Khex sırtıyor. "Yola çıkmadan önce iletişim bilgilerinin bir kopyasını aldığınızdan emin olacağım. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Bethiah bir süredir ilk kez konuşarak, "Evet," diyor. "Rhonda'ya herkesten çok çok uzakta bir çiftlik bulabilir misin? Onu yerleştirebileceğiniz ıssız bir ada var mı acaba?"

Kıkırdıyor. "Hiçbir şey için söz veremem."

"Sen bilirsin o zaman," diye yanıtlıyor Bethiah. "Onunla iyi şanslar."

Khex dönüp giderken Dora sessizdir, yüzü gerginlikle doludur. Gözetim ofisinin kapıları kapanırken sessizdir ve camdan Simone ve Rhonda'nın içeri götürüldüğünü ve onları başka bir üniformalı mesakkahın karşıladığını görebiliriz. Dora bunu izliyor ve ardından gözyaşlarına boğuluyor. Dönüp kollarını açıyor ve yüzünü benimle Bethiah'nın arasına gömüp ikimize birden sarılıyor.

Bethiah bana endişeli bir bakış atarak Dora'nın saçlarını okşuyor. "Kahretsin, Rhonda'nın sende kalmasını istiyorsan söyle gitsin," diye takılıyor. "Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz."

Dora hemen başını kaldırıp gözlerini silerek, "Rhonda'yı tutmak istemiyorum," diye karşılık verir. "Çocuklarımı okulun ilk gününe göndermişim gibi hissediyorum. Simone çok gergin. Rhonda da öyle, her ne kadar saklamaya çalışsa da."

Uzanıp başparmağımla Dora'nın yanağını okşuyorum. "Birkaç gün kalacağız tatlım. Gergin olurlarsa ya da burayı sevmezlerse, onları geride bırakmayacağız. Söz veriyorum."

Kalmak isteyip istemediğine karar vermesi için yeterli zamanı olmasını istiyorum. Aceleye getirilmiş gibi hissetmesini istemiyorum.

"Hey," diyor Bethiah. "Dora'yı istasyonda şık bir akşam yemeğine götürüp ona hava atacağımıza söz vermiştik, hatırlıyor musun? Şimdi bunu yapamayız, ödülleri falan derken, ama burada yemek yiyebiliriz. En iyi kızarmış yaprakları yapan küçük bir kantin var."

Dora gözlerini devirerek inliyor. "Sen ve senin kızarmış yaprakların."

Ama yüzünde bir gülümsemenin izini görebiliyorum. "O zaman bu bir hayır mı? Eminim sorarsanız, insanların hoşuna gidecek bir şeyler yaparlar."

"Bir akşam yemeği randevusu kulağa hoş geliyor," diye itiraf ediyor Dora, yanıma yaklaşım elimi tutarak. Parmaklarını benimkilerle birleştirip koluma yaslanıyor, günün tüm hareketliliğinden bitkin düştüğü belli. Belki de Simone ve Rhonda'nın doğumu onu düşündüğümüzden daha fazla yormuştu. Bethiah ile endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Bunların hepsi Dora'nın kararı olmalı.

DORv

Port'taki kantine girdiğimizde ruh halim allak bullak olmuştu. Muhtemelen korkmuş ve endişeli olan Simone için endişeli hissediyorum ve hatta geldiğimiz anda cazibesini ortaya koyan Rhonda'ya biraz sempati duyuyorum. Bu Rhonda'nın savunma modu versiyonu, sanki elinden geldiğince güvenliğini sağlamaya çalışıyor. Ben de kendimi biraz suçlu hissediyorum, çünkü burada iki sevgi dolu arkadaşım ile duruyorum ve insan mülteci gezegenine gönderilmek yerine onlarla birlikte yürüyüp gidiyorum.

Arkadaşlarımla akşam yemeğine çıkacağım için mutlu olmamam gerekirdi ama oluyorum. Her yemekte birlikte oturamıyoruz, bu yüzden üçümüzün aynı masada olması bir zevk. Randevu bir zevktir. Sonunda Rhonda'dan kurtulduk ve hayatımızın bir sonraki adımına geçebiliriz.

Kantinin içine giriyoruz ve kıkırdamalarımı bastırmak zorunda kalıyorum. Nedense buranın biraz daha Eski Batı tarzı bir bar olmasını bekliyordum, her yer ahşap, gıcırdayan zeminler ve kart oynayanların olduğu yuvarlak masalar falan. Bethiah burada, Liman'da resmi yardım istemeye güvenmeyen bazı kolonistlerden pek çok tuhaf iş aldığından bahsetmişti, bu yüzden aklımda tüm bu "silahşör" motifi vardı.

Çöplük gibi bir fast-food lokantasına benziyor. Vahşi Batı havasından eser yok. İçeride çok fazla gri var - gri duvarlar, gri zemin, gri masalar - ve hemen hemen her yüzeyde yağ lekeleri var. Resimlerle birlikte menüyü gösteren ekran parmak izleriyle kaplı ve yüzeyinde boydan boya bir çatlak var. Herkes bana memleketteki hamburgercileri hatırlatan küçük sepetlerden yiyor. Kızarmış yemek kokusu çok baskın.

Ve bu benim büyük randevu gecem.

Kıkırdamadan duramıyorum. Bethiah tezgâha yönelip her kızartmadan birer tane ve bizim için üç yerel bira sipariş ederken elimi ağzıma götürüyorum. Ben kıs kıs gülmeye devam ederken Jamef'in ağzı seğiriyor ve bir kolunu bana dolayarak beni kendine doğru çekiyor, yüzümü tuniğine gömüyor. Eğiliyor, sesi alçak bir fısıltıya dönüşüyor. "İnsanları tedirgin edeceksin."

"Özür dilerim. Burası bana evimi hatırlatıyor." Daha doğrusu, eve dönmekten kaçındığım bir yeri.

Boynumun arkasını sıkıyor, eli orada sahiplenici bir şekilde duruyor ve kıkırdamalarım geride hoş bir acı bırakarak kayboluyor. Umarım Simone burada eğlenir. Evcil hayvanlar hakkında söylediklerini düşünüyorum ve keşke onun da bir köpeği olsaydı diyorum. Ona arkadaşlık edecek bir hayvan. Tek başına kaldığında yalnızlık çektiğini ve biraz endişelendiğini biliyorum. Belki de geri dönüp Khex'e bunu belirtmeliyim.

Ama yapmıyorum, çünkü kendi hayatlarını yaşamalarına izin vermeliyim. Simone bir yetişkin ve kendi başının çaresine bakabilir. Kendisinden çok daha genç bir klonun onun için endişelenmesine ihtiyacı yok. Bu yüzden Jamef'in kucağında kalıyorum, o boynumu okşarken ona sarılıyorum ve Bethiah barda yemeğimizi bekliyor. Burada rahat görünüyor ve bu bana onun Risda'ya birçok kez geldiğini hatırlatıyor. Jamef de öyle. Belki de sandığımdan daha sık grip çıkacağız -tekrar seyahat etme iznimiz olduğunda yani. Bu fikir beni oldukça mutlu ediyor. Simone'u düzenli olarak ziyaret etmek hiç fena olmazdı.

Rhonda...eh.

Bethiah gözleri ıslıl ıslıl, elinde dumanı tüten sepetlerden oluşan bir tepsiyle bize dönüyor. "Bu

lezzeti içinize çekin. Sistemin bu tarafındaki en iyi kızarmış yaprakları tatmaya hazır mısınız?"

"Bunlar sistemin bu tarafındaki tek kızarmış yapraklar olabilir," diye mırıldanıyor Jamef.

"Sus, sen. İyi ve lezzetli olan her şeyden nefret ediyorsun." Bana göz kırpmıyor. "Hadi gel. Oturalım."

Son müşteriden kalan yağı peçeteye silerek köşede bir yer kapıyoruz. Bethiah karşıya oturup sepetleri önümüze yayarken ben Jamef'in yanındaki kabine geçiyorum. Bu kızarmış ziyafetten son derece memnun görünüyor ve benim hafif melankolik ruh halimi fark ettiyse bile yorum yapmıyor. Yine de Jamef bunu anladı ve koruyucu bir elini kalçama koyarak kuyruğunu etrafımda dolaştırdı. Sanki şu anda biraz daha fazla sevgiye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Simone ve Rhonda'yı bıraktığım için neden bu kadar karamsarım bilmiyorum. Belki de o ben olabileceğim içindir? Belki de klon hayatımda çok fazla insanla tanışmadığım ve Rhonda'yı hava kilidinden atmak istesem bile onlara bağlı hissettiğim içindir? Terk edilme sorunlarım mı var? Hiçbir fikrim yok.

Bethiah'yı bu kadar heyecanlı görmek yardımcı oluyor. Bir sepeti bize doğru itiyor. "Tamam, şimdi önce bu yaprakları deneyin. Baharatlı yerel bir tatlandırıcıyla yapılıyor ve damak tadınızı kesinlikle mahvedecek ama iyi anlamda."

"İyi anlamda, ha?" Jamef bir tane alır ve tamamını ağzına atar ve sonra öksürür.

Bir kahkaha atıyorum ve yapraklardan birini ısııyorum. Tuhaf bir dokusu var; kalın ve hamurumsu bir şeyle kaplanmış ve kızartılmış sert, gevrek bir marul gibi. Yine de nahoş değil ve baharatı bana biraz memleketteki buffalo sosunu hatırlatıyor. "Bu gerçekten çok iyi. Dünya'da da buna benzer bir şey vardı. Tavuk kanatlarının üzerine koyar, sonra da kontrast katmak için soğuk bir sosa batırırdınız."

"Tavuk mu?" Jamef soruyor. "Kuşlar."

Bethiah, "Beni soğuk sosla kandırdın ama kuş kanatlarında kaybettin," diyor. Ağzına bir tane daha atıyor ve mutlulukla gözlerini kapatarak birayla yıkıyor. "Sizin için korkunç olan yiyecekler en iyi yiyeceklerdir."

Biradan bir yudum alıyorum ve biraz evdeki sulu biraya benziyor. En sevdiğim bira değil ama sevmeyi öğrenebilirim. Yine de buz gibi soğuk ve oldukça ferahlatıcı. Bir yudum daha alıyorum ve sonra bir sonraki sepeti gösteriyorum. "Bu ne?"

"Bu bir veg-ball! Derin yağda kızartılmış tabii ki, çünkü tüm iyi şeyler öyle." Bethiah sepeti bana doğru itiyor. "Ye bakalım."

Kızarmış ıvır zıvırlardan oluşan smorgasbordda ilerliyoruz ve Bethiah'nın iyi ya da kötü tepkilerimizden zevk aldığı açık. Jamef daha önce burada yemek yediyse bile pek bir şey belli etmiyor çünkü her bir yemeğin tadına o da en az benim kadar şaşıyor. Sonunda çok eğlenceli oluyor ve yemeğimizi bitirip yağlı parmaklarımızı yaladığımızda, ruh halim arkadaşlarımla bu anı paylaşmaktan duyduğum hoş bir mutluluğa dönüşüyor.

"Sizi seviyorum çocuklar," diyorum yumuşak bir sesle, demimi kendime yakın tutarken.

"Uh oh. Çok fazla içmiş olabilir," diye uyarıyor Bethiah. "Ona su getireyim mi?"

"Sarhoş değilim. Sadece burada siz ikinizle olmaktan mutluyum." Ben de ciddiylim. Evrende Bethiah ve Jamef'in yanında olmaktansa bu berbat kabinde berbat yemekler yiyip sulu bira içmeyi tercih edeceğim başka bir yer yok. "Siz en iyisisiniz."

"Bizi çiftleştirdiğini düşünürsek öyle umuyorum." Bethiah boş sepetlerden birini eğiyor ve kırıntıları karıştırıyor.

Yine de Jamef benim coşkumu anlıyor. Elini tekrar enseme koyuyor ve bu bir sarılma kadar iyi geliyor. "Endişeli misin, Dora? Burada olduğumuz için mi?"

"Gerçekten endişeli değilim. Sadece biraz garip hissediyorum. Başkalarını bırakmak ve aynı

kaderi paylaşmayacağımı fark etmek garip. Benimle ilgilenecek iki kişi tarafından sevilecek kadar şanslıyım.

Ben. Simone ve Rhonda için oldukça üzülüyorum. Onların kimsesi yok."

Bethiah yiyecek kalıntılarını karıştırırken Jamef dikkatle beni inceliyor. "Bu gezegen hakkında ne düşünüyorsun? Kalmak isteyeceğin bir yer mi tatlım? Çiftçilik yapmak isteyeceğin bir şey mi?"

"Neden soruyorsun?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Biz uzay korsanlarıyız, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diyor Bethiah, kalabalık kantinin etrafına bakarken sahte ve yüksek sesle gülerek. Anlamlı bir bakışla beni masanın altından tekmeliyor. "Sarhoşken çok çılgınca şeyler söylüyorsun." Oh, oops. "Uzay yolcuları," diye düzeltiyorum. "Yük gemileri.

Nakliyeciler -"

Bethiah birasını eline alarak, "Bırak onu," diyor.

Doğru. Nereden bakarsanız bakın, ikisi de evcil bir tip değil. "Çiftçilik yapmak istemezsin, değil mi?"

Ona baktığımda Jamef, "Sanırım duruma göre değişir," diyor. "Mutlu olmak için buna ihtiyacın var mı? Bu gezegende insanlar var. Kendi toprağın olur. Belli bir dereceye kadar hakların olurdu. İstikrarlı bir evin olur ve bizim yardımımız olmadan kredi kazanabilirsin."

"Doğru mu?" İkisine de bakıyorum. "Çiftçilik mi yapmak istiyorsunuz?"

"Güvende hissetmek için ihtiyacın olan şey buysa? Memnun olmak için?" Jamef Bethiah'ya bakıyor, o da omuz silkiyor. "Deneriz."

"Kısacası sen seç diyoruz." Bethiah elini masanın üzerinden benimkine uzatıyor. "Biraz boş vaktimiz var, değil mi? Sanırım hisse senetlerini sağlamayı falan deneyebilirim."

Yüzüne gülmemek için dudakımı ısırıyorum. "Bence onlar yemek için, sağlamak için değil."

"Yenilebilir olanları sağlamıyor musun? Ne kadar bildiğimi gösteriyor." Omuz silkiyor. "Ama sana bunun senin kararın olduğunu söylüyoruz. Eğer geri dönmek istersen -üçümüz birden- muhtemelen bir süre kuzenim Jerrok'un yanında kalacağız. Ya da Kaatir'i ziyaret edeceğiz."

Yani başlarındaki ödüller kaldırılana kadar herkesin kanepesinde yatacağız. Elimi onun güçlü elinin içine sokuyorum. "Ve biz de kolayca çiftçilik yapabiliriz? Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

İkisinin arasında gidip geliyorum ve ciddi olduklarını anlayabiliyorum. Bu işi bana bırakmak istiyorlar. Çiftçilik yapmak istediğimi söyleyebilirim ve onlar da tulumlarını giyip benimle birlikte süt sağmaya çalışırlar ve bu düşünce o kadar komik ama içimi o kadar büyük bir sevgiyle dolduruyor ki gülemiyorum bile. Sevinçten patlayabilirim.

"Kusacak gibi görünüyor," diye fısıldıyor Bethiah Jamef'e. "Geri çekilmek isteyebilirsin."

"Ben sarhoş değilim!" Gülerek elini bırakıyorum.

"Bütün sarhoşlar böyle der," diye takılıyor Jamef boynumu sıkarak. Sonra Bethiah'ya bir bakış fırlatıyor. "Diğerleri bir şeyleri sağlamaya çalışıyor."

"Seni sağacağım," diyor ona şakacı bir yumruk sallayarak. "Ben de bunu umuyorum."

Aman Tanrım, Jamef şaka yaptı. Şimdi gerçekten öldüm ve cennete gittim. Bir insanın bu kadar mutluluğu içinde barındırması mümkün mü? Burada ikisiyle birlikte olmak, bu anı paylaşmak... Çok şanslıyım. Sevincimi tutamıyorum. "Çiftçilik yapmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum, ikisine de gülümseyerek. "Gemi kullanmayı öğrenmek istiyorum."

"Gemiye uçar." Jamef bakışlarımı arıyor. "Ama emin misin?"

Başımı salladım. "Sanırım gemide kalmamı istiyorsun, değil mi? Ve eğer oradaysam, bu lanet şeyi nasıl kullanacağımı bilmem en iyisi olur. Siz ödülleri toplarken ben uçurabilirim ve dönüp sizi alabilirim. Bir takımımız gibi."

Bethiah bana onaylayan bir bakış attı. "Bu fikri

sevdim." Jamef sadece başını sallıyor.

"Ve bir süreliğine Jerrok'u ziyaret etmekte bir sakınca görmüyorum. Bu bana *Spot'un* kontrollerini öğrenme şansı verecek. Ve Hazza'yı tekrar görmek isterim. Bunların hiçbiri bana kötü gelmiyor. Ama sorun olmazsa birkaç gün burada kalmak da istiyorum. Simone'un yerleştiğinden ve mutlu olduğundan emin olmak istiyorum... ve Rhonda'nın burayı yakıp yıkmayacağından emin olmalıyız."

"Piromani ona göre değil," diye yorumluyor Bethiah. "Çok dağınık. Ama muhtemelen kalıp Simone'un iyi olduğundan emin olmak kötü bir fikir değil. O çocuğu çok severim."

"Başka bir önerim var." Dudağını ısıırıyorum, tuhaf fikrime verecekleri tepkiyi ölçüyorum. "Sophie'nin sahip olduğu evcil hayvanı hatırlıyor musunuz? Koruyucu-kin?"

"Carinoux mu?" Bethiah başını sallar. "Ben hiç."

"Birini Simone'a vermek istiyorsun," diye tahmin ediyor Jamef. Beni çok iyi tanıyor.

"Bu kötü bir şey mi? Bu onun evcil hayvan ihtiyacını karşılayacak ve yalnız kalmayacak, ayrıca biri onu rahatsız etmeye kalkarsa güvende olmasını sağlayacak."

Bethiah bana öylece bakıyor. "Bu şeylerin ne kadar tuttuğunu biliyorsun, değil mi?" "Aslında bilmiyorum." Bana attığı bakış karşısında irkildim.

"Pahalı mı?"

"Diyelim ki bir tanesiyle bir gemi satın alabilirim."

"Ouch. Sevimli olduklarını düşünmüştüm. Eğer bir gemide yaşamıyor olsaydık ben de bir tane isterdim. Sanırım böyle bir şey söz konusu değil." Yanımda bu kadar pahalı bir evcil hayvanla dolaşmayı hayal bile edemiyorum. Heck, böyle bir şey ödemeyi hayal bile edemiyorum. Gemiler küçük bir servete mal olmalı. Yine de carinoux'ların güzel ve sevecen olduğu kesin. "Sadece bir fikirdi."

Jamef elini kalçama koyuyor ve okşuyor. "Bu çok düşünceli bir davranış. Neyse ki Bethiah yeni yavrusu olmuş bir dişisi olan birini tanıyor." Masanın karşısından ona bakıyor. "Alice hâlâ onlar için yuva arıyor, değil mi?"

"Zengin keffing evleri!" Bethiah ona delirmiş gibi bakıyor. "Biz kredilerden oluşmuyoruz!"

"Evet, ama onlar senin arkadaşların ve her arkadaş gibi o da muhtemelen daha çok pahalı bir ev yerine iyi bir ev. Alice de bir insan. Bir insan dostuna yardım etmek isteyeceğini tahmin ediyorum." Jamef omuz silkiyor.

"Bir gemi kadar pahalı olduklarını söylediğim kısmı kaçırdın mı?" Bethiah eğilir. "Daha yavaş mı konuşmalıyım? Belirginleştireyim mi?"

Alaycı bir şekilde kaşını itiyor. "Demek istediğim, onlara henüz ev bulup bulmadığını sorabilirsin. Belki bir şeyler ayarlayabiliriz. Bir ya da iki sefer onlarla git. Biraz yük taşımayı teklif et. Jerrok'a gitmişken gemiyi de geliştiririz."

"Bütün bunlar Simone için mi?" Bethiah neredeyse fısıldayarak soruyor. "Cidden mi? Sırada ne var? Sırf eğlence olsun diye Rhonda için bir altın sevkıyatı mı çalsak?"

Arkadaşıma bakıyorum. Gerçekten de çok palavra sıkıyor. "Sence buna değmez mi? İnsan olduğu için mi?"

Bethiah beni işaret ediyor. "Buna cevap vermeyeceğim çünkü bu bir tuzak."

Haksız değil. Rhonda'nın kitabından bir sayfa alarak ona kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Arkadaşına danışmanın ne zararı olabilir ki?"

BETHvH

Keffing hells.

Alice ve Kaspar'ı arayıp carinoux yavruları hakkında bilgi almam gerekecek. İçkilerimizi bitirip Dora ve küçük insan mesanesi tuvalete koşarken, Jamef beni kenara çekti ve kulağıma fısıldadı. "Ben de Dora için bir carinoux istiyorum. O en iyisini hak ediyor."

Ve o haklı. En iyisini hak ediyor. Sadece "en iyisi" çok pahalı. Gemiye geri dönerken Alice'e tatlı dille anlatacaklarımın listesini zihnimden geçiriyorum. Jamef geminin yanaşması için daha uzun vadeli ayarlamalar yaparken ben de bir kolumu Dora'nın omuzlarına doluyorum. Dora'nın istediği gibi burada bir hafta kalacağız... ama burada olduğumuz hafta boyunca her gün onlara yaprak sarması yedireceğim, çünkü kimse Port'un küçük kantininden daha iyi yapamaz.

Ve biz beklerken, Dora elini arka tarafıma kaydırıyor. Kuyruğumun dibini okşuyor, yatak oyunu için ince bir davet. Evet, şimdi. Bir insana birkaç bira içirirsen, tamamen oynak olurlar. O kısmı unutmuşum.

Bana hülyalı bir gülümsemeyle bakıyor, yüzü yuvarlak, güzel ve o kadar tatlı ki beni duygulandırıyor. "Bu gece gerçekten güzeldi."

"Süslü bir kantin değildi," diye homurdandım. "Bundan daha iyisini hak ediyordun. Bunu ilk teklif ettiğimde, sana güzelce giyinme şansı vereceğimizi ve müzikli bir yerde güzel bir masa bulabileceğimizi düşünmüştüm. Kaliteli şaraplar içer ve yedi farklı sistemden gelen kavrulmuş sporları yedik. Bunun yerine kızarmış yapraklar ve berbat bir yerel bira içtiniz."

Dora kıkırdıyor ve iki kolunu belime doluyor. "Harikaydı ve inanılmaz zaman geçirdim. Her gün uyandığımda ikinize de sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum."

Onun bu coşkulu sevgisine ne diyeceğimi bilemiyorum. Aklıma gelen hiçbir şey hissettiklerimi karşılamaya yetmiyor. Omzunu okşuyorum. "Evet, evet. Ben de seni seviyorum."

Jamef bize sarılırken bakıyor ve sert ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. Bu bana da her türlü şeyi hissettiriyor. Kef beni. Zırlayan bir duygu yumağına dönüşüyorum, değil mi? İki arkadaşın olunca böyle oluyor, değil mi? Yumuşarsınız, aşktan dem vurursunuz ve sırf arkadaşlarınızı mutlu ettiği için gezdirdiğiniz insanlara pahalı evcil hayvanlar alırsınız.

Gemiye geri dönüyoruz, üçümüz, benim kuyruğum Jamefinkiyle kıvrılıyor ve Dora aramızda. Jamef'in kuyruğu anlamlı bir şekilde benimkine sürtünüyor ve kamaramıza döndüğümüzde Dora ikimize de şehvetli bakışlar fırlatıyor.

"Bu gece ortanca ben olabilir miyim?" Pembe dudaklarını yalıyor ve kapı arkamızdan kapanırken kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor. "Takma penisimi kullanalım derdim ama uyukum var."

"Sana çok fazla bira içtiğini söylemiştim," diye takılıyorum, sesimi yumuşatarak. "Şimdi de bütün işi bizim yapmamızı istiyorsun, ha?"

"İkinizi de kafanızla uyandıracağım," diyor bize, üstündeki son tulumu da yırtıp botlarıyla yere atarak. Çırılçıplak kendini yatağa atıyor ve bize yaklaşan bir bakış atıyor.

Jamef bana eğlenen bir bakış attı. "Kesinlikle çok içmiş."

"Yapmadım." Dora bir elini böğründe gezdiriyor. "Bir eş sandviçindeki et olmak istemek yanlış mı?"

Buna gülüyorum, çünkü Dora bazen çok saçma şeyler söylüyor ve bu çok sevimli. Şu anki halini çok seviyorum, alkolden gözleri hafifçe düşmüş, vücudu sıcak ve

davet ediyor. "Bilmiyorum, beni sabah kafasıyla sattı," diye şaka yaparak kendi kıyafetlerimi çıkarıyorum. Botlarımı yere atıp ona yaramaz bir göz kırpıyorum. "Ve eğer insanımız bizimle biraz zaman geçirmek istiyorsa, ben kimim ki onu hayal kırıklığına uğratayım?"

Jamef sadece eğlenerek ofluyor, ama onun da soyunduğunu fark ediyorum.

Önce ben soyunuyorum ve yatağa doğru ilerliyorum, Dora'yı öperken sırt üstü yatırıyorum. Yumuşacık ve hevesli elleriyle vücudumda geziniyor ve meme uçlarımı sıkıyor. Onu öperken kuyruğum teninde geziniyor, çenesini ısıyor ve sonra aşk ısırıklarıyla boynunu okşuyor. Bir an sonra Jamef'in elinin popomda gezindiğini hissediyorum ve yanıma tırmanırken yatak çöküyor.

Ona uzanıyorum ve sikinin sert uzunluğunu kavıyorum, başparmağımı piercinglerinden birinin üzerinde gezdiriyorum. Dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkarıyor ama bana dokunmak yerine Dora'yı okşuyor, göğüslerinden birini avucunun içine alıyor ve sonra meme ucunu bana uzatıyor. "Onu buradan öp."

Dora inliyor, ben de göğüs dekoltesine inip tenini öperek meme ucuna doğru ilerliyorum. Dudaklarımla pembe ucunu yakalıyorum ve sonra dilimle alay ediyorum, sevdiğini bildiğim şekilde emiyorum ve kemiriyorum. Bana karşı kıvranıyor, eğiliyor. "İkinizi de," diye bağıyor. "İkinizi de istiyorum."

Jamef elimden kurtuluyor ve göğsünü serbest bırakıyor. Elime alıyorum, birini avuçlarken diğerine de dikkatimi veriyorum. Sırtını göğsüne bastırıp onu yan yatırıyor ve sonra kalçalarını ayırıyor. Başımı kaldırıp aşağıya bakıyorum ve kalın sikini onun kaygan kıvrımlarına sürttüğünü ve sonra ucunu içine daldırdığını görüyorum. Oh kef, izlemek de deneyimlemek kadar eğlenceli. Yavaşça onu sikmesini izlemek için göğsüme tapmaya ara veriyorum, her itişte daha derine itiyor ve onu çığlık attırıyor. Kıvrımları ayrılıyor, genişçe açılıyor ve amının tepesinde klitorisinin boncuklarını görebiliyorum ve sessiz davete karşı koyamıyorum. Eşleştirilmiş parmaklarımı yalayarak aşağı uzanıyorum ve onu tekrar öpmek için eğilirken bile klitorisini ovuyorum.

Jamef onun içine girerken Dora bana yapışıyor, ben parmaklarımla onu çalıştırırken beni çılgınca öpüyor. Kısa bir süre sonra titreyerek ve haykırarak boşalıyor ve Jamef onu daha sıkı tutup kendi doruk noktasına doğru iterken onu öpmeye devam ediyorum. Birbirimizi dillerken o da geriye uzanıyor ve yüzünü kavıyor, benim ihtiyacım artıyor. Bir elini saçlarıma gömüyor ve eğiliyor, dili her ikimizi de sıyrıyor, insanın üzerinde zorlanırken, salgısını onun içine boşaltıyor.

Hızlı ve neredeyse mükemmel, artık birbirimizi ne kadar iyi tanıyoruz. İkisi aşağı inerken Dora'nın çıkardığı küçük iniltiyi seviyorum, elleri vücudumun üzerinde kayıyor. Jamef son bir hamle yapıp Dora'dan çekilirken yüzündeki yumuşaklığı seyretmeyi seviyorum ve ben de arayış içindeki parmaklarımı Dora'nın amcığının derinliklerine kaydırıyorum, Dora'nın serbest kalışını okşuyor ve her tarafına sürüyorum. Ortada kim olursa olsun, bu her zaman üçümüz için de iyi oluyor.

"Bethiah'nın hâlâ gelmesi gerekiyor," diye fısıldıyor Dora, beni sırtüstü yatırarak. Beni tekrar öpüyor ve sonra kucaklaşmamızdan ayrılıp yataktan kalkıyor. Jamef hemen aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni ne kadar iyi hissettiğini anlatan tembel, şehvetli öpücüklerle öpüyor. İnliyorum ve ellerimi saçlarına doluyorum, kendi kurtuluşum için açım.

Ve bir an sonra, Dora kalçalarını ayırıp belden bağlamalı penisimi amıma doğru sürüklediğinde, beni görececeklerini biliyorum. Bana muzip bir bakış atıyor ve kalın çubuğunu alıp kalçalarının arasında sürüklüyor, Jamef'in tohumuyla ve kendi salgısıyla ıslatıyor ve sonra parmaklarıyla shaftın yukarı ve aşağı kayganlığını okşuyor.

"Sen pis, iğrenç bir insansın," diye soluyorum, gördüğüm manzara karşısında tahrik olmuş bir halde.

"En iğrenç olanı," diye kabul ediyor ve kemeri takıyor. "Boşalana kadar onu öpmeye devam et,

Jamef."

Ve yapıyor, dili benimkiyle oynuyor ve alay ediyor. Dora beni yavaş ve derinlemesine sikiyor, boşalmamı sağlıyor, dildoyu içime sokarken bile kuyruğumun dibini sıkıca kavırıyor. Ben nefes nefese, bitkin bir haldeyken kemeri çıkarıyor ve üstüme yığılıyor. Jamef ikimizi de

Yanlarımızdan tutup bizi kendine doğru çekiyor ve uzun bir bacağıını ikimizin de birbirine dolanmış bacaklarına doluyor, kuyruğu benimkine uzanıyor.

Dora haklıydı. Bu gece harikaydı.

HAFTALAR SONRA

Jerrok'un gemisindeki yemek alanına tabakları yerleştirdim ve uyumsuz yemek takımlarını özel göstermenin en iyi yolunu bulmaya çalıştım. Sophie, ben arkadaşlarımla özel bir akşam yemeği yerken Jerrok'u meşgul etmeyi ve istasyonun bizim tarafımızdan uzak tutmayı kabul etti. İstasyonlarına izinsiz girdiğimiz düşünülürse çok düşünceli bir davranış ama Sophie memnun etmeyi amaçlayan inanılmaz tatlı bir insan. Metalin kenarındaki bir çukuru gizlemek için tabaklardan birini dürtüyorum ve sonra tekrar dürtüyorum.

Büyük konuşmamız için her şey mükemmel olmalı.

Jerrok'un istasyonuna döndüğümüzden bu yana bir hafta geçti. Risda III'te bir haftadan fazla zaman geçirdik, güneş ışığını içimize çektik, bir daha asla görmek istemediğim kadar çok kızarmış yaprak yedik ve Simone'u kontrol ettik. Kendisine bir tepenin yamacında küçük bir çiftlik tahsis edilmiş, bu da mahsuller için pek iyi değil ama karşılığında fazladan et stoku DNA'sı almış ve çok heyecanlanmış. İlk inekleri için sabırsızlanıyor. Çiftçiliği ve kendi evine sahip olmayı seviyor.

Rhonda'yı da kontrol ettik. Son duyduğumda, dükkânı işleten kuşçu aileye yakınlık gösteriyordu. Henüz bir çiftliği yok ve çiftlik sahibi olmak için de acele etmiyordu. Bethiah bir yıl içinde bir kocası ya da yeni bir sahibi olacağını düşünüyor. Biraz üzücü ama bağımsız olmak istemeyen biri için ne yapabilirsiniz ki?

Ayrılmadan önce Bethiah'nın arkadaşları Kim ve Nassakth'ı da ziyaret ettik. Adam bir Praksiyalı, kadın ise bir insan ve Bethiah'nın kendi adını verdiğine yemin ettiği üç sevimli çocukları var (değiller). Çiftliklerini ziyaret ettim ve her ne kadar çok güzel ve çocuklar çok tatlı olsa da, bu bana doğru seçimi yaptığımı vurguladı. Çiftçilik yapmak, yerleşmek ve çocuk sahibi olmak istemiyorum. Arkadaşlarımla birlikte evreni görmek istiyorum.

Risda'dan ve güneşinden ayrıldığım için mutluydum ve sanırım Bethiah ve Jamef de ayrıldığımızda rahat bir nefes aldılar. Benimle birlikte çiftçilik yapmak için kalabilirlerdi ama bunu onlardan istemezdim. Sadece teklif etmelerini sevdim.

Ondan sonra her şey yerli yerine oturmaya başladı. Jamef ile *Pleasure Spot*'u uçurmak için birkaç ders aldım. Sophie'nin teraryumunda çalışmasına yardım ettim ve bitkilerim üzerinde çalıştım. Bethiah ile patlayıcı çalışmalarım üzerinde pratik yaptım. Birlikte olmadığımız zamanlarda Bethiah gemideki birkaç sistemi daha kararlı bir sürüme yükseltmek için çalışıyor ve Jamef de Jerrok'un konaklama masraflarımızı karşılamasına yardımcı oluyor.

Güzel bir yer. Rahat. Neredeyse evim sayılır ama sanırım seyahat etmeyi tercih ederdim. Bana birkaç ay saklanmamız gerektiği söylendi, sonra Jamef ve Bethiah ödülleri kontrol edecek ve ücretlerin ödenebilecek kadar düşüp düşmediğine bakacaklar. Olmazsa, Kaatir ve dostum Hazza'yı ziyaret edeceğiz.

Her şey harika.

Kurduğum masaya bakıyorum ve sonra tabaklardan birini tekrar dürtüyorum. Bu gecenin mükemmel geçmesi gerekiyor çünkü konuşmamız gereken son bir şey var: Kırık Sırtlı Zakoar'ın bana verdiğı klon işaretleyici değiştiricileri. Hâlâ onları alıp DNA'mı değiştirmek istiyorum,

böylece bir kopya olarak okunmayacağım ama hem Jamefin hem de Bethiah'ın aynı fikirde olduğundan emin olmam gerekiyor. Bu yüzden bize özel bir akşam yemeği hazırlıyorum. Güzel bir yemek yiyeceğiz, biraz flört edeceğiz, arkadaşlarımızı yumuşatacağız ve sonra büyük bombayı patlatacağım. Bunu nasıl karşılayacaklarından emin değilim.

Jamef herhangi bir vücut modifikasyonu yaptırmama karşı ve Bethiah daha geçen gün bir kol topu almadığım için memnun olduğunu söyledi.

Kabul, o sırada onu parmaklıyordum ama yine de.

Bu fikir hoşlarına gitmeyebilir ama beni yasadışı bir klon olarak işaretlenmekten daha güvende tutacaksa, bence bunu düşünmeliyiz.

Jamef odaya girdiğinde bir tencere erişte ve sebze koyuyorum. "Bethiah biraz gecikecek," diyor bana. "Kusura bakma."

"Geç mi? Nasıl geç kalabilir ki? Ona bunu daha önce söyledim, böylece hurdacılığını bitirip temizlenebilirdi."

Omuz silkiyor, bir koltuğa oturuyor ve eriştenin üstünden bir parça sebze almak için uzanıyor. Ağzına atıyor ve ekliyor: "Jerrok'un bir teslimatı var, muhtemelen ona yardım ediyordur."

Yüzümü buruşturdum. "Zamanlama berbat. Daha yeni yemek yapmıştım."

"Soğuk yiyecektir. Umurunda olmadığını biliyorsun." Bir parça daha sebze koparıyor. "Tadı güzel." Bu iltifatla yatışmış bir şekilde, ona bir porsiyon servis ediyorum ve hemen yanındaki koltuğa oturuyorum.

Yemek yiyoruz ve günün önemsiz şeylerinden konuşuyoruz, kuyruğu zaman zaman boş boş bana dolanıyor. Yemek yerken onu izliyorum ve ruh hali iyi görünüyor, bu yüzden belki de tüm "değişiklik" olayını teker teker gözden geçirmek akıllıca bir fikirdir. "Seninle bir şey konuşabilir miyim?"

"Ne istersen. Bunu biliyorsun." Elindeki yemek çubuklarını bırakıp elimi tutuyor ve tüm dikkatini bana veriyor. Jamef'in bu yönünü seviyorum. Bana her zaman önemli ve görüldüğümü hissettiriyor.

Bu konuya yaklaşmanın en iyi yolunu düşünmeye çalışıyorum. "Zakoar gitmeden önce bana bir şey verdi."

Şaşkınlıkla yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor ve kuyruğu seğiriyor. "Bu... başka bir yatak oyuncağı mı?"

Oh. Kıkırdıyorum, çünkü dün gece beni becerirken Bethiah'nın ona takma penis kullandığı için muhtemelen hala biraz telaşlı. Gerçekten çok seksiydi ve sırf yüzündeki o garip ama tahrik olmuş ifadeyi tekrar görmek için bu gece straponu takmak istediğimi aklıma not ediyorum. "Yatak oyuncağı değil. Kanımdaki klon işaretlerini maskeleyecek nanobotlarla dolu bir serum. Dezavantajı ise maskeli oldukları görülecek ve herkes bir şey sakladığımı düşünecek, ki bu da genellikle suçlu anlamına geliyor. Bu konuda seninle ve Bethiah'yla konuşmak istedim çünkü onları almadan önce hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmak istiyorum."

Yavaşça başını sallıyor ve kapıya bakıyor. Bethiah gelmeyince elimi sertçe sıkıyor. "Eğer seni daha rahat hissettirecekse, nasıl mutlu olacaksan öyle yapmanı istiyorum."

"Bunu kendimi güvende hissetmek için yapardım. Sırf bir klon olduğum için kimsenin beni hapsedmeyeceğini ya da daha kötüsünü yapmayacağını bilmek için. Bu konuda nasıl hissettiğimi zaten biliyorum. *Senin* ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Ben şahsen klon olduğunuz gerçeğini saklamanın kötü bir şey olmadığını düşünüyorum. Ama nanobotların neler getirebileceğinden endişeleniyorsan, belki de önce Bethiah'nın ne getireceğini bekleyip görmelisin." Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Neden?"

O cevap veremedi kapı kayarak açılır ve Bethiah kollarında devasa bir çelik kutuyla paytak paytak içeri girer. "Kef me, bu şey çok ağır."

İkimiz de ayağa fırlıyoruz. Jamef onun yanına gidip kutunun diğer ucunu alıyor ve birlikte

masanın ucuna koyuyorlar.

Bakışlarımı kutudan ayıramadan Bethiah'nın yanına gidiyorum. "Nedir bu? Gemi parçaları mı?" Mantıklı cevap bu, ama öyleyse neden onları yemeğe getirdin? "İşi yalnız bırakamadın mı?"

"Ha." Uzanıp saçlarımdan bir tutam alıyor, başımı arkaya yatırıyor ve

ağzıma şapırdatan bir öpücük kondurdu. "İçinde ne olduğunu gördüğünde bana çok aşık olacaksın."

"Ben zaten sana aşığım, aptal," diyorum ona, eğlenerek. Sonra sözleri kafama dank etti. "Bu bir hediye mi?

Benim için mi?"

"Evet, öyle. Kef, burada sır saklamak da zor. Nasıl başarıyorsun bilmiyorum, Jamef. Yıllardır patlamak üzereyim." Bethiah onun yanına gidiyor ve bir kolunu beline doluyor. İkisi de beni izlerken kendilerinden memnun görünüyorlar.

Bu biraz Noel gibi hissettiriyor. Heyecanlı bir köpek yavrusu gibi kıvrınmamak için kendimi zor tutuyorum. "İkiniz bana bir hediye almak için komplo mu kurdunuz? Nedir o?"

"Pahalı," diye ağzından kaçırıyor Bethiah hemen.

Jamef dirseğiyle onu dürttü. Bana döndü. "Sadece aç."

Kutuya yaklaşıyorum ve benim yarı boyumda, boyundan daha geniş. Kapağında her türlü teknolojik saçmalık varken bunu nasıl taşıdığını bilmiyorum. Bir tür kumandaya benziyorlar ama "kapak" için bir düğme tanıyorum ve ona basıyorum. Bastığım anda kapak tıslıyor ve dışarı serin bir hava püskürüyor.

Bethiah, "Kış uykusundalar, bu yüzden iyi seyahat edebilirler," diye açıklıyor. "O yüzden panik yapmayın." Onlar mı?

Puslu duman dağılır ve kapak tamamen geriye yatarak birbirlerine sarılmış iki kertenkele-kedi yavrusunu ortaya çıkarır.

Oh.

Ohhhhh.

Gözyaşlarına boğuldum. "İki carinoux bebeğin mi var?"

"Jamef haklıydı," diyor Bethiah. "Alice onlar için doğru evi arıyordu ve parayla ilgilenmiyordu. Aslında parayla *biraz* ilgileniyordu ama dost olduğumuz için indirim aldım. Biri senin için, böylece gemide her zaman koruman olacak, diğerini de Simone için Risda'ya bırakmamız gerekiyor. İlk seçim senin tabii ki."

Uzanıp uykulu bir kertenkele yavrusunu dışarı çekerken mutluluk gözyaşları döküyorum. Bu şey o kadar uzun ve o kadar çok bacağı var ki, sanki bir slinky'yi kucağıma almaya çalışıyorum, ama yine de onu göğsüme doğru çekiyorum. Hemen boynuma kıvrılıyor, yüzünü sıcaklığıma gömüyor ve mırlamaya başlıyor. "Aman Tanrım," diye ağlıyorum, sevincin ötesinde. "Bu benim. O kadar tatlı ki. Ve mükemmel."

"İkisi de erkek," diyor Bethiah, bana doğru gururlu bir bakış fırlatarak. "Erkekler dişilerden daha korumacıdır ve yanlarına bir dişi yaklaştırmadığımız sürece bebekler konusunda endişelenmemize gerek yok. Bu Simone için de bizim için de işe yarayacaktır, çünkü o herhangi bir şeye binecek yaşa geldiğinde biz yine *Spot*'ta olacağız ve sen de gemimize pilotluk ediyor olacaksın."

Bebeği kollarımda sallarken sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Onu seviyorum," diye boğuluyorum. "Çok teşekkür ederim. İkinize de. Çok pahalı mıydı?"

Jamef, Bethiah cevap vermeden önce hemen ağzını kapatır. "Önemli değil," diyor sert bir sesle. "Sen buna değersin. Sen bizim eşimizsin ve bir iş için gemi dışında olsak bile senin güvende ve rahat olmanı istiyoruz."

Mükemmel bir şey. İnanılmaz bir hediye. O kadar alçakgönüllüyüm ve o kadar mutluyum ki kelimeler kifayetsiz kalıyor. Her fırsatta beni düşünmelerini seviyorum ve bana kendimi çok önemli ve çok sevilmiş hissettiriyorlar. Boğazımdaki düğüm korkunç bir hal alıyor ve elimi yavru carinoux'nun derimsi pullarında gezdirerek onu okşuyorum. Kutudaki diğeri uykulu bir miyavlama

çıkartıyor ve onu da almak için uzanıyorum.

Bethiah uykulu ikinci yavru kediye diğeryanıma yatırmama yardım ederken, "Risda'yı mutlaka tekrar ziyaret etmemiz gerekecek," diye belirtiyorum. Kollarım iki bebekle de dolu ama bu hayatımın en güzel anlarından biri olabilir ve bundan şikâyet etmiyorum.

"Senin için sakıncası yok, değil mi?" Jamef soruyor ve ağzı seğiriyor, gülümsemesini engellemeye çalışıyor. "Simone'un memnun olacağından şüpheleniyorum."

"Simone altına sıçacak," diye heyecanla katılıyorum.

"Kef, umarım öyle değildir." Bethiah yüzünü buruşturur. "Yani hediyeden memnun musun?"

Sanki bilmiyormuş gibi. "İkinizi de çok seviyorum," diyorum şiddetle. "Hem de çok."

"Biz de seni seviyoruz," diyor Jamef ve bana anlamlı bir bakış atıyor. "Bethiah'ya sormak istediğin sorudan bahsetmek ister misin? Serumla ilgili?"

"Bekleyebilir." Bu hediyeyle ilgili bir şey beni çok güvende hissettiriyor. Bana büyüyünce inanılmaz bir koruyucu olacak bir saldırgan kedi almış olmaları değil. Sürekli beni düşünüyorlar, sadece beni mutlu etmek için değil, güvenliğimi sağlamak için de en iyi yolu bulmaya çalışıyorlar. Ben onlar için önemliyim. Onlar için hayati önemdeyim. Ve bu beni evrendeki tüm nanobotlardan daha güvende hissettiriyor. Birlikte olduğumuz sürece Bethiah ve Jamef'in beni her zaman kollayacaklarını ve benim de onları her zaman kollayacağımı biliyorum.

Biz bir takımdan daha fazlasıyız. Biz bir üçlüyüz. Ne kadar klişe olduğu umurumda değil. Bu bizim ve işe yarıyor.

Bir kertenkele-kedi yavrusunun kafasını öpüyorum ve arkadaşlarıma bakıyorum. "Bunlar için para mı ödedin yoksa Bethiah'ın bir numaralı kuralını mı uyguladın?"

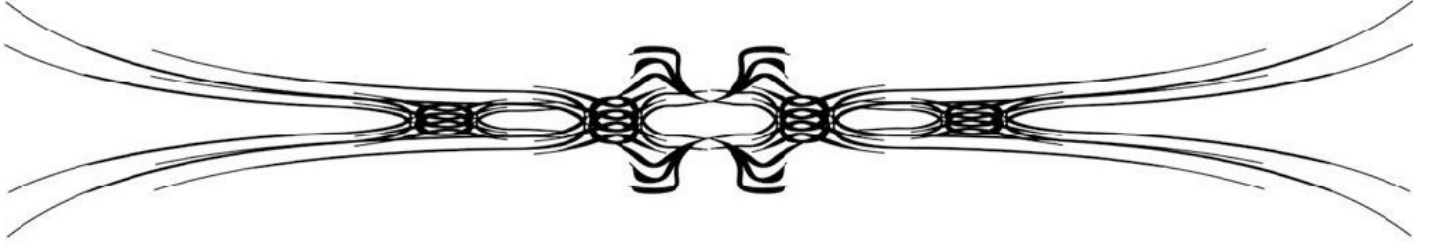
"Bir numaralı kuralım mı?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Her zaman istediğini al," diye hatırlatıyorum ona gülerek. "Unuttun mu?" Omuz silktiğinde daha da çok gülüyorum. "İki numaralı bir kural var mı ki?"

"Hiç bilmiyorum." Bethiah bir elini Jerrok'un kemerine sokuyor ve diğer elini omzuma koyuyor. "Bunu giderken uyduruyorum."

Bilmem gerekirdi.

Yazarın Notu

Merhaba!

Bethiah *Mırladığında*'da sayfaya adımını attığı anda insanlar onun için bir kitap istedi. Hayranlarımın "Evet, bu kitabı istiyorum" demesine neden olan tamamen rastgele bir karakterle ilgili bir şey var. Uzun zamandır bir Bethiah kitabı istiyordum ve sonunda bu alana girmeye karar verdim.

Bu başlangıçta insanların web sitem ve Facebook üzerinden takip edebilecekleri günlük bir seri olarak sunuldu. Sonsöz tamamen yeni ve bu arada yazım hataları düzeltildi ve küçük devamlılık hataları giderildi.

Bethiah'nın hikayesini yazmak kolay değildi - çünkü hem Jamef'in hem de Dora'nın ilişkide eşit ortaklar gibi hissetmelerini sağlamam gerekiyordu. Birbirine aşık iki aşk karakteri yazmak zor olabiliyor, çünkü bu bir itme-çekme ve üçlü bir çekişme gibi hissettiriyor. Bu işe girerken, üçünün de bu ilişkiye eşit derecede yatırım yaptığını ve üçünün de birlikte eşit derecede iyi çalıştığını hissettirmem gerektiğini biliyordum. Eğer Bethiah ve Dora'ya bir çift olarak çok fazla eğimli hissedilirse ve Jamef ara sıra dicking sağlamak için orada olsaydı, bu beni mutlu etmezdi. Bethiah ve Jamef 'birlikte' olsaydı ve Dora sonradan akla gelseydi veya Dora ve Jamef'in kimyası olmasaydı da aynısı olurdu. Bu kitabın gerçekten uzun olmasının ve her şeyden çok ilişkilere odaklanmasının nedeni bu olabilir. Bir miktar ödül avcılığı var ama bu kitabın büyük bir kısmı üçünün de dağınık bir ilişkiyi nasıl yürüteceklerini bulmaları ve bunun üçü için de işe yaramasını sağlamaları üzerine kurulu.

Günün sonunda, ortaya çıkan sonuçtan gerçekten memnunum ve üçü arasında dengeli olduğunu hissediyorum. Onlardan birini çıkarırsanız, her şey tamamlanmış hissetmeyecekmiş gibi hissetmek istedim ve umarım siz de aynı fikirdesinizdir!

Bu şu anda Korsan Kardeşler serisinin son kitabı. Sadece Korsan Kardeşler'i bitirmekle kalmadık, aynı zamanda hikayeyi az çok tamamladık ve yenilerine başladık. Straik'in annesinin intikamını almasını bekleyenler, bu evrenle işim bitmedi. Hem de hiç! Belki şimdi nihayet *Scarlet Gaze/Darkened Eye* mürettebatını da ele alabilirim.

Karakterlerden bahsetmişken... bu kitapta Ruby evrenindeki diğer karakterlerin pek çok cameosu var. Bazıları gözünüzden kaçabilir, bazıları ise daha uzun. Kitaptan sonra gerçekten en iyi hayatlarını yaşadıklarını görebilmeniz için insanları eklemeyi seviyorum. Ayrıca, Simone bir gün kendi Risdaverse'ine (ve bir kadın aşk ilgisine) sahip olacak. Rhonda'nın mı? Kendi kitabının olması şart değil. Sizler kaotik bir pislik karakteri seviyorsunuz ve Rhonda'nın kendi kitabına sahip olması

için Şimdiden talepler aldım ama herkes 200 (veya 600) sayfa boyunca takip etmek isteyeceğiniz kişiler değil.

Sadece söylüyorum. :) Belki Rhonda Redemption için bir fikrim olur, ama şu anda karakterlere katılıyorum ve onun bir uçurumdan aşağı yürümesini istiyorum.

Umarım kitabı beğenmişsinizdir! Bu benim Ruby olarak erkekleri seven kadınları seven kadınlara ilk girişimimdi. Romantizmdeki çoğu üçlü, bir kadını seven iki erkektir ama Bethiah'nın biseksüel olduğunu ve kalbini kıran bir insan kadınla uzun bir geçmişi olduğunu uzun zaman önce tespit etmişim ve doğrudan dick'e ve sadece dick'e gitmek karakterleri aldatmak gibi hissettirecekti. Elbette her biseksüelin sonu üçlü ilişki olmaz ama Bethiah alışılmadık biri olduğu için alışılmadık bir aşk yaşıyor.

(Ayrıca, onun tek bir kişinin başa çıkabileceğinden ve akıl sağlığını koruyabileceğinden daha fazlası olduğunu düşünmeyi seviyorum). Okuduğunuz için her zamanki gibi teşekkür ederim! <3

- Yakut

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

İyi bir Kindle Unlimited eğlencesine bayılıyorum ve tüm kitaplarım satın alınabilir veya ödünç alınabilir. Çıldırın!

Corsair Kardeşler serisinin geri kalanını okumak istiyorum!

[Korsanlar:](#)

[Adiron](#)

[Korsanları:](#)

[Kaspar](#)

[Korsanları: Straik](#)

[Korsanları](#)

[Mathiras](#)

Bethiah'ın ilk görünüşünü istiyorum!

[Mırıldandığında](#)

Risdaverse'i istiyorum!

[Tüm seri için buraya tıklayın \(hepsi tek başına\)!](#)

İyi eğlenceler!

